

Giới thiệu Phò Mã Gian Manh

Truyện Phò Mã Gian Manh của tác giả Hoa Nhật Phi là truyện ngôn tình cổ đại xoay quanh một vị phò mã với thân phận đặc biệt.

Các mối quan hệ triều chính và giữa hoàng tộc hết sức phức tạp. Vị phò mã này được nhận xét dưới nhiều cái nhìn khác nhau, người thì bà chàng là kẻ bịp bợm.

Kẻ thì bảo là gã gian manh, người thì nói chàng là người mạnh mẽ... Câu chuyện sẽ diễn biến ra sao? Mời các bạn đón theo dõi.

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Phò mã vào cung

Sắc trời còn sáng, ánh vàng mờ nhạt xuyên qua tầng mây chiều nghiêng xuống.

Ở một con phố tại góc Tây kinh thành tiếng người đã huyền ảo, sáng sớm khu chợ luôn huyền ảo bận rộn, tiếng rao hàng của các tiểu thương vang lên liên tiếp, người người chen chúc, cá nhảy nước tung tóe, phác họa ra thế gian muôn màu rõ ràng.

Trải qua một buổi sáng sớm bận rộn, chợ rớt cuộc ngừng nghỉ, nhưng vẫn có người đến người đi.

Trước cửa hàng thịt heo, có một nữ tử phong nhã hào hoa, áo gai vải thô lại khó giấu vẻ đẹp thoát tục, đôi môi mỏng mím chặt, khóe mắt nhếch lên, nói tóm lại, chính là vẻ mặt hung dữ, ánh mắt mặc dù không bén nhọn, lại hết sức bất thiện.

Có một tòa núi băng mặt thối đứng trước cửa hàng thịt heo, cho dù không bán thịt heo cũng có thể tạo ra sự chỉ chỉ chớ chớ.

"A Phú, khi nào thì vợ của ngươi có thể cười một cái, nàng ta cứ bày khuôn mặt lạnh lẽo u ám đó cả ngày lẫn đêm, về sau ai còn nguyện ý tới nhà ngươi mua thịt hả?" Một cụ bà nhìn thê tử của Chu Phú nói.

Sau tiệm thịt heo, một nam tử đen thui, bèn chắc to con ngây ngô cười một tiếng, giờ tay chém xuống, một miếng thịt heo liền rơi vào bàn cân vô cùng chính xác.

"Hi hi, nương tử của ta không thích cười, các vị hàng xóm láng giềng xin đừng trách. Vừa đúng tám lượng năm tiền, Ngô thẩm ngài lấy được rồi."

Các hương thân xếp hàng mua thịt lại cảm thấy ngạc nhiên với đạo pháp của Chu Phú lần nữa, bởi vì vô luận ngươi muốn bao nhiêu cân lượng, hấn vung đao xuống, thì tuyệt sẽ không phí đao thứ hai, là người chính xác có tiếng ở chợ.

"A Phú, không phải đại nương nói ngươi, thương thê tử không sai, nhưng nếu si mê thì không đúng. Ta luôn dạy bốn nhi tử của ta, thê tử thương thì thương, nhưng đáng đánh thì phải đánh, nên mắng cũng phải mắng, nếu không họ sẽ không nhớ được."

Đại nương nói chuyện đã sinh bốn nhi tử, năm xưa bị ác bà bà khi dễ dữ dội, khổ lực lắm mới thành bà bà, nên luôn không nhìn nổi con dâu của người khác hưởng phúc.

Chu Phú không biết làm sao trả lời đại nương, liền cười ngây ngô, hồi lâu mới phát ra mấy chữ: "Ta. . . . Sẽ nói với nàng ấy."

A Thủy bán cá bên cạnh thích khách bác tham gia náo nhiệt, nên nói theo: "Úm hừm, hấn ta đâu phải thương nàng ta, rõ ràng là sợ nàng ta, Chu lão tam ngươi dám ngay trước mặt nhiều hương thân giáo huấn thê tử luôn lộ ra bản mặt thối của ngươi không?"

Đang lúc mọi người cổ ý ồn ào lên, Chu Phú đáp ứng, gấp đến độ mặt đỏ bừng, trên chóp mũi đen thẫm đầy mồ hôi hột.

Vợ hấn liền quét mắt lạnh qua mọi người, mọi người đang cười vui lập tức ngưng lại, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng cuối cùng rơi vào trên người A Thủy ở tiệm cá, tóc gáy của hấn ta liền dựng lên, cả người cũng rét run.

Thê tử của Chu Phú đứng dậy từ trên ghế, một bộ áo gai vải thô cũng khó giấu vẻ phong hoa sáng ngời, nàng tức giận nhìn thẳng A Thủy ca, mọi người liền ngừng thở, khản trương cực kỳ chờ đợi hành động kinh người của thê tử Chu Phú.

"Xuân Không, đừng nên như vậy." Chu Phú tất nhiên biết tính khí thê tử mình, chỉ sợ nàng gặp họa, vội mở lời chặn lại.

Thê tử của Chu Phú giống như không nghe thấy, đi từng bước từng bước rớt cuộc tới nơi cách sạp cá một mét —— cầm lên bình trà ngon buổi sáng Chu Phú pha cho nàng trước khi ra quầy, nhắm ngay miệng bình, ưu nhã uống một hớp.

Sau đó mới cầm bình trà, xoay người trở lại vị trí lúc trước đang ngồi, lạnhh5 nhạt giống như khinh thường ngoảnh lại nhìn tất cả mọi chuyện.

Mọi người lập tức thờ phào nhẹ nhõm, A Thủy ca xoa xoa mồ hôi lạnh bị dọa mà chảy ra, cổ tự trấn định.

"Ha, ha ha, nếu ta cưới một bà sao chổi như vậy, ta treo cổ tự tử còn hơn." A Thủy ca nói như vậy, chỉ để lấy lại một chút xíu mặt mũi, hồn nhiên quên mất, sự thèm thuồng và ghen tỵ của hắn ở lần đầu tiên nhìn thấy thê tử Chu Phú.

Một cuộc náo nhiệt hoàn toàn chấm dứt khi đối thủ không đếm xỉa tới, khu chợ lại khôi phục huyền ảo, Chu Phú âm thầm lau mồ hôi lạnh, chặt thịt không ngừng, lại không nhìn được liếc mắt nhìn thê tử vẫn uống trà, nhàn nhã tự tại, hồn nhiên không bị bên ngoài quấy nhiễu, trong lòng vô cùng ngọt ngào.

Mặc kệ thê tử thân yêu có tính khí như thế nào, hắn vẫn thích nàng.

Đang lúc này, trong khi chợ mới vừa bình tĩnh lại nghênh đón một hồi xôn xao không nhỏ, tiếng vó ngựa chính tề từ xa tới gần.

Chỉ thấy một người cưỡi ngựa đen mặc quần áo đẹp để cảm đầu đội ngựa, chừng hai mươi con tuần mã phút chốc lấp đầy đường phố đông người, mọi người vội né tránh qua một bên, các dân chúng chưa từng thấy qua trận chiến như thế tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội xem cho biết, nên ai cũng ngó dáo dác chỉ chỉ chỗ chỗ.

Lập tức thiết vệ áo bạc đồng loạt nhảy xuống, quỳ một chân xuống trước cửa hàng thịt, trong miệng đồng thời hô: "Đội thứ hai doanh thứ nhất của thiết kỵ Hiến Viên, tham kiến Tri Nam Vương."

Tri Nam Vương? Thiết kỵ Hiến Viên?

Mọi người sững sờ, chẳng lẽ ở chung quanh gian hàng thịt heo bình thường không thể bình thường hơn nữa, lại có quý nhân ả hiện? Hơn nữa vị quý nhân này, lại có thể điều động thiết kỵ Hiến Viên - đội quân linh hồn của quốc gia?

Là ai? Vị Tri Nam Vương này rốt cuộc là ai?

Trên con ngựa đen lập tức có một người nhào xuống, tóc trắng phơ, lại có sắc mặt hồng hào, mặt mày cực kỳ tuấn lãng, một đôi con ngươi thông minh khẽ phát ra ánh sáng xanh, dưới ánh mặt trời chiếu sáng càng lộ ra vẻ thông minh.

Chỉ thấy người nọ đi đến trước mặt một người, quỳ một chân xuống như thiết kỵ Hiến Viên, kính cẩn hành lễ:

"Cung nghênh công chúa hồi cung."

"."

Về mặt của thê tử Chu Phú vẫn như thường, cầm bình trà, nghiêng chân, ngay cả khóe mắt đều lười quét về nam tử anh tuấn quỳ gối trước mặt.

Chu Phú cũng sợ choáng váng như tất cả hương thân, nhưng chuyện này rốt cuộc xảy ra trước cửa hàng hắn, hơn nữa những người đó rất rõ ràng đều tới vì thê tử mình, hắn tự nhiên cần hỏi rõ ràng:

"Có phải các người nhận lầm người không, nàng ấy là vợ ta, không phải là công chúa gì."

Nam tử tóc trắng anh tuấn nhìn lướt qua Chu Phú, nghe hắn nói là 'thê tử' nhưng vẫn có thể gấp thay đổi không hoảng loạn mà trả lời:

"Ngài ấy là trưởng công chúa, là Tri Nam Vương tiên đế tự mình sách phong, chương quyền nhiếp chính."

"."

Trong điện Nguyên Dương huân hương nghi ngút, Quỳnh Quang thái hậu lo lắng trừng trừng nhìn nữ nhi trước mắt, thở dài một cái rồi hỏi thái y đang bắt mạch trước mặt: "Nó. Mất trí nhớ à?"

Thái y thấy thái hậu cúi người, liền sợ hãi: "Hồi thái hậu, trong cơ thể trưởng công chúa không tích tụ bệnh gì, cũng chưa từng mất trí nhớ."

Quỳnh Quang thái hậu thoáng an tâm, nhưng ngay sau đó lại cảm thấy không đúng: "Vậy sao nó không kêu ai cả?"

Từ trước Tri Nam cũng trầm mặc ít nói, nhưng thấy bà vẫn sẽ trọng trung gọi bà một tiếng mẫu hậu, nhưng hôm nay, đứa nhỏ này vào điện Nguyên Dương, không chỉ có không hành lễ, cả thăm hỏi cơ bản nhất cũng không có, cho nên Quỳnh Quang thái hậu mới có thể hoài nghi, nàng mất tích nửa năm, có phải hay không mất trí nhớ.

"Ách. Việc này à." Thái y có chút khó xử, dù sao ông cũng không thể cạy miệng của trưởng công chúa có quyền thế nhất đất nước này ra, để ngài ấy kêu ngài là thái hậu chứ?

"Được rồi, thân thể không có việc gì là được, người đi xuống đi." Quỳnh Quang thái hậu phát phát tay, lại nói: "Bảo Ngọc Khanh đi vào."

Ngọc Khanh tóc trắng anh tuấn đi vào: "Tham kiến Thái hậu."

Hắn từ trước đến giờ thành thật, trong lòng nghĩ như thế nào liền nói thế nào, không học được quanh co lòng vòng, tâm tình của hắn khẩn trương chờ đợi câu trả lời của thê tử, chớp mắt đen thẳm ra mồ hôi hột.

Tri Nam công chúa ngẩng đầu nhìn hắn một cái, lại mỉm cười xưa nay chưa từng có, gật đầu một cái với hắn.

Chu Phú lấy được câu trả lời của thê tử, cực kỳ cao hứng, lúc này liền ôm lấy thê tử, không coi ai ra gì quay mấy vòng mới bằng lòng bỏ qua.

Công chúa cũng như đã quen với phương thức biểu đạt nhiệt tình của hắn, cũng mặc cho hắn thân mật như vậy.

Chu Phú bỏ được vấn đề khó, cảm xúc cũng dần dần buông lỏng: "Nương tử à, ta đói rồi, cũng khát nữa."

Vào Diễn đàn Lê Quý Đôn để xem nhiều truyện hơn, nhanh hơn.

Chỉ có lúc có chuyện hắn mới có thể gọi tên ‘Xuân Không’ của nàng, bình thường hắn luôn quen xưng nàng là ‘nương tử’. Kêu cho thân thiết mà, hi hi.

Tri Nam công chúa đưa nước trà mình uống lúc trước cho hắn, Chu Phú liếc mạng nuốt ừng ực, xoa xoa nước đọng, lại bắt đầu sờ bụng, Tri Nam nhìn nhìn bốn phía, đứng dậy đi tới bên cạnh Quỳnh Quang thái hậu, lấy điểm tâm tinh xảo trên cái bàn trà nhỏ dành cho thái hậu đưa cho Chu Phú.

Thái hậu bị hình ảnh ấm áp xảy ra ở trước mắt làm khiếp sợ, không phải mẫu hậu như bà cố ý chửi bới nữ nhi của mình, nhưng ở trong ấn tượng của bà, trưởng công chúa Tri Nam có thể nói là lười nhất đế quốc, có thể ngồi tuyệt không đứng, có thể nằm tuyệt không ngồi, có lúc bệnh lười nổi lên, ngay cả ăn cơm cũng trực tiếp bỏ bớt.

Hôm nay nó lại vì một nam nhân mà tự ra tay? Hơn nữa còn là một nam nhân như vậy.

Thái hậu nâng trán lần nữa. . . . Sau đó, không thể nhịn được nữa bộc phát. D=ien=đan=le=quy=don.

Bà nhảy lên từ ghế phượng, đi đến trước mặt Tri Nam, nắm cánh tay của nàng, đau đến không muốn sống nói: "Nam nhi, nữ nhi của ta, con làm sao thế? Mau nói cho mẫu hậu, có phải con bị người ta uy hiếp hay không? Có phải bị trúng yêu pháp của hắn ta không? Có phải bị hắn nắm nhục điểm không? Con nói với mẫu hậu, con nói đi, mau nói với mẫu hậu."

Tri Nam công chúa nhếch đuôi mắt, lạnh lùng nhìn Quỳnh Quang thái hậu diễn kịch kịch tình, muốn nói lại thôi, cuối cùng không có nói gì.

Khi Quỳnh Quang thái hậu không chịu nổi sự thật nữ nhi không để ý tới mình, chuẩn bị tiến một bước tiến công, thì phò mã thịt heo bên cạnh mở cái miệng nhét đầy điểm tâm ra: "Nương, ngài đừng hỏi nàng nữa, Xuân Không không thích nói chuyện."

"."

Nương.khóe mắt Quỳnh Quang thái hậu giật giật, càng cảm thấy vị phò mã này cần ăn đòn.

"Không thích nói chuyện là có ý gì? Ai gia là mẫu hậu của nó." Thái hậu buông cánh tay ừ ừ ra, chỉ vào Chu Phú đang ăn như hổ đói mà hỏi.

"Nương, ta đương nhiên biết ngài là nương của Xuân Không, nhưng nàng ấy không thích nói chuyện, ngài có chuyện gì, hỏi ta là được, ta nói giúp nàng ấy."

Thái hậu nổi đóa: "Ngươi! Ai yêu, tức chết ai gia rồi, được, vậy nói xem, ngươi và công chúa rốt cuộc là quan hệ như thế nào?"

Chu Phú thành thật: "Nàng là thê tử ta dùng kiểu hoa đón về nhà."

Thái hậu nghi ngờ: "Các ngươi. . . Sao lại thành hôn?"

Chu Phú hồi tưởng: "Thôn trưởng làm mai."

Truyện được edit tại Diễn đàn Lê Quý Đôn.

Thái hậu cứng lại: ". . . Không phải! Nó. . . . Sao lại đồng ý thành thân với ngươi?" dien=đan=le=quy=don=com

Trong suy nghĩ của Quỳnh Quang thái hậu, Tri Nam mắt cao hơn đầu gà cho thôn phu cục mịch này, nhất định là có khổ tâm bất đắc dĩ gì.

Chu Phú vô tội: "Có lẽ bởi vì nam nhân khác trong thôn ta đều thành thân rồi."

Thái hậu không thở kịp, tích tụ sau một lúc lâu, mới nặng nề hỏi "Ai gia hỏi là. . . . Hai ngươi. . . . Làm sao quen nhau?"

Chu Phú nháy mắt: "Ngày đó trời trong nắng ấm, bầu trời vạn dặm không có bóng mây, ta đang nuôi heo, nàng ấy lại xuất hiện. . . ."

Thái hậu choáng: "."

"A, thái hậu lại sắp té xỉu."

Được cung nhân nâng đỡ, Thái hậu bại trận mà về lại ghế phượng của bà nghỉ ngơi lấy lại sức.

Hoàng đế ở bên cạnh tỷ tỷ không chịu rời đi, ghé mắt nhìn nam nhân cực vô lễ, lại vinh hạnh được tỷ tỷ chăm sóc, trái tim chua xót, hồi tưởng ngày trước cho dù mình làm nũng cỡ nào, cũng không thể khiến tỷ tỷ cam tâm tình nguyện lấy thứ gì cho cậu.

Ngay cả kẹo, cũng do tỷ tỷ vì dẫn dụ cậu đến chỗ lão sư quốc học nghe giảng mới làm. So sánh như thế, thân phận vua một nước kiêm đệ đệ ruột như hần, còn chưa bằng một thôn phu rừng núi cả người dơ dáy bản thủ, hời không nói nổi?

Nghĩ như vậy, Thiên Hiếu Đế cảm thấy uất ức vô cùng, cả ánh mắt nhìn Chu Phú cũng oán giận.

Tri Nam kiên nhẫn ngồi ở một bên, đợi đến Chu Phú ăn xong, mới vẫy tay gọi lại Ngọc Khanh tóc trắng, hần là gia thần của công chúa, từ khi công chúa trưởng thành bắt đầu, hần đã được chọn trúng làm cận vệ của công chúa, khi công chúa mất tích, thì người nằng tìm đến đầu tiên là hần, có thể thấy được sự tín nhiệm dành cho hần.

Tri Nam nói nhỏ một lát ở bên tai Ngọc Khanh xong, Ngọc Khanh liền lĩnh mệnh ra khỏi điện Nguyên Dương.

Bất đắc dĩ nhìn mẫu hậu đang dùng nhân sâm lấy lại sức, tự nhiên lười biếng nói: "Chuyện phò mã đã thành định cục, tuyệt không thể sửa đổi, từ nay về sau, Chu Phú chính là đại phò mã danh chánh ngôn thuận, hưởng lộc nhị phẩm, tạm cho nhậm chức ở Luật Càn quán."

Hoàng đế và Thái hậu liếc mắt nhìn nhau, đều cảm thấy vị 'đại phò mã' vừa ra đời này cực kỳ khả nghi.

Luật Càn quán từ trước đến giờ là ngành mà phò mã các triều nhậm chức, nhưng mỗi một vị phò mã tiến vào Luật Càn quán đều đã trải qua ngũ học tứ đường thí luyện rồi mới đạt được tư cách tiến vào, còn thôn phu có tài đức gì?

Thái hậu lập tức đưa ra ý kiến phản đối: "Không được, lai lịch hần không rõ, tư chất ngu ngốc, làm sao vào Luật Càn quán? Ai gia không đồng ý."

Tri Nam liếc Thái hậu một cái: "Lai lịch của Chu Phú chính là đại phò mã, không vào Luật Càn quán thì đi đâu?"

"." Thái hậu nhất thời cứng họng, trong lòng cảm thấy phò mã thịt heo thích hợp nhất là đến Tự Mã Tư, nhưng đối với mắt lạnh mặt lạnh của Tri Nam, bà rốt cuộc không dám nói ra.

Khi Thái hậu hơi do dự, thì chỉ nghe Tri Nam nói:

"Bôn cung chương quyền nhiếp chính, thời gian mất tích, được phò mã trông nom nhiều, trong lòng cảm kích, nên có quyết định ấy, chuyện nhỏ như thế, mong rằng Thái hậu đừng tiếp tục phí tâm."

"."

Thái hậu cắn chặt môi dưới, uất ức đầy bụng, nước mắt đảo quanh ở trong hốc mắt, đây chính là bé ngoan ngày trước bà đặt trong lòng bàn tay thương yêu, hôm nay cư nhiên hiểu lợi dụng quyền nhiếp chính để dọa bà, vậy, vậy những ngày kế tiếp làm sao có thể qua. . . . Ô ô ô. . . .

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Phò mã nhậm chức

Rời đi nửa năm, mặc dù không cần phải tự làm tất cả mọi việc trong triều đình, nhưng cũng khiến Tri Nam bận rộn một hồi, từ điện Nguyên Dương ra ngoài, mấy vị cự thần liền nghe tiếng gió chạy tới, sau một phen diễn thuyết thâm tình dào dạt, nằng liền bị hỏa tốc mời đến Quân Cơ xứ.

Chu Phú chưa kịp tạm biệt thê tử, đã đến phủ công chúa theo sự hướng dẫn của cung tỷ, hần biết, thê tử thân yêu của hần bận đi làm việc chính, bản lĩnh của mình không thể giúp nằng, thì tuyệt không thể cho nằng thêm phiền toái.

Dọc theo đường đi kiệu dư lác lư, tuy nói có chút không thích ứng, nhưng Chu Phú cũng thử khắc phục.

Phủ công chúa tọa lạc ở một khu nhà sát bên hoàng thành, so sánh thì không kém hoàng cung tráng lệ chút nào cả, bức tường trắng như tuyết, các nơi đều vẽ đầy hoa đào nở rộ, kiểu điểm uớt át, lời cuốn ngoạn mục.

Khoảnh khắc Chu Phú đi xuống xe ngựa, liền bị cảnh đẹp trước mắt hấp dẫn, hần không kiềm hãm được đi tới trước những hoa đào sống động kia, vươn tay vuốt ve.

"Công chúa yêu thích hoa đào, tiên hoàng liền sai người mời thợ vẽ giỏi nhất quốc gia - Hưng Bình cư sĩ, vẽ cảnh xuân sắc vô biên lên tường ngoài của

phủ công chúa."

Ma ma quản phủ công chúa đã sớm nhận được tin tức Ngọc Khanh truyền đến, sớm dẫn mọi người chờ ở bên ngoài phủ công chúa, phò mã xuất hiện, liền cung kính theo sát sau lưng phò mã, giải thích cẩn thận.

Chu Phú như si như say vuốt hoa đào trên bức tường, hẳn không hiểu kỹ thuật vẽ, không hiểu sắc thái, không hiểu ân sủng, chẳng qua cảm thấy cực đẹp, cảm giác lạnh trợt vô cùng.

"Thật xinh đẹp." Hắn phát ra tiếng khen từ trong lòng, ma ma quản phủ gật đầu một cái, nghĩ thầm vị phò mã này cũng không phải không lên được mặt bàn như trong cung đồn đại, đang vui mừng, lại nghe Chu Phú nói: "Sờ lên giống như bánh đúc đậu nướng từ thích ăn nhất vào mùa hè."

"." Nụ cười ở khóe miệng ma ma quản phủ có chút cứng ngắc. ㄟDi-ẽđầ-nㄟLêQu-yĐồ-n

"Cắt thành từng miếng, rót chút nước tương lên, nướng từ có thể ăn được cả chén đấy."

Chu Phú không hề hay biết hai thứ này thật không thể đem ra so sánh với nhau, mà còn nói xong, đến cuối cùng nhớ tới bộ dáng của thê tử, lại ngây ngốc cười khúc khích, chuyển đi này, khiến cho tôi tớ trong ngoài phủ công chúa có ấn tượng vô cùng sâu sắc với vị phò mã tự nhiên xuất hiện này.

Mấy ngày kế, công chúa đều bận rộn ở Quân Cơ xứ, chưa từng trở lại phủ, mỗi ngày Chu Phú ở trong phủ làm một vài chuyện đủ khả năng, trừ hơi nhớ nhung nương tử thân yêu, cũng không cảm thấy cuộc sống khổ sở.

Mới vừa bỏ hết mấy gánh củi, tổng quản phòng ăn liền bảo hắn đi lấy nước, Chu Phú còn chưa ngồi xuống nghỉ ngơi chốc lát, lại phải cầm thùng đi nấu nước.

Sau khi ma ma quản phủ tìm một vòng, rốt cuộc tìm được tung tích Chu Phú ở hậu viện, thấy hắn cả người mồ hôi, trên hoa phục mới vừa mặc vào cũng tràn đầy giọt mồ hôi, không khỏi nhũn nhũn, nhưng dù sao cũng là lão nhân phục vụ công chúa, ngoài mặt vẫn không để cho người phát giác cái gì.

Phò mã nhậm chức ở DiễầđầnnLêQuýĐồnn.

"Phò Mã, phủ Nội Vụ phái người đến. Nói là thủ tục ở Luật Cần quán đã đầy đủ hết, từ ngày mai, ngài có thể đến đó nhậm chức."

Về mặt ma ma quản phủ ôn hòa nói với Chu Phú.

Chu Phú để cái thùng dính mồ hôi xuống, lau mồ hôi trên trán một cái, cặp mắt chất phác chớp hai cái: "Luật Cần quán là gì? Muốn ta đến làm cái gì?"

"Luật Cần quán là địa phương phò mã các triều nhậm chức, chức vị rất nhiều, phạm vi quản hạt cũng không nhỏ, trong vòng nửa năm công chúa chúng ta mất tích, thì do nhị phò mã Liễu Liên trông coi, sau khi ngài đi vào được làm cái gì, nô tỳ cũng không biết."

Ấn tượng của ma ma quản phủ dành cho vị phò mã này không xấu, trừ cảm thấy quá thật thà, chuyện khác cũng không có gì.

Chu Phú cái hiểu cái không gật đầu một cái, ma ma quản phủ hành lễ với hắn xong, đang chuẩn bị rời đi, lại bị Chu Phú gọi lại, chỉ thấy hai gò má hắn ửng đỏ, có chút chần chừ do khó xử mà hỏi:

"À. . . . Ma ma, vậy ta đến quán đó, thì cơm buổi trưa. . . . Làm thế nào?"

Hai ngày qua ở trong nhà thê tử, mặc dù khổ cực, nhưng mỗi ngày đến giờ cơm luôn có người gọi hắn ăn cơm, cơm so nơi này ăn ngon hơn lúc trước nhiều lắm, hơn nữa còn bao ăn no, cho nên, nếu như đến một địa phương xa lạ, hẳn quan tâm nhất vẫn là điểm này. DiễầđầnnLêQuýĐồnn.

Ma ma quản phủ im lặng đổ mồ hôi, ngay sau đó ổn định tâm thần nói: "Phò mã đừng lo lắng, đầu bếp trong Luật Cần quán là ngự trù trong cung, thức ăn tự nhiên không thể kém hơn phủ công chúa."

"Oh." lúc này Chu Phú mới yên tâm nở nụ cười.

Ma ma một tiếng lại nói cáo lui, rồi mới lo lắng trùng trùng rời đi.

Một vị phò mã vô cùng thật thà như vậy sao lại rơi vào trong tay trưởng công chúa tâm cơ thâm trầm, lạnh lùng vô tình đây? Quá khiến người ta đáng tiếc.

Sáng sớm hôm sau, Chu Phú theo sự hướng dẫn của một gã sai vặt đến Luật Cần quán.

Còn chưa từ trên ngựa xuống, xa xa đã thấy một trạch viện y hệt như trong tranh thủy mặc, tường trắng ngói đen, thanh nhả cổ kính vô cùng, đây chính là nơi sau này hắn phải đến?

Nơi này hình như là chỗ dành cho người đọc sách? Chu Phú chưa từng đi học lâu cho nên tràn đầy bài xích với nơi có 'tiên sinh ẩn hiện', khi còn bé vì trốn học, mà mong của hắn đã ăn không ít hèo, một lần nghiêm trọng nhất, là bị cha hắn treo ngược trên cây hòe ở trong sân, quát một ngày một đêm.

Bây giờ nghĩ lại cũng cảm thấy nhức nhối.

Chu Phú xuống ngựa xong, liền có người đi tới lới ngựa của hắn đi, mà gã sai vật theo hắn thì tiến lên đưa thiệp cho thủ vệ, thủ vệ nhìn lên nhìn xuống đánh giá Chu Phú vài lần xong, mới qua loa cho đi, trong miệng không lạnh không nóng nói:

"Đại phò mã, mời vào bên trong đi."

Chu Phú thô lỗ quen, nghe không ra sự qua loa trong lời nói của người khác, ngược lại gã sai vật cận thân nhìn không nổi, dọc theo đường đi hùng hùng hổ hổ, nói những người đó mắt chó nhìn người thấp.

Vào khu vườn thủy mặc này, chim hót hoa thơm, xinh đẹp thì xinh đẹp, nhưng Chu Phú nhìn thế nào cũng cảm thấy có bóng dáng trường học.

Chu Phú không biết nhiều chữ lắm, nhưng hắn ngẩng đầu nhìn tám biển ở trên nơi mà gã sai vật dẫn hắn đến, ba chữ đó hắn biết: Trung Cổ đường.

Xem thêm ở Di-ễn-đ-à-L-ê-Qu-y-Đô-n.

Chuyện kể tiếp, thuận lợi hơn nhiều, Chu Phú đi vào, liền gặp một nam tử mặc áo tơ trắng, nam tử tướng mạo dịu dàng, xương cốt gầy gò, khắp người có phong độ của người trí thức, nhưng giữa lông mày lại nhuộm vẽ gian trá, khiến cho có vẻ khó đối phó.

Hắn ngồi xếp bằng ở sau đài sách, Chu Phú học bộ dáng khi còn bé, ôm quyền khom lưng hành lễ với hắn: "Bái kiến tiên sinh."

Người nọ cả khoe mắt cũng không liếc Chu Phú một cái, chỉ phất tay lạnh nhạt nói: "Tuần thành mã."

Chu Phú không hiểu hắn nói có ý gì, đang muốn đặt câu hỏi, liền bị tới tở bên cạnh mời ra Trung Cổ đường. Di-ễn-ạ-Đ-à-Lê-Qu-y-ạ-Đôn

"Tuần thành mã là cái gì?" Chu Phú không ngại học hỏi kẻ dưới.

Tôi tới dẫn bọn họ đến ti nhậm chức, nói là đi vào chuẩn bị đĩa quan, bảo Chu Phú đứng ở ngoài cửa chờ.

"Tuần thành mã là chức vị thấp nhất trong tất cả phò mã, mỗi ngày cỡi ngựa tuần tra trong thành, nên gọi tuần thành mã." Gã sai vật năn lòng, năn chí giải thích, trong lòng cực kỳ hận mấy người đã khinh thường họ, đồng thời cũng oán phò mã mình không ra gì.

Chu Phú gật đầu, bày tỏ đã hiểu, một lát sau lại hỏi: "Vậy nam nhân lúc này là ai?"

"Ngài ấy là nhị phò mã Liễu Liên, trượng phu của Thanh Dao công chúa."

"A, đáng đáp hắn thật là không tệ, ha ha." Chu Phú nhớ tới tướng mạo tuấn tú của người ta, phát ra lời tán dương từ nội tâm.

Gã sai vật nhìn phò mã, có chút dờ khóc dờ cười, nhưng hắn cũng không thể trực tiếp nói với phò mã, mới vừa rồi người ta có ý mặt nặng mặt nhẹ với người, xem thường người lắm, người không nhìn ra, mà còn khen tướng mạo người ta đẹp nữa.

Tùy tiện hừ hừ hai tiếng, gã sai vật trả lời: "Đúng vậy a, tướng mạo Liễu phò mã xác thực xinh đẹp, nhưng lòng dạ thì không được tốt, phò mã ngài nên cẩn thận chút."

Đang nói chuyện, đầu không xa liền truyền đến một hồi tiếng người tạp nhạp, Chu Phú nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy một nữ tử quần áo diễm lệ, hết sức xinh đẹp đẩy đàn mang theo khoảng chừng hai mươi tên gia bộc, hung thần ác sát vọt tới.

"Đây là Tam công chúa Khanh Điệp, nổi danh hung dữ, phò mã chúng ta có nên tránh đi không?" Gã sai vật có lẽ bình thường bị sợ quen, lúc này thật là nhất gan.

Chu Phú lắc đầu: "Nàng ta hung dữ, sao ta phải tránh?"

"."

Khanh Điệp công chúa xác thực hung dữ, nhưng dù sao không phải tới vì bọn Chu Phú, nên một đám người vọt qua họ, đi vào Nam sương, trong tay mỗi người làm đều cầm gậy gỗ ổng khóa, tình cảnh thật khiến Chu Phú mở rộng tầm mắt rồi.

Lại xem một lát, chỉ thấy đám người kia trở về, trong đám người lại có thêm một nam nhân người cao ngựa lớn nhưng sắc mặt trắng bệch, nam nhân bị xích sắt khóa lại, bọn gia bộc không chút thương tiếc kéo hắn đi về phía trước, Khanh Điệp công chúa cầm đầu chợt ngừng bước chân, nâng lên tay ngọc y hết ngó sen, nũng nịu nói: "Ngừng, ở chỗ này."

Phò mã gian manh tại Di-ễn-Đ-à-Lê-Qu-y-Đô-n

Bọn gia bộc nhìn quen lắm rồi, liền đẩy ngã phò mã vào chỗ công chúa chỉ.

"Bọn họ muốn làm gì?" Chu Phú nhìn tam phò mã đang gào khóc, liều mạng cầu xin tha thứ, chợt nhớ tới vẻ mặt của bà láng giềng Dư thị khi bị trượng phu bỏ, cũng khóc vang trời đất, không có hình tượng chút nào, nhất thời cảm thấy thế giới hắn biết có điều khuyhnh đảo.

"Ai, chắc là lại không thiếu được da thịt chịu tội." Gã sai vật núp ở sau lưng Chu Phú, nhẹ nhàng giải thích: "Tam phò mã ham bài bạc, lúc này khẳng định lại cuộc thua thiếu nợ rồi."

"Người đầu, lột quần hần xuống, hôm nay bản công chúa sẽ giáo huấn tên cò bạc dạy mãi không sửa này ngay tại Luật Cẩn quán." Khanh Diệp công chúa lấy cây gậy từ trong tay một tôi tớ, gương mặt trang điểm tinh xảo đã không che giấu được lửa giận ngập trời.

Bọn tôi tớ lập tức hưởng ứng, hai người giữ tay, hai người giữ chân, còn có một người ở giữa. . . Quần của tam phò mã quần cứ như vậy bị lột xuống lộ ra cái mông trắng như tuyết. dien·dan·le·quy·don·com

Sau đó một giây một giây, Khanh Diệp công chúa tự thân ra tay, đánh vào mông trượng phu ở nơi mà ngày thường hần làm việc.

Tiếng kêu rên thảm thiết của tam phò mã hấp dẫn thật là nhiều người dừng chân ngắm nhìn, bao gồm vị ở trong Trung Cỗ đường cũng đi ra, Liễu Liên thấy ồn ào gây chuyện là Tam công chúa, liền giơ tay lên bảo người ta lui ra, không cho can thiệp.

Tam phò mã đáng thương trước mắt bao người, bị đánh vào mông ước chừng ba mươi cái, sưng đỏ hết lên, một hán tử êm đẹp, lại bị ép gào khóc ở trước mặt mọi người, bộ dáng kia cũng thực đáng thương.

Một màn sống động thế khiến Chu Phú tăng thêm không ít kiến thức. Tam công chúa đánh vào mông phò mã xong, còn ở trong Luật Cẩn quán nói năng hung dữ:

"Nếu sau này có người dám cho hần mượn tiền nữa. . . Đây chính là kết quả."

Có lẽ phách lối quen, Tam công chúa hấp tấp làm ầm ĩ một phen mà không ai dám lên tiếng ngăn lại, chớ nói chi là nói lời dị nghị, mọi người đều khúm núm, cúi đầu xưng thần với Tam công chúa.

Đợi sau khi Tam công chúa đi, vị trong Trung Cỗ đường mới đi tới, lạnh nhạt nói với tam phò mã đang khóc sụt sùi tự mình cời ống khóa:

"Tam phò mã Sài Thiều hành vi không ngay thẳng, từ hôm nay cách chức làm tuần thành, trong vòng ba tháng nếu không tự hối cải, ta sẽ tấu lên thánh thượng, đề nghị định đoạt. Mọi người tại đây, lấy đó làm gương."

Nói xong, liền phất tay áo rời đi.

"Má ơi, phụ nhân này quá hung dữ." Chu Phú hướng về phía Khanh Diệp công chúa rời đi mà cảm khái: "Thật may thể tử của ta không phải như vậy."

Gã sai vặt bên cạnh nghe phò mã cảm khái như thế, càng khóc không ra nước mắt, phò mã ngây thơ à, thật ra thì có lúc —— chó cắn người sẽ không sửa đầu.

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Phò mã tuần thành

Từ trong Luật Cẩn quán ra ngoài, trước ngực Chu Phú có thêm một cái áo ngắn thêu chữ ngự đồ thẫm, ngồi trên con ngựa cao, theo chỉ thị của việc giám thị, rêu rao khắp nơi đi đến thành đông.

Gã sai vặt A Thu theo sát sau ngựa, sắc mặt thối thối nói:

"Ai, dầu gì ngài cũng là đại phò mã, nhị phò mã lại an bài ngài làm tuần thành, quả thật khinh người quá đáng."

Chu Phú lại không có nghĩ nhiều như A Thu, trong ý thức của hần, vô luận làm cái gì cũng thế, mấu chốt là không thể cho thể tử thêm phiền toái. Huống chi, hần thật lòng cảm thấy, làm ‘ tuần thành mã ’ cũng không khổ sở như A Thu tưởng tượng.

"Không thể nào, ta lại cảm thấy như vậy tốt vô cùng." Chu Phú luôn là người dễ thỏa mãn.

A Thu lơ đãng len lén liếc liếc, vẻ mặt càng thêm phàn nàn:

"Tốt cái gì chứ? Phò mã ngài quá dễ nói chuyện rồi." Nhưng thật ra là quá ngốc nghếch, nên bị người ta giẫm lên đầu cũng không biết.

A Thu vừa bắt bình thay phò mã, cũng vừa bắt bình cho mình, lại không ngờ lời kế tiếp của Chu Phú xem chút làm hần tức chết.

"Rất tốt mà. Trước kia ở trong chợ, luôn thấy mấy tên công tử quần áo lụa là, cỡi ngựa, mang theo người làm và chó săn, điếu võ dương oai, hiếp đáp đồng hương ở trên đường." Chu Phú hơi hâm mộ nói.

Lúc này rốt cuộc đến phiên ngài sao?

A Thu nghe xong đầu đầy vạch đen, được rồi, hẳn thừa nhận, tất cả lo lắng lúc trước của mình đều uổng phí, vị phò mã này không chỉ không có chí khí, lại còn đánh đồng trung bộc tốt nhất thiên hạ như hẳn với chó, ai, thôi, cứ xem như chân tình của mình bị cuốn theo dòng nước chảy.

"Hay ngày mai, tiểu nhân giúp ngài dắt con chó đi ra." A Thu hết cách đành đề nghị.

Vốn chỉ là nói đùa, ai ngờ phò mã lại lộ vẻ mặt động lòng nhìn hẳn. Trung bộc A Thu khóc không ra nước mắt.

Ở trên đường đi dạo nửa ngày, Chu Phú lần đầu dám đương làm ‘quan lão gia’ xử lý vài chuyện vụn vặt như cân thiếu hàng ở chợ bán thức ăn tại thành đông, tuy chuyện không to tát, nhưng là lần đầu hẳn làm việc, cho nên, sau khi đi ra chợ thì tâm trạng rất là kích động.

A Thu lại khóc.

"Phò mã, lần sau ngài làm người tốt nữa, có thể dùng tiền của mình không?"

Người mua thức ăn nói kẻ bán rau cân thiếu, người bán rau thì nói tên mua thức ăn không thành thật, hai bên đều không chịu nhượng bộ, diene+ddaan+lee+quyy+doon+ccoom cuối cùng Chu Phú hết cách rồi, không thể làm gì khác hơn là tự bỏ tiền ra bình ổn cuộc cãi nhau này.

"Á, trên người ta không có tiền." Chu Phú hơi ngượng ngừng xoa xoa cái ót, thành thật cười với A Thu.

"." Không có tiền người cũng dám lo chuyện?

Thấy A Thu vẫn lộ vẻ mặt oán giận, Chu Phú cũng cảm thấy bất khoan, lập tức vỗ ngực bảo đảm:

"Người yên tâm, tối về ta sẽ xin thê từ ít tiền, ngày mai sẽ trả người."

Chu Phú vốn nói lời thật lòng, không ngờ A Thu nghe xong lại bị mềm cả đùi, thiếu chút nữa không có vừa ngã vào nửa đường, vội vàng phát tay nói:

"Không không không, phò mã ngài khách khí, chút tiền bạc này so với sự trung thành của tiểu nhân thì thật không đáng nhắc tới, ngài ngàn vạn đừng vì chuyện nhỏ nhặt không đáng kể chuyện này mà làm phiền công chúa điện hạ, vạn vạn không được."

Chu Phú không nghĩ ra vì sao thái độ của A Thu hoàn toàn biến chuyển, ngẩng đầu nhìn canh giờ, lại nói một câu chẳng liên quan gì:

"Buổi trưa rồi, nên trở về ăn cơm thôi."

A Thu vừa nghe mặc dù cảm thấy vô lực, nhưng dù sao cũng hơn rồi rầm rầm đề lúc trước nhiều, lập tức cúi người kéo ngựa, vô cùng lấy lòng.

Lúc nhỏ nhà Chu Phú nghèo, không có heo, không có dê, chút tiền cha ở bên ngoài chà lưng cho người ta lúc tắm kiếm được căn bản không đủ sống, cho nên đói bụng là bình thường, khi đó được ăn đã cảm ơn trời đất, cũng mặc kệ ăn cơm dở canh tệ cỡ nào, con người chỉ có ăn cho no, mới có hơi sức suy nghĩ và làm việc mà.

Việc ăn cơm trong đình Ngự Phong bị lạng lẽ cắt đứt.

Trên trăm vị phò mã, quận mã đều không hẹn mà cùng giờ chiếc đĩa sững sờ, khiếp sợ nhìn một màn ở góc đông nam.

"Thêm một chén nữa." DiễđầnlêQuýĐôn.

Chu Phú ăn như hổ đói, giờ chén cơm không lên thật cao, một cái tay khác cũng không nhàn rồi, tiếp tục gấp thức ăn nhét vào mệnh, hai bên quai hàm như nở ra như trống da, bởi vì chén cơm trong Luật Cẩn quán quá nhỏ, nên đây đã là lần thứ tám hẳn thêm cơm. . .

Bên này hẳn ăn niềm vui tràn trề, người khác bên kia lại mất hết khẩu vị.

Khi Chu Phú ăn uống no đủ, không coi ai ra gì ợ lên rồi ra ngoài, các vị phò mã, quận mã trong đình Ngự Phong mới khôi phục chút sức sống.

"Hẳn chính là. trưởng công chúa Tri Nam. Phò mã."

"."

A Thu từ đầu không dám nhìn những người chỉ chỉ chỗ chỗ chung quanh, đình Ngự Phong là nơi các phò mã, quận mã ăn cơm, người làm như họ không vào được, nhưng bốn phía đình Ngự Phong thông gió, chỉ dùng màn trúc ngăn cách, vừa thông gió lại lịch sự tao nhã. Nhưng, một địa phương lịch sự tao nhã như vậy, lại bị phò mã nhà hẳn mạnh mẽ làm giảm phẩm vị.

Nhưng mấu chốt là, người trong cuộc lại không hề hay biết, còn lộ vẻ mặt thoả mãn vuốt cái bụng, vừa đi vừa ợ, không có hình tượng chút nào.

Trong lúc nhất thời, ‘uy danh’ của đại phò mã vang khắp trong ngoài Luật Cẩn quán. . .

Mỗi ngày Chu Phú cần cù chăm chỉ đến Luật Cẩn quán trình diện, sau đó ra đường dò xét, dù là chuyện nhỏ nào cũng không dám chậm trễ, còn Tri

Nam công chúa thì đã có một tháng chưa trở về.

Kể từ hôm đó gặp qua một lần trong điện Nguyên Dương, Chu Phú liền đếm ngày trên đầu ngón tay ㄅㄣ̌n-điễn-đà-n-lẹ-ㄅㄣ̌y-đoân, trông thê tử đến mòn con mắt, trước khi ra ngoài đều đến chỗ ma ma quản sự hỏi một câu, khi nào thê tử trở lại?

Nhưng mỗi lần ma ma quản gia đều cho đáp án giống nhau: trong triều có quá nhiều việc, một ngày công chúa lo trăm chuyện, lão nô không biết.

Một ngày hay hai ngày còn chưa tính, nhưng cũng gần 1 tháng rồi, làm sao chịu nổi đây? Dù Chu Phú có tính nhẫn nại tốt hơn cũng sắp không chịu đựng nổi.

Không gặp được thê tử, hấn cảm thấy cả người đều không có tinh thần, đến chỗ giám thị lấy lệnh bài để làm nhiệm vụ, lại nhìn thấy vẻ mặt cười như không cười của đối phương.

"Thế nào? Trên mặt ta vết bẩn sao?" Chu Phú là người hoàng đế nên trước tiên luôn đổ lỗi cho bản thân mình.

Giám thị đại nhân cười qua loa một tiếng, đặt mạnh lệnh bài phiên trực vào trong tay Chu Phú, nói:

"Nữ nhân đều tham mới mẻ, công chúa cũng vậy, phò mã nên suy nghĩ thoáng chút đi."

". Cái gì?" Chu Phú nghe thấy thật khó hiểu, nhưng hỏi nữa, giám thị đại nhân lại không chịu nói nữa, chỉ lắc đầu cười lạnh thích thú.

Chu Phú đi ra cửa chính Luật Càn quán, A Thu đã dắt ngựa qua, đang định lên ngựa, lại nghe hai binh lính đứng giữ cửa nói:

"Người đoán khi nào công chúa bỏ hấn?"

"Ba tháng à?"

"Ba tháng? Ta nói nhiều lắm là một tháng, xem cửu phò mã thì biết, người đẹp vậy, cũng chỉ nửa tháng ngắn ngủi đã bị cửu công chúa bỏ rồi, huống chi là loại mặt hàng này?"

". Cũng có lý có lý."

A Thu nghe xong thở không ra hơi, đang muốn xông lên lý luận một phen, lại nghe Chu Phú hỏi "Bọn họ đang nói ai vậy?"

"." Đối với sự chậm lụt của phò mã mình, A Thu thật là hết cách.

Ngây ngốc đại đột qua một ngày ở Luật Càn quán, Chu Phú sức cùng lực kiệt về phủ, bảo A Thu về nghỉ ngơi sớm, mình thì men theo đường cũ đi về phòng.

Chu Phú bồi hồi ở ngoài cửa phòng, nhìn khoảng không gian đen kịt bên trong phòng, hồi tưởng lại giờ này lúc trước, thê tử Xuân Không luôn ngồi ở dưới ngọn đèn dầu chờ hấn về nhà, có lúc trong tay cầm một quyển sách, có lúc bày một bàn cờ, có lúc cũng sẽ làm mấy món ăn, nhìn ánh nến ngắn người. Nhưng hôm nay, căn phòng vẫn như thường, chỉ không có bóng dáng của thê tử.

Thay quần áo gấm vóc trên người ra, Chu Phú mặc lại áo vải thô của mình, đến bên cạnh giếng rửa mặt, rồi mới đứng dậy đi tới nhà bếp.

"Tổng quản, tối hôm nay ăn gì thế?" Chu Phú tìm tiểu tổng quản phòng bếp, khách sáo hỏi. ㄅㄣ̌n-điễn-đà-n-lẹ-ㄅㄣ̌y-đoân.

Tổng quản đang cần hạt dưa tán gẫu với mấy tiểu tạp dịch, liếc nhìn hấn, lạnh lùng tiện tay chỉ: "Ừ, có ổ ổ[1] mới ra lò, bên kia còn có dưa muối."

Chu Phú nhìn vòng quanh một vòng, thấy cái tô nhỏ trên bếp lò, bên trong có ổ ổ to bằng nửa nắm tay, vuron tay sờ sờ, đã sớm lạnh, há miệng cắn liền kêu rộp rộp.

"Ha, quả thật là người hạ tiện dễ nuôi, hấn cũng không kén, cái gì cũng có thể ăn." Chỉ nghe một tiểu người hầu bên cạnh tổng quản nói như vậy.

Chu Phú đang ăn, nghe được có người nói chuyện, liền quay đầu nhìn một cái, lại thấy bốn năm người đều nhìn hấn và ổ ổ trong tay mà bật cười, cúi đầu suy nghĩ một lát, nói:

"Ừ, ta cái gì cũng ăn, không kén."

"Phi ha ha ha. Hấn nói hấn không kén." Nghe câu trả lời trung thực của Chu Phú, mọi người liền cười ầm.

"Ngựa không biết mặt dài, vị phò mã này của chúng ta thật là khôi hài." Tổng quản hừ lạnh nói mát.

Mọi người lại cười ầm lên một hồi.

Dù Chu Phú chậm chạp hơn cũng nghe ra, những người này đang cười hấn. Nhưng, hấn có gì đáng cười?

Không nghĩ ra, liền hỏi "Sao thế?"

Có lẽ là chưa từng gặp người chậm chạp như hấn, tổng quản lăm bắm rằm rì bỏ hạt dưa trong tay xuống, dáng vẻ lưu manh đi tới trước mặt Chu Phú, hấn ngày thường nhỏ thấp, đầu còn chưa tới vai Chu Phú, nhưng thẳng ở khí thế:

"Hôm nay, tiểu nhân còn tôn xưng ngài một tiếng ‘ phò mã ’, nhưng người đừng có coi trọng mình quá, đối với một người không có gia thế, không có bối cảnh, phò mã cũng chỉ là món đồ chơi công chúa bắt chọt thích nuôi thôi. Nằm mộng mấy ngày là được, nếu ta là người liền thu dọn đồ đi về nhà."

". Đồ. Chơi?" mặt Chu Phú không chút thay đổi nhai hai chữ này trong miệng, sau một lúc lâu mới nói: "Người nói ta là. Đồ chơi?"

"Không sai!" Tổng quản lăm bộ bày ra vẻ đáng tiếc, ý vị sâu xa nói: "Phò mã nói trắng ra chính là đồ chơi, công chúa và người chỉ là gặp dịp thì chơi, nhân duyên ngắn ngủi mà thôi."

"Ta và Xuân Không không phải gặp dịp thì chơi, không phải nhân duyên ngắn ngủi!"

Chu Phú trợn to cặp mắt, trên mặt xuất hiện vẻ giận dữ đáng sợ, trên trán và cánh tay nổi hết gân xanh, khiến cho hấn nhìn qua giống như một con gấu đen lớn nổi giận, khiến cho tổng quản còn đang nói mồm hăng say bị kinh hoàng, bên ngoài mạnh bên trong yếu, lắp bắp nói:

"Vây, vậy. . . Công chúa một tháng chưa từng trở về phủ, đây là chuyện từ trước đến nay chưa từng có, người nên biết là ý gì chứ? Người không thấy là gặp dịp thì chơi, nhưng công chúa cảm thấy thế, trong thiên hạ có nhiều nam nhân anh tuấn mạnh khỏe hơn người mà, dựa vào quyền thế của công chúa chúng ta, sao lại si mê người thôn quê như người chứ? Đừng có nằm mộng."

". Người cảm mến!" Chu Phú vươn một tay ném tờ ô ra ngoài, đập vào trên khung cửa, lại khiến cho khung cửa bị bẻ ra một cái lỗ.

Sức lực đó, thật khiến mấy người trong phòng bếp bị dọa sợ, ôm nhau, chậm rãi nhích ra cửa.

"Nàng ấy ở nơi nào? Ta muốn gặp nàng ấy!" Một tháng chờ đợi, đã sớm khiến hấn chịu đủ rồi.

Chu Phú chợt xốc cổ áo của tổng quản lên, tay không nhắc người lên giữa không trung, hai chân tổng quản không ngừng phịch, nhưng thùy chung với không tới mặt đất, chưa bao giờ gặp phải hơi sức kinh khủng này, nên nội tâm cực sợ.

"Ở nơi nào?"

Chu Phú rống to một tiếng, tổng quản bị sợ đến rớt cổ vào, run rẩy rướn cổ hô:

"Ở điện Thanh Khê, tráng sĩ tha mạng."

Chu Phú gầm lên giận dữ xong đám ô hợp liền tan tác ra cửa như chim muông.

~~~~~

[1] Ô ô: được chế biến bằng lúa mạch xào, nắn thành cái ống rỗng, sắp xếp ngay ngắn, chưng chín là ăn được.

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 4: Con giận của phò mã (thượng)

Một góc trong hoàng cung, tại điện Thanh Khê gần Quân Cơ xứ, Trì Nam cảm nhận được một dòng khí lạnh, sai người đóng cửa sổ phía nam xong, mới tiếp tục ngồi trước bàn phê duyệt tấu chương.

Chợt hành lang truyền đến mấy tiếng chạy chậm dồn dập, cung nữ Nguyệt Hồng vội về mặt hốt hoảng xông vào điện Thanh Khê.

Ngọc Khanh phục vụ bên cạnh còn chưa mở miệng khiển trách, đã nghe Nguyệt Hồng gấp gấp bẩm: "Công chúa, phò mã cầu kiến."

Trì Nam nghe được hai chữ ‘phò mã’ xong, yếu ớt ngẩng đầu lên, đảo trông mắt một lát, nói: "Người đi nói với chàng, qua hai ngày ta sẽ trở về."

Trong tay có nhiều việc cần làm, Trì Nam cũng biết mấy ngày qua mình đã lạnh nhạt Chu Phú rồi, cũng may tính tình chàng thuần phác, cho tới bây giờ luôn biết săn sóc người, nên hiểu được.

Nghĩ như vậy, lại nghe Nguyệt Hồng nói:

"Đã chậm rồi, công chúa. Phò mã đã đánh nhau với bọn thị vệ ở ngoài Đông Hoa môn rồi."

‘Pằng’ một tiếng, Trì Nam khép lại sổ con trong tay, nghiêm nghị hỏi "Chuyện gì xảy ra?"

Nguyệt Hồng chạy cả đường, hơi thở chưa ổn, thở dốc hai tiếng sau mới hỏi đáp: "Phò mã mạnh mẽ đâm tới ở Đông Hoa môn, nói muốn vào cung gặp ngài, thủ vệ Đông Hoa môn không thấy chỉ dụ, tự nhiên sẽ không cho, sau đó, phò mã liền ra tay."

Trì Nam từ sau bàn đi ra, lạnh nhạt nói: "Tình huống như thế nào?"

Chu Phú thì cũng không đến nỗi bị thương rồi. Trì Nam tỉnh táo nghĩ tới.

"Lúc nó đi đến, phò mã ném Hạ trường thị vệ ra xa một trượng. . . . Lực mạnh như trâu, căn bản không ai ngăn được ngại, Hạ trường thị vệ đang tập trung Ngự Lâm quân đấy."

Nguyệt Hồng hỏi tương lại bộ dáng phò mã nổi điên lúc này, còn cảm thấy trong lòng bối rối, tại sao có người có hơi sức kinh khủng như vậy?

Trì Nam yên lặng thở dài một cái, lắc đầu đi ra khỏi điện Thanh Khê.

Tìm được Chu Phú thì hẳn đang bị trên trăm Ngự Lâm quân bao quanh, từng lần từng lần, lọt vào thế công của biển người.

"Tất cả dừng tay cho ta!" Ngọc Khanh là Đế Sư kiêm Đại Tổng Quản Hiến Viên thiết kỵ, địa vị trong cung tất nhiên cao, hẳn hết ngừng một tiếng, Ngự Lâm quân sao dám lỗ mãng?

"Tham kiến Trì Nam vương."

Khi bọn họ dừng cuộc đấu loạn lại, thấy được Trì Nam, từng người đều sợ đến vội vàng quỳ xuống đất hành lễ.

Trì Nam giờ phút này không rảnh để ý tới mấy người quỳ dưới đất, bởi vì nàng đang bị một ánh mắt nóng bỏng cuồng dã nhìn chăm chăm, lúc này vẻ mặt Chu Phú hơi hung ác, điều này khiến Trì Nam lập tức nghĩ đến đêm hôm đó nàng lạc đường phía sau núi, gặp phải bảy sói, lúc Chu Phú phẫn đấu quên mình liều mạng cứu giúp cũng là bộ dáng này.

"Đều đứng lên đi. Chàng, qua đây với ta."

Trì Nam khép tay lại trong tay áo rộng, vẻ mặt vẫn lạnh lùng, không nhìn ra vui giận, khiến người ta không khỏi rung mình, nghĩ thầm vị phò mã xuất hiện giữa chừng này không biết sẽ gặp phải cuộc trả thù tàn nhẫn thế nào.

Dù sao thủ đoạn của vị trưởng công chúa này, mọi người đều đã biết.

Lúc ấu đế vừa lên ngôi, mấy thần tử nổi loạn đã bị chặt tay chân, mổ bụng, móc lòng, ngũ tạng lục phủ chảy máu đầm dề bị kéo ra ngoài, hình ảnh thi thể giắt trước Đại Chính môn, mọi người thật không dám quên.

Chu Phú lúc này hung mãnh vô cùng thấy Trì Nam tới liền an phận xuống, hẳn đi theo sau lưng Trì Nam, vừa đi vừa dùng tay áo lau mồ hôi, ánh mắt thỉnh thoảng liếc trộm bóng lưng của nàng, hiển nhiên Chu Phú cũng biết, chuyện hôm nay quả thật hơi quá, nương tử khẳng định tức giận, nhưng hẳn tuyệt không hối hận, nếu không làm ồn ào như vậy, sao lại có thể gặp nàng chứ?

Ngọc Khanh thấy Trì Nam và Chu Phú rời đi, liền tự động ở lại dọn dẹp tàn cuộc, Hạ trường thị vệ bị đánh đến sưng mặt sưng mũi, ngay cả cha mẹ hẳn cũng sắp không nhận ra, xiêu vẹo đi tới bên cạnh Ngọc Khanh, hàm hồ nói:

"Ngự sử Trần đại nhân đại náo cửa cung, đã bị công chúa ép đến đụng nát đầu, nát sọ, Ngự sử Trần đại nhân còn là hoàng thân đấy. . . . Cái tên đáng sợ đó chết chắc rồi. . . ."

Con người màu lam nhạt của Ngọc Khanh quét một vòng trên người Hạ trường thị vệ, rồi lộ ra một nụ cười quý dị, ý vị sâu xa xưa nay hiếm thấy.

---

Ngoài điện Thanh Khê, một đám cựu thần khom người chờ đợi, nhìn thấy Trì Nam vào điện liền đồng loạt xông lên, Trì Nam liếc mắt nhìn ma ma quân sự, ma ma kinh nghiệm lão luyện liền tiến lên ngăn cản thế công của các vị đại nhân.

"Có chuyện gì ngày mai bàn lại, đều đi về trước đi." Trì Nam phất tay áo rộng một cái, lạnh lùng nói.

Chuyện gặp mấy ngày trước đã bàn rồi, hiện nay khẩn yếu nhất là xử lý mâu thuẫn gia đình.

Sau khi chúng thần rời đi, ma ma quân sự được Trì Nam bày mưu tính kế, vội vàng dẫn đám tiểu cung nữ, tiểu thái giám ở trong điện đi ra ngoài, trong điện to vậy, chốc lát chỉ còn có Chu Phú và Trì Nam.

Chu Phú đứng ở nơi đó rất buồn chán, hẳn không biết phải mở miệng nói với nương tử thế nào, kể từ sau khi nương tử về cung, hẳn cảm thấy giữa nàng và mình có một sự cách ngại khó tả, hẳn đã biết từ lâu, nương tử của hắn không phải người bình thường, nhưng chưa bao giờ ngờ nàng có thân phận cao như thế.

Nhưng, mặc kệ nàng có thân phận gì, cũng là thê tử của hắn, vô cùng chân thật đáng tin.

Tri Nam bỏ mặc Chu Phú, tự đi đến trước cây nền cát bỏ tìm nền, bốn phía tĩnh lặng giống như không có ai tồn tại.

Chợt, Tri Nam cảm thấy sau lưng bị va chạm mạnh, sự ầm áp quen thuộc chậm rãi lan tràn, Chu Phú đang liều mạng ôm lấy nàng từ phía sau lưng.

Tri Nam giùng giàng xoay người, còn chưa nói chuyện, đôi môi lạnh lẽo đã rơi vào nơi mềm mại nóng bỏng, bị liếm cắn đủ bề, làm cho Tri Nam thấy đau.

Muốn lên tiếng ngăn lại, ai ngờ đôi môi vừa mới mở ra, đầu lưỡi linh hoạt cực nóng liền chui vào, hút lấy chiếc lưỡi lạnh lẽo của nàng như mút kẹo, Chu Phú mút trũng cái lưỡi thơm tho liền không bao giờ chịu buông ra nữa.

Tri Nam bị vây trong lồng ngực kiên cố, cảm thấy không khí trong phổi sắp bị hút sạch, sống lưng dường như muốn bị ghim vào xương của hắn, dục vọng bành trướng không ngừng ma sát bụng của nàng, ngoại trừ đầu óc choáng váng, còn khiến dục vọng ngủ say của nàng dần dần tỉnh lại.

Chu Phú ở một khắc trước khi Tri Nam té xỉu, rốt cuộc lương tâm trời đất dậy hơi há miệng ra chút, để Tri Nam theo khe hở tiếp nhận không khí mới mẻ, tiếp đó lại là một nụ hôn mãnh liệt kéo đến.

Tri Nam vốn đứng trước cây nền trước bàn sách, lúc này Chu Phú đã bị dục vọng che mờ lý trí, gằm nhẹ một tiếng, quét hết tấu chương trên bàn sách xuống mặt đất, nâng mông Tri Nam lên, bẻ nàng lên bàn, thân thể như gấu đen liền muốn đè lên.

"Chờ chút, chờ chút." Tri Nam bối rối ngăn cản, cẩn thận tỉ mỉ vén mấy sợi tóc mai rơi xuống, tăng thêm phong tình.

Chu Phú nhìn chằm chằm gương mặt mỹ lệ của nàng, lửa dục trong bụng càng để lâu càng vục, men theo cơ hội liền chui vào từ ống tay áo to lớn của Tri Nam, bàn tay thô dày vuốt ve qua lại trên cạnh tay mịn màng của Tri Nam, hình như muốn làm vậy để được an ủi chút.

"Đây là trong cung, không thể như vậy, ngày mai ta liền trở về, có được hay không?" thân thể Tri Nam bị Chu Phú làm cho hóa thành một bãi nước xuân, nàng cực kỳ gắng sức kiềm chế mới có thể nói ra lời hoàn chỉnh.

"Không được." hơi thở nóng bỏng của Chu Phú phun lên da thịt trơn mềm của Tri Nam, một tay hắn vừa giam cầm hai tay của Tri Nam ở sau lưng nàng, một cái tay khác liền bắt đầu kéo vấy Tri Nam ra, chứng kiến cảnh xuân bị che giấu dưới cổ áo của Tri Nam thì dục vọng trong mắt Chu Phú liền càng thêm nồng đậm.

"Chu Phú, nghe lời. . . . . Đứng ổn ào." Tri Nam bị giam cầm đôi tay, nên hơi tức giận, bắt đầu uốn éo người. Nhưng nàng dù sao cũng đã thành thân với Chu Phú nửa năm, tự nhiên biết đối với 'chuyện này', Chu Phú từ trước đến giờ luôn cố chấp, không nhường chút nào, mỗi lần luôn luôn tiết đủ khiến nàng sức cùng lực kiệt rồi mới bằng lòng bỏ qua.

"Đừng mà, nương tử, ta đã một tháng không có chạm vào nàng, thật sự là không nhịn được nữa, nàng cho ta, nàng cho ta có được hay không?" trên da tay ngăm đen của Chu Phú thấm ra một tầng mồ hôi hột, chắc bây giờ hắn đã nhẫn nại đến cực hạn.

Bị một đôi mắt trắng đen rõ ràng bao hàm chờ mong nhìn chăm chú vào khiến trong lòng Tri Nam mềm nhũn, hơi chút chần chờ, Chu Phú lại triển khai tiến công.

Hắn nhét một tay của Tri Nam vào quần lót mình, để cho bàn tay mềm nhẵn mịn màng của nàng nắm chặt chỗ đó của hắn, nói: "Nàng xem, nó đã thành thế nào rồi. Còn không cho ta, ta sẽ chết."

Về mặt của Chu Phú lúc này hơi giống đứa bé gấp gáp vì ngại đi tiểu, thái độ cứng rắn của Tri Nam dần dần mềm xuống, Chu Phú nhận thấy được một chút biến hóa, liền dùng lực, kéo vấy Tri Nam ra, như nguyện nhìn thấy bầu ngực trắng như tuyết và hai đỉnh núi hồng hào, hắn không kiềm hãm được nở nụ cười, một tay đặt cổ tay Tri Nam lên đỉnh đầu, cuồn cuộn đã cắn lên thánh địa trong mộng của hắn, vuốt ve liếm mút, giống như đó là đồ ăn ngon nhất thiên hạ.

Tri Nam bị hắn đè ép, trong lòng vừa giận vừa vui, giận hắn không hiểu tình thú, ở địa phương này cũng muốn, còn không để ý ý nguyện của nàng, vui chính là, thân thể của nàng vốn lạnh, mà thân thể Chu Phú lại lửa nóng, ma sát khiến nàng thoải mái như có gió xuân, hơn nữa kỹ thuật của tay và miệng hắn, khiến Tri Nam thật cảm thấy một khắc kia mình sắp bay lên thiên đường, hạnh phúc vui sướng.

"Nương tử, nàng thật đẹp. . . . . Thật là muốn nuốt nàng xuống vào trong bụng." Chu Phú bị cảnh đẹp mê hoặc, cực kỳ động tình.

Tri Nam không ngừng thở hồng hển, ồm ồm, hết sức khiến cho mình không phát ra tiếng rên rỉ: "Đừng, đừng cắn, đau. . . . . A. . . . ."

"Nương tử, ta tới đây, ta tới đây, không nhịn được." Chu Phú cũng thờ dốc không ngừng, bỗng dưng buông hai cổ tay Tri Nam ra, gạt quần lót của nàng nâng một chân Tri Nam lên, liền tiến quân thần tốc.

Hắn nằm ở trên người không ngừng cày cấy, trong miệng thỏa mãn vội vàng kêu: "Nương tử, nương tử hiền, ta sắp chết, sắp chết."

Tri Nam cắn chặt hai môi, bị Chu Phú làm cho nóng ran không chịu nổi, thân thể không ngừng đồng đưa theo động tác của hắn, bàn sách phía dưới dường như cũng không chịu nổi sức lực của Chu Phú, lại phát ra tiếng vang kéo kẹt, càng lộ vẻ kích tình trong cung điện to lớn.

Không biết đã trải qua bao lâu, Tri Nam chỉ cảm thấy phía dưới có một dòng khí nóng vọt tới, Chu Phú mới bằng lòng dừng lại động tác, nằm ở trên người nàng thờ dốc.

Khoái cảm cuốn đến mỗi một lỗ chân lông trên người Trì Nam, cả người đều ẩm áp, chảy mồ hôi đầm đìa nhưng lại thoải mái muốn chết.

Nghỉ ngơi một lát, Trì Nam mới đẩy Chu Phú đang nằm trên người nàng một cái, âm thanh hóa thành một vũng nước nhẹ nhàng:

"Chết rồi ư, còn chưa chịu dậy?"

Chu Phú vuốt ve ngực của Trì Nam, đặt toàn bộ sức nặng cơ thể lên người nàng, tùy hứng lắc đầu nói:

"Không đứng lên, rất lâu chưa được ngửi mùi của nướng từ, không chịu đứng lên đâu."

Nói xong, hần giống như con chó con, từ tai Trì Nam ngửi nhẹ xuống dưới, Trì Nam bị hần làm cho cả người ngứa ngáy, không nhịn được bật cười, nụ cười này, lại khiến Chu Phú nhìn ngứa người lần nữa.

Đôi môi nướng từ đỏ thắm thơm nồng quyến rũ như anh đào, khoe miệng nhếch lên quyến rũ, lộ ra từng cái răng trắng nõn, sáng bóng. . . .

"Chu Phú!" Trì Nam kinh hãi gọi, bởi vì, cái thứ mới vừa tiết ra không bao lâu, lại vận sức chờ phát động lần nữa. . . .

"Người có chừng có mực cho ta! A. . . . ."

Trì Nam vừa định giảng dạy, ai ngờ cả người liền bị Chu Phú lật qua, bộ ngực mềm mại mạnh mẽ mẽ đụng vào trên bàn, chớp mũi Trì Nam đau xót, thiếu chút nữa khóc lên, sau đó, chỉ cảm thấy cái móng chọt lạnh, áo bảo dài bị Chu Phú vén lên, bởi vì quá dài, cơ hồ che cả đầu nàng dưới áo bảo, tầm mắt Trì Nam trở nên mờ mờ mông lung, không nhìn thấy nhưng sau lưng lại cảm thấy, một cơ thể nóng bỏng đang đặt lên lưng nàng lần nữa. . . .

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 5: Cơ giận của phò mã (hạ)

Thân thể nóng bỏng đè lên sống lưng nàng, nhắc nhẹ mông nàng lên, lợi dụng sơ hở mà chen vào không cho kháng cự, Trì Nam hít sâu một hơi, bàn tay cuống quýt nắm lấy cạnh bàn, hết sức ấn nhấn từng con sóng khoái cảm liên tiếp.

Ngày thường Chu Phú ôn hậu đáng hoàng, sẵn sốc dịu dàng, Trì Nam muốn gì được đó, duy chỉ có chuyện này, hần luôn khó không chế, mấy lần đầu, Trì Nam còn thử phản kháng hần, nhưng hần nghe lỗ tai này ra lỗ tai kia, luôn luôn tiết đến mấy lần mới bằng lòng bỏ qua, Trì Nam mới biết mùi đời, đã từng quá mức kích thích mà ngắt đi.

Vốn tưởng rằng đã bất tỉnh thì có thể tránh được thế công dã man của người khác, nhưng mỗi lần cũng đều tỉnh lại trong từng đợt kích thích, thân thể đã sớm tê dại.

Hiện giờ Chu Phú cầm dục hơn một tháng, đã có mớ đầu, hần làm sao bỏ qua cơ hội tốt này đây? Nhưng dù sao đây cũng là trong cung, Trì Nam chỉ cầu Chu Phú đừng làm quá giới hạn là được.

Áo bảo dính vào đầu bị vén lên, Trì Nam với vẻ mặt mê ly nghiêng đầu liếc mắt nhìn Chu Phú, chỉ thấy hần đang si ngốc nhìn tấm lưng trần của mình mê say, tốc độ cây cỏ không giảm mà lại tăng, Trì Nam cũng vô lực trông nom quá nhiều, chỉ giao cả người của mình cho hần, dù sao xấu tốt gì cũng đã thế rồi.

Áo sau lưng hoàn toàn bị đẩy sang bên, Trì Nam hóa thành một hồ nước xuân mềm mại dính vào bàn, chợt thấy sau lưng lạnh lẽo, quay đầu nhìn lại, lại thấy Chu Phú nhặt một cây bút ngọc trên bàn lên, quấy mấy cái trong khay rửa mực ở bên cạnh, rửa sạch mực đỏ trên đầu bút, rồi sau đó dùng đầu bút dính nước lạnh như băng bắt đầu vẽ nhẹ trên lưng Trì Nam.

Đầu bút mềm mại, giọt nước lạnh lẽo khiến cơ thể Trì Nam căng thẳng.

"Lạnh quá, Chu Phú đừng như vậy." Trì Nam trên dưới thất thủ, nhất thời khó có thể tự không chế, chỉ đành phải mở miệng khuyên bảo.

Một tay Chu Phú đỡ Trì Nam từ trên bàn lên, động tác không giảm, đầu bút cũng không có dời đi nửa phần, chuyển sang tấn công trước ngực Trì Nam, âm thanh mập mờ khàn khàn thì thảo nói ra bên tai Trì Nam:

"Bàn chân kinh cha để lại thật không giả, sau khi kích thích nướng từ như vậy, quả thật là càng khít khao, quả là sắp giết chết ta, ha."

Hừ, rốt cuộc là ai giết chết ai vậy?

Trì Nam không nhúc nhích được, chỉ thở dốc thôi cũng tiêu hao tất cả hơi sức của Trì Nam rồi, muốn mắng hần vô sỉ, nhưng không làm gì được.

Chu Phú được voi đòi tiền, cầm bút ngọc trên đũa về nhẹ trước ngực Trì Nam, vẽ dọc xuống theo vòng eo mảnh khảnh, rồi thay đổi đầu bút, dùng một đầu ngọc bút chống vào ngực Trì Nam, hô hấp của hắn càng dồn dập, chỉ nghe hắn lại thì thầm bên tai Trì Nam:

"Hôm nay món nương tử thích nhất không mang ở trên người, tạm dùng cái này trước được không?"

Không đợi Trì Nam mở miệng, Chu Phú đã ngậm bút ngọc vào trong miệng vẽ vòng tròn, sau đó trở lại chỗ lúc trước, mạnh mẽ đâm đi vào. . . . .

"A ——" Trì Nam thét lên một tiếng: "Chu Phú, chàng thật khôn kiếp ——"

"Nương tử, thật thoải mái! Đúng, cứ như vậy, cứ như vậy, ta sắp chết, sắp chết."

Cả phòng mê loạn, nhiệt tình như lửa, thời gian thuộc về Trì Nam vẫn còn tiếp tục. . . Chỉ không biết, nàng có còn mệnh nhìn thấy mặt trời ngày mai hay không.

---

Canh ba đã qua, Trì Nam nằm ở trên giường êm ngay cả nửa ngón tay cũng không muốn động.

Chu Phú trần truồng quỳ gối trước giường êm, hai ngón tay nắm lỗ tai của mình, trên gương mặt đen nhem tràn đầy áy náy và lo lắng, hắn muốn tiến lên dò xem tình huống của nương tử, lại sợ chọc cho nương tử khó chịu hơn.

Thật ra thì lần này hắn đã rất khắc chế, ngày trước luôn làm đến khi trời gần sáng, hôm nay chỉ mới canh ba mà thôi, hơn nữa lực độ cũng nhẹ hơn trước chút, nhưng vì sao nương tử vẫn tức giận chứ?

Phải biết, Chu Phú hắn không sợ trời không sợ đất, thiên hoàng lão tử đi tới, hắn cũng tuyệt không sợ, nhưng chỉ sợ nương tử thôi, hắn luôn sợ nàng mệt mỏi, sợ nàng khổ sở, sợ nàng bị thương, sợ nàng gấp gáp, sợ nàng tức giận, càng sợ nàng về sau sẽ không đề ý đến hắn nữa.

Chu Phú quỳ gối ngay thẳng một bên, nghĩ đi nghĩ lại, lông mày đen đặc liền tiu nghỉu xuống, cả khuôn mặt nhìn qua thật đáng thương.

Trì Nam nhìn bộ dáng của hắn, quả thật thờ cũng không ra hơi, nếu như hiện tại nàng có hơi sức, thật muốn liều mạng níu lấy lỗ tai của hắn, để hắn cũng nếm thử cảm giác đau đến không muốn sống.

"Rốt cuộc chuyện gì xảy ra, nói!" Trì Nam yếu đuối mở miệng.

Chu Phú thấy nương tử rốt cuộc mở miệng nói chuyện, không còn lạnh lùng nữa, ánh mắt như mũi châm nhọn cũng chịu theo dõi hắn rồi, vội vàng lên tinh thần, đáp lời:

"Ta hiểu rõ sai lầm rồi, về sau không được nương tử đồng ý, ta sẽ tuyệt không đụng nàng, dù đụng, cũng nhất định sẽ có tiết chế, sẽ không yêu cầu vô độ khiến nương tử cảm thấy mệt mỏi. Ta bảo đảm. . . . ."

Từng chữ từng câu đều do lúc trước Xuân Không dạy hắn nói, đến nay hắn vẫn nhớ, thấy mình nói không sai một chữ, nhưng nương tử thân yêu lại nhíu mày:

"Câm miệng!" Trì Nam khiển trách, hai mắt nhắm lại nhẫn nhịn nói: "Ai bảo ngươi nói mấy lời này chứ?"

Lời bảo đảm của hắn, Trì Nam đã nghe không dưới trăm lần rồi, nhưng có lần nào hắn làm được đâu?

Không được sự đồng ý của nàng thì không động vào à, đồ ba xạo!

Đụng cũng sẽ có tiết chế, quá xạo!

Tuyệt không yêu cầu vô độ, quả rất xạo!

Thật sự không hiểu nổi nương tử nói gì, chỉ thấy nàng nằm ở trên giường êm, vẻ giận dữ, Chu Phú lập tức lòng như lửa đốt nói:

"Không nói lời này, vậy nói gì? Nương tử nàng dạy cho ta đi, nàng dạy cho ta, ta sẽ nói đúng, bảo đảm một chữ cũng không sai."

". . . . ."

Trì Nam thờ ra một hơi, tức giận vô ích, nên không có ý định tổn nhiều miệng lưỡi với hắn nữa, mà khàn cổ họng hỏi: "Hôm nay vì sao chàng xông vào hoàng cung?"

"Vì gặp nàng" Chu Phú đành hoàng nói.

". . . . . Vậy vì sao phải xông vào, phải người tới truyền lời cho ta không phải được rồi sao?" Trì Nam nhớ nàng đã tự mình an bài gã sai vặt A Thu đi theo hắn nhưng lại không ngờ vẫn xảy ra chuyện như vậy.

Chu Phú trầm mặc chốc lát, ngón tay níu lấy lỗ tai không dám buông lỏng, cũng không dám giấu giếm nương tử, vì vậy liền đành hoàng nói:

"Bọn họ. . . Nói ta là đồ chơi của nàng, còn nói nàng và ta là gặp dịp thì chơi, là nhân duyên ngắn ngủi. . . Ta quýnh lên, liền xông vào. . . ."

Tri Nam khẽ mở hai mắt ra, không thể tưởng tượng nổi nói: "Chỉ vì vậy?"

Nàng dù thế nào cũng không nghĩ ra, hôm nay rơi vào kết quả như vậy, lại chính là vì mấy câu lời ra tiếng vào của những người khác. . . Bị ấy ấy quá oan uổng.

"Ừ. . . ." Chu Phú lấp bắp, còn nói: "Vẫn còn vì gặp nàng. Nương tử nàng không biết, nàng đã một tháng không để ý đến ta, mỗi ngày ta đều nhớ nàng, cũng không biết sống thế nào nữa."

Tri Nam nhìn thân thể cường tráng không nhúc nhích quỳ trên mặt đất, hai đầu gối khép lại, eo thẳng tắp, không dám chậm trễ, lại nghe hắn nói lời này, con tức trong lòng mới tiêu chút.

"Được rồi."

Chu Phú như được đại xá, trong lòng vui mừng, nhưng cũng không dám quá mức càn rỡ, chỉ nhỏ giọng dò hỏi "Nương tử, nàng tha thứ cho ta à?"

". . . ." Tri Nam không muốn để ý hắn, vẫn nhắm mắt dưỡng thần.

Chu Phú hít sâu một hơi, tăng thêm can đảm, rồi mới đứng lên từ trên mặt đất lạnh băng, rón ra rón rén đi tới bên cạnh nương tử ngồi xỏm người xuống, nhìn lông mi như cánh quạt của nàng khép chặt, sắc mặt tái nhợt, nhất thời đau lòng không dứt, hắn tỉ mỉ vén tóc mai rơi xuống của nương tử ra sau tai, nhẹ giọng dịu dàng nói:

"Nương tử, ta dùng biện pháp trong chân kinh xoa bóp cho nàng nhé."

Chu Phú nhớ tới những lần trước nương tử quá mệt mỏi, hắn đều y theo nội dung trong bản chân kinh cha để lại xoa bóp cho nương tử, phương pháp kia là dùng lực mạnh xoa bóp, giúp người thông máu, giảm bớt đau đớn và mệt mỏi cho thân thể.

Tri Nam nghĩ đến thủ pháp của hắn, cuối cùng không nói cái gì nữa, yên lặng gật đầu một cái.

Chu Phú nhận lệnh xong, nhất thời vô cùng hăng hái, dứt khoát leo lên giường êm, nhẹ nhàng đỡ nương tử ngồi dậy, rồi mới bắt đầu vận chuyển chân khí.

Tri Nam chỉ cảm thấy huyết mạch như bị đồ chì dần dần linh hoạt, những chỗ ứ cũng có dòng nước ấm chui vào, làm toàn thân nàng thoải mái.

Chu Phú đã dùng phương pháp này xoa bóp cho nàng nhiều lần, cảm giác quả thật không tệ, điều này khiến nàng vừa yêu vừa hận bản chân kinh lão già kia để lại.

Chân khí lưu chuyển trong người, cơn đau nhức ở tứ chi giảm nhanh, nửa nén hương qua đi, mặc dù không nói có thể tự do hoạt động, nhưng cũng không còn nặng nề không thể nhúc nhích như trước.

"Khá hơn chút nào chưa?" Chu Phú ôm ái ôm Tri Nam vào trong ngực, vành tai và tóc mai chạm vào nhau hỏi.

Tri Nam gật đầu một cái, thẳng người, tựa vào nệm gấm bên cạnh, Tri Nam khôi phục sức sống, khỏe mắt nhếch lên, quanh người toát ra vẻ lạnh lẽo khiến người ta không dám đến gần, sự lạnh lùng này xuất phát từ tự nhiên, người khác không bắt chước được.

Chu Phú là chồng có lúc cũng bị sự lạnh lùng này làm run tim phổi.

Hắn thành thật co vào trong góc giường êm, ngồi nghiêm chỉnh, đôi tay nắm chặt đặt ở giữa hai chân, không dám vượt khuôn chút nào.

Đừng thấy hắn ngồi bình tĩnh thế, thật ra thì nội tâm cực sợ, tính khí của nương tử nói đến là đến, nói đi. . . lại không đi mau.

Hắn nhớ, mỗi lần làm xong ‘chuyện này’, nàng đều sẽ nghĩ một chút phương pháp ly kỳ cổ quái để chinh hắn mới bằng lòng bỏ qua.

Ví dụ như, nàng đã từng muốn hắn hơn nửa đêm leo tường đến gõ cửa phòng Phụng tử trong thôn, đây chính là nữ nhân hung dữ nổi tiếng trong thôn họ, cả nhà đều hung dữ, trong thôn căn bản không ai dám chọc, sau đó, nương tử bảo hắn nửa đêm đi gõ cửa. . . Sau đó nữa, hắn liền bị chó nhà Phụng tử và một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy, tám nam nhân nhà nàng đuổi theo vài con phố, lại đánh cho tê người một trận, đối phương mới thả hắn.

Lần này không biết. . . trong lòng Chu Phú hết sức thấp thòm.

Tri Nam lạnh lùng nhìn hắn, liếc mắt nhìn bốn phía, mới tựa vào trên nệm êm phát hiệu lệnh: "Mặc quần vào, chạy ba vòng quanh Hoàng Thành."

Chu Phú nhắm mắt lại, thầm nghĩ quả nhiên tới rồi.

Chỉ là, so với những chiêu của nàng trước kia, bây giờ trừng phạt của nương tử thật là nhẹ. Thật tốt quá.

Chu Phú nghe được trừng phạt xong, tảng đá lớn trong lòng rốt cuộc rơi xuống đất, chỉ chạy ba vòng thôi, mặc dù chỉ cho hắn mặc quần, nhưng bây giờ là đêm khuya, bên ngoài căn bản không có người, chạy thì chạy đi, trước khi trời sáng khẳng định có thể trở về, nói không chừng nương tử đột nhiên tốt



bụng, còn có thể cho hấn ngủ ở bên cạnh nàng chốc lát đấy.

Nghĩ như thế, Chu Phú liền tích cực bò dậy, nói vâng liên tục.

Vừa muốn mở cửa đi ra ngoài, lại nghe Trì Nam nói: "Chàng từ cửa hông điện Thanh Khê đi ra ngoài, chạy dọc theo tường đỏ phía bên trái, chạy đủ ba vòng rồi đến gặp ta."

"Được rồi. Nương tử cứ chờ tướng công đi, lập tức trở lại, chúng ta cùng nhau chui vào chấn ngủ."

". . . . ." Trì Nam không nói gì, khóe miệng lại nhẹ nhàng nhếch lên, vẻ mặt có chút quý dị.

Lập tức trở lại?

Thật sao? Đừng quên, nơi này là Hoàng Thành, dài đến 8000 dặm. . . .

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 6: Phò mã thương tiếc nhau

Giữa trưa hôm sau, Chu Phú với vẻ mặt ám ức đi tới Luật Càn quán.

Lại phát hiện từ người gác cổng đến thủ vệ, ánh mắt mỗi người nhìn hấn đều có vẻ cười, ai, sao có thể không cười đây?

Hấn còi trần chạy tới chạy lui ba vòng ở trong hoàng thành mà, đều do nương tử ra lệnh, khiến hấn chạy khắp cả cung, từ khuya khoắt chạy đến buổi trưa hôm nay, mệt muốn chết không nói, dọc theo đường đi còn gặp nét mặt đặc sắc của đám cung nhân, làm hấn không đất dung thân, quả thật muốn còi cả quần trong ra, che kín gương mặt.

Thật vất vả mới chạy về điện Thanh Khê được, thì nương tử đã đến Quân Cơ xứ rồi, chỉ bỏ lại hai tiểu cung nữ phục vụ hấn ăn cơm, hấn vốn định nghỉ ngơi, nhưng lại nhớ tới chưa xin nghỉ ở Luật Càn quán, và chưa nói gì với A Thu, mà hấn thì không thể không có trách nhiệm như vậy, nên liền rửa mặt xuất cung.

Nhưng ai biết, không ra thì thôi, vừa ra tới thì những ánh mắt khác thường liền kéo tới ùn ùn, không ngờ chỉ là một buổi sáng, mà sự tích hấn còi trần chạy đã truyền khắp hoàng thành.

"Phò mã cực khổ."

Người gác cổng ở Luật Càn quán vừa thấy hấn liền nói thế, khóe miệng còn rụt rụt, hiển nhiên cười đến nhe răng.

". . . . ."

"Phò mã phải mặc nhiều thêm, coi chừng bị lạnh." Đến chỗ giám thị lấy bằng hiệu, giám thị đại nhân còn nói với hấn như thế.

". . . . ."

Thật vất vả dập tắt lửa tranh luận ra khỏi Luật Càn quán, lên ngựa tuần thành, cho là rốt cuộc có thể thanh tịnh một chút, ai ngờ A Thu vẫn nói thầm bên tai hấn:

"Phò mã, ngài có không để ý thế nào, cũng phải chú ý thân phận chứ? Hoàng cung là nơi nào? Không có chỉ dụ tuyệt đối không thể đi vào, ngài nói ngài nào loạn như vậy, không phải khiến mặt mũi của công chúa mất hết sao, chẳng trách ngài ấy trừng phạt ngài không nể mặt."

Nhớ tới mình sai vặt cận thân mà công chúa tự mình chọn cho phò mã, mà hôm nay phò mã lại không có lý trí chọc giận công chúa, A Thu thật cảm thấy tương lai của mình ảm đạm quá.

"Ta. . . . ." Chu Phú có khổ khó nói, hấn cũng không thể nói với người khác nói, nương tử không phải vì hấn tự mình xông vào cung mới phạt hấn. . . . Thiên ngôn vạn ngữ chỉ hội tụ thành một câu giải thích:

"Không phải như vậy."

Nói xong, Chu Phú không đợi A Thu phản ứng kịp, liền kẹp bụng ngựa, chạy lên rồi.

Ai, thôi đi, dù sao bị nương tử trừng phạt cũng không phải là lần một lần hai rồi, nương tử luôn nói, người khác hiểu lầm là chuyện của người bên cạnh, hấn căn bản không cần để ý tới.

Bỏ A Thu xong, Chu Phú liền tự dắt ngựa đi dạo trên đường, công việc tuần thành này chủ yếu là đi dạo, hấn vòng vo phố xá, chợ búa, thấy sau giữa trưa thì mọi nơi đều tĩnh lặng.

Đi một, Chu Phú cầm lấy số bạc nương tử giao cho, đi vào quán trà, gọi một loại trà rẻ nhất, ngồi xuống bên cạnh cái bàn ngoài trời nghỉ chân.

Nhìn người đi đầy đường, cửa hàng tấp nập, dưới ánh mặt trời chiếu sáng sau giữa trưa, con người càng lười biếng hơn.

Đối diện quán trà có một sông bạc, mỗi ngày nghênh tới đưa đi, làm ăn không tệ, Chu Phú uống trà, chợt thấy hai người làm trong sông bạc, xách một người ra ngoài.

Người làm quắc mắt trừng trừng chỉ vào người kia nói: "Ta quản người là Thiên Vương lão tử, không có tiền còn muốn đánh cuộc? Lão tử đâu có mở thiện đường."

Người bị ném đứng dậy từ dưới đất, hùng hùng hổ hổ đi tới quán trà, Chu Phú tròn to cặp mắt nhìn đối phương, người này mặt to mày rậm, mặt mày như ngọc, vóc người khá cao, mặc áo bằng bông, rõ ràng là tướng cực kỳ phú quý, lại bị cưỡng ép phủ lên vẻ của người chợ búa.

Người này lại là tam phò mã Sài Thiều bị đòn ở Luật Cẩn quán ngày trước.

Chu Phú đang do dự có nên gọi hấn không, tam phò mã lại phát hiện sự tồn tại của Chu Phú trước, trên gương mặt anh tuấn lộ ra nụ cười vui mừng.

"Là người!" Sài Thiều chỉ vào Chu Phú kêu to.

Chu Phú hết cách, không thể làm gì khác hơn là đứng lên chào hỏi hấn ta, Sài Thiều nhìn thấy Chu Phú, liền hưng phấn như xa quê gặp người quen, ôm chầm cả vai dày rộng của Chu Phú, cổ ra vẻ quen thuộc mà nói:

"Ngồi ngồi ngồi, chúng ta là huynh đệ cột chèo, không cần phải khách khí."

". . . . ." Chu Phú bị sự nhiệt tình của hấn ta làm cho không hiểu ra sao, nhưng nghe hấn ta nói 'huynh đệ cột chèo', cảm thấy cũng đúng.

Đối phương liền đối khách làm chủ châm nước trà cho hấn. . . . . Dường như đây là trà của hấn ta gọi.

"Đại phò mã hôm nay thật hăng hái, đang uống trà à?" Tam phò mã Sài Thiều tự động kêu tiểu nhị đưa hạt dưa và bánh trái tới, vừa ăn ngấu ăn nghiêng, vừa tán gẫu với Chu Phú.

"A, hôm nay tuần thành không có việc gì. . . ." Chu Phú thành thật trả lời, nhưng nói được nửa câu, lại bị tam phò mã cắt câu chuyện.

"Được rồi, hai ta đâu cần nói lời khách sáo thế. Nỗi khổ tâm riêng của người, ta biết." Sài Thiều nhỏ xác hạt dưa ra, tỏ vẻ hiểu rõ vỗ vỗ đầu vai Chu Phú.

Thấy Chu Phú không rõ chân tướng, Sài Thiều uống một hớp trà xong, lại an ủi:

"Chuyện của người ta đã nghe nói, trường công chúa thật sự quá đáng, căn bản không chú ý thể diện của chúng ta."

". . . . ." Chu Phú cảm thấy, tam phò mã nói 'thể diện' với hấn hơi không thích hợp, cho nên không tiếp lời.

"Người nói, họ tưởng mình là ai chứ? Chỉ ý vào thân phận, liền áp dụng sự tàn phá thảm không nỡ nhìn đối với tinh thần và thể xác của chúng ta, quả thật đáng ghét, cực kỳ đáng ghét! Tương lai. . . . . Tương lai. . . . . Tương lai sẽ xuống địa ngục."

Chu Phú nghe hấn nói 'tương lai' nửa ngày, mà lại nói ra thứ 'tương lai' hư vô mờ mịt kia, liền hết biết nói sao, uống một hớp trà, rồi hỏi ". . . . . Cái mông của người, không sao chứ?"

Dù là vì đạo nghĩa, Chu Phú cũng cảm thấy nên thăm hỏi thân thể từng bị tàn phá của hấn.

"Không có việc gì, có thể có chuyện gì chứ." Sài Thiều cười hi hi vỗ vỗ bờ mông, không hề có vẻ xấu hổ về chuyện đó, điểm này khiến Chu Phú hết sức bội phục.

"À muốn đánh cứ cho ả đánh, lão tử nghỉ ngơi 2 ngày thì vẫn là một hảo hán, chờ vết thương của ta lành, nàng ta cũng hết giận, sau đó chuyện này cũng qua thôi."

Trên gương mặt anh tuấn của Sài Thiều lộ ra vẻ lưu manh. Không biết vì sao, điều này làm cho Chu Phú nhớ tới tên mặt trắng nhỏ được Tam di thái của Lưu viên ngoại bao dưỡng.

"Ừ, máu chốt là có thể khiến nương tử hết giận, tức nhiều thương thân." Nói hồi lâu, Chu Phú vẫn đồng ý quan điểm này nhất.

Sài Thiều không ngờ được những câu mình nói lại lộ ra quan điểm này, hấn làm như vậy, cũng chỉ khiến cho mình khá hơn chút thôi.

"Ai, được rồi được rồi. Mặc kệ là vì cái gì, hai huynh đệ ta có thể nói là người trên một con thuyền, tiểu nhị, mang rượu tới!"

Sài Thiều vung cánh tay hô lên, tiểu nhị đáp xong liền đến, dâng một bầu rượu lên bàn, Sài Thiều không nói hai lời liền đổ nước trà trong ly của hai người đi, tự rót mình một ly, uống trước để khởi:

"Chúng ta cùng uống rượu, cùng mừng lão bà, sau này sẽ là huynh đệ, có chuyện gì, huynh đệ sẽ giống cho người."

Nói xong Sài Thiều liền ngửa đầu uống cạn rượu trong ly, Chu Phú lại chậm chạp không nhúc nhích, Sài Thiều nhướn lông mày bên phải lên, Chu Phú giải thích:

"Nương tử không cho ta uống rượu."

". . . . ."

Sài Thiều nhìn khuôn mặt chất phác ngăm đen của Chu Phú, đột nhiên vỗ bàn nói:

"Tốt! Huynh đệ quả nhiên là đại trượng phu nói một không hai, nói không uống cũng liền không uống. Sài Thiều bội phục. Đã như vậy, huynh đệ ta cũng thực không dám đầu điểm rồi."

Chu Phú bị sự nghiêm chỉnh bất hủ thành linh xảy ra nghiêm chỉnh sợ hết hồn, chỉ nghe hân chột than thở khóc lóc diễn giải vô cùng tội nghiệp:

"Ta có một huynh đệ lâu năm, mấy ngày trước đây bất hạnh chết không rõ ra sao, trong nhà loạn hết, đáng thương cho tẩu tẩu mất phu, cô nhi quả mẫu, cuộc sống khó có thể tiếp tục, ta cố tâm giúp tẩu ấy một tay, lại. . . . Người cũng biết tình trạng của ngu huynh gần đây, công chúa buồn ta vì hành vi không ngay thẳng, đã không tiếp tế cho ta nữa, sức khỏe của ngu huynh lại không tốt, muốn giúp tẩu tẩu nhưng không làm gì được."

Sài Thiều nước mắt lưng tròng nhìn Chu Phú, ánh mắt chờ đợi, Chu Phú lại lấp bắp hỏi dưới ánh mắt nhìn soi mói giả nhân giả nghĩa này.

"Người cần ta giúp?"

Sài Thiều vỗ bả vai Chu Phú, như là huynh đệ tốt, rồi giảng nghĩa khí: "Nếu như huynh đệ có thể cho ngu huynh mượn một nghìn lượng bạc giúp tẩu tẩu vượt qua cửa ải khó, ngu huynh nhất định không quên ân đức, ngày sau sẽ hết sức báo đáp."

"Ta không có nhiều tiền như vậy." Chu Phú nhìn bàn tay đặt trên vai hân của Sài Thiều, đành hoảng nói.

Sài Thiều lộ vẻ khó xử: "Vậy trên người người có bao nhiêu?"

Chu Phú móc ra một thỏi bạc nhỏ: "Chỉ có nhiều đây."

Sài Thiều tràn đầy chờ đợi, lại chỉ thấy một chút xíu tiền, hăng hái liền mất hơn phân nửa, cầm lấy thỏi bạc nhỏ, còn oán giận nói:

"Người nói một phò mã như người, ra cửa sao chỉ đem chút tiền?"

Vừa lắc đầu, vừa nhét thỏi bạc vào hà bao của mình, còn tỏ vẻ rộng lượng nói:

"Nhưng mặc kệ bao nhiêu, đều là tâm ý của hiền đệ, ngu huynh phải đi tặng cho tẩu tẩu ngay. Cáo từ."

Nói xong, không đợi Chu Phú trả lời, liền phong lưu phóng khoáng nghênh ngang rời đi.

Chỉ để lại mình Chu Phú tại chỗ, đúng lúc này tiểu nhị ở quán trà xông tới: "Khách quan, ngài muốn. . . . Tính tiền?"

Chu Phú sờ sờ cái túi không còn gì, cười thành thật với tiểu nhị, đang buồn bã bí lối, thì A Thu liền ầm ầm ỉ ỉ tìm tới đây:

"Phò mã người thật là được, khiến ta đội mặt trời chạy khắp nơi, người thì ở đây uống trà ăn điểm tâm. . . . ." Thật là quá đáng. A Thu nhìn cả bàn bừa bãi, giận dữ thầm nghĩ: ăn uống mà không gọi ta, uống công lo cho người.

Chu Phú thấy A Thu tựa như thấy được cứu tinh, ngây ngốc cười với y, A Thu lập tức có dự cảm xấu.

"Phiền toái hai vị khách quan tính tiền." Tiểu nhị của quán trà ở một bên cắn răng nghiêng lợi nói.

". . . . ."

A Thu nhìn vẻ mặt của phò mã, hai mắt nhắm lại, khóc không ra nước mắt.

Tại sao người bị thương luôn là y!

---

Trở lại phủ công chúa thì đã đến giờ lên đèn.

Chu Phú tiến vào từ cửa sau lại cảm thấy hôm nay bên trong phủ thật không giống như xưa, vì khắp nơi đèn dầu sáng rõ, nhưng hắn cũng không quá để ý những thứ này, liền theo lệ trở về phòng.

Đi vào cổng vòm sau, Chu Phú liền cảm thấy mình hoa mắt, trong phòng của hắn thậm chí có ánh nến, đây là hình ảnh cả tháng qua chưa từng có.

Mang theo tâm trạng kích động đẩy cửa vào nhìn, liền thấy nương tử thân yêu của hắn đang ngồi ở trước bàn, tay nâng một quyển sách để xem, trên bàn bày năm món ăn một món canh, cùng một chén com trắng lớn.

Thịt nướng mỡ, cà tím nướng, tàu hũ ky cay, đậu tương dưa muối, khoai tây kho, mọi thứ đều là món hắn thích ăn, còn có canh xương nấu bí đao. . . .  
Đối mặt bữa ăn tối phong phú bất ngờ, khiến Chu Phú kích động đến sắp nói không ra lời.

Trì Nam để sách xuống, lạnh lùng liếc hắn một cái, thấy ánh mắt hắn từ sau khi vào cửa thì chưa từng rời khỏi bàn thức ăn, bất giác nhũn mày, hừ lạnh một tiếng.

Lúc này Chu Phú mới giấu đi bộ dáng tham ăn, ngoan ngoãn ngồi vào bên cạnh Trì Nam, cười nói:

"Nương tử nàng thật là quá hiền huệ. Cho ta hôn một cái đi."

". . . . ." Trì Nam liếc hắn một cái, tâm trạng mới khá hơn chút: "Đi rửa mặt, rồi tới dùng com."

"Ừ, được."

Hiếm khi có thời gian ấm áp, Chu Phú thật không muốn lãng phí giây phút nào, hóa tốc đi ra ngoài rửa mặt liền trở lại.

Trì Nam thấy hắn hiểu chuyện thế, về lạnh lùng trên mặt cũng ấm hơn, tự mình múc một chén com đầy cho Chu Phú, còn sẵn sóc dưa dưa cho hắn như một hiền thê.

Chu Phú cảm thấy ngọt ngào đến sắp thành mật, một tay cầm lấy đôi dưa, một tay nín lấy tay nương tử không chịu buông.

"Nương tử, nàng thật tốt."

"Ăn com đi."

Đêm nay thật ngọt ngào, khiến Chu Phú thấy hắn thật là cực kỳ khốn kiếp, lại bị mấy người ngoài khích bác, không duyên cớ khiến nương tử mất thể diện, hắn nhất định phải bồi thường hoàng đế mới được.

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tài miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 6: Phò mã thương tiếc nhau

Giữa trưa hôm sau, Chu Phú với vẻ mặt ảm ức đi tới Luật Cần quán.

Lại phát hiện từ người gác cổng đến thủ vệ, ánh mắt mỗi người nhìn hắn đều có vẻ cười, ai, sao có thể không cười đây?

Hắn cời trần chạy tới chạy lui ba vòng ở trong hoàng thành mà, đều do nương tử ra lệnh, khiến hắn chạy khắp cả cung, từ khuya khoắt chạy đến buổi trưa hôm nay, mệt muốn chết không nói, dọc theo đường đi còn gặp nét mặt đặc sắc của đám cung nhân, làm hắn không đất dung thân, quả thật muốn cời cả quần trong ra, che kín gương mặt.

Thật vất vả mới chạy về điện Thanh Khê được, thì nương tử đã đến Quân Cơ xử rồi, chỉ bỏ lại hai tiểu cung nữ phục vụ hắn ăn com, hắn vốn định nghỉ ngơi, nhưng lại nhớ tới chưa xin nghỉ ở Luật Cần quán, và chưa nói gì với A Thu, mà hắn thì không thể không có trách nhiệm như vậy, nên liền rửa mặt xuất cung.

Nhưng ai biết, không ra thì thôi, vừa ra tới thì những ánh mắt khác thường liền kéo tới ùn ùn, không ngờ chỉ là một buổi sáng, mà sự tích hắn cời trần chạy đã truyền khắp hoàng thành.

"Phò mã cực khổ."

Người gác cổng ở Luật Cần quán vừa thấy hắn liền nói thế, khoe miệng còn rụt rụt, hiển nhiên cười đến nghẹn. rồi

". . . . ."

"Phò mã phải mặc nhiều thêm, coi chừng bị lạnh." Đến chỗ giám thị lấy bằng hiệu, giám thị đại nhân còn nói với hắn như thế.

". . . . ."

Thật vất vả dập tắt lửa tranh luận ra khỏi Luật Cần quán, lên ngựa tuần thành, cho là rốt cuộc có thể thanh tịnh một chút, ai ngờ A Thu vẫn nói thầm bên tai hắn:

"Phò mã, ngài có không để ý thế nào, cũng phải chú ý thân phận chứ? Hoàng cung là nơi nào? Không có chỉ dụ tuyệt đối không thể đi vào, ngài nói ngài náo loạn như vậy, không phải khiến mặt mũi của công chúa mất hết sao, chẳng trách ngài ấy trừng phạt ngài không nể mặt."

Nhớ tới mình sai vặt cận thân mà công chúa tự mình chọn cho phò mã, mà hôm nay phò mã lại không có lý trí chọc giận công chúa, A Thu thật cảm thấy tương lai của mình ảm đạm quá.

"Ta. . . . ." Chu Phú có khổ khó nói, hắn cũng không thể nói với người khác nói, nương tử không phải vì hắn tự mình xông vào cung mới phạt hắn. . . .  
Thiên ngôn vạn ngữ chỉ hội tụ thành một câu giải thích:

"Không phải như vậy."

Nói xong, Chu Phú không đợi A Thu phản ứng kịp, liền kẹp bụng ngựa, chạy lên rồi.

Ài, thôi đi, dù sao bị nương tử trừng phạt cũng không phải là lần một lần hai rồi, nương tử luôn nói, người khác hiểu lầm là chuyện của người bên cạnh, hắn căn bản không cần để ý tới.

Bỏ A Thu xong, Chu Phú liền tự dắt ngựa đi dạo trên đường, công việc tuần thành này chủ yếu là đi dạo, hắn vòng vo phỏ xá, chợ búa, thấy sau giữa trưa thì mọi nơi đều tĩnh lặng.

Đi một, Chu Phú cầm lấy số bạc nương tử giao cho, đi vào quán trà, gọi một loại trà rẻ nhất, ngồi xuống bên cạnh cái bàn ngoài trời nghỉ chân.

Nhìn người đi đầy đường, cửa hàng tấp nập, dưới ánh mặt trời chiếu sáng sau giữa trưa, con người càng lười biếng hơn.

Đối diện quán trà có một sông bạc, mỗi ngày nghênh tới đưa đi, làm ăn không tệ, Chu Phú uống trà, chợt thấy hai người làm trong sông bạc, xách một người ra ngoài.

Người làm quắc mắt trừng trừng chỉ vào người kia nói: "Ta quản người là Thiên Vương lão tử, không có tiền còn muốn đánh cuộc? Lão tử đâu có mở thiện đường."

Người bị ném đứng dậy từ dưới đất, hùng hùng hổ hổ đi tới quán trà, Chu Phú tròn to cặp mắt nhìn đôi phương, người này mặt to mày rậm, mặt mày như ngọc, vóc người khá cao, mặc áo bằng bông, rõ ràng là tướng cực kỳ phú quý, lại bị cưỡng ép phủ lên vẽ của người chợ búa.

Người này lại là tam phò mã Sài Thiệu bị đòn ở Luật Cần quán ngày trước.

Chu Phú đang do dự có nên gọi hắn không, tam phò mã lại phát hiện sự tồn tại của Chu Phú trước, trên gương mặt anh tuấn lộ ra nụ cười vui mừng.

"Là người!" Sài Thiệu chỉ vào Chu Phú kêu to.

Chu Phú hết cách, không thể làm gì khác hơn là đứng lên chào hỏi hắn ta, Sài Thiệu nhìn thấy Chu Phú, liền hưng phấn như xa quê gặp người quen, ôm chặt bả vai dày rộng của Chu Phú, cổ ra vẻ quen thuộc mà nói:

"Ngồi ngồi ngồi, chúng ta là huynh đệ cột chèo, không cần phải khách khí."

". . . . ." Chu Phú bị sự nhiệt tình của hắn ta làm cho không hiểu ra sao, nhưng nghe hắn ta nói 'huynh đệ cột chèo', cảm thấy cũng đúng.

Đối phương liền đòi khách làm chủ châm nước trà cho hắn. . . . Đường như đây là trà của hắn ta gọi.

"Đại phò mã hôm nay thật hăng hái, đang uống trà à?" Tam phò mã Sài Thiệu tự động kêu tiểu nhị đưa hạt dưa và bánh trái tới, vừa ăn ngấu ăn nghiến, vừa tán gẫu với Chu Phú.

"A, hôm nay tuần thành không có việc gì. . . ." Chu Phú thành thật trả lời, nhưng nói được nửa câu, lại bị tam phò mã cắt câu chuyện.

"Được rồi, hai ta đâu cần nói lời khách sáo thế. Nỗi khổ tâm riêng của người, ta biết." Sài Thiệu nhỏ xác hạt dưa ra, tỏ vẻ hiểu rõ vỗ vỗ đầu vai Chu Phú.

Thấy Chu Phú không rõ chân tướng, Sài Thiệu uống một hớp trà xong, lại an ủi:

"Chuyện của người ta đã nghe nói, trường công chúa thật sự quá đáng, căn bản không chú ý thể diện của chúng ta."

". . . . ." Chu Phú cảm thấy, tam phò mã nói 'thể diện' với hắn hơi không thích hợp, cho nên không tiếp lời.

"Người nói, họ tưởng mình là ai chứ? Chỉ ý vào thân phận, liền áp dụng sự tàn phá thảm không nỡ nhìn đối với tinh thần và thể xác của chúng ta, quả thật

đáng ghét, cực kỳ đáng ghét! Tương lai. . . . Tương lai. . . . Tương lai sẽ xuống địa ngục."

Chu Phú nghe hắn nói 'tương lai' nửa ngày, mà lại nói ra thứ 'tương lai' hư vô mờ mịt kia, liền hết biết nói sao, uống một hớp trà, rồi hỏi ". . . Cái mông của ngươi, không sao chứ?"

Dù là vì đạo nghĩa, Chu Phú cũng cảm thấy nên thăm hỏi thân thể từng bị tàn phá của hắn.

"Không có việc gì, có thể có chuyện gì chứ." Sài Thiệu cười hi hi vỗ vỗ bờ mông, không hề có vẻ xấu hổ về chuyện đó, điểm này khiến Chu Phú hết sức bội phục.

"À muốn đánh cứ cho ả đánh, lão tử nghỉ ngơi 2 ngày thì vẫn là một hảo hán, chờ vết thương của ta lành, nàng ta cũng hết giận, sau đó chuyện này cũng qua thôi."

Trên gương mặt anh tuấn của Sài Thiệu lộ ra vẻ lưu manh. Không biết vì sao, điều này làm cho Chu Phú nhớ tới tên mặt trắng nhỏ được Tam di thái của Lưu viên ngoại bao dưỡng.

"Ừ, mấu chốt là có thể khiến nương tử hết giận, tức nhiều thương thân." Nói hồi lâu, Chu Phú vẫn đồng ý quan điểm này nhất.

Sài Thiệu không ngờ được những câu mình nói lại lộ ra quan điểm này, hắn làm như vậy, cũng chỉ khiến cho mình khá hơn chút thôi.

"Ai, được rồi được rồi. Mặc kệ là vì cái gì, hai huynh đệ ta có thể nói là người trên một con thuyền, tiểu nhị, mang rượu tới!"

Sài Thiệu vung cánh tay hô lên, tiểu nhị đáp xong liền đến, dâng một bầu rượu lên bàn, Sài Thiệu không nói hai lời liền đổ nước trà trong ly của hai người đi, tự rót mình một ly, uống trước để kính:

"Chúng ta cùng uống rượu, cùng mừng lão bà, sau này sẽ là huynh đệ, có chuyện gì, huynh đệ sẽ giống cho ngươi."

Nói xong Sài Thiệu liền ngửa đầu uống cạn rượu trong ly, Chu Phú lại chậm chạp không nhúc nhích, Sài Thiệu nhướn lông mày bên phải lên, Chu Phú giải thích:

"Nương tử không cho ta uống rượu."

". . . . ."

Sài Thiệu nhìn khuôn mặt chất phác ngăm đen của Chu Phú, đột nhiên vỗ bàn nói:

"Tốt! Huynh đệ quả nhiên là đại trượng phu nói một không hai, nói không uống cũng liền không uống. Sài Thiệu bội phục. Đã như vậy, huynh đệ ta cũng thực không dám đầu điểm rồi."

Chu Phú bị sự nghiêm chỉnh bất hủ thành hình xảy ra nghiêm chỉnh sợ hết hồn, chỉ nghe hắn chọt than thở khóc lóc diễn giải vô cùng tội nghiệp:

"Ta có một huynh đệ lâu năm, mấy ngày trước đây bất hạnh chết không rõ ra sao, trong nhà loạn hết, đáng thương cho tẩu tẩu mất phu, cô nhi quả mẫu, cuộc sống khó có thể tiếp tục, ta có tâm giúp tẩu ấy một tay, lại. . . . Ngươi cũng biết tình trạng của ngu huynh gần đây, công chúa buồn ta vì hành vi không ngay thẳng, đã không tiếp tế cho ta nữa, sức khỏe của ngu huynh lại không tốt, muốn giúp tẩu tẩu nhưng không làm gì được."

Sài Thiệu nước mắt lưng tròng nhìn Chu Phú, ánh mắt chờ đợi, Chu Phú lại lấp bắp hỏi dưới ánh mắt nhìn soi mói giả nhân giả nghĩa này.

"Ngươi cần ta giúp?"

Sài Thiệu vỗ bả vai Chu Phú, như là huynh đệ tốt, rồi giảng nghĩa khí: "Nếu như huynh đệ có thể cho ngu huynh mượn một nghìn lượng bạc giúp tẩu tẩu vượt qua cửa ải khó, ngu huynh nhất định không quên ân đức, ngày sau sẽ hết sức báo đáp."

"Ta không có nhiều tiền như vậy." Chu Phú nhìn bàn tay đặt trên vai hắn của Sài Thiệu, đành hoảng nói.

Sài Thiệu lộ vẻ khó xử: "Vậy trên người ngươi có bao nhiêu?"

Chu Phú móc ra một thỏi bạc nhỏ: "Chỉ có nhiều đây."

Sài Thiệu tràn đầy chờ đợi, lại chỉ thấy một chút xối tiền, hăng hái liền mất hơn phân nửa, cầm lấy thỏi bạc nhỏ, còn oán giận nói:

"Ngươi nói một phò mã như ngươi, ra cửa sao chỉ đem chút tiền?"

Vừa lắc đầu, vừa nhét thỏi bạc vào hà bao của mình, còn tỏ vẻ rộng lượng nói:

"Nhưng mặc kệ bao nhiêu, đều là tâm ý của hiền đệ, ngu huynh phải đi tặng cho tẩu tẩu ngay. Cáo từ."

Nói xong, không đợi Chu Phú trả lời, liền phong lưu phóng khoáng nghênh ngang rời đi.

Chỉ để lại mình Chu Phú tại chỗ, đúng lúc này tiểu nhị ở quán trà xông tới: "Khách quan, ngài muốn. . . . Tính tiền?"

Chu Phú sờ sờ cái túi không còn gì, cười thành thật với tiểu nhị, đang buồn bã bí lối, thì A Thu liền ầm ầm ì ì tìm tới đây:

"Phò mã người thật là được, khiến ta đội mặt trời chạy khắp nơi, người thì ở đây uống trà ăn điểm tâm. . . . ." Thật là quá đáng. A Thu nhìn cả bàn bừa bãi, giận dữ thầm nghĩ: ăn uống mà không gọi ta, uống công lo cho người.

Chu Phú thấy A Thu tựa như thấy được cứu tinh, ngây ngốc cười với y, A Thu lập tức có dự cảm xấu.

"Phiền toái hai vị khách quan tính tiền." Tiểu nhị của quán trà ở một bên căn răng nghiêng lợi nói.

". . . . ."

A Thu nhìn vẻ mặt của phò mã, hai mắt nhắm lại, khóc không ra nước mắt.

Tại sao người bị thương luôn là y!

---

Trở lại phủ công chúa thì đã đến giờ lên đèn.

Chu Phú tiến vào từ cửa sau lại cảm thấy hôm nay bên trong phủ thật không giống như xưa, vì khắp nơi đèn dầu sáng rõ, nhưng hắn cũng không quá để ý những thứ này, liền theo lệ trở về phòng.

Đi vào cổng vòm sau, Chu Phú liền cảm thấy mình hoa mắt, trong phòng của hắn thậm chí có ánh nến, đây là hình ảnh cả tháng qua chưa từng có.

Mang theo tâm trạng kích động đẩy cửa vào nhìn, liền thấy nương tử thân yêu của hắn đang ngồi ở trước bàn, tay nâng một quyển sách để xem, trên bàn bày năm món ăn một món canh, cùng một chén com trắng lớn.

Thịt nướng mỡ, cà tím nướng, tàu hũ ky cay, đậu tương dưa muối, khoai tây kho, mọi thứ đều là món hắn thích ăn, còn có canh xương nấu bí đao. . . . . Đối mặt bữa ăn tối phong phú bất ngờ, khiến Chu Phú kích động đến sắp nói không ra lời.

Tri Nam để sách xuống, lạnh lùng liếc hắn một cái, thấy ánh mắt hắn từ sau khi vào cửa thì chưa từng rời khỏi bàn thức ăn, bất giác nhú mày, hừ lạnh một tiếng.

Lúc này Chu Phú mới giấu đi bộ dáng tham ăn, ngoan ngoãn ngồi vào bên cạnh Tri Nam, cười nói:

"Nương tử nàng thật là quá hiền huệ. Cho ta hôn một cái đi."

". . . . ." Tri Nam liếc hắn một cái, tâm trạng mới khá hơn chút: "Đi rửa mặt, rồi tới dùng cơm."

"Ừ, được."

Hiếm khi có thời gian ấm áp, Chu Phú thật không muốn lãng phí giây phút nào, hỏa tốc đi ra ngoài rửa mặt liền trở lại.

Tri Nam thấy hắn hiểu chuyện thế, vẻ lạnh lùng trên mặt cũng ấm hơn, tự mình múc một chén com đầy cho Chu Phú, còn sẵn sóc dưa dưa cho hắn như một hiền thê.

Chu Phú cảm thấy ngọt ngào đến sắp thành mật, một tay cầm lấy đôi đũa, một tay nín lấy tay nương tử không chịu buông.

"Nương tử, nàng thật tốt."

"Ăn cơm đi."

Đêm nay thật ngọt ngào, khiến Chu Phú thấy hắn thật là cực kỳ khốn kiếp, lại bị mấy người ngoài khích bác, không duyên cớ khiến nương tử mất thể diện, hắn nhất định phải bồi thường hoàng mới được.

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 7: Phò mã được sủng

"Xế chiều hôm nay đi đâu vậy?" Tri Nam cắn miếng bí đao một cái rồi thuận miệng hỏi.

Chu Phú ăn như hổ đói: "Đi tuần đường phố thôi. Ta chạy xong ba vòng về lại không thấy nàng nữa."

Tri Nam giương mắt nhìn hẩn một lát, khoe miệng lộ ra nụ cười giảo hoạt: "Chạy đủ ba vòng rồi?"

Chu Phú chớp đôi con ngươi sáng long lanh, cổ gồng nuốt đồ trong miệng xuống cổ họng, hơi uất ức nói:

"Đủ rồi đủ rồi, lần tới ngàn vạn đừng bắt ta chạy nữa."

"Vậy lần sau chàng còn tái phạm không?" Tri Nam rũ mí mắt xuống, hả hê hỏi.

Chu Phú lại ăn một miếng thịt, đảng hoàng nói: "Ta. . . . Tận lực. . . . kiểm chế, nhưng nương tử à, có lúc ta kiểm chế không được, tất cả đều là bởi vì nàng quá mê người thôi, nàng biết không?"

"Khụ khụ khụ khụ." Tri Nam đang ăn canh, nghe Chu Phú công khai nói lời mập mờ trên bàn cơm, thật là kinh hãi, canh bị sặc trong phổi, rất là khó chịu.

"Chàng... chàng nói những gì đó?"

Chu Phú cuống quýt buông chén đũa xuống, vỗ lưng giúp nương tử, Tri Nam khỏe hơn chút rồi liếc Chu Phú một cái, oán giận nói.

"Ta không có nói quàng, nương tử chưa từng thấy đáng về mê tình của mình, quả thật. . . . Quả thật cực kỳ lãng lơ." Chu Phú rót một ly nước cho Tri Nam, thành thật nói.

"Bậy." Tri Nam uống một ngụm nước, trợn mắt trừng Chu Phú càng nói càng quá. điễn ㄟ đđần ㄟ lê ㄟ qđủy ㄟ đđôn Lại dám dùng từ 'lãng lơ' để hình dung nàng, thật là quá đáng.

Chu Phú nhìn mình về mặt hơi cáu giận và hồng hào do vừa ho khan của nương tử, bụng dưới nóng lên, động tình nói:

"Nương tử, nàng thật xinh đẹp."

Tri Nam nín lấy cánh tay muốn làm chuyện xấu của Chu Phú, sử dụng ánh mắt cảnh cáo hẩn đảng hoàng một chút.

Chu Phú ngượng ngừng sờ sờ chớp mũi, kịp thời kiểm chế lửa dục, nhưng sờ không sờ được, vậy hôn một cái phải được chứ.

Nghĩ như vậy, Chu Phú mượn sức lực phát qua của Tri Nam, quẹo khúc quanh, nhanh chóng hôn vào mặt Tri Nam một cái, lúc này mới hải lòng bụng chén com lên lần nữa.

Tri Nam che gò má đang nóng lên, trong lòng thầm mắng người này càng ngày càng can rồ, nhưng mới hôn nhẹ thôi, thật sự không đáng giá phát tác, chỉ cáu giận nhìn khuôn mặt tươi cười hải lòng vì ăn vụng thành công của Chu Phú, Tri Nam cũng bắt giắc cười theo.

Chu Phú nịnh nọt gấp mấy miếng măng thịt nướng bỏ vào chén Tri Nam, dầu môi với Tri Nam như tranh công, bộ dáng nôn nóng nghịch ngợm khiến Tri Nam vừa bực mình vừa buồn cười.

Hai người dùng xong com tối cũng mất khoảng một canh giờ, trong bóng nến lung linh, chỉ nguyện uyên ương không nguyện tiên.

Ăn com xong, bọn hạ nhân nôi đuôi mà vào, dọn dẹp cái bàn sạch sẽ, lại dâng lên trái cây mới mẻ.

Lúc này ma ma quản gia đi vào, liền thấy Chu Phú đang lột một quả nho nhét vào trong miệng Tri Nam, bà lập tức mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, lạng lẽ lui lại mấy bước.

"Làm việc đó đến đâu rồi?" Tri Nam khước từ quả nho thứ hai Chu Phú đưa, hỏi ma ma quản gia đang muốn lui ra ngoài.

Ma ma quản gia nghe câu hỏi của công chúa, lập tức tiến lên trước, kính cẩn trả lời: "Đã làm xong, bên nội thị giám cũng nhận được ý chỉ."

Tri Nam gật đầu: "Ừ, vậy hãy bảo hẩn ta làm cho tốt đi."

Ma ma quản gia cung kính cười cười, nói: "Dạ, chắc hẩn ta cũng hiểu làm xong việc này thì tiền đồ vô lượng."

Tri Nam nhận lấy quả nho Chu Phú đưa tới, khoe miệng khê nhếch, nói: "Ừ, người trong phủ người cũng chỉ điểm nhiều chút."

"Đây là phận sự của nô tỳ."

Tri Nam quay đầu lại liếc mắt nhìn Chu Phú, thấy hẩn đang ăn nho vui vẻ, rồi qua qua phân phó ma ma quản gia: "Đi đổ đầy ao Nguyệt Thanh, tối nay tắm rửa ở nơi đó."

"Vâng"

Sau khi ma ma quản gia rời đi, Chu Phú vừa ăn vừa tò mò hỏi: "Ao Nguyệt Thanh? Là hồ tắm à?"



"... Tương tự." Trì Nam dừng một lát, mới trả lời.

Khi Chu Phú bung cái mâm đựng hơn chục quả nho chưa ăn xong đi vào ao Nguyệt Thanh thì mới hiểu rõ lúc trước mình nói ‘hồ tắm’ là quá vồ vập nơi này.

Trong không khí tràn ngập hương thơm thấm vào ruột gan, khối mùi lượn lờ, bốn phía ao có những tấm màn lụa màu vàng nhạt rũ xuống, gió nhẹ đột kích, bỗng bèn như tiên.

"Tất cả đi xuống đi." Trì Nam không để ý tới Chu Phú đang nhìn ngây người, mà sai các thị tỳ đi ra ngoài.

Chu Phú bỏ đĩa nho xuống bên cạnh ao, ngồi xõm người xuống, đưa tay vốc nước, nước ấm vừa đúng, còn có một màu xanh nhạt, và mùi thơm xông vào mũi, khiến người ta say mê.

"Nước này sao có màu xanh dương nhạt. . . . ." Chu Phú vui vẻ vốc một ngụm nữa, rồi ngẩng đầu tìm kiếm Tri Nam muốn hỏi rõ ràng, ai ngờ, vừa ngẩng đầu lại nhìn thấy mỹ nhân khéo cười tươi đẹp làm sao, đang ngồi ở bên cạnh ao nghịch nước, mắt cá chân mảnh khảnh, ngón chân khéo léo đẹp đẽ, óng ánh trong suốt như trân châu.

Một bức tranh mỹ nhân nước khiến Chu Phú chợt cảm thấy thần hồn điên đảo, Tri Nam thấy hấn si say như thế, lại bất ngờ mỉm cười quyến rũ, rút cây trâm ngọc bích trên đầu ra, mái tóc dài trơn mềm đổ xuống như thác nước.

Tiếp tục ở diễn đàn ★ lê ★ quý đôn

"Lo lắng làm chi? Tắm còn mặc y phục sao?" Trì Nam nghịch ngom nâng chân phải lên, vẩy bọt nước tung tóe về phía Chu Phú.

Chu Phú bị sắc đẹp mê đến nổi gât đầu liên tục, thuần thực coi sạch y phục của mình ra, nhảy xuống ao Nguyệt Thanh như hồ dơi vô dè, khiến bọt nước văng mạnh lên, Trì Nam tránh mặt đi, nhưng cả người vẫn bị nước tung tóe ướt, quay đầu lại muốn oán giận mấy câu, lại phát hiện Chu Phú mới nhảy xuống nước đã biến mất.

Tri Nam ngồi thẳng người ngắm nhìn chung quanh, muốn tìm bóng dáng của Chu Phú, chợt thấy mắt cá chân bị niu, một lực lượng mạnh mẽ đột nhiên kéo nàng xuống nước.

"A!" Tri Nam kêu lên, sức ẩm tinh linh xuất hiện khiến nàng hoảng hốt, mới thò đầu ra từ mặt nước, hít thở chút không khí mới mẻ, liền bị người ta đặt lên bờ ao, hung hăng giày xéo.

Môi lưỡi của Chu Phú hết sức bá đạo ẩm áp, lúc nãy đã ăn nhiều quả nho cho nên giờ miệng có vị tươi mát, Trì Nam chưa từng thử hôn trong nước, nước gọn nhận nhạo quanh người, có một cảm giác mỹ diệu không nói ra được.

Nàng vươn tay chống đầu vai Chu Phú, một tay Chu Phú nâng cái mông Tri Nam, để cặp chân nàng kẹp lại hông của hắn, còn tay kia gấp rút kéo váy Tri Nam xuống, sau khi da thịt trắng nõn gặp phải nước nóng đã ừng hừng, Chu Phú giống như có thể nhìn thấy dòng máu lưu chuyển dưới da thịt trơn mềm.

"Nương tử, ta muốn nàng."

Chu Phú nhớ lại lời cảnh cáo của Trì Nam hôm qua, mặc dù bụng dưới cứng đến khó chịu, nhưng cũng không dám tùy ý làm bậy.

"Hôm qua quá mệt mỏi, hôm nay thôi nhé. Tắm cho sạch rồi đi ngủ sớm chút." Mắt mũi của Trì Nam và Chu Phú để sát nhau, có thể nghe được tiếng hô hấp, dịu dàng xoa gương mặt đen của Chu Phú, cười nói.

"Nhưng... Nhưng..." Chu Phú gấp đến độ như con kiến trên chảo nóng, không ngừng dùng bụng ma sát hai chân Trì Nam, dục vọng trong đôi mắt không mờ hồ chút nào.

Tri Nam nhìn hần như vậy, cũng không muốn hần quá khó chịu, liền nói nhỏ bên lỗ tai hần: "Vậy hôm nay ra ở bên ngoài, không được vào, ta. . . Giúp chàng dùng ta giải quyết."

Chu Phú nhớ tới dáng vẻ mệt mỏi của nương tử hôm qua, trong lòng mềm nhũn, lại nghĩ đến nương tử chịu dùng tay giúp hắn, mới nhẫn nại gạt đầu một cái.

Kỷ xảo của Trì Nam rất không thuần thực, nhiều lần bóp đến Chu Phú muốn khóc, nhưng dục vọng bị nướng từ giữ tại dưới nước, dung nhan kiều diễm vô cùng của nướng từ lại gần ngay trước mắt, khiến Chu Phú đau cũng vui về.

Không kim hãm được hồn lên đôi môi gằn trong gang tấc, nhiệt độ trong ao khiến lông mi thật dài của nương tử nhiễm phải hơi nước, lông mi bao trùm con ngươi, trầm tình như nước, sâu không lường được.

Hai môi đụng vào nhau, Trì Nam chỉ cảm thấy trên môi mềm mại, như lông vũ trượt nhẹ, hoàn toàn khác nụ hôn như mưa to gió lớn bình thường của Chu Phú, dĩn \* dĩn \* lê \* qe \* uy \* \* đôn nhưng hai kiểu hôn đều có sức hấp dẫn trí mạng với nàng, nàng thử đưa cái lưỡi ra liếm liếm trên chất da trơn mềm, đầu lưỡi liền bị Chu Phú hút lấy, mút qua mút lại, mỗi giọt nước trong ao Nguyệt Thanh đều tựa như nhiễm phải tình ý sâu đậm.

"Nương tử, kiếp này cưới được nàng, ta sẽ giảm thọ mười năm nàng tin hay không?" âm thanh trầm trầm của Chu Phú vang lên bên tai Trì Nam.

Trì Nam nhướn lông mày bên phải lên, cố ý khép tay lại, liền nghe Chu Phú ‘khàn’ một tiếng, sau đó bắt đầu cầu xin tha thứ, trong ao Nguyệt Thanh tràn ngập thanh âm treu chọc kích động nhau của vợ chồng son.

Sáng hôm nay, Trì Nam đã vào triều tự sớm, sau khi Chu Phú rời giường, cứ theo lẽ thường đi đến hậu viện phủ công chúa, ngày trước hắn luôn giúp tổng quản nhà bếp chặt hết củi, gánh hết nước mới đến Luật Cần quán làm nhiệm vụ, nhưng hôm nay đến phòng bếp xem, tổng quản thì vẫn còn, chỉ là người đã đổi rồi.

Vị tổng quản này không giống người trước kia, thái độ đối với Chu Phú hết sức nhún nhường hiền hòa, Chu Phú hỏi ông ta có cần đôn củi nấu nước không, khiến người nọ sợ hãi liên tiếp khoát tay cự tuyệt.

Từ phòng bếp ra ngoài, Chu Phú vuốt cái ót không hiểu ra sao, đi tới đi lui, vẫn cảm thấy không đúng, không chỉ là tổng quản phòng bếp mới tới ân cần với hắn khác thường, ngay cả tôi tớ thị tỳ gặp được trên đường cũng cung kính với hắn khác thường.

Tháng trước họ nhìn hắn vẫn như người không quan trọng, nhưng hôm nay lại biến thành vẻ mặt nhiệt tình, có mấy người còn hành lễ với hắn, nói chào buổi sáng phò mã.

Loại hiện tượng này duy trì đến khi hắn ra khỏi phủ công chúa cũng không thay đổi.

Chu Phú ngồi trên lưng ngựa, kẻ tình huống trong phủ buổi sáng cho A Thu nghe, chỉ nghe A Thu hét cách nói:

"Chắc chắn rồi. Công chúa một tháng không về phủ, khiến người làm trong phủ không hiểu rõ vị trí của người, không dám mò mẫm đứng đội, nhưng đêm qua. . . . . Khụ khụ, người và công chúa chơi đùa trong ao Nguyệt Thanh đến khuya, tiếng nói tiếng cười chưa từng ngừng, tình hình như thế chỉ cần là người đều có thể nhìn ra."

". . . . ."

Chu Phú nghe như rơi vào trong sương mù, cảm thấy lời A Thu nói giống như vai diễn Dương quý phi trong tuồng hát, khác là, Dương quý phi được hoàng đế sủng ái, mà hắn, một người thô lỗ bán thịt là vì lấy được sự ‘sủng ái’ của nương tử mình, thật là điên đảo mà.

Đang tán gẫu, chợt bên góc đường kia có một đám người vọt tới, bọn họ cầm gậy gộc và xích sắt, hung thần ác sát chạy về phía Chu Phú và A Thu.

"Chuyện gì xảy ra?" Chu Phú ngồi ở trên ngựa thấy rõ, này đen ngòm một mảnh ít người nói cũng có trên một trăm, chỉ không biết là bởi vì cái gì mới tụ tập nhiều người như vậy.

Lúc này A Thu đã bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, nuốt mạnh nước miếng, mới nói:

"Hình như là nhằm về người. Phò mã, chạy mau thôi."

"Không thể nào, bọn họ tới vì ta sao? Ta đâu có. . . ." Chu Phú chưa kịp nói ra, chừng một trăm người đã bao bọc quanh hắn.

Người cầm đầu kia điên cuồng hét lên một tiếng:

"Chính là hắn, bắt hắn lại cho ta, mang về cho công chúa xử lý!"

"Dạ!"

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 7: Phò mã được sủng

"Xế chiều hôm nay đi đâu vậy?" Trì Nam cắn miếng bí đao một cái rồi thuận miệng hỏi.

Chu Phú ăn như hổ đói: "Đi tuần đường phố thôi. Ta chạy xong ba vòng về lại không thấy nàng nữa."

Trì Nam giương mắt nhìn hắn một lát, khoe miệng lộ ra nụ cười giảo hoạt: "Chạy đủ ba vòng rồi?"

Chu Phú chớp đôi con ngươi sáng long lanh, cố gắng nuốt đồ trong miệng xuống cổ họng, hơi uất ức nói:

"Đủ rồi đủ rồi, lần tới ngàn vạn đừng bắt ta chạy nữa."

"Vậy lần sau chàng còn tái phạm không?" Trì Nam rũ mí mắt xuống, hả hê hỏi.

Chu Phú lại ăn một miếng thịt, dăng hoang nói: "Ta. . . . Tận lực. . . . kiểm chế, nhưng nương tử à, có lúc ta kiểm chế không được, tất cả đều là bởi vì nàng quá mê người thôi, nàng biết không?"

"Khu khu khu khu." Trì Nam đang ăn canh, nghe Chu Phú công khai nói lời mập mờ trên bàn cơm, thật là kinh hãi, canh bị sặc trong phổi, rất là khó chịu.

"Chàng... chàng nói những gì đó?"

Chu Phú cuống quít buông chén đĩa xuống, vỗ lưng giúp nương tử, Trì Nam khỏe hơn chút rồi liếc Chu Phú một cái, oán giận nói.

"Ta không có nói quàng, nương tử chưa từng thấy đáng vẻ mê tình của mình, quả thật. . . Quả thật cực kỳ lãng lơ." Chu Phú rót một ly nước cho Trì Nam, thành thật nói.

"Bây." Tri Nam uống một ngụm nước, trợn mắt trừng Chu Phú càng nói càng quá.  $\text{diễ} \uparrow \text{n} \text{ } \text{đ} \uparrow \text{à} \text{n} \text{ } \text{l} \text{ } \text{q} \uparrow \text{u} \text{y} \text{ } \text{đ} \uparrow \text{ôn}$  Lại dám dùng từ "lẳng lơ" để hình dung nàng, thật là quá đáng.

Chu Phú nhìn mình vẻ mặt hơi cáu gắt và hồng hào do vừa ho khan của nương tử, bụng dưới nóng lên, động tình nói:

"Nương tử, nàng thật xinh đẹp."

Trì Nam nín lấy cánh tay muốn làm chuyện xấu của Chu Phú, sử dụng ánh mắt cảnh cáo hắt dàng hoàng một chút.

Chu Phú ngơng ngừng sờ sờ chớp mũi, kịp thời kiềm chế lửa dục, nhưng sờ không sờ được, vậy hôn một cái phải được chứ.

Nghĩ như vậy, Chu Phú mượn sức lực phát qua của Trì Nam, quẹo khúc quanh, nhanh chóng hôn vào mặt Trì Nam một cái, lúc này mới hài lòng bụng chén com lên lần nữa.

Tri Nam che gò má đang nóng lên, trong lòng thầm mắng người này càng ngày càng càn rỡ, nhưng mới hôn nhẹ thôi, thật sự không đáng giá phát tác, chỉ cái gien nhìn khuôn mặt tươi cười hài lòng vì ăn vụng thành công của Chu Phú, Tri Nam cũng bất giác cười theo.

Chu Phú nịnh nọt gấp mấy miếng măng thịt nướng bỏ vào chén Trì Nam, dầu mỡ với Trì Nam như tranh công, bộ dáng nôn nóng nghịch ngợm khiến Trì Nam vừa bức mình vừa buồn cười.

Hai người dùng xong cơm tối cũng mất khoảng một canh giờ, trong bóng nền lung linh, chỉ nguyên vẹn ương không nguyên tiên.

Ăn com xong, bốn ha nhân nôi đuôi mà vào, dọn dẹp cái bàn sạch sẽ, lại dâng lên trái cây mới mẻ.

Lúc này ma ma quân gia đi vào, liền thấy Chu Phú đang lột một quả nho nhét vào trong miệng Tri Nam, bà lập tức mất nhìn mũi mũi nhìn tim, lặng lẽ lui lại mấy bước.

"Làm việc đó đến đâu rồi?" Trì Nam khước từ quả nho thứ hai Chu Phú đưa, hỏi ma ma quản gia đang muốn lui ra ngoài.

Ma ma quản gia nghe câu hỏi của công chúa, lập tức tiến lên trước, kính cẩn trả lời: "Đã làm xong, bên nội thi giám cũng nhận được ý chỉ."

Trì Nam gật đầu: "Ừ, vậy hãy bảo hấn ta làm cho tốt đi."

Ma ma quản gia cũng kính cười cười, nói: "Đa, chắc hẳn ta cũng hiểu làm xong việc này thì tiền đồ vô lượng."

Trì Nam nhân lấy quả nho Chu Phú đưa tới, khoe miệng khẽ nhếch, nói: "Ừ, người trong phủ người cũng chỉ điểm nhiều chút."

"Đây là phận sự của nô tỳ."

Tri Nam quay đầu lại liếc mắt nhìn Chu Phú, thấy hắn đang ăn nhovui vẻ, rồi qua qua phân phó ma ma quản gia: "Đi đổ đầy ao Nguyệt Thanh, tối nay tắm rửa ở nơi đó."

"Vâng"

Sau khi ma ma quân gia rời đi, Chu Phú vừa ăn vừa tò mò hỏi: "Ao Nguyệt Thanh? Là hồ tắm à?"

"... Tương tự." Trì Nam dừng một lát, mới trả lời.

Khi Chu Phú bung cái mâm đựng hơn chục quả nho chưa ăn xong đi vào ao Nguyệt Thanh thì mới hiểu rõ lúc trước mình nói ‘hồ tắm’ là quá vủ nhục nơi này.

Trong không khí tràn ngập hương thơm thấm vào ruột gan, khói mù lượn lờ, bốn phía ao có những tấm màn lụa màu vàng nhạt rũ xuống, gió nhẹ đột kích, bỗng bành như tiền.

Sáng hôm nay, Trì Nam đã vào triều tạt sớm, sau khi Chu Phú rời giường, cứ theo lễ thường đi đến hậu viện phủ công chúa, ngày trước hẳn luôn giúp tổng quản nhà bếp chặt hết củi, gánh hết nước mới đến Luật Cẩn quán làm nhiệm vụ, nhưng hôm nay đến phòng bếp xem, tổng quản thì vẫn còn, chỉ là người đã đổi rồi.

Vị tổng quản này không giống người trước kia, thái độ đối với Chu Phú hết sức nhún nhường hiền hòa, Chu Phú hỏi ông ta có cần đốn củi nấu nước không, khiến người nọ sợ hãi liên tiếp khoát tay cự tuyệt.

Từ phòng bếp ra ngoài, Chu Phú vuốt cái ót không hiểu ra sao, đi tới đi lui, vẫn cảm thấy không đúng, không chỉ là tổng quản phòng bếp mới tới ân cần với hắn khác thường, ngay cả tôi tớ thị tỳ gặp được trên đường cũng cung kính với hắn khác thường.

Tháng trước họ nhìn hắn vẫn như người không quan trọng, nhưng hôm nay lại biến thành vẻ mặt nhiệt tình, có mấy người còn hành lễ với hắn, nói chào buổi sáng phò mã.

Loại hiện tượng này duy trì đến khi hắn ra khỏi phủ công chúa cũng không thay đổi.

Chu Phú ngồi trên lưng ngựa, kể tình huống trong phủ buổi sáng cho A Thu nghe, chỉ nghe A Thu hết cách nói:

"Chắc chắn rồi. Công chúa một tháng không về phủ, khiến người làm trong phủ không hiểu rõ vị trí của người, không dám mò mẫm đứng đội, nhưng đêm qua. . . . Khụ khụ, người và công chúa chơi đùa trong ao Nguyệt Thanh đến khuya, tiếng nói tiếng cười chưa từng ngừng, tình hình như thế chỉ cần là người đều có thể nhìn ra."

". . . . ."

Chu Phú nghe như rơi vào trong sương mù, cảm thấy lời A Thu nói giống như vai diễn Dương quý phi trong tuồng hát, khác là, Dương quý phi được hoàng đế sủng ái, mà hắn, một người thô lỗ bán thịt là vì lấy được sự ‘sủng ái’ của nương tử mình, thật là điên đảo mà.

Đang tán gẫu, chợt bên góc đường kia có một đám người vọt tới, bọn họ cầm gậy gộc và xích sắt, hung thần ác sát chạy về phía Chu Phú và A Thu.

"Chuyện gì xảy ra?" Chu Phú ngồi ở trên ngựa thấy rõ, này đen ngòm một mảnh ít người nói cũng có trên một trăm, chỉ không biết là bởi vì cái gì mới tụ tập nhiều người như vậy.

Lúc này A Thu đã bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, nuốt mạnh nước miếng, mới nói:

"Hình như là nhằm về người. Phò mã, chạy mau thôi."

"Không thể nào, bọn họ tới vì ta sao? Ta đâu có. . . ." Chu Phú chưa kịp nói ra, chừng một trăm người đã bao bọc quanh hắn.

Người cầm đầu kia điên cuồng hét lên một tiếng:

"Chính là hắn, bắt hắn lại cho ta, mang về cho công chúa xử lý!"

"Dạ!"

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 8: Phò mã gặp nạn

Sau khi Tri Nam hạ triều, liền dẫn một đám cựu thần đến điện Thanh Khê, còn chưa đi được mấy bước, đã bị A Thu với cái đầu đầy mồ hôi ngăn ở bên ngoài điện Càn Chính.

"Thế nào?" Thấy bộ dáng A Thu như vậy, Tri Nam biết chuyện nhất định có liên quan tới Chu Phú.

A Thu gấp đến độ đảo quanh tại nguyên chỗ, nếu như Tri Nam còn chưa ra thì hắn sẽ mài hồng cựa sà gạch lưu ly.

"Công chúa, phò mã bị bắt rồi." vẻ mặt A Thu như đưa đám nói.

"Hả?" Tri Nam bình tĩnh hỏi "Bị ai bắt?"

"Người của tam công chúa." A Thu hồi tưởng cảm giác bị một đám người vây quanh lúc nãy mà sợ hãi.

Tri Nam hít một hơi thật sâu, nắm tay lại trong tay áo, lạnh nhạt nói: "Phò mã không có phản kháng à?"

Tướng công mình thì mình biết, với sức mạnh của Chu Phú, dù là mười con bò kéo hắn cũng không nổi, huống chi chỉ là mấy người làm.

"Lúc đầu phò mã có phản kháng, nhưng sau đó biết là người của phủ công chúa thì không phản kháng nữa, nói là không thể ra tay với tỷ muội ngài, khiến ngài khó xử, phò mã bảo nô tài chạy trước, ngài ấy cam nguyện bị trói." A Thu tận lực nói rõ ràng đầu đuôi câu chuyện, để công chúa biết hắn không

giống bọn chuột nhắt bỏ phò mã lại chạy trốn, mà là nô bộc trung thành được phò mã nhờ cậy, xông phá muôn vàn khó khăn để về báo tin.

Tri Nam trầm ngâm chốc lát, lắc đầu với đám cựu thần sau lưng, bảo họ đến điện Thanh Khê trước.

"Biết tại sao không?" Đợi các lão thần hành lễ lui ra hết, Tri Nam mới hỏi.

Nhưng vấn đề này, thì A Thu cũng không hiểu rõ nổi, chỉ đành phải suy đoán rồi nói: "Cụ thể tại sao, tiểu nhân không biết, d<sub>≡</sub>iễn đàn 1<sub>✧</sub>ê quý đ<sub>≡</sub>ôn nhưng hôm đó nô tài đi tìm phò mã thì phò mã hình như đã gặp tam phò mã Sài Thiệu, chẳng lẽ là phò mã của chúng ta xung đột gì với tam phò mã, nên Tam công chúa mới xử trí ngài ấy?"

". . . . . Đi điều tra xem chuyện gì xảy ra, điều tra xong rồi nói. Giờ ngoi về đi."

Tri Nam lạnh lùng phân phó A Thu như thế, nói xong liền phát tay áo đi về điện Thanh Khê.

"Công chúa. . . . . Ngài, ngài mặc kệ phò mã à?"

A Thu đi theo sau lưng Tri Nam kêu lên vì khó thể tin, hần chạy tới đây vốn nghĩ công chúa nghe xong sẽ lập tức cùng hần đến phủ tam công chúa lý luận, ai ngờ lại lạnh lùng thế, rốt cuộc đang diễn trò gì?

—————Xem tiếp ở d<sub>≡</sub>iễn đàn 1<sub>✧</sub>ê quý đ<sub>≡</sub>ôn—————

Tay chân Chu Phú đều bị khóa lại, cơ thể cũng bị xích sắt dày nặng trói lại, bị nhốt trong kho cũi đen thui chung với tam phò mã.

Tam phò mã tựa vào một đồng cũi đốt, nhìn người mình, lại nhìn trên người Chu Phú, chợt cảm thấy hết sức không thăng bằng, giọng điệu chua lèm nói: "Bọn họ rốt cuộc đánh giá cao ngoi, hay đánh giá ta thấp?" Trên người Chu Phú thì toàn là xích sắt, còn trên người mình thì sao? Tay chỉ bị cột bằng một sợi dây thừng lớn cỡ ngón tay, vậy không phải kỳ thị cấp bậc sao?

Chu Phú đang ngồi đằng hoàng trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng ngoài cửa sổ, nghĩ tới thê tử thân yêu, nghe tam phò mã nói chuyện, mới quay đầu nhìn hần một lát.

Chu Phú quét một vòng trên người tam phò mã xong, giọng nói hết sức hâm mộ: "Ai, rốt cuộc là thê tử của ngoi, biết đau lòng cho ngoi, xích sắt trên người ta nói ít cũng phải trăm cân, bị dè tới sắp không thở nổi."

Sài Thiệu nghe Chu Phú thay đổi góc độ nói chuyện, trong lòng liền cảm thấy tốt hơn nhiều, nhưng vẫn không đồng ý với lời của Chu Phú nói, nói như đã quen: "Đau lòng? Nếu nàng ta yêu thương ta, Sài Thiệu ta liền chặt đầu cho ngoi làm bô. Ngoi nhìn cho rõ, đây chính là tác phong trước giờ của nàng ta, trước tiên nhốt người ở đây cho lạnh cứng, đối đẹp bụng, không còn hơi sức nữa, sau đó mới hành hình, lúc đó ta tựa như con cá rời khỏi nước, mặt cho nàng ta xâm lược, thật là tiện."

"Không thể nào, sao tam muội lại đối đãi ngoi như thế? Muội ấy. . ." Chu Phú nói xong, chợt nhớ bộ dáng đại nghĩa diệt thân của công chúa Khanh Điệp - tam muội của thê tử ở Luật Cẩn quán hôm đó, hần hơi lo lắng nuốt một ngụm nước bọt.

"Sao nàng ta không thế? Hần phụ, hai từ hần phụ (nữ nhân đánh đá) này vô cùng hợp với nàng ta!"

Sài Thiệu bị đòn quen rồi, thấy Chu Phú ngây thơ như thế, cảm thấy cần thiết phải cho hần biết rõ Khanh Điệp là người thế nào, tránh cho y còn mở miệng kêu ' Tam muội ', không duyên cớ khiến hần buồn nôn.

Chu Phú cảm thấy đề tài này hần không nên bàn tiếp, liền im lặng không lên tiếng tiếp tục nhìn trăng sáng ngoài cửa sổ, nhưng Sài Thiệu còn ở đẳng kia liên thoáng không ngừng: "Ai, lần này thật là xui xẻo, vốn nghĩ có thể tiêu diệt hết, thắng về tiền thua ngày trước, ai biết ngay cả cái quần lót cũng thua mất. . . . ."

Chu Phú nhìn Sài Thiệu, quyết định khuyên nhủ hần một phen: ". . . . . Cứ đánh bạc hoài sẽ không thắng, cha ta nói thế. Ngày trước chúng ta có một người hàng xóm, ông ta cũng ham đánh bạc, đầu tiên là thua sạch tất cả tiền trong nhà, sau đó thua căn nhà và ba người thiếp, cuối cùng cả thê tử nhi tử cũng cực luôn."

Sài Thiệu không chút cử động, liếc mắt nhìn nhìn Chu Phú, không mặn không nhạt hỏi "Sau đó thì sao?"

"Sau đó. . . Thê tử nhi tử đều bị bán đi thanh lâu, nhi tử của ông ta mới mười một tuổi, đã phải vợ và tiếp khách, chưa tới hai tháng đã bị người ta giết chết ở trên giường." Chu Phú vốn nghĩ rằng câu chuyện đời thật này sẽ đã động Sài Thiệu, không ngờ đối phương nghe xong, lại hứng thú hỏi: "Vậy thê tử của ông ta thì sao? Chết chưa?"

Chu Phú thấy hần hưng phấn, cũng không rõ chân tướng: "Thê tử ông ta không có chết, sau đó nghe nói được người ta cưới trở về làm chi thứ hai."

"Dừng!" Sài Thiệu cười nhạo nói: "Vậy thì thật đáng tiếc. Ngoi không biết, ta hi vọng chuyện của người láng giềng của ngoi xảy ra trên người ta cỡ nào, diễn d<sub>≡</sub>iễn đàn 1<sub>✧</sub>ê quý đ<sub>≡</sub>ôn nếu một ngày kia ta có thể thua hết thê tử, khiến nàng ta bị bán đi thanh lâu, mỗi ngày tiếp khách, sau đó bị một nam nhân cả người ghê lở cưới về, chịu hết hành hạ. . . Được vậy, ta liền cố gắng đánh bạc."

". . . . ." Đối mặt người có suy nghĩ này, Chu Phú không phản bác được.

Sài Thiều đang mặc sức tưởng tượng tương lai trong đầu hã hê vô cùng, thì nghe thấy ngoài cửa truyền đến một tiếng hừ lạnh khúc khích:

"Thật sao? Chí hướng của tam phò mã chúng ta. . . . Thật là không nhỏ."

Sau lời khen ngợi kỳ cục này, cửa phòng chứa củi đột nhiên bị đá văng ra, tam phò mã dựa vào ánh trăng thấy rõ người tới liền sợ đến hít vào một hơi, cả người cứng ngắc rúc vào góc.

Chỉ thấy công chúa Khanh Điệp với bộ mặt giận dữ, cười tủm tỉm dữ tợn như ác quỷ địa ngục.

"Muốn bán công chúa vào thanh lâu, còn bắt ta mỗi ngày tiếp khách, chịu hết hành hạ?" Âm thanh của tam công chúa Khanh Điệp nghe hơi run rẩy, không biết bởi vì tức giận, hay bởi vì bị thương.

"Không, không phải. . . . Ta... ta đang thảo luận với đại phò mã về tên láng giềng kia, thật, tên láng giềng đó quá ghê tởm, lại bán cả thê tử nhi tử, quả thật không phải là người, thật không phải người mà."

Sài Thiều vừa thấy công chúa Khanh Điệp, liền hết còn anh hùng, cũng không còn vẻ mặt mặc sức tưởng tượng tương lai như trước, nín hót nói.

"Hừ." Công chúa Khanh Điệp làm sao không biết sự xấu xa của hắn, hừ lạnh một tiếng, lấy ra cây roi giấu ở bên hông, một tiếng 'chát' đột ngột vang lên trong phòng chứa củi ở đêm tối yên tĩnh khiến người ta sợ hãi như đến điện Diêm La.

Nhẫn tâm quát từng phát roi vào trên người tam phò mã: "Không phải ngươi biết mở khóa sao? Ngươi trốn đi! Sao lại không trốn?"

"Không, không phải. . . . A! Không phải vậy, nàng nghe ta giải thích, đừng. . . . A! Đừng đánh. . . . Đừng đánh. . . . A ——"

Tay tam phò mã bị trói sau lưng, chỉ có thể dựa vào một đôi chân để tránh né, kêu rên không còn chút hình tượng nào giống như lần đầu tiên gặp Chu Phú.

"Đánh người đó! Đồ không ra gì, lần này thua mất cả nửa gia sản của phủ công chúa! Ngươi còn muốn thua cả ta, hôm nay ta sẽ cho ngươi biết, ta là ai!" Công chúa Khanh Điệp nóng nảy thành tánh, căn bản không nghe tam phò mã kêu rên, tay quát roi liên tục, quát vào trên người tam phò mã như mưa roi điên❀đàn-lê-quý❀đòn

"A. . . . Ta... ta sai lầm rồi, ta sai lầm rồi còn không được sao, ngươi. . . . A! Đừng đánh, a —— nữ nhân xấu xa, đừng đánh nữa!"

Tam phò mã bị quát liên tục mười roi, y phục trên người cũng rách nát, có mấy chỗ đã có máu tràn ra, không thể nhịn được nữa nên kêu lên.

Tam công chúa Khanh Điệp dừng roi trong tay lại, trên gương mặt kiều diễm vô song tràn đầy sát khí: "Ngươi gọi ta là gì?"

Vốn nàng tốt bụng, muốn lên đến thăm chút, không ngờ lại nghe được mấy lời độc ác đó, bây giờ còn không biết hỏi cái, lại dám gọi nàng là nữ nhân xấu xa?

"Không phải, không phải vậy đâu công chúa, nàng tha cho ta đi, lần sau ta không dám nữa, không đánh bạc nữa, có được hay không?" Lúc này tam phò mã bộc phát ra do bị ép, công chúa vừa dừng roi, thì lý trí của hắn cũng trở lại rồi.

Tam công chúa thấy hắn gió chiều nào theo chiều ấy, càng thêm giận dữ sợ, quắc mắt nhìn trừng trừng, lại tăng thêm sức lực trong tay: "Muốn ăn đòn!"

"A! Ngươi... nữ nhân xấu xa, ngươi sẽ không được chết tốt, đáng đời ngươi làm quả phụ cả đời, ngươi không phải là người! Ngươi trả Hương Nhi cho ta, a. . . . Hương Nhi, ta yêu nàng! Dù nàng chết, dù nàng bị nữ nhân xấu xa này hủy dung nhan, ta vẫn yêu nàng! Ta yêu nàng Hương Nhi! Hương Nhi!"

Tam phò mã bị roi quát lẫn lộn ở trên đất, không cầu xin tha thứ nữa, mà còn kêu tên nữ nhân khác.

Công chúa Khanh Điệp nghe hắn kêu lên hai từ 'Hương Nhi', càng thêm tức nổ tung tim phổi, đánh cho tam phò mã ngất xỉu.

Nhìn nam nhân cuộn người trên đất, công chúa Khanh Điệp thờ hỏn hển, vành mắt đỏ lên, chỉ thấy nàng mắt hỏn quầng roi đi, ôm tam phò mã vào trong ngực, yếu ớt nói:

"Không cho. . . . Nhắc đến con tiện nhân kia."

Công chúa Khanh Điệp để tam phò mã nằm trong ngực mình, yêu thương vuốt ve chỗ bị thương của hắn, sau một lúc lâu, mới lau khô nước mắt hắng giọng kêu lên:

"Người đâu. Mang phò mã về chữa trị."

Người làm liền nối đuôi mà vào đưa tam phò mã Sài Thiều ra ngoài, công chúa Khanh Điệp ý chí sa sút đứng lên, đang chuẩn bị rời đi, lại bị Chu Phú nãy giờ vẫn bàng quan trông gọi lại:

"Tam muội, muội chờ một chút."

Lúc này công chúa Khanh Điệp mới nhận ra, trong phòng củi còn có một người, nghĩ đến bộ dáng yếu ớt của mình vừa rồi, đều bị hắn thấy, trong lòng

không khỏi cảm tức, mắt lạnh nhìn người gan to như trời, dám kêu nàng là "Tam muội".

"Người muốn ta thả người sao? Không thể nào, hôm đó ta nói rõ ràng ở Luật Càn quán, bất luận kẻ nào dám cho tam phò mã vay tiền, ta liền khiến hắn đẹp mắt."

Chu Phú nhìn chăm chăm bằng cặp mắt vô cùng thuần phác, thành khẩn nói: "Ta không muốn muội thả ta. Mà muốn nói, Tam muội không chế phụ quân như vậy là không được, đánh chửi chỉ làm hắn sợ muội, cũng không thể khiến hắn yêu muội."

". . . ." Công chúa Khanh Điệp từ trên cao nhìn xuống cái tên thất phu thô tiện này, không ngờ hắn lại là vị hôn phu của Tri Nam, nhưng ánh mắt hắn trong suốt, không giống gạt người, suy nghĩ một lúc lâu, mới hỏi: "Thật à?"

Chu Phú thấy "Tam muội" có lòng học tập, liền nở nụ cười, vui lòng chỉ giáo: "Tam muội tới đây, để tỷ phụ dạy muội mấy chiêu không chế phụ quân. . ."

". . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 8: Phò mã gặp nạn

Sau khi Tri Nam hạ triều, liền dẫn một đám cựu thần đến điện Thanh Khê, còn chưa đi được mấy bước, đã bị A Thu với cái đầu đầy mồ hôi ngăn ở bên ngoài điện Càn Chính.

"Thế nào?" Thấy bộ dáng A Thu như vậy, Tri Nam biết chuyện nhất định có liên quan tới Chu Phú.

A Thu gấp đến độ đảo quanh tại nguyên chỗ, nếu như Tri Nam còn chưa ra thì hắn sẽ mài hồng cựa sà gạch lưu ly.

"Công chúa, phò mã bị bắt rồi." vẻ mặt A Thu như đưa đám nói.

"Hả?" Tri Nam bình tĩnh hỏi "Bị ai bắt?"

"Người của tam công chúa." A Thu hồi tưởng cảm giác bị một đám người vây quanh lúc nãy mà sợ hãi.

Tri Nam hít một hơi thật sâu, nắm tay lại trong tay áo, lạnh nhạt nói: "Phò mã không có phản kháng à?"

Tướng công mình thì mình biết, với sức mạnh của Chu Phú, dù là mười con bò kéo hắn cũng không nổi, huống chi chỉ là mấy người làm.

"Lúc đầu phò mã có phản kháng, nhưng sau đó biết là người của phủ công chúa thì không phản kháng nữa, nói là không thể ra tay với tỷ muội ngài, khiến ngài khó xử, phò mã bảo nô tài chạy trước, ngài ấy cam nguyện bị trói." A Thu tận lực nói rõ ràng đầu đuôi câu chuyện, để công chúa biết hắn không giống bọn chuột nhắt bỏ phò mã lại chạy trốn, mà là nô bộc trung thành được phò mã nhờ cậy, xông phá muôn vàn khó khăn để về báo tin.

Tri Nam trầm ngâm chốc lát, lắc lắc đầu với đám cựu thần sau lưng, bảo họ đến điện Thanh Khê trước.

"Biết tại sao không?" Đợi các lão thần hành lễ lui ra hết, Tri Nam mới hỏi.

Nhưng vấn đề này, thì A Thu cũng không hiểu rõ nỗi, chỉ đành phải suy đoán rồi nói: "Cụ thể tại sao, tiểu nhân không biết, ㄟ\_đàn\_ㄟ\_ê\_ quý\_ㄟ\_ôn nhưng hôm đó nô tài đi tìm phò mã thì phò mã hình như đã gặp tam phò mã Sài Thiệu, chẳng lẽ là phò mã của chúng ta xung đột gì với tam phò mã, nên Tam công chúa mới xử trí ngài ấy?"

". . . . . Đi điều tra xem chuyện gì xảy ra, điều tra xong rồi nói. Giờ người về đi."

Tri Nam lạnh lùng phân phó A Thu như thế, nói xong liền phát tay áo đi về điện Thanh Khê.

"Công chúa. . . . . Ngài, ngài mặc kệ phò mã à?"

A Thu đi theo sau lưng Tri Nam kêu lên vì khó thể tin, hắn chạy tới đây vốn nghĩ công chúa nghe xong sẽ lập tức cùng hắn đến phủ tam công chúa lý luận, ai ngờ lại lạnh lùng thế, rốt cuộc đang diễn trò gì?

—————Xem tiếp ở ㊟đàn①ê\_ quý\_㊟đ\_—————

Tay chân Chu Phú đều bị khóa lại, cơ thể cũng bị xích sắt dày nặng trói lại, bị nhốt trong kho cũi đen thui chung với tam phò mã.

Tam phò mã tựa vào một đồng cũi đốt, nhìn người mình, lại nhìn trên người Chu Phú, chợt cảm thấy hết sức không thẳng bằng, giọng điệu chua lèm nói:



"Bọn họ rút cuộc đánh giá cao người, hay đánh giá ta thấp?" Trên người Chu Phú thì toàn là xích sắt, còn trên người mình thì sao? Tay chỉ bị cột bằng một sợi dây thừng lớn cỡ ngón tay, vậy không phải kỳ thị cấp bậc sao?

Chu Phú đang ngồi đằng hoàng trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng ngoài cửa sổ, nghĩ tới thê tử thân yêu, nghe tam phò mã nói chuyện, mới quay đầu nhìn hần một lát.

Chu Phú quét một vòng trên người tam phò mã xong, giọng nói hết sức hâm mộ: "Ai, rút cuộc là thê tử của người, biết đau lòng cho người, xích sắt trên người ta nói ít cũng phải trăm cân, bị đè tới sắp không thở nổi."

Sài Thiệu nghe Chu Phú thay đổi góc độ nói chuyện, trong lòng liền cảm thấy tốt hơn nhiều, nhưng vẫn không đồng ý với lời của Chu Phú nói, nói như đã quen: "Đau lòng? Nếu nàng ta yêu thương ta, Sài Thiệu ta liền chặt đầu cho người làm bô. Người nhìn cho rõ, đây chính là tác phong trước giờ của nàng ta, trước tiên nhốt người ở đây cho lạnh cứng, đói đẹp bụng, không còn hơi sức nữa, sau đó mới hành hình, lúc đó ta tựa như con cá rời khỏi nước, mặt cho nàng ta xâm lược, thật là tiện."

"Không thể nào, sao tam muội lại đối đãi người như thế? Muội ấy. . . ." Chu Phú nói xong, chợt nhớ bộ dáng đại nghĩa diệt thân của công chúa Khanh Điệp - tam muội của thê tử ở Luật Càn quán hôm đó, hần hơi lo lắng nuốt một ngụm nước bọt.

"Sao nàng ta không thế? Hần phụ, hai từ hần phụ (nữ nhân đánh đá) này vô cùng hợp với nàng ta!"

Sài Thiệu bị đòn quen rồi, thấy Chu Phú ngây thơ như thế, cảm thấy cần thiết phải cho hần biết rõ Khanh Điệp là người thế nào, tránh cho y còn mở miệng kêu ' Tam muội ', không duyên cớ khiến hần buồn nôn.

Chu Phú cảm thấy đề tài này hần không nên bàn tiếp, liền im lặng không lên tiếng tiếp tục nhìn trăng sáng ngoài cửa sổ, nhưng Sài Thiệu còn ở đẳng kia liền thoáng không ngừng: "Ai, lần này thật là xui xẻo, vốn nghĩ có thể tiêu diệt hết, thắng về tiền thua ngày trước, ai biết ngay cả cái quần lót cũng thua mất. . . . ."

Chu Phú nhìn Sài Thiệu, quyết định khuyên nhủ hần một phen: ". . . . . Cứ đánh bạc hoài sẽ không thắng, cha ta nói thế. Ngày trước chúng ta có một người hàng xóm, ông ta cũng ham đánh bạc, đầu tiên là thua sạch tất cả tiền trong nhà, sau đó thua căn nhà và ba người tiếp, cuối cùng cả thê tử nhi tử cũng cực luôn."

Sài Thiệu không chút cử động, liếc mắt nhìn nhìn Chu Phú, không mặn không nhạt hỏi "Sau đó thì sao?"

"Sau đó. . . Thê tử nhi tử đều bị bán đi thanh lâu, nhi tử của ông ta mới mười một tuổi, đã phải vội vã tiếp khách, chưa tới hai tháng đã bị người ta giết chết ở trên giường." Chu Phú vốn nghĩ rằng câu chuyện đời thật này sẽ đã động Sài Thiệu, không ngờ đối phương nghe xong, lại hứng thú hỏi: "Vậy thê tử của ông ta thì sao? Chết chưa?"

Chu Phú thấy hần hưng phấn, cũng không rõ chân tướng: "Thê tử ông ta không có chết, sau đó nghe nói được người ta cưới trở về làm chi thứ hai."

"Dừng!" Sài Thiệu cười nhạo nói: "Vậy thì thật đáng tiếc. Người không biết, ta hi vọng chuyện của người láng giềng của người xảy ra trên người ta cỡ nào, dĩ nhiên là quý đôn nếu một ngày kia ta có thể thua hết thê tử, khiến nàng ta bị bán đi thanh lâu, mỗi ngày tiếp khách, sau đó bị một nam nhân cả người ghê lở cưới về, chịu hết hành hạ. . . Được vậy, ta liền cố gắng đánh bạc."

". . . . ." Đối mặt người có suy nghĩ này, Chu Phú không phản bác được.

Sài Thiệu đang mặc sức tưởng tượng tương lai trong đầu hả hê vô cùng, thì nghe thấy ngoài cửa truyền đến một tiếng hừ lạnh khúc khích:

"Thật sao? Chí hướng của tam phò mã chúng ta. . . Thật là không nhỏ."

Sau lời khen ngợi kỳ cục này, cửa phòng chứa củi đột nhiên bị đá văng ra, tam phò mã dựa vào ánh trăng thấy rõ người tới liền sợ đến hít vào một hơi, cả người cứng ngắc rúc vào góc.

Chỉ thấy công chúa Khanh Điệp với bộ mặt giận dữ, cười tủm tỉm dữ tợn như ác quỷ địa ngục.

"Muốn bán bản công chúa vào thanh lâu, còn bắt ta mỗi ngày tiếp khách, chịu hết hành hạ?" Âm thanh của tam công chúa Khanh Điệp nghe hơi run rẩy, không biết bởi vì tức giận, hay bởi vì bị thương.

"Không, không phải. . . . Ta... ta đang thảo luận với đại phò mã về tên láng giềng kia, thật, tên láng giềng đó quá ghê tởm, lại bán cả thê tử nhi tử, quá thật không phải là người, thật không phải người mà."

Sài Thiệu vừa thấy công chúa Khanh Điệp, liền hết còn anh hùng, cũng không còn vẻ mặt mặc sức tưởng tượng tương lai như trước, nín hót nói.

"Hừ." Công chúa Khanh Điệp làm sao không biết sự xấu xa của hần, hừ lạnh một tiếng, lấy ra cây roi giấu ở bên hông, một tiếng 'chát' đột ngột vang lên trong phòng chứa củi ở đêm tối yên tĩnh khiến người ta sợ hãi như đến điện Diêm La.

Nhấn tâm quát từng phát roi vào trên người tam phò mã: "Không phải người biết mở khóa sao? Người trốn đi! Sao lại không trốn?"

"Không, không phải. . . . A! Không phải vậy, nàng nghe ta giải thích, dừng. . . A! Dừng đánh. . . Dừng đánh. . . A ——"

Tay tam phò mã bị trói sau lưng, chỉ có thể dựa vào một đôi chân để tránh né, kêu rên không còn chút hình tượng nào giống như lần đầu tiên gặp Chu Phú.

"Đánh người đó! Đồ không ra gì, lần này thua mất cả nửa gia sản của phủ công chúa! Người còn muốn thua cả ta, hôm nay ta sẽ cho người biết, ta là ai!" Công chúa Khanh Diệp nóng nảy thành tánh, căn bản không nghe tam phò mã kêu rên, tay quát roi liên tục, quát vào trên người tam phò mã như mưa roi điên❀đàn-lê-quý❀đôn

"A. . . Ta... ta sai lầm rồi, ta sai lầm rồi còn không được sao, người. . . A! Đừng đánh, a —— nữ nhân xấu xa, đừng đánh nữa!"

Tam phò mã bị quát liên tục mười roi, y phục trên người cũng rách nát, có mấy chỗ đã có máu tràn ra, không thể nhịn được nữa nên kêu lên.

Tam công chúa Khanh Diệp dừng roi trong tay lại, trên gương mặt kiều diễm vô song tràn đầy sát khí: "Người gọi ta là gì?"

Vốn nàng tốt bụng, muốn lên đến thăm chút, không ngờ lại nghe được mấy lời độc ác đó, bây giờ còn không biết hỏi cái, lại dám gọi nàng là nữ nhân xấu xa?

"Không phải, không phải vậy đâu công chúa, nàng tha cho ta đi, lần sau ta không dám nữa, không đánh bạc nữa, có được hay không?" Lúc này tam phò mã bộc phát ra do bị ép, công chúa vừa dừng roi, thì lý trí của hắn cũng trở lại rồi.

Tam công chúa thấy hắn gió chiều nào theo chiều ấy, càng thêm giận dữ sợ, quắc mắt nhìn trừng trừng, lại tăng thêm sức lực trong tay: "Muốn ăn đòn!"

"A! Người... nữ nhân xấu xa, người sẽ không được chết tốt, đáng đời người làm quả phụ cả đời, người không phải là người! Người trả Hương Nhi cho ta, a. . . Hương Nhi, ta yêu nàng! Dù nàng chết, dù nàng bị nữ nhân xấu xa này hủy dung nhan, ta vẫn yêu nàng! Ta yêu nàng Hương Nhi! Hương Nhi!"

Tam phò mã bị roi quát lẫn lộn ở trên đất, không cầu xin tha thứ nữa, mà còn kêu tên nữ nhân khác.

Công chúa Khanh Diệp nghe hắn kêu lên hai từ ‘Hương Nhi’, càng thêm tức nổ tung tim phổi, đánh cho tam phò mã ngất xỉu.

Nhìn nam nhân cuộn người trên đất, công chúa Khanh Diệp thờ hờn hờn, vành mắt đỏ lên, chỉ thấy nàng mắt hờn quầng roi đi, ôm tam phò mã vào trong ngực, yếu ớt nói:

"Không cho. . . . Nhắc đến con tiện nhân kia."

Công chúa Khanh Diệp để tam phò mã nằm trong ngực mình, yêu thương vuốt ve chỗ bị thương của hắn, sau một lúc lâu, mới lau khô nước mắt hắng giọng kêu lên:

"Người đâu. Mang phò mã về chữa trị."

Người làm liền nối đuôi mà vào đưa tam phò mã Sài Thiệu ra ngoài, công chúa Khanh Diệp ý chí sa sút đứng lên, đang chuẩn bị rời đi, lại bị Chu Phú nãy giờ vẫn bàng quan trông gọi lại:

"Tam muội, muội chờ một chút."

Lúc này công chúa Khanh Diệp mới nhận ra, trong phòng cũ còn có một người, nghĩ đến bộ dáng yếu ớt của mình vừa rồi, đều bị hắn thấy, trong lòng không khỏi cảm tức, mắt lạnh nhìn người gan to như trời, dám kêu nàng là 'Tam muội'.

"Người muốn ta thả người sao? Không thể nào, hôm đó ta nói rõ ràng ở Luật Cần quán, bất luận kẻ nào dám cho tam phò mã vay tiền, ta liền khiến hắn đẹp mắt."

Chu Phú nhìn chằm chằm bằng cặp mắt vô cùng thuần phác, thành khẩn nói: "Ta không muốn muội thả ta. Mà muốn nói, Tam muội không chế phụ quân như vậy là không được, đánh chửi chỉ làm hắn sợ muội, cũng không thể khiến hắn yêu muội."

". . . ." Công chúa Khanh Diệp từ trên cao nhìn xuống cái tên thất phu thô tiện này, không ngờ hắn lại là vị hôn phu của Trì Nam, nhưng ánh mắt hắn trong suốt, không giống gạt người, suy nghĩ một lúc lâu, mới hỏi: "Thật à?"

Chu Phú thấy ‘Tam muội’ có lòng học tập, liền nở nụ cười, vui lòng chỉ giáo: "Tam muội tới đây, để tỷ phụ dạy muội mấy chiêu không chế phụ quân. . ."

". . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 9: Phò mã lập công



" . . . . ." Trì Nam hài lòng mỉm cười, chỉ Ngọc Khanh, phân phó: "Mang theo kiếm Sầm Tuyết trong phủ ta, ngươi và phò mã đi đến sông bạc đỏ đánh cuộc một lần. . . . ."

Chu Phú không rõ chân tướng nhìn nương tử, chỉ thấy nương tử thân yêu đang mỉm cười chắc chắn, nhìn hơi sợ, hoảng chi, nàng lại nhờ hấn đến. . . .  
Sông bạc!

" . . . . . Dạ, sáng ngày mai thuộc hạ sẽ dẫn phò mã. . . . ." Ngọc Khanh dù chưa hiểu dụng ý của công chúa, nhưng tất nhiên tuân lệnh, chỉ là còn chưa nói xong, đã bị Trì Nam cắt đứt:

"Không phải ngày mai, là hiện tại. Nếu mấy thứ đó bị đưa đi, thì khó rồi."

Ngọc Khanh lĩnh mệnh, dẫn theo Chu Phú mới vừa trở về phủ đi ra cửa.

Sau khi hai người đi, Trì Nam đi tới trước ánh nến gạt gạt tìm nến, ánh nến đang đưa, chiếu rọi trên gương mặt mỹ lệ của Trì Nam, khóe miệng không khỏi lộ ra một nụ cười không để lại dấu vết, càng có vẻ xinh đẹp hơn.

Bảo bối trong phủ Khanh Điện từ trước đến giờ có rất nhiều người mơ ước, mà người có khả năng xuống tay ở trong những người này, chỉ có nàng ta. . . .

Sau một canh giờ, Ngọc Khanh và Chu Phú trở lại phủ công chúa lần nữa, Trì Nam đang đọc sách sau bàn, chỉ thấy Chu Phú nhẹ nhõm vào bên trong, Ngọc Khanh thì đang cầm ba cái rượu, sắc mặt nặng nề đi vào.

"Nương tử, thứ nàng muốn, ta đều lấy về cho nàng. Còn có những thứ này. . . . ." Chu Phú cười ngây ngô nói, móc ra một xấp ngân phiếu từ trong ngực đưa cho Trì Nam, mỗi một tờ đều không ít hơn năm trăm lượng.

Trì Nam nhận lấy ngân phiếu, tiện tay phẩy một cái, thậm chí có đến mười hai ngàn lượng, nàng mỉm cười ngọt ngào với Chu Phú, ánh mắt lộ vẻ quyến rũ, nói: "Làm tốt lắm."

Ngọc Khanh đặt ba cái rượu trên bàn tròn gỗ đào, khi Trì Nam đi tới thì Ngọc Khanh mở nắp rượu ra, chỉ thấy ba loại bảo bối vô giá hiếm có hiện ra trước mắt ba người.

Búa mạ vàng năm xưa Trì Nam từng thấy, tháp Xá Lợi và tranh xe đao Lỗ Công thì nàng lại thấy lần đầu, cầm trong tay vuốt vuốt một lát liền mất hứng, có nhiều người chạy theo những thứ này như vịt cũng chỉ do lời đồn đãi về những thứ này mà thôi.

Xá lợi tử có thể dưỡng da trợ xương, cải tử hồi sinh. . . . Tranh xe đao có thể thay đổi cân khôn, chuyển bại thành thắng. . . . Hừ, lời nói vô căn cứ!

"Ngươi làm sao vậy? Đến sông bạc một chuyến, đã bị hù dọa mất mật rồi à?" Trì Nam trêu ghẹo Ngọc Khanh.

Lúc này Ngọc Khanh mới ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn Trì Nam, lại dời ánh mắt đến người Chu Phú, hấn không khiếp sợ sông bạc, mà sợ phò mã.

Tối nay rốt cuộc hấn đã thấy được, cái gì gọi là đánh bạc thắng bạc. . . . Mặc kệ là bài cửu hay xúc xắc, tới tay phò mã rồi, cứ như được thần giúp, hấn nghe theo lời công chúa mang theo cây kiếm Sầm Tuyết này để đánh cuộc, vốn trong lòng hết sức thấp thòm, sợ tiền mất tật mang, không lấy được bảo bối của tam công chúa về, còn mất thêm một món, đến lúc đó sẽ không có cách nào khác khai báo.

Ai biết, phò mã vừa ra tay. . . .  
điễn đã n lên quý đồ n . . .

"Thuộc hạ cả gan hỏi một câu, phò mã học đánh bạc từ ai?" Ngọc Khanh trầm ngâm sau một lúc lâu, mới không ngại học hỏi kẻ dưới nói.

Trì Nam cười cười, không nói lời nào, Chu Phú thì khéo léo ngồi ở bên cạnh ăn nhỏ, nghe Ngọc Khanh hỏi như thế, liền trả lời:

"Cha tôi."

" . . . . ."

Ngọc Khanh sáng tỏ, sự thật chứng minh: có một người cha lợi hại rất quan trọng.

"Ngươi chỉ muốn hỏi thế thôi à?" Trì Nam buồn cười nhìn về mặt khó thể tin của Ngọc Khanh, nhớ tới ngày trước nàng cũng từng kinh ngạc như vậy.

Trên người tướng công nàng, luôn có thể có vài điều khiến người ta không tưởng tượng nổi.

Ngọc Khanh lấy lại bình tĩnh, lúc này mới trả lời: "Thuộc hạ còn muốn nói, sông bạc Hải Thông không đơn giản, từ lời nói của chúng có thể nghe ra có dính lú đến quan lớn trong triều, nếu không bọn họ không dám can rờ như thế, biết rõ đối phương là tam phò mã, còn dám lớn lối đòi hỏi."

Trì Nam lạnh lùng cười một tiếng: "Ngươi xem ra thông minh. Từ cổ chí kim, nghiệp quan cấu kết vốn là chuyện thường, ai không muốn có nhiều tiền bạc?"

Trì Nam cười lạnh, đi tới bên bàn, cầm lên trên bàn một phong thư màu trắng đưa cho Ngọc Khanh, nói:

"Sáng sớm ngày mai, người phái người đưa lá thư này đến phủ Tam công chúa."

Ngọc Khanh gật đầu vâng: "Nếu không còn chuyện gì nữa, thuộc hạ xin cáo lui."

"Đi đi."

Sau khi Ngọc Khanh đi, Trì Nam mới dời ánh mắt đến trên người Chu Phú, chỉ thấy hắn đang ăn nhồm vui mừng, mắt nhìn chăm chăm lòng bàn tay, không biết đang nhìn cái gì, Trì Nam ho nhẹ một tiếng cũng không thể khiến hắn chú ý.

Không thích bị tướng công lạnh nhạt, Trì Nam không cam lòng đi tới bên cạnh Chu Phú, đang định ho mạnh, không ngờ lại thấy được thứ Chu Phú giấu trong lòng bàn tay.

Thừa dịp bất ngờ, Trì Nam đoạt đồ lại, lúc này Chu Phú mới bị kinh sợ, không biết làm sao nhìn Trì Nam.

"Ta... lúc ta trở về, đã len lén mua ở trong chợ đêm, chỉ có năm văn tiền." Chu Phú khẩn trương đến chớp mũi đỏ mồm hôi, run run rẩy rẩy giải thích.

Trì Nam nhìn chăm chăm cục đá nhỏ trong lòng bàn tay, hết sức im lặng, tảng đá năm văn tiền. . . . Lại bị điêu khắc thành hình thái nam nữ hoan ái. . . . Phò mã của nàng rốt cuộc đối khát cỡ nào? di❖en❖dan❖le❖quyđn❖cđm

"Nương tử nàng xem tư thế này của họ đi, trong bảng chân kinh cha để lại cũng không có, ta nhất thời hiểu kỳ, mới. . . . ."

". . . . ."

Trì Nam yên lặng trả tảng đá lại cho Chu Phú, sau đó kéo thất lưng của hắn đi ra sau tấm bình phong.

Chu Phú không rõ chân tướng bị dắt đi về phía trước, trong lòng bất ổn, không biết nương tử muốn làm gì, cho đến khi nhìn thấy cái giường lớn xinh đẹp chỉnh tề.

"Nương tử, nàng muốn. . . . ."

Chu Phú nhìn chăm chăm gương mặt xinh đẹp của nương tử mình, chỉ cảm thấy mới nửa ngày không gặp, lông mi của nàng đã dài hơn, chớp mũi cao hơn, đường cong của cằm và cổ càng thêm mê người.

Trì Nam ngồi ở trên mép giường, quay lưng lại, chậm rãi cời nút thắt dây lưng, giường mắt nhìn Chu Phú một cái, chỉ thấy hắn đang kinh hoàng vì đột nhiên được yêu thương, khó có thể tin nhìn mình, Trì Nam lại cảm thấy buồn cười, rồi tiếp tục khiêu khích, phẩy thất lưng màu vàng về hướng Chu Phú, lại bị hắn nắm trong lòng bàn tay, đặt vào dưới mũi ngửi nhẹ.

"Mùi của nương tử, thật là thơm." Chu Phú si mê nói.

Trì Nam bị vẻ mặt này của hắn chọc cười, trái tim Chu Phú nóng lên, cổ trắn định nói: "Nương tử, nàng biết nàng đang làm gì không? Chơi nữa, ta... ta sẽ. . . ."

"Sẽ thế nào?" Trì Nam trêu đùa giường cầm lên với Chu Phú, ánh mắt hơi mê ly.

Chu Phú chỉ cảm thấy cổ họng căng cứng, không không chế nổi nữa, ném thất lưng trong tay đi liền nhào mạnh tới, đè nương tử mà mình nhớ nhưng đã lâu xuống dưới người.

Thân thể mềm mại của nương tử khiến Chu Phú bị hưng phấn, hắn không kịp chờ đợi hôn lên cái miệng nhỏ hơi nhếch, xúc cảm mềm nhũn lạnh lẽo, giống trong trí nhớ như đúc.

Chu Phú không chịu nổi sắc đẹp trước mặt, chỉ hận không thể nuốt luôn tiểu yêu tinh khiến cho hắn thần hồn điên đảo vào bụng, bá đạo chui vào trong miệng Trì Nam, cái lưỡi nóng bỏng đảo quanh mỗi một góc ở trong miệng nàng, Trì Nam bị thể công mãnh liệt của hắn làm cho thờ hồng hộc, ngực bụng phập phồng, kích thích giác quan toàn thân Chu Phú.

Bàn tay đi tới trước ngực Trì Nam, cởi quần áo của nàng ra, hôm nay nương tử mặc cái yếm tơ lụa màu xanh lam, hai bầu ngực bị trêu chọc cương lên, Chu Phú liều mạng cắn lên chúng qua cái yếm, khiến chúng ướt át.

Trì Nam thở gấp ra, hai chân không tự chủ kẹp chặt mả sát, chỉ cảm thấy bụng dưới cũng có một đốm lửa đang cháy lên.

"Nương tử, hôm nay là nàng đốt lửa, ta sẽ không khách khí. . . . ."

". . . . ."

Trong tròng mắt Chu Phú tràn đầy tình dục, ánh mắt nóng bỏng dường như muốn đốt Trì Nam thành tro bụi, nghe hắn nói như vậy, Trì Nam không khỏi có chút hối hận, chỉ là, vào giờ phút này, đã không còn đường sống cho nàng hối hận.



"Vậy tối nay tiếp nhé."

". . . . ." Phò mã gian manh dĩ nhiên đã lừa quỵ đôn

Tri Nam nhìn bộ dáng cầu xin thương xót như con cún con của phò mã, hết sức im lặng.

Dùng xong đồ ăn sáng, Chu Phú thấy kỳ quái vì hôm nay Tri Nam không đi vào triều, Tri Nam lại mỉm cười sâu xa với hắn.

"Công chúa, sáng sớm tam công chúa đã đến, đang chờ ở Trường Thanh quán." Ma ma quản gia phủ đúng lúc báo cho Tri Nam tình huống này.

Tri Nam nhếch khóe miệng cười lạnh, trong con ngươi đen nhánh tràn đầy vẻ chắc chắn: "Biết rồi."

Chu Phú thấy nương tử biểu lộ như vậy, liền hỏi: "Nàng sao thế? Rốt cuộc là vui mừng hay mất hứng?"

Nhưng mặc kệ có vui hay không, Chu Phú biết, mỗi khi nương tử lộ ra loại vẻ mặt này, là có người sẽ gặp xui xẻo.

Tri Nam lại mức thêm nửa chén cháo cho Chu Phú, rồi giương mắt nói:

"Mua bán sắp thành, sao ta lại mất hứng? Chàng mau mau ăn đi, từ tháng sau ta sẽ cho chàng thêm năm lượng tiền tháng."

Chu Phú đang húp cháo thiếu chút nữa phun ra, gào to nói: "Năm lượng? Nương tử, lúc trước nàng cho ta mười lượng rồi, căn bản dùng không hết."

Mỗi ngày hắn đi tuần đường phố, trừ thỉnh thoảng uống trà ra, thật không dùng vào việc gì khác.

Tri Nam lạnh lùng liếc qua hắn: "Hả? Vậy mười lượng bạc đó còn bao nhiêu?"

"Còn. . . ." Chu Phú chợt im lặng, rũ mắt, mắt xem mũi, mũi nhìn tim, nhét bánh bao vào miệng.

Tri Nam rất hài lòng về thái độ của Chu Phú, lau khóe miệng một cái, rồi đứng lên, vỗ nhẹ một cái vào ót của Chu Phú đang vui đầu khổ ăn rồi mới đi ra khỏi phòng ăn.

Ăn xong bữa sáng, Chu Phú ngoan ngoãn đến Luật Càn quán, Tri Nam thì ở trong thư phòng một lát, mới đi đến Trường Thanh điện.

----- dĩ nhiên đàn kèn quý đôn -----

Chu Phú đi đến Luật Càn quán, trong đầu đang muốn đến chỗ đại nhân giám thị xin tội, do hôm qua vì một vài nguyên nhân mà không có tuần đường phố, nhưng ai biết mới vừa đến gần Luật Càn quán, đã bị thị vệ đẩy sân hù sợ.

Những người này hận không thể năm bước có một tốp, ba bước có một nhóm, từ cửa chính Luật Càn quán bắt đầu lan tràn vào bên trong.

"WOW!! Trận thế này chắc là tiểu tử tông lại tới rồi." A Thu vừa dắt ngựa vừa suy đoán nói.

"Tiểu tử tông?" Chu Phú không hiểu.

A Thu liếc nhìn Chu Phú, giải thích: "Tiểu tử tông chính là hoàng thượng của chúng ta, tiểu đệ nhỏ nhất của công chúa."

Chu Phú nhớ lại ở trong đầu, rồi bừng tỉnh hiểu ra, nhưng lại càng không hiểu: "Cậu ta tới nơi này làm gì?"

"Còn có thể làm gì? Bắt cái bàn xem trò hay chứ sao. Nhị phò mã muốn lấy lòng tiểu tử tông, nên có rất nhiều trò hay." A Thu tức giận bất bình nói thảm.

". . . . ."

Chu Phú nghe A Thu kể lại, nhị phò mã Liễu Liên vì lấy lòng hoàng đế nhỏ, nên thương tổ chức một số màn biểu diễn lưu hành hiện nay ở Luật Càn quán, trẻ con thì thích xem xiếc ảo thuật, đây là thiên tính, cho nên, hắn ta liền vét một số nghệ sĩ dân gian, đưa tập trung bọn họ vào nhau, biểu diễn cho tiểu hoàng đế xem.

Mặc dù trước cửa Luật Càn quán người người tấp nập, nhưng Chu Phú cũng không thể không đi vào trình diện, khó khăn lắm mới qua lọt được đám thị vệ như ong vỡ tổ, Chu Phú ghé đầu nhìn mấy lần, nội dung biểu diễn có cốt thép xuyên qua cổ họng, núi đao biển lửa, nuốt thủy tinh, phóng cầu lửa, đập tảng đá lớn trên ngực. . . . Những thứ này dù người lớn xem cũng thấy sợ, mà lại cho trẻ nhỏ xem.

Nhưng nơi này dù sao không phải do hắn làm chủ, cho dù trong lòng cảm thấy không ổn, nhưng cũng không thể làm gì, Chu Phú thật vất vả lắm mới lấy được bằng hiệu, đang muốn đi ra ngoài, lại nghe thấy một tiếng gào thét thanh thúy:

"Đứng lại!"

Chu Phú quay đầu lại, chỉ thấy tiểu hoàng đế Tiêu Dung Túc cầm quả cầu đá, mở hời dầm dề đi về phía hắn, trên khuôn mặt nhỏ ngây thơ đáng yêu tràn đầy vẻ giận dữ.

"Là người son dĩa tại sao lại ở chỗ này?" Tiểu hoàng đế hung dữ, bốc đồng la lên.

Bên cạnh lập tức có người nịnh hót trả lời: "Khởi bẩm hoàng thượng, đây là đại phò mã, trưởng công chúa có lệnh, cho đại phò mã nhậm chức ở Luật Càn quán."

Các chương khác có ở [d.đ. l. q.đ.](#)

Sắc mặt tiểu hoàng đế không tốt phồng má lên, nổi giận đùng đùng: "Liễu Liên ở chỗ nào?"

"Thần ở đây." Nhị phò mã Liễu Liên vốn phục vụ bên cạnh hoàng đế, nghe cậu kêu, lập tức vươn người lên.

"Người đi đuổi hần đi, ở gần thiên tử, sao lại có người thô bỉ xuất hiện, đuổi đi!" Tiểu hoàng đế vừa mới 14, chính là lúc đang lớn, người không cao, nhưng tính khí lại cao, chỉ điểm cao nhiều người cao lớn hơn cậu cũng rất ra dáng.

Chu Phú gặp qua Liễu Liên một lần, cũng nhìn ra được hần và nương tử thân yêu là cùng một loại người —— tuyệt không dễ trêu, nhưng giờ phút này đối mặt tiểu hoàng đế, thì hần ta cứ như trở thành người khác, khom người cười nói:

"Người thô bỉ, tự đi đến đường thô bỉ, nhất định không sẽ ở đây lâu, hoàng thượng cứ yên tâm đi, đừng mất hứng vì hần, đá thêm một ván nữa được không?"

Lời Liễu Liên nói, từ trước đến giờ tiểu hoàng đế vẫn nghe, nên cảm quả cầu, xoay người định rời đi, nhưng không ngờ. . . . .

"Tiểu cữu tử (cậu em vợ)."

". . . . ."

Một câu tiểu cữu tử của Chu Phú, thiếu chút nữa làm tắt cả mọi người ở đây bị 'khuynh đảo', mọi người chỉ thấy Chu Phú bình tĩnh đến gần tiểu hoàng đế, đưa tay vỗ vỗ lên bả vai cậu, ý vị sâu xa nói:

"Tiểu cữu tử, đệ phải nghe lời tỷ tỷ cậu, học hành cho giỏi, tương lai mới có thể có tiến triển."

". . . . ."

Nói đạo lý xong, Chu Phú mới vui thích đi ra khỏi Luật Càn quán trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

Cho đến khi bóng lưng của hần biến mất, tiểu hoàng đế vẫn chưa hoàn toàn phản ứng kịp, hỏi "Hần nói gì?"

". . . . ."

Mọi người nhấm nhát tự bảo vệ, lại không có ai dám lên trước trả lời.

Đúng vậy, bọn họ tiến lên đáp cái gì chứ? Chẳng lẽ nói, tỷ phu người muốn người học tập tốt, tương lai mới có thể có tiến triển. . . . Nhưng mọi người không hiểu là, cậu ta đã là hoàng đế rồi, tương lai còn có thể thế có tiến triển gì?

Chẳng lẽ là làm Thái Thượng Hoàng?

"Trẫm hỏi các ngươi, hần —— nói —— cái —— gì —— ? ? ? ?" Tiểu hoàng đế dùng hết toàn lực ném quả cầu trên tay ra, nổi giận tại chỗ:

"Đi bắt hần trở lại cho trẫm! Trẫm muốn giết hần! Trẫm muốn lột da hần, quất hần. . . . Uống máu của hần. . . . . ! ! !"

Chu Phú đi ở đầu đường, đột nhiên cảm thấy sau lưng trở nên lạnh lẽo, như có một cổ sát khí cuốn tới. . . . . Sau đó, hần rung mình một cái. . . . .

"Phò mã, người vậy là kết thù với hoàng đế rồi à?" A Thu chưa tỉnh hồn, chất phát đi theo hỏi.

Chu Phú không hiểu: "Thù gì?"

". . . . ." A Thu im lặng, bi ai sau một lúc lâu mới nói: "Ngài chọc phải phiền toái lớn rồi."

Nói tới chỗ này, A Thu quả thật muốn vỗ tay cho Chu Phú. . . . Y lại dám giảng dạy Hoàng đế, dám bảo hoàng đế có tiến triển. . . . Không thể không nói, phò mã nhà hần, thật sự là rất có tiến triển mới đúng.

Bội phục, bội phục!

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).



## Chương 14: Phò mã nhựt chí

Không khí trong nhà các xuống thấp tới cực điểm, mỗi người đều có sự lúng túng riêng.

Đang rối rắm, chỉ nghe ngoài nhà các truyền tới một trận tiếng vang do bình khí va chạm nhau, không bao lâu, chỉ thấy Tam công chúa Khanh Diệp dẫn bọn gia đình dừng mảnh vụn vỡ vọt lên.

Trên dung nhan kiều diễm của nàng tràn đầy vẻ giận dữ, đi vào nhà các, người khác gác ở cửa, hai mắt y hết cây đuốc nhìn phò mã của mình đầu tiên.

Tam công chúa Khanh Diệp đến khiến cho Sài Thiều mới từ trên đất đứng lên mềm nhũn chân, bị sợ đến ngã xuống lần nữa, vẻ mặt Khanh Diệp không tốt, khỏe mỗi mím cười kinh khủng, từng bước từng bước tới gần tam phò mã, bàn tay trắng như tuyết mềm nhẹ nhàng nắm viên tai tam phò mã, sau đó đột nhiên xóc lên, vẻ mặt lập tức trở nên dữ tợn.

"Không, không phải do ta, là đại phò mã, đại phò mã dùng sức mạnh, nhất định kéo ta tới . . ." Tam công chúa còn chưa bắt đầu nổi đóa, tam phò mã đã bị sợ đến hô to gọi nhỏ phui sạch quan hệ.

". . . . ."

Chu Phú nghi hoặc nhìn tam phò mã đang không ngừng cầu xin tha thứ, càng ngày càng bội phục bản lãnh điên đảo thị phi của hắn.

Khanh Diệp núm lấy viên tai tam phò mã, mặc kệ hắn cầu xin tha thứ phản kháng, hai ngón tay vẫn núm chặt như cây kiềng, đôi mắt đẹp mang theo lửa giận chuyển sang nhị công chúa Thanh Dao đang mặc vũ phục, xinh đẹp như hoa, vô hạn khinh bỉ nói:

"Hừ, không biết cái gì!"

Ngón tay nhỏ nhắn vung lên, phát hiệu lệnh với bọn gia đình như lang như hổ sau lưng: "Đập cho ta! Đập nát kỹ viện bản thiêu vô cùng này cho ta!"

Nói xong, bọn gia đình liền đồng loạt xông lên, chuẩn bị thi hành, nhưng không ngờ bị một âm thanh vô cùng hung dữ hét ngừng:

"Ai dám!"

Nhị công chúa Thanh Dao thay đổi tư thái nhu nhược, trong đôi mắt long lanh bắn ra sát khí không hợp hình tượng, chỉ thấy nàng xé lần váy kiều diễm bông bênh ra, buộc hết mái tóc đen nhánh xoắn trên vai lên, tháo dây chuyền và mấy thứ đỉnh đang treo ngang hông, giẫm một chân ở trên ghế mềm, cuồng ngạo như quần lâm thiên hạ nói:

"Ta ngược lại muốn xem, ai dám động đến chỗ của ta!" công chúa Thanh Dao lập tức từ thiếu nữ dịu dàng thành công chúa thành nữ vương cuồng dã, khiến một đám người chưa từng thấy nàng ta 'biến thân' mở rộng tầm mắt.

Chu Phú chỉ cảm thấy chuyện xảy ra tối nay đã làm hắn khiếp sợ quá mức, cảm của hắn này giờ vẫn mở ra, giờ càng lúc càng không khép được.

Thì ra nữ tử yếu đuối hôm trước hắn cứu lại là đương kim Nhị công chúa, mà Nhị công chúa này không chỉ không nhu nhược, ngược lại còn mạnh mẽ.

Sự mạnh mẽ của nhị công chúa đại đa số mọi người đã biết, hôm nay nàng lên tiếng, dù là người trong phủ Tam công chúa cũng không dám cử động sơ suất, dù sao tính tình vị công chúa này quá khó nắm bắt vui giận bất thường, tùy hứng làm bậy, nói tóm lại: người thuận ta chưa chắc sống, người nghịch ta thì phải chết.

"Ta dám! Chỗ của ngươi thì như thế nào? Đừng quên thân phận của mình, một công chúa, lại tự sa đọa, chuyện này mặc kệ đến nơi nào, đều là ngươi không còn mặt mũi." công chúa Khanh Diệp từ trước đến giờ luôn dữ dội, đã sớm không ưa hành động của Thanh Dao, hôm nay có cơ hội, nàng há có thể bỏ qua.

Công chúa Thanh Dao nhận lấy roi đen từ tay tỳ nữ, cười cuồng ngạo như nữ vương: "Thề diện? Ai thề chứ? Dù sao ta không thề! Thân phận của ta là gì mọi người đều biết, không cần ngươi phải nhắc nhở. Ta sa đọa mắc mớ gì tới ngươi? Huống chi . . . Ngươi không trông chừng nam nhân nhà mình được, bỏ chạy tới chỗ của ta giương oai, rốt cuộc là ai không có thể diện?"

"Ngươi . . . ." Tam công chúa bị Nhị công chúa đã kích một phen, mặt đỏ ửng, tức giận nhìn nam nhân nhà mình, càng tức giận càng im lặng.

"Ta mở kỹ viện cũng tốt, sông bạc cũng tốt, hiệu cảm đồ cũng được, còn chưa tới phiên ngươi nói này nói kia. Mang theo nam nhân của ngươi cút ra ngoài, nếu không đừng trách ta không niệm tình tỷ muội."

Mặt công chúa Thanh Dao lạnh lẽo, nhiệt độ trong mắt phút chốc giảm tới âm độ, roi đen theo tay vung lên, một cái đèn lưu ly trên đỉnh đầu mọi người lập tức tan vỡ, ánh nến từ đèn rơi xuống, lại một roi vung xuống, ngọn lửa vừa dấy lên lập tức bị dập tắt.

Kỹ thuật dùng roi chính xác vô cùng, cay cú vô song này làm tất cả mọi người ở đây kinh sợ, cho tới giờ khắc này, Chu Phú mới hơi tin tưởng, nữ tử thay đổi hoàn toàn này thật sự là nhị công chúa Thanh Dao, nhị muội của nương tử mà họ nói!

"Hừ!" Khanh Diệp kim nén bức bội hừ lạnh một tiếng, không nói gì nữa, lại níu nam nhân của mình lên lần nữa, mang theo người làm, hấp tấp đi khỏi như lúc tới.

Nhưng mới đi hai bước, lại thấy nàng quay đầu lại, chỉ vào Chu Phú đang khổ não và tiểu hoàng đế chết lặng như cục bột, nói:

"Các người còn không đi? Chờ lau chân lấy bộ cho nàng ta à?"

Tam công chúa tuy nói khó nghe, nhưng Chu Phú biết, nơi đây không nên ở lâu, hấn không lo lắng những điều khác, chỉ là nếu nương tử biết. . . . . trái tim nhỏ của Chu Phú lập tức đập thành thịch. . . .

"Ta. . . . . Ta đi, nhưng trước khi đi, ta muốn nói một câu với Nhị muội." Chu Phú áp ứng khiến Khanh Diệp sắp phát điên.

Nhị công chúa Thanh Dao nghe Chu Phú nói vậy, liền thu lại vẻ hung dữ, khóe môi mỉm cười hài lòng ngọt ngào hỏi:

"Mời tỷ phu nói."

"Chu Phú! Người muốn làm gì? Ta nói cho người biết, Thanh Dao nàng ta kính trọng người vài phần không phải vì thích người, mà bởi vì người là nam nhân của Trì Nam! Từ nhỏ đến lớn, chỉ cần là đồ của Trì Nam, nàng ta đều muốn giành." Khanh Diệp sợ Chu Phú bị Thanh Dao quyến rũ, dứt khoát giành trước kẻ tội nàng ta.

Đối mặt nhắc nhở của tam công chúa, Chu Phú giống như không có nghe thấy, cố chấp đi tới trước mặt nhị công chúa Thanh Dao, kéo áo quàng vai tuột xuống của nàng ta lên đầu vai, ý vị sâu xa nói:

"Nhị muội, vô luận người ngoài nhìn muội thế nào, tỷ phu đều cho rằng muội là cô nương tốt. . . . ."

Có lẽ do Chu Phú ngày thường thật thà chất phác, lời nói này nếu là người khác nói ra, Thanh Dao nhất định lập tức xì mũi coi thường, nhưng đối mặt gương mặt đen đúa, nhưng lại hết sức thành khẩn này, Thanh Dao không khỏi hơi xúc động.

Sau đó, chỉ nghe Chu Phú nói tiếp:

"Nhị muội, muội hoàn lương đi."

"Phi!"

Tam phò mã và tam công chúa không hện mà cùng bật cười, sắc mặt nhị công chúa chợt biến, trên trán nổi gân xanh, sắc mặt xanh đỏ đủ kiểu, tay bóp roi đen vang dội khanh khách. . . . .

Chu Phú thì ở trong cặp mắt kính nể của mọi người, tâm sự nặng nề chấp tay rời đi.

---

Mang theo tiểu cữu tử mặt xám mày tro trở lại phủ công chúa, Chu Phú vốn định vội vàng trở về phòng khách, lại bị tiểu hoàng đế kéo lấy tay áo, chỉ thấy tiểu cữu tử bất an nói: "Hôm nay người ngủ với tỷ tỷ đi, trầm ngủ một mình!"

Chu Phú thấy trong mắt tiểu cữu tử lộ ra sự ngờ vực dày đặc, cũng biết chuyện hôm nay hấn làm không tốt, vốn là mang tiểu cữu tử đi khai trai, lại không ngờ không khai được mà còn mất nắm gạo, ai, thất sách.

"Được rồi, tiểu cữu tử đệ cũng đi ngủ sớm chút đi!"

Tiểu hoàng đế nhìn Chu Phú một cách phức tạp, cuối cùng không nói gì, nặng nề hừ một tiếng, liền đi xuyên qua vườn hoa.

Chờ sau khi tiểu cữu tử rời đi, Chu Phú mới lo sợ bất an thờ ra một hơi, ngẩng đầu nhìn trăng sáng trên trời, cắn môi dưới lo lắng nghĩ: ngày tốt cảnh đẹp thế này, không biết hấn còn mệnh ngắn không. . . .

Nhắm mắt đi về phòng, cửa phòng mở ra, bên trong đèn dầu sáng rõ, hiển nhiên nương tử còn chưa ngủ, Chu Phú núp ở ngoài cửa lấp bắp, mè nheo, nhưng không dám đi vào đối mặt nương tử mình.

Thật vất vả mới quyết tâm, đang muốn đi vào, lại thấy Ngọc Khanh tóc trắng từ trong phòng đi ra, thấy Chu Phú núp bên ở hành lang xong, khóe môi lộ ra một mỉm cười quý dị như có như không, giả bộ chấp tay với Chu Phú, coi như là thỉnh an.

Ngọc Khanh xuất hiện, liền phá tan hy vọng cuối cùng của Chu Phú, ai, tại sao hấn có thể hy vọng xa vời chuyện đêm nay không bị nương tử biết. Đưa đầu cũng một đao, rút đầu cũng một đao, hấn trốn không được rồi.

Thôi, không phải là bị chửi, đánh một trận sao, sợ gì chứ, nam nhân đại trượng phu, đầu đội trời, chân đạp đất, cả đời bị lão bà đè. . . . Không có gì lớn.

Cứng nhắc bước chân, Chu Phú bước vào cửa phòng.

Chờ đợi hấn cũng không phải bát đại kim cương, thập đại khốc hình, mà là. . . . hiển thế mỹ tử, thức ăn ngon miệng, ánh nến ấm áp. . . . Trời bị ngược

sao?

"Về rồi?"

Tri Nam để quyển sách trên tay xuống, dịu ngoan thân thiện nói với Chu Phú.

"Trở về, về rồi. Nương tử còn chưa ngủ à, ha ha, không còn sớm đây." Chu Phú thẹn trong lòng, nói tới nói lui không được lưu loát.

Tri Nam từ trên ghế thái sư đứng lên, hôm nay nàng mặc một bộ váy mỏng màu xanh, trong phòng tỏa hương mực, tôn phong cách thanh nhã của nàng lên nổi bật hơn. Mái tóc đen nhánh xõa xuống như thác lại bị búi thành búi tóc đào tiên, nghiêng xéo ở bên tai, càng lộ vẻ kiều mỵ xinh đẹp.

Chu Phú nhìn đến mắt hờn, chỉ thấy nương tử phát phát tay, khiến tiểu tỷ nữ đang chia thức ăn cảm hộp đựng thức ăn đi ra ngoài, chỉ để lại nàng và Chu Phú độc hưởng ánh nến.

"Còn đứng ngây đó làm gì, ngồi đi."

Chu Phú thấp thỏm ngồi ở bên cạnh Tri Nam, ánh mắt chuyển đi, không dám nhìn thẳng ánh mắt dịu dàng của nương tử, sự áy náy trong lòng càng trướng càng cao, làm hấn không đất dung thân.

"Nương tử, hôm nay ta. . . ." Chu Phú suy nghĩ chốc lát, quyết định thẳng thắn với nương tử, nói hết những chuyện hấn làm sai ra.

Nhưng mới vừa lên tiếng, liền bị ngón tay nhỏ nhắn của Tri Nam chặn lại: "Không cần nói, ta đều biết."

"Biết. . . . . Rồi. . . . ." Chu Phú thất bại cúi đầu.

Tri Nam thấy hấn như thế, nụ cười càng thêm vui sướng, lại thay đổi bản tính, ngồi vào trên người Chu Phú như vũ cơ, đôi tay ôm cổ hấn, nhẹ nhàng ghé vào lỗ tai hấn hà hơi.

Mùi thơm truyền ra từ miệng nương tử khiến Chu Phú mới thôi chấn động, chỉ cảm thấy máu toàn thân sôi trào, hô hấp bắt đầu dồn dập, đứt quãng hỏi

"Vậy, sao nương tử còn. . . đối xử với ta thế? Nàng không tức giận sao?"

Tri Nam hôn nhẹ vào tai Chu Phú, một đôi tay mềm từ cổ của hấn bắt đầu mò xuống dưới, cố ý dừng lại ở hai núm nổi lên trước ngực Chu Phú, không ngừng lượn vòng, một cái tay khác lại to gan sờ lên khe móng Chu Phú, cố ý cọ nhẹ ở kẽ hở nhỏ đó:

"Giận. Cho nên, tướng công muốn khiến ta hết giận không?"

"Muốn, muốn! Chỉ cần nương tử có thể hết giận, dù bảo ta lột sạch quần áo chạy 30 vòng ta cũng nguyện ý." Chu Phú bị trêu chọc ngứa ngáy, sự áy náy dành cho nương tử khiến hấn như sắp mất trí.

Tri Nam thấy bộ dáng hấn như vậy, không nói được, cũng không nói không được, chỉ nhìn chăm chăm Chu Phú, hai mắt trong suốt mỉm cười, chậm rãi đưa lên núm hờn ngọt ngào mềm nhẹ, môi lưỡi quấn quít, sự nhiệt tình của Chu Phú nháy mắt liền bị đốt lên, ôm chặt nương tử, liền bắt đầu giờ trò, cầm lấy phần mềm mại đầy đặn của nương tử, đặt tại lòng bàn tay nặng nề xoa bóp, Tri Nam cũng không phản kháng, mặc cho hấn thi triển, thậm chí còn gần sát thân thể hấn hơn, môi lưỡi triền miên, sau một lúc lâu mới thở gấp nói:

"Chạy 30 vòng. . . . thì không cần." Tri Nam vừa nói vừa đặt hai mu bàn tay của Chu Phú qua ghế Thái sư, ngọt ngào nói: "Nhưng tối nay, chàng mặc ta xử trí, như thế nào?"

Tri Nam nói mập mờ, Chu Phú lại nhiệt tình như lửa, trong lòng cũng đã quyết định, chỉ cần nương tử có thể vui mừng, hấn dù vứt thể diện xuống ba mươi dặm ngoài thành cũng sẽ không tiếc, huống chi nghe giọng điệu nương tử, giống như không cần hấn chạy ra ngoài, vậy hấn còn có gì lo lắng chứ, lập tức liền gạt đầu, thành khẩn nói:

"Nương tử muốn cần muốn bầu, nàng cứ tùy ý! Ta tuyệt không phản kháng."

Sau khi Chu Phú nói xong câu đó, lại cảm thấy hai cổ tay bị buộc, trong lúc vô tình bị nương tử dùng sợi dây mỏng như tóc trói lại đôi tay, hấn không rõ chân tướng, chỉ thấy nương tử từ trên người hấn nhảy xuống, dây mịn rậm rạp quấn quanh thân thể hấn và thành ghế không dưới mười vòng.

Chu Phú không rõ chân tướng, nhìn bộ dáng của nương tử, cười hỏi: "Nương tử, tơ mỏng này là vật gì? Nàng muốn làm gì?"

Tri Nam cười quyến rũ: "Đây là Băng Tầm Tơ Tây Vực, lại có tên ‘Khốn Tiên Tắc’, đợi lát nữa chàng sẽ biết rõ. . . . . Ta muốn làm cái gì."

Chu Phú nhìn núm cười như hoa của nương tử, không khỏi nuốt nước miếng, trong lòng dâng lên một dự cảm xấu.

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 15: Phò mã bị làm khó

Chu Phú bị mạnh mẽ mẽ trói ở trên ghế bành, thân thể gần sát thành ghế, hai chân bị chia ra cột vào hai bên chân ghế.

"Nương tử, nàng muốn... trói lại đánh sao?" Chưa từng thấy bộ dáng quyền rũ lẳng lơ này của nương tử, trong lòng Chu Phú thật sự không nắm chắc, không khỏi hỏi.

Tri Nam mỉm cười quyền rũ, liếc mắt nhìn Chu Phú, không nói gì, nhưng động tác ôm ấp mập mờ cởi nút áo bên hông Chu Phú ra, ngón tay như có yêu khí nhẹ nhàng này lên, vạt áo trước của Chu Phú liền mở ra, lồ lộ ở trong không khí.

Thình lình bị lạnh khiến Chu Phú run run, cho tới bây giờ hắn vẫn chưa hiểu nương tử muốn làm gì, nếu như muốn trói lại đánh hắn, thì phải có hình cụ này kia chứ, nếu nương tử dùng tay đánh, thì Chu Phú quá đau lòng, hắn da dày thịt béo, có khiến nương tử đánh đến đau tay không.

Tri Nam ở trong ánh mắt tràn đầy nghi ngờ của Chu Phú, rót một ly trà nóng, khéo cười tươi đẹp làm sao:

"Ngồi lâu như vậy, tướng công có muốn uống trà?"

Chu Phú nuốt nước miếng, dưới vẻ mặt dụ dỗ của nương tử, hắn làm sao có thể nói không? Liền gật đầu nói có.

Tri Nam hài lòng chế nước trà vào trong miệng mình, sau đó chậm rãi lấn người xuống, dùng môi lưỡi truyền nước, Chu Phú si mê cảm thụ sự nhiệt tình như lửa của nương tử mình, nuốt nước ừng ực như không kịp đợi, sau đó quẩn lấy cái lưỡi thấm đẫm hương trà dây dưa, Tri Nam không trốn không tránh, ngồi lên bấp bệ Chu Phú như lúc trước, ôm cổ của hắn tới tận miền, một đôi tay mềm càng thêm to gan thăm dò vào áo Chu Phú, về từng vòng tròn dụ dỗ giữa ngực và bụng đen đúa của hắn.

Tri Nam cảm thấy hô hấp của Chu Phú dồn dập, da căng lại, hơi thở thở ra vô cùng nóng bỏng, Tri Nam liền cười, chậm rãi đưa tay dò dẫm xuống dưới, chỉ nghe Chu Phú hít sâu một hơi, cả thân thể đều căng thẳng, khó có thể nhúc nhích.

"Nương tử, đừng đụng nơi đó, ta nóng."

Chu Phú cảm thấy cặp tay như ngọc dương chia kia đang tung bay trong bụi cỏ của hắn, nhất thời có phản ứng, dòng máu cả người đều vọt tới nơi đây, không thể không chế đứng dựng lên, miệng hắn khô khốc, dục vọng ồn ào náo động trong cơ thể muốn xông phá tất cả trói buộc như thú dữ bị nhốt.

"Nương tử, cho ta, ngồi lên, tự ngồi lên có được hay không?"

Chu Phú khẽ nheo lại cặp mắt trong suốt, hô hấp dồn dập như vừa chạy mười dặm không ngừng, hắn thử di động đôi tay, thậm chí muốn tránh thoát tơ tằm, nhưng hắn phát hiện, loại tơ tằm này căn bản không phải bình thường, dù hắn dùng sức ra sao, đều không thể bức đứt.

Cảm thấy Chu Phú đang giãy giụa, đôi môi Tri Nam mới rời khỏi bụng dưới của Chu Phú, quệt miệng, lại liếm rón Chu Phú như không thấy đủ, rón nam nhân vốn nhạy cảm, lấy tay đụng vào còn xúc động, huống chi là môi lưỡi của người yêu, chỉ nghe Chu Phú gầm nhẹ một tiếng, rón mũi chân, muốn đứng lên, nhưng tơ tằm thật sự chắc chắn, hai chân bị trói chắc căn bản không thể động đậy.

Lúc này Tri Nam mới cười duyên đứng lên, đến lúc này hắn mới hiểu rõ ràng, hành động tối nay của nương tử là vì cái gì, mặc dù hắn rất muốn nói nương tử rất thất đức, nhưng hồi tưởng lỗi mà mình phạm phải thì lại thấy chưa sao.

Chu Phú cho rằng cuộc hành hạ tối nay chấm dứt như vậy rồi, nhưng lại thấy Tri Nam cười cười, vừa lui vừa cười, lúc này Chu Phú mới phát hiện, bình phong hoa đào ngăn cách căn phòng đã không còn, Tri Nam lui tới bên giường, vừa vịn cơi hết áo khoác, chỉ còn lại quần lót và cái yếm.

Tóc đen như tơ rũ xuống từ vai, ánh mắt quyền rũ chiếu ra, chỉ thấy Tri Nam nằm ngang ở trên giường ấm, tay ngọc duỗi ra, lượn quanh thân thể thướt tha, vô cùng quyền rũ.

Chu Phú gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, dục vọng đã sớm nổi cao như cái lều, lồi vào ướt át, nhìn nương tử hắn, trái tim nóng như bị vỡ ra.

Cảm giác nóng này, là do ham muốn mãnh liệt, khiến người mê say, rồi lại khổ không thể tả.

"Nương tử, dáng vẻ này của nàng, bảo ta làm sao chịu được. Muội muội ngoan, mau thả ca ra, để ca yêu thương muội." Chu Phú không ngừng giãy giụa ở trên ghế, trong ánh mắt trong suốt tràn đầy tình dục.

Tri Nam thấy hắn như thế, ánh mắt lộ vẻ căm dỡ, đưa tay vòng qua sau lưng, cởi cái nút sau yếm uyên ương ra, cái yếm tơ che ở trước ngực liền trượt xuống, lộ ra phần ngực tuyết trắng, đập tuyết tìm mai, xuân ý dồi dào.

Chu Phú gầm nhẹ một tiếng, hai mắt đỏ ngầu ướt át:

"Nương tử, ta... ta không chịu nổi. Nàng...nàng mới vừa cho ta hút cái gì? Ta cảm thấy thân thể sắp nổ tung rồi, làm thế nào? Thật khó chịu quá."

Chu Phú bị trói chặt làm sao mà chịu được cảnh đẹp trước mặt như thế, nhìn thấy nương tử cởi vạt áo lộ cảnh xuân ra, hắn liền vui đầu xuống, nguyên

tưởng rằng hành động lần này sẽ làm hấn tỉnh táo một chút, ai ngờ côn trùn hgam muốn trong cơ thể lại vẫn tấn công, những suy nghĩ tỉnh dục bị nướng từ khoi lên không ngừng cắn nuốt giác quan của hấn.

Đến lúc này, Chu Phú mới ý thức chuyện không đúng, bình thường dù lửa dục đốt người, cũng không đến nỗi như thế, liền nhớ lại nước trà nướng từ cho hấn uống lúc này, trong lòng mới mơ hồ có phát hiện.

Ngón tay mảnh khảnh trắng nõn của Trì Nam chạm vào phần mềm mại trước ngực, trong miệng lạ không ngừng phát ra tiếng rên rỉ, liếm môi dưới nháy mắt quyến rũ Chu Phú: "Tướng công nghĩ là cái gì?"

Chu Phú bị tình muốn mê mẩn tâm trí, sao lại nhàn hạ thoải mái nói chuyện với Trì Nam, lúc này liền ngẩng đầu khổ sở cầu xin tha thứ:

"Nương tử, mau cứu cứu ta đi. Mặc kệ là cái gì, sau này ta không dám nữa."

Trì Nam mỉm cười, hỏi "Không dám cái gì?"

"Không dám dạy hư tiểu cữu tử, không dám đi dạo thanh lâu, không dám nói chuyện với nữ nhân xa lạ, không dám giấu giếm tiền phòng, không dám tắm không thay áo lót, không dám trực tiếp uống nước giếng, không dám cho người khác vay tiền. . . ."

Chu Phú liên tiếp nói không dám khiến Trì Nam hơi sững sờ, ngay sau đó liền bó tay với sự thật thà chất phát của tướng công mình, nhìn bộ dáng khổ sở của hấn, trái tim cũng mềm nhũn ra, Trì Nam cảm thấy hôm nay chơi đủ rồi, chơi nữa, có thể sẽ ảnh hưởng hạnh phúc tình dục nửa đời sau của nàng, suy nghĩ một lát, thôi, xem chàng chủ động khai báo giấu giếm tiền phòng, không thay áo lót, trực tiếp uống nước giếng v.v... nàng không bỏ đá xuống giếng nữa.

Tư thái diêm dúa lẳng lơ đi xuống giường, Trì Nam mặc từng món trang phục vào, đi tới trước mặt Chu Phú, nhanh nhẹn bắt được dục vọng của hấn, nhẹ nhàng xoa xoa, vô hạn tà ác nói: "Đó là Thanh Hoa tán, chuyên trị nam nhân có điều giấu giếm thể tử như tướng công."

Chu Phú bị cảm phần cứng rắn, thoải mái lên tiếng rên rỉ, mới vừa cảm thấy sắp phun ra nguồn nhiệt, thì nướng từ lại đột nhiên dừng tay.

Hấn cho rằng nướng từ dừng tay, rồi sẽ cời ra tởm tằm trên người hấn, ai biết, nướng từ chỉ cầm sách của nàng, rồi đi tới cửa phòng.

"Nương tử, nàng đi đâu vậy? Không thả ta ra à?"

Trì Nam quay đầu cười nói: "Chàng muốn ta tiếp tục ở đây trêu chọc chàng, hay muốn ta trói chàng như thế rồi đi ra ngoài?"

Chu Phú nhớ tới tình cảnh bị nướng từ trêu chọc lúc trước, lại xem nửa người dưới đang dựng lên, khổ sở làm ra lựa chọn:

"Nàng đi ra ngoài đi."

Đối với sự thức thời của Chu Phú, Trì Nam cảm thấy rất hài lòng, cầm cuốn sách tối nay muốn xem lên, nghênh ngang rồi đi trong ánh mắt nhìn chăm chăm đáng thương của đại phò mã đang bị lửa dục đốt người.

Một đêm này dài đến cỡ nào, có lẽ chỉ có mình Chu Phú biết được. . . . .

Nắng ban mai chiếu qua tầng mây, tỏa ra ánh sáng chói mắt đầu tiên.

Bên trong phủ công chúa nghênh đón một ngày bận rộn, ma ma quản phủ dẫn theo bốn vị mỹ tử, bụng nước nóng đi tới trước cửa phòng công chúa, đang muốn mở miệng, lại thấy công chúa khoác áo, từ thư phòng chính đi ra, tự mình nhận lấy nước nóng, đẩy cửa ra rồi đóng lại.

Ma ma quản phủ khó có thể tin nhìn một màn này, đây có lẽ là hình ảnh khiến bà kinh hãi nhất trước nay, trưởng công chúa được xưng là người lười nhất nước lại tự mình bụng nước vào phòng. . . . . Người đi theo cũng đều bị kinh sợ tròn mắt hốc mồm.

Sững sờ hồi lâu, mới loáng thoáng nghe bên trong phòng truyền đến tiếng vang, giống như là tiếng ghen ngào của nam tử và tiếng an ủi của nữ tử. . . .  
Tình huống gì chứ?

Mọi người không rõ chân tướng, ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn ngơ ngác, đều không rõ ra sao.

Chu Phú với hai mắt bầm đen, phờ phạc rã rượi đến Luật Càn quán, sắc mặt trắng bệch, cả người tiêu tụy vô cùng.

A Thu nhìn phò mã mình, muốn hỏi lại không dám hỏi, thật ra thì ân oán oán của mấy vị phò mã và công chúa ngày hôm qua, hấn cũng hơi có nghe thấy, xảy ra chuyện như vậy, dựa vào hiểu biết của hấn về trưởng công chúa, nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ, từ bộ dạng nửa chết nửa sống này của phò mã liền có thể thấy được một hai.

"A Thu, lấy vợ có nguy hiểm, lên giường cần cẩn thận."

Đây là lời ý vị sâu xa mà Chu Phú nói với A Thu trước khi vào Luật Càn quán.

Trời vẫn thế, đường vẫn vậy, nhưng Chu Phú cảm thấy bình thường đi một lát là đến chỗ giám thị mà hôm nay lại đi rất lâu.

Giờ phút này Chu Phú không có cảm giác khác, ngược lại chân như nhũn ra, mắt trắng bệch, lòng hốt hoảng. . . . ‘Thanh Hoan tán’ nương tử cho hắn uống quả thật lợi hại, mặc dù không có nương tử ở bên cạnh che chở, hắn cũng khó nhin, một mình tiết đến mấy lần.

Không thể không nói, chiêu này của nương tử quá độc ác, quả thực là chưa bao giờ có, mấy chiêu ngày trước hắn gặp quả không bằng một phần vạn. Cho dù hắn giận đến đâu, lúc này cũng không khỏi hơi giận nương tử.

Chu Phú đi ra khỏi nơi giám thị trước ánh mắt khác thường của giám thị đại nhân, đang muốn ra cửa, lại gặp tam phò mã đâm đầu vào.

Chỉ thấy tam phò mã cũng là bộ dáng uể oải chán chường, sắc mặt trắng bệch, dưới mắt bầm đen, hoa phục mặc trên người, rộng lưng thùng, cực kỳ giống con nhà giàu.

Tam phò mã Sài Thiều thấy Chu Phú, nhìn lên nhìn xuống đánh giá tầm vài vòng, mới đứng lại ở trước mặt hắn, hai nam nhân nhìn nhau không khỏi sinh lòng thương tiếc, không kìm hãm được —— tam phò mã kéo Chu Phú vào trong ngực, nắm trên bả vai Chu Phú gào khóc lên giống như thiếu nữ bị bắt cóc gặp lại được người thân.

Chu Phú suy nghĩ một lát về việc tối qua mình gặp phải, khó được không có đẩy tam phò mã ra, còn dịu dàng vỗ vỗ sau lưng hắn, tam phò mã khóc một hồi lâu, khóc đủ rồi, mới lau lau gương mặt không có nước mắt hỏi

"Ta ba lần. . . . Người thì sao?"

Chu Phú nhớ tới tối hôm qua, khó có thể mở miệng nói: "Bốn, bốn lần."

". . . . ."

Sài Thiều than vãn một hồi, vỗ vỗ trên vai Chu Phú, gạt gù há hê đến chỗ giám thị.

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 16: Phò mã bị làm khó

Chu Phú bị mạnh mẽ mẽ trĩu ở trên ghế bành, thân thể gần sát thành ghế, hai chân bị chia ra cột vào hai bên chân ghế.

"Nương tử, nàng muốn. . . trĩu lại đánh sao?" Chưa từng thấy bộ dáng quyền rũ lẳng lơ này của nương tử, trong lòng Chu Phú thật sự không nắm chắc, không khỏi hỏi.

Tri Nam mỉm cười quyền rũ, liếc mắt nhìn Chu Phú, không nói gì, nhưng động tác ôm ấp mập mờ cởi nút áo bên hông Chu Phú ra, ngón tay như có yêu khí nhẹ nhàng nâng lên, vạt áo trước của Chu Phú liền mở ra, lồ lộ ở trong không khí.

Thình lình bị lạnh khiến Chu Phú run run, cho tới bây giờ hắn vẫn chưa hiểu nương tử muốn làm gì, nếu như muốn trĩu lại đánh hắn, thì phải có hình cụ này kia chứ, nếu nương tử dùng tay đánh, thì Chu Phú quá đau lòng, hắn da dày thịt béo, có khiến nương tử đánh đến đau tay không.

Tri Nam ở trong ánh mắt tràn đầy nghi ngờ của Chu Phú, rót một ly trà nóng, khéo cười tươi đẹp làm sao:

"Ngồi lâu như vậy, tướng công có muốn uống trà?"

Chu Phú nuốt nước miếng, dưới vẻ mặt dụ dỗ của nương tử, hắn làm sao có thể nói không? Liền gật đầu nói có.

Tri Nam hài lòng chế nước trà vào trong miệng mình, sau đó chậm rãi lần người xuống, dùng môi lưỡi truyền nước, Chu Phú si mê cảm thụ sự nhiệt tình như lửa của nương tử mình, nuốt nước ừng ực như không kịp đợi, sau đó quần lấy cái lưỡi thấm đẫm hương trà dây dưa, Tri Nam không trốn không tránh, ngồi lên bấp đùi Chu Phú như lúc trước, ôm cổ của hắn tới thiên miên, một đôi tay mềm càng thêm to gan thăm dò vào áo Chu Phú, vẽ từng vòng tròn dụ dỗ giữa ngực và bụng đen đúa của hắn.

Tri Nam cảm thấy hô hấp của Chu Phú dồn dập, da căng lại, hơi thở thở ra vô cùng nóng bỏng, Tri Nam liền cười, chậm rãi đưa tay dò dẫm xuống dưới, chỉ nghe Chu Phú hít sâu một hơi, cả thân thể đều căng thẳng, khó có thể nhúc nhích.

"Nương tử, đừng đụng nơi đó, ta nóng"

Chu Phú cảm thấy cặp tay như ngọc dương chia kia đang tung bay trong buổi cỏ của hắn, nhất thời có phản ứng, dòng máu cả người đều vọt tới nơi đây, không thể không chế đứng dựng lên, miệng hắn khô khốc, dục vọng ồn ào náo động trong cơ thể muốn xông phá tất cả trĩu buộc như thú dữ bị nhốt.

"Nương tử, cho ta, ngồi lên, tự ngồi lên có được hay không?"

Chu Phú khẽ nheo lại cặp mắt trong suốt, hô hấp dồn dập như vừa chạy mười dặm dậm không ngừng, hần thủ di động đôi tay, thậm chí muốn tránh thoát tơ tằm, nhưng hần phát hiện, loại tơ tằm này căn bản không phải bình thường, dù hần dùng sức ra sao, đều không thể bức đứt.

Cảm thấy Chu Phú đang giãy giụa, đôi môi Trì Nam mới rời khỏi bụng dưới của Chu Phú, quệt miệng, lại liếm rón Chu Phú như không thấy đủ, rón nam nhân vốn nhạy cảm, lấy tay đụng vào còn xúc động, die»n, d=an, ke, qu»y, d«on huống chỉ là môi lưỡi của người yêu, chỉ nghe Chu Phú gầm nhẹ một tiếng, rón mũi chân, muốn đứng lên, nhưng tơ tằm thật sự chắc chắn, hai chân bị trói chắc căn bản không thể động đậy.

Lúc này Trì Nam mới cười duyên đứng lên, đến lúc này hắn mới hiểu rõ ràng, hành động tối nay của nương tử là vì cái gì, mặc dù hắn rất muốn nói nương tử rất thất đức, nhưng hồi tưởng lỗi mà mình phạm phải thì lại thấy chưa sao.

Chu Phú cho rằng cuộc hành hạ tối nay chấm dứt như vậy rồi, nhưng lại thấy Tri Nam cười cười, vừa lui vừa cởi, lúc này Chu Phú mới phát hiện, bình phong hoa đào ngăn cách căn phòng đã không còn, Tri Nam lui tới bên giường, vừa vặn cởi hết áo khoác, chỉ còn lại quần lót và cái yếm.

Tóc đen như tơ rũ xuống từ vai, ánh mắt quầng rử chiếu ra, chỉ thấy Trì Nam nằm ngang ở trên giường ầm, tay ngọc duỗi ra, lượn quanh thân thể thướt tha, vô cùng quầng rử.

Chu Phú gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, dục vọng đã sớm nổi cao như cái lều, lổ vào ướt át, nhìn nương tử hẩn, trái tim nóng như bị vỡ ra.

Cảm giác nóng này, là do ham muốn mãnh liệt, khiến người mê say, rồi lại khổ không thể tả.

"Nương tử, đáng về này của nàng, bảo ta làm sao chịu được. Muội muội ngoan, mau thả ca ca ra, để ca ca yêu thương muội." Chu Phú không ngừng giãy giụa ở trên ghế, trong ánh mắt trong suốt tràn đầy tình dục.

Tri Nam thấy hân như thế, ánh mắt lộ vẻ cảm động, đưa tay vòng qua sau lưng, cõng cái nút sau yếm yên ương ra, cái yếm tơ che ở trước ngực liền trượt xuống, lộ ra phần ngực tuyết trắng, đập tuyết tìm mai, xuân ý dồi dào.

Chu Phú gằm nhẹ một tiếng, hai mắt đỏ ngầu ướt át:

"Nuơng tử, ta... ta không chịu nổi. Nàng...nàng mới vừa cho ta hút cái gì? Ta cảm thấy thân thể sắp nổ tung rồi, làm thế nào? Thật khó chịu quá."

Chu Phú bị trôi chạt làm sao mà chịu được cảnh đẹp trước mặt như thế, nhìn thấy nương tử cỡi vạt áo lộ cảnh xuân ra, hấn liền vui đầu xuống, nguyên tưởng rằng hành động lần này sẽ làm hấn tỉnh táo một chút, d☉đ☉l☉q☉đ ai ngờ cơn trùn heam muốn trong cơ thể lại vẫn tấn công, những suy nghĩ tình dục bị nương tử khơi lên không ngừng cắn nuốt giác quan của hấn.

Đến lúc này, Chu Phú mới ý thức chuyện không đúng, bình thường dù lừa dục đốt người, cũng không đến nỗi như thế, liền nhớ lại nước trà nướng tử cho hắn uống lúc nãy, trong lòng mới mơ hồ có phát hiện.

Ngón tay mảnh khảnh trắng nõn của Trì Nam chạm vào phần mềm mại trước ngực, trong miệng lạ không ngừng phát ra tiếng rên rỉ, liếm môi dưới nháy mắt quyến rũ Chu Phú: "Trưởng công nghĩ là cái gì?"

Chu Phú bị tình muốn mê mẩn tâm trí, sao lại nhàn hạ thoải mái nói chuyện với Trì Nam, lúc này liền ngẩng đầu khô sở cầu xin tha thứ:

"Nuơng tử, mau cứu cứu ta đi. Mặc kệ là cái gì, sau này ta không dám nữa."

Trì Nam mỉm cười, hỏi "Không dám cái gì?"

"Không dám dạy hư tiểu cửu tử, không dám đi dạo thanh lâu, không dám nói chuyện với nữ nhân xa lạ, không dám giấu giếm tiền phòng, không dám tắm không thay áo lót, không dám trực tiếp uống nước giếng, không dám cho người khác vay tiền. . . ."

Chu Phú liền tiếp nói không dám khiến Tri Nam hơi sững sờ, ngay sau đó liền bỏ tay với sự thật thà chất phát của tướng công minh, nhìn bộ dáng khổ sở của hắn, trái tim cũng mềm nhũn ra, Tri Nam cảm thấy hôm nay chơi đủ rồi, chơi nữa, có thể sẽ ảnh hưởng hạnh phúc tình duyên nửa đời sau của nàng, suy nghĩ một lát, thôi, xem chàng chủ động khai báo giấu giếm tiền phòng, không thay áo lót, trực tiếp uống nước giếng v.v... nàng không bỏ đá xuống giếng nữa.

Tư thái điềm dứa lẳng lơ đi xuống giường, Trì Nam mặc từng món trang phục vào, đi tới trước mặt Chu Phú, nhanh nhẹn bắt được dục vọng của hắn, nhẹ nhàng xoa xoa, vô hạn táp ác nói: "Đó là Thanh Hoa tán, chuyên trị nam nhân có điều gấu giếm thể tử như tướng công." **điền** **đoàn** **lê** **q** **quý** **đôn**

Chu Phú bị cảm phần cứng rắn, thoải mái lên tiếng rên rỉ, mới vừa cảm thấy sắp phun ra nguồn nhiệt, thì nương tử lại đột nhiên dừng tay.

Hắn cho rằng nương tử đừng tay, rồi sẽ coi ra tơ tằm trên người hắn, ai biết, nương tử chỉ cầm sách của nàng, rồi đi tới cửa phòng.

"Nương tử, nàng đi đâu vậy? Không thả ta ra à?"

Tri Nam quay đầu cười nói: "Chàng muốn ta tiếp tục ở đây trêu chọc chàng, hay muốn ta trối chàng như thế rồi đi ra ngoài?"

Chu Phú nhớ tới tình cảnh bị nướng tử trâu chóc lúc trước, lại xem nửa người dưới đang dựng lên, khổ sở làm ra lựa chọn:

"Nàng đi ra ngoài đi."

Đối với sự thức thời của Chu Phú, Trì Nam cảm thấy rất hài lòng, cầm cuốn sách tối nay muốn xem lên, ngênh ngang rời đi trong ánh mắt nhìn chăm chăm đáng thương của đại phò mã đang bị lửa dục đốt người.

Một đêm này dài đến cỡ nào, có lẽ chỉ có mình Chu Phú biết được. . . . .

————— điểndàn❖ lê❖ quýđôn —————

Nắng ban mai chiếu qua tầng mây, tỏa ra ánh sáng chói mắt đầu tiên.

Bên trong phủ công chúa ngênh đón một ngày bận rộn, ma ma quản phủ dẫn theo bốn vị mỹ tỷ, bụng nước nóng đi tới trước cửa phòng công chúa, đang muốn mở miệng, lại thấy công chúa khoác áo, từ thư phòng chính đi ra, tự mình nhận lấy nước nóng, đẩy cửa ra rồi đóng lại.

Ma ma quản phủ khó có thể tin nhìn một màn này, đây có lẽ là hình ảnh khiến bà kinh hãi nhất trước nay, trưởng công chúa được xưng là người lười nhất nước lại tự mình bụng nước vào phòng. . . . . Người đi theo cũng đều bị kinh sợ tròn mắt hốc mồm.

Sững sờ hồi lâu, mới loáng thoáng nghe bên trong phòng truyền đến tiếng vang, giống như là tiếng nghẹn ngào của nam tử và tiếng an ủi của nữ tử. . . .  
Tình huống gì chứ?

Mọi người không rõ chân tướng, ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn ngơ ngác, đều không rõ ra sao.

Chu Phú với hai mắt bầm đen, phờ phạc rã rượi đến Luật Càn quán, sắc mặt trắng bệch, cả người tiêu tụy vô cùng.

A Thu nhìn phò mã mình, muốn hỏi lại không dám hỏi, thật ra thì ân ân oán oán của mấy vị phò mã và công chúa ngày hôm qua, hẳn cũng hơi có nghe thấy, xảy ra chuyện như vậy, dựa vào hiểu biết của hắn về trường công chúa, nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ, từ bộ dạng nửa chết nửa sống này của phò mã liền có thể thấy được một hai.

"A Thu, lấy vợ có nguy hiểm, lên giường cần cẩn thận."

Đây là lời ý vị sâu xa mà Chu Phú nói với A Thu trước khi vào Luật Càn quán.

Trời vẫn thế, đường vẫn vậy, nhưng Chu Phú cảm thấy bình thường đi một lát là đến chỗ giám thị mà hôm nay lại đi rất lâu.

Giờ phút này Chu Phú không có cảm giác khác, ngược lại chân như nhũn ra, mắt trắng bệch, lòng hốt hoảng. . . . 'Thanh Hoan tán' nướng tử cho hắn uống quả thật lợi hại, mặc dù không có nướng tử ở bên cạnh treu đùa, hắn cũng khó nhịn, một mình tiết đến mấy lần.

Không thể không nói, chiều này của nướng tử quá độc ác, quả thực là chưa bao giờ có, mấy chiều ngày trước hắn gặp quả không bằng một phần vạn. Cho dù hắn gòì nhịn đến đâu, lúc này cũng không khỏi hơi giận nướng tử.

Chu Phú đi ra khỏi nơi giám thị trước ánh mắt khác thường của giám thị đại nhân, đang muốn ra cửa, lại gặp tam phò mã đâm đầu vào.

Chỉ thấy tam phò mã cũng là bộ dáng ẻo oải chán chường, sắc mặt trắng bệch, dưới mắt bầm đen, hoa phục mặc trên người, rộng lưng thùng, cực kỳ giống con nhà giàu.

Tam phò mã Sài Thiệu thấy Chu Phú, nhìn lên nhìn xuống đánh giá tầm vài vòng, mới đứng lại ở trước mặt hắn, hai nam nhân nhìn nhau không khỏi sinh lòng thương tiếc, không kìm hãm được —— tam phò mã kéo Chu Phú vào trong ngực, nằm trên bả vai Chu Phú gào khóc lên giống như thiếu nữ bị bắt cóc gặp lại được người thân.

Chu Phú suy nghĩ một lát về việc tối qua mình gặp phải, khó được không có đẩy tam phò mã ra, còn dịu dàng vỗ vỗ sau lưng hắn, tam phò mã khóc một hồi lâu, khóc đủ rồi, mới lau lau gương mặt không có nước mắt hỏi

"Ta ba lần. . . . . Người thì sao?"

Chu Phú nhớ tới tối hôm qua, khó có thể mở miệng nói: "Bốn, bốn lần."

". . . . ."

Sài Thiệu than vãn một hồi, vỗ vỗ trên vai Chu Phú, gạt gù hà hê đến chỗ giám thị.

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 17: Phò mã dự tiệc



Ban đêm, Chu Phú kéo thân thể mệt mỏi, tâm linh bị thương, trở lại phủ công chúa.

Bên trong phủ mới vừa lên đèn, Chu Phú cố ý đi dạo một lát trong sân mới về phòng, lúc này nương tử cũng đã trở lại, chắc sẽ lúng túng, cho nên trên đường Chu Phú trở về phòng suy nghĩ kỹ mấy lời dạo đầu, ai biết, trong chính viện quả thật đèn dầu sáng rõ, bọn hạ nhân đã sớm thấp đèn cho nương tử, nhưng bên trong phòng lại không sáng ngời như trước.

Nương tử còn chưa trở lại sao? Chu Phú thầm nhủ trong lòng, lại thấy ma ma quản gia tươi cười rạng rỡ đi đến, lễ độ nói với Chu Phú:

"Phò mã, hôm nay Thái hậu bày cung yến, mời tất cả công chúa và phò mã, nên trưởng công chúa không trở lại, kính xin phò mã tắm rửa thay quần áo rồi đến dự tiệc."

Chu Phú có chút mê mang: "Cung yến?" Phản ứng sau một lúc lâu mới bừng tỉnh hiểu ra nói: "A, chính là mời khách ăn cơm."

Chu Phú nhớ tới mình vừa vào cung từng gặp thái hậu, cái khác cũng chẳng có gì, chẳng qua là cảm thấy mẫu thân của nương tử, rất trẻ tuổi, rất đẹp, cũng rất yếu ớt, động một chút là muốn dùng nhân sâm duy trì, không dễ phục vụ như những nữ nhân lấy chồng ở nông thôn.

Mặc dù trong lòng còn có chút vướng mắc, rất là bất mãn với hành động quá khích của nương tử đêm qua, nhưng Chu Phú quyết định nên lấy đại cục làm trọng, phối hợp chỉ thị của ma ma quản phủ, đi hồ Nguyệt Thanh tắm nước nóng, thơm ngào ngạt, rồi nhẹ nhàng khoan khoái đến dự tiệc của nhạc mẫu.

Đây là lần thứ ba Chu Phú vào cung, nhớ tới kinh nghiệm hai lần trước, chỉ hy vọng lần này đừng nào loạn như trước thôi.

Hôm nay là Thái hậu mở tiệc, nên trước cửa Quang Hoa cung đều là quan lại quyền quý lui tới, hoàng thân quốc thích, có tốp năm tốp ba, có hai người làm bạn, chỉ có Chu Phú một mình dật ngửa đi qua.

Hạ trưởng thị vệ từng bị giáo huấn ở lần thứ hai Chu Phú xông vào cung thấy Chu Phú vóc người to lớn, người cao ngửa lớn thì muốn tiến lên kêu rồi lại do dự, Chu Phú dật ngửa đi ngang qua mặt hắn, chợt quay đầu lại, nhìn Hạ trưởng thị vệ.

Trên gương mặt ngăm đen khỏe mạnh lộ ra nụ cười thật thà chất phác, bàn tay Chu Phú nhấc lên, vỗ mạnh lên vai Hạ trưởng thị vệ, nói một câu: "Huynh đệ, lần trước xin lỗi."

So sánh với sự hào phóng của Chu Phú, Hạ trưởng thị vệ ngược lại hơi ngượng ngùng, gãi đầu cười ha ha, liền giả bộ gặp phải người quen để rồi đi.

Chu Phú theo mọi người, dưới sự hướng dẫn của cung nhân đi đến cung điện đãi khách, xem chung quanh một lát だだだだだ, không tìm được nương tử mình, ngược lại rường cột chạm trổ, xanh vàng rực rỡ trong cung khiến Chu Phú mất hồn.

Chóp mũi quanh quẩn hương thoang thoảng, khói mù lượn lờ, các hoàng thân rồi rít ra vào, quần áo lụa là, ánh sáng lần lượt thay đổi, tình cảnh như thế, ngày trước cho dù là trong mộng cũng chưa chắc nhìn thấy.

Tuy nói Chu Phú là lần đầu tiên xuất hiện ở đây, nhưng, người biết hần đường như cũng không ít, chỉ cần chỗ hắn đi qua, đều có người chỉ chỉ chỗ chỗ hắn.

Đang lúc mọi người nhìn chăm chú, Chu Phú bất đắc dĩ đi tới vị trí thuộc về mình, nhìn chỗ ngồi bỏ trống bên cạnh, trong lòng Chu Phú hơi rối ren.

"Đại phò mã rất cô đơn nha."

Một câu như nhạo báng truyền ra, khiến Chu Phú ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy tam phò mã không còn buồn bã, mà mặt mày hớn hở xuất hiện ở trước mặt hắn, bên cạnh còn có một nam tử vóc người to lớn, có võ có sức.

"A, là người à. Tam muội đâu? Không có đi chung với người à?" Đại phò mã phờ phạc rồi rụt rụt hỏi.

Nhắc tới tam công chúa, tam phò mã đã không còn thái độ chán ghét như trước, cười đến híp cả mắt con mắt: "Nàng ấy ở trong cung của thái hậu, ta tới trước. Đúng rồi, đây là lục phò mã, Mạc Kinh Hồng."

Chu Phú và lục phò mã chấp tay với nhau, coi như là làm quen.

"Các người chậm rãi tán gẫu, ta qua chỗ Lại Bộ Thượng Thư."

Tam phò mã giống như thấy được người quen, liền bỏ lại Chu Phú và lục phò mã, bay qua chỗ khác.

Lục phò mã anh tuấn, chiều cao tầm cỡ Chu Phú, nhưng da mặt trắng hơn Chu Phú nhiều, quanh thân tản ra phong cách anh hùng hảo hán, cử chỉ thông dong, nhìn qua không giống phò mã thâm cung, mà là hào khách giang hồ, vung tiền như rác, chỉ vì khiến nàng cười một tiếng.

Nam tử như vậy thì nữ tử mới thích chứ, Chu Phú than thở ở trong lòng.

Lục phò mã ở Chu Phú bên cạnh ngồi xuống, hai người đều không phải là người dễ làm quen, không có tam phò mã điều chỉnh từ trong, tự nhiên không có gì nói.

Lục phò mã từ khi ngồi xuống bắt đầu liền sinh ra hứng thú với rượu trên bàn, một ly tiếp một ly, uống không ngừng diễn~đàn~le~quý~đoàn

"Hoàng cung rốt cuộc là hoàng cung, chỗ đãi khách cũng không tầm thường, đại phò mã không uống một ly à?" Lục phò mã uống bảy tám ly xuống bụng, lúc này mới nhớ tới bên cạnh còn có một người ngồi, nâng ly mời Chu Phú.

Chu Phú cầm ly trà, nhớ tới tật xấu của mình, vốn định từ chối nhã nhận, nhưng hấn chưa kịp mở miệng cự tuyệt, lục phò mã đã chủ động rót đầy ly rượu thay hấn.

Dưới tình hình này, Chu Phú thật sự không biết làm sao cự tuyệt, hơn nữa hôm nay tâm tình vốn âm ứ, nếu chỉ bỏ lệnh cấm uống một ly nhỏ thôi, chắc cũng sẽ dễ chịu hơn.

Nghĩ như vậy, Chu Phú liền bung ly rượu lên, đưa tới chóp mũi, một mùi cay trong veo xông vào mũi, khiến người không uống trước say.

Nhìn chất lỏng như quýnh tương ngọc dịch trong ly, Chu Phú giống như trúng ma chú, ngửa đầu uống xong.

Cảm giác cay cay liền từ miệng tràn xuống cổ họng, đốt qua buồng tim, đốt qua dạ dày, mùi rượu nồng nặc nháy mắt xâm chiếm các giác quan của hấn.

"Rượu ngon!" Chu Phú không kìm được nói.

Lục phò mã thấy hấn như thế, liền biết hấn cũng là người biết uống, từ phùng tri kỷ ngàn chén còn ít, huống chi trong trường hợp vô cùng nhàm chán này, hấn làm sao chịu bỏ qua cho đồng đạo, liền rót rượu khuyến lon, tình cảm trên bàn rượu là dễ tới nhất, không bao lâu hai người đã tâm đầu ý hợp, một ly một ly ngồi đối ẩm.

Trong lời nói, Chu Phú biết, lục phò mã Mạc Kinh Hồng vốn là trang chủ Kinh Hồng sơn trang, bởi vì có vài vụ làm ăn muốn làm với triều đình, mới quen Lục Công chúa có tri thức hiểu lễ nghĩa, hai người cảm sát hài hòa, kính trọng như khách.

Chu Phú và lục phò mã đang uống tận hứng, lời nói cũng chưa nói bao nhiêu, chỉ kêu người đưa một bình lại một bình rượu lên, chợt, lại nghe được một giọng nữ diêm dúa lắng lơ truyền đến:

"Đại phò mã còn nhớ ta không?"

Chu Phú uống một hơi cạn sạch rượu ngon trong ly, lúc này mới quay đầu lại nhìn lại, Chu Phú uống rượu rồi trên mặt không còn vẻ thật thà, lại thêm chút xa cách lạnh lùng, con ngươi trong suốt giống như kết một tầng sương.

Người nói chuyện lắng lơ là nhị công chúa Thanh Dao, chỉ thấy nàng ta mặc hồ hang, bầu ngực trắng tuyết đứng lên, d~đ~l~q~đ nửa che nửa lộ, một đôi chân ngọc thon dài quyến rũ, xẻ tà lộ ra, trang phục y hết vẻ cơ tôn vóc người đẹp đẽ của Thanh Dao lên càng thêm yêu mị.

Có lẽ nàng ta giờ luôn như thế, cho nên cũng không có khiến nhiều người chú ý.

Cả người nàng ta đều dính vào người một nam tử tuấn mỹ, lục phò mã xi mũi coi thường người này, rất không chào đón, sau đó Chu Phú mới biết, đây là Thị Lang ủa Nhị công chúa, được đặt tên là Thừa Hoan, bộ dạng không ra nam không ra nữ, công phu trên giường và công phu miệng đều hết sức cao, rất biết khiến người ta vui vẻ, là người được cưng chiều nhất trong đông đảo nam sủng mà nhị công chúa nuôi.

Sau khi Chu Phú uống rượu giống như thay đổi thành người khác, vẻ mặt lạnh nhạt, không hề có vẻ nhiệt tình trước kia, nhị công chúa bị cặp con ngươi băng lãnh của hấn quan sát, lại không thể ức chế mà động tâm, buồng cánh tay của nam sủng Thừa Hoan ra, cực kỳ xinh đẹp đi tới trước mặt Chu Phú, lớn mật ôm cầm của hấn, mắt phượng hơi nhếch lên tràn đầy mập mờ, không chút nào để ý hành động lần này đã khiến người khác chỉ trích.

Nam sủng Thừa Hoan thấy công chúa nhà mình đứng núi này trông núi nọ, tất nhiên bị mất mặt, nhìn Chu Phú đen thui, thâm cảm rằng ngà hận trong lòng, nhưng cũng không còn kẻ sách.

Chu Phú bắt lấy cổ tay cánh tay trâu đùa của nhị công chúa, lạnh lùng liếc qua, tư thế như vậy khiến người ngoài cảm thấy hai người đang tư tình, Nhị công chúa nhếch miệng, hơi ngoài ý muốn, nhưng chỉ trong nháy mắt liền thích ứng, lộ ra một vẻ mặt con mồi rốt cuộc mắc câu, cả người nhu nhược giống như không có xương tựa vào trong ngực Chu Phú.

Chu Phú chậm rãi chớp chớp hai mắt như ngọc đen, giống như ngọn sóng, khiến nhịp tim nhị công chúa rung động lờ một nhịp đập, không kìm hãm được đưa đôi môi đầy đặn trong bóng của mình tới gần.

Hành vi lớn mật như thế, cho dù là ở dân gian cũng khiến mọi người khiếp sợ, tiểu di tử quyến rũ tỷ phu vốn là nghe rợn cả người, huống chi còn trước mặt mọi người.

Khi cánh môi hai người sắp đụng phải, nhị công chúa chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, cả người bị bế lên, mặt Chu Phú không chút thay đổi gánh nặng trên vai, trong khi mọi người đang kinh ngạc hít khí, dứt khoát đi ra ngoài.

Nhị công chúa vốn cũng là người cực kỳ phong lưu, yêu thích nam nhân khéo léo nghe lời xinh đẹp, dĩ~n~đ~àn~đ~quý~đ~n nhưng đối với nam nhân thô cuồng bá đạo càng thêm hướng tới khó có thể dùng lời diễn tả được, hành động của Chu Phú người khác xem ra là kinh thế hãi tục, nhưng nhị công chúa lại thấy hết sức kích thích.

"Đáng ghét, mau để ta xuống, nồn nóng như vậy làm chi?" Mặc dù là nói như vậy, cánh tay nhị công chúa Thanh Dao lại không tự giác vòng qua đầu vai

rắn chắc của Chu Phú.

Chu Phú khiêng Nhị công chúa đi đến hành lang, trong cung điện đãi tiệc dòng người tập nập, khi tân khách dự tiệc, Chu Phú lại lạnh lùng, thấy người trên vai vào trong cái giếng trong sân, ‘tòm’ một tiếng, hấp dẫn hết ánh mắt mọi người tới đây.

Bên trong cung điện, tất cả mọi người đang uống rượu, nói chuyện, trêu chọc, hành lễ, phàm là người ở chỗ này đều ngăn ra.

Hồ, xin hỏi là chuyện gì xảy ra?

Bọn họ giống như thấy đại phò mã kinh khủng như gấu đen khiêng Nhị công chúa đi ra ngoài, sau đó —— bỏ người vào giếng sâu —— bỏ. . . . vào giếng sâu?

Cái giếng sâu? ! ! !

"Trời ạ, Nhị công chúa rơi xuống giếng rồi, mau cứu người!" Trong đám người không biết là ai dẫn đầu tinh ngộ lại, gấp gáp lật đặt thét nói.

Theo một tiếng kêu này, cung điện đãi tiệc liền náo loạn, đại phò mã Chu Phú 'hành hung' xong thì —— không biết tung tích.

---

‘Đại phò mã bỏ nhị công chúa xuống cái giếng sâu, không biết tung tích. ’

Đây là câu nói kinh sợ nhất mà Trì Nam nghe được sau khi đi vào cung điện, nhưng nàng tự giữ tinh táo, cũng không có biểu hiện quá nhiều ở trên mặt, như có điều suy nghĩ đi vào trong điện, nhìn chỗ ngồi vốn an bài cho nàng và Chu Phú, thức ăn và điểm tâm vẫn đều chưa được đựng, đây không phải là phong cách của Chu Phú, thấy lục phò mã cầm bầu rượu ly rượu bên cạnh, Trì Nam lạnh lùng hỏi một câu: "Chu Phú uống rượu?"

Lục phò mã không rõ chân tướng, gật đầu một cái.

Lúc này Trì Nam mới lộ ra một vẻ mặt ‘không trách được như thế’, sau đó kêu Ngọc Khanh tóc trắng tới, sắc mặt nặng nề ra khỏi cung điện.

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 18: Phò mã gương oai

"Công chúa, phò mã đi đâu chứ?" Ngọc Khanh đi theo Trì Nam vào Ngự Hoa Viên, nhìn chung quanh rồi hỏi.

Đôi tay Trì Nam khép vào trong tay áo, khuôn mặt u sầu, đứng kế bụi cây tịnh đế hải đường, ngẩng nhìn bầu trời, lạnh lùng nói: "Đội."

Trì Nam nói xong chữ "đội" này, liền không nói thêm gì nữa, chỉ lẳng lặng đứng kế cây hải đường phồn hoa rực rỡ, nhắm mắt dưỡng thần.

Ngọc Khanh im lặng nhìn bóng lưng Trì Nam, liếc mắt nhìn một đám cấm quân sau lưng, chờ cái gì?

Qua khoảng nửa canh giờ, từ phía đông nam truyền đến tiếng vang đá vụn nổ tung, kinh thiên động địa, Trì Nam mở đôi mắt đen bóng gọn sóng ra, gập tái mặt.

"Đây là. . . ." Ngọc Khanh từ hướng của âm thanh phán đoán địa điểm, sau đó kinh hãi nói: "Là điện Nguyên Dương của Thái hậu."

"Đi thôi." Trì Nam khẽ cau mày, lạnh lùng nói.

Ngọc Khanh vung tay lên, cấm quân sau lưng liền theo sát phía sau, tất cả mọi người đều than thở trong lòng, không hồ là trưởng công chúa, lại có thể biết trước trong cung sẽ xảy ra chuyện.

Khi đoàn người Trì Nam chạy tới điện Nguyên Dương, chỉ thấy hai nam tử đang đánh nhau, một lát sau, Chu Phú liền dùng sức mạnh ném đối phương ra thật xa, đụng vào cây hòe trong điện Nguyên Dương, lại một tiếng nổ vang, lá cây rơi lộn xộn.

Mà thái hậu nương nương trang phục long lẫy, lại bị sợ đến ngồi liệt trên mặt đất, ôm một tiểu cung nữ không tiếng động buồn bã khóc, Hạ trưởng thị vệ dẫn một đội thị vệ tuần tra đứng ở một bên, không biết nên giúp ai đánh ai, trường hợp cực kỳ hỗn loạn.

Trì Nam đến cũng không khiến hai người đang đánh hăng say dừng lại, nàng cũng không hề quan xem bọn họ làm cái gì gió gì, chỉ đi tới bên cạnh Thái hậu, đỡ bà dậy, hỏi "Chuyện gì xảy ra?"

Thái hậu thấy Trì Nam đến, lập tức đẩy tiểu cung nữ đang cho bà tựa ra, chuyển qua nhà vào trong ngực Trì Nam, không tiếng động buồn bã khóc trong

nhảy mất thăng cấp biến thành lớn tiếng nước mắt rùng rùng:

"Nam nhi, con rút cuộc tới rồi. Mau, mau đi ngăn cản bọn họ, Văn Viễn hầu sắp bị Hắc tiểu tử đó đánh chết."

Thái hậu đau thương chỉ vào chỗ sân hỗn loạn, khóc không thành tiếng. Trì Nam giúp bà lau lau nước mắt, rồi sau đó hỏi: "Sao bọn họ lại ở chỗ này?"

Thái hậu ngừng tiếng khóc, hơi nước nở ngập ngừng nói: "Văn Viễn hầu. . . . Tìm ai gia nói chuyện, nói phân nửa, Hắc tiểu tử không biết tại sao, liền đột nhiên lao ra từ sau núi giả trong sân, nắm lấy Văn Viễn hầu đánh liền."

Trì Nam cau mày: "Lúc này mà Văn Viễn tìm mẫu hậu nói chuyện gì chứ?"

Thái hậu có chút hoảng hốt, rũ đầu xuống, níu lấy vạt áo như thiếu nữ gặp tình yêu đầu tiên, gương mặt khẽ ửng hồng, ấp úng nói: "Là, là. . . . Chuyện nhà. . . diễ●n☆đ●ànl☆q●uýđ●ôn. . "

Trì Nam nghi ngờ: "Chuyện gì?"

Cũng không trách nài truy vấn ngọn nguồn, chỉ trách Thái hậu nói quá kỳ quái, Văn Viễn hầu thoát khỏi triều đình đã lâu, chỉ còn chức hầu, không có thực quyền, hơn nữa ông ta tuy là con cháu nhà tướng, nhưng đọc đủ thứ thi thư, sao lại không biết lễ nghĩa, mới vừa lên đèn, màn đêm buông xuống lại đến cung của thái hậu một nước bàn chuyện nhà?

"Là. . . Là. . ." Thái hậu xoắn góc áo, sắc mặt càng ửng hồng, một đôi mắt vẫn còn trẻ trung tràn đầy lo lắng.

"Nói." Trì Nam cố ý lạnh giọng, chỉ thấy Thái hậu run một cái, vùi đầu uất ức nói:

"Là một bài từ mà Văn Viễn hầu mới có được gần đây, đặc biệt lấy ra cùng ai gia thưởng thức, ông, ông ấy không có ác ý."

"Từ?" Tri Nam lạnh mặt, cau mày, cả người tràn đầy sát khí, trừng mắt liếc tiểu cung nữ bên cạnh, đối phương liền lập tức mềm chân, không mấy lạnh lẽo nhất lên tờ giấy viết thư màu hồng bị vứt trên đất.

‘Nắng sáng mây tan, xuân theo ý người, mưa rào qua khỏi trời lại trong . . . Hạt đầu đầu cành vươn hận cũ, mười năm mộng, bấm tay nghĩ mà kinh . . . Dưa vào lan can lâu, nhìn bầu trời mờ khói, cô đơn đến Giang Châu. . . .’

Trì Nam cười lạnh, thật là một bài từ hay hồi ức tình yêu ngày xưa.

"Cô đơn đến Giang Châu?" Trì Nam nhướn lông mày, liếc về hướng Thái hậu, chỉ nghe người sau ngập ngừng nói:

"Trước đó vài ngày Văn Viễn hầu ở Giang Châu. . . . . Cho nên. . . . ."

Thở dài thật sâu một cái, trả giấy viết thư màu hồng lại cho tiểu cung nữ, dợ dợ mắt sang người vẫn đánh túi bụi bên trong viện, hô một tiếng:

"Chu Phú, dừng tay!"

Hai người ở trong giống như không nghe thấy, Trì Nam hết cách lại nói: "Ông ta là người què, chàng thắng không dùng võ. Dừng tay!"

Chu Phú mặt lạnh tóm lấy Văn Viễn hầu còn đang không chịu thua, liếc nhìn chân của ông ta, khinh thường bỏ ông ta xuống, giận dữ nói: "Ta ghét nhất ai khi dễ thiếu nữ, lần tới đừng cho ta gặp phải, nếu không mặc kệ người có què hay không."

.. ..

Lời này của Chu Phú, đủ để mọi người tại đây mơ mộng một lúc, lại không biết ‘thiếu nữ’ mà đại phò mã nói có phải thái hậu hay không?

"Người! Đồ tiểu bối ngu ngốc, người biết cái gì là tình đầu ý hợp? Người căn bản không hiểu tình yêu của ta và Quỳnh nhi. . . ."

.. ..

Văn Viên hầu bị quăng đi, vẫn gầy gù như con gà chọi, bò dậy liền lại xông về phía Chu Phú, mà tiếng kêu của ông lại khiến người ta mơ mộng một phen, lại không biết ‘Quỳnh nhi’ mà Văn Viên hầu nói có phải Thái hậu không?

..

Tri Nam che cái trán, liếc nhìn Thái hậu bị sợ đến không dám nói lời nào, nhưng cũng không nhìn được đo mặt, len lén nhìn về phía Văn Viễn hầu như thiếu nữ hoài xuân, cảm thấy không biết nói gì. . . Tuổi của hai người cộng lại cũng sắp 100 tuổi, còn không chú ý thân phận mà. . .

"Đưa Văn Viễn hầu về Tương phủ." Tri Nam lạnh lùng phân phó Ngọc Khanh. Nghĩ thầm, không thể để cho ông ta tiếp tục mất mặt.

Văn Viên hầu Bách Lý Quân là con thứ của Vũ Đình Thừa Tướng Bách Lý Tung Hoành, lúc tuổi còn trẻ bị phế một chân trên chiến trường, tính tình nhô nhả, tính thơ ý họa, chấp nhứt tư tình nhi nữ với Quỳnh Quang thái hậu, ngày trước có tiền để trấn áp, ông ta mới không cần rờ, hôm nay tiền để băng hà,

nên ông ta không chút kiêng kỵ rồi.

"Quýnh nhi, tình yêu của ta dành cho nàng có trời biết nàng biết ta biết, biển cạn đá mòn, chân trời góc biển, vĩnh viễn không thay đổi. . . . ."

Bốn gã cầm quân nâng Văn Viễn hầu vết thương chồng chất, không ngừng giã giụa lên đưa đi, Văn Viễn hầu bị vác ở giữa không trung vì tình yêu nên không hề sợ hãi, vẫn vẫn chương đầy ngập, nhiệt tình menh mông, khiến đầu của mọi người tràn đầy vạch đen.

Khi tuyên ngôn tình yêu của Văn Viễn hầu càng đi càng xa, trong điện Nguyên Dương mới khôi phục bình tĩnh, Trì Nam nhìn Chu Phú đi tới, chỉ cảm thấy ánh mắt hắn thật kinh dị, không trong suốt giống ngày trước, hết cách chỉ lắc đầu, ai, cũng biết sẽ biến thành như vậy.

"Chàng đến điện Nguyên Dương như thế nào?"

Trì Nam hết cách đành phải hỏi Chu Phú, còn chưa nghe được câu trả lời, cả người đã bị Chu Phú gánh trên vai, Ngọc Khanh nhớ tới hành động của Chu Phú với Nhị công chúa lúc này, lập tức nóng lòng bảo vệ chủ, muốn đoạt lại trường công chúa trên vai Chu Phú.

Nhưng Chu Phú uống say lại giống như đổi thành người khác, ngày trước chỉ là vô cùng mạnh mẽ, hôm nay cư nhiên tinh thông bộ pháp, ra tay thật nhanh, hai ba lần liền ngăn hắn ở ngoài, chỉ thấy hắn khiêng trường công chúa Trì Nam, dưới chân như có gió, nhảy một cái tới nóc nhà, chỉ chốc lát sau liền biến mất ở trong ánh trăng vô biên.

Mọi người trợn mắt hốc mồm. . .điễn\* đề\*àn\* lê\* qe\*ủy\* đ\*ôn . . . Không ngờ, đại phò mã lại là một cao thủ thâm tàng bất lộ!

Nhớ tới hỗn chiến lúc trước, mọi người cảm thán.

Phải biết, lúc trước Văn Viễn hầu Bách Lý Quân chưa bị thương chân, thì võ công cũng nổi tiếng trong nước, chênh lệch không xa tướng quân Bách Lý Kiều đã qua đời, hôm nay lại bị đại phò mã đánh sưng mặt sưng mũi. . . . .

---

Chu Phú bắt Trì Nam chạy thẳng về phía tây, Trì Nam chỉ cảm thấy đầu óc hôn mê, cảnh tượng dưới chân trôi qua nhanh nhìn không rõ lắm, nhưng gió quất vào mặt lộ rõ tốc độ hiện tại.

Qua không bao lâu, Trì Nam chỉ cảm thấy sau lưng bị đau, cả người của nàng liền bị Chu Phú để lên cái giường không mấy mềm mại, cái giường này. . . .  
. Khá quen, ngọn đèn dầu đốt lên, lại là phòng ngủ ở nhà của Chu Phú trước kia.

"Chu Phú, chàng muốn làm gì hả? Còn chưa trả lời ta, sao chàng lại đi vào điện Nguyên Dương?" Trì Nam từ trên giường bò dậy, ngọc sai bị lỏng rơi xuống, tóc đen như tơ lụa xõa xuống.

Chu Phú vẫn lạnh lẽo nhìn Trì Nam vô cùng quyến rũ, trong mắt lập lòe ánh sáng, thong thả ung dung bắt đầu cởi quần áo của mình.

"Xuân Không, nàng đẹp nhất là lúc ở trên giường."

Những lời này, khiến Trì Nam nghe xong trực tiếp muốn trợn mắt cho hắn xem, Chu Phú đặt đai lưng vàng ngọc trên mặt bàn hơi dính bụi, lại nhìn Trì Nam, rồi mới trả lời:

"Bản đồ cha để lại ta đã xem rồi, rất phù hợp với địa hình trong cung, nên bắt trì bắt giặc liền đi tới nơi đó, "D"Đ"L"Q"Đ" đúng lúc thấy tên què kia muốn cưỡng ép nương, nên mới ra tay với ông ta."

Cưỡng ép? Văn Viễn hầu cưỡng ép Thái hậu? Trì Nam tưởng tượng hình ảnh đó ở trong đầu, rồi sau đó lại nghĩ tới cha Chu Phú —— lão già kia, nàng cũng quên mất thân phận trước kia của ông ta, lại còn cất giấu bản đồ nữa, hừ, thật là chết cũng không chịu yên.

Lúc này Chu Phú đã cởi hết áo, ngồi vào trên giường bắt đầu cởi quần, Trì Nam mới phát giác có chút không đúng, nhưng mới vừa muốn chạy trốn, lại bị Chu Phú trước một bước đè ở dưới thân, trang phục hoa lệ liền bị phò mã hùy đi như áo rách, sau khi cởi quần lót, Chu Phú đưa ngón tay dính nước miếng vào trong cơ thể Trì Nam, sau mấy phen rút ra đưa vào, cảm thấy hạ thân Trì Nam có chút ướt át, liền không để ý sự phản kháng của Trì Nam, đâm phần lửa nóng của mình vào.

Trì Nam nhú chặt chân mày, không ngừng vỗ vào bả vai Chu Phú, lại không thể được gì, phía dưới liên tục ra vào, pháp phòng như trái tim của nàng.

Rút ra đưa vào gần trăm lần, Chu Phú mới uốn thân thể lên, phóng toàn bộ lửa nóng vào trong cơ thể Trì Nam, Trì Nam nóng bỏng khó tả, mắt nỏ đom đóm, không ngừng thở hổn hển, chỉ cảm thấy Chu Phú nhanh chóng rút ra, rồi đi xuống giường.

Chu Phú uống say thì lạnh lùng, kiêu ngạo, không biết thương hương tiếc ngọc, về điểm này, Trì Nam đã hoàn toàn lĩnh giáo vào đêm tân hôn của họ, nàng vĩnh viễn cũng không quên được, đêm hôm đó suýt chút nữa nàng đã mất mạng, nhưng lần này, hắn chỉ tiết một lần đã bỏ qua cho nàng à?

Trì Nam thở hổn hển nghiêng đầu nhìn, hai mắt đen thui, lòng muốn chết cũng có.

Chu Phú lấy một cái hộp nhỏ từ trong tủ ra, cái hộp làm từ gỗ đào, nhìn không giống như vật dân gian, Trì Nam biết đồ lão già kia để lại tất nhiên không phải vật dân gian, lại không biết đó là thứ gì.

"Xuân Không, ta cảm thấy phía dưới của nàng không đủ ướt át, cha từng nói, phía dưới của nữ nhân phải đủ ướt át mới đủ nhiệt tình, dùng cái này đi."

Chu Phú lấy một bình màu xanh lá cây nhỏ từ trong hộp gỗ đào ra, vừa đi vừa nói chuyện.

Trì Nam vội vàng khép chặt hai chân, lắc đầu: "Đó là vật gì, ta không muốn."

Chu Phú không nói lời gì, xâm nhập giữa hai chân Trì Nam, chọt từ một bàn tay khác xòe ra vật nam tính giả bằng hai ngón tay, bôi thuốc trong bình xanh lá nhỏ lên trên, rồi đưa vào trong cơ thể Trì Nam lần nữa.

Xúc cảm lạnh như băng khiến Trì Nam hít vào một hơi, đồ của lão già đó tuyệt không nghiêm chỉnh, quả nhiên, sau khi Chu Phú không ngừng nỗ lực rút ra cảm xuống, hạ thân của nàng liền có cảm xúc lạnh lẽo khó kiềm chế, không tự chủ được kêu lên tiếng: "A, thật là nhột, thứ gì đó?"

Chu Phú mặt lạnh lùng xem phản ứng của Trì Nam, nở nụ cười rất khác bình thường, có vẻ lưu manh, có chút kinh khủng, cho tới bây giờ, nàng mới rõ cuộc hiểu được, trong cái bình xanh lá đó đựng thứ gì, đó chính là xuân dược chuyên cho nữ nhân dùng. . . .

Không ngờ đêm qua 'hành hung', tối nay liền báo ứng ở trên người nàng rồi. Dù phò mã mặt lạnh có gương mặt giống Chu Phú, nhưng linh hồn lại không còn thật thà, Trì Nam than vãn: mạng ta tiêu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 19: Phò mã tỉnh lại

"Chu Phú, ngươi có chừng có mực cho ta. Muốn uống nước, lăn xuống cho ta uống nước!" Trì Nam thừa hoan dưới cơ thể ngấm đen cường tráng đó, mặc dù triển miên, nhưng bây giờ khó có thể tiêu thụ, không thể không lên tiếng ngăn lại.

"Xuân Không, nàng thật là chặt, tựa như đêm hôm chúng ta động phòng." Hai mắt Chu Phú mê ly, chìm đắm trong cảm giác trống rỗng tuyệt vời khó có thể kiềm chế, hân hoan tưởng chuyện cũ, càng thêm lửa nóng sôi trào.

Lật người Trì Nam lại, bàn tay đen nâng bụng của nàng, làm cái mông nàng nâng cao, một cái tay khác đẩy cái chân mềm nhũn của Trì Nam ra, rồi lại động thân đâm vào, trải qua sự khai phá vừa rồi, hạ thân Trì Nam đã vô cùng ướt át, Chu Phú chỉ cảm thấy giống như bị một vùng nước hồ khít khao bao lấy, vừa nóng vừa trơn, để hân hoan chơi trong đó.

"Im miệng!"

Sắc mặt Trì Nam ửng hồng, thân thể bị Chu Phú dùng sức đụng lay động trước sau, nàng dùng hai cùi chỏ cật lực chống thân thể, nhưng cái mông bị buộc nâng cao nghiêng hợp Chu Phú, hai nụ hoa trước ngực cọ vào cái mền hơi xù xì, ngứa ngứa tê tê, cảm giác nơi đó nở ra, kêu gào người ta lấp đầy khoảng trống.

Chu Phú giống như đọc hiểu tư tưởng Trì Nam, đôi tay liền dùng tư thái ngang ngược cầm chặt hai quả cầu thịt không ngừng đung đưa, cảm giác lạnh lạnh, mềm mại hơn bất kỳ loại tơ lụa nào.

"Còn nhớ rõ, khi đó chất độc trên người của nàng vừa được giải, là da như trứng gà vừa lột vỏ, trơn bóng vô cùng, ta cứ sợ sờ sẽ hư, nàng biết không?" Chu Phú chảy mồ hôi đầm đìa, phía dưới không ngừng cây cây, trong miệng cũng không nhả rời, nhớ lại trí nhớ tốt đẹp trước kia cùng với Trì Nam.

Trì Nam nhắm hai mắt lại thừa nhận từng đợt lại từng đợt vui thích, nửa năm trước nàng bị độc thủ, trúng kịch độc, toàn thân thối rữa không chịu nổi, bắt đầu tìm ông già kia, điếu ♦ 》 ♦ \* àn 》 lê 》 q \* úy ♦ ♦♦♦♦ ông ta mặc dù khôn khéo, nhưng bản lĩnh lại hết sức cao, võ công cao cường, y thuật cũng cao minh, chẳng trách khi còn sống tiên đế tin dùng ông ta thế.

Mà yêu cầu duy nhất để ông ta cứu nàng, là nàng phải gả cho nhi tử của ông ta, trời mới biết tại sao ông ta có thể có nhi tử.

Vừa bắt đầu, Trì Nam tất nhiên không muốn, nhưng nhớ tới trách nhiệm trên vai và mối thù chưa báo, nên chỉ đành phải cắn răng đồng ý với ông ta.

Nhưng nàng không ngờ, kết hợp với Chu Phú, cũng không khổ sở như tưởng tượng, mặc dù không có long trời lở đất, thề non hẹn biển, cũng không có vinh hoa phú quý, mỗi ngày đều là cơm rau dưa, nhưng Chu Phú luôn có thể mang đến sự cảm động cho nàng trong lúc bình tĩnh, từ từ vào tim, vòng vòng tận xương, chưa từng có ai thương nàng như Chu Phú, cho nàng tình yêu chân thật nhất, tình khiết nhất trên đời này, nên vài tháng sau, nàng phát hiện, nàng thật sự yêu người nam nhân nhìn như bình thường không có gì lạ này.

Mà người nam nhân này lại có rất nhiều điều cổ quái khiến nàng khó có thể tưởng tượng! Một trong những điều cổ quái này đang bị thảm xảy ra trên người nàng. . . .

Trì Nam không chế không được ưm ra tiếng, phối hợp với cử động của Chu Phú, nên nàng đưa mông gần sát hơn, để cho hân hoan mỗi một cái vào cũng sâu đến tử cung, đụng đến bụng dưới lửa nóng tê dại, Trì Nam miệng đắng lưỡi khô, thờ hồng hộc, chỉ cảm thấy mình sắp lên thiên đường.

Được nương tử chủ động phối hợp, Chu Phú càng thêm nhiệt tình nhiều hơn, hất lật người Trì Nam lại, đôi tay nắm hai chân của nàng, để nàng khoác lên trên vai mình, khi hai chân chạm lại, chỉ cảm thấy hạ thân nương tử càng thêm khít khao, hân vô cùng sung sướng không ngừng vuốt ve cái mông trắng của nương tử, mạnh mẽ tách ra hai bên, cúi đầu nhìn chỗ kết hợp của hai người, trên mặt lộ ra nụ cười tà ác.

"Xuân Không, nàng còn nhớ rõ cái này không?" Hân lấy cái cây nhỏ lớn bằng hai ngón tay mà lúc nãy đưa vào cơ thể Trì Nam ra trước mắt nàng: "Lúc trước khi nàng chưa thể tiếp nhận ta, cũng nhờ dùng cái này để tạo mở đầu d ★ d ★ l ★ q ★ d".

Trì Nam bị khoái cảm bao phủ, ánh mắt mê ly, đã không có hơi sức trả lời vấn đề của Chu Phú, chỉ là trong lòng thoáng qua chút lo lắng.

Quả nhiên, đợi Chu Phú nói xong câu kia, Trì Nam lại cảm thấy hậu môn có vật trơn lạnh xâm nhập, con cây kia bị Chu Phú giữ lấy không vào hết trong cơ thể nàng, nhưng thỉnh thoảng bị chướng bụng làm cho Trì Nam cương thân thể, nàng không biết là khổ sở hay vui thích, chỉ cảm thấy thân thể đang bị hân khiêu chiến cực hạn, bị sự cực hạn này kích thích, khiến nàng muốn sống muốn chết, quên mất tất cả, chỉ muốn phối hợp động tác của hân, khiến sự hưng phấn đạt tới tột cùng.

Không nhớ rõ đôi bao nhiêu loại tư thế, không nhớ rõ trước sau bị thay phiên đâm bao nhiêu lần, nàng chỉ biết, mặc kệ mấy lần, Chu Phú cũng không cho nàng nghỉ ngơi chốc lát, bị thuốc kích thích, thân thể tê dại khiến Trì Nam quên mất phản kháng, dần dần chìm đắm trong cuộc làm tình không tính là người tình ta nguyện, nhưng tuyệt đối nhiệt tình nóng bỏng.

Thôi, nếu không phản kháng được, vậy cũng chỉ có thể hưởng thụ.

Đêm trăng miên còn đang tiếp tục, tiếng rên rỉ thờ gấp vang lên trong phòng không dứt, đúng là xuân sắc vô biên.

Sáng sớm hôm sau, Chu Phú từ trong cảm xúc thỏa mãn tỉnh táo lại, còn chưa mở mắt, liền giang hai cánh tay duỗi lưng, chỉ cảm thấy cả người thoải mái cực kỳ, tử chi tê dại, thân thể rã rời tràn đầy lực lượng.

Hân mở hai mắt ra, nhìn nhìn bốn phía, trong nháy mắt liền mất hồn, hân. . . sao lại ở nhà? Không phải nên ở phủ công chúa sao?

Vuốt vuốt hai mắt, Chu Phú ngồi dậy từ trên giường, không đứng lên không biết, vừa đứng, quả là sắp dọa hân mất hồn mất vía rồi.

Chỉ thấy nương tử bị lột sạch như cái trứng bóc vỏ, cặp chân bị chia ra cột vào hai bên khung treo màn giường, mở ra thật to, đúng rồi, bị trói vậy, mà không mở ra được sao?

Chu Phú muốn đắp y phục lên cho nương tử, lại phát hiện trên giường trên đất đều là vải vụn, đâu có y phục nào hoàn chỉnh, hân vội vàng hấp tấp lấy mấy miếng vải vụn che vùng mẫn cảm của nương tử lại, sau đó nhắm mắt, nhìn về phía mặt của nương tử.

Đó là gương mặt âm trầm tới cực điểm, trong sự tĩnh mịch mang theo sát khí trí mạng, ánh mắt đen cực kỳ lo lắng, giống như sóng lớn nhấp nhô, biến đột nhiên gào thét, Chu Phú chỉ cảm thấy sau lưng vọt qua một dòng khí lạnh rét người.

"Nương tử, tại sao có thể như vậy? Là ai khiến nàng thành như vậy?" Chu Phú vừa đau lòng vừa tức giận, vội vàng đứng lên giúp nương tử cởi dây trói chân ra.

Trì Nam nghiêm mặt lạnh lùng, cả đêm nàng không ngủ khiến dưới mắt thâm quầng, dùng một ánh mắt sắc bén giết chết người nhìn chằm chằm gương mặt thật thà của Chu Phú.

Chu Phú bị ánh mắt của nàng nhìn xem chút muốn mở bụng, chỉ dứt quãng, áp a áp ứng hỏi

"Chẳng lẽ là. . . . . Ta?" dĩ ◎ n ♀ đàn ① ê ♀ quý ♀ đ ◎ n

Chu Phú hoàn toàn bị ý nghĩ này đánh sập, sao lại là hân đây? Mặc dù phương thức này hân đã tưởng tượng trong đầu nhiều lần, nhưng chỉ là nghĩ thôi, hân chưa bao giờ muốn hành động, được rồi, coi như có muốn hành động, cũng không có lá gan đó.

Sắc mặt của Trì Nam càng thêm âm trầm, được cởi trói, nhưng hai chân đã cứng ngắc chết lặng căn bản không sử dụng ra hơi sức, nên rút cái bộp trên ván giường.

Chu Phú nhìn càng thêm đau lòng, liền ôm đôi chân ngọc vào trong ngực, vuốt ve yêu thương vô hạn.

Trì Nam nhìn bộ dáng của hân, nếu như bây giờ nàng còn có hơi sức, nhất định sẽ nhào tới, cắn rút một miếng thịt của hân mới bằng lòng bỏ qua, hân lại còn hỏi nàng, tại sao có thể như vậy? Là ai biến nàng thành như vậy?

Tối hôm qua bị thuốc khống chế, nàng và Chu Phú đã cuồng hoan trắng đêm, vốn mệt mỏi vô cùng, lại không ngờ D ★ D ★ L ★ Q ★ D, trước khi ngủ Chu Phú còn làm ra hành động này, hân nói như thế nào chứ, nói là làm vậy thì chất lỏng bắn vào cơ thể nàng sẽ không chảy ra được, như vậy nàng sẽ có thể mang thai.

Con mẹ nó không thể chảy ra, con mẹ nó mang thai, hiện tại nàng chỉ muốn chính tay đâm con cầm thú khoác da dê này, không, cầm thú còn có linh tính, hân nhiều lắm chỉ là loài bò sát không bằng cầm thú.

Chu Phú uất ức nhìn nương tử, thiên ngôn vạn ngữ nghẹn ở ngực, khó có thể nói ra, chỉ liều mạng xoa bóp vết bầm cho nương tử.

Sau nửa canh giờ, Trì Nam mặc chỉnh tề, sắc mặt cực kỳ tiều tụy được Chu Phú ôm lên xe ngựa của Ngọc Khanh, trở lại trong cung.

Đọc theo đường đi, sắc mặt của Trì Nam đủ để đông lạnh trời đất, đôi mắt tối đen nhìn chòng chọc Chu Phú, còn Chu Phú núp ở một góc xe ngựa, xấu hổ không dám ngẩng đầu.

---

Trì Nam trở lại phủ công chúa liền tắm gội, ra lệnh ai cũng không được phép quấy rầy, Chu Phú thì tích cực hưởng ứng mệnh lệnh này của nương tử, tự động xin giết giặc đứng nghiêm ở ngoài cửa phòng, lời thề son sắt bảo đảm sẽ không thả vào một con ruồi nào, Trì Nam âm thầm cho hắn một chữ: cắt!

Chu Phú không dám lơ đãng, chỉ đành phải biến mất.

Qua cả đêm truyền bá, sự tích giương oai trong cung của đại phò mã đã truyền khắp, mọi người rối rít thảo luận, đại phò mã trung hậu chất phác, nhìn thật thà vô cùng, có võ công hết sức cao cường không nói, hắn ta lại còn dám ra tay với Văn Viễn hầu, không phải quá ngu ngốc, chính là quá có gan rồi.

Phải biết, kể từ Bách Lý Kiều tướng quân chết đi, Văn Viễn hầu Bách Lý Quân chính là chỉ bảo trong tướng phủ, bình thường đừng nói là đánh nhau, dù ở bên ngoài bị nói nửa câu linh tinh, thì Định Viễn Thừa Tướng gia cũng sẽ cầm vũ khí liều mạng với kẻ đó.

Nói đến Định Viễn Thừa Tướng gia, là thừa tướng duy nhất được phong quan từ đường võ, ở trên triều đình mặc dù không đến nỗi một tay che trời, nhưng có thể lực không lồ.

Thừa Tướng gia dưới trướng có hai tử, nhưng một đứa con chết trận sa trường, một đứa con lại gãy chân mà về, thấy họ Bách Lý ngày càng điều linh, tướng gia dù có thực lực ở cường đại cũng không khỏi mỗi ngày lo lắng không có ai nối nghiệp, cho nên vô cùng cung chiêu Văn Viễn hầu - nam nhân duy nhất của họ Bách Lý.

Trước kia có người mắng Văn Viễn hầu một câu ‘tên què đáng chết’ liền bị tướng gia mang binh đến nhà vào ban đêm, lúc này đại phò mã đánh Văn Viễn hầu sung mặt sung mũi, cánh tay trật khớp, xương sườn gãy ba cái, oán thù này, chắc chắn khiến vị tướng gia quyền cao chức trọng nóng nảy kia kêu la như sấm.

Tất cả mọi người đang phỏng đoán, lúc này đại phò mã của bọn họ còn có thể trốn được sao?

Trì Nam không cho Chu Phú đến gần nàng trong mười thước, nên Chu Phú không dám nghịch lại, bèn đi vòng vo ở trong phủ công chúa nửa ngày, lại muốn đi Luật Cẩn quán, nhưng lo lắng sức khỏe của nương tử, nghĩ tới nghĩ lui, hắn vẫn không yên lòng, nên ra cửa mua ít thuốc cho nương tử.

Chu Phú muốn ra khỏi cửa, tự nhiên không ai dám ngăn trở, nhưng, dựa theo tình thế hôm nay xem ra. . . . đám người trong phủ công chúa cũng âm thầm đổ mồ hôi lạnh vì đại phò mã.

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 20: Phò mã bị tính sổ

Chu Phú đi trên con đường với dòng người đông như trẩy hội, muốn đi mua chút thuốc cho nương tử, lại áp úng với lão bản tiệm thuốc hồi lâu, đôi phương mới lấy ít cò ngải diệp và thuốc cầm máu ngừng đau cho hắn, sau đó mặt hồng mập mờ hỏi hắn có phải tân hôn hay không, phải tiết chế đó nhé.

Ai, hắn cũng biết là phải tiết chế. Sáng nay tỉnh lại thấy bộ dáng nương tử tiều tụy như vậy, Chu Phú đau lòng hơn bất luận kẻ nào, không biết do nguyên nhân gì, chỉ cần uống rượu rồi, liền như thay đổi thành người khác, vô luận là suy nghĩ hay động tác đều không thể khống chế.

Rốt cuộc là bắt đầu từ khi nào chứ? Năm tuổi? Tám tuổi? Không nhớ rõ. Trong ấn tượng của hắn, tật xấu này hình như là di truyền, cha hắn cũng là như vậy, mỗi lần uống rượu, thì trở nên không biết hổ. Có lúc ngồi một mình ở trên nóc nhà cô đơn ngắm sao giả trang thâm trầm; có lúc sẽ biến mất không còn bóng dáng; có lúc lại liều mạng đốc thúc hắn luyện công.

Chu Phú từ lúc còn nhỏ đã biết, cha hắn không phải một người bình thường, ông ấy hiểu được rất nhiều điều mà người ta chưa từng nghe đến, ngay cả nương tử. . . . Chu Phú đã từng hỏi ông ấy, tại sao nữ nhân xinh đẹp như vậy lại cam tâm gả cho hắn, thì cha chỉ cười nói, nhân duyên này vốn thuộc về hắn. . . .

Sau một tháng thành thân với nương tử, thì cha lại mắc bệnh nặng, tất cả đại phu đều tìm không ra mấu chốt, chưa tới hai ngày, ông ấy đã đi đời rồi, có một vài vấn đề ngay cả hắn muốn hỏi rõ ràng, cũng không thể.

Sau khi cha chết, thế giới của hắn chỉ còn lại có nương tử. Nương tử thành toàn bộ cuộc sống của hắn, hi vọng ái ố của nàng đều điều khiển thần kinh của hắn, mặc dù như vậy sẽ làm cho hắn mất đi mình, nhưng Chu Phú vẫn vui vẻ chịu đựng.



Chu Phú cầm thuốc, đi ở trên đường, chột chóp mũi ngửi thấy một mùi thơm quen thuộc, hần men theo mùi thơm nhìn lại, liền một bà lão ngồi ở ven đường, trước người đặt một cái lờn thùng gỗ, trong thùng gỗ nuôi rất nhiều hoa bách hợp, màu sắc như dương chi bạch ngọc, trắng muốt rạng rỡ, Chu Phú vừa nhìn hoa này liền biết rõ nương tử sẽ thích.

Nhi tử bị đánh gãy xương sườn, gãy tay, sưng mặt sưng mũi khiến sự phẫn nộ của Định Viễn Thừa Tướng gia tăng lên đến cực điểm, đợi tình huống nhi tử khá hơn chút rồi, liền triệu tập 800 tinh binh, từ phủ Thừa Tướng chạy về phía phủ trưởng công chúa như sấm vang chớp giật, vây quanh bức tường hoa đào xuân sắc đến nước chảy không lọt.

Ngọc Khanh mang theo 200 Hiền Viên thiết kỵ trấn thủ, ứng đối Thừa Tướng gia râu tóc bạc trắng, đang tức sùi bọt mép.

"Khi lão tử mang binh đánh giặc, mấy tiểu tử các ngươi còn không biết mặc tả ở nơi nào đấy. Cút ngay!" Ngoài tường hoa đào, lão Thừa Tướng Bách Lý Tung Hoành ngồi trên lưng ngựa cao chống nạnh kêu gào.

"Tướng gia, công chúa đang nghỉ ngơi, phân phó bất luận kẻ nào cũng không được quấy nhiễu, đây là chức trách của bọn thần, không thể tránh ra, kính xin tướng gia tha lỗi." xưa nay Ngọc Khanh đều biết tính tình vị tướng gia này, liền thoáng hạ giọng nói chuyện.

Bách Lý Tung Hoành thống lĩnh 30 vạn cấm quân trong kinh thành, khí thế thật không thấp, râu ria vảnh lên, d \* d \* l \* q \* d lông mày dựng lên, nổi trận lôi đình như ác quỷ:

"Chức trách? Lão tử từng dẫn binh đánh thắng Nam Cung, đánh thắng Đột Quyết, tùy tiện đưa ra một trận, đều là chiến công hiển hách, các ngươi là thứ gì? Lại dám ngăn cản đường đi của lão tử, cút!"

"Tướng gia, xin đừng làm khó bọn thuộc hạ, công chúa có lệnh. . . ." Ngọc Khanh có chút chống đỡ không được, ngày trước chỉ nghe nói Thừa Tướng nóng nảy, nhưng chưa bao giờ biết, hôm nay gặp mặt, thật là khiếp người như Chung Quỳ vậy.

"Lệnh cái rắm!" Lão tướng gia quả quyết chặn lại lời Ngọc Khanh nói, chỉ trời kêu lên: "Đi nói với nha đầu Tri Nam kia, dù tiền để trên đời, biết lão tử tới cũng chắc chắn sẽ ra cửa đón, hôm nay mặc dù nó nhiếp chính, cũng không thể quên quy củ này."

"Tướng gia. . . . . Cần gì làm khó thuộc hạ." Ngọc Khanh lộ vẻ khó xử, ra vẻ yếu thế, hy vọng có thể khiến lão tướng gia thương hại, đến đây thì dừng.

"Xí! Làm khó cái rắm! Nha đầu đó không ra cũng không sao, mục đích hôm nay lão tử tới, là bắt lấy thằng nhà quê thiếu dạy dỗ kia, mẹ nó, cả nhi tử của lão tử cũng dám đánh, xem lão tử đá tung trứng hần, chặt đứt gốc hần!" Tướng gia nhảy xuống từ trên lưng ngựa, nổi trận lôi đình.

"Năm năm trước, lão tử đã nói, ai dám động đến bất luận người nào ở Bách Lý gia, lão tử liền diệt tộc hần, con bà nó, tức chết ta. Mau gọi hần ra ngoài, không ra được, lão tử liền tự vào tìm!" Lão tướng gia càng nói càng tức, đôi tay chống nạnh, hung thần ác sát xoay vòng vòng ở trước cửa phủ công chúa.

Ngọc Khanh biết, hôm nay tướng gia còn ở chỗ này kêu gào, xem ra vẫn là bận tâm công chúa, nhưng loại tình huống này nếu như tiếp tục diễn ra, hần cũng không dám bảo đảm lão tướng gia gần trăm tuổi này còn có thể bận tâm bao lâu, đến lúc đó thật mang theo 800 tinh binh vọt vào, hần làm sao ngăn cản được.

Đang lúc Ngọc Khanh âm thầm tính toán trong lòng, lão tướng gia đã vươn người ra, nín lấy vạt áo hần, trừng mắt giận dữ gào lên: "Ngươi gọi hay không gọi? Gọi hay không gọi? Mau gọi phò mã chó má đó ra đây cho lão tử! Gọi ra mau!"

"Tướng gia, phò mã. . . . . Không có ở đây bên trong phủ!"

"Cái — điểndân \* \* \* \* \* quýđôn — cái rắm!"

Lời Ngọc Khanh nói, Bách Lý Tung Hoành chắc chắn không tin. Không thể nhịn được nữa, bàn tay liền vùng lên, tinh binh sau lưng lập tức hô đáp, chỉnh tề xuống ngựa, vận sức chờ phát động.

Đột nhiên, hai tiếng kêu non nớt cắt đứt sự giương cung bạt kiếm ở nơi này:

"Gâu. . . . . Gâu gâu. . . . ."

Tiếng kêu không hợp thời này, khiến mọi người đều ghé mắt nhìn nhau, chỉ thấy từ xa có một nam tử đen thui, cao lớn cường tráng, với nụ cười thật thà đang đi tới gần, tay trái cầm một bó hoa bách hợp thật to, còn tay phải thì ôm một con chó con chưa đủ tháng, màu lông đen nhánh, hai con mắt sáng ngời y hệt nho đen.

Theo bước đi của Chu Phú, trong đôi mắt trong veo của con chó con cũng tràn đầy lo lắng, tiếng nghen ngào nghen ở trong cổ họng, cúi đầu trên cánh tay Chu Phú, bộ dáng vô cùng dễ thương.

Chu Phú vừa cầm hoa, vừa ôm chó, hai thứ đồ này đều là vì khiến nương tử vui mừng mà mua, hần đi vào ngõ hẻm phủ công chúa, liền thấy hai đội người ngựa giăng co lẫn nhau, mơ hồ nghe 'gọi phò mã ra ngoài' vang văng.

Chu Phú giao con chó con đang cứng ngắc cả người vào trong tay Ngọc Khanh, mình thì cầm bó hoa bách hợp đối mặt với ông lão đang tỏa ra sát khí

kinh người, râu tóc bạc trắng, giận dữ vô cùng.

"Ông cụ, ông tìm tôi à?"

Ở trong mắt Chu Phú, Định Viễn Thừa Tướng quyền cao chức trọng cũng chỉ là một ông già bình thường, không có gì mà sợ hãi, nhưng từ nhỏ cha đã dạy hẳn, phải thân thiện với người già, thái độ phải như gió xuân lan tràn cả vùng đất.

Bách Lý Tung Hoành nhìn chằm chằm thẳng nhóc đen thui không biết từ đâu chui ra, trong lúc nhất thời có chút chần chờ, đây chính là phò mã của nha đầu Trì Nam kia?

"Sao người đen như vậy?"

Quý thần xui khiến, lão tướng gia không hung dữ hỏi tội trước, mà lại hỏi một câu chẳng liên quan gì.

Chu Phú hơi ngượng ngùng, không biết trả lời thế nào, nên gãi đầu có chút khó xử: "Ách. . . . Trời sanh thôi."

Tướng gia chợt phản ứng kịp, lúc này không phải là lúc hàn huyên với cậu ta, ông tới để hỏi tội mà, đúng, ông tới để hỏi tội. D★Đ★L★Q★Đ

"Tiểu tử thú, con ta bị người đánh bị thương, gan chó thật là lớn!" Tướng gia đột nhiên biến sắc, chỉ vào Chu Phú, ánh mắt lộ vẻ hung dữ.

Chu Phú có chút không hiểu: "Nhi tử của ông?"

Ông lão lớn tuổi như vậy rồi, vậy nhi tử ông chắc cũng không nhỏ, sao lại bị hấn đánh nhỉ?

"Thế nào? Dám làm không dám chịu? Lão tử tung hoành sa trường mấy chục năm, giết người còn nhiều hơn người qua cầu, ghét nhất là người nhát như chuột. Để mạng lại đi."

Tướng gia hung thần ác sát nín lấy vạt áo trước của Chu Phú, kéo hấn lại trước mặt, chợt thấy một hương thơm nồng nặc xông vào mũi, bó hoa bách hợp Chu Phú nâng trong tay đang bị kẹp giữa hai người.

Lão tướng gia thấy bó hoa bách hợp, khoe mắt liền hơi ướt át, ông nhớ, Lan nhi thích hoa bách hợp nhất, lần đầu tiên gặp bà ấy ở Mạc Bắc thì bà ấy đang cầm một bó hoa bách hợp trắng, thật sự là người còn yêu kiều hơn hoa, cái nhìn đầu tiên liền khiến ông đắm chìm.

Lan nhi là chính thê của lão tướng gia, ba năm trước đây nhiễm bệnh mà chết, từ sau khi đó Bách Lý thừa tướng gia liền không cho bên trong phủ trồng Bách Hợp, tránh cho ông thấy cảnh thương tình, không ngờ hôm nay lại thấy được trong tay tên nhóc đen thui, quả thật đáng căm.

Trong mắt lão tướng gia sinh ra lửa giận, cảm thấy Chu Phú đã làm hại này bó hoa xinh đẹp thuần khiết này, liền nổi giận gầm lên một tiếng, không nói lời gì liền đánh vào bó hoa, cũng may Chu Phú đủ cảnh giác, chứng kiến Bách Lý thừa tướng ra tay liền vòng bó hoa qua hướng khác, nên mới may mắn thoát nạn.

"Ông lão, ông làm gì đó? Có gì từ từ nói." Chu Phú gấp gấp tránh khỏi Bách Lý thừa tướng, không rõ chân tướng mà khuyên giải.

"Nói cái rắm! Người là tiểu tử thú từ trong hổ phân bò ra, xem hôm nay lão tử không nghiền người thành tro, lão tử sẽ theo họ người!"

Bách Lý tướng gia tung hoành sa trường mấy chục năm, mặc dù không giỏi văn chương, nhưng miệng nói thô tục cũng là chuyện thường, điển hình là người nói chuyện không động não, bất chấp hậu quả.

Chu Phú vừa cẩn thận che chở đóa hoa, vừa tránh né công kích của ông lão, tận đến giờ phút này hấn mới phát hiện, ông lão nhìn có vẻ uy nghiêm trước mắt không phải người bình thường, ông ta nói hấn đánh con ông ta, chẳng lẽ là. . . . Tối ngày hôm qua?

Loáng thoáng, Chu Phú giống như có chút ấn tượng, trong trí nhớ mơ hồ, người kia xác thực bị hấn đánh rất nhiều. . . . Việc này, làm sao mới tốt chứ, cha người ta đã tìm tới cửa rồi.

Hấn có nên nói xin lỗi hay không? Có nên phụ trách hay không? Có nên để ông ta đánh lại không?

Vô số từ có nên không quanh quẩn ở trong đầu Chu Phú, không thừa chút ý nghĩ, áo ở cánh tay phải lại bị kéo xuống, lộ ra một đoạn cùi chỏ đen sẫm.

Thôi, nếu hấn đã đánh nhi tử người ta, vậy cho ông lão đánh lại cũng có sao đâu, Chu Phú thâm nghĩ trong lòng như thế, liền ngừng né tránh, đứng thẳng ở nơi đó, muốn nhận lấy mấy chiêu của ông lão, nhưng, khi ông lão vung tay to tới, hấn lại không nhịn được giờ tay che cho bó hoa.

Bách Lý Tung Hoành thấy Chu Phú ngừng né tránh, vốn tính một chương phé hấn, ai ngờ, một nốt ruồi đỏ ở khuỷu tay hấn lại làm cho ông dừng động tác lại.

Hấn, hấn sao có thể có nốt ruồi đỏ này?

Tướng gia sợ ngây người

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).



vốn cho là còn có một chút thời gian giảm xóc như ai dè, Chu Phú nhất thời căng thẳng thần kinh, cúi đầu nhìn lại con chó con trong tay, nhìn thẳng vào tròng mắt long lanh của nó một hồi lâu, không biết có nên phát ra âm thanh nhắc nhở nương tử không, đang do dự, thì con chó con phát ra mấy tiếng nức nở nghẹn ngào từ trong cổ họng, thành công giải quyết vấn đề khó khăn này giữa Chu Phú.

Trì Nam quay đầu lại, nhìn Chu Phú, dưới mắt vẫn bầm đen, sắc mặt tái nhợt, Chu Phú nhìn cực kỳ đau lòng, lập tức xông đến trước mặt nương tử, khẩn trương nói: "Sao không ngủ thêm một chút?"

Trì Nam không trả lời ngay, chỉ dùng một đôi con ngươi có thâm ý nhìn chằm chằm Chu Phú, sắc bén như muốn nhìn thấu linh hồn hắn  
đi>ền♥đàn≡kê≡quý♥đ>ôn.

Chu Phú bị nhìn hơi chột dạ, ở trong ấn tượng của hắn, nương tử chỉ biểu hiện ánh mắt lạnh lùng này cho người ngoài, đối với hắn luôn là trầm tĩnh như nước, sóng nước chẳng xao, tràn đầy tin tưởng.

Chẳng lẽ là hành động quá mức của hắn tối hôm qua, khiến cho nương tử không thích hắn rồi sao?

"Nương tử, ta. . . . Tối hôm qua là ta không đúng, ta bảo đảm sau này sẽ không uống rượu, một giọt đều không dính, ách, không phải, là một giọt cũng không gửi, có được hay không?"

Chu Phú để con chó con dưới đất, thấp thỏm bắt lấy bàn tay mềm lạnh băng của nương tử, lo lắng trùng trùng bảo đảm nói.

Trì Nam nhìn chằm chằm Chu Phú đang lo lắng, thật lâu sau, mới dùng âm thanh hơi khàn khàn hỏi Chu Phú: "Chu Phú, chàng. . . . Yêu ta sao?"

Không ngờ câu đầu tiên nương tử nói ra lại là câu này, Chu Phú ngẩn người, ngay sau đó phản ứng kịp, liền đưa bó hoa mình đang cầm vào tay nương tử, kiên định nói: "Yêu!"

"Chàng yêu ta nơi nào? Yêu bao nhiêu?" Trì Nam cầm bó hoa, vẻ mặt hơi kinh ngạc, không hề có vẻ khôn khéo bá đạo, quả cảm quyết định như ngày thường.

Chu Phú suy nghĩ một lát, mặc dù không biết tại sao nương tử lại đột nhiên thảo luận sâu xa vấn đề này với hắn, nhưng nếu nương tử hỏi, hắn nhất định phải trả lời đàng hoàng, chỉ nghe hắn nói: "Yêu nàng. . . chỗ nào. . . Ta cũng không biết. Nhưng ta biết, ta rất yêu rất yêu." Chu Phú hơi thất bại, rõ ràng đã nghĩ kỹ câu trả lời, nói vài lời khiến nương tử cảm động, nhưng cuối cùng lại chỉ nói ra khỏi mấy câu không có ý nghĩa này.

Hôm nay Trì Nam hình như hơi đa sầu đa cảm, chỉ thấy nàng đưa mũi lại gần bó hoa bách hợp ngửi nhẹ D♦♦L♦q♦Đ, trong lòng có vài lời muốn hỏi, nhưng lại không thể mở miệng, suy nghĩ sau một lúc lâu, mới hỏi một câu nữa: "Vây. . . Trên người ta có khuyết điểm nào khiến chàng không thích không?"

Chu Phú cảm thấy nương tử chính là nương tử, vấn đề 'yêu nơi nào' vừa rồi quá mức thâm ảo, hắn nghĩ thế nào cũng nghĩ không rõ, nhưng, nếu nói là đến khuyết điểm của nương tử, hắn chỉ cần thoáng khái quát ở trong đầu, liền câu tứ ra:

"À. . . . Nàng quá lạnh lùng, không có lòng đồng tình, lần trước có một cậu nhóc ăn xin, đáng thương bò đến trước sạp thịt mà nàng cũng không đỡ nó."

"Nàng không tin tưởng người khác, sợ bị lừa gạt, có lúc rất tự đại, không thích nói chuyện, nhưng vừa mở miệng liền có chút chanh chua."

"Vói lại lúc ta đang chọn lựa thì nàng luôn dùng ánh mắt ép ta, chưa bao giờ quan tâm ta đang nghĩ cái gì."

"Khi ngủ nàng không an phận, luôn đá ta, cướp chăn của ta."

"Chưa kể com nàng nấu rất khó ăn, không ra gì cả, luôn lãng phí lương thực, còn không chịu cho chó ăn, nhưng mà ta cũng lén đem cho, chỉ là thức ăn nàng nấu, cả Vương Tài nhà bên cũng không thích ăn."

"Còn nữa. . . . ."

Gân xanh trên trán Trì Nam lộ ra dữ dội, cắn răng nghiêng lợi nói:

"Ngươi. . . . . Đủ. . . . . Rồi. . . . . Chứ. . . . . điể~n~đàn~le~quý~đo~n"

Giọng điệu của nương tử nghe đặc biệt âm trầm kinh khủng, khiến Chu Phú đột nhiên phát hiện, hắn đã bất tri bất giác nói ra rất nhiều khuyết điểm của nương tử, hắn muốn thu trở về, lại nước đổ khó hốt.

Nhìn gương mặt nương tử còn lạnh hơn lúc nãy, Chu Phú liền biết vậy chẳng làm, chỉ cảm thấy trên mặt bị vút vào cái gì thom thom, nương tử mắt nhắm, nâng váy, tức giận hung hung xông về gian phòng, 'rầm' một tiếng, nặng nề khép cửa lại.

Đây là —— hiểu lầm thẳng cấp rồi? Chu Phú khóc không ra nước mắt, có chút uất ức. . . . . Là nàng bảo ta nói mà. . . .

Gió mát thổi qua trong sân, một người một chó, tàn hoa đầy đất, Chu Phú co rút thân thể thành một cục, hơi thất bại chột chột con chó con vẫn đang kêu ô ô.

---

Định Viễn Thừa Tướng sầu não suốt con đường trở lại phủ Thừa Tướng.

Vô tri vô giác đi qua cửa chính, đập lên thềm đá, còn chưa ra khỏi cảm xúc cô đơn khi hoài niệm phu nhân, thì khi đi ngang qua phòng nhi tử, đã bị âm thanh gào thét của nhi tử vì đang được đại phu nổi xương lại đánh thức tất cả hồn vía.

Ông . . . sao lại trở lại? Không phải mang binh đi hưng sư vấn tội sao?

A, đúng rồi, là thằng nhóc đen thui đó, thằng nhóc đen thui đó cầm loài hoa Lan nhi thích nhất, có nốt ruồi của Lan nhi, cho nên, ông . . . ông . . . Hẳn ta làm sao lại là Lan nhi chuyển thể đây?

Quả thực là lời nói vô căn cứ! Vậy mà ông còn văng đầu đến mức này. . . . Lão tướng gia dựng râu tròn mắt, chột vồ vào bên cạnh, chỉ nghe bọn hạ nhân sợ hãi kêu:

"A, tướng gia đập tường rồi."

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 22: Phò mã biện luận

Mấy ngày kế tiếp, bên trong phủ công chúa bình tĩnh dị thường.

Công chúa vẫn bận rộn, phò mã vẫn rất chân chó. Mỗi ngày công chúa vừa ra cửa phòng, liền nhìn thấy phò mã đi theo làm tùy tùng, theo vào cùng ra, hận không thể hóa thân trở thành trang giấy, thời thời khắc khắc dán chặt công chúa mới tốt.

Tất cả mọi người nhìn ra được, phò mã đang lấy lòng công chúa, có một số người sẽ ân cần với người khác để người ta tốt mọi người đều tốt; nhưng có một vài người, lại trời sanh không biết lấy lòng, hẳn ta có thể làm hư chuyện tốt, khiến người bị lấy lòng phẩy tay áo bỏ đi, nói thí dụ như: Phò mã.

Sợ công chúa nóng, phò mã sẽ quạt quạt dọc theo đường đi, nhưng lúc nào cũng sẽ đụng phải búi tóc đứng một công chúa mới vừa búi xong; sợ công chúa khát, phò mã sẽ chủ động châm trà, lại không tránh thoát định mệnh, hoặc là đổ, hoặc là trật chân té, sau đó vẩy hết nước trà trên người, tay áo hoặc làn váy của công chúa;

Đủ việc như thế, càng khiến sắc mặt của công chúa trở nên lạnh lùng hơn. Bọn hạ nhân trong phủ công chúa đều đang suy đoán, công chúa và phò mã rốt cuộc xảy ra chuyện gì, thậm chí bắt đầu giao dịch đặt cược, có người đánh cuộc phò mã sống không qua một tháng sẽ bị đá đi; có người đánh cuộc công chúa sống không qua một tháng sẽ đá phò mã đi.

Mà gần đây Trì Nam cũng quả thật rất phiền, không chỉ là bởi vì chuyện Chu Phú, còn có trong triều đình cũng xảy ra một số chuyện lớn, nhưng những chuyện này đều không phải là vấn đề, vấn đề là ở —— Bách Lý thừa tướng .

Không biết sự thăng bằng giữa nàng và Thừa Tướng bị đánh vỡ từ khi nào, lúc trước nàng và Thừa Tướng, chính là nước sông cùng nước giếng, cả hai không phạm nhau, mặc dù có lúc bất hòa chánh kiến, nhưng lại chưa bao giờ tranh chấp trên mặt đài, nhưng hai ngày qua, Bách Lý thừa tướng lại như ăn phải hỏa dược, mọi chuyện đều đối nghịch với nàng, khiến nàng khó xử, một đám cựu thần cũng theo sát phía sau làm trái lại, làm cho không khí cả Quân Cơ xử đều ngọt ngào, hai phe đại thần phân biệt rõ ràng, nghiêm nhiên tạo thành hai bang phái lớn, một lời không hợp liền căn cứ vào đạo lý mà bảo hộ quyền lợi của mình, chuyện đánh nhau cũng xảy ra hai lần rồi.

Trì Nam ngồi ở trên bàn cao, tay thon nâng trán, bị đại thần hai bên làm cho nhức đầu. Quay đầu liếc nhìn Bách Lý thừa tướng, ông ta đang nhàn nhã tự tại ngồi ở một bên uống trà, giống như rất hưởng thụ sự huyền ảo y như chợ bán thức ăn trước mắt.

Thấy Trì Nam nhìn mình, Bách Lý thừa tướng cố ý giương cằm dưới lên, bộ dáng vênh váo tự đắc hoàn toàn không phù hợp thân phận quyền cao chức trọng của ông ta, Trì Nam thấy ông ta chả khác gì tên vô lại cả.

Nàng nghĩ tới nghĩ lui, Bách Lý thừa tướng lại đột nhiên ‘quan tâm’ chánh sự thể, nguyên nhân lớn nhất chắc chắn là do Chu Phú nhà nàng đã đánh tên nhi tử không ra gì kia, nhưng chuyện đã qua mấy ngày, hơn nữa chính ông ta còn đích thân tới cửa gây chuyện, nàng còn chưa kháng nghị với cách làm dàn trận gây rối của ông ta cơ mà. Trì Nam thật sự không hiểu nổi ông này bây giờ còn có thể diện gì mà ngang ngược với nàng ở đây, giải quyết không được Chu Phú, nên nhắm vào nàng? Quá mất mặt rồi.

"Công chúa!"

Một vị ngôn quan chột gọi hồn Trì Nam về, lạnh lùng nhướn lông mày lên, lại nghe hắn ta nói: "Tuy nói tứ phò mã và Tứ Công Chúa gây gỗ là chuyện nhà của hoàng gia, nhưng tứ phò mã là hoàng tử Hồ Quốc, hôm nay đường đột trở về nước, quốc quân Hồ Quốc chắc chắn vì thế so đo với triều ta, chuyện nhà liền thăng lên làm quốc sự, thần cho là, phải coi trọng."

Vị ngôn quan này dứt lời, liền nghe một đại thần phe khác lập tức phản bác:

"Trương đại nhân nói sai rồi, tứ phò mã tuy là hoàng tử Hồ quốc, nhưng đã ở rể triều ta, thì chính là phò mã triều ta, nói chuyện không hợp với công chúa liền trở về nhà mẹ, còn thể thống gì? Quốc quân Hồ quốc lấy cớ gì so đo với triều ta chứ?"

"Sao không thể so đo? Dù phò mã ở rể triều ta, nhưng thân phận hoàng tử Hồ quốc của ngài ấy vẫn còn, thử hỏi nếu nữ nhi của Lâm đại nhân gặp uất ức ở phu gia rồi về nhà khóc rống, ngài có thể im hơi lặng tiếng à? Huống chi, đây không phải việc của hai nhà, chuyện liên quan đến bang giao hai nước, sao có thể đối đãi bất cần thế?" Ngôn quan Trương đại nhân căn cứ vào đạo lý mà bảo hộ quyền lợi của mình.

"Đây là chuyện khuê phòng của phu thê, Trương đại nhân gắng phải nhắc lên bang giao hai nước, rõ ràng là cố tình mở rộng vấn đề, rắc tâm gì chứ?"

". . . . ."

Trong lỗ tai Tri Nam tràn đầy tiếng cãi vã của các đại thần, sự phiền não trong lòng lại thêm mấy phần, thật không biết là gần đây có bị xui không, cứ xảy ra chuyện hoài.

Trương đại nhân và Lâm đại nhân đang cãi cọ chuyện xảy ra mấy hôm trước, tứ công chúa và tứ phò mã đều là hạng người cật tãi khinh người, tài học của tứ công chúa rất được tôn sùng ở bốn triều, công chúa trừu cao ngạo chút, bình thường cũng không có ham mê khác ngoài viết văn, làm thơ, thiết tha với một số tài tử nổi tiếng dân gian cũng là chuyện thường.

Trước đó cũng thôi, gần đây tứ phò mã phát hiện công chúa rất thân với một tài tử Giang Nam trong thi xã, có lúc ban đêm không về phủ, bên ngoài nổi lên lời đồn, tứ phò mã mất mặt, liền tìm người thăm dò hành tung của công chúa, sau đó lại bị công chúa phát hiện, hai người một lời không hợp, thì có sự kiện hôm nay.

Theo lý thuyết, đây là chuyện giữa phu thê, lớn hơn chút, nhiều nhất là chuyện nội bộ hoàng gia, không ngờ, tâm khí tứ phò mã quá cao, cảm thấy tứ công chúa hoàn toàn không để ý mặt mũi nam nhân, dưới con nóng giận ban đêm liền trở về Hồ Quốc.

Các đại thần cãi nửa ngày, bên Tri Nam chủ trương chuyện phu thê nên giải quyết nội bộ, mà bang Thừa Tướng lại hết sức chủ trương tứ công chúa tự mình đến Hồ Quốc nghênh tứ phò mã về.

Đề nghị của hai người này đáng lẽ đều không có vấn đề gì, nhưng Tri Nam phiền não là, chuyện này nếu là những người khác, thì có thể kêu đi, chứ tứ công chúa mặc dù nhìn qua ôn hòa, nhưng tính khí lại cứng đầu như trâu, cực để ý mặt mũi, lại không nói lúc này là tứ phò mã không đứng trước, mà dù tứ phò mã làm đúng, thì bảo nàng ta tự mình đến Hồ Quốc nghênh phò mã về, chuyện ăn nói khép nép này, nàng ta cũng tuyệt sẽ không làm.

Thừa Tướng chính là nhìn thấu điểm này, mới nắm chặt việc muốn tứ công chúa tự mình tới cửa cúi đầu nói xin lỗi, làm áp lực cho Tri Nam.

"Công chúa, xin định đoạt!"

Hai vị ngôn quan cãi mặt mũi, 'phịch' một tiếng, không hện mà cùng quỳ gối trước bàn Tri Nam, quỳ gối song song ăn ý mời phán.

Tri Nam lạnh mặt, trông mắt như ngọc đen khê nhúc nhích, hồi lâu mới mở miệng nói:

"Cho người thay thế tứ công chúa đi đến Hồ Quốc nghênh tứ phò mã về, Bốn cung sẽ tự mình viết thư, nói rõ nguyên do sự việc với quốc quân Hồ Quốc."

Các đại thần Quân Cơ xur nhìn nhau, cảm thấy phương pháp này của công chúa không thể phản bác, vừa chiếu cố việc 'tới cửa nghênh về' của đáng Thừa Tướng, lại chiếu cố được mặt mũi đáng công chúa, dù sao không phải tứ công chúa tự đi, nhưng, vấn đề kế tiếp chính là. . . . .

"Vậy. . . . . Phái người nào đây?"

Một vị đại thần thận trọng hỏi.

Tri Nam chưa kịp trả lời, đã thấy Bách Lý thừa tướng chột đứng lên từ chỗ ngồi, đôi tay chống nạnh, thái độ lớn lối nói:

"Người này không thể có địa vị thấp hơn tứ công chúa, còn phải đi khuyên giải tứ phò mã, người bình thường không thể được."

Thừa Tướng nói như vậy, người thông minh vừa nghe là biết, ông ta đang nhắm vào trưởng công chúa Tri Nam.

Bởi vì địa vị của người đi sứ không thể thấp hơn tứ công chúa, vậy trừ mấy vị tổ tông trong hoàng gia, còn có thể là ai? Nhưng trong mấy tổ tông hoàng gia, nhị công chúa phóng đảng, tam công chúa phách lối, ngũ công chúa không có ở trong cung, lục công chúa mềm yếu, chỉ còn lại mình trưởng công chúa còn có thể bày lên mặt bàn.

Nhưng nếu trưởng công chúa đi một mình, thì làm sao khuyên giải tứ phò mã? Chẳng lẽ lấy thân phận đại đi tử (chị vợ) khuyên sao? Các âm thanh không hợp quy củ, không hợp lễ chế nhắc lên đợt sóng lần nữa.

Tri Nam tách tốt nhin xuống gầm thét trong lòng, mỉm cười hỏi: "Thừa tướng thấy nên như thế nào?"

"Lão phu cho rằng....." âm điệu của Bách Lý thừa tướng giương lên, lông mày dựng lên, nói thẳng: "Nhị phò mã là người chững chạc, chưa từng gây gổ

với tứ phò mã, nếu ngài ấy đi khuyên cùng trưởng công chúa, nhất định có ích."

"....."

Ha, lại bảo nàng đi chung với nhị phò mã nữa, thật là lão hồ ly biết ăn tươi nuốt sống, rõ ràng là muốn ăn nàng một quân (cò) mà? Trì Nam trầm mặc không nói, các đại thần liền không kiềm chế được, tranh luận, nói đi nói lại, không có gì hơn chính là mấy câu không hợp lý.

Trì Nam khe khẽ thở dài một hơi, đứng lên từ sau bàn cao, mặt không đổi sắc lạnh lùng nói:

"Chuyện này nói nhỏ cũng không nhỏ, nói lớn cũng không lớn, phải thận trọng giải quyết, ngày mai bốn cung liền cùng đại phò mã, nhị phò mã đi sứ Hồ Quốc, trong nửa tháng này, công việc lớn nhỏ trong nước, tạm do Thừa Tướng xử lý."

Trì Nam nói xong lời này, liền đứng dậy rời khỏi Quân Cơ Xứ.

Nếu bọn họ lo lắng nàng và nhị phò mã mà cùng nhau đi sứ không hợp lý, vậy nàng sẽ mang theo nam nhân của mình, như vậy người khác sẽ không nói được gì rồi.

Âm thầm tức giận một đường, Trì Nam trở lại phủ công chúa mấy ngày nay Chu Phú thật biết điều, mặt trời chưa lặn, liền từ Luật Càn quán trở lại, tự mình đốc thúc phòng bếp làm món ăn Trì Nam thích ăn, rồi bày từng món lên bàn, để nàng lựa chọn.

Hôm nay cũng là như thế.

Nếu là mấy ngày trước, Trì Nam còn muốn giận đối với hắn, nhưng hôm nay trong lòng thật sự phiền não, liền ngồi lên bàn, chỉ chỉ bầu rượu, lạnh nhạt nói: "Rót rượu."

Chu Phú ngăn người, vốn tưởng rằng cố gắng hôm nay cũng sẽ uống phí, nhưng không ngờ nương tử lại chủ động nói chuyện với hắn, lập tức vui mừng vì được yêu thương rót rượu cho nương tử, còn hắn thì lại không dám dính chút nào.

Trì Nam liền tiếp uống năm ly xuống bụng, chỉ cảm thấy cổ họng và dạ dày nóng như lửa, đầu bắt đầu có chút chóng mặt, khó trách có người nói rượu là thuốc tốt để giải sầu, uống say sẽ mặc kệ sự phiền não bận tâm lúc tỉnh táo, tâm tình sẽ được thoải mái.

"Nương tử, nàng làm sao vậy? Có ai khi dễ nàng hả, nàng nói ta biết đi, ta đi đánh hắn ta."

Chu Phú có chút khản trương nhìn nương tử, chưa từng thấy nàng hai gò má ửng hồng, mắt sau lơ đãng như tơ thế này, thật là quyến rũ không nói ra được.

"Đán hắn ta?" Trì Nam lại uống một ly rượu, nhớ tới lão già Thừa Tướng kia, nhất thời cảm thấy đề nghị của Chu Phú rất tốt, vỗ vỗ bờ vai của hắn tán thưởng, nói: "Không sai, đi đánh ông ta cho ta! Lại dám chỉ điểm Tiểu Trì Nam ta làm việc. Hừ!" khỏe miệng Trì Nam nhếch lên một nụ cười lạnh ác độc, nàng thật muốn xem lão già kia có thể nhảy ra sóng lớn gì.

Trì Nam uống vài ly rượu say lòng người, uống uống liền say, say say liền bắt đầu nói nhiều, nói xong, Trì Nam chợt đứng lên, vịn bả vai Chu Phú, liền bắt đầu dốc hết những việc lớn nhỏ xảy ra trên triều đình mà mình đã thuộc như lòng bàn tay, càng nói càng hưng phấn, lại kéo Chu Phú từ trên chỗ ngồi lên, xoay quanh như đĩa bé.

Chu Phú đau lòng nương tử, thì ra bình thường cái gì nàng ấy cũng không nói, không có nghĩa là chuyện gì cũng không có, hình tượng của nương tử lập tức trở nên nhu hòa, Chu Phú thậm chí cũng bắt đầu ghét mình, vì mình không hiểu chuyện, chế tạo phiền toái định mức cho nương tử, khó trách nàng ấy giận mình.

Trì Nam xoay quanh một vòng, liền nằm ở trong ngực Chu Phú nghỉ ngơi, Chu Phú ôm nương tử mình như ôm một con mèo nũng nịu.

"Nương tử, chuyện mấy hôm trước là do ta không đúng, nàng tha thứ ta có được hay không?" Chu Phú vuốt sợi tóc trơn mịn của nương tử, thật tâm nói xin lỗi.

Trì Nam hơi say rồi, nên mơ mơ màng màng hỏi: "Mấy ngày trước có chuyện gì?"

Chu Phú nhìn bộ dáng ngây thơ của nàng sau khi say, hai gò má ửng hồng khiến hắn say đắm, rơi vào liền thiếu chút không rút ra được, lắp bắp nói: "Chính là việc không để ý cảm thụ của nàng, đòi lấy nàng đêm đó."

Chu Phú là một người thô thiển, nói chuyện với nương tử mình sẽ không quẹo cua, nếu nương tử hỏi, hắn liền nói thẳng, Trì Nam nghe xong, đầu tiên là hoảng hốt ngăn ra, rồi sau đó mới phản ứng được, thật không biết nói gì về sự trắng trợn của nam nhân mình, nhưng có câu nói, thuyền theo lái, gái theo chồng, mặc kệ Chu Phú là ai, trước kia là người nào, về sau lại là ai, hắn đều là tướng công của nàng.

Lúc này Trì Nam ôm lấy gò má của Chu Phú, đưa môi đỏ mang hơi rượu tới gần trước mặt, mập mờ nói:

"Chàng là tướng công của ta, ta thích chàng, nguyện ý bị chàng giữ lấy trên giường hàng đêm."

Nương tử thẳng thắn, trắng trợn tuyên ngôn như thế khiến máu của Chu Phú nhất thời sôi trào.

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 23: Phò mã đi sứ

"Chàng là tướng công của ta, ta thích chàng, nguyện ý bị chàng giữ lấy trên giường hàng đêm"

Nương tử trắng thán, trắng trợn tuyên ngôn như thế khiến máu của Chu Phú nhất thời sôi trào, thì ra là nương tử không phải không có cảm giác với hắn, cũng không có ghét bỏ, cũng không có sự lạnh lùng như hắn đã từng tưởng tượng. . . . mà nàng lại thích hắn!

Chu Phú kích động ôm nương tử vào trong ngực thật chặt, vui mừng xoay quanh, thành thân đến nay, thái độ của nương tử dành cho hắn luôn thiếu hụt nhiệt tình, nhưng hôm nay xem ra, cũng không phải như vậy.

Hắn quả thật rất vui mừng.

Chu Phú nổi con điên cuồng hôn gương mặt Trì Nam, hai cánh tay ôm nàng lên, ôm thật chặt vào trong ngực, Chu Phú không hiểu tại sao một người lại có thể thích một người khác đến mức nổi điên, nếu như có thể, hắn hận không thể đưa nương tử vào trong xương máu, từ đó trong nàng có ta, trong ta có nàng, không thể chia rời nữa.

Có lẽ do Trì Nam uống rượu, nên bị Chu Phú ôm như thế cũng không có phản kháng, còn dùng hai chân kẹp chặt lưng của Chu Phú, đôi tay ôm cổ của hắn không chịu buông ra, phối hợp thể công nhiệt tình của Chu Phú.

Bên trong gian phòng chợt ấm lên. . . . Hai phu thê đã chiến tranh lạnh mấy ngày, nay đốt lại ngọn lửa tình thì sẽ không dễ dàng bị tắt.

Môi lưỡi hai người dây dưa, Chu Phú dùng một tay đè lại cái ót Trì Nam, để nàng không thể nào né tránh sự nhiệt tình của hắn, hai miệng giao nhau khiến hai người trong khoảnh khắc liền thờ hồng hộc, thần hồn điên đảo, lúc này có thêm nương tử cố ý phối hợp, nhiệt tình của Chu Phú liền càng cao hơn.

Chờ không kịp đến trên giường, Chu Phú liền đè nương tử trên cây cột trong phòng, không để nàng xuống đất, giờ hai chân qua bả vai, kìm chặt, bị Chu Phú khi dễ mọi cách, Trì Nam cảm thấy thân thể bỗng bênh như tiên, giống như không phải là của mình.

Lần đầu tiên nàng bị bày thành tư thái bộ dạng này, hai chân giắt trên vai Chu Phú, sống lưng dựa vào cột trụ lạnh như băng, loại tư thế này khiến cho nàng rất không có cảm giác an toàn, chỉ đành phải vờn đôi tay liều mạng ôm bả vai Chu Phú, phòng ngừa mình té xuống, sự chủ động của nàng khiến cho khoảng cách giữa hai người càng chặt chẽ hơn.

Chu Phú đưa ra một chân cho Trì Nam ngồi nhẹ ở phía trên, một cái tay giật vấy cầu nương tử xuống, lộ ra cái yếm màu trắng tao nhã bên trong, trên cái yếm thêm một buôi u lan, cao sang như phong cách của nương tử, hắn không kịp chờ đợi cầm lấy bộ ngực đầy đặn của nương tử, nụ hoa xuyên qua tơ lụa màu trắng dựng thẳng lên, nhìn qua cực kỳ mê người, Chu Phú liều mạng đến gần vừa hút vừa cắn, làm cho Trì Nam không ngừng giãy dụa thân thể, thờ gáp liên tiếp.

"Tướng công tốt, mau, mau cho ta, nóng quá à."

Từ trước trong chuyện tình dục, Trì Nam cho tới bây giờ đều bị động, chưa từng nhiệt tình cầu xin như hôm nay, Chu Phú thả lỏng bàn tay đang cầm phần đầy đặn, chuyển tới phía dưới nương tử, phát hiện nơi đó đã đã uon ướn, hắn đưa tay vào từ bên hông Trì Nam, chạm đến phần thịt mềm mại, Trì Nam bị đụng phải chỗ mẫn cảm nhất, thân thể không khỏi lay động, Chu Phú dùng miệng giật ra áo yếm trước ngực nàng, vùi đầu gặm liếm.

Chu Phú khi tình tảo không hề đã man như say rượu, hắn bận tâm từng cảm thụ của nương tử, hắn không vội công thành đoạt đất, chỉ hy vọng nương tử có thể cảm nhận được nhiều vui thích hơn.

Trì Nam chỉ cảm thấy cả người tê dại, ý thức đã lung lay cách thân thể, thân thể không ngừng run rẩy, hết sức phối hợp động tác của Chu Phú, trước khoảnh khắc bị thủ pháp thông thạo của Chu Phú trêu chọc hôn mê, chỉ cảm thấy người dưới chợt lạnh, quần lót bị Chu Phú kéo xuống, một phần lửa nóng xông vào trong cơ thể mình.

Trì Nam gần như hôn mê giống như lại uống một liều thuốc mạnh, mở ra hai mắt xinh đẹp, ôm chặt lấy Chu Phú, ma sát cột trụ sau lưng theo động tác của Chu Phú, mỗi một cái của Chu Phú đều ngay giữa hoa tâm, sức lực rất mạnh, ngũ tạng lục phủ giống như đều run rẩy theo hắn, Trì Nam không chịu nổi thể công này, nên cuồng quít cầu xin tha thứ, Chu Phú mới thu lại động tác, duy trì tư thế ôm lấy nương tử, trở về giường đệm.

Một cuộc chiến tranh nóng bỏng, tràn đầy hương vị hấp dẫn, không có khói thuốc súng mà chỉ có thờ dốc tiếp tục bên trong giường, đêm không thể say giấc.

---

Sau một đêm tận tình, Trì Nam tỉnh lại trong sự ấm áp, Chu Phú ôm nàng vào ngực như trân bảo, không biết hắn đã tỉnh lại từ lúc nào mà ôm nàng không thả, dùng cặp con ngươi đen nhánh nhìn chằm chằm dung nhan khi ngủ của nàng.



Tri Nam nhớ tới sự càn rỡ của mình đêm qua, bất giác mặt ửng hồng lên, giùng giàng ngồi dậy từ trong ngực Chu Phú, lần này không có đau lưng, không có tứ chi vô lực, đối với sự khắc chế của Chu Phú, trong lòng Tri Nam liền dâng lên một chút vui mừng và cảm động, nhưng lại không biểu hiện ra ngoài.

Sau khi nàng tỉnh lại, vẫn tỉnh táo tự giữ, vừa mặc y phục, vừa nói với Chu Phú: "Dậy chuẩn bị đi, hôm nay cùng ta lên đường đi sứ Hồ Quốc."

". . . . ."

Chu Phú nằm ngang trên giường, nhìn Tri Nam mặc quần áo, đang hưởng thụ, lại nghe nương tử đối với nói thể với hần, hần rất là không hiểu: "Vì sao phải đi sứ?"

". . . . ." Tri Nam nhướn lông mày, sau khi suy nghĩ một lát, mới kiên nhẫn giải thích: "Là. . . Đi bái phỏng nhà người ta."

"Nhà ai?" Chu Phú như em bé tò mò, truy hỏi sự việc kỹ càng.

"Nhà tứ phò mã nhà." Tri Nam nhẫn nại trả lời.

"Tứ phò mã?" Chu Phú diện mạo của vị tứ phò mã này trong đầu, nhưng thủy chung không nhớ tới, vị phò mã này hình như chưa từng xuất hiện trong Luật Căn quán.

Tri Nam giống như nhìn thấu sự khó hiểu của Chu Phú, lại nói: "Tứ phò mã là hoàng tử Hồ Quốc, ba năm trước đây ở rể triều ta, chưa từng nhậm chức ở Luật Căn quán, người không biết cũng không kỳ quái."

Chu Phú cái hiểu cái không gật đầu: "À. . . . Vậy chúng ta đến nhà hần ta làm gì?"

Tri Nam suy nghĩ một lát, biết không thể dùng cách nói của quan để nói cho Chu Phú hiểu, nên chỉ đành phải tận lực nói bình thường để hần có thể nghe hiểu được, vì vậy liền nói: "Tứ công chúa và tứ phò mã cãi nhau, tứ phò mã tức giận, trở về nhà mẹ, không chịu trở về nữa, nên chúng ta đi dụ hần ta về, để cho phu thê họ đoàn tụ, hiểu chưa?"

Được Tri Nam phân tích kỹ càng, Chu Phú cuối cùng làm rõ chân tướng, trở mình một cái ngồi dậy từ trên giường, mặc quần áo vào.

Thấy tướng công hiểu, Tri Nam mới hài lòng đi ra khỏi phòng.

Hôm qua khi Tri Nam trở về từ Quân Cơ xứ, cũng đã bàn giao việc trong phủ, đến lúc chân chính xuất phát, Chu Phú liền bị cảnh tượng trước mắt làm giật mình.

Pháo mừng vang lên ba tiếng, đoàn xe mới chậm rãi đi về phía trước, Chu Phú và nhị phò mã Liễu Liên cưỡi ngựa, còn Tri Nam ngồi kiệu. Tri Nam là nhiếp chính vương Tiêu Quốc, quy

Chế đi sứ tự nhiên không giống tầm thường, mặc dù nàng cố ý phân phó tất cả giản lược, nhưng nghi thức trăm người, hộ vệ trăm người, kỵ binh trăm người, tổng cộng cũng có 300 – 400 người đi theo.

Không phải là đi đến nhà tứ phò mã một chuyến thôi sao? Cần nhiều người đi theo vậy à? Chu Phú lăm bắm trong lòng. Lúc trước Nguyệt Nương ở đầu thôn gây gỗ với tướng công Lý Tú Tài rồi trở về nhà mẹ, Lý tú tài chỉ cần dẫn theo một bà con xa đến thuyết phục, liền bị cha mẹ Nguyệt Nương dùng gậy gộc đánh ra, còn nói cái gì trong nhà có gì sai thì nên đóng cửa bảo nhau. . .

Lần này bọn họ dẫn theo nhiều người như vậy, thật sự có thể thành công khuyên Tứ phò mã về sao? Chu Phú có chút hoài nghi trong lòng.

Hồ Quốc và Tiêu Quốc là láng giềng, Hồ Quốc nhiều sườn núi, là quốc gia vùng núi, nằm ở giữa, vừa đứng tách hai nước lớn là Tiêu quốc và Tề quốc ra, quốc quân Tề quốc cực kì hiếu chiến, trước khi Hồ quốc và Tiêu quốc kết thành thông gia, giải đất biên cảnh thường bị Tề quốc xâm lược, dân chúng biên cảnh khổ không thể tả, nên quốc quan Hồ quốc mới cầu cứu Tiêu quốc, chủ động yêu cầu lấy hoàng tử hòa thân, vì vậy mới có việc tứ công chúa và tứ hòa mã hi kết liên cảnh.

Người khác có lẽ thấy tứ công chúa và tứ phò mã kết thân là chính trị, vì vậy giữa phu thê cũng chẳng có bao nhiêu tình cảm, nhưng sự kiện gây gỗ lần này khiến người ta không thể không xem kỹ một phen.

Nếu không có tình cảm, cần gì cãi vã? nếu khôn có cảm giác, cần gì so đo?

Hồ quốc và Tiêu quốc cách xa nhau ngàn dặm, tất nhiên không thể một ngày là đến, màn đêm buông xuống, phía bắc lạnh xuống, nhóm người của Tri Nam liền dừng ở thành nhỏ Nguyên Giang, quan địa phương biết được Nhiếp Chính vương đích thân tới, đã sớm an bài tiệc, quan viên thất phẩm trở lên mới có tư cách quỳ nghênh đón.

Tri Nam đi một ngày đường tuy nói là ngồi ở trong xe ngựa, nhưng một ngày đường lác lác cũng khiến nàng cảm thấy mệt mỏi. liền từ chối sự chiêu đãi của quan địa phương, một mình trở về phòng nghỉ ngơi.

Từ đó, nhị phò mã Liễu Liên và Chu Phú liền tất nhiên phải đi xa giao một phen, Chu Phú vẫn còn được, dù sao chỉ cần có cơm ăn, hần sẽ không để ý ăn chung với ai, hoặc là ăn chung với ba nhiều người.

Nhị phò mã Liễu Liên cung quy lại không thể thả lỏng, thứ nhất gét bỏ quan viên Nguyên Giang có quan phẩm quá thấp, không đủ tư cách tới ngồi đối diện, thứ hai ghét bỏ thành Nguyên Giang nhỏ, vật liệu thiếu thốn, không có trò hay, cả bữa tiệc đều không có khuôn mặt tươi cười.

Chu Phú vốn hiền hòa, hơn nữa xuất thân phổ phượng, nên không hề làm dáng, không lâu liền dễ dàng hòa mình với quan viên địa phương, tiếng nói tiếng cười không ngừng.

Nguyên Giang nằm ở tây bắc, mà dân chúng phương bắc thì giỏi ca múa, mọi người đều rất nhiệt tình, không giống về xa cách của người kinh thành, Chu Phú lấy trà thay rượu đến nửa tiệc, liền có vài vị thiếu gia Nguyên Giang cầm đóa hoa tươi, vừa múa vừa hát mời rượu.

Đối diện với mấy thiếu nữ như hoa này, ngay cả Liễu Liên có lờn làm mặt đen cũng không khỏi dịu đi trong thế công dịu dàng của các nàng ấy, không còn cách nào nên uống vài hớp, mà Chu Phú lại vụn vụn không dám đụng rượu, ba phen từ chối, khiến rượu vậy khắp người, khiến một thiếu nữ xinh đẹp bị dọa kinh hoàng, lập tức quý xuống đất cầu xin tha thứ.

Chu Phú là người thật thà, hẳn không chịu nổi khi người khác quý lại, nên liền đỡ thiếu nữ đang quý lên, có lẽ là chưa bao giờ gặp quý nhân nào sẵn sàng thế, nên thiếu nữ mắc cỡ đỏ bừng mặt, hai gò má ửng hồng càng thêm kiều mỵ, sóng mắt lưu chuyển hảo cảm dành cho Chu Phú.

Chu Phú lơ đãng, nhưng quan địa phương lại để ở trong mắt, đợi sau khi thiếu nữ mời rượu lui ra, liền tới gần phía trước nói với Chu Phú:

“Phò mã đi đường khổ cực, bên cạnh không có tiểu tỷ chăm sóc, luôn bất tiện, nếu phò mã không ngại...”

Lời nói của quan địa phương chỉ cần là người có lỗi tại đều có thể nghe rõ dụng ý của hắn ta, tất cả những người đi theo Chu Phú đều bị đề nghị này của quan địa phương dọa sợ, từng người dừng động tác, gương mặt nhìn phò mã của bọn họ.

Chu Phú vừa mới an một cái chân gà kho, hai mắt đều đen kịt chớp hai cái, lại gật đầu trong ánh mắt chờ mong của mọi người, mồm miệng không nói rõ: “Được, đưa đến gian phòng.”

Quan địa phương vui vô cùng, vội vàng truyền lời cho kẻ dưới.

Nhị phò mã Liễu Liên liền xi mũi coi thường hành vi của Chu Phú, nhưng không chọc phá, cũng không là vượt, chỉ lộ bộ dáng chờ xem kịch vui, mà mấy người đi theo khác thì thấy Liễu Liên làm chủ, thấy hắn ta không nói lời nào, mỗi người cũng đều nghẹn lời trong bụng.

Lần này đại phò mã chơi lớn rồi, mọi người đều nghĩ thầm như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 24: Phò mã thuần phục ngựa

Chu Phú cơm nước no nê trở lại gian phòng trong hành quán, Trì Nam đã tắm rửa thay quần áo, đang chuẩn bị đi ngủ.

Thấy Chu Phú mặt đỏ lừ lừ trở về, không khỏi hỏi: "Có chuyện gì sao?"

Chu Phú đầu tiên là nhìn lên nhìn xuống đánh giá nương tử xinh đẹp mấy vòng, rồi mới cười ngồi xuống, châm trà, nhưng không trả lời vấn đề của nương tử.

Thấy hắn cười kỳ quái, rất là thần bí, mặc dù Trì Nam nghi ngờ trong lòng, nhưng nếu hắn không chịu nói, nàng không hỏi là được, dù sao cũng không phải chuyện lớn gì, nói ra ngược lại khiến cho hắn mất đi sự hưng phấn mừng thầm, nên dứt khoát không hỏi gì mà đi nghỉ luôn.

Chu Phú uống trà xong, lại ăn vài miếng điểm tâm, mới chịu đi rửa mặt, cả đường đều ngâm nga bài hát, tâm trạng thật rất tốt.

Suốt đêm không ai nói chuyện.

Ngày hôm sau, quan địa phương từ sớm đã đến hành quán phục vụ, Chu Phú có thói quen dậy sớm, trời vừa sáng hắn liền rời giường đi dạo trong khu vườn ở hành quán, sau đó hắn mới đi đến phòng ăn, lúc đó Trì Nam và nhị phò mã đã đang dùng đồ ăn sáng, quan địa phương nhìn thấy Chu Phú, lập tức nghênh đón, vừa dâng trà, vừa bưng chén, ân cần vô cùng.

Trì Nam lạnh lùng nhìn qua hành động của quan địa phương, lại nhìn Chu Phú một lát, chỉ thấy người kia không hề từ chối, mà nhị phò mã Liễu Liên từ đầu đã luôn đen mặt, dưới đôi mắt đẹp có vết bầm đen mờ mờ, trong lòng Trì Nam liền thấy khó hiểu.

Ăn được một nửa, quan địa phương len lén lại gần bên tai Chu Phú, về mặt mập mờ nhẹ giọng hỏi:

"Hi hi, phò mã đêm qua có thoải mái không? Tú Nương là mỹ nhân số một số hai ở thành Nguyên Giang, còn là hoàng hoa khuê nữ, hôm nay may mắn hầu hạ phò mã, thật sự là tổ tiên tích phúc."

Chu Phú lấy dũng khí, than thở buông tay nói: "Vây ta phải đi xin lỗi nhi phò mã, xin hán tha thứ."

" . . . . ." Trì Nam không nói gì, chỉ dùng một loại ánh mắt rất thâm trầm nhìn chằm chằm Chu Phú, nhìn đến hấn sồn tóc gáy, chỉ thấy nương tử lặng lẽ lại gần, gần như lạnh lẽo nói:

"Nếu như là ta.... ta sẽ trực tiếp bỏ thuốc nhị phò mã, khiến chuyện chắc chắn!"

" . . . . ." Chu Phú thâm than, vẫn là nương tử như có cách.

---

Đội ngũ đi sứ cứ theo hướng bắc, gần tới ngày thứ ba lướt qua Ly Giang, đến biên cảnh Hồ Quốc. Nghỉ ngơi một đêm xong, ngày hôm sau mới tiến vào đô thành Hồ quốc.

Hồ Quốc là quốc gia nhiều ruộng dốc, sườn núi đón gió lại chiếm đa số, cho nên trong nước có hơi nước rất nặng, d ễ đ ể q ố l ễ đ ể thường có mưa dầm, nhưng khi đội ngũ của Trì Nam đến đô thành thì lại gặp ngày trời trong hiem thấy, ra cửa nghênh đón bọn họ là Đại hoàng tử Dự Phi của Hồ Quốc, hấn xuống ngựa hành lễ trước kiệu xe của Trì Nam, cười nghênh nói:

"Cả ông trời cũng khuyñh đảo vì vẻ đẹp của công chúa, cố ý nghênh đón công chúa."

Lần này Trì Nam dùng danh nghĩa Nhiếp Chính vương Tiêu Quốc tới Hồ Quốc, đại hoàng tử lại chỉ hành lễ với 'công chúa', còn nói lời nịnh nọt nữ nhân, người khác nghe, sẽ nghĩ nếu không phải đại hoàng tử quá không hiểu lễ, thì chính là hai người đã sớm quen biết.

Quả nhiên, Trì Nam nhắc một góc màn xe lên, gật đầu đáp lễ với đại hoàng tử Dự Phi: "Làm phiền."

Đại hoàng tử Dự Phi liếc thấy vẻ đẹp của Trì Nam, lại mắt hờn, ngay sau đó khôi phục, ôm quyền sáng khoái cười nói: "Nhiều năm không gặp công chúa, thật là căng động lòng người, vừa thấy giai nhân làm cả đời, công chúa hại khổ tiểu vương rồi."

Trì Nam nhú lại chân mày, không thích miệng mật lưỡi trượt của người này, nhưng lúc này không nên phát tác, chỉ đành phải nhếch môi hàn huyên: "Nhiều năm không gặp, đại hoàng tử vẫn là phong thái như cũ."

Từ trong lời nói của hai người không khó nghe ra, ngày trước hấn đã cùng xuất hiện, sau khi nghiệm giấy tờ, cửa Đô thành mở rộng ra, Trì Nam cầm đầu sứ đoàn Tiêu Quốc đi vào, đại hoàng tử Dự Phi cỡi ngựa đi theo xe Trì Nam, hai người người một lời ta một câu, như là bạn cũ đã lâu không gặp nên tán gẫu không ngừng.

Chu Phú đi theo sau xe, nhìn đại hoàng tử, thấy diện mạo hấn không tầm thường, nói năng không tầm thường, xuyên vàng đeo ngọc, khí độ bất phàm, có tài ăn nói, ánh mắt nhìn nương tử cũng không đúng, hấn liếc liếc nhị phò mã Liễu Liên, chỉ thấy hấn ta lộ vẻ mặt ghen ghét nhìn chằm chằm tên mặt trắng nhỏ đang nói chuyện với nương tử, Chu Phú liền cảm roi ngựa đẩy đẩy hấn

ta,hỏi

“Hấn ta là ai?”

Nhị phò mã Liễu Liên ghét nhìn roi ngựa của Chu Phú, đưa tay vỗ vỗ chỗ bị Chu Phú chạm, lúc này mới tức giận nói:

“Đại hoàng tử Hồ Quốc, Hồ Dự Phi.”

Chu Phú cái hiểu cái không gật đầu, suy nghĩ một lát, mới lại hỏi: “Vậy ngời có biết hấn làm sao quen nương tử ta?”

Liễu Liên rất ghét ba chữ nương tử tamà Chu Phú kêu, cắn chặt cảm bắt đắc dĩ nói: “Đại hoàng tử Hồ Quốc từng cầu hôn trưởng công chúa, nguyên lấy mười thành trì Hồ Quốc làm sính lễ.”

Nguyên lấy...mười thành trì làm...sính lễ? Chu Phú có chút ngạc nhiên. Sao chuyện này cứ như trong sách thế? Giang sơn làm sính lễ... tốt,rốt cuộc lại có thêm một tên khốn có ý với nương tử!

“Đạch dạc dạc”cỡi ngựa lên trước, xâm nhập giữa xe ngựa và đại hoàng tử, trong mắt như không có ai, không chất vấn, không giải thích, chỉ là trầm mặt cách trở tên háo sắc, đùa giỡn nương tử mình.

Trì Nam vốn không có hảo cảm gì với đại hoàng tử, không muốn nhiều lời, chỉ ần nhẫn, ai dè Chu Phú chột xòng tới như hiểu được ý nàng, khiến nàng đỡ phải mở miệng cự tuyệt, thật mừng rỡ nhẹ nhõm.

Đại hoàng tử Dự Phi nhìn chằm chằm nam tử đen thui trước mắt, mặc dù không thích sự vô lễ của đối phương, nhưng ngại cho mặt mũi sứ giả Tiêu Quốc, cũng chưa từng phát tác tại chỗ, ôm quyền chấp tay hỏi.

“Các hạ là....”

“Nam nhân của nàng ấy.” Chu Phú không chút khách khí trả lời, tính khí hấn rất tốt, nhưng không thể tốt với người có ý với nương tử.

“....”

Chu Phú nói thẳng vậy khiến đại hoàng tử Dự Phi ngẩn ra, mặc dù hắn ta ở Hồ Quốc, cũng đã sớm nghe nói trường công chúa Tiêu Quốc Trì Nam đã tìm được lương duyên, có phò mã, hắn ta từng cho là nam nhân có thể đã động nữ thần trong lòng hắn rất xuất sắc, nhưng hôm nay vừa nhìn, lại là một nam nhân chất phác hơn cả thôn phu sơn dã, ông trời đang đùa với hắn, hay cho hắn ám hiệu đây?

Nhưng vào lúc này, trên đường lớn họ đang đi đột nhiên truyền đến nhiều tiếng tạp nhạp, gió cũng nhào tới trước mặt, khiến đội ngũ trăm người chột đứng lại, không bao lâu, liền thấy hai bóng dáng như gió lốc đột kích, một đỏ một trắng, chính là hai con ngựa to lớn vô cùng, lại chạy như điên.

Ngựa trắng có màu lông trơn bóng, xinh đẹp như ngọc dương chi dưới ánh mặt trời, nó hí hí, trên người có chút vết thương, máu chảy tách tách, ngựa đỏ còn cao lớn hơn ngựa trắng, màu lông đỏ tươi, cả người như lửa, hai mắt có hồn, nhìn qua luống cuống lo lắng, vang vọng không ngừng, có lẽ cũng bị thương như ngựa trắng, nhưng bởi vì màu lông nên nhìn không rõ ràng lắm.

Hai con tuấn mã đang điên cuồng lại xông về phía sứ đoàn. Vì đón sứ đoàn, nên từ sớm quan phủ đã ngăn dân chúng ra hai bên, nhưng hai con ngựa không xông vào liền phá hư trật tự, bách tính rối rít né tránh, hai con tuấn mã bị thương nổi điên lên, mạnh mẽ đâm tới, chỉ cần thử gì ngăn ở trước vô luận là gian hàng hay cánh cửa, cũng đều đụng không tha, trong lúc nhất thời, khiến dân chúng vô cùng hoảng loạn, chạy thoát khắp nơi.

Mất thấy hai con ngựa điên sẽ đụng vào sứ đoàn, mà xe Trì Nam lại đứng mũi chịu sào, nếu như bị đụng, Trì Nam khẳng định khó có thể may mắn thoát khỏi.

“Người đâu, mai mau ngăn hai con ngựa điên đó lại.” Đại Hoàng tử Dự Phi vươn người bảo vệ bên cạnh xe của Trì Nam, chỉ huy binh lính Hồ Quốc tiến lên ngăn trở.

Nhưng ngựa nổi điên, lồng lên mà chạy, xung lực cực lớn, khiến từng đợt từng đợt binh sĩ Hồ Quốc ngã xuống, thậm chí có người mất mạng dưới vó ngựa, trường hợp cực kỳ hỗn loạn.

Mất thấy sắp đụng vào xe của Trì Nam, hộ vệ đi theo rối rít rút đao, tướng quân hộ vệ hô to: “Bảo vệ công chúa.”

Nhưng vào lúc này, chỉ thấy một bóng người tiến ra như chớp, nhảy một cái, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Chu Phú dạng chân ‘phịch’ lên lưng ngựa đỏ, ngựa đỏ bị thương rên rỉ một tiếng, đuôi quét qua, vó trước bay lên không, không đợi rơi xuống đất liền muốn chạy như điên, haichân Chu Phú kẹp chặt bụng ngựa, nhanh chóng ra tay bóp chặt cổ ngựa, khiến nó không hất hắn được, rồi sau đó đưa một tay đặt dưới môi, phát ra một tiếng huýt gió bén nhọn, đâm thủng bầu trời, ngựa đỏ đập vó chậm lại. Chu Phú liền huơ ra đai lưng, cài chặt ngựa trắng bị thương đang chạy song song với ngựa đỏ, tiếng huýt sáo bén nhọn không ngừng thổi ra từ trong miệng hắn, vang tận mây xanh, mọi người cảm thấy tiếng đó cực kỳ chói tai giống như có thể đâm rách màng nhĩ nhưng ngay lúc này, ở trước mắt mọi người lại xuất hiện kỳ tích.

Hai con ngựa điên trắng đỏ lại dần dần chậm vó ngựa, một đê Chu Phú cười, một con khác cũng buông tha gậy gựa, mặc kệ bị trói cổ, an tĩnh lại, không ngừng gật gù há hê, trong mũi liền tiếp phát ra tiếng phì phi.

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tài miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 25: Phò mã hiển vật quý

Từ xưa tới nay chưa từng có ai nghĩ tới, sẽ có người thuần phục được con ngựa điên cuồng thế, phải biết, thuần phục ngựa phải có kỹ thuật, không có chút công phu là vạn vạn không làm được, chớ nói chi là tiếng huýt vừa rồi, chỉ có người thuần phục ngựa chuyên nghiệp mới có thể tạo ra, mọi người sững sờ một lát sau, tiếng hoang hô vô biên mới vang lên.

Đại hoàng tử Dự Phi rất ngoài ý muốn nhìn Chu Phú trong làn sóng hoan hô, tuyệt kỹ thuần phục ngựa của hắn có vẻ khá quen, năm, sáu năm trước hình như từng thấy cảnh tượng này, hắn, không phải là. . . đại hoàng tử đề xuống nghỉ ngơi trong lòng, quyết định yên lặng theo dõi biến hóa.

Tình thế lúc này, dù Trì Nam ở trong xe cũng có thể cảm thấy hết sức nguy cấp, nàng nghĩ tới Chu Phú sẽ ngăn trở giùm nàng, sẽ cứu nàng ra khỏi xe, nhưng không có nghĩ tới Chu Phú sẽ đi thuần phục hai con ngựa điên rõ ràng đã bị kích thích cực lớn kia, kỹ năng này thuần phục ngựa nếu không phải là có người cố ý truyền cho, Chu Phú tất nhiên sẽ không biết.

Trên người phò mã của nàng, rốt cuộc còn có bao nhiêu bản lĩnh mà người ta nhìn không thấu?

Trì Nam đi xuống xe, Chu Phú cỡi ngựa đỏ, tay trói ngựa trắng, đi tới trước mặt Trì Nam giống như hiển vật quý, thành thật cười một tiếng:




































"Hi hi, hai con này đều là ngựa tốt, có người không biết, lại xem chúng như lừa, thấy trên người chúng bị quất máu đầm dề, thật quá đáng thương."

". . . . ."

Trì Nam thấy Chu Phú mồ hôi đầm dề, nụ cười tươi sáng dưới ánh mặt trời càng thêm chói mắt, nàng giơ tay lên muốn sờ con ngựa trắng kề bên, lại bị đại hoàng tử Dự Phi theo tới sau đó ngăn cản.

"Công chúa, sức sinh không có nhân tính, cẩn thận bị thương quý thể."

Tri Nam nghe đại hoàng tử Dự Phi nói như vậy, bên môi liền tràn lên một nụ cười khiến người ta nhìn không thấu, nâng tay lên xoa lông bờm của con ngựa trắng, con ngựa xoa đầu né vài lần, rồi cảm thấy Tri Nam cũng không có ác ý, liền cõ nhệ lên cánh tay Tri Nam như có linh tính.

Từ xưa liệt mã hãn huyết, lông đỏ đứng đầu, ngựa trắng thì tính tình dịu ngoan hơn, không ngờ hôm nay lại cùng nhau lâm vào điên cuồng, nhìn lại hai con ngựa này màu lông chính gốc, không tựa như hoang dại, trong lòng Tri Nam liền kết luận, phóng ngựa hành hung nhất định là có người cố ý, chỉ không biết là để hù dọa nàng, hay để giả họa, náo loạn lung tung đi                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                      

Tri Nam không hải sợ ánh mắt hung dữ ghen ghét của nàng ta, bụng ly rượu lên, từ xa giờ kính tặg, lúc này Tề Lục Nhã mới thu hồi ánh mắt hiện ra sát khí, qua loa nâng ly.

Kính xong ly rượu này, Tri Nam càng cảm thấy bữa tiệc không thú vị. diễn❖ đàn-lê-quý❖ đôn Từ giữa trưa đã không thấy Chu Phú nữa, biết hẳn rất nặng tình cảm, đối với người đối với chuyện đều có cái nhìn như nhau, có lúc rất ngoan ngoãn, rất nghe lời, có lúc lại vô cùng cứng đầu, cố chấp làm cho người ta phát điên.

Nếu như hai con ngựa này chết rồi, không biết hẳn lại chui rúc vào sừng trâu nào.

Nghĩ như vậy, Tri Nam dứt khoát đứng dậy, thỉnh cầu quốc quân Hồ Quốc ra khỏi hội trường, lại nói áy lời hàn huyên theo trường hợp xong, liền đi ra cung điện tiếp khách, do quan viên Hồ Quốc tiếp đãi đến hành quán của sứ đoàn.

Đi đến gian phòng ở hành quán, Tri Nam tắm rửa xong, thì ngồi ở dưới đèn xem mặt hàm ám vệ đưa tới, Chu Phú đẩy cửa trở lại.

Tri Nam thấy vẻ mặt hẳn như thường, trên mặt cũng không thấy bị thương, liền ngừng việc, nghênh đón, hỏi: "Ăn cơm sao?"

Chu Phú bỏ bọc đồ trên lưng xuống, lắc đầu cười nói: "Vẫn chưa, nương tử biết hôm nay ta đã làm gì không?"

Tri Nam đưa tay vạch bọc đồ ra, thấy đồ vật bên trong, liền ngăn ra, những thứ này là. . . . .

"Chàng trộm nhà tứ phò mã à?" Tri Nam lấp bắp nói, bởi vì trong bọc đồ đều là một số dược liệu kỳ quái, tiệm thuốc bình thường tuyệt sẽ không có.

Chu Phú nghe nương tử nói như vậy, lập tức trừng lớn cặp mắt, giải thích: "Dĩ nhiên không phải! Sao ta lại làm thế. Nhưng. . . . Cũng coi là trộm."

". . . . ." trong lòng Tri Nam mơ hồ nhận nhận một dự cảm xấu.

Chỉ nghe Chu Phú không có tìm không có phôi, cười ngây ngô nói: "Ha ha, Tiểu Hồng và Tiểu Bạch đã ăn cỏ Chiêm Hổn, cha từng nói, Vũ Hóa có thể giải Chiêm Hổn, chỗ có cỏ Chiêm Hổn tất nhiên sẽ có Vũ Hóa đơn, ta liền đi trộm chút."

Tri Nam không hiểu: "Chàng trộm từ đâu?"

"Ồ. . . . chỗ phía tây không tới mùi đậm, viện thật lớn, hơn nữa thủ vệ sâm nghiêm, khổ người của mỗi người cũng đặc biệt lớn, ta mất rất nhiều sức mới trộm được đây này."

Phía tây không tới mùi đậm. . . . . đ❖đ❖l❖q❖đ Thủ vệ có khổ người đặc biệt lớn. . . . . dự cảm không tốt trong lòng Tri Nam bộc phát mãnh liệt, hơi có vẻ vô lực hỏi: "Vậy, sao. . . chàng biết đi đâu trộm?"

Chu Phú cười như chuyện đương nhiên: "Tiểu Hồng nói cho ta biết."

". . . . ." Tiểu Hồng là con ngựa sao?

Tri Nam cảm thấy đầu đầu nhức óc, nghe đến hiện tại, nàng rút cuộc hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện, Chu Phú vì cứu hai con ngựa này, lại dám đến hành quán của Tề quốc trộm Vũ Hóa Đan và một số đồ kỳ quái. . .

Được rồi, nàng có thể nói cái gì chứ? Ngày đầu khi phò mã thiện lương tốt bụng của nàng đến nước khác, đã thọc ra một cái sọt lớn vậy cho nàng rồi. . . Suy nghĩ một đến về mặt Tề Lục Nhã nhìn nàng lúc này, Tri Nam thật hết cách.

Chu Phú vươn một tay ôm lấy Tri Nam, bàn tay thật dày xoa gương mặt của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve, nhẹ nhàng nói: "Nương tử, thế nào? Tiểu Hồng Tiểu Bạch còn sống, nàng không vui sao?"

". . . . ." Tri Nam nhìn vẻ mặt ngây thơ của Chu Phú, cuối cùng không nói gì.

Chu Phú kinh ngạc nhìn nương tử, chỉ cảm thấy bộ dáng mặt hồn của nàng rất là động lòng người, trên người có một mùi thơm nhẹ nhàng khoan khoái vì vừa tắm xong, Chu Phú nhất thời nhịn không được, liền hôn một cái, rồi nâng cằm nương tử lên hôn xuống.

Tri Nam có chút mất hồn, bị nụ hôn này của Chu Phú kéo về thực tế, ai, là phúc hay họa dù sao đều là định số, nàng suy nghĩ miên man cũng vô dụng, dứt khoát không thèm nghĩ nữa, cả người đều cảnh giác, chuẩn bị nghênh đón trận chiến đột nhiên tới này thôi.

"Đi tắm trước đi, ta sẽ bảo người ta chuẩn bị thức ăn." Tri Nam đẩy Chu Phú một cái, đề xuống tất cả ý tưởng trong lòng, thần nhiên nói.

Chu Phú thoáng buông Tri Nam ra chút, vẫn chưa thỏa mãn liếm môi, chợt móc một đóa hoa khô ra từ trong lòng, sắc hoa mềm mại, tron bóng hồng hào, nhìn hình dáng chắc là đóa hoa sen.

Chu Phú đưa đóa hoa vào trong tay Tri Nam, nói: "Lúc ta trộm Vũ Hóa Đan đã thấy, cảm thấy đặc biệt đẹp, liền mang về. Nương tử, tặng nàng đó."

Tri Nam nhìn đóa hoa sen khô còn lớn hơn cả bàn tay, trong lúc nhất thời lại không biết nên nói cái gì để khen ngợi tướng công nhân tài của mình, nếu như nàng không có nhìn lầm, đây là Tuyết Liên trong truyền thuyết, là dây hoa tuyệt thế chỉ nở trên đỉnh núi ở bắc cực, thời gian nở tồn mười năm, nhưng chỉ nở một ngày thì sẽ héo tàn.

Đóa hoa khô trong tay nàng được giữ tốt vậy, nhất định là có người hao tổn tâm cơ mới hái được xuống từ đỉnh cực cao rồi chế luyện, hôm nay lại bị Chu Phú tiện tay lấy ra. . . .

Ai, cuối cùng vẫn không tránh khỏi xung đột, một người, hai người, cũng không sao!

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 26: Phò mã chọc bướm

Sáng sớm ngày hôm sau, Trì Nam liền được đại hoàng tử Dự Phi mời vào cung, nói là thương thảo công việc, nên Chu Phú nhàn rỗi không chuyện gì, lại không muốn đi tìm nhĩ phò mã kỳ quái để giải buồn, liền một mình đi ra ngoài tản bộ.

Chu Phú chưa từng đi ra khỏi nhà, càng không biết phong tục nước lạ, từ thành nam đi dạo đến thành bắc, dọc theo đường đi luôn hoa cả mắt, đập vào mắt đều là một số thứ lúc trước chưa từng thấy, vừa mới nửa ngày, hắn cũng đã bao lớn bao nhỏ, mua rất nhiều thứ hiếm để tặng cho nương tử.

Ngẩng đầu nhìn mặt trời, buổi trưa đã qua, không trách được bụng của mình vang lên ừng ực, vốn chỉ muốn đi ăn chén sủi cảo ở nước khác, sau đó nghỉ ngơi, mình khó được ra khỏi nước, chỉ ăn một chén sủi cảo thật là đáng tiếc, nói thế nào cũng muốn ném thử. . . . Thịt kho ... Hàng cao cấp ở nước khác chứ.

Nếu như ăn ngon, hắn sẽ mua một ít về cho nương tử ném thử. Quyết định vậy xong, Chu Phú cố ý tìm một tiệm ăn trang trí không phải rất hoa lệ, nhưng rất lịch sự tao nhã độc đáo, đi vào, ngồi xuống cạnh cửa sổ.

Một ánh mắt sắc bén đi theo Chu Phú vào lâu, nhìn chăm chăm như hình với bóng.

"Người đem qua xông vào hành quán chính là hấn ta?" Tề Lục Nhã hơi không nguyên ý tin tưởng, thủ vệ mình tự tay huấn luyện ra lại không địch lại một nam nhân hai lúc chính gốc này.

"Đúng vậy. Tin tức là từ bên cạnh Tiêu Trì Nam truyền tới, không sai được." Quân sư nước Tề - Lục Song xác định rồi trả lời: "Người đưa tin cho nước ta, là thân tín của Tiêu Trì Nam, nói tên trộm đó là đại phò mã Tiêu Quốc, người thuần phục hai con liệt mã trên đường lớn ngày hôm qua cũng là hấn ta."

Tề Lục Nhã không có hứng thú với thân tín bên cạnh Tiêu Trì Nam, ngược lại bày tỏ nghi ngại với việc này: "Đại phò mã?"

Nàng ta nhớ lại bộ dáng nũng nịu, mềm mại, xinh đẹp của Tiêu Trì Nam, nữ nhân đầy bụng gian trá kia sao lại coi trọng loại mặt hàng này?

"Sở thích của Tiêu Trì Nam, thật đúng là đặc biệt." Tề Lục Nhã hừ lạnh một tiếng, lại hỏi: "Người nói người thuần phục ngựa hôm qua cũng là hấn à. Ngựa đã ăn cỏ Chiêm Hồn cho đến chết cũng sẽ điên cuồng, sao hấn thuần phục được?"

Quân sư Lục Song có chút chần chờ, nhưng vẫn quyết định nói ra suy đoán của mình: "Công chúa, cách thuần phục ngựa của vị đại phò mã này ngày hôm qua, có rất nhiều người thấy được, theo thần thấy, giống như là kỹ xảo của Bách Lý gia ở Tiêu Quốc đđ ♡ lqđ."

"Bách Lý gia?" Tề Lục Nhã nhớ tới người mình gặp phải ở trên chiến trường mấy năm trước, đó là một lần duy nhất Tề quốc và Tiêu quốc liên thủ chống lại người Nam Man, người nọ y như chiến thần, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, nàng nhớ, người nọ đến từ Bách Lý gia. Mà kiếp này, người Tề Lục Nhã nàng bội phục nhất ở trên chiến trường, cũng chỉ có Bách Lý gia.

"Người nói hấn có quan hệ với Bách Lý gia?" Tề Lục Nhã đưa mắt hướng tới trên người Chu Phú đang ngồi ở cửa cửa sổ lần nữa, chỉ thấy bộ dáng hấn cứ như người nông dân kiểm lại chiến tích khi hùng dũng, vừa nhìn vừa cười, sao lại có quan hệ với anh hùng vô địch như Bách Lý gia chứ?

"Thần cũng chỉ suy đoán, dù sao tuyệt kỹ thuần phục ngựa kia cũng không phải ai đều làm được." Quân sư Lục Song nhìn Chu Phú, cũng không dám nói hết suy đoán, lúc nói chuyện coi như uyển chuyển: "Huống chi, người nọ còn biết Vũ Hóa giải Chiêm Hồn, chắc là có chút sâu xa."

". . . ." trên mặt Tề Lục Nhã phát ra vẻ âm thầm: "Đúng vậy, hấn biết Vũ Hóa giải Chiêm Hồn, lấy trộm Vũ Hóa Đan thì cũng thôi đi, thậm chí ngay cả Thánh Liên cũng không bỏ qua, ta há có thể tha hấn!"

Nói xong, nàng ta liền rút roi đen bên hông ra, đánh thẳng về phía Chu Phú đang ngồi bên cửa sổ.

Thật may là Chu Phú cảnh tỉnh, lui về phía sau mới tránh qua một kích nguy hiểm kia, rồi âm thầm khiếp sợ, nếu một roi kia quất vào trên mặt, nhất định là máu thịt be bét. . . . Nương tử chắc chắn sẽ không thích hấn nữa rồi.

Đến tột cùng là ai đáng ghét thế? Chu Phú nhìn về phía chỗ quất roi đến, chỉ thấy Tề Lục Nhã đứng thẳng người, không chút nào tránh né, ngược lại ánh mắt nhìn Chu Phú vừa ác độc vừa mang theo khiêu khích mãnh liệt, bị một nữ nhân cao bảy thước, cường tráng to lớn nhìn chăm chăm, là nam nhân đều sẽ cảm thấy cả người không thoải mái.



Chu Phú đi ra khỏi quán, vừa cứng rắn hỏi ‘ngươi là ai’ xong, thì cái roi đen lại quật mạnh tới lần nữa.

Chưa bao giờ gặp nữ nhân dã man không hiểu chuyện, gặp mặt liền đánh thế này, dù Chu Phú giỏi nhìn đến đâu cũng không nhìn được ra tay với nàng ta.

Võ công của Chu Phú là cha hắn tự mình dạy, không biết có giỏi hay không, chỉ biết đánh nhau chưa bao giờ thua, nữ nhân này hung ác như thế nên dạy dỗ một phen mới đứng.

Mà Tề Lục Nhã cũng là từ nhỏ lớn lên trong đám võ tướng, đánh nhau còn nhiều hơn Chu Phú ăn cơm, tự nhiên sẽ không e ngại.

Hai người cứ không coi ai ra gì đánh nhau ở trên đường diễu~đàan~leê~quy~đoan, nam dũng mãnh, nữ hung dữ, nhất thời có một không hai.

"Ngươi rốt cuộc là ai? Vì sao làm khó ta?" Chu Phú thừa dịp đánh nhau hỏi ra, trận đánh này mặc dù đánh, nhưng Chu Phú vẫn muốn hiểu rõ nguyên nhân chuyện xảy ra, để sau khi trở về giải thích với nương tử vì sao đánh nhau.

"Nhìn ngươi không vừa mắt!" Tề Lục Nhã cả giận nói, trong lòng hận hành động trộm cắp của Chu Phú đêm qua, nhưng ngại cho thân phận và lập trường của hai bên, không thể đường hoàng nói ra, nên dứt khoát ngậm miệng, dùng chiêu chiêu trí mệnh phát tiết tức giận trong lòng.

Chu Phú lạnh tay lẹ mắt, chợt bắt lấy roi dài trong tay Tề Lục Nhã, dùng lực kéo lấy, khiến roi rời tay mà bay, Tề Lục Nhã nhìn tay phải không còn vật gì, liền ngậm ngẫn cả người.

Chưa từng có ai dễ dàng đoạt lấy binh khí từ tay nàng, ai cũng không thể, ai cũng không thể!

Cực kỳ tức giận nên nàng ta rút hai cây kiếm tròn có khía nhọn ở sau lưng ra, kiếm được đúc ra từ sắt thép Tây Vực, làm cho người ta cảm nhận được một dòng khí lạnh phát ra từ địa ngục.

Kiếm rất nặng, không phải là người mạnh mẽ thì không thể vận dụng tự nhiên, đánh cận chiến có lực sát thương hết sức khả quan, cho dù cách khỏi giáp cũng có thể đập người khác chết tươi. Hai thanh kiếm tròn[1] này từng đi theo vị chiến thần nước Tề này giết vô số người trên chiến trường.

Chu Phú thật sự không nghĩ ra, mình rốt cuộc làm cái gì, mà lại khiến nữ nhân này tức giận như thế, tức giận đến muốn ra chiêu đẩy hắn vào chỗ chết, đôi tay Chu Phú chặn lại hai thanh kiếm nữ nhân kia vung tới, điên cuồng hét lên một tiếng, đoạt lấy cây kiếm trên tay trái cô ta, còn cây ở tay phải thì nắm chặt trong lòng bàn tay, Chu Phú vứt bỏ kiếm trong tay, chuyên tâm công kích cây kiếm tròn còn lại, Chu Phú nắm lấy phần đầu kiếm, muốn vrom tay đoạt lấy, ai ngờ nữ nhân điên này nhất quyết không tha, bắt lấy phần giữa kiếm không chịu buông tay.

Chu Phú vận sức, giờ kiếm sát lên trên đỉnh đầu, chỉ thấy nữ nhân kia cũng nhảy lên theo kiếm, lơ lửng trên không trung, muốn dùng sức nặng của bản thân ép Chu Phú buông tay, Chu Phú thấy bộ dáng rất hận của nàng ta, biết kéo không được nữa, dưới chân liền xoay tròn, rút chân khí vào trong kiếm sắt, đánh bay nữ nhân trên cây kiếm tròn ra ngoài thật xa.

Tề Lục Nhã dùng hai chân trên mặt đất trụ đi thật xa, mới miễn cưỡng ngừng lại.

Thật vất vả thoát khỏi nữ nhân khó hiểu kia, Chu Phú liền vỗ vỗ bụi đất trên người, muốn trở về quán rượu lấy quà tặng đã mua cho nương tử, nhưng không ngờ lại bị nữ nhân kia ngăn trở đường đi.

Âm thầm điều chỉnh chân khí, chuẩn bị đấu lại một cuộc, nhưng không ngờ nữ nhân kia lại cười với hắn, đưa tay vỗ vỗ ngực của hắn, hào phóng nói:

"Ngươi không tệ, làm tướng công thứ mười ba của ta đi."

". . . . ."D♣D♣L♣Q♣D

Đầu Chu Phú nổi đầy vạch đen, không thể dị nghị, sự lớn mặt và da mặt dày của nữ nhân này quả là thiên hạ hiếm có, đẩy ra cái tay ở ngực, Chu Phú kiêu ngạo nghiêm nghị nói:

"Thật xin lỗi, ta có nương tử rồi."

Nói xong, cũng không để ý phản ứng của nữ nhân kia, Chu Phú liền dứt khoát đi vào quán rượu, cầm đồ đạc của mình rồi đi.

Tề Lục Nhã nhìn bóng lưng Chu Phú rồi đi, khoe môi mỉm cười tràn đầy vẻ thú vị, có lẽ người đàn ông này, cũng không phải không thú vị như trong tưởng tượng của nàng.

Huống chi, hắn còn là Nam nam nhân của Tiêu Trì, thật thú vị.

---

Chu Phú trở lại hành quán thì Trì Nam đã sớm trở về, đang thương thảo chuyện gì với mọi người đi theo.

Chu Phú để bao lớn bao nhỏ lên bàn, Trì Nam nhìn hắn một cái, liền phát tay bảo những người đó lui xuống.

"Sáng sớm liền đi ra ngoài sao?" Trì Nam đi ra từ sau bàn, vừa dùng khăn lông lau tay vừa hỏi. Đến gần Chu Phú, mới phát hiện trang phục hắn nhẵn

nhú, búi tóc cũng có chút dần ra, vừa nhìn là biết đã đánh nhau với người khác.

Tri Nam nhú mày chỉ chỉ quần áo hần, Chu Phú sờ sờ chóp mũi, cúi đầu như đứa trẻ làm sai chuyện, rồi kể lại chuyện đã xảy ra trên đường phố cho Tri Nam nghe.

"Ta cũng không biết vì sao nữ nhân kia quần ta, nhưng thấy cách ăn mặc của nàng ta, có phần giống người ở nơi ta lên vào đêm qua. . . . Có phải. . ."  
Chu Phú không giấu giếm nương tử điều gì, ách, chỉ ngoại trừ một câu nói của nữ nhân điên kia. **điền★đàn★lê★quý★đôn**

Tri Nam cúi đôi mắt long lanh, khoe miệng nở một nụ cười đã nhìn thấu, dùng khăn lông lau một hôi hột trên trán Chu Phú, rồi mới lên tiếng: "Có thể cái gì? Chẳng dám đi trộm đồ của người ta, còn sợ người ta tìm tới cửa sao?"

Chu Phú kinh hãi: "Thật sự là bọn họ? Khó trách nàng ta chiều chiều trí mệnh, nhưng vì sao nàng ta không đòi ta mấy thứ kia?"

Nụ cười ở khoe môi Tri Nam hơi lạnh, Tề Lục Nhã làm sao mở miệng đòi? Hai con chiến mã từ chỗ họ chạy ra ngoài, mặc kệ là cố ý hay vô tình, trách nhiệm này nước Tề phải gánh.

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Tri Nam vẫn có một nghi vấn trong lòng, những dược liệu kia không tính, nhưng nàng không hiểu sao bọn họ mất cây hoa Thánh Liên có thể cứu mạng kia cũng không phản ứng chút nào. . . . .

Đưa khăn lông thấm ướt sau rồi cho Chu Phú, Tri Nam nhìn bao lớn bao nhỏ đầy bàn, cầm một hạt châu tỏa ra năm màu như thủy tinh đặt trước mắt, nhú mày hỏi Chu Phú: "Những thứ này là cái gì?"

Chu Phú dùng khăn ướt lau xong cảm giác không còn nhếch nhác như trước, nghe nương tử hỏi liền hứng thú dõ dỏi giải thích từng món: "Đều là quà tướng công tặng cho nương tử, đều không thường gặp trên phố ở nước ta, ta thấy hiếm nên mới mua." Chu Phú giờ một con thỏ nhỏ làm bằng trân châu lên, đưa đến trước mặt Tri Nam hiển vật quý nói.

Tri Nam buồn cười nhìn bộ dáng trẻ con của hần, nhận lấy con thỏ, bên môi tràn ra nụ cười ngọt ngào, trong nháy mắt Chu Phú liền bị lạc trong cười cười quyến rũ của nàng, thật ra thì có lúc chúng ta làm rất nhiều, cũng chỉ vì một nụ cười của người yêu thôi, loại cảm giác đó đủ để cho người ta tận mắt ra hạnh phúc từ trong lòng, ngọt tận trái tim.

Tri Nam vẫn còn đang lật xem những vật khác mà Chu Phú mua, chợt thấy cổ tay bị người kéo, cả người liền ngã vào lồng ngực nở nang của Chu Phú, ngẩng đầu lên ngó hần một cái, Tri Nam làm sao nhìn không ra tình dục nóng rực trong mắt người này đây?

Đưa tay đẩy hần một cái, gắt giọng: "Đánh xong còn chưa tắm, thôi chết."

Chu Phú lại ôm vòng eo mảnh khảnh của nàng chặt hơn, không cho nàng thoát đi, tiếng thờ dốc dao động ở bên cổ nàng:

"Làm xong, ta liền đi tắm."

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 27: Phò mã nghi ngờ

Tri Nam bị hô hấp nóng rực của hần làm cho cổ ngứa ngứa, nhìn bộ dáng động tình của Chu Phú, liền không muốn để cho hần dễ dàng như nguyện.

Muốn cự tuyệt lại ra vẻ mời chào đẩy hần ra, ngón tay nhỏ nhắn đẩy bộ ngực đang hô hấp dồn dập của Chu Phú, tìm được điểm vượt trội của phái nam, liền khiêu khích vẽ nên các vòng tròn ở chung quanh, hơi thở thơm như hoa lan hỏi: "Nữ chân gây chuyện với chàng, chàng biết là ai không?"

Giờ phút này một lòng của Chu Phú đều ở trên người nương tử, làm sao còn nghĩ đến nữ nhân khác, ngay sau đó lắc đầu, bắt lấy ngón tay nghịch ngợm của nương tử, đặt vào dưới môi khẽ hôn.

"Nàng ta là công chúa nước Tề, tướng công có hứng thú với nàng ta không?" Tri Nam rút ngón tay của mình về, cầm lấy con thỏ nhỏ trên châu mà Chu Phú tặng nàng, eo nhỏ nhắn xoay một cái, thụt tha đi vào trong.

Chu Phú nhìn nương tử cố ý đóng đũa cái mông, bất giác nuốt nước miếng, nhịp tim càng thêm kịch liệt, chỉ cảm thấy vấn đề của nương tử lúc này, nghe thế nào cũng dư thừa, nàng có lòng hỏi hần có hứng thú với nữ nhân khác hay không, còn không bằng thực tế một chút, ngoan ngoãn cời quần áo nằm dài trên giường đi.

Tri Nam lui ra lui vào, làm cho trái tim Chu Phú ngứa ngứa khó nhịn, vừa oán giận nương tử không hiểu phong tình, vừa cời quần áo của mình gần hết, lộ ra dáng người cường tráng, vũ khí ở dưới quần lót đã sớm cao vút, dùng lều lên.

Nhìn vóc người cường tráng của nam nhân của mình, dù là Tri Nam cũng không nhịn cho chắc lưỡi hít hà, Chu Phú mặc quần áo vào có thể dùng đòn hậu

để hình dung, nhưng cỡi quần áo, thì hẳn lại không thoát khỏi hai từ cường thế.

Vô luận là từ thân hình hay bắp thịt, mỗi một chỗ đều tựa như ẩn chứa lực lượng vô hạn khiến cho người ta tự nhiên sinh ra một cảm giác an toàn, Trì Nam bị hấn ép sát từng bước từng bước, ngã nhào vào trên mép giường, mắt thấy Chu Phú bỏ nhào về phía trước như là chó sói, Trì Nam vội vàng đưa chân phải ra, đẩy thân thể không dần nổi của ai kia, cười yếu ớt xinh đẹp, vô cùng quyến rũ.

"Ai nha, muội muội ngoan, muội cũng đừng khiến ca ca sốt ruột, vài ngày rồi, ta nhịn sắp chết."

Chu Phú bắt lấy cái chân Trì Nam đặt ở ngực hấn, rồi kéo ra, thân thể liền vội không thể dợi xâm nhập vào giữa hai chân nương tử, lung tung xé vài cái ở eo nàng, nương tử liền bị hấn lột được sáng loáng, gạt ra áo lót trước ngực nàng, bầu ngực trắng nõn có thể khơi dậy dục vọng nguyên thủy của con người liền lộ ra, Chu Phú không kìm hãm được vui mình tiến vào.

Trì Nam trần trọc um, thân thể không ngừng gãy đổ, điều này làm cho Chu Phú vốn đã bị lừa dục đốt người càng thêm khó có thể chịu được, giật quần lót của nương tử ra một chút, không kịp cỡi xuống, liền nhồi phần lửa nóng của mình đi vào.

"A, nhẹ một chút!" Trì Nam nũng nịu, chưa chuẩn bị chu đáo, đã bị Chu Phú mạnh mẽ đánh vào, mặc dù không đến nỗi đau đớn, nhưng thật không thoải mái.

Lúc này Chu Phú sớm bị dục vọng nửa người dưới khống chế thần trí, xách thương lên ngựa, tung hoành ngang dọc, chạy nước rút trên sa trường, tha hồ mất hồn, nhưng ngay lúc này, lại nghe thấy ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa không hợp thời.

"Công chúa, việc lớn không tốt rồi, quốc quân Hồ quốc trúng độc, tứ phò mã bị nghi là hung thủ."

Trì Nam bị Chu Phú đè ở dưới người chấn động cả người, liền đẩy vật cứng nóng bóng đang chôn sâu trong cơ thể ra, thu lại tâm tình, mắt khép hờ suy nghĩ một lát sau, liền chỉnh lại trang phục đi đến hoàng cung Hồ Quốc, Chu Phú bị cự, nhìn vũ khí hồi lâu vẫn chưa mềm xuống, chỉ có thể ngã xuống giường kêu rên.

Nhưng lúc này Trì Nam không lo được nhiều như vậy, chỉ đi thật nhanh, trong đầu xoay chuyển thật nhanh, mờ mờ ảo ảo cảm thấy mình sai sót một chút chi tiết, hoặc là có chỗ nào không đúng mà nàng còn chưa nghĩ đến. Quốc quân trúng độc khi nào không được, cố tình lừa lúc sứ thần Tiêu Quốc và Tề quốc triều bái mà trúng độc, điều này nói rõ cái gì? Có người muốn ném đá giấu tay, đục nước béo cò?

Bây giờ, vị trí và thân phận của nàng đều lúng túng, nếu không cẩn thận chút, mỗi một điều kể trên đều có thể đưa nàng vào chỗ vạn kiếp bất phục. Phá hủy nàng rồi, tựa như hủy diệt nửa Tiêu Quốc, nàng tuyệt không thể dễ dàng tha thứ chuyện như vậy xảy ra, tuyệt không!

---

Quốc quân trúng độc, hoàng tử đầu độc, tình huống như thế, đối với bất kỳ một quốc gia nào đều là gièm pha kinh trời, Trì Nam chạy tới hoàng cung, lại không gặp quốc quân, ngay cả tứ phò mã cũng đã bị áp tải vào thiên lao, không thể gặp nhau.

Chuyện xảy ra trải qua, Trì Nam chỉ có thể thông qua người điều tra chuyện này là đại hoàng tử Dự Phi để biết. Hấn nói, sáng sớm tứ phò mã đã sai người đưa bánh ngọt hoàng hậu nướng nướng thích ăn nhất tới, đích từ hiếu thuận, nên nướng nướng vui mừng, để lại bánh ngọt chờ quốc quân hạ triều rồi cùng nhau ăn, nhưng không ngờ, ăn bánh ngọt tứ phò mã đưa tới xong, quốc quân lập tức sùi bọt mép, cũng may thái y vào cung xem mạch kịp thời dùng kim châm phong huyết, quốc quân mới không bị bỏ mình ngay

Trì Nam nhìn vẻ mặt thất vọng của đại hoàng tử Dự Phi, xoay tròn mắt nói: "May nhờ có thái y kịp thời chạy tới, nếu như đến chậm một bước, hậu quả khó mà lường được."

Trì Nam cười thâm trong lòng, vị thái y này thật thần, quốc quân vừa trúng độc, ông ta liền chạy tới cứu trị, quả nhiên là phối hợp không chê vào đâu được.

Đại hoàng tử Dự Phi là người thông minh, há lại nghe không hiểu hàm nghĩa trong lời nói của Trì Nam, trầm ngâm chốc lát sau nói: "Thời gian xem mạch mỗi ngày của thái y có định, nếu muộn, chính là tội chém đầu."

". . . ." Trì Nam mỉm cười, không nói gì, đôi tay khép vào trong tay áo, cả đường về hành quán đều suy nghĩ sâu xa.

Chu Phú ngồi ở trong sân dợi nàng, thấy nương tử trở lại, liền nghênh đón, nắm lấy bàn tay lạnh băng của nàng, nóng nảy hỏi: "Như thế nào? Cha tứ phò mã không có sao chứ?"

Trì Nam lắc đầu một cái, ngồi vào trên thềm đá lúc trước Chu Phú đang ngồi, bí ẩn trong lòng càng thêm to ra, mà vào lúc này, Tiểu thái y mà nàng phải đi chẩn mạch để thăm dò cũng trở về rồi, vài cái thật sâu ở trước mặt Trì Nam xong, trả lời: "Quốc quân Hồ quốc quả thật trúng độc, da dẻ tím hồng, thất khiếu có dấu hiệu chảy máu."

Trì Nam cau mày: "Có biết là độc gì không?"

Thái y khó hiểu: "Không giống thuốc độc tầm thường, độc tính vô cùng mãnh liệt, nếu không nhờ kim châm phong huyết, lúc này quốc quân sợ đã sớm quy thiên."

"Kim châm phong huyết, có thể duy trì bao lâu?" Trì Nam lạnh lùng hỏi.

Thái y hơi châm chước: "Chỉ một ngày. Qua tối hôm nay, nếu không có thuốc, quốc quân hẳn phải chết không thể nghi ngờ."

Tri Nam âm thầm trầm ngâm, nếu quốc quân thật đã chết rồi, mà hung thủ là tứ phò mã, như vậy Tiêu Quốc cũng thoát không khỏi liên quan, thậm chí sẽ có người nhắm thẳng vào mục đích nàng tới lần này, chắc chắn nói là họ và tứ phò mã thông đồng, mưu hại quốc quân Hồ quốc, như thế Tiêu Quốc và Hồ Quốc sẽ sinh ra hiềm khích, chiến sự hết sức căng thẳng.

Xem ra người hạ độc đúng là muốn lấy tánh mạng quốc quân, nhưng nếu là tứ phò mã, thì bánh ngọt của hắn lại đưa cho hoàng hậu nương nương, nếu nương nương không đợi quốc quân cùng ăn, quốc quân há lại trúng độc? Trong từng bước này, thiếu một bước cũng không thể tạo thành cục diện hôm nay.

Tri Nam ngồi ở trên bậc thang, lọt vào trạng thái mờ mịt, có một số chuyện, nàng phải gỡ mới được.

Thái y đã lui ra, Chu Phú canh giữ ở bên người của nàng, nhìn nương tử rầu rĩ, mình lại không giúp được gì, trong lòng Chu Phú thật khó chịu, đang tự trách, lại thấy nương tử chợt đứng lên từ trên thềm đá, nhanh như sấm sét, gọi ám vệ đi theo tới, nhẹ nhàng phân phó mấy câu xong, chỉ thấy ám vệ liền phân ra ba đường.

"Chu Phú, đi giúp ta làm một chuyện." Đợi ám vệ biến mất, Tri Nam mới nói với Chu Phú.

Vốn nghĩ xem làm sao mới giúp nương tử giải vây được, đang không có kế gì, nương tử nói lên yêu cầu, hắn tự nhiên đồng ý: "Được, nàng nói đi."

Tri Nam lại gần viên tai Chu Phú, nói nhỏ: "Mang theo hoa Thánh Liên, đi náo loạn hành quán Tề quốc lần nữa."

Lần này, cần huyền não dư luận xôn xao mới được!

Người hạ độc là ai, Tri Nam còn chưa xác định, nhưng có thể xác định là, tuyệt đối có liên quan với Tề quốc, bởi vì suy nghĩ lại mọi chuyện, sẽ liền phát hiện người được lợi trong chuyện này là ai, nếu như quốc quân chưa chết, bọn họ coi như thành công chế tạo một cuộc hỗn loạn, nói không chừng còn có thể kéo mấy nhân vật quan trọng xuống nước; nếu như quốc quân chết rồi, bọn họ càng thêm ngư ông đắc lợi, mượn chuyện này giúp Hồ Quốc và Tiêu Quốc khai chiến. . . . .

Huống chi, trừ những quan hệ lợi hại có thể nghĩ thông suốt này ra, Tề quốc còn có một sơ sót. . . . Nếu bọn họ không phải sớm có dự mưu, tại sao lại mang theo hoa Thánh Liên có thể giải trăm độc, không phải là vì để ngừa ngộ ngộ nhờ sao?

Nghĩ đến nhất định là bởi vì Chu Phú trộm hoa Thánh Liên của bọn họ, mới ép bọn họ xuống tay lúc này, rồi dính dáng đến tứ phò mã Tiêu Quốc - cửu hoàng tử Hồ Quốc - Hồ Ngọc Hiến làm đệm lưng, cũng vì để cho Tiêu Tri Nam nàng làm chim đầu đàn, bởi vì bây giờ hoa Thánh Liên ở trên tay nàng, nếu nàng dùng Thánh Liên giải độc cho quốc quân, vậy bọn họ có lý do nói tất cả do Tiêu Tri Nam nàng bày kế, nàng làm sao có chứng cứ nói rõ, hoa Thánh Liên do Chu Phú trộm từ hành quán Tề quốc chứ? Đến lúc đó, nàng trăm miệng cũng không thể bào chữa, bị giới hạn vùng bùn trong bị động, có lý đều nói không rõ.

Kế một hòn đá hạ ba con chim ư. Hừ! Những người đó thật cho rằng Tiêu Tri Nam là hạng người lương thiện sao?

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 28: Phò mã lập công

Chu Phú theo sự phân phó của nương tử, núp trong bóng tối, rồi thừa cơ hành động, mới vừa rồi, hắn vút hoa Thánh Liên trong suốt ở trên con đường trong vườn nhỏ tại hành quán của Tề quốc, không lâu lắm, liền có một đội binh lính Tề quốc khôi ngô cao lớn tuần tra đến đây, phát hiện hoa Thánh Liên. . . .

Còn Tri Nam thì ngồi một mình trên bậc thang, đôi tay khép lại trong tay áo, thẳng lưng nhắm mắt dưỡng thần, chợt gió nổi lên, ba gã ám vệ được phái đi ra ngoài lúc trước đồng thời trở về.

"Mật thám Tề quốc đã bị bắt, chuyện này sợ là không thoát khỏi liên quan với đại hoàng tử, mật thám nói, đêm qua, quân sư Lục Song bên cạnh Tề Nhã đến tìm, khuya mới rời khỏi."

"Đêm qua quân sư Lục Song lại bày tiệc mời mấy vị trọng thần trong triều ở Vu Giang lâu trong thành, không biết muốn gì."

"Bước kế tiếp nên hành động như thế nào, xin công chúa chỉ thị."

Bấm báo xong hết các tình báo thăm dò được, liền quỳ xuống đất chờ đợi chỉ thị tiếp theo của Tri Nam.

Sắc mặt Tri Nam nặng nề, trên mặt thoáng qua vẻ ác độc: "Chặt tay chân quân sư, rồi đưa cả hộp gấm này đến phủ của đại hoàng tử."

Ám vệ nhận lấy một hộp gấm tinh xảo đặt ở bên cạnh Trì Nam, Trì Nam lại phân phó: "Nếu đại hoàng tử hỏi, thì nói người này muốn cầm hoa sen trong hộp đi giải độc cho quốc quân, bị bọn cung phát hiện, kịp thời ngăn lại, cũng hẹn hán tối nay gặp nhau, cùng bàn đại kế."

GUông mặt Trì Nam lạnh lùng, cực kỳ giống hoa sen trắng trong dạ ngục, lấy máu làm mồi, thánh khiết lại tàn nhẫn.

Họ đã muốn ác độc liên minh đối phó nàng, cũng đừng trách nàng ác độc trở tay ly gián, chuyện giả họa này làm xong thiên hạ thái bình, làm không tốt sẽ chờ vận kiếp bất phục.

Đội ám vệ xuất phát, Trì Nam mới gọi thái y đến cùng nhau vào cung, bái kiến quốc mẫu —— mẹ cả của tứ phò mã, hoàng hậu.

---

"Nương nương, ta biết rõ làm sao cứu trị quân thượng." Đây là câu đầu tiên Trì Nam nói sau khi được hoàng hậu tuyên vào điện.

Hoàng hậu nương nương vốn hiền lương, nên thật bối rối với chuyện quân thượng trúng độc, chỉ cố nén bi thương và lo lắng, hôm nay nghe nói có cách cứu trị, tự nhiên nóng lòng, nói: "Mời công chúa nói."

Trì Nam nâng con ngai đen nhánh lên, trong ánh mắt lộ ra ánh dao sắc bén: "Thế gian có một loại hoa thần, sống ở đỉnh núi cực bắc, mười năm nở hoa, trong nháy mắt sẽ héo, nếu hái được về, có thể giải trăm độc."

Hi vọng vừa dấy lên của hoàng hậu thoáng chốc lại trầm thấp xuống: "Phương pháp này của công chúa trong thời gian ngắn làm sao thực hiện? Không nói đất cực bắc cách Hồ quốc ngàn dặm, cho dù đi được, thì hoa mười năm mới mở một lần há lại dễ hái?"

Khỏe môi Trì Nam lộ ra mỉm cười khiến người ta yên tâm: "Nương nương hãy nghe ta nói hết, bây giờ đi hái hoa, thời gian tự nhiên không kịp, Trì Nam cũng không nói chuyện không thực hiện được."

"Ý của công chúa là. . . ."

"Cơ duyên xảo hợp, ngày hôm trước ta từng thấy đóa hoa giải được trăm độc này." Trì Nam vừa nói vừa chú ý về mặt của hoàng hậu, thấy bà hơi bị động lòng, lại nói: "Đang ở chỗ Tam công chúa Tề quốc."

Hoàng hậu vừa nghe, lập tức hân phó: "Đi mời tam công chúa Tề quốc tới, nói bọn cung có chuyện thương nghị."

Cung nhân tuân lệnh đi, không bao lâu, tam công chúa Tề Lục Nhã liền được mời vào trong cung, đang buồn bực lại thấy Trì Nam đã sớm chờ ở uống trà, trong lòng liền cảm thấy không ổn.

Hoàng hậu nói ra dụng ý mời nàng tới, chỉ thấy Tề Lục Nhã biến sắc, rồi ngay sau đó lại khôi phục, âm thầm liếc Trì Nam cảnh giác nói: "Hoàng hậu nương nương, chắc là hiểu lầm Tề quốc rồi, nếu có bông hoa giải độc như thế, tất nhiên kính hiến quân thượng dùng, nhưng ngài cũng biết, Tề quốc là đất lạnh lẽo ở phía bắc, vật liệu thiếu thốn, làm sao so được với bảo vật ở Tiêu Quốc? Nương nương không ngại hỏi công chúa Trì Nam, xem Tiêu Quốc có vật này không?"

Hoàng hậu không ngờ công chúa Tề quốc lại từ chối, còn muốn đẩy trách nhiệm vào người Trì Nam, nhất thời không biết làm sao.

Trì Nam bình tĩnh tựa như đã uống vài ngụm trà nóng, để ly xuống, cười nói: "Tam công chúa đánh giá Tiêu Quốc ta quá cao rồi, phương diện hoa cỏ được liệu, Tiêu Quốc làm sao so được với Tề quốc?"

"Thật sao?" Tề Lục Nhã chắc chắn cười một tiếng, đầu ngón tay cứng cáp có lực nhắm vào Trì Nam, nói với hoàng hậu Hồ Quốc: "Bên trong hành quán Tiêu Quốc có Thánh Liên giải độ hay không, hoàng hậu nương nương phái người tới tìm sẽ biết."

"Chuyện này. . . . ."

Hoàng hậu sống lâu ở trong cung, không mấy hiểu chuyện đấu đá giữa các quốc gia, nhưng dù không biết, nàng cũng có thể nhìn ra, hai vị công chúa nước lạ này đang đẩy cho nhau, tánh mạng của quân thượng bị đe dọa, giờ phút này bà thật không có ý định đi phân biệt ai đúng ai sai, đang không biết làm sao lại nghe thị vệ báo lại: "Khởi bẩm hoàng hậu, đại phò mã Tiêu Quốc và binh lính Tề quốc đang đánh nhau ở hành quán, hơn phân nửa đền đã sụp xuống, tạo ra không ít thương vong."

"Cái gì?" Hoàng hậu vừa nghe mấy lời rung động này, liền đứng lên từ ngai phượng, nhìn về phía Trì Nam, khó có thể tin nói: "Công chúa. . . . đại phò mã này. . . ."

Trì Nam bó tay đáp: "Đúng là phu quân ta."

"Tiêu Trì Nam! Ngươi rốt cuộc muốn gì?" Tam công chúa Tề quốc nghe xong, biết mình bị điệu hổ ly sơn, không kèm chế được liền hỏi.

Trì Nam không để ý tới nàng ta, mà là chuyển qua hỏi thị vệ kia: "Xin hỏi hiện nay tình huống như thế nào?"

"Bởi vì hai bên thân phận đặc biệt, hiện nay kể cả tang vật đều bị đưa đến nha môn." Thị vệ nhớ tới tường đồ bên trong hành quán vẫn âu sầu trong lòng.

"Tang vật gì?" Hoàng hậu phát ra nghi vấn.

"Theo nha phủ hồi báo, tang vật là một đóa hoa khô, tựa như hoa sen, óng ánh trong suốt, đại phò mã nói muốn giành hoa chữa bệnh cho quân thượng trúng độc, thủ vệ Tề quốc không dám gánh chịu tội lỗi, sợ bị mất vật quý trọng chủ thượng sẽ trách tội, nên hai phe một lời không hợp, liền đánh nhau."

"Hoa khô. . . . ." Hoàng hậu có chút không hiểu, nên Tri Nam đứng lúc đứng ra giải thích:

"Chính là Thánh Liên giải độc ta đã nhắc đến, đại phò mã nhất định nghe được nội dung ta thương lượng với hạ thần, lúc này mới nóng lòng đi đến hành quán Tề quốc cướp đoạt, không ngờ lại chọc cho chuyện to ra vậy, kính xin hoàng hậu thứ tội."

"Công chúa nói quá lời, đại phò mã nhất định là người hiệp nghĩa, hẳn làm như vậy cũng là vì quân thượng, nói như thế, Thánh Liên giải độc đang ở trong nha môn sao?" lúc này hoàng hậu làm sao còn có ý định trông nom chuyện đánh nhau của sứ thần hai nước, bà quan tâm nhất vẫn là độc của quân thượng có giải được không, không chờ thị vệ trả lời, lại nói: "Mau đi lấy Thánh Liên tới, giải độc cho quân thượng."

Thị vệ lĩnh mệnh đi xuống xong, Tề Lục Nhã nhìn Tri Nam đang nhàn nhã, cặp mắt liền toát ra lửa, trong miệng không cam lòng nói: "Lần này quân thượng trúng độc kỳ hoặc, tặc truyền là cứu hoàng tử -- cũng chính là tứ phò mã Tiêu Quốc các người gây nên, hôm nay người lại cố làm ra vẻ huyền bí, rốt cuộc muốn làm gì?"

Tri Nam cười yếu ớt: "Ta có lòng gì, tự có phán xét, chỉ là quân sư quý quốc có ý gì, thì người khác nhìn không thấu rồi."

"Tôi hôm trước hẳn ta bái phỏng đại hoàng tử, đêm khuya mới rời đi, rồi tối hôm qua lại mời trọng thần Hồ Quốc, không biết quân sư muốn gì?"

Bị Tri Nam bắt điểm yếu, Tề Lục Nhã giận dữ không thôi, bàn tay âm thầm để lại roi đen bên hông, muốn bộc phát, lại có chỗ cố kỵ, nghĩ lại bắt đầu từ sáng nay đã không thấy bóng dáng quân sư, hôm nay lại bị Tiêu Tri Nam nói rõ ràng thế, chỉ sợ quân sư đã bị bắt, nếu nàng phát tác tại chỗ, chắc chắn bị buộc giáp mặt đối chất với quân sư, đến lúc đó tình huống càng thêm khó có thể nắm trong tay, nên nàng phải yêu lặng theo dõi biến hóa, xem Tiêu Tri Nam còn có thể đùa bỡn ra cái gì.

Nhưng vào lúc này, bên ngoài cũng truyền đến ngâm xướng: "Đại hoàng tử vào cung yết kiến."

Truyền xong, chỉ thấy trước cửa cung có một bóng dáng nhếch nhác không chịu nổi đi vào, thấy Tri Nam và Tề Lục Nhã đều ở đây, nhớ tới lời ám vệ Tiêu Quốc nói lúc trước, đại hoàng tử Dự Phi không khỏi lộ vẻ xúc động, khóc lóc kể lể quỳ rạp xuống bên chân hoàng hậu, hô to: "Mẫu hậu, nhi thần hồ đồ, tất cả đều là quỷ kế của Lục Song quân sư Tề quốc, hẳn, hẳn giả mượn tay nhi thần, hãm hại phụ hoàng, hãm hại tứ đệ, hôm nay nhi thần tỉnh ngộ, kính xin mẫu hậu cho nhi từ lấy công chuộc tội."

Tối qua, đại hoàng tử Dự Phi đã nhận được hộp gấm và thi thể do Tri Nam phái người đưa. Quân sư Tề quốc hôm trước còn nâng cốc nói cười với hẳn nay đã nằm trong vũng máu, hẳn biết, mưu kế của bọn họ đã bị vị công chúa Tiêu Quốc kia khám phá, mà quân sư Tề quốc cũng đã phải trả giá to không thể cứu chữa.

Nhưng thật may là, công chúa Tiêu Quốc cũng không muốn đuổi tận giết tuyệt hẳn, đưa thi thể quân sư tới là cảnh cáo hẳn, đưa thuốc giải trong hộp gấm thuốc tới, thì là trợ giúp hẳn, nếu liên minh với Tề quốc đã bại, vậy hẳn chỉ có thể bắt lấy cộng rom cuối cùng kết minh với Tiêu quốc, hẳn nghĩ, dù sao đều là hai quốc gia độc ác kia muốn cướp lấy tánh mạng của phụ hoàng hẳn. Cũng do cửu đệ trở về, khiến cho phụ hoàng suy tính hoàng trữ (\*người được xác định sẽ thừa kế ngôi vua) lần nữa, mà hẳn đã trù tính nhiều năm, tuyệt không thể bởi vì cửu đệ liên thất bại trong gang tấc, nên hẳn mới chủ động xuất kích. Đối với hẳn, chỉ cần có thể trợ giúp hẳn đi lên, hợp tác với ai cũng thết, hôm nay Tề Quốc thất bại, vậy hẳn dứt khoát tạm lùi một bước, đẩy tất cả trách nhiệm tới trên người quân sư Tề quốc đã chết.

"Hoàng nhi có gì nói ra lời ấy? Người cũng có biện pháp cứu phụ hoàng người sao?"

Hoàng hậu không mấy hiểu lời đại hoàng tử nói, chỉ nghe được hẳn có cách cứu trị quân thượng.

Đại hoàng tử Dự Phi đưa hộp gấm Tri Nam phái người đưa tới lên, hoàng hốt vội nói: "Còn đây là Thánh Liên cực bắc, có thể giải độc trong thiên hạ."

Lại thêm một đóa Thánh Liên? Hoàng hậu nung nung có chút choáng váng đầu, nhìn về phía Tri Nam: "Chuyện này rốt cuộc như thế nào?"

Tri Nam cười yếu ớt nhẹ nhàng nói, nàng nhận lấy hộp gấm trong tay đại Hoàng tử, sau khi mở ra, quả nhiên là một đóa hoa khô, tựa như hoa sen, óng ánh trong suốt, ở trong ánh mắt mong đợi của đại hoàng tử, Tri Nam lấy hoa sen thủy tinh trong hộp gấm ra, khi mọi người kinh ngạc, liền ném nó xuống đất cái "pụp", phát ra tiếng vang lanh lảnh.

Tiếng vang này khiến mọi người hơi bị sửng sốt, hoàng hậu lắp bắp nói: "Đây là... làm từ lưu ly?"

Chỉ có vật làm từ lưu ly bị ném vụn thì mới có tiếng vang lanh lảnh như vậy.

Đại hoàng tử nhìn mảnh vụn lưu ly đầy đất, lại thấy bên môi Tri Nam lộ ra mỉm cười như Phật như ma, nghĩ nghĩ, nhất thời tê liệt ngã xuống trên mặt đất, âm thầm hối hận.

Hắn sớm nên nghĩ đến, nữ nhân tàn nhẫn cho người chém đứt tay chân, máu thịt be bét đưa cho hắn xem, làm sao lại xuống tay lưu tình với hắn?

Nàng sai người đưa tay Thánh Liên giả tới mà hẳn lại tin là thật, cho là nàng muốn liên minh với hẳn, tha hẳn một lần, ai ngờ, mọi việc đều bị nữ nhân này đùa giỡn ở trên bàn tay, ai cũng không thể chạy trốn.

Lần này, bọn họ đã hoàn toàn thua.

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 29: Phò mã tạo xe chấn

Chu Phú nghe theo phân phó của nương tử, nên tự đưa mình vào nha môn.

Vốn đã chuẩn bị chỉ cần nương tử không lên tiếng, sẽ an vị ở nhà tù, không đi đâu cả, nhưng hần lại nghe nói sáng nay cửu hoàng tử hạ độc hãm hại quân thượng bị thẩm vấn, hiện nay đang ở trong nha môn hình bộ, Chu Phú tới Hồ Quốc dù không lâu, nhưng cũng biết, cửu hoàng tử chính là tứ phò mã.

Hôm nay tứ phò mã ở chung một nhà giam với hần, Chu Phú cảm thấy mình nên đi thăm cậu ta, bởi vì thân phận hần đặc biệt, nên Hình bộ tạm thời không xem hần như phạm nhân chân chính để đối đãi, cho nên trông chừng cũng không gắt, Chu Phú thừa dịp người trông coi không chú ý, bèn chạy ra ngoài từ cửa hông.

Dùng khinh công chạy nửa ngày trên nóc nhà, rồi Chu Phú dò xét vào hình đường, thăm phòng, cuối cùng mới nghe nói, tứ phò mã đã bị tra hỏi xong, bị áp về phòng giam rồi, Chu Phú liền chân lướt như bay, lại chạy đến phòng giam.

Hần chặn lại một thủ vệ, siết cổ khiến hần ta báo ra chỗ của tứ phò mã, rồi men theo con đường yẫm tối vào phòng giam, lúc sắp tới mục tiêu, lại nghe thấy âm thanh bát đĩa bị đánh nát, sau đó là một tiếng hét lên, trong phòng giam còn có nữ nhân?

Điểm này khiến Chu Phú hơi ngoài ý muốn, nhưng từ âm thanh nghe ra, hần là từ trong phòng giam của tứ phò mã truyền tới, thăm cảm thấy không ổn, liền bước nhanh qua xem, chỉ thấy tứ phò mã mặc áo tù đầy vết máu tóe ở trong góc, trước mặt hần là một nữ nhân hơi thấp lại ăn mặc y như nam nhân, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, tràn đầy vẻ giận dữ hoảng sợ.

Nhìn ra được, mặc dù nàng rất sợ, nhưng vẫn rất kiên cường giang hai cánh tay che ở trước người tứ phò mã, mà đôi mắt nàng ấy thì là hai cây đao lóe ánh sáng lạnh.

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, Chu Phú móc hai thỏi bạc nhỏ ra từ trong lòng ngực, hai tiếng ‘bành bạch’, đánh vào trên cổ tay của hai hung thủ muốn giết người, đai liền theo tiếng rơi xuống.

Lúc này ‘nam tử’ nhỏ con mới buông cánh tay xuống, xoay người tới góc, đỡ tứ phò mã bị thương không nhẹ dậy.

Đây là lần đầu tiên Chu Phú và tứ phò mã gặp mặt, cũng không ngờ lại là hình thức này, chỉ không biết ‘nam tử’ nhỏ con này là ai?

Nhìn bộ dáng ‘hần’ khẩn trương tứ phò mã thế, Chu Phú liền gỡ đầu, có chút ngượng ngùng nói: "Ách. . . . Cậu ấy là tứ muội phu của ta, đã thành thân rồi. . . ." Ngụ ý của hần là nên tránh xa nam nhân đã thành thân ra.

‘Nam tử’ đỡ tứ phò mã dậy, xem ra tứ phò mã lúc này nhất định là bị oan khuất không nhỏ, bị oan ở trong ngục không nói, còn có người không yên lòng, muốn tìm sát thủ tới diệt khẩu, ‘nam tử’ lạnh lùng thoáng nhìn Chu Phú, ánh mắt kia lại có phần giống nương tử: "Còn không qua đây giúp một tay?" Âm thanh của nàng ấy có chút lạnh lạnh, thấy Chu Phú lo lắng bất động, mới nói tiếp: "Ta thật sự không hiểu, hoàng tử rốt cuộc thích người nơi nào?"

". . . . ." Chu Phú xin lỗi sò sò đầu, ha ha, hần cũng không biết nương tử thích hần nơi nào. . . . Đợi chút, hoàng tử?

‘Nam tử’ này giống như nhìn thấu vẻ khiếp sợ trên mặt Chu Phú, quả quyết gật đầu nói: "Ta chính là tứ muội của ngươi, tỷ —— phu ——"

". . . . ."

Nàng ấy lại là tứ công chúa trong tin đồn? Chu Phú chắc lưỡi hít hà. Được rồi, muội muội của nương tử quá nhiều, hần nhất thời còn chưa nhận được hết cũng không trách hần được, dù sao sau mấy vị muội muội xinh như hoa này cũng sẽ lộ diện hết thôi, không vội, không vội!

---

Nhờ sự cảnh giác của Trì Nam, mới phá được quỷ kế của Tề quốc và đại hoàng tử, quốc quân Hồ quốc được Thánh Liên cứu trị, cũng đã thoát khỏi nguy hiểm, sau khi tỉnh lại, chuyện thứ nhất là nhốt đại hoàng tử vào thiên lao, rồi đuổi sứ đoàn Tề quốc ra khỏi Hồ quốc.

Trong lúc này, việc Trì Nam không có nghĩ tới là, tứ muội mất cao hơn đầu, chưa bao giờ chịu cúi đầu trước người khác của nàng lại len lén vào Hồ Quốc, thay đổi quần áo vào phòng giam, kịp thời khám phá quỷ kế đại hoàng tử hại cùng tứ phò mã, hai người cùng nhau trải qua sống chết, nên tình cảm đã tốt hơn rất nhiều.

Quốc quân Hồ quốc cảm kích ân cứu mạng của Trì Nam, vội dậy khỏi giường rồng, muốn hoàng hậu giữ bọn họ ở ít ngày, Chu Phú hết sức vui mừng,

nhưng Trì Nam nhớ nhung chuyện ở Tiêu Quốc, liền từ chối nhã nhặn ý tốt của quốc quân, ngày thứ hai sau khi giải quyết mọi chuyện triệt để liền trở về.

Tứ phò mã bị bỏ tù oan, chịu không ít khổ, cả người đầy vết thương, không thích hợp lập tức lên đường, tứ công chúa bèn nói ở lại Hồ quốc thêm mấy ngày với tứ phò mã, chờ hấn chữa khỏi vết thương mới trở lại Tiêu Quốc.

Chu Phú sợ nương tử đi đường cô đơn, liền xung phong nhận việc ngồi xe chung với nàng, mặc dù Trì Nam không biết hấn có dụng ý gì, nhưng có người ở chung luôn tốt hơn, tối thiểu nàng sai bảo Chu Phú thuận tay hơn sai bảo mấy nha hoàn nhiều.

"Nương tử, sao hai ngày nay ta không nhìn thấy nhị phò mã vậy?"

Trì Nam nằm ngang trên đệm mềm, hai chân khoác lên trên đùi Chu Phú, vừa đọc sách vừa hưởng thụ cách mát xa tuyệt vời của tướng công, thoải mái đến buồn ngủ.

"Hắn . . . Còn phải ở lại Hồ quốc thêm vài ngày." Trì Nam không còn hơi sức hỏi đáp.

Chuyện nhị phò mã và quân sư Tề quốc qua lại nàng luôn biết, nếu không phải người bên cạnh tiết lộ bí mật, Tề quốc làm sao mau chóng biết là Chu Phú trộm lấy Vũ Hóa Đan cùng Thánh Liên hoa? Không vạch trần là chú ý đến thân phận của hấn, nhưng không trừng trị một phen, cũng không giống tác phong của nàng, nên sau đó mới bẩm rõ với quốc quân Hồ quốc, quyết định cho nhị phò mã tay trái gả không chặt đi tu sửa Trường Lăng mấy ngày, thể nghiệm nỗi khổ bình dân một phen, để hấn hối cải làm lại, làm người một lần nữa.

Chu Phú mơ hồ cảm thấy trong chuyện này nhị phò mã có chút không đúng, nhưng nương tử rõ ràng có chuyện giấu giếm, hấn cũng vốn không thích nhị phò mã, hôm nay không nhìn thấy hấn ta, cũng vừa hợp ý hấn, cần gì hỏi chuyện của hấn ta trước mặt nương tử chứ?

"Chân nương tử vừa mịn vừa trắng, sờ lên lạnh lạnh mịn màng, thật đã; cái mông của nương tử vừa tròn vừa vểnh, thật đẹp; hông của nương tử vô cùng tròn, không hề có chút thịt dư, thật thích; ngực của nương tử, mặc dù không lớn, nhưng đủ mềm đủ tròn, thật đẹp....."

Bên tai tràn đầy lời ca ngợi chất phác và sắc tình của Chu Phú, Trì Nam lại bị xe lắc lư cho buồn ngủ, cả tâm trạng đọc sách cũng bị hấn phá hư hết trơn, hết cách đành để quyển sách xuống, lạnh lùng liếc hấn một cái, lại nhìn thấy Chu Phú tựa đầu chui vào trong váy của nàng, đưa tay cời quần của nàng.

"Chàng đang làm gì đó?" Trì Nam tận lực để mình gắng giữ tỉnh táo, mới kiểm lại không đá hấn.

Âm thanh của Chu Phú từ trong váy nàng truyền ra: "Không có gì, hình như lúc này thấy có con kiến chui vào quần của nương tử, ta giúp nàng lấy ra."

"....."

Lời ngây thơ như vậy, thật khiến Trì Nam dở khóc dở cười, bèn đưa tay đè lại bên hông, không cho cái tay đang giờ trò dưới váy nàng tiếp tục, lúc này Chu Phú mới nhô đầu ra từ làn váy nàng, uất ức nhìn Trì Nam.

"Ta thật sự là bắt con kiến, nếu một lát con kiến cắn vào mông nhỏ của nương tử, ta không chịu trách nhiệm đâu."

"....Câm miệng!"

Trì Nam khẽ quát một tiếng, nhưng không dám quá lớn vì sợ quấy nhiễu đến hộ vệ ngoài xe, Chu Phú thấy nàng có điều cố kỵ, liền yên tâm cười, nhấc chân nương tử lên, mình cũng đôi tư thế, quỳ gối giữa ha chân nàng, vén váy chui vào trong, Trì Nam bất ngờ không đề phòng, quần lót liền bị người khác kéo xuống, kẻ cả giày vớ, đều bị bỏ khỏi giường êm hào hoa.

Cảm thấy ngón tay Chu Phú đụng phải vùng nắn cảm của nàng, Trì Nam không ngừng giãy giụa, muốn hấn dừng càn rỡ ở trong xe, nên hai chân kẹp lại cổ của Chu Phú, không cho hấn tiếp tục đi tới.

Chu Phú ra ngoài từ trong làn váy, đôi mắt đen đi lòng vòng trên người Trì Nam, giao hoát nói: "Nương tử, nàng không ngoan nha. Cho nên...."

Trì Nam nghĩ Chu Phú không dám làm loạn, cũng không có đề phòng, nhưng trong khoảnh khắc không có đề phòng này, dây lưng liền bị kéo xuống, một đầu dây lưng trói đôi tay nàng, một đầu khác thì bị Chu Phú nắm trong tay.

Chỉ thấy hấn được như ý nên cười một tiếng, giờ giờ lên dây lưng trong tay với Trì Nam đủ vô sỉ nói: "Hắc hắc, như vậy nương tử sẽ không có cách nào động đây nữa."

Trì Nam bị hấn kéo xuống dưới, nằm ngang trên gối mềm, sợi tóc tán loạn cả giường, muốn đẩy ra để giãy giụa, nhưng đôi tay lại bị trói.

Mà người khởi xướng đó lại vén váy nàng lên, tiếp tục động tác bỉ ổi lúc trước, Trì Nam ý loạn tình mê, chỉ cảm thấy hai chân bị tách ra thật to, dưới làn váy, một cái đầu chột cao chột thấp, làm không biết một ở phần nhạy cảm của nàng.

Hai người mặc dù làm phu thê lâu rồi, nhưng chuyện mắc cỡ như bây giờ thì trước nay chưa từng làm, Chu Phú chôn sâu đầu ở giữa chân của nàng, giống như nơi đó là tiên cảnh nhân gian, khiến hấn lưu luyến quên về, làm cho Trì Nam thờ hồng hộc, trong không gian chật hẹp, cả tiếng thở gấp và rên rỉ đều phải kiềm nén.

Qua không biết bao lâu, Chu Phú mới hài lòng thò đầu ra từ trong làn váy, nhìn mây đỏ đầy mặt nương tử, trong lòng vô cùng thỏa mãn, mượn thế liền kéo váy nương tử ra, khiến cái yếm thêu uyên ương đập vào mi mắt, cảnh đẹp trước mặt, Chu Phú ngược lại không nhất thời vội vã rồi, chỉ như một



người khách nhắm nháp thức ăn ngon, luôn luôn chờ đến lúc ngon nhất mới hưởng dụng.

Hôn từng cái từng cái xuống cái eo mịn màng của nàng, hoặc cắn nhẹ, hoặc liếm nhẹ, khiến nương tử thờ gấp mới bằng lòng bỏ qua, ngón tay cứng cáp không ngừng vuốt ve, cũng học theo bộ dáng lúc nương tử đùa giỡn hân, không ngừng lượn vòng quanh hai nụ hoa, Trì Nam bị hân trêu chọc thờ gấp liên tiếp, muốn lên tiếng nhưng lại không dám khiến nàng có thêm vẻ quyền rũ.

Chu Phú đưa môi lưỡi lên dây dưa với nương tử, một tay chậm rãi lột ra áo lót, bầu ngực xinh đẹp của nương tử theo xe ngựa di động hai cái bánh bao trắng cũng lắc lư theo, chấn động trái tim hân đã lâu của Chu Phú, cũng chịu không nổi nữa, liền vui xuống, vuốt ve gặm cắn, cảm thấy hôn thể nào cần thể nào cũng không đủ.

Hai chân Trì Nam không tự chủ vòng qua hông của Chu Phú, hạ thân không có quần lót che giấu, chỉ cảm thấy trống rỗng, ma sát với y phục trên người Chu Phú, càng thêm nước xuân tràn lan, nhạy cảm đến khiến người ta thét chói tai.

Đưa năm ngón tay thon dài vào trong búi tóc của Chu Phú, ôm đầu của hân, Trì Nam mị nhãn như tơ, cánh môi kiều diễm ướt át khẽ nhếch lộ ra cái lưỡi màu hồng bên trong, cảnh đẹp như thế, Chu Phú làm sao còn nhẫn nại được, nụ hôn mưa to gió lớn liền rơi xuống, đưa phần lửa nóng vào trong thánh địa mà mình tha thiết ước mơ.

Đường từ Hồ quốc về Tiêu quốc vẫn còn rất dài rất dài, lần này sẽ không có ai đến cắt đứt bọn họ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 30: Phò mã nghịch nước

Bởi vì đi về, cho nên Trì Nam lệnh đoàn xe đi chậm lại chút, buổi trưa vừa đến, đoàn xe liền dừng lại nổi lửa nghỉ ngơi.

Chu Phú đỡ Trì Nam xuống xe ngựa, thấy trên gương mặt như hoa của nương tử vẫn còn ửng đỏ, liền vụng trộm nắm bàn tay mềm mại của nàng, nở nụ cười với nàng, vẻ mập mờ khiến hai má Trì Nam lại đỏ một lần nữa.

Lần vừa rồi trong xe ngựa, cơ hồ đã dùng hết tất cả hơi sức của Trì Nam, sự công kích của Chu Phú và sự đung đưa của xe ngựa, không có chỗ nào không phải đang khảo nghiệm bản lĩnh của nàng, hai chân giang rộng ra thật to, bắp chân còn phải quấn chặt eo Chu Phú, mới không bị đung đưa trước sau rụng vào đầu.

Nhìn cổ tay hơi ửng hồng, Trì Nam có chút oán trách nhìn Chu Phú, chỉ thấy người kia còn vô sỉ cười cười, nắm lấy cổ tay nương tử, đặt ở bên môi khẽ hôn để xin lỗi.

Trì Nam bị sự thân mật không đúng lúc của hân làm mắc cỡ đỏ bừng gương mặt, ra vẻ nổi giận đánh mạnh hai cái lên vai Chu Phú mới xoay người rời đi.

Người đi theo phục vụ đều là trong cung ra ngoài, thân kinh bách chiến, ở trong cung sớm luyện thành công phu phi lễ chó nhìn, hệ thống phán đoán vô cùng tinh chuẩn, biết cái gì nên nhìn, cái gì không nên nhìn, cho nên, đối với cảnh thân mật trước công chúng của phò mã và công chúa, người chân chính ‘thấy’ cũng không có mấy ai.

Bọn họ tìm một miếng đất bằng phẳng cho Trì Nam, trải da hươu lên, một mâm trái cây được đặt trên khay bạc, ở nơi rừng núi khe suối liền hiện lên vẻ xa hoa lịch sự tao nhã.

Trì Nam xoa cổ tay ngồi xuống đệm gấm, Chu Phú tương đối tự giác, cầm một quả nho trong suốt như thủy tinh lên, lột vỏ xong liền đưa đến trước miệng Trì Nam, trên mặt lộ ra nụ cười ôn hậu thiện lương thuần phác, Trì Nam nhìn mà trong lòng nổi lửa.

Sự vô sỉ của người này người khác không biết, nhưng nàng lại biết rõ ràng, nàng mới vừa bị ‘sửa trị’ một phen, giờ phút này nhìn Chu Phú rất không thuận mắt, cả nhìn quả nho hân lột vỏ cũng không thuận mắt, quay đầu đi, rất không nể tình bữu môi, Chu Phú nhìn mà trong lòng rối loạn tung bùng.

Ai, lúc này chỉ làm một lần, nương tử liền kêu mệt, nhưng một lần với hân mà nói, làm sao đủ được?

"Ah?" Chu Phú nhét quả nho bị nương tử ghét bỏ vào trong miệng, rồi cầm một mép váy của nương tử lên nhìn kỹ.

Trì Nam không biết hân vì sao lại đổi giọng nghi ngờ, thấy lần vẩy mình trong tay hân, liền tiến tới liếc mắt nhìn, điể,n.đànlêq.uy.đôn nhưng ai biết, ngay lúc này lại khiến Trì Nam cảm thấy không thoải mái, đỏ đến cả cổ, trong lòng hoảng hốt nhìn chung quanh.

Thì ra trên mép váy lại bị dính vào một chút dịch nhờn màu trắng, dính vào lúc nào không cần nói cũng biết.

Đoạt lấy mép váy của mình, Trì Nam hung hăng trợn mắt nhìn Chu Phú một cái, phồng má, biểu hiện bất mãn, động tác đáng yêu khiến Chu Phú cười ngửa trước ngưỡng sau, không kèm chế được.

Tri Nam càng cảm thấy người này cần ăn đòn, giờ tay lên tựa như giáo huấn hần, lại bị Chu Phú bắt lấy quả đấm nhỏ, đặt trong lòng bàn tay hần chằm mút.

"Được được, là ta sai lầm rồi không được sao?" Chu Phú biết lúc này làm tướng công nhất định phải chủ động thừa nhận sai lầm, hần nhìn chung quanh một chút, rồi nói với Tri Nam: "Nương tử, bên kia hình như có dòng suối, ta dẫn nàng đi tắm, vậy được không?"

Tri Nam bị hần nắm chặt tay, vốn trong lòng rất là khó chịu, nhưng nể tình thái độ sai lầm của hần coi như không tệ, theo ngón tay của hần nhìn qua chỉ thấy rừng cây, căn bản không có thấy dòng suối nào, đang hoài nghi lại bị Chu Phú kéo khỏi đệm gấm.

"Đi thôi đi thôi. Ta đã nghe được tiếng nước suối chảy rồi, tin tưởng ta."

". . . . ."

Tri Nam bị dắt đi về phía trước, buồn bực trong lòng, sao mình không nghe thấy tiếng gì hết?

Chỉ là, đi gần nửa nén hương, Tri Nam liền biết Chu Phú không có lừa nàng, ở sau rừng cây như tranh vẽ, thật có một dòng suối, chảy xuống từ đỉnh núi, dưới ánh mặt trời lóng lánh ánh sáng màu trắng tinh khiết, nước chảy róc rách, thuận dòng mà xuống, hội tụ ở trong một đầm đá thiên nhiên trong xa.

Tri Nam không ngờ, đất son đã lại thanh tịnh đẹp dễ thế này, sự căm tức dành cho Chu Phú lúc nãy nháy mắt trở thành hư không, chạy đến mép nước, vốc nước vui đùa như đứa bé.

Bây giờ là tháng bảy, thời tiết tốt, nhưng vẫn có chút nóng bức, Tri Nam như đứa bé chưa từng nghịch nước, vừa dùng tay vừa dùng chân nghịch, chỉ chốc lát sau, áo đã ướt đầm, Chu Phú ngồi trên bờ đá bên dòng suối, nhìn về mỹ lệ của nương tử từ từ hiển lộ, trong lòng xôn xao khó có thể bình phục.

Tri Nam cời giày vớ, trắng nõn bàn chân gấm trong khe suối lạnh lẽo, đang vui vẻ, cả người lại bị quay cuồng, chẳng biết lúc nào Chu Phú lại đi tới phía sau của nàng, ôm nàng lên, đi vào trong đầm đá.

"Dù sao y phục đã ướt đầm rồi, dứt khoát tắm luôn đi."

Chu Phú nói xong, liền chậm rãi bỏ nương tử trong ngực vào nước đầm thấm lạnh, dien'dan'le'quy'don không chờ Tri Nam phản ứng kịp, mình cũng nhảy vào, nước bắn lên tới giữa không trung, vẽ ra một đường vòng cung hoàn mỹ.

Tri Nam thấy không ổn, nhưng nước trong suốt thấm lạnh, nàng lại không nỡ bỏ đi, chỉ có thể vượt tảng đá, tận lực để mình kéo giãn khoảng cách với con sói háo sắc có thể động dục bất cứ lúc nào.

Nhưng miếng thịt béo đến miệng, sói háo sắc làm sao lại dễ dàng buông tha đây? Nhắm mắt theo đuôi đuổi theo, cho tới khi con mồi bị ép tới bờ đầm, rơi vào hai cánh tay gồng cùm của hần, lúc này mới nhếch khóe miệng, hôn trước thay cho bánh ngọt khai vị.

Tri Nam đầu tiên là kháng cự, nhưng thân ở hoàn cảnh quá mức thoải mái, kỹ thuật hôn của chú sói thật sự cao siêu, dần dần liền luân hãm.

Chu Phú cời y phục dán chặt trên người nương tử ra, bàn tay thật dày chậm rãi trượt từ trước ngực nàng, mỗi đến một chỗ, tựa như đốt lửa cháy lan ra đồng cỏ, làm Tri Nam khó có thể tự kiềm chế lên tiếng rên rỉ, mon trốn eo nhỏ nhắn, mon trốn cái mộng, đi tới hoa tâm, không nói hai lời, liền đưa ngón tay to dài của mình vào trong đó.

Thân thể nương tử trải qua một buổi sáng khai phá, trở nên hết sức nhạy cảm, ngón tay tiến vào thông suốt, tùy ý rút ra chen vào mấy lần liền tràn lan nước xuân, Chu Phú không ngừng cố gắng, cũng đưa ngón trỏ và ngón áp út vào, thỉnh thoảng bị trương to khiến Tri Nam có chút không thoải mái gãi thân thể, sợi tóc ướt át rơi vào bên má, mặt mày như xuân, khiến khí huyết của Chu Phú đảo lưu, tăng nhanh rút ra cắm vào ba ngón, Tri Nam không ngừng đóng đưa cái mộng theo động tác của tay hần, giống như thế nào cũng không đủ, chỉ càng khó chịu hơn.

Một cái tay khác của Chu Phú cũng không nhàn rỗi, từ dưới cái yếm nổi trên mặt nước, nắm lấy phần mềm mại xinh đẹp, lần này hần không có xuống tay lưu tình, mà không ngừng xoa bóp mạnh như muốn bóp vỡ, Tri Nam vừa đau vừa thích tựa vào bên bờ đá, không ngừng giãy dụa thân thể.

Nhìn dung nhan yêu kiều hóa thành nước xuân của nương tử, Chu Phú biết đã đến lúc, bèn cời quần, thả ra phần lửa nóng đã sớm đứng thẳng, không nói hai lời liền đi vào.

"A!"

Tuy đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, nhưng thân thể phút chốc bị vật lớn lấp đầy, vẫn làm Tri Nam phát ra một tiếng yêu kiều, Chu Phú nâng một chân của nàng lên cao, D.ĐL.QĐ khoác lên trên vai mình, eo không ngừng thẳng tiến, tuôn ra sức lực nguyên thủy nhất, chỉ chốc lát sau, đôi mắt đẹp của Tri Nam liền rung rung, bắt đầu cầu xin tha thứ.

Chu Phú che lại làn môi dụ người phạm tội kia, nuốt hết lời cầu xin tha thứ nửa thật nửa giả của nàng vào trong bụng, tha thiết triền miên, hạ thân Tri Nam bị lấp đầy tê dại, mất đi lý trí, chợt thân thể chuyển một cái, một con sói hiểu rõ phản ứng của nàng nên lật nàng qua, phần ngực yếu ớt cọ trên vách đầm lạnh băng, càng thêm kích thích thần kinh nhạy cảm của nàng.

Chu Phú đè nặng người ở phía dưới, nâng cái mộng của nàng lên, đụng mạnh vào.

Trong trời đất trống trải lẳng lặng, tình mật như tranh vẽ, tất cả đều dần dần bị ngọn lửa kích tình của hai phu thê thiêu đốt, trở nên lưu luyến triền miên.

---

Lần triển miên trong nước này, thiếu chút nữa lấy mạng của Tri Nam, cuối cùng nằng làm sao trở lại trong xe ngựa, nhưng nằng lại không nhớ nổi một chút nào rồi.

Chỉ cần tưởng tượng tình cảnh khi đó, từ khi sinh ra đến giờ đây là lần đầu tiên Tri Nam muốn lần trốn. Ngược lại là hấn, một tên sói háo sắc không biết xấu hổ, sau khi tỉnh lại, liền nhìn thấy khuôn mặt tươi cười thoả mãn và thật thà của hấn, Tri Nam thật tức giận, muốn đưa tay xé nát lớp mặt nạ của hấn, lộ ra gương mặt nham hiểm xảo trá bên trong.

Nói gì có tuổi, nói gì đi giặt quần áo. . . . Xi! Tất cả căn bản là để thỏa mãn dục vọng cá nhân của hấn, nghĩ đến đây, Tri Nam giận dữ để bộ sách đang xem xuống, véo cái mặt 'người xấu' đang ngủ bất tỉnh nhân sự thật mạnh, tiết mỗi hận trong lòng.

Ai ngờ người nọ căn bản không quan tâm, lật người ngủ tiếp thật ngon.

Nói như thế nào đây? Gặp được vị hôn phu như vậy, dù công chúa Tri Nam mặt lạnh tim lạnh cũng bó tay hết cách.

---

Xe ngựa của Tri Nam mới vừa đi ra khỏi cửa thành, liền bị Bách Lý thừa tướng nghe tiếng chạy tới mang binh vây lấy.

"Nha đầu thối, nguoi đi ra cho ta!" Bách Lý thừa tướng cười ngửa lên trước, chỉ vào xe của Tri Nam, gầm hét lên.

Tri Nam biếng nhác vén một góc rèm xe lên, liếc mắt nhìn Bách Lý thừa tướng, lạnh nhạt nói: "Từ biệt mấy ngày, tinh thần của Thừa Tướng thật là tốt!"

Bách Lý thừa tướng đang bực bội, cũng không có nhân nhả như Tri Nam, D★Đ★L★Q★Đ còn chưa nói chuyện đã mắng lên: "Con bà nó, nha đầu thối nhất định là cố ý, chừa lại một đồng cục diện rồi rắm cho lão phu dọn dẹp!" Trời mới biết, đoạn thời gian nha đầu thối Tri Nam đi sứ Hồ Quốc này, lão già gần 70 tuổi như ông chưa có một giấc ngủ an ổn nào.

Hôm nay nhà Trương đại nhân cháy, ngày mai nhà Lý đại nhân bị trộm, ngày kia nhà Lưu đại nhân báo nhân khẩu mất tích. . . . Con bà nó, khi nha đầu thối ở đây, cũng không thấy nhiều chuyện như vậy. Bắt đầu Thừa Tướng còn tưởng rằng chuyện đột nhiên xảy ra chỉ là trùng hợp, nhưng sau đó nghĩ lại, những đại thần xảy ra chuyện, hình như đều thuộc đảng Thừa Trương. . . .

Nghĩ thông suốt tầng quan hệ này, Bách Lý thừa tướng sao lại có thể không nổi trận lôi đình?

"A." Tri Nam nghe Thừa tướng oán hận, sắc mặt chỉ lạnh lạnh, nhìn không ra vui giận, nhưng nhìn kỹ, vẫn có thể từ giữa hai lông mày nhìn ra một chút lo lắng. . . . Đoạn đường này, nằng thật sự mệt mỏi.

"Nha đầu thối còn dám ‘a’ với lão phu?" Bách Lý thừa tướng bị đả kích lớn, vốn mãi mới chờ đến lúc nha đầu thối trở lại, ông có thể phát bão, tiết lửa giận trong lòng, nhưng vì cái gì ông cảm thấy càng ngày càng khó chịu đây?

"Được rồi được rồi, chuyện này lão phu cũng không so đo với nguoi nữa." Dù sao cũng chỉ là mấy quan viên nhát gan sợ phiền phức bị chút uất ức, sau này dụ dỗ là được, có thể làm cho ông tự mình chờ ở cửa chặn nha đầu thối này là vì chuyện khác, Bách Lý thừa tướng nhìn quanh bốn phía một vòng xong bèn hỏi "Nha đầu ta hỏi nguoi, nguoi. . . . Chuyện trong phong mật hàm đó là thật?"

Tri Nam nhếch mày phải: "Mật hàm gì? Ta không nhớ đã từng viết mật hàm cho Thừa Tướng."

Mặt già của Thừa Tướng đỏ lên, phong mật hàm này hoàn toàn không phải viết cho ông, là viết cho thân tín của nha đầu thối, ông chỉ xem một chút, thế nào?

Nhưng trong lòng nghĩ thì nghĩ, muốn nói lời vô si này ra ngoài, thì Bách Lý Tung Hoành ông còn chưa không biết xấu hổ như vậy, áp ứng một lát, cũng không nói ra được nguyên cớ, dứt khoát vung cánh tay lên một cái, hô lớn:

"Được rồi được rồi, ta không thèm nghe nguoi nói nữa! Tên phò mã đen thui của nguoi đâu? Ta trực tiếp nói với hấn!" Nói chuyện với nha đầu thối, cho tới bây giờ đều bị tức, giống như tất cả người trong thiên hạ đều thua trước mặt nằng.

Tri Nam nhếch khóe môi cười yếu ớt, chỉ chỉ buông xe: "Phò mã mệt mỏi cả đường, ngủ thiếp đi rồi! Thừa Tướng nếu có chuyện muốn hỏi, ngày mai xin tới sớm."

Nói xong, Tri Nam không trông nom Bách Lý thừa tướng như thế nào, liền phân phó đoàn xe vào thành, Bách Lý thừa tướng liền nổi trận lôi đình: "Nha đầu thối! Nguoi chờ đó cho ta!"

Thù mới hận cũ, chúng ta cùng tính một lượt! Nhưng mà trước đó, ông còn phải làm rõ ràng một chuyện. . . . Theo mật hàm nói, lúc tên tiểu tử đen đó ở Hồ quốc, lại sử dụng tuyệt kỹ thuần phục ngựa của dòng họ Bách Lý, việc này làm cho người ta rất buồn bực, tại sao tuyệt kỹ của Bách Lý gia bị một người ngoài biết được? Thừa Tướng quyết định phải điều tra kỹ chuyện lý kỳ này.

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 31: Biểu muội của phò mã

Mấy ngày kế tiếp, Chu Phú và Thừa Tướng luôn duy trì hình thức người đuổi ta chạy, người tìm ta trốn, từ khi Chu Phú xuất phủ, Bách Lý thừa tướng liền như bóng với hình, theo sát sau lưng, khiến Chu Phú rất là bất đắc dĩ, hắn thật không hiểu nổi, việc nên nói, hắn đã nói rõ ràng rồi, từ tên họ cha hắn đến mười mấy năm trước trong nhà từng xảy ra chuyện gì, tất cả chi tiết đều nói với ông ấy, nhưng ông cụ cố chấp này vẫn không buông tha hắn, luôn cảm thấy hắn còn có điều chưa nói.

Chu Phú im lặng hỏi ông trời, thật, hắn trừ chuyện cha có trĩ chưa nói, việc khác đều nói rồi.

Nếu giải thích thế nào ông ấy cũng không nghe, Chu Phú lại không thể ra tay với ông, mà nương tử sau khi từ Hồ quốc về, thường ngày đều mệt mỏi phờ phạc rã rượi, cũng bận nhiều chuyện, nên Chu Phú thật ngại làm phiền nàng vì những chuyện nhỏ nhặt của mình, đã như vậy hắn cũng chỉ có thể tự theo ý mình, không chọc nổi thì tránh!

Từ ra phủ trốn vào phủ, từ mặt trời mọc trốn đến mặt trời lặn, tâm lực của Chu Phú quá mệt mỏi.

Chạng vạng tối bầu trời sắp bị tầng mây bao phủ, Chu Phú đập hoảng hồn trở lại phủ công chúa, hỏi thăm người gác cổng, thì nương tử còn chưa có trở lại, bọn họ đi một chuyến Hồ Quốc, nhất định tích lũy rất nhiều chuyện, Chu Phú đau lòng nương tử, ở trong lòng cũng không khỏi nhỏ nhỏ oán trách ông cụ thích quấy nhiễu kia.

"Phò Mã, buổi trưa hôm nay có một nữ nhân tự xưng là di nương của ngài, mặc kệ chúng tiểu nhân nói gì, bà ta cũng kiên trì vào phủ chờ ngài, chúng tiểu nhân không dám đắc tội, nên để cho bà ta tiến vào." Trương lão đầu gác cổng từ trước đến giờ tẩn trách, không phải người quen tuyệt không cho vào cửa, lần này lại bị phụ nhân kia dọa sợ, ông sống từng này tuổi vẫn là lần đầu gặp được nữ nhân ngang ngược thế.

"Di nương?" Chu Phú nhíu đôi mày đen, vắt hết óc cũng nghĩ không ra mình có di nương lúc nào.

Nhưng người đã đến rồi, tạm thời cứ gặp đã.

Nghe Trương lão đầu nói, Chu Phú đi đến phòng khách, gặp được phụ nhân kia, mặt to gò má cao, vóc người không cao, mập mập tròn vo, trong cặp mắt toát ra vẻ con buôn dày dặc.

Sao lại là. . . . . bà ta?

"Lan. . . . . di?" Chu Phú nhìn thấy người nọ rồi liền bật thốt tên bà ta.

Thân thể mập mập của Lan di chánh đại đình đặc ngồi ở trên ghế thái sư, lăm lăm với nha hoàn dâng trà là lá trà thật xấu, nói chuyện cay nghiệt xảo trá, nghe được âm thanh của Chu Phú, liền quay đầu nhìn lại, trên mặt lập tức nở nụ cười xu nịnh.

"O, ta nói là ai, thì ra là Phú nhi của chúng ta trở lại, diên, đàn lê, quýdon nhanh nhanh nhanh, đi vào ngồi, đứng ở cửa làm cái gì."

Lan di nhiệt tình vậy khiến Chu Phú cảm thấy rất khó tiêu, còn bị bà ta đổi khách làm chủ kéo vào trong phòng, ngồi xuống ghế, hắn còn chưa mở miệng nói chuyện, Lan di liền cay nghiệt nói với tiểu nha hoàn bên cạnh: "Này, người, đi châm trà mau! Không nhìn thấy Phò Mã trở về à? Tất cả đều cảnh tỉnh cho ta, nếu không cẩn thận phụ nhân ta đánh các người, mau đi châm trà!"

Tiểu nha hoàn đầu chịu nổi uất ức như vậy, đừng nói là bị công chúa trách cứ, ở trong phủ, cũng chưa chịu tức giận thế này đâu, nước mắt lưng tròng nhìn Chu Phú, rồi mới cúi đầu đi ra ngoài.

"Ai nha, nha đầu này có thái độ gì chứ, cả 'vâng' cũng không biết nói sao? Căn bản không để chủ ở trong mắt, còn dám trở lại, xen ta xé nát miệng của nàng!" Lan di kêu gào về phía bóng lưng tiểu nha hoàn, bên tai Chu Phú ông ông, chỉ cảm thấy đau đầu.

Vị Lan di này. . . . . Nói đến. . . . . Cũng coi là di nương của hắn, khi còn bé từng ở nhà hắn nửa năm, hắn vốn tưởng cha sẽ lấy bà ta làm vợ, cho nên vẫn tương đối tôn kính bà ta, ai biết sau đó, bà ta lại quan hệ với một hương thân, sau đó bỏ tiền cho hương thân này mua một chức quan, từ đó bà ta biến thành quan phu nhân danh chánh ngôn thuận.

Sau đó, Chu Phú đã từng gặp bà ta trên đường mấy lần, mỗi một lần đều bị bà ta lạnh lùng chế nhạo muốn đi chết, không ngờ hôm nay bà ta đã tìm tới cửa.

"Phú, người đang nghĩ gì? Di nương và biểu muội Diệp Chi của người tới tìm người nương tựa... người không vui sao?" Lan di thấy Chu Phú mất hồn, liền quệt miệng, nhếch đuôi mắt, lạnh lùng hỏi.

Chu Phú là người đàn ông hoàng, căn bản không biết cự tuyệt, huống chi bà ta cũng coi như là trưởng bối, nếu tới tìm hắn nương tựa. . . . . Khoan, tìm nơi nương tựa?

"Tìm ta nương tựa?" Chu Phú vô cùng khiếp sợ nhìn đôi môi đỏ thắm của Lan di, lại thấy đầu vàng mắt hoa, miễn cưỡng chống đầu, vô lực hỏi "biểu muội Diệp Chi. . . . Cũng tới sao?"

Người biểu muội, thật xinh đẹp, rất dịu dàng ít nói ở trong ấn tượng của hắn cũng tới sao ?

Lan di thu hồi sắc mặt khác nghiệt, trên mặt hiện ra vẻ buồn bã dờ dờ ương ương: "Đúng vậy, biểu muội Diệp Chi của ngươi nhớ thương ngươi. Phú, bây giờ ngươi có tương lai rồi, di nương ta đã từng cứu tánh mạng cha ngươi, ngày trước cũng đối xử ngươi không tệ, hiện tại di nương gặp chút xúi chuyện khó xử, ngươi không có lý do gì không chăm sóc di nương chứ."

". . . . ." Lan di mở miệng một tiếng 'di nương', lời nói chân thành, thiếu chút nữa khiến Chu Phú cho rằng lúc trước bà ta đối xử với mình không tệ, hôm nay nếu không giúp bà ta, thì mình chính là lòng lang dạ sói, nhưng sự thật đâu phải thế!

Bà ta thường nói, mình đã cứu cha hắn, nhưng tình huống cụ thể thế nào, cha tới bây giờ chưa từng kể, hắn cũng không tiện bình luận, nhưng đối với Chu Phú mà nói, ba ngày một trận đánh, năm ngày một trận đòn, ở trong tay bà ta Chu Phú chưa từng ăn no, hắn không dám khóc lóc kể lể với cha, bởi vì Nhị Hồ ở thôn hắn nói, mẹ kế chính là

Như vậy.

Ai biết hắn im hơi lặng tiếng hơn nửa năm, cuối cùng nữ nhân này còn chưa trở thành mẹ kế hắn, rốt cuộc là hắn may mắn hay cha may mắn.

"Cho nên, hiện tại là lúc ngươi báo ân."

Khi Chu Phú mất hồn hồi tưởng lại, Lan di đáng miệng lưỡi lưu loát, nói một tràng đối trắng thay đen, cuối cùng bà ta tổng kết, vênh vao tự đắc nhìn gương mặt trung hậu của Chu Phú, lộ ra vẻ mặt "ngươi lời rồi", thật là đáng về cay nghiệt.

"Thế nào? Di nương đưa tới cửa cho ngươi báo ân, ngươi không làm tình?" Lan di thông minh nhìn thấu sự mê mang do dự của Chu Phú, lẳng lơ vuốt búi tóc, nhếch khóe mắt hỏi.

Chu Phú hơi khó xử, nhưng lại không dễ cự tuyệt ngay mặt: "Không, không phải vậy. Chỉ là. . . Trong phủ này, lời của ta không tính, nương tử đồng ý mới được."

"Cái gì mà ngươi nói không tính, ngươi là phò mã, dù là đương kim công chúa gặp ngươi, cũng phải gọi 'tướng công', thiên hạ đều lấy nam tử vì tôn, công chúa cũng không thể ngoại lệ!" Lan di không ưa sự do dự của Chu Phú, nên tự biên tự diễn.

Chu Phú còn muốn nói cái gì, Lan di đã phát tay, vỗ bàn nói:

"Được rồi được rồi, chuyện cứ quyết định như vậy. Buổi trưa ngươi chưa về ta đã đi dạo trong phủ một lát, cảm thấy nam viện miễn cưỡng thích hợp, ta và Diệp Chi sẽ ở bên kia. Ngươi rảnh rồi thì đến ngồi một lát."

"..." Chu Phú im lặng, thậm chí ngay cả viện cũng lựa rồi?

Lan di dương dương hã hê xoay mộng đầy đặn, lẳng lơ vô cùng đi ra khỏi phòng khách, tiện tay kêu một người ở, phân phó một đông lớn món ăn xa xỉ lãng phí, lại bảo phòng bếp nấu nước, nói là bà ta mệt nhọc cả ngày nên muốn tắm. . .

Chu Phú nhìn bóng lưng bà ta đi xa, rốt cuộc nhìn không được, tê liệt ngã xuống ghế thái sư.

Lan di là người hiếm có khác nghiệt nhất trên đời này, há miệng có thể nói chết thiên quân vạn mã, khiến người đàn bà chanh chua xấu hổ, làm người thường tự sát, hôm nay bà ta đến phủ công chúa, sau này... Chu Phú nghĩ đến liền thấy ngày mất ánh sáng...

Sau buổi cơm tối, nương tử phái người truyền lời trở lại, nói là quá mệt mỏi cho nên tối nay không trở về phủ.

Chu Phú cầm một bàn cờ, chuẩn bị đi tìm Trương lão đầu đánh cờ, mới vừa dọn xong bàn cờ, chuẩn bị chơi thì trước cửa phủ công chúa có một chiếc xe ngựa ngừng lại, một thiếu nữ xinh đẹp từ trên xe ngựa đi xuống.

"Nàng ta đến chung với con mụ... Ách, di nương của phò mã trưa nay... Biểu muội?"

Trương lão đầu cầm cờ đỏ xác nhận với Chu Phú đang há hốc mồm.

Chu Phú ngồi đối diện ông cụ, tay cầm cờ tướng, đôi mắt cặp mắt long lanh, dung nhan thoá phẩn mông thanh lệ, thân hình bô liễu, cao gầy vừa phải, hơi khác với biểu muội Diệp Chi trong ấn tượng của hắn, nhưng hình dáng cũ vẫn còn loáng thoáng.

Vốn tưởng rằng nhiều năm không gặp, Diệp Chi không biết hắn rồi, ai ngờ, nàng ta thấy Chu Phú liền nở nụ cười, nâng váy, uyển chuyển hàm xúc đi qua, âm thanh như hoàng oanh xuất cốc kêu lên: "Phú ca ca, huynh còn nhớ ta không? Ta là Diệp Chi, chính là tiểu nha đầu lúc nhỏ ở nhà huynh chung với nương."

"Ách... Chu Phú không ngờ nhiều năm sau gặp nhau, nữ nhân từ nhỏ đã xinh xắn lại nói chuyện nhiệt tình với hắn, trong lúc nhất thời sững sờ tại chỗ, nhờ Trương lão đầu gỡ bàn cờ một cái, mới kéo hồn của Chu Phú trở lại.

“Phú ca ca, huynh vẫn không hề thay đổi.” Dung nhan như hoa của biểu muội Diệp Chi nở rộ lần nữa, lộ ra hàm răng trắng như tuyết.

Nụ cười này của nàng ta khiến Chu Phú nhớ lại khi còn bé, không khỏi mắc cỡ đỏ bừng mặt cũng may làn da hắc ngăm đen, không nhìn ra, nếu không sẽ mất thể diện.

Đây là tiên nữ trong trí nhớ thời niên thiếu của hắn, khi đó nam hài trong cả thôn đều sa vào nụ cười này, bởi vì nàng ta vô ý hoặc là cố ý thân cận, khiến Chu Phú không duyên cớ bị đánh không ít lần.

Thấy dáng vẻ bối rối của Chu Phú, biểu muội Diệp Chi càng cười vui thích hơn: “Hôm nay Diệp Chi và mẫu thân bị nguy nan, bắt đắc dĩ tìm ca ca nương tựa, ân chửa chấp của ca ca, Diệp Chi suốt đời khó quên.”

“... A, không, không cần phải khách sáo.”

Có lẽ vì chuyện lúc nhỏ, nên thái độ của Chu Phú dành cho vị biểu muội này không mấy tự tại, trước nụ cười xấu hổ của hắn, Diệp Chi cô nương thanh cao đẹp lạnh lùng chân thành đi vào phủ công chúa.

“Phò mã... Ta cảm thấy, ngươi gặp nguy hiểm”

Đội biểu muội vào bên trong rồi Trương lão đầu mới tiếp tục hạ cờ, ý vị sâu xa nói một câu thế này với Chu Phú.

Chu Phú cảm thấy Trương lão đầu nói rất đúng, hai mẹ con này đến, nhất định sẽ đảo loạn cuộc sống của hắn... Hắn có dự cảm đó.

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 32: Phò mã tự hội

"Di nương của phò mã. . . gả cho Lục Phẩm Lang Trung Lệnh Lưu Xương ở thành Tây làm thê tử, mười ngày trước đã bị hưu."

A Thu nhận nhiệm vụ trở thành ‘thám tử’ lúc lâm nguy tận hết chức trách hồi báo tình báo hắn ta nghe được.

Chu Phú ngồi trong quán trà, nhìn người đến người đi trên đường, trong lòng cực kỳ phiền muộn, nương tử đã hai ngày chưa trở về phủ, mà hắn. . . . Khó được nghỉ phép, lại có nhà không dám trở về.

"Tại sao bà ta bị hưu?"

Chu Phú thờ dài một cái, hỏi. Theo cá tính của Lan di, năm xưa từng có ân lớn với Lưu đại nhân, hiện tại sao bà ta có thể dễ dàng chịu cho người khác hưu? Dù là lỗi om sòm lãng nhãng, ôm nhau chết chung cũng sẽ không nhận lấy tờ hưu thư này.

"Ách. . . . Tiểu nhân không dám nói, đây chính là di nương của phò mã ngài, ta sợ nói. . . ." A Thu len lén nhìn nét mặt Chu Phú, trong lòng cũng hết sức buồn bực, một phò mã thật thà đáng hoàng như vậy, tại sao có thể có di nương thân thích cực phẩm thể chứ.

"Người nói đi." Lan di là hạng người gì, hắn còn không rõ sao?

"Vây ta sẽ kể." A Thu hít sâu một hơi, bắt đầu miệng lưỡi lưu loát: "Nếu như ta là nam nhân của bà ta, ta cũng sẽ chịu không nổi hưu bà ta. Xa xỉ thành tánh, gan đua so sánh thành phong trào, cay nghiệt xảo trá, lòng dạ ác độc, miệng tiện bụng kiêu, phò mã biết không? Vị di nương này của ngài hoành hành vô kị, một tay che trời ở Lưu phủ. Một bữa cơm ba trăm lượng bạc ròng suốt ngày so vàng, so bạc, so ăn, so mặc, so đồ dùng với người khác. Vây còn chưa tính, tật xấu của nữ nhân bà ta đều có hết, ngài biết sao không? Gần đây bà ta đã bán một nha hoàn mà Lưu lão gia coi trọng vào thanh lâu, ban ngày ban mặt, bức người lương thiện làm kỹ nữ. Nha hoàn đó mới vừa vào phủ hai ngày, mười sáu tuổi, trẻ trung xinh đẹp, tiền đồ vô lượng, trong một đêm lại trở thành kỹ nữ, ngài nói xem nàng ta làm sao làm người? Cha mẹ thân thích của nha hoàn đó mới tới cửa làm âm ỉ, di nương của ngài thật quá hay, thái độ phách lối ác liệt, còn mướn người ngoài về nhà, đánh cha mẹ nha hoàn đó sưng mặt sưng mũi, hai cụ thiếu chút nữa tắt thở, người ta dưới con nóng giận, nên cáo lên quan phủ."

Chu Phú nghe mà âu sầu trong lòng, đây chính là Lan di trong lòng hắn: "Sau đó thì sao?"

Chu Phú lấp bắp hỏi. Nếu như hành động việc làm của Lan di bị quan phủ định tội, thì dù bà ta có ân cứu mạng với cha, hắn cũng không thể bảo vệ, Chu Phú tự thấy mình còn phân rõ nặng nhẹ. ㄟdien♥dan♥lequyd ☺n:☼c ☺m

"Sau đó. . . . Sau đó vị di nương của ngài cũng quá cực phẩm. Ở trên đại sảnh mắng Kinh Triệu Dẫn thẩm tra vụ án này cầu huyết lâm đầu, cái gì cũng sai. Kinh Triệu Dẫn giận dữ, liền quyết định điều tra kỹ đức hạnh của Lưu đại nhân, khi điều tra, lại phát hiện Lưu đại nhân tham ô thu hối lộ vài chục vạn lượng bạc, cuối cùng, Lưu đại nhân bị Kinh Triệu Dẫn cách chức điều tra, tội danh là hành động không kiểm điểm, dung túng thê tử hành hung."

". . . . ." Chu Phú thấy hơi khó hiểu: "Lan di thì sao?" Rõ ràng người phạm tội là bà ta, vì sao chỉ có Lưu đại nhân tham ô nhận hối lộ bị bắt?

A Thu liền lộ ra vẻ mặt ta biết ngài sẽ hỏi mà, bèn chắc chắn trả lời: "Vốn theo tội danh của Lưu đại nhân, thì đâu chỉ cách chức điều tra, nhiều người còn bị lưu đầy đó, bây giờ chỉ bị cách chức cũng là nhờ một hôn sự!"

Sự tiến triển của tình hình càng ngày càng ly kỳ quanh co, Chu Phú nghe như rơi vào trong sương mù: "Hôn sự?"

A Thu gật đầu: "Không sai, một hôn sự. Nữ nhi của Lan di —— cũng chính là vị biểu muội tiên thiên của phò mã, nửa năm trước có hôn ước với con của Điện Tiền Tư. Vụ án của Lưu đại nhân, cũng nhờ Điện Tiền Tư Lâm đại nhân tự mình ra mặt bảo đảm, mới chỉ cách chức điều tra."

". . . ." Chu Phú nghe đến đó, vẫn còn có chút không hiểu, liền hỏi "Nếu Lưu đại nhân bị cách chức điều tra rồi, sao lại còn hưu Lan di?"

"Háaaa...!" A Thu liếc phò mã một cái, bĩu môi nói: "Loại nữ nhân này sớm nên hưu! Nghe nghe nói lúc Lưu đại nhân ở trong ngục, đã đưa một tờ hưu thư ra ngoài."

Giờ Chu Phú mới hiểu ra rồi gật đầu. Lan di bị hưu xác thực trừng phạt đúng tội, nhưng như vậy không phải hại biểu muội Điện Chi à? Một nữ nhi chưa gả, lại có một mẫu thân bị phụ quân bỏ, như vậy cho dù có hôn ước với phu gia trước, gả qua sợ cũng sẽ bị người ta lạnh nhạt.

Khi A Thu vẫn chưa thỏa mãn, nói tiếp việc xấu loang lổ của di nương thì tam phò mã Sài Thiệu đúng lúc xuất hiện, hắn ta và Chu Phú đều là tuấn thành mã, nhưng bình thường chỉ gánh cái danh tiếng rất ít đi làm, từ khi Chu Phú và Trì Nam từ Hồ Quốc trở lại, đây là lần đầu tiên gặp phải hắn ta.

Tam phò mã Sài Thiệu vốn thân thiện, liền phát phát tay với A Thu đang lăm nhăm, A Thu lập tức thức thời lui ra, tam phò mã ngồi xuống ở bên cạnh Chu Phú, tự châm trà cho mình.

"Huynh đệ lần này thật uy phong quá." Tam phò mã mặc trang phục đẹp đẽ, anh tuấn thì đủ anh tuấn, nhưng lại rất du côn, vừa lên liền nói một câu khiến Chu Phú khó hiểu.

"Uy phong gì?" Chu Phú không hiểu hỏi.

Tam phò mã Sài Thiệu liếc xéo hắn một cái, trong ánh mắt lộ ra vẻ hết cách: "Đương nhiên là đi sứ Hồ Quốc, d Đ L Q đ vô cùng anh dũng cứu tứ phò mã thông kim bác cổ của chúng ta."

"À. . . ." Gật đầu một cái, so với tứ phò mã, Chu Phú lo lắng tình cảnh của mình bây giờ hơn.

Tam phò mã thấy Chu Phú không yên lòng, móc thiệp mời màu vàng từ trong lòng ngực ra, quơ quơ ở trước mặt Chu Phú, nói: "Nhìn thấy chưa? Vị gia này vừa trở về, liền cô động tuyên dương cảm tạ người, còn muốn bày rượu thiết yến, mời đến nữa đấy."

Chu Phú nháy nháy, nhận lấy thiệp mời xem, quả thật là tên của tứ phò mã Hồ Ngọc Hiên, Chu Phú tiện tay để thiệp mời ở một bên, hoàn toàn không có vui vẻ gì nói: "Còn có ai nữa? Không phải mời mình ta chứ."

Chu Phú phờ phạc rồi rươi khiến tam phò mã cảm thấy rất có cái gì không đúng, liền ôm lấy đầu vai Chu Phú, tỏ vẻ thân thiết nói: "Còn có ta nè! Trong vòng phò mã chúng ta ai không biết Sài Thiệu ta quan hệ với đại phò mã tốt nhất chứ."

Chu Phú có chút mê mang, quan hệ tốt nhất? Có sao?

Thấy Chu Phú có phần ngạc nhiên, tam phò mã ngượng ngừng sờ chóp mũi một cái, lại nói: "Ha ha, còn có lục phò mã và mấy vị quận mã công tử giao hảo với tứ phò mã, tổng cộng mười mấy người, trường hợp không lớn, yên tâm."

Chu Phú hỏi tương lại mấy người mà tam phò mã kể, nhưng cũng chỉ biết vài người, nhất thời càng thêm không hào hứng. Trải qua tam phò mã không ngừng nỗ lực giết giây, hắn mới miễn cưỡng đồng ý đến.

Thôi, dù sao nương tử cũng không ở nhà, trong phủ lại bị Lan di chiếm lĩnh, hắn không chọc nổi, liền tránh thôi.

Trời mới biết, là ai cho Lan di dừng khí, biến phủ công chúa thành của bà ta, cả ngày phát hiệu lệnh trong phủ, dùng bộ dáng đương gia chủ mẫu áp đảo mọi người.

Hi vọng trước khi nương tử về, hắn có thể nghĩ ra biện pháp khiến Lan di dọn đi, nếu không y theo tính khí của nương tử. . . . . Ai. . . . .

---

Nếu là tứ phò mã mời khách, thì địa điểm tất nhiên sẽ chọn nơi lịch sự tao nhã.

Hắn ta chọn quán trà Vạn Âm nổi danh trong thành làm địa điểm tụ hội cho các phò mã, khi Chu Phú và tam phò mã chạy đến, bên trong phòng đã nói chuyện vui vẻ, khí thế ngất trời rồi.

D Đ L Q Đ Tứ phò mã đi lên phía trước, đầu tiên liền vái chào Chu Phú, cử chỉ văn nhã thế này khiến Chu Phú thật khâm trọng, vội vàng nhìn trái nhìn phải, rồi cũng chấp tay khom lưng với tứ phò mã.

"Ngọc Hiên biết nên sớm nói tạ rồi, nhưng mấy ngày trước đây triền miên giường bệnh, mong rằng đại phò mã bao dung." Tứ phò mã là một người có

văn hóa, lời nói ra cũng có vẻ nho nhã.

Chu Phú then thùng sờ sờ cái ót, cười ngây ngô nói: "Đâu có đâu có. Lúc mẩu chốt, vẫn là Tứ muội kịp thời chạy tới, ta chưa làm gì cả, cho nên không cần cảm ơn ta, ha ha."

Tứ phò mã còn muốn nói gì, lại nghe thấy một âm thanh hào sảng chen vào: "Ta bội phục nhất chính là lòng dạ rộng lớn của đại phò mã, rất có phong thái hiệp nghĩa, chúng ta uống một ly."

Nói chuyện là lục phò mã Mạc Kinh Hồng, hần ta vẫn hào phóng như cũ, cũng vẫn si mê rượu như cũ, chỉ thấy tay hần cầm hai ly rượu, đưa cho Chu Phú một ly.

Nhớ tới lúc trước bởi vì uống rượu nên gây chuyện, Chu Phú liền cuống quýt khoát tay: "Không không không, rượu không được, nương tử. . . Công chúa không cho ta uống rượu."

Chu Phú cự tuyệt khiến cho cả quán trà Vận Âm tràn đầy tiếng cười vui, có một quận mã gia lạ mặt đi lên phía trước, giọng điệu nhẹ nhàng nói: "Công chúa không cho uống, phò mã lại thật sự không uống sao?"

Chu Phú không hề nghĩ ngợi, kiên định gật đầu. Sau đó, lại là một hồi tiếng cười.

Mấy vị phò mã đều biết con người Chu Phú, cho nên cũng không có cười rất khoa trương, ngược lại mấy vị văn nhân kia, cất cao tiếng cười, hiển nhiên rất là coi thường hành động sợ thê của Chu Phú.

Tứ phò mã thiết yển vì đáp tạ Chu Phú, nhưng thật ra cũng là vì để cả đám bạn tốt hợp gặp, lúc mới bắt đầu, uống chút trà, hàn huyên một vài câu thơ, cũng không bị gì, đợi đến thức ăn lên bàn, qua ba vòng rượu, bản tính của mọi người cũng liền lộ ra rồi đi⇒đàn⇒kê⇒quý⇒đ⇒ôn.

Trong lúc nói chuyện, các phò mã và quận mã nói phần lớn đều là việc bị công chúa, quận chúa vô lý lấn áp, cuộc sống của mình trôi qua bi thống khổ sở cỡ nào, trong đó lại lấy tam phò mã kiêu căng nhất, chỉ thấy hần cầm ly rượu, dứt khoát đứng ở trên ghế, vung cánh tay hô lên: "Người nói, tại sao chúng ta lại bị đám nữ nhân kia đàn áp? Hả? Nói không cho làm gì thì không được làm, nói bao lâu về nhà thì phải bấy lâu về nhà, tại sao chứ?" Hai gò má tam phò mã ửng hồng, hiển nhiên hơi say: "Hôm nay, gia không về nhà! Một lát, bao một đêm trong Hạnh Hoa lâu, mỗi người bao một mỹ nữ, chi phí lão tử bao!"

Chu Phú im lặng nhìn tam phò mã Sài Thiều. . . . . Nghĩ đến trong túi hần ta có bao nhiêu tiền, dù sao việc tam muội từng ra tay với tam phò mã, Chu Phú vẫn biết rõ một chút.

Một đám người đều uống hơi nhiều, tam phò mã dứt lời, liền có người tranh nhau hưởng ứng. . . . Ở đây thanh tịnh cũng chỉ có Chu Phú và tứ phò mã, hai người lắc đầu bầy tỏ bó tay.

Chu Phú có chuyện trong lòng, không muốn hồ đồ với tam phò mã, một mình bưng ly trà ngồi dựa vào lan can, thị xã Vận Âm là một tòa lầu độc lập ở khu vực náo nhiệt nhất ngõ Trường An, nhưng trong náo nhiệt lại có thanh tịnh, Chu Phú nhìn người qua lại như dẹt cửi ở ngõ Trường An, chợt một người đi ra từ trong lầu đối diện hấp dẫn sự chú ý của hần.

Biểu muội Diệp Chi của hần bị một vị công tử áo gấm ôm sòng vai ra, thần thái thân mật, không biết còn tưởng rằng là phu thê vừa thành thân, khó khăn chia lìa.

Tứ phò mã thấy Chu Phú ngồi một mình dựa vào lan can, liền đi tới xem, miệng kinh hoảng nói: "Ah? Đó không phải là nhị công tử Trần Quốc Công Phủ sao? Đại phò mã cũng biết?"

"Trần Quốc Công Phủ? Vậy hần và vị cô nương kia. . . ." Chu Phú có chút ngoài ý muốn, biểu muội làm sao lại thân mật với công tử Trần Quốc Công Phủ như vậy? Không phải muội ấy đính hôn rồi sao?

"Vị cô nương kia. . . . Có lẽ là người tình mới của nhị công tử. Nhị công tử trước giờ phong lưu, nữ tử bên cạnh bị thay đổi như nước, không có gì kỳ."

". . . . ."

Một Lan di liền khiến người ta ứng đối không kịp, còn thêm một biểu muội trêu hoa ghẹo nguyệt, Chu Phú cảm thấy đầu mình càng lúc càng lớn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 33: Phò mã bị tức

Thật vất vả thoát khỏi sự dây dưa của đám tam phò mã, Chu Phú liền đập ánh trăng trở lại phủ công chúa.



Còn chưa vào cửa, liền nghe được phương hướng quen thuộc kia truyền tới tiếng kêu gào, hần bước nhanh hơn, liền thấy Lan di đang trên cao nhìn xuống, chỉ vào một ông cụ dưới thềm đá của phủ công chúa: "Người chỉ là lão già một chân bước vào quan tài, còn muốn khiến Tần Hương Lan ta chờ xem? Mờ mắt chó của người ra xem, nơi này là địa phương nào! Ta cho người biết, chỉ cần Tần Hương Lan ta còn có một hơi thở, chỉ cần một ngày ta còn ở nơi này, Điện Chi sẽ không gả cho nhi tử mất lễ miệng méo, si ngốc mất mù đoán mệnh của người!"

Lời khước từ nửa phần không nể mặt của Lan di khiến tất cả mọi người ghen ghét nhìn trôn trố, chỉ thấy ông cụ đứng ở dưới thềm đá, một tay che ngực, bị tức đến đầy mặt đỏ bừng, ngực bụng phập phồng, nổi gân xanh, một ngón tay chỉ Lan di nói: "Thật là một người vong ân phụ nghĩa! Người quên ban đầu không có liêm sỉ, năn nỉ lão phu đồng ý hôn sự này thế nào à? Lão phu vì gia sự của người, đã dùng hết toàn lực, dùng hết giao thiệp, bây giờ người lại muốn từ hôn? Thiên hạ này còn có vương pháp, có nhân nghĩa sao?"

Chu Phú nghe lão nhân kia nói, sợ hết hồn, vị này không phải là Điện Tiền Tư Lâm Đại Dung có hôn ước với Điện Chi chứ, nghe giọng điệu của ông ta, không lẽ Lan di muốn từ hôn?

"Ta khinh!" Lan di trợn trắng một chốc, trên mặt lộ ra vẻ kinh thường: "Chỉ bằng một quan nhỏ tam phẩm hạt vừng như người, đáng cho Tần Hương Lan ta cầu xin sao? Lão già người chó nín lấy chuyện lần này không thả, một chuyện nhỏ như cái rắm, cũng có thể làm cho người dốc hết toàn lực, dùng hết giao thiệp, người còn có mặt mũi tranh công với ta ở chỗ này? Quả thật buồn cười! Nếu ta là người, đã sớm tìm sợi dây và cái cây để treo cổ, tránh ở trên đời này khiến người ta cười rớt răng!"

Khi Lan di không che đậy công kích, Điện Tiền Tư Lâm đại nhân rốt cuộc không chịu được, che ngực té xuống, ghen một chữ 'người' không ra được, sau đó liền được những người làm lo cho sức khỏe của ông ta khiêng đi.

Chu Phú đi lên bậc thang, nhìn người Lâm phủ cấp tốc rời đi, chỉ nghe Lan di vẫn nhất quyết không tha, hùng hùng hổ hổ hướng về phía bóng lưng rời đi của bọn họ: "Ta khinh, xỉ, xỉ! Thứ chó má gì, cũng không xem mình là thân phận gì, lão già tổ phần thiếu người đạo, còn dám tìm tới chỗ này la lối om sòm, chọc tới lão nương, lão nương khiến cả nhà người đều không được chết từ tế." diễm●đàn●lê●quý●đôn  
Gương mặt Lan di dữ tợn, đôi môi đỏ thắm hé mở, nói ra lời ác độc liên tục như pháo nổ: "Tịch biên gia sản! Diệt cửu tộc! Lão già kia, tức chết ta rồi."

Chu Phú thật sự nghe không vô, nói: "Nếu nhà ông ấy có hôn ước với biểu muội Điện Chi, Lan di người như thế nào đi nữa, cũng không nên mắng chửi người ta." Lại còn nguyên rủa cả nhà người ta, sự cay nghiệt xảo trá của Lan di đã thăng lên một nấc thang lớn rồi.

Lan di thấy Chu Phú nói chuyện giùm Lâm Đại Dung, lại trợn tròn trắng mắt lần nữa, mặt cười giả là: "Hôn ước gì chứ, đó là lúc trước. Khi đó ta có chút việc cần ông ta giúp một tay, mới miễn cưỡng đồng ý, nhưng bây giờ thì khác, ta nói thế nào cũng là di nương của phò mã, thân phận địa vị này một quan nhỏ tam phẩm như hần làm sao so được chứ?"

Chu Phú thâm than, không thể nói lý nói chính là thứ người như Lan di.

Ở trong mắt bà ta, một quan to tam phẩm cũng chỉ là quan nhỏ như hạt mè hạt đậu, mà phò mã bà ta nhắc đến, cũng chính là hần, thì chỉ là ngũ phẩm rỗng thời, hần cũng không hiểu, rốt cuộc là cái gì khiến Lan di trong một đêm lại căng to gan hơn thế này.

"Nhưng. . ." Chu Phú không giỏi nói chuyện, trong lòng quỳnh lên, đã nói không ra lời, nín thật lâu mới xuất ra một câu: "Chuyện người đã đồng ý với người ta, làm sao có thể đổi ý đây?"

Trên mặt Lan di vốn tràn đầy vẻ hả hê, nhưng nghe lời Chu Phú nói xong, sắc mặt nháy mắt thay đổi, khóe mắt liền treo ngược lên, chỉ thấy bà ta nhìn lên nhìn xuống đánh giá Chu Phú mấy vòng xong mới nhú mồm cay nghiệt nói:

"Phú, người có ý gì chứ? Di nương tới tìm người nương tựa... người lại chỉ trích ta? Hay là, người cũng cảm thấy biểu muội Điện Chi của người chỉ xứng gả cho một nhi tử phế vật của quan nhỏ tam phẩm?"

Chu Phú bị bà ta hỏi ngớ ngẩn, chớp mũi thấm ra mồ hôi hột, miệng ngầy ngố nói: "Không, không phải vậy, ta không có ý đó. . . ."

"Vậy ý người là gì chứ?" Lan di thấy Chu Phú nói chuyện không lưu loát, dứt khoát cắt lời của hần, lại la lối om sòm: "Có phải người xem thường di nương với biểu muội của người, cảm thấy chúng ta không xứng ở nơi này, không xứng sống tốt không d'đ l q'd?"

"Ta. . . . Không có nói như vậy." Chu Phú bị buộc không lời nào để nói, không chọc nổi nên hần cũng chỉ có thể né, vòng chân, dứt khoát vào phủ, không cãi cọ với Lan di nữa.

"Người không có nói như vậy, nhưng trong lòng người nghĩ vậy, phải không?" Lan di nín lấy cơ thể muốn rời khỏi của Chu Phú, nhất quyết không tha phun ra độc khí: "Hừ, ta biết ngay! Con chó nhỏ như người cánh cứng cấp rồi, nên muốn không nhận người thân. Hừm hừm, ta thật sự là xui tám đời mới có thể tới tìm người nương tựa, cho là cháu có tương lai, làm di nương rốt cuộc có thể hưởng phúc, không ngờ không ngờ, Chu Phú người chính là súc sinh lang tâm câu phế! Năm đó ta đã cứu cha người, nếu không nhờ ta, cha người đã sớm chết rồi, không có cha người, người cũng đã chết, còn đến phiên người bày sắc mặt với lão nương ta ở nơi này sao?"

". . . . ." Chu Phú bị tức đến không còn hơi sức nói chuyện, đầu óc một hồi ông ông trực hường, cảm giác như sắp nổ tung, hần cố ý bước nhanh hơn, không muốn nghe âm thanh chói tai hơn cả đọt pháo ở sau lưng.

"Người đứng lại đó cho ta! Hôm nay không nói rõ ràng rồi, người đừng hòng đi!" Lan di trừng lớn cặp mắt tròn vo, con ngươi giống như sắp rớt ra, giang đôi tay ngăn lại đường đi của Chu Phú.

Chu Phú hết cách đành dừng bước lại, tận lực đưa ánh mắt về phía nơi xa, không nhìn sắc mặt cay nghiệt đang tối gần ngay trước mắt.

"Người nói đi! Nói đi! Người bày sắc mặt cho ai xem? Người là tiểu tạp chủng ăn cơm cũng có thể ghen chết, cánh cứng cáp rồi, lại dám cho lão nương sắc mặt xem? Nếu ta là cha người, ta liền giáng một gậy đánh người chết tươi, tránh ở chỗ này chọc người ta ghét."

". . . . ." Chu Phú cảm thấy lỗ mũi mình sắp bốc khói rồi, nếu cứ tiếp tục thì đánh người chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Nhưng lý trí nói cho hắn biết, người ra tay trước luôn không có lý, huống chi, hắn còn niệm tình cũ với Lan di, dù sao bà ta cũng là ân nhân cứu mạng của cha, dù quá đáng thế nào, hắn cũng không thể ra tay.

Dưới lửa giận, Chu Phú tránh khỏi sự ngăn trở của Lan di, cất giọng hô: "Trương ma ma."

Trương ma ma là ma ma quản phủ công chúa, hắn cũng không thật sự muốn gọi bà ấy, nhưng hắn cảm thấy hiện tại không làm gì, thật đúng là ép không được lửa giận die♠nda♠nle♠quy♠don.

Kêu hai tiếng, ra ngoài trả lời lại là Phúc bá quét vườn, ông ấy nói với Chu Phú: "Phò mã, hai ngày nay Trương ma ma hồi hương rồi, chuyện lớn nhỏ bên trong phủ tạm do Quý Hi ma ma trông nom!"

Chu Phú gật đầu một cái, nói: "A, vậy thì đi gọi Quý Hi ma ma tới đi."

Trên mặt Phúc bá thoáng qua vẻ lo lắng, mắt không ngừng liếc về phía Lan di đằng sau Chu Phú không xa, Chu Phú thấy ông ấy như thế liền khó hiểu, chỉ nghe Phúc bá liếc một lát, mới giống như quyết định nói thật lòng cho Chu Phú biết:

"Phò Mã, Quý Hi ma ma bị. . . . Bị di nương của ngài giam."

"Cái gì?" Chu Phú kinh hãi, tin tức này quá khiến người ta ngoài ý muốn, hắn vốn cho là, di nương chỉ dám động động miệng, bà ta lại còn dám ra tay nhốt người à?

"Di nương, Quý Hi ma ma làm gì, sao người lại nhốt bà ấy?" Chu Phú khó được nghiêm mặt, hỏi Lan di.

Lan di thấy hắn như thế, đầu tiên là hơi lo lắng, nhưng không biết tại sao, vừa chớp mắt lại chống nạnh kêu lên:

"Ta nhốt thì thế nào? Lão nương mới vừa vào ở, bà ta đã dám dạy dỗ ta, ta chỉ mắng bà ta đôi câu, bà ta lại tìm hai gia đình đến đánh ta, loại tiện nhân đi hạ phạm thượng này, lão nương không thu thập bà ta, sau này làm sao còn ở trong phủ được? Tùy tiện chó mèo nào cũng có thể khi dễ lão nương à?"

Chu Phú thở ra một hơi thật sâu, khó được lớn tiếng giận dữ nói: "Đây là phủ công chúa, không phải là Lư phủ của người, di nương người chỉ là khách, khách nên có bộ dạng của khách, người mắng chửi người khác, nói thế nào ta cũng bỏ qua, nhưng người không thể ra tay với người nào trong phủ, Quý Hi ma ma là người làm, nhưng nơi này là nhà của bà ấy, không phải của người!"

Lan di bị Chu Phú rống giận sợ hãi lui ra một bước, mới vừa chứa đầy tức giận, chuẩn bị ồ ồ ào với hắn một phen, Chu Phú lại hỏi Phúc bá: "Quý Hi ma ma là phó quản gia, sao bà ấy lại bị giam, người trong phủ không ngăn cản sao?"

Phúc bá thấy phò mã nổi giận, trái tim đang lo lắng nháy mắt được cổ vũ thêm D" đ" L.q đ, chỉ vào Lan di liên tục nói không ngừng: "Quý Hi ma ma sai hai người đưa bà ta ra ngoài, nhưng bà ta lại tìm về mười tên du côn từ bên ngoài, đánh cho mấy người ngăn trở một trận, Quý Hi ma ma liền bị bà ta giam."

"Du côn?" Chu Phú khó có thể tin nói.

Buổi sáng mới nghe A Thu nói, Lan di mướn du côn đánh cha mẹ của nha hoàn bị bà ta bán vào thanh lâu, không ngờ bây giờ lại nghe nói bà ta gọi du côn vài phủ công chúa.

"Không sai, chính là một số côn đồ, nhốt Quý Hi ma ma xong, di nương của ngài đã để họ ở sân phía đông rồi, nghe nói nhiều tỳ nữ đã bị đám vô pháp vô thiên kia đùa giỡn."

Phúc bá tận lực nói hết chuyện xảy ra trong phủ ban ngày cho phò mã nghe, sống lớn tuổi như vậy, vẫn là lần đầu gặp nữ nhân đã man không hiểu chuyện như vậy, thật muốn một bữa gậy chết bà ta.

Chu Phú tròn mắt trừng trừng, Lan di hơi sợ, lại vẫn ngoài mạnh bên trong yếu nói: "Do, do ta ở chỗ này, dù sao cũng phải có ít người của mình mới yên tâm chứ sao. . . . ."

Chu Phú hừ mạnh một tiếng xong, nhấc chân liền đi về phía đông, bên trong quả nhiên như lời Phúc bá, mười hán tử đang vây quanh cái bàn bài bạc, bàn ghế loạn xạ, vô đầu phóng đầy đất, chỗ này còn hỗn loạn hơn cả sông bạc gấp mấy lần, khó có thể dùng lời diễn tả được không khí ngột ngạt này.

Bọn họ nghe được tiếng đập cửa của Chu Phú, mọi người liền dừng tay lại, Chu Phú trầm mặt, lần đầu tiên cảm thấy không chế không được muốn ra tay, những người đó không biết hắn là ai, cho là tới gây chuyện, có người còn cả gan xông lên trước ra tay.

Chu Phú một tay một tên, nắm người quăng vào cây cột, quyền tới tay gãy, chân đá chân gãy, lần này, Chu Phú thật sự tức giận, cũng không còn cố thuộc hạ sức lực, chỉ chốc lát sau liền đem mọi người đổ trên mặt đất, tiếng kêu rên của mười hán tử, trong nháy mắt liền truyền khắp cả phủ đệ.

## Chương 34: Phò mã tránh né

Chu Phú giận không kềm được, thu thập đám ô hợp kia xong, liền vội vàng báo người ta thả Quý Hi ma ma bị uất ức từ phòng chứa củi ra, hỏi ra mới biết, mẹ con Lan di mới đến phủ mấy ngày, đã làm ra rất nhiều chuyện khiến người ta kinh sợ.

Bà ta ra lệnh phòng bếp một ngày ba bữa, đều là sơn trân hải vị, sắc hương vị phải hợp ý bà ta, hơi có khó chịu, liền giận dữ, tìm phòng bếp hỏi tội. Chỉ cần bà ta rảnh rỗi, liền muốn tắm, một ngày tắm hai lần là nhất định, có lúc tâm huyết dâng trào, ba bốn năm lần đều có thể, khiến phòng tắm mỗi thời mỗi khắc đều bận túi bụi, cả nước hằng ngày phủ công chúa dùng, đều phải đợi sau khi mẹ con Lan di tắm mới được, nếu không sẽ bị đánh chửi, Quý Hi ma ma nói, những điều này còn chưa tính, dù sao người tới là khách, yêu cầu của khách dù vô lý bà ấy cũng không dễ trách cứ, nhưng, mỗi ngày Lan di đều ra cửa mua đồ, mà tiền bà ta mua đồ thì đều lấy từ phòng thu chi ở phủ công chúa, bà ta nói mình là di nương của phò mã, tất cả đồ dùng đều do phò mã chi trả.

Chỉ ngần ngừ mấy ngày, Lan di đã lấy mười vạn lượng từ phòng thu chi, lão Lý ở phòng thu chi không thể làm gì, cũng không quản tới cuối tháng hay chưa, liền báo chuyện này cho Quý Hi ma ma.

Chu Phú nghe Quý Hi ma ma kể, quả thật không biết nên tức giận thế nào, gặp gỡ loại người từ nhỏ đã thích nô dịch người khác, bạc đãi người khác như bà ta, hẳn còn có thể nói cái gì?

"Lan di, ngày mai người và biểu muội Diệp Chi dọn đi đi. Nơi này là phủ công chúa, không phải chỗ các người nên ở." Chu Phú nói với Lan di đang oán khí ngất trời bên cạnh như vậy, tận lực khiến giọng nói của mình bình thản, lời nói mật mờ.

Lan di chu miệng, hừ lạnh một tiếng: "Chu Phú, người muốn đuổi hai mẹ con ta sao? Người là đồ vong ân phụ nghĩa, chuyện thất đức như vậy người cũng không biết xấu hổ nói ra khỏi miệng? Người không sợ ăn cơm ghen ghét, uống nước sặc chết sao?"

Chu Phú cố nén kích động đánh người, nói năng đang hoảng: "Lan di, người và biểu muội Diệp Chi thật muốn tìm ta nương tựa, vậy ta đưa chìa khóa cửa hàng thịt heo ở thành tây cho người, các người đến đó ở đi, không ai sẽ đuổi các người đi."

D\*Đ\*L\*Q\*Đ Lan di nghe Chu Phú nói lời này, cả người liền nhảy lên giống như ăn thuốc lắc, quắc mắt nhìn trừng trừng kêu lên: "Người nói cái gì? Người bảo chúng ta đến ở trong căn nhà bình dân còn thúi hơn hẻm cầu kia? Quả thật quá buồn cười!"

Lan di lấy dáng ánh mắt như đang nhìn kẻ ngu để nhìn Chu Phú, giống như hẳn đang nói lời vô tình nhất trên đời, lập tức khơi dậy ‘đấu chí’ của Lan di, liền chống nạnh mắng lên: "Chu Phú người không phải là người, người là súc sinh, mình thì ở trong kim ốc nô tỳ thành đoàn, lại cho di nương và biểu muội ở trong chuồng heo cứt chó, người... người quả thực là không bằng heo chó, người sẽ gặp báo ứng!"

Chu Phú bị bà ta chửi đầy mặt đỏ bừng, ấp úng không phản bác được, bởi vì hẳn không thể phủ nhận lời Lan di nói là sự thật, điều kiện ở cửa hàng thịt heo của hẳn quả thật kém phủ công chúa.

Lan di thấy Chu Phú chần chờ, trong bụng mới hơi an định lại, thật ra thì bà ta thật sợ Chu Phú quyết tâm hiện tại đuổi bà ta đi ra ngoài, bà ta thật vất vả và mới tìm được ‘địa phương tốt’, sao có thể dễ dàng bị đuổi ra?

Suy nghĩ một lát hôm nay nên tạm thời như thế, không đợi Chu Phú mở miệng nói chuyện nữa, bà ta liền vừa đi vừa mắng, chạy trở về tiểu viện của mình như một làn khói, rồi khóa chặt cửa viện, hoàn toàn là bộ dáng vô lý ở lý chỗ này không đi.

"Phò mã, chuyện này. . . ." Quý Hi ma ma bị nhốt nửa ngày, mặc dù rất tức giận, nhưng tinh thần xem ra còn tốt, bà ấy chỉ vào phương hướng Lan di rời đi, hỏi Chu Phú.

Đầu Chu Phú lớn như bò, hẳn thật cực kỳ ghét tính cách của mình, không có chút dứt khoát nào, vốn muốn đuổi Lan di đi ngay, nhưng lại bị mấy lời của bà ta làm cho lù lù, xem ra Lan di hiểu rõ hẳn không thể nhẫn tâm đuổi họ đi nên mới dám phách lối như vậy.

Ai, hẳn nên làm cái gì bây giờ? Nương tử, hẳn nên làm cái gì? Mang theo phiền não đầy trong đầu, Chu Phú căn bản không còn kế sách với người vô lý như Lan di, chỉ có thể ủ rũ cúi đầu trở về phòng như một con gà trống thua trận.

---

Sáng sớm hôm sau, trời còn chưa sáng, Chu Phú đã ra cửa.

Đối với Lan di, hẳn vẫn ôm thái độ không chọc nổi liền tránh, trước khi ra cửa cũng dặn dò Quý Hi ma ma, không cần thỏa mãn bất kỳ yêu cầu gì của

Lan đi nữa, nếu như bà ta tìm thêm người hành hung, liền phái người đến Luật Càn quán nói cho hẳn biết, hẳn lập tức trở về.

Sau khi Chu Phú ra cửa, thì một cái kiệu mềm dừng lại trước phủ công chúa, Trì Nam từ trong kiệu đi ra, Trương lão đầu gác cổng thấy nàng, quả thật còn phải hưng phấn hơn nhìn thấy Quan Âm Bồ Tát, ông ta ân cần chạy trước chạy sau, quá mức nhiệt tình với Trì Nam.

Mặc dù Trì Nam cảm giác kỳ quái, d;đ?l.q,đ" nhưng cũng không có lên tiếng, con người mà, luôn có vài ngày thần kinh không bình thường như vậy.

Trương lão đầu thấy công chúa trở về, trong lòng rất là vui vẻ, mấy ngày nay ông cũng chịu đủ con giận không đầu rồi, nghe nói tối hôm qua phụ nhân kia còn dám chỉ vào lỗ mũi phò mã mắng chửi người, thực sự quá phách lối hung dữ, thứ người như thế, nên có người thu thập bà ta, tránh cho bà ta tiếp tục làm hại nhân gian.

Mà người thu thập bà ta, không cần nhiều lời, dĩ nhiên là công chúa đại nhân, Trương lão đầu thậm dễ chịu trong lòng, vốn muốn đến chỗ Quý Hi ma ma thông báo một tiếng, sau lại nghĩ nghĩ, có lẽ lần này, ông không đi thông báo tin tức công chúa trở về phủ mới tốt. . . .

Sau khi Lan đi tỉnh ngủ, đầu tiên là nghe xem Chu Phú có ở trong phủ hay không, nghe nói sáng sớm hẳn đã ra cửa, thái độ ngang ngược liền tăng lên, cầm cây gậy trúc, 'độc thúc' bọn nha hoàn trong phủ làm việc, một lát muốn uống trà, một lát muốn ăn điểm tâm. . . . Xoay bọn nha hoàn mòng mòng, hơi có phản kháng, liền quát mấy nhánh trúc lên người các nàng.

Quý Hi ma ma đã được phò mã chỉ thị, biết Lan đi lại đang làm mưa làm gió bên trong phủ, liền chạy tới, bảo hộ một nha hoàn bởi vì dâng trà quá nóng ra sau lưng, vừa định mở miệng lý luận với Lan đi, lại bị đối phương quát cho một nhánh trúc nói không ra lời, tránh trái tránh phải.

Trong phòng đang huyền não không thể tách rời ra, thì một giọng nói lạnh lùng vang lên ở ngoài phòng: "Các người đang làm gì?" Trì Nam thay đổi thường phục, thanh lịch điềm tĩnh, đang chuẩn bị ra ngoài ăn điểm tâm, lại bị tiếng ồn ào ở nơi này hấp dẫn tới.

Quý Hi ma ma thấy Trì Nam vui vô cùng như thấy cứu tinh, cố nén đau rất, đi tới bên cạnh Trì Nam, còn chưa nói chuyện, lại chỉ nghe Lan đi phách lối bĩu môi nói: "Hừ, một tiểu nha đầu, cũng dám quản chuyện của cô nãi nãi người? Đừng trách cô nãi nãi không có cảnh cáo người, nhánh trúc của ta không có mọc mắt, nếu như người muốn nói chuyện thay bà già đi hạ phạm thượng kia, đến lúc đó khuôn mặt nhỏ bị đánh cũng đừng trách ta."

". . . . ."

Trì Nam nhìn phụ nhân chưa từng gặp này, cảm thấy buồn cười, quay đầu lại liếc nhìn Quý Hi, chỉ thấy ngán ngùng trong chốc lát, bên ngoài gian phòng này đã bu đầy người, mỗi một người bọn họ đều hào hứng bùng bùng nhìn nàng, giống như mỗi người đều rất mong đợi phản ứng tiếp theo của nàng.

Phụ nhân này là ai? Trì Nam không biến sắc đi tới trên ghế thái sư ngồi xuống, Quý Hi ma ma không biết công chúa đang có ý đồ gì, nên cũng không nói chuyện, cùng đi theo đến đứng sau lưng Trì Nam.

Lan đi biết Quý Hi là phó tổng quản phủ công chúa, nữ nhân có thể khiến bà ấy an phận, tự nhiên là có chút thân phận, nhưng có thân phận thì thế nào? Bà ta là di nương của phò mã, ở trong phủ này, trừ công chúa, bà ta chính là lớn nhất.

"Quý Hi." Trì Nam lạnh lùng kêu một tiếng, Quý Hi ma ma liền đi tới trước người của nàng, chờ đợi phân phó.

"Phụ nhân ngực heo bụng chó này là ai?" dien.dan.le.quy.don Trì Nam không nhìn Lan đi, bưng trà nóng nha hoàn đưa tới lên uống một hớp rồi hỏi.

Bọn hạ nhân phủ công chúa xưa nay đều biết công chúa lời nói ác độc, không ngờ vừa tới liền liền dẫn mặt ác phụ kia, mỗi người đều không khỏi bóp quyền trầm trồ khen ngợi, âm thầm động viên cho công chúa.

Quý Hi ma ma trả lời tự nhiên, đầy đủ thể hiện tư cách của một quản gia: "Là di nương của phò mã."

Lan đi bị lời nói của Trì Nam kích thích nảy lên, cầm nhánh trúc liễu mạng quát về phía Trì Nam: "Tiểu tiện nhân người, lão nương xem người là người, người còn tưởng là thật. Trong phủ này còn không ai dám nói chuyện với ta như vậy, xem ta không đánh vào khuôn mặt xinh đẹp của người, còn để cho người đi quyền rũ nam nhân nữa à!"

Nhánh trúc vung lên mà xuống, nhưng thủy chung không thể rơi vào trên người Trì Nam.

Lan đi chỉ cảm thấy sau lưng lạnh lẽo, cứng ngắc nhìn về phía sau, liền bị sợ đến mềm tay rồi, sau lưng bà ta lúc nào thì có một người đàn ông đứng đó? Còn là một nam nhân áo đen quần đen che mặt.

Trì Nam thấy bà ta kinh sợ thế, liền tốt bụng giải thích: "Hắn là ám vệ, đặc biệt đối phó với mục già đi hạ phạm thượng như người."

Ám vệ bắt giữ Lan đi, ép bà ta quỳ gối trước mặt Trì Nam, Lan đi bị đánh cho choáng váng, trong lòng còn chưa hiểu ra sao, một đôi con người gian xảo loạn chuyển, suy đoán thân phận của Trì Nam.

"Quý Hi." Trì Nam lạnh nhạt bưng trà uống một ngụm: "Và miệng đi. Lúc trước bà ta đánh người bao nhiêu lần, trả gấp đôi."

"Vâng" Quý Hi ma ma hớn hờ lĩnh mệnh.

Lan đi nhìn Quý Hi mà ma ma từng bước ép tới gần, bên ngoài mạnh bên trong yếu, mạnh chống sợ hãi ở đáy lòng kêu gào: "Nha đầu thôi, người có biết ta là ai? Ta là di nương của phò mã các người, dù là phò mã các người cũng không dám đối với ta như vậy, người. . . . Oa! Dừng tay, người... người thế nào. . . . Oa!"

Tri Nam nhướn đôi mày thanh tú lên: "Di nương của phò mã. . . . Là quan mấy phẩm? Chẳng lẽ bản công chúa còn giáo huấn không được?"

Lan đi bị tát liên tục hơn ba mươi cái chợt nghe Tri Nam nói liền bối rối, Quý Hi ma ma dừng tay, bà ta liền lần lần bò đến bên chân Tri Nam, không ngừng dập đầu cầu xin tha thứ: "Tiểu, tiểu nhân có mắt như mù, không biết tôn giá của công chúa, thật sự đáng chết, đáng đánh!" Mặt Lan đi như màu đất, dù lúc trước bị tát ba chục cái thì mặt bà ta cũng không còn chút máu nào. diễn❀đàn-lê-quý❀đôn

Tri Nam hơi nhếch môi lên: "Di nương, trong mắt bốn cung người chỉ đúng là một tiểu tiện nhân thôi."

"Không, không, không phải vậy." Lan đi nhìn khuôn mặt tươi cười gần ngay trước mắt của Tri Nam, ruột cũng sắp hồi xanh rồi, vốn bà ta còn trông vào tạo mối quan hệ với công chúa, có thể dựa vào nàng làm quen nhiều vương tôn quý tộc hơn, hôm nay. . .

"Quý Hi. Di nương vào phủ lúc nào?" Tri Nam đá văng bàn tay mập muốn ôm chân nàng của Lan đi ra, lạnh lùng hỏi.

"Bốn ngày trước. Ngồi ở trong cung, tui nô tỳ không dám vì chút chuyện nhỏ này quấy nhiễu." Quý Hi ma ma đối đáp trôi chảy, ba mươi tát lúc nãy, cũng giải xong cơn tức của bà mấy ngày qua rồi, sáng khoái!

Tri Nam lại hỏi: "Vậy mấy ngày qua di nương đều ở trong phủ à?"

"Đúng, di nương của phò mã tự mình chọn lựa Nam Phong uyển, mấy ngày nay đều ở bên trong."

"Nam Phong uyển?" Khóe môi Tri Nam tràn ra một nụ cười lạnh lẽo: "Đó là viện tiên hoàng thích nhất đấy. Dù là di nương của phò mã cũng không có tư cách vào đó ở."

"Vâng" Quý Hi ma ma gật đầu nói phải.

Tri Nam nhìn Lan đi đang run rẩy, vẫy vẫy tay với người làm ngoài phòng, nói: "Đi chuẩn bị đi, tự tiện xông vào cấm địa của tiên hoàng, làm như thế nào? Tất cả. . . Theo quy củ."

Bọn hạ nhân vừa nghe, nhất thời biết ý đồ của công chúa, liền cầm cây gậy cầm cây gậy, mang cái bàn mang cái bàn, trận chiến này, Lan đi xem vào trong mắt, bị sợ đến tâm can tỳ phổi thậm chí đều bắt đầu phát run. . . . .

Công chúa nhìn mềm mại yếu ớt, trắng trẻo mũm mĩm này rốt cuộc muốn làm gì bà ta chứ?

"Tiên hoàng có lệnh, người tự tiện xông vào Nam Phong uyển, có thể đánh chết tại chỗ!"

Không biết là ai nói ra một câu như vậy, giải đáp nghi hoặc giùm Lan đi. . . . Được rồi, đánh chết!

Lan đi thật sự muốn chết luôn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 35: Phò mã ra oai

Khi Liễu Diệp Chi từ bên ngoài trở lại phủ công chúa, thì suốt từ cổng đến trong viện đều không thấy ai cả, đang buồn bực lại nghe được từng trận kêu gào như giết heo.

Nàng ta theo âm thanh tìm đến, liền thấy bên ngoài một căn phòng nhỏ, ba tầng trong ba tầng ngoài, đều bị bọn hạ nhân xem náo nhiệt bao vây nước chảy không lọt, mà thanh âm kêu rên kia. . . . nghe như là nương.

Diệp Chi nhớ tới lúc trước vào cửa, thì bên ngoài phủ có một cái kiệu mềm cao quý, niên hiệu ra tất cả chuyện xảy ra.

Công chúa trở về phủ, nương của nàng ta gặp họa. Trông mặt long lanh như nước mùa thu sụp xuống, Liễu Diệp Chi liền xoay người đi ra.

---

Chu Phú đang dẫn theo A Thu đi dạo trên đường, chợt lại nghe từ sau lưng truyền đến mấy tiếng kêu lo lắng: "Phú ca ca, Phú ca ca."

Chu Phú dừng bước lại, gọi hán vậy chỉ có. . . . .

"Điệp Chi?" Chu Phú quay đầu lại, thấy được biểu muội không để ý hình tượng chạy tới.

Chỉ thấy Liễu Diệp Chi chạy vội tới trước mặt Chu Phú, chân đột nhiên lao đảo, cả người nhào tới trong ngực Chu Phú, làn gió thơm bốn phía khiến Chu Phú bị sợ đến đứng thẳng người lên, biểu muội Diệp Chi diễm đạm đáng yêu nằm ở trước ngực Chu Phú, nâng lên khuôn mặt như hoa lê đầm mưa, lã chã chực khóc nói: "Phú ca ca, công chúa muốn giết mẹ ta, van huynh mau trở về cứu mẹ ta đi. Bà ấy tuy ác, nhưng lại tội không đáng chết, không thể bởi vì một câu nói đắc tội công chúa, liền bị đánh chết không minh bạch."

Liễu Diệp Chi khích bác thuận miệng giống như nàng cũng thấy quá trình Trì Nam xử trí mẫu thân nàng.

Chu Phú vui mừng: "Nương tử trở về phủ rồi à?"

Liễu Diệp Chi cắn môi dưới, khe khẽ gật đầu, càng dựa gần vào ngực Chu Phú hơn, nhu nhược giống như không có xương nói: "Dạ, sau khi công chúa trở về phủ, mẹ đã nói một câu, công chúa liền muốn giết bà ấy, Phú ca ca mau đi cứu mẹ ta đi."

"Chi nói. . . . Một câu, nương tử liền muốn giết bà ta?" Chu Phú hơi nghi ngờ, dù tính khí nương tử không tốt, nhưng biết rõ sai trái, sao lại bởi vì câu nói đầu tiên liền muốn giết người đây?

Mang theo nghi ngờ, Chu Phú theo Liễu Diệp Chi đi đến phủ công chúa, thấy mọi người vây ở bên ngoài phòng, bên trong lại không ngừng vang lên tiếng gào thét.

Chu Phú vạch đám người ra, mang theo Liễu Diệp Chi vào trong, thấy Lan di bị trói gô, cái mông nhô cao, đang bị đánh mạnh từng gậy, mơ hồ thấy được dấu hiệu chảy da sứt thịt.

"Nương!" Liễu Diệp Chi xông lên phía trước, dùng thân thể che trên lưng mẫu thân, không để cho cây gậy tiếp tục rơi xuống.

Hành hình bị cản, Tiểu Đổ thi hình hết cách đành liếc nhìn công chúa của mình, chờ đợi chỉ thị kế tiếp.

Liễu Diệp Chi thấy cây gậy không rơi xuống nữa, con người liền nhìn vòng về phía Trì Nam, làm bộ đáng thương bò đến trước mặt Trì Nam, mảnh mai vô tội nói: "Công chúa điện hạ, tất cả đều là lỗi của nương, nhưng, nhưng xin ngài giờ cao đánh khẽ, tha cho bà ấy một con đường sống. Nếu có kiếp sau, Diệp Chi nhất định làm trâu làm ngựa, báo đáp công chúa."

Trì Nam ngồi trên ghế thái sư ở hành lang xem hình, đột nhiên nhìn thấy Chu Phú mang theo một mỹ nhân dịu dàng trở lại, đang không hiểu thì mỹ nhân dịu dàng kia liền khóc lóc bò về phía nàng kẻ lệ, giống như bị uất ức rất lớn.

Quý Hi ma ma nhẹ giọng nhắc nhở ở bên tai Trì Nam: "Đây là nữ nhi của di nương phò mã, biểu muội của phò mã."

Trì Nam nhìn mỹ nhân quý gối trước mắt, bề ngoài vô cùng trong sáng, là loại có thể khiến nam nhân triu mến nhất, một đôi mắt đẹp ẩn tình long lanh, thanh lệ động lòng người, ai có thể nghĩ tới một vị giai nhân thanh khiết thế này lại giấu giếm quý kẻ, về dừ dừ giữa hai lông mày muốn che giấu cỡ nào cũng không giấu được.

"Mặc dù công chúa không chịu tha thứ tội lỗi mạng cho gia mẫu, nhưng là xin nể tình phò mã, Diệp Chi dập đầu với ngài."

Nói xong, biểu muội xinh đẹp liền thật sự dập đầu mấy cái với Trì Nam trước mặt mọi người.

Chu Phú thấy nàng ta như thế, không đành lòng, liền tiến lên đỡ, nhìn cái trán ửng đỏ vì dập đầu của nàng ta, càng thêm băn khoăn, đỡ biểu muội rồi nói với Trì Nam: "Nương tử, hay là bỏ đi. Dạy dỗ di nương là phải nhưng đừng nên gây ra mạng người."

Điệp Chi núp ở trong khuỷu tay Chu Phú, âm thầm rủ mí mắt xuống, một dòng nước mắt rơi rồi là rơi, hàm răng khẽ cắn môi dưới, đáng vẻ diễm đạm đáng yêu như vậy, chộc cho tất cả nam nhân ở đây đều nổi lên lòng bảo vệ, đám người liền rối loạn tung bưng.

Trì Nam xem hết ở đây mắt, trong lòng cảm thấy buồn cười, sống lâu như vậy, trong quan trường người lừa ta gạt nàng đã thấy không ít, nhưng khích bác ly gián giữa tiểu nữ nhân thì vẫn là lần đầu tiên gặp phải, thú vị.

Nàng đứng lên từ trên ghế thái sư, không nhìn Chu Phú đang ôm giai nhân trong ngực, không biến sắc đi quanh di nương bị đánh mấy vòng, lúc này mới ngẩng đầu lên mỉm cười nói với biểu muội: "Được rồi, hôm nay nể tình biểu muội, liền tha bà ta."

Trì Nam hào phóng vậy liền nhắc lên một đợt sóng trong đám người, rất nhiều nha hoàn mấy ngày nay bị uất ức không khỏi âm thầm dậm chân, phụ nhân vô lễ phách lối như vậy, công chúa cũng chỉ đánh mấy cái coi như xong, thật không hà giận.

"A, có thật không? Đa tạ đại ân của công chúa, Diệp Chi suốt đời khó quên, công chúa có bất kỳ sai khiến, Diệp Chi nhất định. . . . ."

Biểu muội Diệp Chi lộ ra khuôn mặt vui mừng, cảm tạ ân đức của Trì Nam, đang muốn nói tiếp lại bị Trì Nam cắt đứt: "Sai khiến thì không có. Còn phải làm phiền biểu muội, buông tướng công của bốn cung ra mới phải."

Nghe nương tử nói như vậy, Chu Phú mới đột nhiên ý thức được tư thế mập mờ của mình và biểu muội, bị sợ đến lui về phía sau hai bước, cách xa vòng tay dịu dàng.

Trên mặt biểu muội Diệp Chi lúng túng một hồi, nhưng lại rất nhanh giấu đi, xoay người đỡ Lan di đang kêu rên không ngừng dậy, lúc muốn rời đi, lại bị Trì Nam gọi lại: "Đợi chút, người người muốn diu bà ta đi chỗ nào?" Trì Nam khép đôi tay vào trong tay áo, ung dung hỏi.

Liễu Diệp Chi đề xuống sự khó chịu trong lòng, cố mỉm cười nói: "Gia mẫu vừa chịu phạt nặng, cần có một địa phương dưỡng thương, Nam Phong uyển. . . . Không phải chỗ

Chúng ta nên đi, kính xin công chúa an bài nơi khác, Diệp Chi tất sẽ tuân lệnh."

Nàng ta nói lời này vừa tố cáo sự ác độc của Trì Nam với Chu Phú, vừa uất ức cầu toàn hạ thấp tư thái, tỏ đủ vẻ dịu dàng.

Trì Nam nhếch khóe môi, không trả lời thẳng vấn đề của Liễu Diệp Chi, ngược lại vẫy tay với Quý Hi mà ma đang chờ bên cạnh, nói:

"Đi thu thập hết tất cả đồ đạc của mẹ con di nương ở Nam Phong uyển. . . ."

Liễu Diệp Chi nghe Trì Nam nói như vậy, cho là chuyện cuối cùng có chuyển cơ, quyết định trước tiên lui một bước, dọn ra khỏi Nam Phong uyển, dù sao cũng đỡ phải sống ngoài đường, chỉ cần có thể ở lại phủ công chúa, tất cả đều có thể bàn bạc kỹ hơn, nàng ta thầm nói trong lòng.

"Không, không cần, nếu công chúa tin được Diệp Chi, Diệp Chi tự đi dọn dẹp là được, công chúa chỉ cần cho mẹ con Diệp Chi một góc nhỏ thôi, cũng coi như thành toàn lòng yêu mến của phò mã." Liễu Diệp Chi nói uất ức, Chu Phú nghe vào trong tai thật khó chịu.

Đang muốn mở miệng cầu cạnh nương tử, lại nghe Trì Nam phát phát tay với hấn, nói:

"Không cần. Để Quý Hi đi thu thập liền được." Trì Nam và Liễu Diệp Chi bốn mắt nhìn nhau, khóe môi lộ ra nụ cười tàn nhẫn, lạnh lùng nói: "Sau khi thu thập xong, đem đến nơi này tiêu hủy tất cả, không chừa gì hết!"

"Vâng" Quý Hi mà ma linh mệnh đi.

Liễu Diệp Chi sững sờ tại chỗ, trên gương mặt thông dong không nén được giận nữa, trên gương mặt hiền hòa mơ hồ lộ ra vẻ dữ tợn ác độc, cắn răng nghiêng lợi nói: "Công chúa, ngài nói gì?"

Trì Nam không nói lời nào, chỉ nhìn nàng, giống như đang thưởng thức vẻ lúng túng gần ngay trước mắt.

Liễu Diệp Chi bị nàng nhìn chăm chú rất không tự nhiên, liền nghiêng đầu liếc mắt nhìn Chu Phú, đáng thương nói: "Phụ ca ca, ngài giúp Diệp Cho nói một câu đi. Những thứ đó là mạng của mẹ con ta, sao có thể bị tiêu sạch đây?"

"Ách. . . ." Chu Phú đang muốn mở miệng, lại bị nương tử vờn ngón tay che miệng, ý bảo hấn im miệng.

Trì Nam đứng giữa Chu Phú và Liễu Diệp Chi, mỉm cười đối đáp: "Vào phủ công chúa ta, chính là người phủ công chúa ta, đồ đưa vào phủ công chúa ta, ta đốt đồ của ta trong phủ của ta, có gì không thể? Biểu muội Diệp Chi nói đúng không?"

". . . ."

"Vâng"

Quý Hi mà ma được huấn luyện nghiêm chỉnh, rất nhanh liền bảo người đưa đầu hỏa tó, đốt lên ngọn lửa không nhỏ trong viện, Trì Nam đứng gần lửa, trong ánh mắt giăng co với Liễu Diệp Chi lộ ra sự lạnh lẽo tận xương.

"Chu Phú, ta muốn ăn bánh bao hấp ở Đình Thuận các, giăng co tới trưa, ta đói rồi." Trì Nam nói như vậy với Chu Phú đang sững sờ bên cạnh giọng điệu êm ái, nghe được ra có chút nũng nịu bên trong.

Chu Phú nghe nương tử kêu đói, tự nhiên đợi không được, xoay người liền nhắc chân đi: "Được, ta đi mua, nương tử trở về phòng nghỉ ngơi trước đi, một lát ta đưa qua."

Trì Nam hài lòng nhìn bóng lưng Chu Phú rời đi, nhếch khóe môi nhìn Liễu Diệp Chi cười lạnh: "

Đồ đốt rồi, nếu người ở lại cũng đốt."

Ý của Trì Nam rất rõ ràng, đồ đạc của các người đã đốt hết, nhưng đừng tưởng rằng đồ đạc của các người, thì các người có thể ở lại.

Liễu Diệp Chi đỡ Lan di toàn thân đang phát run, cắn môi dưới, lộ ra ánh mắt hung ác, dù sao Chu Phú không có ở đây, nàng ta cũng không cần giả bộ cho ai xem, dứt khoát nhếch môi cả giận nói: "Hôm nay công chúa không nể mặt như vậy, Diệp Cho tuyệt sẽ không quên! Đến lúc đó, công chúa không nên hối hận!"

Trì Nam là ai, sao lại bởi vì sự uy hiếp của một tiểu cô nương mà sợ? Tự nhiên đón ánh mắt khiêu khích, nhú mày nói: "Chờ tin lành của biểu muội." Ngay sau đó lời nói xoay chuyển, phân phó Quý Hi: "Xách hai người cận kề này ra phủ công chúa!"

Quý Hi mà ma hết sức phối hợp linh mệnh, cần tuân khẩu dụ của công chúa, cùng bốn người khác khuôn hai mẹ con không còn gì này ra khỏi phủ công chúa.

Vậy mới được, đây mới gọi khiến lòng người sàng khoái, hết sức vui sướng!

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 36: Phụ thân của phò mã

Hai người bị không nề mặt ném ra phủ công chúa, Lan di và biểu muội Diệp Chi liền rơi xuống thăm hại, cái mông vốn bị đánh trầy da sứt thịt của Lan di càng thêm đau rát, giống như không còn là của mình.

Liễu Diệp Chi đứng dậy từ dưới đất, xoa bả vai bị ném đau, đời này nàng ta còn chưa từng bị khuất nhục vậy, Tiêu Trì Nam người nhớ cho ta, nợ này ta nhất định sẽ đòi lại.

"Thứ gì, lại dám ngăn trở đường đi của bốn tướng gia?" Một âm thanh kinh ngạc vang dội truyền đến, ngay sau đó chính là tiếng kêu rên gọi trời, gọi phụ thân gọi mẫu thân của Lan di.

Liễu Diệp Chi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một ông cụ râu trắng tóc bạc đang chống eo, tròn tròn đôi mắt, nhắc chân đá Lan di đang lăn trên đất.

Ông cụ này chính là Bách Lý Tung Hoành, ông ta đã mấy ngày không làm phiền Chu Phú rồi nên cảm thấy trong lòng khó chịu, đúng lúc nghe nói hôm nay hấn ở phủ công chúa, Thừa Tướng gia không nói hai lời liền lên ngựa chạy tới, ai ngờ còn chưa vào, liền thiếu chút bị một vật khổng lồ đụng ngay mặt.

Nếu như tiểu nha đầu bên cạnh đụng vào mình, Bách Lý thừa tướng cảm thấy miễn cưỡng có thể tiếp nhận, nhưng cố tình lại bị một bà già mập, không hề đẹp đẽ, còn nặng như trâu đụng vào, quả thật xúi quẩy.

Liễu Diệp Chi đi qua đỡ mẫu thân đang lăn lộn dưới đất dậy, hung hăng tròn mắt nhìn Bách Lý Tung Hoành một cái, thật là người ngã gục uống nước lạnh cũng bị ê răng, họ đã bị người ta ném ra rồi, lại còn đụng phải một ông già đã man nóng này.

Lan di nhăn nhó, run run rẩy rẩy đứng lên, Bách Lý thừa tướng khinh bỉ liếc bà ta một cái, đang muốn bảo lão phụ nhếch nhác này cút đi, nhưng đang liếc thấy mặt của bà ta liền ngậm ngýt cả người, gương mặt này hình như ông ta đã thấy ở đâu. . . . Là nơi nào đây?

Bách Lý thừa tướng mặc dù đã hơn 70, nhưng trí nhớ từ trước đến giờ không tệ, chỉ rà soát tướng mạo của Lan di trong đầu một lần, liền nhớ tới, chỉ vào Lan di đang đầu óc choáng váng, thoi thóp một hơi kêu lên:

"Là người!"

Ngay sau đó Bách Lý tướng gia đẩy Liễu Diệp Chi đang đỡ Lan di ra, bắt lấy hai cái cánh tay của Lan di lay mạnh: "Lại là người!" trong mắt Bách Lý thừa tướng tràn ra ánh sáng kích động: "Đi mòn giày sắt không tìm được, đến khi gặp được chẳng tốn sức gì. Mau nói cho ta biết, tiểu tử Trương Tấn kia ở nơi nào? Ở nơi nào?"

"Trương Tấn?" Lan di bị lay mạnh liền hơi tỉnh táo chút, nhìn gương mặt của Bách Lý thừa tướng, có chút không biết ông ta đang nói gì.

Trương Tấn là ai?

"Đừng giả bộ ngu với lão phu, năm đó ta đuổi người chạy đến bờ sông, thì gặp phải người, lúc ấy Trương Tấn nhất định đang núp ở trong nước sông, là người lừa lão phu, là người cứu hấn ta, nói mau, hấn ta ở đâu?"

Lan di lộ ra vẻ mê mang, hơi hồi tưởng lại, mới đột nhiên nhớ tới 'Trương Tấn' mà ông ta nói là ai.

"Người nói . . . Chu Đại trắng?"

"Chu. . . . Cái gì?" Đại Trắng? Bách Lý thừa tướng trăm mối vẫn không có cách giải, Chu Đại trắng là ai?

Lan di chắc chắn ông già này muốn tìm Chu Đại Trắng, nhìn thấy ông ta mặc đồ đất tiền, nhất định không giàu cũng quý, ánh mắt con buôn chợt lóe, đau đốn trên mông và khuất nhục hôm nay chịu càng thêm kích thích bà ta nổi lên mưu ma chước quỷ.

"Ta biết rõ ông muốn tìm ai. Nhưng, ông phải cho chúng ta trở về với ông, cho hai mẹ con chúng ta một chỗ ở mới được."

". . . . ."

Thừa Tướng không ngờ bà ta sẽ đưa ra yêu cầu này, liếc nhìn bảng hiệu trước cửa phủ công chúa xong liền quyết định mang theo mẹ con Lan di trở về phủ.



---

Tri Nam thu thập mẹ con Lan đi xong liền trở về phòng, còn chưa nghỉ ngơi đã nghe người làm báo lại.

Nói mẹ con Lan đi bị ném ra phủ công chúa được Bách Lý thừa tướng đúng lúc chạy tới mang đi.

Tri Nam ngạc nhiên: "Được Thừa Tướng mang về? Có biết vì sao không?"

"Chúng tiểu nhân đứng ở sao cửa, không có nghe rõ lắm, chỉ biết hình như Bách Lý thừa tướng muốn tìm ai đó, mà di nương của phò mã biết người nọ núp ở chỗ nào. . . . ."

Tri Nam trầm ngâm hỏi "Nghe được Thừa Tướng muốn tìm ai?"

"Hình như muốn tìm một người tên ‘Trương Tấn’ rồi ‘Chu Đại trắng’ gì đó."

Tri Nam nghe được cái tên đó xong liền roi vào trầm tư, hồi lâu mới phát phát tay với người tới bẩm báo, nói: "Biết, người đi xuống đi."

Đợi sau khi người làm rời đi, thì Tri Nam âm thầm dạo bước ở trong phòng, không ngờ nhiều năm qua rồi, Thừa Tướng vẫn chưa buông tha việc tìm tung tích người kia.

Trương Tấn. . . Đã từng là thánh thủ (người giỏi nhất) y học ở Tiểu Quốc, võ công đệ nhất thiên hạ, rất là nổi tiếng, ai ngờ một buổi sáng thừa hoan, lại đi lên một con đường hủy diệt không thể quay đầu.

Ngay lúc đó Thái hậu định tội danh cho ông ấy là —— dâm loạn cung đình, ông ấy thừa dịp chần chạch cho hoàng đế bò lên long sàng, mặc dù sau đó bị hãm hại tự cung, nhưng bởi vì tự cung, cho nên càng thêm kiên định quyết tâm được sủng của ông ấy, dùng những gì mình có sẵn, mê tiên hoàng hơn nửa đời, cho đến trước khi chết cũng không thể quên ông ấy, cho nên Trương Tấn này quả thật là yêu nghiệt đệ nhất thiên hạ, kẻ địch của cả triều đình.

Năm đó bởi vì tiên hoàng mê luyến ông ấy, nên thường không thượng triều, đại thần trong triều rối rít can gián, muốn tiên hoàng ban cái chết cho Trương Tấn, trong đó Bách Lý tướng quân đặc biệt can nhiều nhất, còn từng bước ép sát Trương Tấn, nhiều chiêu trí mạng, sau khi tiên hoàng chết, việc đầu tiên ông ta nghĩ tới chính là giải quyết khỏi u ám tính hại nước, nhưng đối phương lại chạy mất, không ngờ đã nhiều năm như vậy, Bách Lý thừa tướng vẫn rất hận Trương Tấn, chỉ không biết là bởi vì tiên hoàng, hay là bởi vì. . . . chuyện bị đồn đãi kia. . . .

---

Chu Phú mua bánh bao hấp nướng từ thích ăn từ Đình Thuận các về, ở dưới sự giúp đỡ của Quý Hỉ ma ma, đựng trên cái đĩa tinh xảo rồi mới đưa đến thư phòng.

Tri Nam ngồi xếp bằng sau bàn, thấy hán vào bên trong, liền ra hiệu hán đóng cửa lại, Chu Phú làm theo rồi đặt bánh bao hấp và đĩa đấm lên trên bàn, chuyển đĩa cho nướng từ xong mới ngồi xuống bên cạnh.

"Nướng từ, nhân lúc còn nóng ăn đi, mới ra lò ta liền mua về đó." Chu Phú nói xong, liền cầm đĩa của mình lên muốn gấp một cái bánh bao hấp tinh xảo, lại bị Tri Nam đè cổ tay xuống.

Chu Phú ngẩng đầu nhìn về phía nướng từ, ánh mắt thành thật nhìn Tri Nam hỏi: "Sao chàng không hỏi xem, rốt cuộc di nương và biểu muội của chàng thế nào rồi?"

Tri Nam khá vui mừng với việc Chu Phú trở về liền đi thẳng đến đây, nhưng có một số việc nên hỏi vẫn phải hỏi.

Chu Phú tránh tay Tri Nam, dùng một cái tay không cầm đĩa khác lấy một cái bánh bao lên, cắn xuống một cái, mới trả lời: "Di nương và biểu muội Diệp Chi. . . . Không phải giao cho nướng từ xử lý rồi sao? Ta cần gì phải hỏi." Theo lời Chu Phú nói, trong thư phòng to lớn liền tràn đầy mùi thịt nướng nặc, Chu Phú ăn như hổ đói, gặm đầu liên tục, mới lại vội vàng nói: "Thật ra thì ngày hôm qua ta đã muốn đuổi họ đi, chỉ là. . . . không chống lại được sự lưu manh của di nương, biểu muội mặc dù có chút đáng thương, nhưng không phải chuyện ta có thể quản."

Chu Phú vừa ăn vừa nói ra lời thật lòng với nướng từ, Tri Nam lau mồ hôi trên mép hán, lạnh lùng hỏi "Vậy sao lúc trước chàng che chở nàng ta?"

Nghe nướng từ hỏi như thế, Chu Phú có chút cảm thấy uất ức: "Nướng từ, ta không có che chở muội ấy, nếu ta thật muốn bảo vệ, dù phủ công chúa có nhiều hộ vệ hơn, ta cũng có thể cứu họ đi."

Tri Nam nhìn bộ dáng chắc chắn tự tin của Chu Phú, suy nghĩ một lát thấy cũng đúng, liền nâng đĩa gấp một cái bánh bao hấp tinh xảo, há mồm cái một miếng nhỏ, nhẹ nhàng hút nước bên trong ra, Chu Phú nhìn tướng ăn tao nhã của nướng từ, chợt cảm thấy mình giống như bò ăn mẩu đụn, nên cái thứ hai cũng học dáng ăn của nướng từ, vừa ăn vừa nói:

"Biểu muội Diệp Chi cao ngạo, từ nhỏ đã muốn tìm một phu quân đệ nhất thiên hạ, bộ dáng của ta không vào được mắt muội ấy, nướng từ cứ thoải mái đi."

Tri Nam ưu nhã ăn xong một cái bánh bao, liếc Chu Phú lạnh lùng hỏi: "Chàng thì thế nào? Nàng ta không nhìn trúng chàng, cho nên chàng mới ở với ta sao?"

Miệng Chu Phú đầy bánh bao, bị câu hỏi sắc bén của nương tử làm quên cả nhai: "Không, không phải vậy. Ý của ta là. . . là. . . Ai nha, dù sao không phải ý nàng nói. Đời này kiếp này, Chu Phú ta chỉ yêu mình Tiêu Trì Nam nàng, tuyệt không hai lòng. Ta... ta. . . ."

Thấy Chu Phú gấp gáp giải thích, Trì Nam hừ lạnh liếc hắt một cái, bỗng dung đưa tay nắm lấy vật giữa hai chân Chu Phú, đặt trong lòng bàn tay, cười như không cười nói: "Từ nay về sau, gốc cây này liền theo họ Tiêu, nếu hai lòng, sẽ đìu nó. . . . biết chưa?"

Chu Phú bị tuyên ngôn sở hữu của Trì Nam làm cho sợ đến một hơi không lên, cổ họng nghẹn lại, nhưng lập tức hắt liền vội vàng gạt đầu, để tránh bị nương tử hiểu lầm phết hắt tại chỗ.

Trì Nam hải lòng buông tay ra, lấy khăn ướt bên cạnh tới, xoa xoa môi, cũng để đùa xuông.

Chu Phú ăn vui vẻ, thấy nương tử như thế, hỏi "Nương tử, nàng không ăn à?"

Bảo hắt phải mua về ngay nhưng rốt cuộc chỉ ăn một cái, Chu Phú có chút lo lắng, đưa tay sờ trán nương tử, xem có nóng hay không, có phải ngã bệnh mà mình không biết không.

Trì Nam kéo cái tay Chu Phú đặt trên trán mình xuông, nói:

"Chẳng biết tại sao, gần đây không có khẩu vị gì, thể lực cũng kém, cứ thấy mệt mỏi."

Ngày trước dù chịu đựng hai ngày hai đêm, cũng không thấy có gì, nhưng gần đây lại không biết sao, giống như thế nào nghỉ ngơi cũng không đủ, thân thể hết sức uể oải.

Nhìn vẻ mặt như trời sập xuông của Chu Phú, Trì Nam cảm thấy vô cùng dễ thương, véo khuôn mặt đen của hắt một cái, mới đứng lên khỏi bàn, Chu Phú để đùa xuông, đồ cũng không ăn, nhắm mắt theo đuôi nương tử, hỏi han ân cần.

Trì Nam bị hắt phiền hết cách, dứt khoát nói sang chuyện khác, hỏi: "Đúng rồi, ta nghe Quý Hi nói, Lan di từng đã cứu phụ thân chàng?"

Chu Phú vẫn rất không yên lòng về sức khỏe của nương tử cầm lấy tay nàng không chịu buông ra, đáp: "Ừ, hình như là thế."

"Đó là bao nhiêu năm trước?" Trì Nam khẽ nâng mắt, như có điều suy nghĩ hỏi.

Chu Phú suy nghĩ một lát: "Ừ. . . khoảng vài chục năm. Cụ thể, ta nói không rõ ràng lắm. Chỉ nhớ rõ, khi đó ta mới bảy tám tuổi, bị bệnh nặng một trận, sau khi tỉnh lại, Lan di và Diệp Chi đã ở nhà chúng ta, Lan di thường nói với phụ thân, bà ta là ân nhân cứu mạng của phụ thân, muốn chúng ta mọi việc đều nghe bà ta, tất cả tiền bạc đều phải giao cho bà ta giữ. . . . Phụ thân cũng không phủ nhận. . . ."

" . . . . ."

Trì Nam trầm ngâm gạt đầu một cái, ánh mắt nhìn chăm chăm tàng chót của kệ sách, bất động thật lâu.

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 37: Tâm sự của phò mã

"Nương tử, nàng đang nhìn gì thế?"

Chu Phú ôm Trì Nam từ sau lưng nàng, theo ánh mắt của nàng nhìn về phía đỉnh giá sách, nơi đó để một số sách cổ và mấy cái hộp nhỏ bình thường, không có gì đặc biệt.

Trì Nam tựa cơ thể vào trong ngực Chu Phú, cảm thấy an tâm hơn, từ khi nào mà nàng lại lệ thuộc vào sự ấm áp mà nam nhân này cho nàng như vậy? Giống như chỉ cần hắt ở bên cạnh, vô luận nguy hiểm cỡ nào, một mối cỡ nào, đều không cảm thấy sợ.

"Không có gì. . . . Ta chỉ đang suy nghĩ, tại sao trời cao lại cho chàng và ta ở cùng nhau, vì sao không phải người khác, cố tình là chàng và ta." gương mặt của Trì Nam và Chu Phú cọ sát vào nhau, nàng nói như vậy.

Chu Phú nhìn gương mặt mỹ lệ của nương tử, nội tâm dấy lên lo lắng: "Tại sao hỏi như thế? Nương tử, chẳng lẽ nàng hối hận sao?"

Chu Phú tự nhận không có bản lĩnh gì, có thể cưới được nương tử, đối với hắt mà nói, chính là kỳ tích. Bởi vì nương tử nguyện ý ở cùng với hắt, cho nên mới thúc đẩy kỳ tích này xảy ra. Hắt là bên bị động, bị động đến chỉ cần nương tử hơi không muốn, hắt liền không biết mình có thể dựa vào thứ gì giữ lại nàng.

Tri Nam xoay người, đôi tay leo lên cổ Chu Phú, hôn nhẹ lên môi hắn, cười nói: "Nếu như ta nói hời hợt, chàng sẽ làm thế nào?"

Vừa dứt lời, Tri Nam liền bị Chu Phú ôm thật chặt vào trong ngực, hai cánh tay siết chặt thân thể của nàng, không chịu buông lỏng chút nào, siết cho xương sườn nàng cũng đau.

"Ta sẽ điên mất! Ta không có bản lĩnh gì, không biết làm sao giữ lại nàng, nhưng chỉ cần ngày nào nàng còn cần ta, ta cũng sẽ không xa không rời."

Tri Nam nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Chu Phú, rốt cuộc biết nguyên nhân, cho tới nay, nàng luôn theo đuổi sự không xa không rời mà không cần dùng bất kỳ thủ đoạn hay tâm kế gì, bốn chữ này nhìn như đơn giản, nhưng thế gian rất ít người có thể làm được.

Nở nụ cười dịu dàng, Tri Nam nhắm hai mắt lại, chủ động đưa môi đỏ lên, Chu Phú không hiểu nương tử muốn làm gì nên thử dò xét chạm nhẹ môi nàng một cái.

Sao đoán được Tri Nam lại đột nhiên mở mắt, hai cánh tay ôm Chu Phú chợt dùng lực, đẩy Chu Phú vào giá sách sau lưng rồi hôn mạnh lên.

Chuyện hôn hít trước giờ đều là Chu Phú chủ động, lúc này Tri Nam chủ động khiến Chu Phú bị sợ đến cứng đờ ngay tại chỗ, ôm hông của nương tử, để nàng tình tảo, nhưng đôi môi ngọt ngào lạnh冽 lại giống như bị nghiền, không ngừng gặm cắn hắn.

Lửa nhiệt tình vốn không thể đùa, hô hấp cực nóng của nương tử phun lên, khiến Chu Phú ngửa ngáy khó nhìn, muốn đảo lại thế cục, nhưng bị nương tử hết sức phản đối.

"Lần này. . . . ta ở trên."

Thừa dịp hôn, nương tử nói bên tai hắn thế đó.

Nương tử có lệnh, Chu Phú tự nhiên không dám không nghe lệnh, mặc dù hắn rất muốn nói, bản lĩnh tay và miệng của nương tử xác thực không tốt lắm, nhưng quý ở thực hành, quý ở nhiệt tình, Chu Phú liền vô cùng nhẫn nại, buông lỏng thân thể, mặc cho nương tử thi triển.

Tri Nam hồi tưởng những bước động tác của Chu Phú trong đầu, đầu tiên là dùng hôn đoạt đi ý thức của nàng, sau đó thừa dịp nàng mơ hồ, cởi quần áo, vác súng nhảy ra. . . .

Nàng không biết mình hôn vậy có khiến Chu Phú mất đi ý thức hay không, nhưng mình đã có chút ý loạn tình mê rồi, liền học bộ dáng của Chu Phú, khí phách nghiêm nghị đẩy hết mọi thứ trên bàn xuống, bảo Chu Phú nằm ở phía trên không được cử động.

Thu xếp xong tất cả, nàng mới bắt đầu bắt tay vào cởi quần áo, quần áo của nam nhân không có phức tạp như nữ nhân, chỉ có áo khoác, áo trong, cởi hai ba lượt thì lồng ngực cường tráng liền lộ ra, Tri Nam vuốt ve ngực của Chu Phú, chọc cho Chu Phú phản kháng, trong miệng phát ra tiếng rên rỉ khàn khàn.

Mấy tiếng rên rỉ không cao không thấp này đối với Tri Nam mà nói là loại kích lệ khó có thể dùng lời diễn tả được, nàng mượn cái ghế bò lên người Chu Phú, ngồi xuống trên cái bụng bền chắc của hắn, le nhẹ cái lưỡi thơm ra, nhẹ nhàng ngậm ngực Chu Phú, chỉ nghe nam tử phía dưới bị kích thích hít sâu một hơi, Tri Nam chỉ cảm thấy phía sau cái mông có đồ khê nâng lên, ý thức được đó là cái gì, Tri Nam liền mắc cỡ đỏ bừng mặt, nhưng đã làm đến đây, cởi hồ khó xuống, hơn nữa Tri Nam cũng không nguyện ý kết thúc, dứt khoát liều mạng, lưu luyến quên về ở trước ngực Chu Phú, mọi cách gầy xéo hai nụ hoa đáng yêu của hắn.

Chu Phú cố nén kích động trở mình, lần đầu tiên cảm nhận được kinh nghiệm chưa đủ sẽ lúng túng hại chết người. Xem ra, nương tử vẫn chưa được dạy dỗ đủ, chưa nắm giữ được kỹ thuật miệng hoàn toàn, dạy không tốt là lỗi của hắn, cuối cùng cũng hại khổ hắn.

"Nương tử, đừng chỉ cần ở trên, phía dưới cũng muốn. . . . đã giờ cao thật lâu rồi, nương tử cũng liếm liếm đi." Chu Phú cảm thấy không lên tiếng hướng dẫn nữa, nương tử rất có thể dùng nửa người trên của hắn làm vật thí nghiệm, vậy quá gian nan rồi.

Tri Nam ngẩng đầu từ trước ngực Chu Phú, đôi môi nho nhỏ bởi vì 'hoạt động hồi lâu' trở nên hồng bóng, Chu Phú tưởng tượng thấy cái miệng tình xảo há ra, thì có thể mang đến cho nửa người dưới của hắn trải nghiệm mất hồn cỡ nào.

"Phía dưới. . . . Ta không biết." Tri Nam là nữ tử đảng hoàng, nàng biết sau khi thành thân, tay và miệng của thể tử có thể mang đến cao trào cho trượng phu, tay thì nàng còn có chút tự tin, nhưng miệng. . . .

Chu Phú hết cách, thôi, chuyện như vậy nương tử chưa từng làm, tùy tiện cho nàng làm cũng không có gì tốt cho hai bên, kỹ xảo này phải từ từ dạy mới tốt, hiện tại hắn muốn nhất, là làm sao có thể khiến nương tử thuận lợi giải tỏa dục vọng cho hắn.

"Vậy thì lần sau đi." Chu Phú vịn vòng eo mảnh khảnh của nương tử, ánh mắt như mặt nước, hướng dẫn: "Hiện tại, nàng chỉ cần ngồi lên là được."

Ý của từ 'ngồi lên' Chu Phú nói, Tri Nam tự nhiên hiểu, đưa tay sờ sau lưng, vật dưới quần đã sớm căng gượng, đỉnh ướt át, sờ lên nóng bỏng, nàng còn cảm nhận được mạch đập của nó.

Cởi quần áo, Tri Nam tách hai chân ra, nâng cao cái mông, chậm rãi đưa vật nóng bỏng vào cơ thể, Chu Phú phát ra một tiếng thở dốc vui vẻ, Tri Nam chịu đựng sự khó chịu lúc đầu, bắt đầu lên xuống.

Thở dốc nóng bỏng nhất thời tràn ngập ra trong thư phòng.

Mấy ngày mưa dầm, mang đến phiền toái không nhỏ cho công việc tuần thành của Chu Phú, ngày hôm đó, hấn mặc áo to đi lại ở trên đường, A Thu

Dắt ngựa theo sát phía sau, người đi đường không nhiều lắm, trước cửa hàng có thể giăng lưới bắt chim, buôn bán đều ít ỏi.

“Phò mã, mấy ngày nay mưa gió, mọi người đều không ra khỏi cửa, sẽ không có chuyện gì, chúng ta tìm một chỗ nghỉ ngơi một chút đi.” A Thu mặt mày ủ ê đưa ra đề nghị với Chu Phú.

Chu Phú nhìn trước sau một lát, quả thật không có nhiều người, nhận thấy biểu lộ đáng thương của A Thu, Chu Phú liền đồng ý, khi hai người chạy về phía quán trà trên đường, A Thu chợt phát ra một tiếng kêu ngạc nhiên: “Ah? Đó không phải là... Biểu muội của ngài sau? Trời mưa như vậy nàng ta vào ngõ tối làm gì?”

Chu Phú nhìn theo hướng A Thu chỉ, quả thật thấy biểu muội Diệp Chi cầm cây dù xanh lá, trên trang phục thanh lịch đã bị dính không ít hạt mưa, chỉ thấy nàng ta không để ý xung quanh, vội đầu đi vào một cái hẻm nhỏ.

“Ngõ hẻm kia là địa phương nào?”

A Thu là một người biết nhiều thứ, tương đối nhạy cảm với mọi chuyện trong kinh thành, ngõ hẻm kia nhìn không giống bình thường, nhất định có chuyện gì.

Chu Phú hỏi xong, A Thu quả nhiên không phụ kì vọng, đối đáp trôi chảy: “Đó là ngõ Yên Liễu, rất nhiều quan lại quyền quý đều mua nhà trong đó.”

Chu Phú không hiểu: “Mua nhà trong ngõ làm gì?”

A Thu liếc phò mã mình một cái: “Đương nhiên là tang kiêu.” Thấy Chu Phú vẫn không hiểu lắm, A Phú bắt đầu chỉ chỉ dành phải giải thích đơn giản sự việc: “Chính là nơi các đại quan quý nhân dùng để nuôi thiếp thất và cô nương bên ngoài.”

“.....”

Chu Phú trầm mặc. Hấn không biết tại sao Diệp Chi lại xuất hiện ở nơi này, nhưng nhớ lại hình ảnh hấn thấy ở lầu hai thi xã Vận Âm mấy hôm trước, vị công tử áo gấm kia- công tử phủ Trần Quốc Công có ở trong đó không?

Nhìn bốn phía, đúng lúc đối diện ngõ hẻm có một quán rượu lớn, Chu Phú chỉ chỉ nơi đó, rồi bảo A Thu qua đó nghỉ ngơi một lát.

A Thu cảm thấy kinh hoàng vì hôm nay phò mã lại hào phóng tốt với mình như thế, đang muốn dứt qua, lại bị Chu Phú kéo cánh tay lại, nói: “Là ta đi nghỉ ngơi, A Thu người giúp ta làm một chuyện đi.”

“.....”

A Thu khóc không ra nước mắt, thua thiệt hấn vừa rồi còn khen phò mã, không ngờ lại là mừng hụt, phò mã chưa bao giờ hào phóng với hấn, hấn nên sớm biết, aizzz.

Chu Phú thuê một nhà gian trong quán rượu, yêu cầu đối diện đầu hẻm, tùy tiện gọi một ít trà bánh rẻ, rồi chuyện chú giám sát dưới ánh mắt khinh thường của tiểu nhị, đại khái đợi nửa canh giờ, mới nhìn thấy bóng dáng xinh đẹp bất phàm của biểu muội Diệp Chi.

“Diệp Chi.”

Chu Phú ở lầu hai kêu một tiếng, chỉ sợ biểu muội không thấy được, còn đưa thân thể ra ngoài lan can, phát phát tay với nàng.

Liễu Diệp Chi đi ra từ hẻm Yên Liễu, bản thân cũng không muốn cho người khác nhìn thấy, đi có chút né tránh, chợt nghe Chu Phú gào thét, trong lòng liền kinh hoàng, vốn muốn chạy trốn thật nhanh, nhưng nhìn gương mặt ngăm đen trung hậu của Chu Phú thì lại chần chờ.

Nhớ tới hôm đó mình bị khuất nhục bởi Tiêu Trì Nam, Liễu Diệp Chi liền nổi lòng trả thù, nàng nở nụ cười mỹ lệ với Chu Phú, ngọt ngào kêu một tiếng: “Phú ca ca.”

Sau đó liền đường hoàng đi tới lầu hai.

Tiêu Trì Nam nàng ta tạm thời không đối phó được, nhưng lại có thể cướp đi thứ nàng quan tâm, rất dễ nhận thấy, Chu Phú chính là thứ đó, dựa vào khuôn mặt đẹp của mình, trên đời này còn chưa có nam nhân nào có thể bỏ qua sự tồn tại của nàng ta, nàng ta tin tưởng Chu Phú cũng sẽ không ngoại lệ.

“Diệp Chi, ta ở đây đợi muội lâu rồi.” Chu Phú đến cửa cầu thanh đón Liễu Diệp Chi, dẫn nàng ta vào trong gian phòng trang nhã: “Sao muội lại xuất hiện ở hẻm Yên Liễu? Nơi đó không phải địa phương tốt gì, muội biết không?”

Mặt Liễu Diệp Chi cứng đờ, ngay sau đó khôi phục, ra vẻ là chẳng hề khóc: “Phú ca ca, Diệp Chi giờ mới biết. Ta ngu ngốc, kinh nghiệm sống chưa nhiều, khó nhận ra người ác độc, hơi sơ sót sẽ bị người ta cợt nhả.”

Nói xong, Liễu Diệp Chi dần dần tựa cơ thể mềm nhũn vào đầu vai Chu Phú. Chu Phú không biết nàng ta muốn làm gì, chỉ tránh về phía sau, ai ngờ Diệp Chi giống như bị người lấy hết xương cốt, mềm nhũn dán vào người hắn không chịu rời.

“Diệp Chi, muội đừng như vậy. Nói chuyện đằng hoàng.” Chu Phú có chút gấp gáp rồi, muốn đẩy nàng ta a, lại không biết xuống tay từ đâu.

Liễu Diệp Chi thấy bộ dáng Chu Phú như vậy, trong lòng cười thầm, một đôi mắt long lanh ẩn tình chớp chớp với Chu Phú, rồi cời đai lưng bên hông mình ra.

“Phú ca ca, huynh cũng biết Diệp Chi và mẫu thân bị đuổi ra khỏi cửa, nên giờ càng thêm không có chỗ dựa, lẻ loi hiu quạnh, không ai trông nom, nếu Phú ca ca có lòng giúp mẹ con Diệp Chi vượt qua cửa ải khó khăn này, thân thể này của Diệp Chi, liền tùy huynh xử trí.”

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 38: Phò mã giữ quy tắc

Chu Phú tránh không thể tránh, bị Liễu Diệp Chi đang từ từ cời đồ dần đến góc tường, một thân thể tươi non cứ thế lỏa lồ hiện ra ở trước mặt của hắn, Chu Phú cực kỳ lúng túng, không dám nhìn nàng ta, hai tay không ngừng đung đưa, ý bảo nàng ta rời đi:

"Người... người đừng như vậy. Thân thể nữ tử không thể giầy xéo như vậy, mau mặc y phục vào."

Chu Phú khóc không ra nước mắt, vốn không muốn biểu muội làm đường lỡ bước, nên cố ý muốn tìm nàng ta tới nói chuyện chút, không ngờ lại là kết quả như vậy, phẩm tính của vị biểu muội này, quả nhiên như nương tử nói. . . .

"Diệp Chi, người chờ chút, ta có chuyện muốn nói. . . . ."

"Phú ca ca, đừng nói nữa... Tâm tư của huynh từ nhỏ Diệp Chi đã hiểu, hiện tại cơ hội rất tốt đặt ở trước mặt, huynh còn đang chờ cái gì?" Liễu Diệp Chi giang hai cánh tay, không hề xấu hổ triển lộ thân thể mê người của nàng ta với Chu Phú.

Chu Phú nhắm hai mắt lại, phi lễ chó nhìn. Trời ạ, nếu nương tử biết hắn nhìn thân thể nữ nhân khác, sẽ nghĩ ra bao nhiêu phương pháp trừng phạt hắn đây, nghĩ chút cũng cảm thấy đáng sợ.

Liễu Diệp Chi nhìn Chu Phú gấp đến độ đầu đầy là mồ hôi, động tác có chút chần chờ, đang chuẩn bị nhào tới làm vài chuyện thực tế thì cửa nhà gian bị đá một cái, mười nam nhân mặc trang phục binh lính nghiêm chỉnh xông vào dưới sự hướng dẫn của A Thu.

Liễu Diệp Chi bị tình cảnh này làm ngây ngẩn cả người, cho đến nghe được một tiếng huýt gió đùa giỡn không biết truyền tới từ miệng ai mới chợt hiểu ra —— thân thể mình đang trần truồng đây.

"Aaa!"

Ý thức được vấn đề này, Liễu Diệp Chi bị sợ đến dung nhan trắng bệch, không biết làm sao, bắt đầu tìm y phục của mình, ai ngờ cả bên trong gian phòng trang nhã đã bị nhiều người tràn vào, y phục của nàng ta đang bị bọn họ giấu ở dưới chân. . . . vậy, vậy, vậy như thế nào mới tốt. . . . .

Chu Phú che cặp mắt, từ trên người A Thu cời xuống một bộ y phục ném cho biểu muội Diệp Chi đang ngồi chồm hổm trên mặt đất, mặt đỏ tới mang tai, tức chết người không cần nói: "Lúc này ta đã muốn nói với người, ta lo lắng người gặp phải phiền toái ở hẻm Yên Liễu, cho nên đặc biệt kêu huynh đệ ở doanh thủ thành tới đây. . . . ."

"A ——"

Tiếng rít chói tai từ nhà gian lâu hai truyền ra, thê lương vô cùng. . . . .

—————CQH—————

Đại biểu muội mất hết mặt mũi, bọc áo dài lao ra nhà gian xong, Chu Phú liền cho mỗi người một lượng bạc, cảm tạ các huynh đệ ở doanh thủ thành, mấy huynh đệ kia hơn hờ tiếp nhận tiền nước trà Chu Phú thưởng: "Thật ngại quá, không có xảy ra chuyện gì còn phiền toái các vị đi một chuyến."

Họ liền vỗ bả vai Chu Phú nói thẳng:

"Không không không, lần tới nếu còn chuyện tốt như hôm nay, phò mã không cần phải khách khí, huynh đệ chúng ta hễ kêu là tới." Không duyên cớ lại xem được một thân thể lỏa lồ sống động thế, dù không trả tiền, bọn họ cũng sẽ xung phong chạy tới thật nhanh, huống chi đáng về của cô nương kia cũng xinh đẹp. . . . .

Chu Phú sờ đầu, cười ngây ngô nói: "Ha ha, chuyện như vậy. . . . Đoán chừng sẽ không còn có lần sau rồi."

Các huynh đệ ở doanh thủ thành đều nở nụ cười phóng đảng ra khỏi nhà gian.

Đội mọi người rời đi, A Thu mới ngồi xuống, dùng cái ly Chu Phú đã uống, rót đầy ba bốn ly nước, uống một hơi, không chịu đi tiếp, Chu Phú hết cách chỉ có thể dùng vũ lực ẵm người ra ngoài.

A Thu đi gọi huynh đệ ở doanh phòng thủ đến thì đã dắt ngựa của Chu Phú trở về Luật Cần quán, vì vậy hiện tại hắn ta liền tương đối thoải mái rồi, lấy một nắm hạt dưa ở trong nhà gian bỏ vào vạt áo, vừa đi vừa cắn: "Phò mã, sao ngài biết, biểu cô nương sẽ. . . . dụ dỗ ngài chứ?"

Phò mã luôn luôn đang hoang, có nhiều lòng thương hại dành cho người khác, lần này hắn quả quyết giải quyết biểu cô nương lăng ló đó như thế, thật khiến A Thu lau mắt mà nhìn.

Chu Phú nhún vai một cái: "Không phải ta biết. Là nương tử."

"Cái gì?" A Thu nghe không hiểu, tình hình vừa rồi, công chúa làm sao có thể biết trước? 4d đ l q đ5 Chẳng lẽ phò mã dùng kinh công trở về xin chỉ thị lúc hắn ta rời đi?

Vậy cũng không đúng, lúc này công chúa cũng không trong phủ, trong cung mới đúng nha.

Đang buồn bực, chỉ thấy Chu Phú móc ra một quyển sổ đỏ từ trong lòng, lật ra trang thứ ba, đọc dòng chữ trong đó lên: "Quy tắc của phò mã điều thứ tám: bất kỳ khác phái nào đến gần bên cạnh trong vòng ba thước, đều phải cảnh giác! Khi cần, có thể dùng các biện pháp vũ lực."

". . . . ." A Thu nhìn Chu Phú, thậm chí đã quên phun vỏ hạt dưa trong miệng ra, nghi ngờ nói: "Quy tắc của phò mã?"

Là cái gì chứ?

Chu Phú nghiêm túc gật đầu một cái, thấy A Thu dáo dạt thò đầu tới đây, muốn nhìn cho rõ, thì Chu Phú vội vàng đóng sổ đỏ lại, trợn mắt nói: "Đúng, quy tắc của phò mã do nương tử biên soạn. Người muốn làm gì?"

A Thu thấy Chu Phú nhanh chóng thu hồi sổ đỏ, chỉ cảm thấy không thú vị, bĩu môi, chưa chút nói: "Không có ~~~~" giọng điệu của hắn ta có chút lỗ mãng, khi liếc thấy Chu Phú nhướng hai mắt thì A Thu cảnh giác chấn động cả người, lập tức ca tụng như ăn thuốc lắc: "Hắc hắc, tiểu, tiểu nhân thật không muốn gì, chỉ muốn nói: công chúa anh minh."

Quy tắc của phò mã. . . . Đây là quyết định anh minh cỡ nào, A Thu bội phục sự dự tính trước của công chúa từ trong đáy lòng, đối phó phò mã thật thà đang hoang như vậy, không trông cậy vào hắn mỗi sự kiện đều tự mình quyết định, nên chế ra quy định cho hắn, để hắn thi hành nghiêm khắc, như vậy phò mã cũng sẽ không phạm lỗi thua thiệt, người khác cũng đừng mơ tưởng chiếm lời của phò mã, cao, thật sự là cao!

---

Trời mưa xuống chợ hơi lạnh tanh, Chu Phú đi nửa ngày cũng chưa gặp phải chuyện gì, dứt khoát đi dạo một đường, giúp nương tử vợ vét một số món ăn ly kỳ, nương tử nói gần đây không có khẩu vị gì, vậy không được, mặc kệ như thế nào, hắn đều phải nghĩ biện pháp khiến nương tử ăn nhiều chút.

"A Thu, người nói một nữ nhân không có khẩu vị, thì nên mua thứ gì cho nàng ấy ăn?" Chu Phú đi ra từ một tiệm bán kẹo dẻo, cầm theo nửa cân kẹo ngô sen, vừa đi dạo vừa hỏi.

Trên tay A Thu đã cầm bao lớn bao nhỏ, hiện tại phò mã vẫn còn hỏi nên mua cái gì, quả thật muốn điên rồi, đừng nói nữ nhân kia không có khẩu vị, dù khẩu vị tốt, cũng không ăn hết nhiều đồ như vậy, đầu phong phải là heo.

"Ai, gần đây khẩu vị của nương tử không tốt, tinh thần cũng không ổn. . . . Ta thấy cả người nàng ấy đều tiêu tụy đấy." Chu Phú có chút lo lắng nhìn bàn tay của mình, mấy lần vuốt hông của nương tử cũng cảm thấy có phần nhỏ đi.

Nương tử vốn hơi gầy, tiếp tục như vậy làm sao được.

A Thu nghe liền không yên lòng: "Khẩu vị không tốt, tinh thần không ổn, vậy nàng ta có thích ăn chua không?"

Chu Phú nghiêm túc suy nghĩ một lát: "Không phát hiện."

A Thu nhìn vẻ mặt thật thà của Chu Phú, bất đắc dĩ thở dài một cái: "Ai, vậy thì làm phiền phò mã trở về quan sát, nữ nhân không có khẩu vị đó gần đây có thích ăn chua, tinh thần không tốt và chợt có bệnh nôn mửa không. . . ."

Chu Phú càng không hiểu hỏi: "Vậy nếu như có tình trạng đó thì sao?"

A Thu tốt bụng cười cười với Chu Phú: "Vậy nói rõ."

Nữ nhân kia, có!"

"Có? Có..... rồi hả?"

Chu Phú lập lại hai từ này, hô hấp dường như ngừng lại, trong đầu ông ông tác hường..... có, hần ta nói..... có? Nương tử..... có?

Nghĩ thông suốt tầng này, cả người Chu Phú giống như lâm vào trạng thái lơ lửng, đứng ở ngã tư đường hồi lâu, mới đột nhiên xoay người, vội vàng chạy về phủ công chúa, quên hết bao lớn bao nhỏ đã chọn nửa ngày, A Thu nhìn bóng lưng hần rồi đi, im lặng lắc lắc đầu, ai, công chúa nhà hần thật không dễ dàng, mỗi ngày đều phải đối mặt nam nhân phản ứng chậm lụt, sợ ý lơ là này.

Chu Phú chạy như điên trở lại phủ công chúa, hỏi thăm người gác cổng nương tử có về chưa, nếu như chưa về, hần sẽ trực tiếp tiến cung.

Trương lão đầu gác cổng mới vừa gật đầu một cái, nói với Chu Phú, công chúa mới vừa trở về phủ, liền cảm thấy hoa mắt, phò mã lúc này còn đứng ở trước người đã biến mất không thấy bóng dáng.

Chu Phú nóng nảy đẩy cửa phòng ra, chỉ thấy nương tử mới vừa thay thường phục xong đi ra từ sau bình phong, hần thấy nương tử, vui vô cùng, chạy tới một tay ôm nương tử vào trong ngực, còn cảm thấy chưa đủ, dứt khoát ôm người lên vòng vo ba vòng, xoay cho Trì Nam đầu óc choáng váng, không biết đông tây nam bắc.

Thật vất vả mới thả xuống, Trì Nam khó hiểu giỡn giụa ra khỏi ngực của Chu Phú, nói: "Chàng phát điên gì thế? Xảy ra chuyện gì?"

Chu Phú liếm liếm đôi môi khô ráo, ánh mắt nhìn Trì Nam vừa ấm áp vừa nóng bỏng, khi mở miệng, âm thanh không khống chế được run rẩy, chỉ nghe hần hỏi: "Nương tử, nàng.... có phải, có không?"

Trì Nam không hiểu: "Có cái gì?"

Chu Phú cười khúc khích không nói lời nào, bàn tay thật đầy êm ái đè lại bụng Trì Nam, ngốc nghếch nói: "Có..... cái này."

Trì Nam vui đầu liếc mắt nhìn, rốt cuộc biết Chu Phú nói cái gì, nàng cũng hơi ngẩn người, hồi lâu mới phản ứng được: "Không có! ai nói ta có?"

Biết Chu Phú đang hoài nghi cái gì, Trì Nam có chút dở khóc dở cười, nếu quả thật như hần nói, người biết đầu tiên chính là nàng, sao đến lượt nam nhân như hần nói cho nàng biết chứ.

Chu Phú thấy nương tử không thừa nhận, cho là nàng khôngn hiểu, vì vậy giải thích: "Ai nha, gần đây có phải nàng không có khẩu vị, chỉ muốn ngủ không?"

"Đúng là thế." Trì Nam quyết định không nói câu nào, xem Cu Phú có thể nói gì.

"Được rồi. Nếu khôngn phải do A Thu nhắc nhở, ta cũng khôngn biết được. Trước kia lúc nương tử của Trương tú tài mang thai đúng là như vậy. Không chỉ không có tinh thần, còn hay ói, thứ gì đều khôngn ăn được..... Nương tử, nàng có, chỉ là nàng khôngn biết mà thôi, nàng thật sự có."

Trì Nam có chút bất đắc dĩ, vốn thấy Chu Phú vui mừng như thế, nàng thật sự không đành lòng dội hần nước lạnh, nhưng -- có một số việc khôngn thể khôngn nói.

"Nhưng ngày hôm qua, ta mới cho Lý thái y bắt mạch, nếu là hi mạch, thái y há lại khôngn bảo?"

Kích động ngập tràn của Chu Phú bị một câu nói của Trì Nam chặn trở về: "Thái y.... xem qua rồi?"

Trì Nam gật đầu.

"Không phải hi mạch?" Chu Phú không cam lòng xác nhận.

Trì Nam lại gật đầu.

"....." Chu Phú hơi thất vọng thờ dài, nhưng ngay sau đó nhớ ra: "Không phải là hi mạch, vậy vì sao? Vô duyên vô cớ, sao nương tử khôngn có khẩu vị còn muốn ngủ đây?"

Trì Nam lắc đầu một cái: "Triệu chứng của ta Thái Y Viện vẫn còn nghiên cứu, dù sao cũng là độc còn dư chưa hết, khôngn có gì lớn."

"Độc còn dư?" Chu Phú khiếp sợ.

Trì Nam nhẹ nhàng trấn an: "Chẳng lẽ chàng khôngn nhớ rõ, lúc đầu ta tới nhà chàng là vì cái gì sao?"

Khi đó, nàng biết trúng độc gì, đầu tiên toàn thân nổi mẩn, sau đó da dần thối rửa, núp ở trong cung hai tháng khôngn dám ra cửa thái y xem hết đều nói là cổ độc Tây Vực, khôngn có thuốc chữa, khi đó, nàng mới bốn ba đường xa, tìm cha Chu Phú.

"Nhưng phụ thân đã giúp nàng giải hết độc rồi mà? Sao còn...."

Trì Nam thấy Chu Phú nói xong, cả người giống như lọt vào tuyệt vọng, trái tim khôngn khỏi ấm áp, nắm lấy tay hần, mỉm cười an ủi: "Bây giờ còn chưa

biết. Nói không chừng chỉ là chứng khó tiêu, trường dạ dày bình thường...."

"....."

Mặc dù nương tử nói như vậy, nhưng Chu Phú vẫn cảm thấy lo lắng, nghĩ tới tất cả di vật của phụ thân ngày trước đều còn ở tiệm thịt heo, hắn liền muốn lập tức đi lấy hết ra, xem có tìm ra phương pháp giải hết độc cho nương tử hay không.

Tại sao có thể như vậy? Phụ thân, cả đời ngài làm việc đều không đáng tin, không ngờ chuyện không đáng tin nhất, lại rơi vào người thê tử hắn, không được, không cần biết dùng phương pháp gì, hắn nhất định không thể để nương tử có chuyện....

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 39: Phò mã nói hết

Đêm hôm đó, Thái Y Viện liền đem đơn thuốc chữa bệnh cho Trì Nam đến, ghi là có một vài độc tố không biết tên, máu trong cơ thể khó lưu thông, mấy ngày qua lại mệt mỏi quá độ, cần phải nghỉ ngơi.

Chu Phú cầm đơn thuốc của Thái Y Viện, đọc từ đầu đến cuối vô số lần, nhưng vẫn có chút lo lắng, trong lòng thầm quyết định mỗi buổi tối, phải điều hòa chân khí cho nương tử, xem có thể đã thông kinh mạch hay không.

Mấy ngày trước, Trì Nam cũng đã thu xếp gần xong mọi chuyện, liền nhân cơ hội này ở trong phủ tĩnh dưỡng cho tốt. Chu Phú định ở nhà chăm sóc cho nàng, lại bị nàng đuổi đến Luật Càn quán.

Ngày hôm đó, vừa qua giờ Ngọ, lính canh cổng liền cho người đến báo, nói thừa tướng Bách Lý tự mình đến cửa, xin gặp trưởng công chúa.

Trì Nam hơi bất ngờ: "Người có nói với ông ta, phò mã không có trong phủ không?"

Theo ý nàng, thừa tướng tìm đến cửa, chẳng qua là muốn tìm Chu Phú, nói chẳng không có ở nhà, thì chắc thừa tướng Bách Lý sẽ quay về mà thôi. Thế nhưng, cũng chưa biết chừng... Vị thừa tướng nóng nảy kia đã bao giờ giống như hôm nay, tuân thủ lễ nghi như vậy, tiến vào phủ công chúa còn phải nhờ lính canh chuyển lời, thái độ hạ mình như thế, chắc không phải có chuyện gì đó chứ.

Đang mãi nghĩ ngợi, liền nghe thấy một trận ồn ào từ bên ngoài truyền vào, thanh âm của thừa tướng Bách Lý vang lên như chuông đồng.

"Ai, đừng truyền nữa, lão tử hiếm khi được một lần lễ phép, xú nha đầu vẫn còn nhiều lời với lão phu, đúng là không dứt khoát mà! Lão phu tự mình vào vậy."

Vừa dứt lời, Trì Nam đã thấy lão nhân gia hùng hổ đuổi người chuyển tin, đường hoàng đi vào.

Trì Nam nửa nằm ở trên giường, tóc búi buông xuống ngang eo, đắp một chiếc chăn lụa màu san hô ngang người, thấy thừa tướng tiến vào, nàng cũng không đứng dậy, chỉ đặt cuốn sách đang xem sang một bên, hơi mỉm cười, đợi thừa tướng mở lời trước.

"Nghe nói nha đầu bị bệnh, lão phu không yên tâm nên đặc biệt đến xem người."

Thừa tướng Bách Lý đối với Trì Nam luôn luôn không câu nệ lễ nghĩa, ông liền tự mình tìm một cái ghế, ngồi xuống bên cạnh giường của Trì Nam, sang sảng nói.

Trì Nam nhàn nhạt cười: "Đa tạ tướng gia quan tâm."

Sau khi nói lời cảm tạ, Trì Nam liền im lặng, khiến cho thừa tướng Bách Lý không có cách nào mở lời tiếp, d,đ,l,q,đ không khí có chút ngưng đọng. Thế nhưng ông biết, nha đầu kia luôn luôn lanh lợi, tinh quái, nó cứ im lặng chờ đợi, nhất định là không tin ông đặc biệt đến thăm mình... Ách, ông, thật đúng là có chút chuyện..

"Chuyện kia..." Thừa tướng Bách Lý đưa tay bóp trán, suy nghĩ xem nên nói như thế nào.

Trì Nam hơi nhếch khóe miệng, yên lặng chờ đợi tướng gia mở lời. Một lúc sau, tướng gia vỗ đùi mình một cái, quyết định bỏ đi những lời mở đầu vòng vo, nói trực tiếp vào vấn đề.

"Chính là chuyện đó...Hôm nay lão phu đến đây, là muốn thỉnh giáo một chút..." Nói xong, thừa tướng liếm liếm môi, vẻ mặt xấu hổ, giống như lời kế tiếp sẽ khiến ông vô cùng khó xử. "Thỉnh giáo một chút...Người, làm sao có thể đuổi bà mập kia đi?"

"Bà mập?" Trì Nam khó hiểu hỏi.



Nghe thấy Trì Nam hỏi, thừa tướng lập tức gật đầu: "Chính là bà mập kia, gọi là Tần Hương Lan gì gì đó, không phải bà ta là di nương của Hắc tiểu tử sao? Dựa vào tính tình của bà ta, thì sao có thể đồng ý rời khỏi phủ công chúa?"

Trì Nam hơi bất ngờ với câu hỏi của thừa tướng, nàng cười lạnh, nói: "Đánh đuổi ra ngoài."

Nàng không hề nói sai, vị di nương cực phẩm kia đúng là bị nàng đánh đuổi ra ngoài.

Thừa tướng nghe xong, có chút thắc mắc: "Đánh đuổi đi cũng được, nhưng mà...Ta còn có chuyện muốn hỏi bà ta, có một chuyện bà ta không nói cho ta biết, ta có muốn đánh, cũng bị bà ta quản chế."

Thừa tướng Bách Lý đã sống hơn nửa đời người, cũng chưa từng bức tức nhiều ngày như thế, ông chưa từng biết, một nữ nhân lại có thể khiến cho người ta chán ghét đến vậy, trong vòng vài ngày ngắn ngủi, một nữ nhân có thể làm cho phủ thừa tướng chướng khí mù mịt, tiếng oán than đầy trời.

Nữ nhân kia biết, một khi ông biết được chuyện của Trương Tấn, chắc chắn sẽ lập tức đuổi mình ra ngoài, nên liền đem chuyện ông muốn biết, giấu kín ở trong bụng dạ của mình, sau đó, tinh thần sung mãn, vợ vét, làm càn trong phủ ông.. Tuy ông rất muốn đánh người, nhưng lại chẳng thể buông tha được manh mối duy nhất trong nhiều năm.

Vốn định chịu đựng vài ngày, nói không chừng, bà ta âm ỷ đủ thì được rồi, không ngờ tới, ngày qua ngày, nữ nhân béo đó như là ác quỷ được thả ra từ địa ngục, tìm đủ mọi cách hành hạ ông.

Bất đắc dĩ, lại nhớ đến xú nha đầu này vừa thông minh lại có kinh nghiệm đánh đuổi ôn thần thành công, vì thế, ông đành mặt dày, đến cửa thỉnh giáo.

Trì Nam nhũn mày phải, trong lòng thừa biết thừa tướng muốn hỏi chuyện của Lan di, nhưng nàng cũng không vạch trần. Nhìn đáng vẻ buồn phiền của thừa tướng, nàng hơi nhũn mày, suy nghĩ một lúc, mới mỉm cười, vui vẻ hiến kế.

"Ta không biết tướng gia muốn hỏi bà ta cái gì. Nhưng, nếu chỉ muốn đuổi bà ta đi, lại có thể moi được lời giải cho vấn đề của thừa tướng.." Trì Nam dừng một chút, trong ánh mắt chờ mong của tướng gia, mới gật đầu, nói: "Cũng không phải là không có cách."

Thừa tướng Bách Lý vỗ đùi một cái, chỉ vào Trì Nam nói: "Lão phu đã nói mà, nha đầu người chính là đệ nhất Nữ Gia Cát của Tiêu quốc, lão phu biết, chuyện này hỏi người, tuyệt đối không sai."

"Thiên xuyên vạn xuyên, mã thí bất xuyên"(1), thừa tướng Bách Lý đã sống hơn 70 tuổi, đương nhiên sẽ hiểu được đạo lý này. Trì Nam thấy đáng vẻ này của ông, liền cảm thấy vừa buồn cười vừa tức giận, nàng hắng giọng, trong ánh mắt lấp lánh mang chút chờ mong của thừa tướng, nàng nói ra.

"Rất đơn giản...Dùng lợi ích dụ dỗ."

Thừa tướng chán nản nói: "Ai, vô dụng! Ta đều đã thử qua rồi." Vàng bạc châu báu, tất cả đều bày ra trước mặt nữ nhân kia, nhưng người ta có ý chí kiên định, liền bắt vì sở động(2).

Trì Nam giống như đọc được suy nghĩ của thừa tướng, bật cười, chỉ ra: "Cái 'lợi' này chỉ vàng bạc là chưa đủ. Nói về vàng bạc, chỉ cần một ngày bà ta vẫn còn trong phủ, thì vẫn còn có vàng. Đối với bà ta, vàng bạc cũng không phải là thứ gì quá khó, thừa tướng hẳn cũng biết?"

Được Trì Nam chỉ điểm, thừa tướng Bách Lý ngẫm lại, thấy cũng đúng, sau lại khiêm tốn thỉnh giáo: "Vậy theo như người nói, ta nên 'dụ' bà ta như thế nào?"

Trì Nam ung dung cười: "Hứa dĩ lương duyên, phong quang xuất giá."(3)

Thừa tướng khó hiểu: "Không thể nào! Cái nữ nhân hình dáng như quả bí ngô đó, ta có dâng cho người ta, thì cũng chẳng có ai đồng ý đâu."

"Ai nói là bà ta." Trì Nam ngắt lời tướng gia, trực tiếp nói: "Ta nói là nữ nhi của bà ấy. Bà ta làm như thế, mục đích cuối cùng cũng chỉ là muốn nữ nhi của mình gả vào danh môn, để cho cả đời hưởng vinh hoa mà thôi."

"...."

Thừa tướng trầm ngâm, nhớ đến nữ nhi của Lan di kia...

"Dáng dấp không tệ, nhưng nhân phẩm thì...Một cô nương sáng nắng chiều mưa vậy, gả cho nhà nào, nhà đó liền gặp xui xẻo. Tuy nàng ta mới đến có mấy ngày, nhưng đến cả phòng bếp của phủ thừa tướng cũng đều biết, nàng ta quyền rũ rất nhiều vị công tử nhà giàu, nhân phẩm vô cùng tồi tệ."

Tuy thừa tướng Bách Lý rất nóng nảy, nhưng tính cách lại có vẻ chính trực, ông cũng không muốn vì đuổi đi phiền toái mà hại nhà người ta.

Trì Nam biết ông đang suy nghĩ điều gì, nàng cầm sách lên, sau khi lật được hai trang, mới nói sâu xa: "Cô nương như thế, nhà bình thường không được, vậy thừa tướng liền tìm cho nàng ta một nhà có thể ép được, không thế sao?"

Thừa tướng nghĩ hồi lâu, vội vàng xua tay, nói: "Không có, không có, lão phu không thể nghĩ ra một nhà thích hợp."

Thấy Trì Nam không nói câu nào, nhưng bên môi lại nở nụ cười, thừa tướng không khỏi nghi hoặc: "Chẳng lẽ nha đầu người đã chọn được rồi?"

Tri Nam giống như đang chờ thừa tướng hỏi vấn đề này, nàng đóng sách lại, cuốn lại, cầm trong tay nhẹ nhàng gỗ, giống như lơ đãng nói ra ba chữ: "Công Giác vương."

"Công Giác vương?" Sau khi đã đem người Tri Nam tuyển chọn xem xét lại một lượt, thừa tướng mới nói: "Nha đầu ngươi là nói..."

Đã đến mức này, Tri Nam cũng không cần phải 'thừa nước đục thả câu', dứt khoát làm rõ mọi chuyện, nói: "Thế tử Công Tôn Cẩm của Công Giác vương gia, 36 tuổi, chỉ có một vương phi, tước vị thế tử, tuy chỉ là trắc phi, nhưng Lan di cùng biểu muội Điệp Chi chắc hẳn cũng vui vẻ tiếp nhận."

"Công Tôn Cẩm." Tướng gia lặp lại cái tên này một lần nữa, dường như đã hơi hiểu được ý của nhà đầu này rồi.

Công Tôn Cẩm ba mươi sáu tuổi, chỉ thú một vị chánh phi, nhưng những người biết hắn đều nói, người này cực kỳ háo sắc, thường xuyên trêu hoa ghẹo nguyệt ở bên ngoài. Từ trước đến nay, đối với các mỹ nữ chưa từng cự tuyệt, mà nhiều năm như vậy, cũng chưa thú thêm thị thiếp. Nguyên nhân ở chỗ, hắn có một thế tử rất lợi hại.

Thế tử của hắn là cháu gái ruột của Lưu thái phi, Lưu thái phi là mẫu thân của đương kim tiểu hoàng đế, sinh tại Ngũ Độc Môn ở Tây Vực.

Nếu muốn đem người gả cho Công Tôn Cẩm, thì không phải là ông không có cách, chỉ là...Tướng gia có chút do dự.

"Có quá độc ác hay không? Thế tử của Công Tôn Cẩm chính là cao thủ dùng độc, ngộ nhờ để người ta đùa chết..."

Tri Nam nhún vai: "Vậy ta cũng hết cách, thừa tướng vẫn là nên sớm tìm chỗ tránh đi, tránh được thì cứ tránh, miễn cho có một ngày bị tức chết, ta lại phải an bài toàn triều phụng viếng, thật quá phiền toái."

"Ngươi, xú nha đầu, nói gì vậy hả? Phi phi phi! Ta biết mà, hỏi ngươi cũng chẳng được gì mà, đi đi!" Thừa tướng bị lời nói độc ác của Tri Nam chọc cho nổi trận lôi đình, sau khi nói vài câu, liền đứng lên, phất tay áo bỏ đi.

Tri Nam nhìn bộ dạng vội vàng của ông, khóe môi liền nhếch lên một ý cười sâu xa...

Bên cạnh cửa sổ, tiếng vỗ cánh phành phạch đã thu hút sự chú ý của Tri Nam, một con bồ câu trắng như tuyết đang đậu bên song cửa, hồi lâu vẫn chưa bay đi.

Tri Nam nhắc chân lựa màu san hô lên, đi đến bên cửa sổ, lấy ra một mảnh giấy buộc bên chân bồ câu, vừa mở ra liền thấy:

"Chuyện nhờ vả đã có tiến triển, tạm thời tập trung vào vương phi của thế tử nhà Công vương gia."

Tri Nam đem mảnh giấy thả vào vại nước phía trước cửa sổ, mảnh giấy gặp nước liền tan, không hề lưu lại một chút dấu vết.

Đang định trở về giường, Chu Phú đã vội vàng trở lại, vừa chạy vừa hô to: "Nương tử, nương tử, ta đã trở về."

"..." Tri Nam bắt đầu dĩ lắc đầu, âm thanh này của hắn, ai mà không biết là hắn đã trở về? Nàng cũng không quay lại nhuyển tháp, mà đi đến trước bàn, rót một ly trà nóng, rồi đặt trong lòng bàn tay.

Mặt mũi Chu Phú đen thui xuất hiện tại cửa, vẻ mặt luôn tươi cười rạng rỡ, ấm áp, Tri Nam cảm thấy nụ cười của hắn có chút ngốc nghếch lại có chút chói mắt.

Một người sống vô tâm vô phế như hắn, cũng rất hiếm thấy.

"Sao hôm nay chàng về sớm vậy? Luật Cần quán không có việc gì sao?" Tri Nam uống một ngụm trà nóng, tùy tiện tìm một cái ghế ngồi xuống, hỏi.

Chu Phú đem cái rương gỗ lớn phía sau đặt lên bàn, rương mang phong cách cổ xưa, phủ đầy bụi trần, Tri Nam bật mũi, đem cái rương đẩy đẩy về phía trước.

Chu Phú cũng không ngại rương tử ghét bỏ, tùy ý mở rương ra, nói thuộc lòng như bàn tay: "Đây là thời huyết châm, đây là thông huyết thần chùy, đây là...Tư Mạc dược tập, đây là..."

Tri Nam chán ghét hỏi: "Đồ cổ này ở đâu ra vậy?"

Chu Phú mỉm cười với nàng, không hề tâm nói: "Quán thịt đó. Những thứ này đều là đồ cha ta để lại. Y thuật của cha ta, nàng cũng biết mà, ta muốn tìm xem bên trong có đồ gì thực dụng hay không?"

"À..." So với sự nhiệt tình của Chu Phú, Tri Nam hơi chán nản: "Vậy chàng có phát hiện ra vật gì có giá trị không?"

Chu Phú buồn rầu lắc đầu: "Không có...Chỉ thấy ít đi vài đồ. Chẳng lẽ là ta nhớ lầm sao?"

Tri Nam nghe Chu Phú nói xong, đưa mắt nhìn vào trong thùng, an ủi nói: "Đừng đoán mò, sau khi cha chàng qua đời, đâu có ai đụng vào những thứ đồ cổ này, làm sao có thể thiếu được?"

Nghe nương tử nói, Chu Phú cũng cảm thấy rất đúng, vì thế gật gật đầu, rồi đem từng món đồ nhét lại vào rương.

"Đứng rồi, nương tử, bắt đầu từ tháng sau, ta bị điều đến doanh trại phòng thủ, vốn là ta không muốn đi, nhưng lại nghĩ, nếu nói như vậy thì tháng này ta có thể ở nhà chăm sóc nàng rồi, ta liền đáp ứng, nàng vui không?"

"..."

Nhìn khuôn mặt tươi cười ngốc nghếch, vô tội của tướng công nhà mình, Trì Nam liền không phản bác được.

(1) *Thiên xuyên vạn xuyên, mã thi bất xuyên: thành ngữ Trung Quốc. Chữ 'xuyên' ở đây là trong từ 'xuyên tạc': nói lêu mắng, nói nhảm nhí. 'Mã thi' là vượt mông ngựa, nghĩa bóng chỉ sự tâng bốc nịnh nọt. Nên cả câu nôm na có nghĩa là Nói gì cũng nhảm nhí, riêng nịnh bợ là không bao giờ nhảm. Do chưa tìm được từ tiếng Việt tương đương nên tạm thời để nguyên văn và dịch nghĩa.*

(2) *Bất vì sở động - \*\*\*\*: không bị bất cứ chuyện gì làm xúc động [baidu]*

(3) *Hứa dĩ lương duyên, phong quang xuất giá: hiểu nôm na nghĩa là hứa giúp chuyện hôn nhân, hôn lễ tổ chức náo nhiệt.*

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 40: Đề nghị của phò mã

Editor: lamnguyetminh

Beta: LinCa

Phủ công chúa một ngày không có Chu Phú là một ngày yên bình, tĩnh lặng, có Chu Phú lại là một ngày bận rộn. Trì Nam chỉ cảm thấy thật khác biệt so với trước kia.

Sáng sớm rời giường, Chu Phú liền bắt đầu om sòm đi chế cùi, nấu nước, đích thân nhào bột, làm điểm tâm, hình thức cùng hương vị đương nhiên kém xa so với nhóm đầu bếp trong phủ công chúa, nhưng hắn vẫn kiên trì làm, có lúc ba bốn đĩa điểm tâm không được coi là đẹp đẽ, thậm chí còn không nhìn ra hình dạng được đặt trước mặt Trì Nam, nàng liền cảm thấy có chút dở khóc dở cười.

Sau khi Chu Phú hấp ta hấp tấp bày mấy món điểm tâm ra, lại vội chạy về phòng bếp, nói là hấp bánh ngọt cùng thịt bò viên cho chín, hắn sẽ mang qua.

Ngồi trong phòng, Trì Nam cũng cảm nhận được toàn bộ phủ công chúa đều chấn động và bận rộn, đây là cảm giác chưa từng thấy trước khi Chu Phú đến. Thật giống như mặt nước luôn luôn tĩnh lặng, bởi vì một con linh điều lướt qua, mà hiện lên gợn sóng lăn tăn. Chu Phú chính là con linh điều đó, sự tồn tại của hắn làm cho phủ công chúa luôn yên bình trở nên tràn trề sức sống, cuộc sống của mọi người trở nên thi vị hơn.

Lúc này, Chu Phú đem bánh hấp cùng thịt bò viên, còn thêm một chén canh đen thui bước vào, thấy Trì Nam còn chưa động đũa, khó hiểu hỏi: "Nương tử, sao nàng lại chưa ăn? Đề lạnh là không thể ăn được rồi."

Trì Nam mỉm cười, giơ tay vẫy vẫy hắn, Chu Phú liền ngoan ngoãn ngồi xuống. Chỉ thấy Trì Nam chỉ vào phần lớn những món điểm tâm đã không còn hình dạng, trêu chọc hỏi: "Có thể ăn, nhưng tướng công có thể cho thiếp biết, những món điểm tâm tinh xảo, kỳ lạ này là theo vị danh sư nào học được không?"

Chu Phú nghe nương tử khích lệ, cao hứng nhếch miệng cười to: "Ha ha, là theo học nữ đầu bếp Vương trong phủ, ta học lén mất nhiều ngày đó."

Trì Nam tươi cười, gật đầu nói: "A.., năm đó, nữ đầu bếp Vương là sự phụ làm điểm tâm đứng đầu Giang Nam, thủ nghệ nổi tiếng khéo léo, tướng công đúng là trò giỏi hơn thầy, khiến cho người ta bội phục nha."

"Ha ha, nương tử nàng... Cười ta!"

Nói xong, Chu Phú liền ngây người, nhìn điểm tâm hình thù kỳ quái, rõ ràng cũng biết mình bị nương tử trêu chọc, vẻ mặt tủi thân giống như tiểu cầu chọc cho người ta yêu thương.

Nhưng lại phối với thân hình cao lớn của hắn, làm cho Trì Nam cảm thấy không ra ngô khoai gì cả, vô cùng khôi hài, lần đầu tiên, nàng ôm bụng cười lăn lộn như vậy.

Ở bên ngoài, chúng hạ nhân chỉ cảm thấy đây là chuyện khó tin nhất năm nay. Toàn thể Tiêu quốc, ai mà không biết, trưởng công chúa Trì Nam là mặt luôn lạnh lùng trái tim băng giá. Bình thường, đừng nói là vẻ mặt tươi cười, chỉ hơi chút ôn hòa cũng không chịu bố thí cho mọi người. Hiện giờ, có phò mã, lại có chuyện biến lớn như thế.

Mọi người đều âm thầm khen ngợi Chu Phú: Phò mã, quá lợi hại.

"Được rồi, đùa với chàng chút thôi mà." Trì Nam cười đủ rồi, mới lấy tay lau đi nước mắt còn vương trên khóe mắt. Nàng xoa nhẹ hai má của Chu Phú, an ủi: "Ta thấy tướng công bận rộn cho đến bây giờ, bản thân cũng chưa có ăn gì, nên mới có ý chờ chàng qua đó."

Chu Phú nắm lấy bàn tay đang xoa nhẹ hai má mình, chỉ cảm thấy thơm ngát, mềm mại, so với tất cả các thứ của trù phòng đều có thể làm 'sắc đẹp thay cơm', đặt ở dưới môi, khẽ hôn: "Thật sao? Nàng không ghét bỏ?"

Trì Nam dùng hành động chứng minh mình không có ghét bỏ. Nàng gấp lên một miếng điểm tâm lên, cắn một miếng, thấy vẻ mặt đầy mong chờ của Chu Phú, Trì Nam liền đem nửa còn lại đến trước miệng Chu Phú.

Chu Phú có chút khản trương, nuốt vào miếng điểm tâm.

Trì Nam nếm thử một chút, thấy hương vị cũng không tệ lắm, so với hình dáng thì hương vị của chúng ít nhất cũng ngon hơn nhiều. Chu Phú thấy vẻ mặt nương tử không có chút ghét bỏ, liền cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Cầm đĩa lên, nàng gấp một khối điểm tâm màu hồng nhạt, cái này nguyên hình là một cánh hoa, nữ đầu bếp Vương làm thì nhìn qua thật sự rất giống, nhưng mà hần thì... Lại chỉ có thể nhìn ra được màu hồng... Cũng được, quan trọng nhất vẫn là tâm ý thôi.

Chu Phú học dáng vẻ của Trì Nam lúc trước, đem điểm tâm đưa đến trước mặt nàng. Trì Nam nhìn Chu Phú, cười dịu dàng, nàng cầm lấy cổ tay của hắn, đứng dậy, xoay một cái, rồi ngồi lên đùi hắn. Một làn hương thoảng bất ngờ ủa vào lòng khiến Chu Phú thụ sủng nhược kinh, chờ đến lúc Trì Nam tìm được vị trí ngồi thoải mái trên đùi hắn, hắn mới có phản ứng.

Ôm eo thon của nương tử, hắn vui mặt vào cắn cổ nàng, không ngừng cọ xát, làm cho Trì Nam ngứa ngáy, muốn cười.

"Nương tử, đây là nàng... Có ý gì vậy?" Chu Phú vừa hỏi, vừa di chuyển tay lên trên, cách một lớp y phục, lớn mật ôm lấy thứ mềm mại trước ngực Trì Nam.

Trì Nam giả vờ tức giận, kéo tay hắn xuống nhưng vẫn không buông ra, chỉ nắm trong tay mình. Nàng yên tâm chìm vào sự ôn nhu của hắn, an tĩnh hưởng thụ khoảnh khắc bình yên này.

"Có ý gì? Không có ý gì nha." Trì Nam dựa vào lòng hắn, tâm tình vô cùng thư sướng, đến cả thanh âm cũng trở nên dịu dàng hơn.

Giọng nói dịu dàng đó khiến lòng Chu Phú càng thêm ngứa ngáy. Nữ nhân mà hắn yêu thương đang nằm trong lòng, hỏi sao mà tâm hắn không khỏi sôi sục, nghĩ ngợi lung tung đây?

Rút tay ra khỏi tay Trì Nam, tay hắn từ từ hạ xuống dưới eo xoa nhẹ. Thân thể Trì Nam, bất kể là có mặc y phục hay không, cũng khiến cho hắn say đắm không thôi.

Trì Nam cũng không phản kháng, chính là chỉ chỉ vào bàn ăn, giận hờn nhắc nhở: "Chàng còn tiếp tục, thì không muốn ăn nữa hả?"

Môi của Chu Phú tí mỉ liếm hôn sau vành tai Trì Nam, một lúc sau mới miễn cưỡng trả lời: "Hiện tại không ăn, chút nữa ta làm lại là được."

Đôi môi ấm áp tiếp tục liếm hôn, thấm ướt một mảnh, đồng thời còn nghe thấy tiếng nước khiến người ta cảm thấy vô hạn đắm mê, trái tim Chu Phú không nhịn được mà đập nhanh hơn .....

Một bàn tay Chu Phú ôm ngang trước ngực Trì Nam, đè ép hai khóa mềm mại của nàng, còn tay kia thì trượt xuống giữa hai chân nàng, cách lớp y phục, xoa nắn dài dặt trung tâm của nàng. Tiếng ngâm yêu kiều của Trì Nam chính là sự cổ vũ tốt nhất đối với hắn.

Ngay tại lúc hai người thở hổn hển, kim lòng không đậu, đang chuẩn bị một màn hoạt sắc sinh hương, thì bên ngoài liền truyền đến tiếng lính gác..

"Công chúa, có khách bái phỏng."

Chu Phú và Trì Nam nghe xong, cả hai đều thả lỏng thân thể, cùng thở dài một hơi. Trì Nam điều chỉnh lại tâm tình, trở về bộ dáng lạnh lùng hàng ngày.

Nàng thật muốn xem, rốt cuộc là vị khách nào không thức thời như thế, lại đến vào đúng lúc này.

... ..

Tam công chúa cùng tam phò mã, lục công chúa cùng lục phò mã, hai đôi phu thê cùng đến một lúc, khiến cho Chu Phú hơi bất ngờ.

Vài vị muội muội này của thê tử, ngoại trừ ngũ công chúa không có ở trong cung, mấy vị khác, hắn coi như cũng có chút quen biết. Nhị công chúa cường thế, Tam công chúa xinh đẹp, Tứ

Công chúa nhỏ nhắn, Lục công chúa anh khí, mỗi người đều là mỹ nhân hiếm có.

Hiện tại, các nàng đến đây, đều là vì an bài cho Tết Nguyên Tiêu ở trong cung, hàng năm đều là tam công chúa cùng lục công chúa phụ trách. Nhưng Trì Nam là Nhiếp chính vương, còn là trưởng công chúa, cho nên, một vài việc đã sớm an bài tốt, nhưng vẫn có chút vấn đề cần nàng chủ trì.

Trong khi ba vị công chúa thảo luận chính sự, thì ba vị phò mã lại yên tĩnh ngồi một bên. Người nhìn ta, ta nhìn người, nên uống trà thì uống trà, nên ngắm cảnh thì ngắm cảnh.

Qua một nén nhang, Trì Nam liền đưa ra quyết định, tam công chúa cùng lục công chúa đều lĩnh mệnh, đang định rời đi, thì lại nghe Chu Phú nói một câu:

"Ngày mai là Tết Nguyên Tiêu, đêm nay nhất định có chợ đêm, mọi người có muốn đi dạo hay không?"

"...."

Lời vừa nói ra, năm người mười con mắt đều nhìn hần, biểu cảm vô cùng phức tạp, nhưng tóm lại vẫn là hai chữ: kinh hãi.

Bởi vì, chưa nói quan hệ của các nàng đối với Trì Nam không mấy thân thiết, cho dù thân thiết, chuyện mấy vị công chúa hoàng thất cùng nhau đi dạo chợ đêm, cũng là chưa từng có ở các triều đại.

Đề nghị này của Chu Phú, đúng là vô cùng kinh hãi...Cũng cực kỳ mới mẻ.

Trong ba nữ nhân, chỉ có lục công chúa là người khẳng khái, nàng và phò mã của nàng liếc nhau một cái, đều cảm thấy đề nghị này không tồi.

Bởi vì do Chu Phú đề xuất, nên Trì Nam cũng không phản đối, cuối cùng, chỉ còn lại mỗi tam công chúa xinh đẹp chưa lên tiếng..

Dưới sự xấu hổ mãnh liệt của tam phò mã, tam công chúa đành miễn cưỡng đồng ý.

Cứ như thế, ba nam ba nữ, bỏ lại tùy tùng, chuẩn bị xuất phát đi dạo chợ đêm trong Tết Nguyên Tiêu.

Ngày 15 tháng 7, dân gian thường cúng tế thổ địa cùng chúa đất, cầu cho năm sau đất đai phì nhiêu, vụ mùa bội thu. Mà Tết Nguyên Tiêu, tục truyền là Tết ma quỷ, là để cho những chúng sinh đã chết được về lại dương gian một lần. Mọi người sẽ thả hoa đăng trên sông, cảnh tượng vô cùng náo nhiệt.

Mới bắt đầu, ba nữ nhân còn có chút miễn cưỡng, đến khi thấy các phong tục thú vị của dân gian, lập tức trở nên thích thú. Học theo dáng vẻ của các cô nương bình thường, mua mấy chiếc đèn hoa đăng khác nhau, vui vẻ chạy ra sông thả đèn.

Mà những việc này, phần lớn đều là nữ tử làm, đám người Chu Phú cảm thấy nam nhân cũng không cần phải góp vui, nên tìm một quán trà ngồi nghỉ ngơi, một bình trà xanh, một vài đĩa trái cây, chu đáo chờ đợi các vị thê tử của mình vui vẻ trở về.

Dưới ánh mắt khó tin của hai vị muội muội, Trì Nam liền đem chiếc đèn hoa đăng hình con thỏ vô cùng đáng yêu, thả xuống dòng sông. Khóe môi còn lộ ra một nụ cười hồn nhiên khiến cho tam công chúa cùng lục công chúa cảm thấy run rẩy.

Trong tay tam công chúa là một chiếc đèn hình thoi vàng, làm lộ ra tính cách tham tiền của nàng. Còn lục công chúa lại càng khoa trương hơn, là chiếc hoa đăng hình Quan Nhị Ca bán thân, nói rõ nàng rất thích hành hiệp trượng nghĩa.

Ba nữ nhân, dáng người yếu điệu, khuôn mặt điểm lệ, so với các cô nương bình thường thì càng vô cùng chói lóa, Công Tôn Cẩm đã chú ý các nàng từ rất sớm rồi.

Vốn hần ta định nhân dịp Tết Nguyên Tiêu, muốn đi ra ngoài 'kiếm ăn', xem có thể tìm được con mồi tươi mới ngon miệng hay không. Không ngờ, trời cao không bạc đãi hần ta, không những để cho hần ta gặp được con mồi tuyệt sắc, mà còn có hần đến ba. Không tệ, không tệ, lần này có thể tha hồ chơi đùa rồi.

Trì Nam cùng lục công chúa An Nhạc đứng trong đám đông, chờ tam công chúa thả đèn xong rồi về, lại không ngờ bị một tên ăn chơi trác táng cuốn lấy.

"Nhị vị cô nương xin dừng bước, tại hạ họ Kép là Công Tôn, đối với hai vị nhất kiến chung tình, tái kiến khuyh tâm(1), đúng là may mắn từ khi sinh ra."

(1)Nhất kiến chung tình, tái kiến khuyh tâm: gặp lần đầu đã yêu, gặp lại lần nữa xiêu lòng.

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 41: Phò mã trừng trị

Editor: lamguyetminh

Beta: LinCa

Trì Nam hơi nhú mày, ngằm đầy công chúa An Lạc lên trước, để nàng đối phó với đám đồ tử.

Tuy công chúa An Lạc rất nghĩa khí, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên gặp phải chuyện bị đùa giỡn trên đường. Bất ngờ bị đại hoàng tử đẩy lên, nàng thật vẫn chưa có cách đối phó.

Về mặt Công Tôn Cẩm đầy thềm muộn, tiến lên trước một bước, ánh mắt trơ trên lướt qua lướt lại trên người lục công chúa, hận không thể nhìn xuyên qua lớp y phục của công chúa An Nhạc.

Nhìn xong bên này, hắn lại hướng tầm mắt về phía Trì Nam đứng sau công chúa An Nhạc, hai mắt Công Tôn Cẩm đột nhiên sáng lên. Nếu nói vị cô nương phía trước này là bông hoa tươi mát thì vị đứng phía sau kia, lại là Không Cốc U Lan. Từ xưa đến nay, Công Tôn Cẩm hẳn đều rất yêu hoa, yêu nhất là hoa lan lạnh lùng cùng thoát tục. So đi tính lại, vẫn là vị phía sau hợp với khẩu vị của hắn hơn, đương nhiên, người phía trước hắn cũng không bỏ qua được.

"Cô nương có khí chất thanh cao, không giống với nữ tử bình thường, tại hạ vừa gặp, liền thất hồn lạc phách..." Bốn chữ 'thất hồn lạc phách' vừa nói ra, tay heo của Công Tôn Cẩm liền đặt lên bả vai nhỏ xinh của Trì Nam.

Trì Nam lạnh lùng nhìn bàn tay đang đặt trên vai, rồi nâng mắt nhìn cái tên liễu lĩnh này, còn chưa kịp hành động, thì 'bốp' một tiếng, tay heo của Công Tôn Cẩm liền bị hoa đăng của tam công chúa đánh rớt.

Công Tôn Cẩm khẽ nhú mày, che mu bàn tay, nhìn về phía sau, chỉ thấy một đóa hoa mẫu đơn điểm lệ đang đứng tức giận, nhú mày, hắn lập tức cảm thấy sung sướng đến sắp ngất đi.

Đúng là trời cao khoán đãi, trong một đêm mà ban cho hắn đến ba vị tuyệt thế mỹ nhân. Vốn tưởng rằng tiểu thê tử của hắn đã mỹ lệ lắm rồi, nhưng so với ba vị này, vẫn là kém xa.

Nhưng cũng không sao, tiểu thê tử kia của hắn là do đương kim thừa tướng đưa đến trước cửa, hắn không thể cự tuyệt, cũng không muốn cự tuyệt. Mà ba vị này, tuy không thể thủ vào cửa, nhưng làm hồng nhan tri kỷ thì cũng là một loại hưởng thụ.

"Người là ai? Mà lại dám đùa bỡn 'con gái nhà lành' trước mặt mọi người, trong mắt người còn có vương pháp nữa hay không?" Tam công chúa Khanh Diệp tính cách mạnh mẽ, thuộc hạ cũng có vài gian hiệu buồn, xem như cũng trải chuyện đời. Tuy đã từng thấy nhiều, nhưng vẫn chưa từng thấy Trì Nam bị đùa giỡn trên đường như thế.

Tuy rất thích nhìn vẻ mặt cam chịu, bị khi dễ của Trì Nam, nhưng nam nhân trước mặt này quả thật quá bỉ ổi. Tính cách chính trực trời sinh, nàng quyết không để cho thứ rác rưởi này sỉ nhục tôn nghiêm của hoàng gia. ~~điễn~~, đàn, lè, quý, đồn

"Vị cô nương này thật cay quá." Tuy Công Tôn Cẩm rất yêu lan, nhưng cũng rất có hứng thú với đóa mẫu đơn kiêu diễm, mạnh mẽ, theo thói quen, bước đến bên cạnh Khanh Diệp, nhìn trái nhìn phải một lúc lâu, mới dời tầm mắt lên mặt nàng.

"Hừ hừ." Khanh Diệp tức giận, hừ lạnh, nói: "Đúng là cay, hơn nữa còn là rất cay."

Nói xong liền giơ tay tặng cho hắn một cái tát, làm cho tâm tư đối phương hoảng loạn, đầu óc choáng váng, che mặt. Công Tôn Cẩm nổi lên ác tâm, một tay bắt lấy Trì Nam, một tay giữ chặt An Nhạc, rồi liếc mắt ra hiệu cho đám người phía sau, ý bảo bắt Khanh Diệp lại. Sau đó, liền thay đổi sắc mặt, trực tiếp ra tay bắt người.

Nhưng chưa đi được hai bước, trước mắt Công Tôn Cẩm liền tối xầm, ba nam nhân trước mặt sừng sững như ba ngọn núi đang trừng mắt nhìn hắn, theo bản năng, hắn liền bảo hộ 'con mồi', đề phòng những người này 'lại giả bất thiện'(1), ra tay cướp người.

"Làm gì vậy? Các người có biết ta là ai không? Dám chặn đường bản thế tử, chán sống rồi hả?"

Công Tôn Cẩm ý mình người đông thế mạnh, thân phận tôn quý, chủ động nói rõ, để đối phương biết khó mà lui.

Chu Phú và lục phò mã Mạc Kinh Hồng liếc nhau, rồi cùng vươn tay, dùng sức đoạt lại thê tử của mình.

Công Tôn Cẩm thấy miếng thịt béo đến miệng bay mất, há lại bỏ qua, hắn lập tức nổi giận:

"Cuồng đồ(2) to gan, xem ra bản thế tử không cho các người chút dạy dỗ thì các người vẫn chưa biết Mã vương gia có mấy con mắt! Người đâu, lên cho ta!"

Theo lệnh của hắn ta, bọn hạ nhân đi theo hắn ta ra phổ tán gái đều đồng loạt xông lên. )(đ)(q)đ( Đám đông xung quanh, ồn ào xem náo nhiệt, chỉ thấy bọn thuộc hạ của vị công tử nào đó đều bị Chu Phú cùng lục phò mã hạ sạch, nên ném thì ném, nên đánh thì đánh, nên đá thì đá, chỉ một lúc sau, đã bị xử lý gọn gàng.

Chu Phú và lục phò mã từng bước đến gần, thê tử nhà Công Tôn sợ đến mức liên tục lùi về sau, vậy mà đá ra cả quần, cũng chẳng quan tâm, nói: "Đừng, đừng đánh ta. Đầu cho các người, đầu cho các người hết."

"..." Chu Phú nổi giận: "Cho cái gì mà cho, đây vốn là nữ nhân của lão tử!"

Dưới sự hung bạo của Chu Phú, Công Tôn Cẩm liên tục gật đầu, đáng về sợ sệt khiến người ta ghê tởm.

Tam công chúa Khanh Diệp vô cùng tức giận, đẩy tam phò mã đang giả vờ bảo hộ mình ra, cúi người, nhặt lên một cây gậy, ném về phía Công Tôn Cẩm.

Đánh đối phương đến kêu cha gọi mẹ vẫn cảm thấy không đủ, còn muốn nhặt lên cục đá đập bẻ đầu hắn, nhưng bị Trì Nam ngăn cản.

"Thôi, dù sao thì hắn cũng là thể tử, đừng đùa chết người ta."

Lúc này, công chúa Khanh Diệp mới tức giận ném cục đá đi, quay về phía Công Tôn Cẩm, mắng to: "Lần sau đừng để lão nương gặp lại nữa, nếu không thì mặc kệ ngươi có là thể tử hay không, sẽ trực tiếp đem người đi điện Long Dương để thiến!"

"..."

Điện Long Dương...Ba nam hai nữ vô cùng bội phục công chúa Khanh Diệp...

Đội đến khi bọn họ đi hết, đám hạ nhân bị đánh thảm hại liền chạy đến nâng thể tử Công Tôn Cẩm dậy. Thể tử chỉ cảm thấy mũi nóng lên, sờ sờ một chút, liền đỏ mặt ồ ồ. Thể tử Công Tôn Cẩm thở gấp, giận dữ hét: "Mau đi tìm cho ta! Cho dù phải đào sâu ba thước, cũng phải tìm ra ba nam ba nữ kia. Nữ trước cưỡng bức sau giết, nam giết rồi lại giết! Đi nói cho cha ta, ta muốn giết bọn hắn...."

Giết bọn hắn...

Giết bọn hắn...

Giết...

Một vị công tử nào đó trộm hương thất bại, bị đánh đến thê thảm, phần nộ gào to, vang đến tận mây xanh...

Hung hăng như con gà con!

Công Tôn thể tử trở lại vương phủ, lập tức phái ra đội ngũ 'tinh nhuệ' nhất, bắt đầu đi lục soát. Đội ngũ này đúng là không phụ sự kỳ vọng của hắn, chỉ trong vòng một nén nhang ngăn người, liền dò xét rõ ràng mục tiêu, trở về bẩm báo.

"Tìm được chưa? Vậy còn chờ gì nữa? Dám ở dưới chân thiên tử, đánh biểu ca của thiên tử, thật sự là đám người không biết sống chết. Đi, kêu cha ta xuất đội quân tinh nhuệ trấn thủ kinh thành, bắt người về cho ta, bản thể tử muốn tự mình dạy dỗ bọn hắn!"

"Thể tử, chỉ sợ...Không tốt lắm." Thủ hạ tinh nhuệ uyển chuyển khuyên nhủ.

"Sao lại không tốt? Ta bảo được là được! Ngươi không đi, bản thể tử sai người khác đi! Ngươi, tìm ra chỗ nào?" Mỗ thể tử hung tợn nói. Thủ hạ này không báo, không phải là quân tử.

Thủ hạ suy đi tính lại, khó khăn nói ra: "Đào Hoa Hương Trạch."

"...."

Mỗ thể tử ngồi phịch xuống ghế, sững người.

Trên dưới Tiêu quốc, ai mà không biết, Đào Hoa Hương Trạch là chỗ ở của Nhiếp chính vương trưởng công chúa Tiêu Trì Nam...Hắn nhớ lại mấy vị mỹ nhân yêu kiều kia...Không cảm thấy được vị nào, chính là người trong truyền thuyết giết người không chớp mắt, tâm cơ thâm trầm, tâm ngoan thủ lạt, quái vật mặt lạnh...

Trời diệt ta sao....

.....

Ba nam ba nữ lần lượt về phủ của mình.

Chu Phú vừa vào phòng, liền nắm lấy cổ tay Trì Nam nhìn trái nhìn phải, tức giận nói: "Vừa rồi vẫn nên đánh hắn thêm vài cái, trên cổ tay đã lưu lại vết rồi."

Trì Nam nhìn vẻ mặt lo lắng của Chu Phú, khẽ mỉm cười, dưới câu hỏi 'đau không, đau không' của Chu Phú, nàng bắt đầu đi lắc đầu. Tuy vậy, Chu Phú vẫn không tin, cố chấp muốn xoa rượu thuốc cho nàng. Trì Nam không nhận được hơi nhủ mảy, nàng sợ nhất chính là mùi rượu thuốc gay mũi.

"Rượu thuốc thì thôi đi, vừa rồi bị chạm qua chỗ này, ta cảm thấy rất chán ghét, tướng công hôn một chút đi." Trì Nam luôn có cách đối phó với sự cố chấp của hắn. 'Lấy nhu chế cương', không bao giờ là không hiệu quả.

Chu Phú nhìn vẻ mặt nũng nịu của thể tử, liền biết được nàng cố ý nói như thế. Nhưng nếu nương tử đã yêu cầu, vậy hắn là tướng công, há có thể phụ lòng sao? Hắn lập tức hôn vài cái lên cổ tay Trì Nam, còn phát ra tiếng 'chục chục', làm cho Trì Nam ngửa ngáy, không ngừng tránh né.

"Còn chỗ nào bị chạm qua không? Ta đều hôn hết." Hiếm khi Chu Phú nghịch ngợm như vậy, giống như oai phong凛冽 thực hiện lời nói của Trì Nam.

Trì Nam thấy hắn như thế, liền kéo đai lưng của hắn, đi về phía giường, mát đẹp mị hoặc, nói: "Còn có rất nhiều chỗ, tướng công đều phải hôn hết nha..."

Trái tim Chu Phú ngửa ngáy đến khó nhìn, không đợi nàng tiếp tục quỵến rũ, dứt khoát bế nàng lên, bước nhanh đến bên giường, đặt nàng nằm dưới thân, hóa thân thành sắc lang, vừa hôn vừa nói:

"Đều hôn hết, nhất định hôn hết."

Đôi môi Chu Phú dọc theo vành tai của Trì Nam lướt xuống, vội vàng cởi vạt áo của Trì Nam:

"Ta biết, còn chỗ này, chỗ này, chỗ này nữa, đúng không?"

Hắn chỉ vào cổ Trì Nam, từ cổ hôn dọc xuống, đi tới chỗ da thịt non mềm trước ngực, cuối cùng mới kéo yếm lụa ra, chôn đầu vào khe ngực mỹ lệ.

Trì Nam bị hắn hôn đến không ngừng thở dốc, hai chân bắt gặp tách ra. Chu Phú lập tức kéo váy nàng xuống, kéo ra tiết khô, bắt đầu giờ trò, công thành đoạt đất.

Một tay xoa nắn vạt mềm mại trước ngực thê tử, tay kia liền thâm nhập vào chốn đào nguyên. Trì Nam phối hợp rên rỉ, thở dốc, hơi cong eo nhỏ mềm mại không xương lên, cánh môi lúc đóng lúc mở giống như đang đòi hỏi Chu Phú thêm nữa.

Không kịp đợi Chu Phú lên ngựa, Trì Nam lập tức tự mình động thủ, vội kéo tiết khô của Chu Phú xuống. Hiếm khi thấy thê tử nhiệt tình như vậy, Chu Phú sao có thể bỏ qua. Rút hai tay từ trên người nàng về, trong tiếng rên bất mãn của nương tử, Chu Phú cởi hết quần áo, đặt hai chân thê tử lên bả vai mình, vác thương ra trận, trực tiếp phá Hoàng Long. Chiếc giường phát ra âm thanh kết..kết.., lắc lư dữ dội.

Tiếng thở dốc quần quanh, làm cho không khí thêm nóng lên, một màn xuân sắc cứ như thế mà tiếp diễn. Mà giờ khắc này, cảnh xuân càng thêm ái muội, càng thêm khoa trương.

(1)Lai già bất thiện: người đến không phải kẻ tốt.

(2)Cuồng đồ: kẻ ngông cuồng, xằng bậy

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 42: Phò mã thăng chức

Editor: Ốc Vui Vẻ

Beta: LinCa

Trong dạ yến rằm tháng bảy, Chu Phú và vài vị phò mã khác đều được mời vào cung, mấy vị công chúa và phò mã ở chung một phòng, không khí rất hài hòa.

Nhị công chúa Thanh Dao có bài học kinh nghiệm từ trước, vì an toàn của bản thân, đã tự động rời xa Chu Phú. Dù sao bị nhấn đầu vào trong giếng là một trải nghiệm đáng sợ, đời này nàng ta cũng không muốn có lần thứ hai.

Một buổi dạ yến, dưới sự phối hợp của mọi người, cùng nhau uống chút rượu, ăn thức ăn, nói vài câu chuyện, vượt qua bình tĩnh không sóng gió.

Ngày lễ qua đi, mỗi ngày Trì Nam lại vào triều hỏi chính sự như bình thường, còn Chu Phú mỗi ngày đều ở trong phủ nghiên cứu thực đơn, để buổi tối Trì Nam trở về cùng đánh giá.

Trì Nam nhin một ngày, nhin hai ngày, nhin ba ngày... Đến ngày thứ tư liền không nhin được nữa, nhưng lại không đành lòng làm tổn thương lòng nhiệt tình tràn đầy của Chu Phú, chung quy nàng không thể nói với hắn: "Tướng công, chàng thật sự không thích hợp với nấu nướng, bỏ qua đi", như vậy rất tàn nhẫn, cho nên nàng chỉ đành từ chối, trốn tránh, ngày ngày bị thống đau khổ, vất vả lắm mới chịu được đến cuối tháng.

Đầu tháng tám, Chu Phú liền nhận nhiệm vụ theo lịch tuần tra thành, bị điều đi doanh trại thủ thành Liễu thành. Cấp trên vì phối hợp việc giữ thân phận đại phò mã trên đầu hắn, đặc biệt cho một chức vụ "Tham phó", thăng quan Tứ phẩm.

Ngày thường không có chuyện gì, chủ yếu là đứng gác, đứng giờ đi tuần tra quanh Hoàng thành một phen, tính chất công việc không có sự thay đổi đặc biệt so với công việc trước kia của Chu Phú.

Thống lĩnh doanh trại thủ thành của Tiêu Quốc là Công Giác vương gia, mà doanh trại thủ thành lại thuộc sở hữu của cấm quân, thống lĩnh 30 vạn cấm quân của kinh thành lại là vị Thừa tướng mấy này trước luôn tìm hắn gây phiền toái. Chu Phú nhớ đến ông cụ táo bạo kia, quả thực cảm thấy hơi nhàm chán.



Ánh mặt trời tháng tám, có thể nóng chết một đám chim, Chu Phú đứng gác dưới mặt trời chói chang, không dám lười biếng dù chỉ một chút.

Mặc dù đã thắng quan một bậc, nhưng Chu Phú lại càng thích phần công việc trước, tối thiểu có sự tự do, có việc thì xử lý, d'đlq'd không có việc có thể đi dạo khắp nơi, thu thập một ít đồ chơi nhỏ cho thê tử, nhưng khi bảo vệ doanh trại, công việc mỗi ngày là gác và tuần tra, công việc này không chút thú vị.

Nhưng đã đến đây, Chu Phú không có tính toán lười biếng, cho dù là việc gì, chung quy lại hắn vẫn tiếp tục làm, thân là nam tử phải có ý thức trách nhiệm.

Chính trong lúc nóng đến chảy mồ đổ, một mũi tên phá không bay đến, trực tiếp vượt qua tường thành, bay về phía trong cung.

Đuôi mũi tên ló lên trước mặt Chu Phú, Chu Phú mượn lực gió, đỡ và chặn lại mũi tên có lực không lớn. Hắn đứng trên tường thành, nhìn tờ giấy cột ở đuôi mũi tên, đang định mở ra, bên cạnh không biết vị đồng nghiệp nào hô lớn một tiếng: “Cấp báo việc quân cơ, có tình hình về quân địch!”.

Trong kinh nghiệm phong phú của các huynh đệ trong doanh trại thủ thành, dùng mũi tên truyền tin, không phải là ám hiệu thì là tình hình về quân địch, không phải của trinh sát thì là về kẻ địch. Trong lúc nhất thời, toàn bộ quân sĩ đứng gác ở cửa thành đều chấn động vì điều này, nhanh chóng triển khai bố trí binh lực, luân phiên trước sau, cung tiễn đều vận sức chờ lệnh phát động, giống như là quân đội của kẻ địch đã đứng dưới thành, tình huống cực kỳ nguy cấp.

Tham tổng của doanh trại thủ thành Cổ Phưởng đoạt lấy tờ giấy trong tay Chu Phú, dè dặt cẩn thận mở ra ——

“Y đại tiệm khoan chung bất hồi, vì y tiêu đắc nhân tiều tụy...”.

(\*Y đại tiệm khoan chung bất hồi, vì y tiêu đắc nhân tiều tụy: Thân dù gầy đi nhưng cũng không hối hận, chỉ vì nhớ người mà tiều tụy)

Ngay lúc mọi người nghĩ mãi không ra “Tình hình về quân địch” đặc biệt này, mũi tên thứ hai xé gió bắn tới, Chu Phú dùng tay không bắt được mũi tên, trong ánh mắt chấn kinh của mọi người, lạnh nhạt tự nhiên, kéo tờ giấy xuống đưa cho Tham tổng.D.Đ.L.Q.Đ

Tham tổng tạm thời buông tờ giấy tình báo thứ nhất không rõ ý tứ xuống, mang theo sự chờ đợi của mọi người, mở tờ giấy thứ hai ——

“Lưỡng tình nhược thị cửu trường thi,hựu khởi tại triêu triêu mộ mộ.....”.

(Tình hai ta đã thật sự là dài lâu, sao phải gặp nhau chiều chiều sớm sớm - Trích trong bài thơ Thước kẻ tiên)

“Trương tư trương kiến tri hà nhật? Thử thi thử khắc nan vì tình...”.

(Nhớ nhau biết ngày nào gặp lại, lúc này đêm này tình cảm không sao kể hết)

“Tằng kinh thương hải nan vi thủy, trừ khước vu sơn bất thị vân....”.

(Ai từng ngắm biển xanh, không muốn làm sông nhỏ, không đến Vu Sơn, thì không coi nhìn thấy mây – Trích trong bài “Nỗi nhớ xa cách” kỳ 4.)

“Thiên bất lão, tình nan tuyệt. Tâm tự song ti vãng, trung hữu thiên thiên kết....”.

(Trời chẳng già, tình khó hết. Lòng như hai tấm lưới, trong có hàng nghìn mắt lưới - Trích trong bài “Thiên thu tuế”.)

Cho đến khi mũi tên thứ ba, thứ tư, thứ năm được bắn đến, Tham tổng phát hiện tờ giấy hắn ta mở ra tràn đầy hi vọng về tình hình quân địch, lại chỉ đơn giản là một vài câu thơ tương tư của nam nữ si tình. Nếu không phải hắn ta quá mức ngu dốt thì hắn ta thật sự không nhận ra “tình hình về quân địch” ẩn giấu nơi nào trong câu thơ.

“Mẹ nó, là ai đùa giỡn lão tử ——”. Tham tổng cúi người rít gào với mây xanh.

Cứ cách nửa ly trà nhỏ mũi tên sẽ được bắn ra một lần, nhiều lần đều bắn về phía góc đông nam hoàng thành, nhưng mà lực bắn đều hữu hạn, mỗi lần đều bị Chu Phú chặn được... Rốt cuộc Tham tổng đại nhân đã nhận ra sự bất thường, hét lớn về phía mũi tên được phóng ra.

“Ngươi! Ngươi! Có phải ngươi không! Mẹ nó, ai dám đùa giỡn lão tử —— ai —— rốt cuộc là ai ——”.

Tham tổng Cổ sinh ra có dáng vẻ thư sinh, bình thường tính cách tương đối ôn hòa, nhưng mà một khi thật sự bùng nổ cũng rất có khí phách, hắn ta bị vài mũi tên khiến nổi trận lôi đình,di chuyển vòng tròn, túm tóc, rống như điên, loại bỏ mỗi một sinh vật bên người mà hắn ta nhìn thấy...

Chu Phú thấy hắn ta như thế, tính đi về hướng xuất phát của mũi tên, không khí yên tĩnh, bỗng nhiên, mũi tên thứ sáu bắn đến. Chu Phú dùng tốc độ sét đánh không kịp chặn đuôi mũi tên lại, sau đó bắn trở lại theo hướng xuất phát.

Sau đó một âm thanh thê thảm vang lên ở trên cây cách đó không xa: “Ai da ——”.

“Oa... Tham phó Chu thật lợi hại!”.

“Tham phó Chu thần thông!”.

“Tham phó Chu gọi quá!”.

Trong lúc nhất thời, trên tường thành tiếng nót vang lên bên tai không dứt, Chu Phú xoa ót cười ngây ngô, lại nghe thấy Tham tổng Cổ nổi trăn lòi đĩnh ghé vào tường thành, lắc đầu ném tới một câu: "Bút dây động rừng! Bút dây động rừng! Đáng tiếc, thật đáng tiếc!" Nếu hần sớm biết Chu Phú đã biết tặc nhân ẩn thân ở chỗ nào, hần sẽ phái người đi bắt sống.

Tham tổng Cổ vốn không có cảm giác tốt đẹp với loại ô dù, bầm vấy mà đến như Chu Phú, hần ta đang định mượn cơ hội này trách cứ Chu Phú chỉ biết cái trước mắt, thì một giọng nói hùng hổ vang lên từ dưới tường thành.

“Người nào! Là ai chặn mũi tên của ta, là ai bắn ta! Đi ra cho ta, xem ta có bẽ gãy cổ hần không?”.

Mọi người nhìn xuống phía dưới tường thành, chỉ thấy Bách Lý Văn Viễn Hâu một tay cầm cung tiễn, một tay che miệng vết thương chảy máu trên bắp đùi.

Tham tổng Cổ thấy người tới là ái tử của gia tộc Tướng quân Bách Lý, hần ta lập tức chạy từ trên tường thành xuống nghênh đón, lại bị Văn Viễn Hâu nổi cơn giận dữ níu lấy vạt áo trước, mang phong độ người trí thức còn cổ làm ra vẻ ác độc, kêu lên: "Có phải là người hay không? Vừa cần mũi tên của ta, còn bắn ta?”.

“Không, không, không phải”. Tham tổng Cổ cũng đã quen vị này từ trước, nên rất hiểu rõ tính khí người trong nhà Thừa tướng, vì vậy chưa từng dám đắc tội, nghe thấy hần chất vấn như vậy thì lập tức xua tay mãnh liệt, để tỏ rõ sự trong sạch.

“Không phải người bắn, vậy nhất định là người cho người bắn phải không?”. Văn Viễn Hâu đưa bàn tay dính đầy máu tươi đến trước mặt Tham tổng Cổ, kê ra sự tức giận của hần.

Tham tổng Cổ nhìn bàn tay đầy máu trước mặt, bị dọa cho sợ hãi đến nghẹn một hơi trong cổ, nếu thương tích kia bị phụ thân Thừa tướng nhà hần nhìn thấy.... Hần ta quả thật không dám tưởng tượng doanh trại trấn thủ của bọn họ sẽ gặp biết bao tai vạ.

Thời khắc mấu chốt, Tham tổng Cổ quyết định hy sinh một người, để bảo vệ tập thể -- thay đổi thái độ lung túng, xoay người chỉ vào Chu Phú đứng trên tường thành, nhanh chóng chuyển từ người bị hại sang thành người làm chứng:

“Là hần! Là đại phò mã!”.

Văn Viễn Hâu ngẩng đầu nhìn lên tường thành, chỉ cảm thấy ánh mặt trời chói mắt, vóc người Chu Phú cao lớn thật thà đứng trên tường thành, giống như tấm bia bất khuất.

“Lại là người!”. Văn Viễn Hâu biết gương mặt của Chu Phú, ngày đó là tên tiểu tử xấu xa này cản trở hần hẹn hò với Quang Quang, thù mới hận cũ, hận cũ thù mới, Văn Viễn Hâu cắn răng nghiêng lợi, “Người cút xuống cho ta ——”.

Chu Phú bị điểm danh, dưới vô số ánh mắt đồng tình của các huynh đệ đi tới trước mặt Văn Viễn Hâu. Tham tổng Cổ thấy có người chịu tội thay mình, hần ta chạy trở về nhanh như một làn khói, báo cho mọi người biết phi lễ chó nhìn, cả đám người đều ngẩng cao đầu nhìn chìm.

Văn Viễn Hâu ném mũi tên xuống, bắt đầu cuộn tay áo, ý muốn đánh nhau hết sức rõ ràng, Chu Phú thấy hần ta xúc động như vậy, trên đùi lại còn bị thương, bây giờ không muốn động thủ với hần ta, cảm thấy dù mình thắng cũng không về vang gì, đồng thời cũng muốn giữ thể diện cho Thừa tướng Bách Lý đã gần bảy mươi tuổi.

Cho nên, hần giữ thái độ tốt đẹp “Có gì từ từ nói chuyện”, cười nói với Văn Viễn Hâu: "Thật xin lỗi, Hâu gia. Ta không biết người bắn tên chính là ngài, nếu biết thì ta nhất định sẽ không bắn ngài”.

Văn Viễn Hâu vốn nghe Chu Phú có ý giải thích, tay áo vén lên định bỏ xuống, không định động thủ nữa, nhưng chợt hần ta thấy trong lòng bàn tay Chu Phú nắm mấy tờ giấy bao hàm vô vàn tình ý tương tư của hần ta thì thần kinh trong đầu nhất thời cứng lại.

Vốn tưởng viết nhiều chút, bắn nhiều chút để cho những tờ giấy này có thể rơi vào trong tay Quang Quang mà hần yêu mến, không ngờ, một tờ cũng không rơi vào, lại còn bị tên tiểu tử xấu xa này chặn ở giữa đường, thử hỏi làm sao hần có thể không tức giận cho được?

Một cuộc chiến mở ra trong nháy mắt...

Sau thời gian nửa nén hương, hai tay Văn Viễn Hâu bị trói, Chu Phú để cho bốn tiểu binh đang run sợ, đưa người về phủ Thừa tướng.

“Quang Quang —— ta sẽ trở lại! Chuyện tình của chúng ta bền chắc như vàng, biển cạn đá mòn, đến chết không đổi!”.

“.....”.

-----

Phía bên này, kiêu hoa đứng trước cửa phủ Thừa tướng, ngày hôm nay là ngày Liễu Diệp Chi chính thức gả vào phủ Công Tôn trở thành trắc thê tử phi. Lan đi được voi đòi tiên, không muốn cho con gái xuất giá ở Tướng phủ, ba thùng trang sức đưa đi theo, đích thực là nở mày nở mặt, không che giấu chút nào.

Cho dù lão quân gia của Tướng phủ nói thế nào, hai mẹ con họ cũng không thể hiểu được cái gọi lễ giáo của trác phòng. Nói cách khác, cho dù người có gả cho Hoàng đế, chỉ cần không phải là chính phòng thì cũng không thể phò trương như vậy, đừng nói là ba thùng trang sức đỏ, ngay cả của hồi môn, người cũng không thể vượt quá ba món!

Lão quân gia không thể lay chuyển được sự vô lí của Lan di, bất đắc dĩ đành phải đi vào trong cầu xin sự tiếp viện của Tướng gia, nhưng vừa vào trong viện, ông thấy Thừa tướng hồn bay phách lạc, ngồi một mình dưới một gốc cây hòe già cao vút. Vừa rồi, ông theo trong miệng Lan di biết được tung tích của yêu nghiệt Trương Tấn, bà ta nói, tên đó dùng tên giả là Chu Đại Tráng ẩn nấp ở trong thành, mà Chu Phú là con của hắn...

Người kia là một hoạn quan, sao lại có nhi tử? Nhớ lại một đêm mưa to gió lớn mười mấy năm trước, cháu trai duy nhất của Tướng phủ là Bách Lý Kiệt bị chết non, lòng Thừa tướng đau như đao cắt, cả người dường như già đi mười tuổi, thân hình tiêu tụy....

Đúng lúc này, người gác cổng báo lại: "Tướng gia, Đại thiếu gia lại bị Đại phò mã đánh xong đưa trở lại".

“.....”.

Tướng gia đầu óc trống rỗng, Đại thiếu gia... Đại phò mã, đại phò mã.... Chu Phú, Chu Phú.... Chu Đại Tráng, Chu Đại Tráng.... Trương Tấn.... Còn có đứa cháu chết non của ông.... Bách Lý Kiệt....

“Đi đại gia hắn(1)! Để cho nó chết sớm một chút! Suốt ngày bị người ta đánh xong rồi đưa về, vứt mặt mũi của nhà họ Bách Lý ra ngoài ngàn dặm, nó còn có mặt mũi trở lại! Cút ——”

(1) Một câu chửi tục của Tàu, giống như kiểu chửi ông bà tổ tiên ấy.

Thừa tướng Bách Lý nhớ tới đứa con trai không có tiền đồ, rốt cuộc bùng phát...

Kiểu hoa vừa mới đi.

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 43: Phò mã hòa giải

Editor: Ốc Vui Vẻ

Beta: LinCa

Buổi tối Chu Phú về đến nhà, liền kể từ đầu đến cuối chuyện đã xảy ra ban ngày cho Trì Nam, vốn ý của hắn là muốn thê tử chuẩn bị tâm lý thật tốt, có thể sắp tới Thừa tướng Bách Lý sẽ đến gây phiền toái với hắn, đến lúc đó phải chú ý né tránh, vân vân.

Ai ngờ, thê tử của hắn dường như không nghe vào lời của hắn, mở miệng hỏi một vấn đề không hề liên quan: "Hình như hôm nay biểu muội Diệp Chi của chàng xuất giá".

Chu Phú đang cời giầy, dừng động tác lại, suy nghĩ một chút, lắc đầu trả lời: "Không xác định, hình như là mấy ngày gần đây, nàng hỏi cái này để làm gì?".

Kể từ ngày mẹ con Lan di bị đuổi khỏi phủ công chúa, sau đó biểu muội Diệp Chi lại gặp phải cảnh khó xử như vậy, các nàng cũng không còn liên lạc với hắn, cho nên Chu Phú thật sự không biết làm sao các nàng lại có quan hệ với Thừa tướng, hơn nữa vị Thừa tướng nóng nảy thấy cây đều phải đá kia còn tìm cho Diệp Chi một mối hôn sự. Nghe nói đối phương còn là một tiểu Vương gia được kế tục tước vị, thảo nào Lan di phải nắm chặt thời gian, gấp gáp gả biểu muội Diệp Chi đi.

Trì Nam nằm nghiêng giữa giường, đôi mắt hơi chuyển, nhếch môi nói: "Không có gì. Nếu hôm nay biểu muội Diệp Chi của chàng gả ra ngoài thì ta cam đoan, lão Thừa tướng tuyệt đối sẽ không đến làm phiền chàng". Thời gian Thừa tướng và Lan di trao đổi, nhất định là một khắc cuối trước khi cưới gả, nếu Diệp Chi xuất giá, vậy thì rõ ràng, Lan di đã nói chuyện đó cho ông ta.

Chu Phú ngạc nhiên nói: "Làm sao có thể? Nàng không nhớ rõ lần trước ta đánh Văn Viễn Hầu, Thừa tướng tập trung hỏa lực, dàn trận trước cửa phủ công chúa, đáng về như muốn bắt ta đi nghiền xương thành tro đó à?".

Trì Nam nhướn đôi mi thanh tú, bộ dạng chàng tin hay không thì tùy: "Lần trước là lần trước, lần này là lần này, ta nói ông ta sẽ không tới, ông ta liền không tới."Đ\*Đ\*L\*Q\*Đ“

“....”. Chu Phú không nói lời nào, về mặt nghi ngờ nhìn thê tử nhà mình.

Trì Nam kéo Chu Phú nằm xuống, bản thân mình thì ngọt ngào chui vào ngực hắn, tìm một vị trí thoải mái, ra về thần bí nói: "Tướng công, chàng chuẩn bị tốt được thăng quan đi".

"... Thăng quan?". Chu Phú ôm cơ thể ấm áp vào trong ngực, cảm dưới để trên đỉnh đầu thơm mùi hương của thê tử, càng cảm thấy không hiểu thê tử đang nói cái gì.

"Được. Nếu hai ngày nữa mà ta không thăng quan, vậy thì....". Chu Phú bấm mạnh một cái trên mũi Trì Nam: "Xem ta thu thập nằng như thế nào".

Trì Nam không cam lòng yếu thế, bắt lấy vật mềm oặt giữa hai chân Chu Phú, nắm trong tay thương thức: "Trùng phạt thế nào? Chàng có tin bây giờ ta sẽ thu hồi quyền sử dụng đồ chơi này của chàng không?".

Chu Phú dờ khóc dờ cười, "Đừng mà thê tử, đồ chơi này có tác dụng lớn lắm đó".

"Có tác dụng lớn gì? Nói ta nghe một chút". Trì Nam lật người, để cho hai người mặt đối mặt mập mờ trao đổi.

Chỉ thấy Chu Phú trừng mắt nhìn, vô tội nói: "Đi tiểu!".

".....". Trì Nam im lặng liếc nhìn hắn một cái, buông cái đồ chơi "Có tác dụng lớn" ra.

"Chu Phú....".

Không biết qua bao lâu, giọng nói của Trì Nam vang lên lần nữa trong căn phòng yên tĩnh, Chu Phú mơ mơ màng màng đáp một tiếng, Trì Nam lại ghé vào lỗ tai hắn khẽ hỏi: "Chàng còn nhớ chuyện hồi tám tuổi không?".

".....".

Lần này Trì Nam đợi thật lâu, không thấy Chu Phú đáp lại, ngửa đầu lên nhìn thì người kia đã ngủ từ lâu, chớp mũi còn truyền ra tiếng ngáy nhè nhẹ.

Trì Nam nhìn bộ dạng ngủ say của Chu Phú một lúc lâu, mới bắt đầu đi lắc đầu ngủ. Thật ra thì trong việc khúc mắc giữa Trương Tấn và phủ Thừa tướng, Chu Phú mới là người bị hại vô tội nhất....

--- -----dieđn ㄟ đđàn ㄟ lê ㄟ qđ quý ㄟ đđôn-----

Ngày hôm đó Chu Phú vừa mới thay ca canh gác trở lại Nha sở, liền nhận được lệnh của cấp trên, toàn thể xuất động, nói là đã xảy ra chuyện lớn.

Chu Phú đi theo đại bộ phận, đi đến nơi phát sinh ra chuyện lớn —— Phủ Tam công chúa.

Nghe nói Tam phò mã lên ăn thịt, bị Tam công chúa bắt gian tại giường. Khi mấy người Chu Phú chạy tới, Tam công chúa đang cầm roi đuổi đánh Tam phò mã chạy trong sân, bụi đất bay tứ tung, nhìn có vẻ như đã đánh được một trận rồi.

Đi theo sau lưng Tham tổng Cổ, Chu Phú rất đồng tình với Tam phò mã đang rúc trên ghế Thái sư khóc nức nở, không nhìn được đi lên phía trước an ủi hắn ta một chút, nhưng còn chưa kịp mở miệng, Tam phò mã giống như thiếu nữ gặp được người thân, lao vào trong ngực Chu Phú gào khóc, vừa khóc vừa nói: "Ta không thông dâm! Ta thật sự không có! Khi ta.... tỉnh lại, đã thấy nàng ta gác hai chân, nằm ở bên cạnh ta, y phục cũng bị lột sạch.... Quần áo của ta cũng bị lột sạch.... Ta, ta cũng ủy khuất, ta cũng chịu thiệt, tại sao lại chỉ đánh ta?".

Chu Phú không hiểu ra sao: "Thông dâm?".

Từ ngữ này ở trong dân gian mà nói, là một từ rất nghiêm trọng, có đôi khi gặp phải quan huyện hồng hách, nữ tử có thể bị kéo đi ngâm lông heo.

"Ta không thông dâm!". Tam phò mã kìm nén cảm xúc, kích động nhấn mạnh: "Cho dù thông đồng, ta cũng phải tìm một hoàng hoa khuê nữ xinh đẹp. Nữ nhân kia, không có ngực, không có mông, căn bản không phải loại hình ta thích..[d]đ[l]q[đ]..".

Khóe miệng Chu Phú giật giật, việc này, hình như không phải điểm quan trọng .....

"Huống chi còn là một nữ nhân có chồng! Ta, ta bị oan, ta chịu thiệt mà!". Bi thương của Tam phò mã chảy dài thành sông.

"Thối lắm!". Tam công chúa không nhìn được nữa: "Ngươi ủy khuất cái gì? Ngươi thua thiệt cái gì? Ngươi đã làm, tại sao lại không dám thừa nhận?".

Tham tổng Cổ ở một bên khó khăn trấn an cảm xúc của Tam công chúa, lại nháy mắt với Chu Phú, để cho hắn khuyên nhủ Tam phò mã, nhưng Chu Phú không biết mở miệng thế nào, Tam phò mã đã nhảy từ trên ghế thái sư lên: "Tại sao ta lại không ủy khuất, không thiệt thòi? Ta là người có dung mạo tuyệt thế, nằm cùng một nữ nhân chả ra gì trên một cái giường, ta thua thiệt lớn, huống chi còn không mặc quần áo.... Thân thể băng thanh ngọc khiết của ta, oa oa.....".

Nói xong, Tam phò mã lại úp đầu vào vai Chu Phú khóc thút thít.

Chu Phú vỗ sau lưng Tam phò mã, muốn cho hắn tỉnh táo một chút, mở miệng hỏi: "Rốt cuộc là nữ nhân nhà nào?".

Tham tổng Cổ nháy mắt với Chu Phú, Chu Phú nhìn không hiểu, vẫn còn hỏi: "Nhà nào?".

Đối với Chu Phú chậm hiểu, Tham tổng Cổ không còn gì để nói, khó khăn mở miệng nói: “Con dâu Thủ phụ nhà Lâm đại nhân”.

Chu Phú suy nghĩ một chút: “À, hóa ra là nàng ta, ta đã từng gặp vị phu nhân kia”.

Nghe Chu Phú nói, Tam phò mã nâng đầu lên khỏi vai hắn, Chu Phú quay đầu nhìn thẳng hắn ta một cái, lại nói: “Đúng là đáng đáp không ra gì, gầy nhom, lại còn đen”.

Tam phò mã run rẩy đôi môi, chỉ hận không thể hôn Chu Phú một cái, kích động nói: “Không sai! Thử nói xem, Sài Thiều ta, anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, làm sao có thể tìm một cây đậu đến để thông dâm đây? Người nói có đúng hay không? Đúng hay không?”.

Tam phò mã lay thật mạnh cánh tay Chu Phú, muốn tìm được nhiều sự ủng hộ hơn của Chu Phú, lại nghe Chu Phú nói tiếp: “Nhưng năng lực uống rượu của người luôn không tốt, uống say, ai nói được trong sạch”.

“.....”.

Tam phò mã Sài Thiều trầm mặc nhìn Chu Phú một lúc lâu, vẻ mặt từ hi vọng chuyển sang thất vọng, lúc sau thất vọng chuyển sang tuyệt vọng, lúc sau tuyệt vọng bạo phát lên, hắn ta cầm một cái ghế muốn đập về phía Chu Phú, cũng may Tham tổng Cổ kịp thời ngăn lại, để cho Chu Phú lui ra không nói nữa.

Công việc của doanh trại trấn thủ chính là ngăn ngừa bạo lực hoàng gia, dưới cái lưỡi của Tham tổng Cổ, Tam công chúa và Tam phò mã đồng ý chờ sau khi bọn họ điều tra ra nguyên nhân thực sự mới đưa ra kết luận.

Một đám người, lại như lúc đến, hấp tấp trở lại doanh trại trấn thủ.

Còn chưa vào cửa đã gặp được Thừa tướng Bách Lý và Vương gia Công Tôn tự mình tới.

Trái tim Tham tổng Cổ nổi lên dự cảm xấu, nở nụ cười trên mặt nghênh đón: “Tham kiến Tướng gia, tham kiến Vương gia, không biết hôm nay hai vị đến vì chuyện gì?”.

Hôm nay Thừa tướng Bách Lý mặc bộ triều phục, hiên ngang凛冽, nhìn khí phách hào hùng, tăng thêm vài phần uy nghiêm so với bình thường.

Vấn đề của Tham tổng Cổ, Thừa tướng Bách Lý không trả lời, đôi mắt hữu thần tỉ mỉ nhìn chằm chằm vào Chu Phú, Tham tổng Cổ nhìn theo, trong lòng có cân nhắc, lập tức khom người nói xin lỗi: “Ưc, Tướng gia bớt giận, lần trước Văn Viễn Hầu bị thương, hạ quan cũng cảm thấy hết sức tiếc nuối, người ra tay là Đại phò mã, hạ quan nghiêm khắc phê bình hắn”.

Thừa tướng Bách Lý kiều ngạo trừng mắt: “Người..... từng phê bình hắn?”.

Tham tổng Cổ bị trừng thì hoảng loạn trong lòng, bất giác nuốt nước miếng: “Hự, chỉ là phê bình thôi, đương nhiên không đủ, sau khi trở về, hạ quan nhất định sẽ nghiêm trị, nghiêm trị!”.

Thừa tướng Bách Lý nhú mày: “Nghiêm trị?”.

Trong lòng Tham tổng Cổ như bị tròng vào bảy tám cái cò, không có trên không có dưới, hắn ta không biết phải nói thế nào mới làm con sư tử trước mặt này tạm thời im lặng hài lòng, vừa định đề nghị thời gian trách phạt Chu Phú, cả người lại bị treo lên không, thừa tướng Bách Lý trợn mắt gầm thét lên: “Con mẹ nó, người là cái gì? Làm sao dám phê bình hắn? Còn muốn nghiêm trị? Lão tử nói cho người biết, nếu người dám đụng đến một sợi lông của Chu Phú, ngày hôm sau lão tử dẫn binh đập bằng doanh trại trấn thủ của các người! Có nghe không, có nghe không ——???”.

Thừa tướng Bách Lý tức giận, trên dưới doanh trại trấn thủ đều phải run rẩy, Tham tổng Cổ giống như bị xối máu chó lên đầu, chân cũng mềm nhũn, đôi môi run rẩy, gật đầu đồng ý liên tục. Trong đầu thì cực kỳ buồn bực, tại sao, tại sao lần này tướng gia lại khoan dung với “hung thủ” khi dễ Văn Viễn Hầu như thế, trong lời nói thậm chí còn có chút che chở.... Không phải hôm nay sẽ có mưa lớn chứ?

Nhưng vừa mới gặp con giận dữ, Tham tổng Cổ cũng không có lá gan hỏi đến tận cùng, chỉ coi như hôm nay ra cửa không thấp hương, vô duyên vô cớ bị người mắng một trận, xui xẻo muốn chết.

Đi theo Thừa tướng cùng đến còn có thống lĩnh cao nhất của doanh trại trấn thủ Vương gia Công Tôn, ngày thường ông ấy cũng nhẹ nhàng, tính tình không nóng nảy như Thừa tướng, thấy Tham tổng Cổ bị dọa mặt vàng, vội vàng hòa giải, khách khí nói: “À, hai ngày nữa chính là ngày tuyển võ khôi, thừa tướng và ta cùng đến trước, muốn xem trong doanh trại trấn thủ có người thích hợp tuyển chọn hay không, các người có việc thì cứ làm đi, đừng có bị gây sức ép, chúng ta nhìn một lát sẽ đi”.

Tham tổng Cổ nghe Vương gia Công Tôn nói như vậy mới đột nhiên nhớ tới, mười ngày sau sẽ là ngày tuyển võ khôi, gần giống như khoa cử Trạng nguyên, một năm một lần, Binh bộ chọn những người mới có năng lực hoạt động.

Thừa tướng Bách Lý nhắc vạt áo lên, bước lên bậc thang trong nhà sở doanh trại trấn thủ, lúc đi vẫn không quên quay đầu lại giận dữ trừng mắt nhìn Tham tổng Cổ một cái, Tham tổng Cổ oan ức kinh hồn bạt vía, không biết rốt cuộc mình làm sai ở đâu, chọc cho tướng gia hỏa bạo giận dữ như thế.

Chẳng lẽ, tính tình bảo vệ con của thừa tướng Bách Lý, chỉ là tin đồn mà thôi? Khó hiểu!

## Chương 44: Phò mã tra án

Editor: Ốc Vui Vẻ

Beta: LinCa

Chu Phú lẫn lộn trong doanh trại trấn thủ hai ngày mới biết, thì ra Lục phò mã Mạc Kinh Hồng cũng nhận chức ở chỗ này, nhưng mà Lục phò mã đảm nhiệm chức trách ở bên trong, Chu Phú đảm nhiệm chức trách ở bên ngoài. So sánh tính chất công việc của hai người mà nói thì công việc của Lục phò mã ở bên trong nhàn rỗi nhẹ nhàng hơn, không cần thường xuyên xuất đầu lộ diện.

Sau khi đổi một nhóm, người Chu Phú đầy mồ hôi, định trở về phủ công chúa, lại bị Lục phò mã gọi lại, nói rằng sắp đến sinh nhật Lục công chúa, hẳn ta muốn đi mua một cây trầm ngọc làm lễ vật để tặng. Chu Phú vốn có ấn tượng tốt với Lục phò mã nên liền đồng ý.

Hai người đến cửa hàng kim khí ngọc thạch lớn nhất trong thành, Chu Phú ngay lập tức bị giá cả ở trong cửa hàng dọa cho hết hồn, đập vào mắt hắn là một ngọc giới(chiếc nhẫn) nhỏ khéo léo tinh xảo bán với giá ba vạn hai...

Chu Phú âm thầm ước tính tiền trong túi của mình, 288 lượng bạc bên trong là toàn bộ tài sản của hắn, hắn thấy Lục phò mã bình tĩnh chọn mua, không hề quan tâm đến giá cả. Chu Phú nghĩ, nam nhân như vậy quả là đối tượng tốt nhất để nữ nhân giao phó cả đời, hắn phải tích trữ bao nhiêu năm nữa mới có thể đủ tiền mua loại đồ thượng hạng trong điểm này cho thể tử của mình.

Cuối cùng, Lục phò mã chọn một cây ngọc trầm màu tối, đưa cho Chu Phú nhìn. Chu Phú chỉ cảm thấy nó khá thanh nhã, mặc dù kiểu dáng đơn giản nhưng thích hợp với khí chất của Lục công chúa, thuận miệng hỏi giá cả, ông chủ vội nịnh nọt báo giá: "Đây là cây trầm được chế tác từ huyền ngọc ở Nam Hải, đeo vào có tác dụng tĩnh tâm, giúp ngủ ngon, tiêu điểm không bán hai giá, năm vạn sáu ngàn lượng".

“.....”. điếu♠ 》♠àn 》lê 》q♠uý 》đ♠ôn

Chu Phú cứng lưỡi, đúng là không nhìn ra một cây trầm xấu như vậy lại có giá năm vạn sáu ngàn lượng?

Lục phò mã gật đầu một cái, dường như cảm thấy giá cả tạm được, vì vậy đơn giản móc ngân phiếu ra trả, churong quỹ mừng rỡ như điên thu tiền vào túi, lấy ra một hộp gỗ trông như được rắc phấn vàng, đặt cây trầm vào đó.

Ra khỏi cửa tiệm, Lục phò mã mời Chu Phú đi uống rượu, Chu Phú lập tức khoát tay từ chối. Lục phò mã biết chuyện cũ của hắn nên cũng không miễn cưỡng...

Khi Chu Phú trở lại phủ công chúa, Tri Nam cũng đã trở lại, thấy hắn buồn rầu không vui, thì hỏi: "Sao thế? Vì sao chàng buồn bã không vui?".

Chu Phú lắc đầu, hắn không muốn nói cho nàng biết hắn vì chịu đá kích mới như vậy. Lục phò mã vì mua quà sinh nhật cho Lục công chúa, tiện tay mua một cây trầm năm vạn sáu, nhưng mà hắn... Hắn không ăn không uống suốt hai mươi năm cũng khó có thể làm vậy.

Tri Nam thấy hắn không nói cũng không gặng hỏi nhiều, Chu Phú vội vàng cầm quần áo đi vào trong phòng tắm, nhẹ nhàng khoan khoái ra ngoài, lúc hắn đang chuẩn bị thẳng thắn nói với thể tử, doanh trại trấn thủ lại phái người tới truyền lời, trong thành lại xảy ra chuyện lớn.

Mà người gặp chuyện không may không phải ai khác, chính là người vừa mới đi dạo phố cùng hắn, Lục phò mã.

Thì ra sau khi Lục phò mã chia tay với Chu Phú, bị người tập kích trong ngõ hẻm, bất tỉnh nhân sự. Mà kỳ lạ nhất là quanh người Lục phò mã, vàng bạc châu báu rơi đầy đất, đồng thời cùng lúc đó, những cửa hàng đồ trang sức trong thành đều có người đuổi tới trong ngõ mới phát hiện Lục phò mã hôn mê, sau đó báo quan, nha sở mới phái người đưa hắn về phủ Lục công chúa.

Chu phú dẫn mấy huynh đệ, đuổi những tên tiểu nhị muốn đuổi theo “tang vật” ở ngoài cửa phủ Lục công chúa, bận bịu đến lúc lên đèn rực rỡ.

Đây là vụ án kỳ quái thứ hai xảy ra vào những ngày gần đây, vụ thứ nhất chính là Tam phò mã không hiểu sao bị coi hết y phục, lên sai giường người nào đó; vụ thứ hai chính là chuyện của Lục phò mã.

Chu Phú vào nhà xem qua Lục phò mã, biết cả người hắn ta không có vết thương nặng, mặc dù bất tỉnh nhân sự nhưng hô hấp vẫn còn vững vàng, tính mạng cũng không lo lắng.... 6D5D7L3Q6Đ0 Còn Tam phò mã bên kia, cũng là nói mơ mơ màng màng, hắn chỉ nói uống say, sau đó tỉnh lại thì đã bị người bắt gian rồi.

Trong lúc Chu Phú và các huynh đệ trong doanh trại trấn thủ còn chưa giải quyết được hai vụ của Phò mã, thì bên ngoài kia lại phát sinh thêm chuyện.

Ở Công giác vương phủ vậy mà lại xảy ra thêm một vụ kinh thiên động địa.

Thê tử Công Tôn mới nạp sườn phi, nguyên nhân có Chính phi can dự vào, nên vài ngày vị sườn phi kia không được phu quân ân sủng, cho nên lên bỏ thuốc, lừa Thê tử Công Tôn tới phòng chứa củi, tàng tị với nhau ngay tại chỗ. Bởi vì lượng thuốc quá mạnh khiến Thê tử Công Tôn mới làm được một nửa đã chảy máu thất khiếu. Vương gia mau chóng gọi Thái y đến mới miễn cưỡng bảo vệ được tính mạng của hắn nhưng nguyên khí bị tổn thương nặng nề, trong thời gian ngắn sợ là không tiếp tục được chuyện phòng the rồi.

Chu Phú nhớ, hình như biểu muội Diệp Chi của hắn gả cho một vị Thê tử Công Tôn, sườn phi trong chuyện này không phải là biểu muội Diệp Chi đó chứ.

Đang lúc hắn nghỉ hoặc thì một vị huynh đệ cũng giải khai bí ẩn cho hắn: "Mai đi xem một chút đi, có một nữ nhân điên cuồng nói không ngừng nghỉ, mở miệng liền nói bà ta là di nương của phò mã....".

Chu Phú cảm thấy đầu óc của mình mới bình thường được hai ngày, lại bắt đầu ong ong vang lên.

Khi bọn họ chạy tới được Công giác vương phủ, chưa thấy được biểu muội Diệp Chi, nghe nói bị Chính phi của Thê tử nhốt lại, ngược lại thấy bóng dáng Lan di khóc lóc om sòm vang khắp nơi.

Thấy Chu Phú đến, Lan di nhanh chóng nhào tới, níu lấy Chu Phú, nói hắn phải chủ trì công đạo: "Người nói một chút, tại sao bọn họ lại giam nữ nhi của ta lại? Thê tử cùng chồng sinh hoạt là chuyện đương nhiên, bản thân mình không có bản lĩnh giữ nam nhân, còn không chịu mở chân thả người? Lão nương bỏ thuốc, vậy thì thế nào d'đ' l'q'đ? Là do chính thân thể của hắn không được, còn có thể trách đến đầu con gái ta? Phú nhi, người mau phân xử cho di nương, người nói chuyện đi".

"... Lan di, bình tĩnh một chút". Chu Phú cố gắng ổn định cơ thể để không bị Lan di cao lớn kéo ngã xuống đất.

"Bình tĩnh cái rắm. Chu Phú, người có phải người hay không? Biểu muội người bị bắt giam, di nương của người đang bị khi dễ, người có quản hay không?". Lan di không quan tâm, đầu tóc phát hỏa, lại đem lửa đốt trên người Chu Phú.

Vương gia Công Tôn ngồi trong sân đã bị Lan di huỳnh náo đến nổi đầu muốn nứt ra, cho tới bây giờ ông chưa bao giờ gặp được một nữ nhân đã man không hiểu chuyện như vậy!

"Quản!". Chu Phú bắt đầu dĩ gậy đầu: "Nhưng mà, các người bỏ thuốc trước, Thê tử bây giờ còn đang hôn mê....".

"Bỏ thuốc gì? Lão nương bỏ thuốc thì thế nào? Chu Phú, người nói rõ ràng cho ta, người giúp hay là không giúp? Nếu như người giúp thì chặt ngay cánh tay của đàn bà thối kia, để cho ta quất hai bàn tay nàng ta, nếu như không giúp thì cho dù thành quỷ ta cũng sẽ quấy rối không cho người yên tĩnh!".

Lan di không phân rõ phải trái, kêu gào vang vọng ở trong sân, Chu Phú không chịu nổi, dùng tay đẩy Lan di ra, tức giận quát: "Lan di, người có thể nói đạo lý được không! Người muốn ta giúp người thế nào? Giúp người đi giết người sao? Người còn nói linh tinh nữa, đừng trách ta không nói tình cảm, đem nhốt người vào đại lao!".

Đây là lần đầu tiên Chu Phú phát hỏa lớn như vậy, Lan di cũng bị kinh hãi, nhưng bây giờ tình thế nguy cấp, nếu như bà ta không tranh thủ được sự giúp đỡ của Chu Phú thì nhất định sẽ thua. Vì vậy, từ dưới đất bò dậy, định lại đánh về phía Chu Phú lần nữa, giọng nói bén nhọn chói tai: "A —— lão nương thật sự là mất bị mù, bây giờ mới biết người là cái loại táng tận lương tâm, súc sinh lòng lang dạ sói! Ta hỏi lần nữa ——".

Lan di kêu gào không hết, bà ta còn chưa kịp tấn công đến người Chu Phú đã có một đạo kim châm bắn vào huyệt Ngọc Châm trên cổ, khiến bà té xỉu trên đất.

Một cô gái Tây Vực đi từ hành lang tới, một búi tóc trên đỉnh đầu, một bộ quần áo trắng thuần khiết, vóc người xinh đẹp, nàng bình tĩnh tới trước mặt Chu Phú, lạnh lùng nói: "Nữ nhân này, trước tiên giam ở phủ của ta, trong vòng năm ngày, người nhất định phải cho ta câu trả lời, đem tiện phụ vô sỉ đó giết hay là lãng trí?".

Thê tử phi đã lên tiếng, lại ra tay cường thế, một chiêu giải quyết Lan di còn đang ghét hơn con ruồi, Chu Phú bội phục rất nhiều, chỉ cảm thấy gánh nặng trên vai càng nặng nề hơn.

Liên tiếp hai ba chuyện, khiến cho hắn quá mệt mỏi, mỗi một chuyện đều phát sinh ở xung quanh hắn, giống như khó bề phân biệt, khiến người ta không giải thích được.

Buổi tối về đến nhà, hắn nói tất cả mọi chuyện cho thê tử, thê tử còn xem thường, nói một câu mà hắn nghe thế nào cũng không hiểu: "Sẽ có người trải đường cho chàng... Chàng cứ đợi đi".

Hắn không hiểu hàm nghĩa trong lời nói của thê tử, ai sẽ giúp hắn trải đường? Trải đường gì? Hắn đang định hỏi thêm thì thê tử lại ném ra một câu nói: "Đúng rồi, ngày mai ta muốn đi Trường Lăng một chuyến, chàng có đi không?".

"Trường Lăng?". Dù sao Chu Phú cũng biết, đó là nơi tiên đế an giấc ngàn thu: "Đi đến đó làm gì?".

Tri Nam lộ ra vẻ mặt thương tiếc: "Phụ hoàng qua đời đã hơn một năm, ta muốn đến đó tế bái".

Chu Phú biết tình cảm giữa thê tử và tiên hoàng rất tốt, tiên hoàng cũng rất yêu thương tin tưởng nàng, về tình về lý, hắn cũng nên cùng nàng đi tế bái.

“Chẳng qua là, chuyện phát sinh trong thành mấy ngày nay....”. Chu Phú lo lắng.

Tri Nam khoác cánh tay của hắn, cười nói: “Chàng cứ yên tâm đi. Đến lúc thì những chuyện kia cũng sẽ được phơi bày, bây giờ chàng muốn tìm ra cũng không thể tìm được chút đầu mối. Còn không bằng đi Trường Lăng với ta, giải sầu”.

Chu Phú nhìn dung nhan xinh đẹp của thê tử, phiền muộn trong lòng trở thành hư không, mặc dù không rõ ý tứ trong lời nói của thê tử nhưng hắn tin tưởng, thê tử tuyệt đối sẽ không lừa gạt hắn. Hơn nữa, Trường Lăng ở ngoại ô, đi đến đó cũng mất hai, ba ngày đường, để cho thê tử đi một mình hắn không yên lòng, nếu thê tử đã nói chuyện mấy ngày nay đến lúc đó sẽ được giải quyết, vậy thì hắn còn lo lắng cái gì.

“Được rồi. Vậy lúc nào chúng ta lên đường?”. Chu Phú nhận lấy một ly trà Tri Nam đưa lên, uống một hớp rồi hỏi.

Tri Nam lau nước đọng bên mép hắn, nhẹ giọng nói: “Sáng sớm ngày mai lên đường. Nhưng mà Chu Phú...”.

Thê tử nói được một nửa, muốn nói lại thôi, Chu Phú thấy kỳ quái, chỉ thấy vẻ mặt thê tử có chút biến hóa, trở nên lo lắng cẩn thận, nàng nói: "Nhưng chàng phải đáp ứng với ta, cho dù ở Trường Lăng gặp chuyện gì, gặp người nào, cũng không được quá mức chú ý. Có lúc chuyện thế sự vốn là như thế, thay đổi khôn lường, gió thổi mây bay, thoáng qua tức thì”.

“... ..”.

Lần đầu Chu Phú thấy thê tử nói chuyện nghiêm chỉnh, không biết trả lời thế nào, trực giác cho thấy thê tử muốn nhân cơ hội này nói cho hắn biết một chút chuyện mà trước kia nghĩ cũng không dám... Trong lòng hắn nổi lên dự cảm xấu, nhưng đúng như thê tử nói, chuyện trên thế gian không thể nào toàn bộ đều là chuyện tốt, chung quy sẽ có một chút chuyện bất đắc dĩ xảy ra.

Nhưng bất kể những thứ bất đắc dĩ đó có bao nhiêu phiền lòng, có bao nhiêu buồn bực thì đối với Chu Phú mà nói, thê tử mới là quan trọng nhất, chỉ cần nàng không bỏ hắn thì trên đời này cũng chưa có chuyện Chu Phú hắn không dám chống lại.

“Ta biết. Nàng yên tâm đi”.

“.....”.

Tri Nam tựa đầu vào lồng ngực Chu Phú, nhìn ánh tà dương ngoài cửa sổ, rơi vào trong lo lắng vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 45: Phò mã lên đường

Editor: nguyetanh

Betaer: nhok tình nghịch

Như thành ở ngay cạnh kinh thành, phong cảnh và khí hậu đều rất dễ chịu, Tiên hoàng chỉ mới đi tới một lần liền vô cùng thích nơi này.

Bởi vì đường sá không quá xa lại có Chu Phú đi cùng, nên Tri Nam liền bỏ qua xe ngựa, cũng không dẫn theo tùy tùng, cùng Chu Phú cười ngửa mà đi. Hai con ngựa một đỏ một trắng, là hai con tuần mã được Chu Phú cứu ở Hồ Quốc, vô cùng trung thành với Chu Phú, bảo đi hướng đông tuyệt không đi hướng tây, bảo chạy nhanh tuyệt không dám chạy chậm.

Con màu đỏ tính tình vô cùng hung dữ do Chu Phú cười. Con màu trắng tính tình ôn hòa hơn nên để Tri Nam cười, chậm rãi đi về phía trước.

Phong cảnh non nước tươi đẹp hai bên đường đi khiến cho tâm trạng của Chu Phú vô cùng tốt, vứt hết những buồn bực của mấy ngày nay ra sau đầu, quyết định xong liền bỏ lại tất cả, hưởng thụ hai ngày đi đường hiếm khi có này.

“Nuông tử, tối nay chúng ta ở đâu?” Chu Phú ngồi trên lưng ngựa, gặm mấy trái cây rừng, thuận miệng hỏi.

Tri Nam cũng cắn một quả, cảm thấy sau khi vị chua tan đi liền thấy vô cùng ngọt, nhìn Chu Phú ăn giống như khi hoang, nàng không khỏi bật cười, nói: “Ở lại trong núi.”

Chu Phú nghiêm túc gật đầu một cái, ném hạt quả vừa ăn xong ra sau, nói: “Ở trong núi cũng tốt, ta chưa được thử qua cảnh màn trời chiếu đất. Nuông tử, tối nay chúng ta ở lại trong núi.”

“...” Tri Nam dờ khóc dờ cười nhìn hắn, lắc đầu liếc hắn: “Đừng quên chúng ta là đi tế Tiên hoàng, chàng nói như vậy, không sợ Tiên hoàng trách chàng bất hiếu sao?”



Tri Nam chỉ giả vờ nói một câu như vậy, chỉ muốn đùa Chu Phú một chút, không ngờ tới câu trả lời của người kia lại khiến nàng giật mình: “Phụ thân sẽ không trách đâu. Ngài còn mong chúng ta mỗi ngày đều ân ái, lúc nào cũng ân ái, sớm sinh cho ngài mấy đứa cháu trai mập mạp, ngài sẽ rất vui vẻ.”

“...” diễn đàn lê quý đôn

Thấy Tri Nam không nói gì nhưng lại thúc ngựa đi nhanh hơn, Chu Phú cũng kẹp chặt bụng ngựa, vượt qua Tri Nam, nói không ngừng: “Nương tử, chúng ta sinh con đi. Ta đã nghĩ xong tên cho con rồi.”

Tri Nam nhướn mày, tò mò mà nói: “Tên cũng đã nghĩ xong? Tên gì?”

Chu Phú trầm ngâm một lát, bình tĩnh tự tin nói: “Gọi là... Phú Quý! Cái tên này thì dù là họ Chu hay họ Tiêu, gọi lên đều dễ nghe.”

Lần này, Tri Nam không có hứng thú đề ý đến nữa. Chẳng đã tên là Chu Phú, đã đủ đắt rồi, lại muốn đặt tên nhi tử là Phú Quý, lập tức bị bác bỏ: “Chẳng được hòng mơ tưởng.”

Chu Phú không thuận theo, bám theo nói: “Đừng nghĩ cái gì? Là đừng nghĩ nàng sẽ không sinh nhi tử, hay là đừng nghĩ đặt tên nhi tử là Phú Quý?”

“...” Tri Nam cảm thấy trên trán chảy đầy mồ hôi lạnh, cảm thấy việc giao tiếp với người nào đó càng ngày càng trực trặc, dứt khoát hừ lạnh nói: “Cả hai đều đừng nghĩ!”

Vừa nói vừa nhẹ nhàng thúc Tiểu Bạch mã. Tiểu Bạch có linh tính liền chạy nhanh hơn khiến Chu Phú ở đằng sau gào thét một lúc.

Trên đường đi hai người cười đùa vui vẻ, rốt cuộc cũng đi đến ngoại ô, lăng mộ của Tiên hoàng nằm sâu trong rừng trúc xanh ngắt.

Tiên hoàng rất thích trúc, lúc xây lăng mộ, đặc biệt sai người trồng lan trúc quý hiếm ở bốn phía trong phạm vi lớn. d-đlq-đ Bây giờ là mùa hè, lan trong rừng trúc nhẹ nhàng đong đưa theo gió khiến cho người ta lưu luyến không muốn về.

Chu Phú đi theo nương tử vào rừng trúc, trên lưng hắn đeo một bọc lớn. Từ khi bắt đầu lên đường, Tri Nam đã hỏi đó là cái gì, hắn nhất định không chịu nói. Tri Nam cũng không muốn hỏi nhiều, cũng kệ hắn, lại phát hiện lúc xuống ngựa hắn cũng không quên đeo cái bọc lớn đó, đáng vẻ như thể sợ quên mất nó.

“Nương tử, trong này rộng quá.” Chu Phú đi trên con đường nhỏ trong rừng, không nhìn được nhìn ngắm xung quanh rồi ngựa đầu nhìn trời.

“Ừ, lăng tẩm của Tiên hoàng thì tất nhiên diện tích phải lớn rồi. Bây giờ chúng ta mới đi được một nửa, lăng mộ ở phía sau, cũng được trồng toàn lan trúc cao vút, nổi thẳng đến sườn núi Hạo Thiên.” Tri Nam nâng vạt váy, bước từng bước lên bậc thang bằng đá.

Chu Phú lần đầu biết được độ rộng của lăng tẩm, không khỏi lú lười không nói nên lời. Mảnh đất lớn như thế, chính là thể hiện phong thái của hoàng gia. Dân chúng bình thường chỉ cần có một miếng đất để an nghỉ là vui lắm rồi. Nhưng nhạc phụ của hắn là hoàng đế, nếu là diện tích nhỏ, cho dù ngài có đồng ý, thì đám sử quan, gián quan trong triều cũng không đồng ý.

Lăng tẩm của Tiên hoàng nằm ở lưng chừng núi. Chu Phú và Tri Nam đi bộ nửa canh giờ mới lờ mờ thấy được bóng dáng của lăng mộ. Thể chất của Tri Nam khá yếu, thường ngày hầu hết đi lại đều bằng xe ngựa, hôm nay lại phải đi xa như vậy, tất nhiên thể lực cạn kiệt, trên trán rịn ra một lớp mồ hôi. Chu Phú nhìn thấy liền đau lòng, nên đề nghị công nàng lên núi nhưng lại bị nàng từ chối. “Nữ nhi đến thăm mộ cha, sao có thể lười biếng được? Nhất định phải tự mình đi.”

Chu Phú suy nghĩ một chút thấy cũng đúng. Tuy đoạn đường này khiến nương tử mệt chết nhưng đó là tấm lòng hiếu thảo của nàng. Nếu nàng không đồng ý để hắn công thì hắn đỡ nàng một chút là được.

Lại qua nửa canh giờ, rốt cuộc bọn họ cũng đến được trước cửa lăng tẩm. Bia mộ sừng sững, vẫn tự mạnh mẽ, lưng huyền vũ bằng đá, chu tước hót véo von, thanh long bay lên trời, bạch hổ trấn giữ, khí thế của hoàng gia thật lớn. D9Đ4L5Q7Đ

Tin tức Chu Phú và Tri Nam đến sớm đã truyền cho thị vệ canh giữ lăng mộ, cho nên từ lúc đi vào vẫn không có thị vệ xuất hiện ngăn cản.

Tri Nam nhẹ nhàng quỳ xuống trước phần mộ của phụ thân, cũng không nói câu gì, chỉ yên lặng dập đầu, kéo Chu Phú cùng lạy với nàng, lại thấy hắn đứng bên cạnh bia mộ, tay bận rộn lục lọi muốn tìm đồ gì đó.

“Chu Phú.” Tri Nam gọi một tiếng, nhưng không thấy hắn trả lời. Nàng khó hiểu đi đến gần nhìn thử, chỉ thấy Chu Phú lấy hương nén và thịt khô từ trong bọc đồ ra... Không sai, Tri Nam dụi dụi mắt, chính xác là thịt khô, còn có ba loại nước trái cây, còn có một khay cá hồng nướng...

Sao hắn lại mang những thứ này tới? Đây là vấn đề đầu tiên hiện lên trong đầu Tri Nam.

Lúc nàng đang kinh ngạc không biết nói gì, Chu Phú đã sắp xếp xong những đồ cúng tế, đốt ba nén nhang, miệng thầm nói: “Nhạc phụ đại nhân ở trên, tiểu tử Chu Phú đặc biệt tới bái tế ngài, lần đầu ra mắt, không biết mang gì, những thứ đồ này, mời ngài dùng.” Vừa nói vừa bái lạy vô cùng thành kính.

Tri Nam nhìn bóng lưng của hắn, không hiểu tại sao, lòng dâng lên một loại tình cảm vô cùng ấm áp. Không thể nghi ngờ, hành động giản dị của Chu Phú hơi buồn cười, nhưng lại có thể đánh động vào lòng người. Bởi vì dù thế nào cũng đều là hân thật tâm mà làm, hơn nữa sự tôn kính đối với Tiên hoàng là xuất phát từ nội tâm. Những hành vi này có thể hơi lỗi thời trong mắt người bình thường nhưng cũng chắc chắn hơn những người bề ngoài có vẻ tôn kính, tổ chức lễ tế phô trương phung phí nhưng cảm xúc trong lòng không giả dối như vẻ bề ngoài nhiều.

“Nhạc phụ đại nhân, ngài dừng tạm. Nếu đặc biệt muốn ăn gì đó thì báo mộng cho con, sau khi con tỉnh lại sẽ cưỡi ngựa mang đến đây cho ngài...” Sau khi Chu Phú dập đầu xong thì bắt đầu tán gẫu việc nhà với Tiên hoàng: “Nếu không đủ tiền dùng, lần tới con sẽ mang cho ngài chút kim bảo... còn có tiền vàng...”

Tri Nam đứng sau lưng nghe hẳn nói một lúc, chỉ cảm thấy đầu đầy vạch đen. Được rồi, tuy là lòng hiếu thảo nhưng tới chỗ cần ngăn cản thì vẫn phải có người cản. Tri Nam bắt đầu dĩ mà kéo Chu Phú đang lải nhải trước hoàng lăng lên. Ai ngờ đối phương lại không vui, còn lăm bắm cáo biệt cùng nhạc phụ đại nhân, Tri Nam thẫn thờ dài một hơi.

Có người chồng như vậy, con còn mong gì hơn? Đúng không, phụ hoàng?

Từ lưng chừng núi đi xuống, Chu Phú nhìn sắc trời một chút. Mặt trời sắp xuống núi mà nương tử vẫn từng bước từng bước đi xuống. Nếu với tốc độ của nàng, trước khi trời tối có thể ra khỏi rừng trúc hay không cũng là một vấn đề.

Hắn đang định mở miệng nhắc nhở lại thấy nương tử rẽ vào một đường nhỏ. Chu Phú nhớ đây không phải là đường xuống núi, hô lên một tiếng, nương tử lại bảo hẳn đừng nói, chỉ bảo hẳn đi theo.

Chu Phú ngoan ngoãn ngậm miệng, đi theo nương tử, chỉ cảm thấy trước mắt sáng lên, ở cuối ngã ba nhỏ vẫn còn có một nơi ở u tĩnh như vậy.

Phòng ở đều được làm từ trúc, trong sân trồng rau, có ao cá, có lu nước, có bàn đá, còn có một gốc hoa hải đường đang nở đầy hoa, mấy con gà con vịt con đang vây quanh gốc cây nhặt thức ăn.

Có thể nào Chu Phú cũng không ngờ rằng xung quanh lăng tẩm của Tiên hoàng lại có sẵn một gian nhà như thế này, hơn nữa nhìn qua bên ngoài giống như thường xuyên có người ở đây.

“Nơi này là...” Chu Phú nhìn ngắm xung quanh, hoàn toàn bị quang cảnh trước mắt hấp dẫn.

Tri Nam đẩy cửa trúc ra, tránh mấy con gà dưới chân, đi vào trong.

“Có ai ở đây không?” Chu Phú lớn tiếng hỏi thăm, phòng ốc vẫn đóng chặt. Hắn vỗ đầu tự hỏi: “Không có sao? Chẳng lẽ đi đồn củi? Hay là đi nấu nước?”

Tri Nam thấy hẳn tự hỏi tự đáp, cảm thấy buồn cười, không nhịn được mà lên tiếng trả lời: “Đừng gọi nữa, chủ nhà không có ở đây. Hai ngày nay hẳn bốn ba khắp nơi, không rảnh trở lại đây.”

Chu Phú ngạc nhiên nói: “Làm sao nương tử biết?”

Nghe giọng điệu của nương tử giống như chủ nhà và nương tử vô cùng thân quen, nhưng hẳn chưa từng nghe nương tử nói có quen một người như thế.

“Chính là có quen biết.” Tri Nam đưa tay phui qua chiếc ghế đá trong sân, rồi ngồi xuống, tựa vào bàn, nói với Chu Phú: “Tối nay chúng ta ở lại đây, tương công cảm thấy không tốt sao?”

Chu Phú có chút không hiểu: “Nhưng mà đây là nhà người khác, chủ nhân căn nhà không biết chúng ta vào ở, như vậy có được không?”

Tri Nam khẽ nhướn mày bên phải, bắt một con gà con lông xù trên đất, vừa nghịch vừa nói: “Có gì mà không tốt. Người đó không có ở nhà, chúng ta ở đây chờ, khi người đó quay về, không phải là sẽ biết sao?”

Đạo lý này của nương tử nghe thật là mới mẻ, Chu Phú vừa cảm thấy bất đắc dĩ, đồng thời vừa quan sát viện một vòng. Hắn bước lên bậc thềm trúc, thử đẩy cửa phòng một cái, thế mà cửa lại đẩy được, ghé đầu nhìn vào trong, tất cả đồ dùng trong đó đều được làm bằng trúc, khắp nơi tỏa ra một mùi hương.

Nếu nương tử đã nói là ở lại nơi này, vậy thì ở đây cũng tốt.

Nghĩ như vậy, Chu Phú liền xắn ống tay áo lên, cầm lấy thùng gỗ nhỏ trong sân, chuẩn bị đi ra ngoài, lại bị Tri Nam gọi lại: “Chàng đi đâu vậy?”

Chu Phú cười lộ ra hàm răng trắng, giơ thùng nước trong tay lên, cười nói: “Đi lấy nước nha. Nếu nương tử muốn thử cuộc sống một nhà nông, vậy tương công ta tất nhiên sẽ phối hợp nha. Nương tử yên tâm, ta sẽ phục vụ nàng thoải mái thoải mái, để cho nàng được làm một nông phụ hạnh phúc nhất.”

Dứt lời, Chu Phú không đợi Tri Nam phản ứng kịp, liền xách theo thùng nước ra cửa đi tìm nguồn nước. Tri Nam ngồi trên ghế đá, đưa mắt nhìn con gà con lông xù trong tay, chột lệ ra nụ cười.

Được, nàng cũng muốn thử nghiệm một lần, thử xem cảm giác làm một nông phụ hạnh phúc là như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

# Chương 46: Phò mã gian manh

Editor: nguyetanh

Betaer: nhok tình nghịch

Khi trời bỗng nhiên bao phủ một tầng mây, Trì Nam ngồi một mình trong sân lo lắng vì sao Chu Phú chưa trở về, chợt thấy người nào đó tay trái cầm mấy con thỏ hoang và gà rừng đã được làm sạch sẽ, tay phải xách theo một thùng nước, trên vai còn vác một thanh trúc treo hai con cá lớn, bên hông còn có mấy bọc trái cây. Trì Nam có thể thấy một màu đỏ tươi mê người từ miệng bọc.

Trì Nam lú lờ không nói nên lời vì biểu hiện phấn khích của Chu Phú: “Làm thế nào mà chàng kiếm được nhiều như vậy?”

Lúc này, nàng đã đi dạo một vòng trong sân, ngay cả một hạt gạo trắng cũng không tìm được, còn tưởng rằng tối nay chỉ có thể ăn trái cây no bụng, không ngờ lại vui như lên trời. Chu Phú quả là một thợ săn thần kỳ, thân thủ bất phạm, không chỉ có hai loại món ăn dân dã mà còn có cả cá và trái cây. Cuộc sống nhà nông như vậy, thật là khiến cho người ta vui như mở cờ trong bụng.

“Ha ha, nương tử yên tâm ngồi bên cạnh chờ ăn cơm đi.” Chu Phú đề những thứ mà mình mang về lên bàn đá, tràn đầy tự tin mà nói: “Tuy ta không có thiên phú làm bánh ngọt nhưng nướng thịt rừng gì đó vẫn rất khéo tay.”

Thấy nương tử có chút không tin, Chu Phú vừa làm vừa giải thích: “Là thật. Khi còn bé, trong nhà rất nghèo, thức ăn lúc có lúc không, khi đó cha sẽ lên núi làm chút món ăn dân dã về, nhóm lửa nướng lên, nướng cả thịt mỡ chảy xèo xèo, quét một chút muối, ăn giòn giòn, mà rất thơm.”

Trì Nam ngồi bên cạnh nở nụ cười nhìn Chu Phú múc nước, thổi lửa. Trong nhà có củi khô, chỉ một lúc sau đã nhóm lên một đống lửa nhỏ. Lúc này tia sáng mặt trời cuối cùng đã lặn sau tầng mây phía chân trời, bầu trời đen nhánh, đống lửa nho nhỏ nhưng lại khiến người ta có cảm giác ấm áp.

Nhóm xong lửa, Chu Phú bỏ mấy thanh trúc thành những thanh nhỏ tạo thành một cái giá, sau đó xuyên những thanh trúc còn lại qua con gà rừng đã được làm sạch, đặt trên giá, coi như hoàn thành.

Tất cả động tác đều được làm một mạch, nhìn dáng vẻ của hắn, đúng như những gì hắn kể là đã có kinh nghiệm thực chiến khi còn bé. &d;đ;lq;đ\$ Trong lúc nướng gà, Chu Phú lại múc nước rửa những quả hồng vừa hái, lấy một cái đĩa từ trong nhà ra để vào.

Tiếp đó lại lấy muối trong nhà bếp, rắc lên con gà đang nướng, xoay tròn cành trúc, cố gắng để muối được rắc đều.

Bận rộn chăm sóc một hồi lâu, ba món ăn được dọn lên bàn đá, mùi thơm tỏa ra khắp nơi, Trì Nam càng thêm bội phục Chu Phú. Hắn giờ phút này như thể người có bàn tay vàng, ở giữa rừng núi hoang dã lại có thể tạo ra một bàn thức ăn phong phú như thế.

Nếu như có một ly rượu, đối ẩm dưới ánh trăng, quả thật là rất lãng mạn... Đúng rồi, rượu!

Trì Nam chợt nhớ ra lúc Chu Phú đi ra ngoài, nàng có thấy mấy cái bình nhỏ ở hậu viện. Nàng bảo Chu Phú đi lấy, mở nắp bình ra, ngửi một cái, chỉ cảm thấy một mùi hương trái cây trong veo xông vào mũi, không phải rượu, mà hơn hẳn rượu.

Không để ý đến sự phản đối của Chu Phú, Trì Nam vào phòng lấy ra hai cái chén nhỏ, rót cho mỗi người một chén. Đống lửa bên cạnh đã tắt, chỉ còn lại củi đỏ, cả khung cảnh như một bức họa, hai người đối ẩm dưới ánh trăng, xung quanh là lan trúc um tùm, bên tai là tiếng côn trùng kêu vang.

“Nương tử, chúng ta không hỏi mà cứ lấy như vậy, khi chủ nhà trở lại, có thể không vui không?” Chu Phú đưa đôi đũa cho Trì Nam, lo lắng buồn phiền mà hỏi một câu.

Lại thấy Trì Nam cười cười, ung dung nói: “Sao hắn có thể không vui? Đừng quên đây là mảnh đất của phụ hoàng. Hắn ta sống bên cạnh phụ hoàng, vậy ta đến nhà hắn ăn một ít, uống một ít không phải là điều rất bình thường sao?”

Thấy Chu Phú nghe xong thì rất ngạc nhiên, Trì Nam nghịch ngợm nói thêm một câu: “Giống như chủ nhà và khách trọ, chủ nhà không thu tiền, chỉ ăn của hắn một ít, không quá đáng nhì.”

“...” &đ;đ;lq;đ\$

Chu Phú ngẫm nghĩ, tuy cảm thấy nương tử nói cũng đúng nhưng vẫn có điểm là lạ. Hơn nữa...

“Ồ, mùi vị của nước trái cây... Sao lại không khác với hương vị cha ta làm lắm?”

Chu Phú uống một hớp nước quả màu vàng, đầu lưỡi cảm thấy một hương vị quen thuộc lướt qua, nhớ lại trước đây cha hắn cũng rất thích làm những đồ uống như thế này.

Tay cầm chén của Trì Nam hơi cứng lại, nhưng lập tức bình tĩnh lại: “Chàng có thể khẳng định mấy loại nước trái cây khắp thiên hạ chỉ do cha chàng làm à?”

“Không phải như vậy....” Chu Phú lắc đầu. Hắn cũng không cho rằng chỉ có cha mình mới có cái tài nghệ đó. Hắn đề xuống nghỉ ngơi trong lòng, đưa cho nương tử một cái đùi gà.

Tri Nam nhận lấy đùi gà, một tay bưng chén nước hoa quả lên, ngẩng đầu ngắm trăng, hỏi như thể thuận miệng: “Chu Phú, nếu cha chàng còn sống, chàng sẽ thế nào?”

Chu Phú đang xé thịt, chợt nghe nương tử hỏi như vậy, không hiểu mà nói: “Sao cha ta có thể còn sống? Lúc ngài mất, chẳng phải nàng cũng ở đấy sao? Rõ ràng là đã không còn thờ.”

“Ta nói là nếu.” Tri Nam cắn một miếng thịt giòn tan, cảm thấy mùi vị lưu lại trong miệng, kết hợp với nước hoa quả, quả thật có thể so với quốc yến.... Ăn ngon.

“Nếu...” Chu Phú cũng học theo bộ dạng của nương tử, một tay cầm thịt, một tay nâng chén, nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này: “Nếu cha còn sống, ta sẽ giúp ngài cưới một quả phụ hiền lành, sau đó thư thái sống qua ngày....”

DxDxLxQxD\*“Lấy vợ? Còn là một quả phụ?” Tri Nam bật cười, bởi vì Chu Phú rất đáng yêu.

Chu Phú nghiêm túc gặt đầu một cái, thành thật mà nói: “Đúng vậy, không thể tìm một hoàng hoa khuê nữ gả cho cha ta được, đó chẳng phải là hại cô nương nhà người ta à.”

“...” Tri Nam không còn gì để nói, trọng điểm trong câu hỏi của nàng không phải là “quả phụ” mà là “lấy vợ”....Để cho lão gia hỏa đó lấy vợ... Suy nghĩ một chút là cảm thấy buồn nôn.

Sau bữa tối, Chu Phú xách nước cho nương tử tắm xong, lại dọn dẹp củi đốt trong sân gọn gàng, nhìn thấy nương tử nằm trên bàn đá, đoán là nàng mệt mỏi, liền bảo nàng vào trong phòng ngủ trước. Nương tử lại cố chấp mà lắc đầu: “Không muốn, ánh trăng đẹp như thế, ánh sao cũng đẹp, gió đêm nhẹ nhàng... vào trong nhà sẽ không cảm nhận được.”

Chu Phú không đành lòng phá hỏng tâm tình đang tốt của nương tử, suy nghĩ một chút rồi vào trong nhà lấy ra một cái chiếu trúc, lại lấy rất nhiều lá rải xuống bên dưới.

Tri Nam nhìn bóng dáng bận rộn của Chu Phú, cảm thấy trong lòng được hạnh phúc lấp đầy. Dung mạo của Chu Phú tuyệt đối không phải là xuất sắc nhất nhưng tình cảm của hắn đối với nàng là chân thành nhất, xuất phát từ nội tâm.

Nếu hai năm trước, có người nói với nàng kiếp này nàng sẽ lấy một người chồng như Chu Phú, nàng nhất định sẽ cười nhạt. Bởi vì Chu Phú còn kém tiêu chuẩn kén chồng của nàng rất nhiều. Nhưng cái lý tưởng đó không phải lúc nào cũng thực hiện được, trên đời có rất nhiều nam nhân anh tuấn tiêu sái, có năng lực xuất chúng, giống như là ... Hắn! Nghĩ tới cuộc sống đầy khát vọng, thù nhà nợ nước, Tri Nam không khỏi lộ ra nụ cười tự giễu.

Trong lòng mọi người người kia là thần nhưng không phải là người mà nàng muốn phó thác cả cuộc đời.

“Chu Phú, ta muốn rửa chân.”

Tri Nam gọi Chu Phú một câu, Chu Phú vừa rải xong lớp lá trúc, đang định lau chiếu, chợt nghe thấy nương tử gọi, ngẩn người, lập tức không nói hai lời, liền xách hai thùng nước nhỏ, đi ra ngoài.

“Ta đi múc nước, nàng chờ một chút.”

Vừa nói Chu Phú vừa đập ánh trăng đi, ngựa quen đường cũ mà đi về phía tây. Trong lòng Tri Nam tràn đầy hạnh phúc, mắt vẫn nhìn theo bóng dáng Chu Phú, cho đến khi hắn rẽ không nhìn thấy bóng, mới chậm rãi thu hồi ánh mắt.

Phụ hoàng, người có thấy không? Đây là người mà nữ nhi đã chọn. Chàng không xuất sắc, không thông minh nhưng rất yêu con. Trên thế gian này cái khó nắm bắt nhất là chân tình, bất luận là nghèo khó hay giàu sang, dù là nam nữ già trẻ, một khi đã trải qua chân tình, thì dù gian sơn có đổi cũng không muốn buông tay.

Hai chân trắng nõn xinh xắn ngâm trong nước suối mát lạnh, Tri Nam thoải mái thở dài một cái. Chu Phú nhìn nụ cười hài lòng của nương tử, xem ra nương tử rất hưởng thụ cuộc sống thế này, sau này nên đến đây nhiều hơn.

Hắn ngồi xôm trên đất, nâng hai chân nương tử trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng xoa bóp, cảm thấy ngay cả ngón chân của nương tử cũng đẹp không giống vật phạm, từng viên từng viên sáng bóng như trân châu, hình dáng xinh xắn khiến người ta hận không được muốn cắn một cái.

“Nương tử, nếu nàng không phải là công chúa, vậy chúng ta sẽ quy ẩn trong rừng núi, mỗi ngày đều tự tại, sẽ tốt hơn rất nhiều.” Chu Phú vừa lau hai chân cho Tri Nam vừa nói.

Tri Nam tỉ mỉ nhìn khuôn mặt hắn: “Chàng không thích ở trong cung phải không?”

“Cũng không phải là không thích....” Chu Phú ngẩng đầu, suy nghĩ một chút: “Cảm thấy không đơn giản như vậy, trong cung tất cả đều tốt như là bề ngoài của ánh sáng ảo ảnh, giống như ngày bé xem tuồng....”

“Cuộc sống không phải là bề ngoài của ánh sáng ảo ảnh... Ở đâu cũng như nhau. Quan trọng nhất là sống thật lòng với nhau.” Tri Nam mỉm cười nói với Chu Phú một câu như thế.

Chu Phú kinh ngạc nhìn nàng, sau một lúc mới lộ ra nụ cười. Nương tử nói không sai, dù là người ở đâu, quan trọng nhất là không mất đi tấm lòng chân tình của bản thân.

“Hí hí, chân của nương tử thật là trắng thật là trơn, khiến ta yêu thích không muốn buông tay.” Chu Phú nâng một chân của Tri Nam ra khỏi chậu nước, đặt một nụ hôn xuống, khiến cho Tri Nam bị nhột rút chân về.

Hồn dỗi liếc Chu Phú, Tri Nam giả vờ đập hấn một cái, lại không hề dùng lực, khề đập vào ngực Chu Phú, lại bị hấn ôm vào lòng như trên bảo.

Chu Phú nổi lên ý xấu, vuốt ve từ mắt cá chân trở lên, bàn tay thô dày ma sát trên da thịt mịn màng của Tri Nam, sự đối lập cực kỳ rõ ràng. Tri Nam muốn lui về sau lại bị Chu Phú giữ chặt không thả.

“Nương tử, chúng ta còn chưa thử qua cảnh màn trời chiếu đất đâu.” Chu Phú sờ soạng một lát, đột nhiên ngẩng đầu lên nói với nương tử một câu như vậy.

Tri Nam nhướn mày, màn trời chiếu đất? Lá gan người này cũng lớn quá đi.

“Muốn màn trời chiếu đất thì chàng chơi một mình đi, ta không chơi.” Tri Nam mỉm cười, nhẹ nhàng từ chối đề nghị này của Chu Phú.

Không được sự đồng ý của nương tử, Chu Phú hơi nổi giận: “Nhưng hôm nay nương tử ở chỗ này, ta chơi một mình theo lời nàng thì sao nàng có thể tiếp tục làm nhà nông được?”

Nghe ra sự uy hiếp trong lời nói của Chu Phú, Tri Nam thấy buồn cười, dùng câu của Lan di mà nói, chính là “cánh cứng nhỏ” sao? Nàng lập tức nhướn mày khiêu khích mà nói: “Chàng làm gì được? Có thể dùng sức mạnh sao?”

Chu Phú dùng vạt áo của mình lau khô hai chân của Tri Nam, nở nụ cười vô lại nói: “Dùng sức mạnh... Cũng không phải là không thể được...”

Tri Nam được lau khô hai chân cười duyên, lắc mình tránh khỏi mãnh thú Chu Phú, tiếng cười đùa lan khắp khu rừng vốn yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 47

Editor: tieutam

Betaer: nhok tinh nghich

Khi Chu Phú bắt được Tri Nam chạy loạn quanh sân, vô cùng im lặng trước đôi chân vừa được rửa sạch sẽ đã trở nên vô cùng dơ dáy bẩn thỉu của nàng. Hấn ôm nàng lên, đặt nàng ngồi trên ghế đá lần nữa, lại mang nước suối sạch sẽ tới rửa sạch cho nàng.

Tri Nam vô cùng hài lòng với sự săn sóc của Chu Phú, an phận để cho hấn lau xong xuôi nhưng làm thế nào cũng không chịu xô tất. Chu Phú cũng không có cách nào, đành cời y phục lau lau chân cho Tri Nam, rồi lau lau tay, hong khô y phục trên hàng rào, sau đó mới thả lỏng người ngồi ở phía khác của bàn đá.

Nhìn thành quả cả đêm bận bịu của Chu Phú, trên giường trức sạch sẽ, đệm lót ở phía dưới là lá trúc xanh mướt, nhìn thật kỹ thì chớp mũi như có thể ngửi được mùi trúc thơm ngát.

Tri Nam chân trần đứng dậy. Chu Phú nhìn bàn chân dơ bẩn của nàng, cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ với nương tử nghịch ngợm, đang định đứng dậy đi múc nước thì lại bị Tri Nam kéo ống tay áo lại.

Giống như tiểu nữ hài làm nũng, Tri Nam ngồi trên đùi Chu Phú, hai tay ôm cổ hấn, áp khuôn mặt mềm mịn lên hấn: “Chu Phú, chàng sẽ luôn đối tốt với ta như vậy, phải không?”

“Đương nhiên.” Chu Phú gần như không suy nghĩ, lập tức trả lời.

“Sẽ không rời khỏi ta, đúng không?”

“Đúng.”

“Vì sao?” Tri Nam ngồi ngay ngắn, đối diện với Chu Phú, dần dần cúi xuống nhìn cặp mắt đen của hấn, dường như không hề có tạp chất trong đôi mắt

kia.

Chu Phú cười ngây ngốc, hưởng thụ hương thơm gần trong gang tấc của nương tử: “Bởi vì phụ thân đã không còn, ta rời khỏi nàng, cũng không biết đi đâu nữa.”

“...” Trì Nam hơi không biết nói gì với đáp án này của hắn.

“Vậy nếu cha chàng còn sống thì chàng sẽ rời khỏi ta sao?”

Đối với câu hỏi này của nương tử, Chu Phú không trả lời trực tiếp, mà chỉ nở nụ cười: “Nương tử, bộ đáng nàng ghen rất đáng yêu đó. Có điều, phụ thân đã qua đời, làm sao ông ấy có thể ở đây chứ? Dù ông ấy có ở đây thì cũng sẽ ở cùng chúng ta. Cho nên, ta sẽ tuyệt đối không rời khỏi nàng, yên tâm.”

Trì Nam còn muốn nói gì nữa, Chu Phú lại đột nhiên rướn người lên trước, tới gần mũi nàng ngửi khê: “Nương tử, nàng xúc cái gì thế, sao lại thơm như vậy?”

Trì Nam liếc hắn, cảm thấy buồn cười với cách hắn vụng về nói sang chuyện khác: “Vậy chàng đã xúc cái gì hả? Sao lại thú vị như vậy?”

Chu Phú nhướn mi lên, trừng mắt, thản nhiên nói: “Ta là nam nhân, đương nhiên thú vị rồi! Căn bản không cần xúc cái gì cả. Nương tử, nàng thật thơm, để cho ta hôn một cái có được không?”

Trì Nam hơi bất đắc dĩ với sự vô lại của người nào đó, định đứng lên rời đi, lại bị hắn bóp chặt phần eo, đôi môi ấm áp cứ hạ xuống như thế.

Khê hôn một cái, Chu Phú như được nếm nếm vị, cuối cùng dùng một tay ấn lên sau gáy Trì Nam, làm cho nương tử và mình càng thêm gần sát. Hắn cạy mở cánh môi nàng không phối hợp, vờn lưỡi vào, môi lưỡi quấn lấy nhau.

Trì Nam bị hắn quấn lấy lưỡi, sau gáy lại bị đè lại, không thể nào nhúc nhích, một chút chống cự với Chu Phú căn bản giống như con kiến rung cây, không có chút tác động nào. Đầu lưỡi nàng bị mút tới tê dại, không khí trong lồng ngực dần dần giảm bớt. Trì Nam cảm giác hơi chóng mặt, may mà trước lúc nàng té xỉu, rốt cuộc Chu Phú buông nàng ra, để nàng có thể hít thở một chút không khí.

Ngay lúc Trì Nam còn đang thở dốc, Chu Phú nhanh chóng cõng đai lưng bên hông Trì Nam ra, lại bị Trì Nam vội vàng ngăn lại: “Hoang sơn dã lĩnh (\*), chàng muốn làm cái gì?” (Núi non hoang dã)

Chu Phú vội vàng nôn nóng: “Đương nhiên là làm việc vợ chồng nên làm rồi.”

Trì Nam sống chết để lại nút buộc đai lưng, làm thế nào cũng không chịu để Chu Phú đạt được ý đồ, bới rối kêu lên: “Không được, màn trời chiếu đất lại lửa thế, mắc cỡ chết mất.”

Trong đầu tưởng tượng ra hình ảnh dâm mỹ không chịu nổi, Trì Nam cảm thấy vô cùng xấu hổ. Từ nhỏ nàng đã được hun đúc lễ nghĩa liêm sỉ, quả quyết không chịu để Chu Phú cõng y phục, cùng giường dưới tình huống không hề che đậy.

Chu Phú nhìn sắc mặt bối rối của nương tử, cũng cảm thấy không nỡ, nhưng mà cứ dừng lại như vậy tuyệt đối không phải điều hắn mong muốn. Vì vậy, hắn kéo tay nương tử tới phía trước, ủy khuất nói: “Nhưng đã thế này rồi, kìm nén thật sự rất khó chịu, bằng không ta đã không cõng y phục của nàng...”

Trì Nam cảm giác được vật cực nóng nhảy lên trong lòng bàn tay, nhìn Chu Phú vì động tình mà rịn mồ hôi ở chóp mũi, nhất thời trong lòng mềm nhũn, khó khăn gạt gạt đầu.

Chu Phú như được đại xá, bàn tay được bỏ lệnh cấm tiến vào trong váy của Trì Nam, mò mẫm tới chỗ quần lót, kéo xuống. Trì Nam vì thành lĩnh bị lạnh mà hít một hơi, mảnh đất hoa viên nấn cảm không hề che đậy đụng vào y phục của Chu Phú, cảm thấy vừa mới mẻ lại vừa kích thích.

Mà Chu Phú đã xoay người đối tư thế, dựa lưng vào bàn đá, dùng làm giá đỡ. Rồi sau đó, hắn cõng đai lưng của mình xuống, lộ ra thứ đã dâng trào căng đau. Tay hắn lại sờ sờ vào nơi đó của nương tử, dù đã hơi ướt át nhưng vẫn chưa đủ để dung nạp trót lọt thứ vĩ đại của hắn. Vì thế, hắn liền thấm ướt đầu ngón tay, nhẹ nhàng dùng đầu ngón tay đưa vào mảnh đất đang phát hỏa.

Sau khi rút ra dứt vào vài lần, nương tử đã bắt đầu kêu ngừng lại, bởi vì nàng đang giạng chân trên người Chu Phú, hai chân gập cao, không biết làm cách nào mới có thể giảm bớt cảm giác dốc xuống của thân thể, lại thêm ngón tay tà ác của Chu Phú, xung quanh trống trải làm nàng cảm thấy không thể toàn tâm toàn ý.

Chu Phú nâng hai chân Trì Nam lên, để nàng chống lên mép ghế đá. Động tác này làm Trì Nam cảm thấy tuy hơi thẹn thùng nhưng vẫn dễ chịu hơn cảm giác dốc xuống lúc trước.

Chu Phú vẫn đang hoạt động ở hạ thân nương tử, nhìn thấy nương tử bắt đầu từ kháng cự biến thành dục cự còn nghe ngửi mà hưởng thụ, trong lòng vui vẻ, liền vụng trộm vén váy nương tử lên, cúi đầu nhìn hai ngón tay đang không ngừng thâm nhập vào trong hoa viên rậm rạp của mình, xuân thủy tràn ảm trên ngón tay, hiển nhiên nương tử đã tới lúc động tình. d~Đ5L5Q~đ

Lại mạnh mẽ tiến vào vài lần, lúc này Chu Phú mới mở rộng nương tử ra, hơi nâng eo nhỏ của nàng lên, chậm rãi kéo nàng xuống, để lửa nóng của mình tiến vào cơ thể nàng bằng tư thế sâu nhất chậm rãi nhất.

Trì Nam chưa bao giờ được thể nghiệm như vậy, trong lòng vừa cảm thấy xấu hổ lại vô cùng chờ mong.

Chu Phú đi chuyển thong thả làm Trì Nam cảm thấy hạ thân trống rỗng. Nàng cần lấp đầy, cần không ngừng... Vì thế nàng liền kéo tay Chu Phú, để thân thể mình hạ xuống nhanh chóng. Đột nhiên có cảm giác lấp đầy chỗ trống làm Trì Nam cảm thấy trời đất rung chuyển, Chu Phú cũng găm khế như không chịu nổi.

Trì Nam còn chưa kịp ngồi dậy, Chu Phú đã kéo eo nàng lại, bắt đầu tiến vào trong, mỗi một lần đều tiến sâu vào hoa tâm, và chạm thật mạnh làm cho Trì Nam cảm thấy điên cuồng.

Nàng kiềm chế kêu rên, cố sức để mình giữ tỉnh táo, nhưng thân thể trầm luân cũng không chịu khống chế, dần dần bị lạc trong sự tươi đẹp vô hạn mà Chu Phú cho nàng.

Giữa rừng núi yên tĩnh, chim chóc bay lên, giống như bị động tác kinh động của đôi nam nữ này khuấy đảo...

---

Một đêm này, vô cùng mát mẻ.

Trì Nam tỉnh lại trong tiếng chim chóc hót vang, tia nắng ban mai dịu dàng chiếu khắp nơi, thấy mình nằm trên giường Chu Phú làm tới hôm qua ở trong rừng trúc, nhưng mình tới đây thế nào thì không nhớ ra nổi.

Chu Phú không nằm cạnh. Trong nhà bếp ở cạnh viện truyền ra tiếng chén bát xoong nồi. Trì Nam nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy khói bếp lượn lờ trên nóc nhà bếp. Làn khói trắng mờ ảo càng phác họa cảnh núi rừng sáng sớm thêm sinh động.

Trì Nam đuổi người ngáp một cái, đang định đứng lên lại lờ mờ nhìn thấy một bóng người đang tới gần trên con đường nhỏ ngoài nhà trúc. Sáng sớm trong rừng trúc có chướng khí vậy quanh, Trì Nam không nhìn thấy rõ ràng. Nhưng khi bóng người càng tới gần, Trì Nam mới khẳng định chắc chắn.

Nàng vội vàng quay lên giường, sửa sang lại y phục hơi xộc xệch sau điên cuồng ngày hôm qua. Sau khi chuẩn bị thật tốt, người nọ cũng đã tới trước cửa phòng.

Đó là một nam nhân trung niên đội đầu lạp, không cao không thấp, không mập không gầy, người mặc áo thô, vác một cái giỏ bằng trúc trên lưng, trong giỏ trúc có chút cây cỏ xanh đỏ, hình như là dược liệu.

Nam nhân đi tới trước cửa, thấy Trì Nam đứng trong phòng, ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một đôi châu ngọc to, nhìn có vẻ vô cùng linh động hiện ra dưới đầu lạp.

Nói thật ra, diện mạo của hắn cũng không xuất chúng, duy chỉ có đôi mắt kia, giống như chứa chất vẻ đẹp vô hạn của thế gian, một vẻ không quan tâm không rảnh rỗi, cộng thêm da mịn thịt mềm, làn da trắng nõn khiến thoạt nhìn hắn cũng không tới nổi tệ hại, ngược lại có ảo giác như chưa trưởng thành.

“Ngươi!” Người nọ trừng lớn hạt châu trong suốt, da mặt bắt đầu giật giật, rồi sau đó nhảy dựng lên như pháo: “Sao ngươi lại ở đây? Hôm nay là mười lăm? Là mừng một? Ngươi tới đây làm gì?”

Mấy câu hỏi liên tiếp bắn ra liên tục như nã pháo, Trì Nam khoanh tay trước ngực, trên mặt hiện lên tầng sương lạnh: “Tại sao ta không thể ở trong này? Không phải mười lăm, không phải mừng một, ta lại không thể tới gặp phụ thân của mình sao?”

“Đương nhiên không thể!” Nam từ đẩy cửa trúc ra, để giỏ trúc xuống, cởi đầu lạp ra, đi tới trước mặt Trì Nam như một con gà trống hiếu chiến, chỉ vào chóp mũi nàng la hét: “Khi đó đã làm theo lời ngươi, trong vòng một năm, ngoại trừ mừng một và mười lăm, thời gian khác ‘hắn’ đều thuộc về ta.”

Trì Nam nhếch môi châm chọc: “Làm sao hắn lại thuộc về cha? Chẳng lẽ cha còn có thể mở huyết mỗi đêm, mây mưa với ‘hắn’ cả đêm sao? Thuộc về cha? Buồn cười!”

“Ngươi! Ngươi là một tiểu nha đầu tư tưởng dơ bẩn, suốt ngày không biết suy nghĩ cái gì trong đầu. Nếu ta là phụ thân của ngươi, trong khoảnh khắc ngươi sinh ra sẽ nhét thẳng ngươi vào trong bụng mẹ rồi, miễn cho ngươi sau khi lớn lên ra ngoài hại người!” Trì Nam miệng lưỡi ác độc từ trước tới nay chưa gặp địch thủ, mà nam nhân này lại có thể cãi tay đôi với nàng, lời nói ra cũng là nguyên rủa ác độc như vậy.

Trì Nam không thèm để bụng: “Đương nhiên ngài mong ta bị nhét vào bụng mẹ. Khi đó người nào đó vẫn còn thâm yêu, mẹ ta đã là nữ nhân được ‘hắn’ cưới hỏi đảng hoàng. Cha là người bụng dạ hẹp hòi, thực chất là ghen tỵ với bà ấy! Ghen tỵ!”

“Ta nhỏ vào!” Nam từ giận dữ: “Ta ghen tỵ cái cọng lông! Một nữ nhân vừa mập vừa xấu, lại tới phiên ta ghen tỵ với nàng ta? Sinh ra ngươi liền chết, cũng không biết bị chính mình khắc chết hay là bị ngươi cái quý đòi nợ độc mồm độc miệng này khắc chết...”

Đầu Trì Nam đầy vạch đen, cảm thấy nhẫn nại của mình đã đạt tới giới hạn, cố nén bình tĩnh, chống trán, nói: “Cha nói chuyện như vậy với ta, cha sẽ hối hận.”

Nam từ thấy giọng Trì Nam từ từ yếu ớt, cho rằng mình sắp thắng, nở nụ cười đắc ý khiêu khích, hai má hiện ra lúm đồng tiền thật sâu, kiêu ngạo mà kêu gào ầm ỹ: “Ta hối hận cái cọng lông ấy! Hối hận cái gì? Lão từ cãi nhau với nha đầu kia, chưa từng hối hận! Cũng chưa từng thua...A!”

Nam từ đang kêu gào tới khúc cuối chợt kêu to một tiếng, nhìn phía sau Trì Nam, giống như gặp quỷ, sắc mặt hắn còn rục rờ hơn cái bảng pha màu. Khóe miệng Trì Nam nhếch lên thành nụ cười lạnh, ánh mắt như đang nói, ta nói rồi, ngài sẽ hối hận!

Chu Phú bung một khay bánh bao đi ra từ phòng bếp, sau đó, hắn thấy nương tử đang cãi nhau với một người, mà người kia...

“Phụ thân...”

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 48

Editor: tieutam

Betaer: nhok tình nghich

Cái khay trong tay Chu Phú rơi xuống theo tiếng nói, bánh bao lăn lóc trên đất. Hắn nhìn nam nhân đang đứng phía trước Trì Nam kia, từ chấn kinh cũng không thể miêu tả cảm giác của hắn. Rõ ràng nam nhân này trong ngày thứ hai hắn thành thân đã bị tuyên bố là qua đời, bỏ rơi nhi tử là hắn sống không nơi nương tựa.

Tại sao, tại sao mà giờ phút này ông ấy lại sống sờ sờ đứng trước mặt hắn chứ? Ông ta là ai vậy? Có phải là phụ thân hắn hay không?

Mang theo nghi vấn không ngừng, Chu Phú vọt tới trước mặt nam nhân, đánh giá trên dưới trái phải hắn vài lần, đột nhiên giơ tay nhéo da mặt nam nhân, liều mạng vừa kéo vừa nói: “Rốt cuộc ngươi là ai? Tại sao lại giống bộ dáng của phụ thân ta?”

Nam nhân bị Chu Phú kéo kéo kêu lên oa oa, dậm chân bình bịch, dồn dập hô lên: “Dừng tay! Dừng tay cho ta, tiểu tử thôi! Da mặt lão tử sắp bị con kéo rách mất rồi!”

“Ta không buông! Ngươi còn chưa nói cho ta biết, ngươi là ai?” Có đôi lúc Chu Phú cũng bướng bỉnh như vậy.

“Ta, ta là ai? Ngay cả lão tử ta còn không biết, con là đứa con bất hiếu, nhanh thả tay ra cho ta! Đau quá...”

Nam tử bị nhéo cảm thấy thật sự đau đớn, rốt cuộc bắt chấp mặt mũi, kêu lên quang quác.

Chu Phú thất thần một chút, giật mình dừng tay, chuyện này đối với hắn mà nói là còn kinh hoàng hơn cả kinh hoàng, làm sao khiến hắn tin được? Phụ thân mình đã nằm trong quan tài, bây giờ lại sờ sờ xuất hiện, mà còn không giống như là cương thi...

“Tiểu Phú Quý, sao con mới đi theo nha đầu thú không lâu đã trở nên tâm ngoan thủ lạt như vậy hả? Thậm chí ngay cả phụ thân ruột thịt cũng ra tay, đau chết mất. May mà khuôn mặt là thật.” Nam tử vừa xoa mặt mình, vừa oán giận Chu Phú hạ sát thủ đầy đau đớn.

Xoa nắn một hồi, hắn mới phát hiện chỉ có mình nói mà không có người để ý, ngẩng đầu nhìn sang phía Chu Phú bên kia, chỉ thấy trên khuôn mặt thật thà chất phác tràn đầy vẻ bi thương. Xem ra người thật thà bị uất ức, vẻ mặt kia còn khiến người khác hồ thẹn hơn người bình thường.

Chu phụ bị nhi tử nhìn chòng chọc cảm thấy hồ thẹn cúi đầu, mắt liếc sang lùm về phía bàn đá bên cạnh. Nha đầu thú tò mò về chuẩn bị xem kịch vui, ông ngằm liếc mắt ra hiệu với nàng, muốn nàng nhanh chóng đứng ra giảng hòa, nói chuyện gì gì đó. Ai ngờ Trì Nam lại như không nhìn thấy, lại còn chống cằm lên nhìn trời, khẳng định không hề liên quan tới chuyện hùng hồn mà nói lời độc ác với Chu phụ.

Cái đứa nhỏ khốn kiếp vong ân phụ nghĩa! Chu phụ thầm mắng trong lòng, nhưng mà nên giải thích thế nào với nhi tử bên kia đây?

“Ặc... Thật ra, là trong tối hôm con thành thân đó ta... Ăn tham, một miếng bánh nhân thịt lớn mắc kẹt ở cổ họng, thở không được... Phụ thân nói như vậy, con có tin hay không?” Chu phụ không cao như Chu Phú, một đôi mắt bồ câu cùng nằm trên gương mặt có má lúm đồng tiền sâu khiến thoát nhìn ông càng không có khí thế.

Chu Phú tò mò không tin, nhìn khuôn mặt càng lúc càng đỏ của ông từ trên cao xuống, lông mày nhíu chặt.

“Được rồi, đừng nhìn nữa. Ta, ta xin lỗi, còn không được sao?” Chu phụ thật sự chịu không nổi bị nhi tử nhìn khinh bỉ như vậy, rốt cuộc nhịn không được giơ tay đầu hàng.

“Chỉ nói xin lỗi à? Không có giải thích gì?”

Một câu thần nhiên, tựa như việc không liên quan đến mình lại chỉ sợ thiên hạ không loạn khê khằng bay tới từ bàn đá bên kia.

Chu phụ âm thầm giơ nắm đấm về phía Trì Nam, hung hăng mà quát: “Nha đầu thú, ngươi câm miệng cho ta!”

Gần như phải nghiêng răng nghiêng lợi, bây giờ Chu phụ sợ nhất là nhi tử hỏi ngọn ngành, lại bị nha đầu thú miệng đầy lời châm chọc nói mát châm ngoi,



đúng là đáng giận.

“Con dâu, không phải nha đầu thú! Nàng nói không sai.” Chu Phú nhìn thấy phụ thân quăng về mặt hung ác cho nương tử, cảm thấy không nói không được: “Phụ thân, trước kia người làm những chuyện không đáng tin con cũng không so đo với người. Nhưng tại sao chuyện đại sự này người cũng có thể lấy ra chơi đùa được, cũng có thể không đáng tin cậy như vậy chứ?”

Chu phụ bữu môi cúi đầu, nhỏ giọng ngập ngừng: “Ngoại trừ chuyện này, trước kia người ta nào có không đáng tin? Có nương tử đã quên phụ thân, bất hiếu!”

“Sao lại chưa từng?” Chu Phú vốn đang nổi nóng, lại gặp phải phụ thân nhà mình mở miệng nói xạo, đương nhiên không chịu để yên, căn cứ vào bằng chứng mà bảo vệ lý lẽ của mình: “Cha nhào bột rơi vào lu nước, khâu chần thì khâu cả mình vào bên trong, nhóm lửa thiêu phòng bếp, chảo sắt mới bị người xào thủng một lỗ, bắt chuột bắt tới trong nhà Trương quả phụ, khiến người cả thôn cho là bà nuôi trộm nam nhân... Còn cần con đưa ví dụ nữa không?”

“...” Sắc mặt Chu phụ càng ngày càng tái nhợt, cúi đầu càng ngày càng thấp... Ông định phản bác nhưng lại không thể nào phản bác, bởi vì mỗi một chuyện nhi tử nói đều từng xảy ra trên người ông.

“Ha ha, thật sự là cảnh tượng lịch sử huy hoàng náo nhiệt đó. Thật không biết ‘hắn’ thích cha vì cái gì?” Tri Nam nâng cằm lên, vẫn thản nhiên rảnh rang như cũ, đồng tử thông minh lạnh lợi chuyển động: “Chẳng lẽ là vì thích cha gốc ghêch giống kẻ gốc?”

“Nguoi!” Chu phụ vừa giận vừa then, quả thật muốn nhào thẳng tới cắn chết nha đầu thói nói lời ác độc kia, nhưng vương nhi tử của mình ở đây, không dám làm càn, đành phải chỉ vào Tri Nam, mím môi, tủi thân mà nhìn về phía Chu Phú.

Ai ngờ biểu tình đáng thương này của ông còn chưa kịp làm xong, ở phía bên kia lại không biết sống chết mà mở miệng nói: “Đúng rồi, tướng công, chàng có biết cha chàng đã làm một việc không đáng tin nhất là gì không?” Tri Nam không có ý tốt cong khóe môi với phụ thân Chu Phú: “So với ‘sự việc kia’ thì những cái chàng vừa nói đều không hề đáng kể chút nào.”

“...” Chu Phú khó hiểu nhìn nương tử đang vụng trộm cười, không rõ nguyên do.

Trong lòng Chu phụ cả kinh, lập tức nghĩ ra nha đầu thú muốn ra yêu sách gì, Tri Nam mới mở miệng đã thấy bóng người hiện ra trước mặt. Sau đó miệng đã bị người nào đó mạnh mẽ đè lại, nghiêng răng nghiêng lợi cộng thêm ánh mắt uy hiếp, nói: “Nếu nguoi dám nói, ta sẽ hủy đi hậu viện Tiêu gia các nguoi...”

“Phụ thân, người làm gì đó – mau buông tay!” Động tác của Chu phụ nhanh nhẹn, nhưng động tác của Chu Phú cũng không chậm. Ngay khi ông che miệng Tri Nam, đồng thời Chu Phú cũng lách mình đến bên cạnh bọn họ, kéo ngay ông già không đáng tin này, vô cùng không biết làm cách nào với phụ thân.

Bị Chu Phú một tay kéo ra, lại còn bị đẩy một cái, Chu phụ ngây ngẩn cả người, đôi mắt to lập tức chứa đầy nước mắt, quai hàm run lên, bi thương nói: “Tiểu Phú Quý, con, con lại vì một nữ nhân, đẩy ta? Con lại vì một nha đầu thói châm ngòi ly gián tình cảm phụ tử của chúng ta, đẩy ta? A... ~~~ không! Ta không thể chấp nhận thay đổi này được, ta không thể!”

“...”

Đối với hành vi đùa giỡn từ trước tới nay không thay đổi chút nào của phụ thân nhà mình, Chu Phú cũng không để ý tới ông, vẫn còn đang kiểm tra đôi má của nương tử có bị thương hay không.

Nhi tử xem nhẹ đã khiến Chu phụ cực kỳ bất mãn, không có người xem biểu diễn lúc nào cũng không khiến người ta hăng say, dứt khoát nghỉ diễn, đổi tiết mục.

“Các nguoi đủ rồi đó. Dù nói thế nào, lão tử cũng vẫn là trưởng bối, các con không thể có chút tôn trọng trưởng bối hay sao?” Nếu chiêu tranh thủ đồng tình này không thể thực hiện được, vậy ông chỉ có thể dùng thân phận áp bức người khác.

Tri Nam vẫn đang trong vòng bảo vệ nuông chiều của Chu Phú liếc mắt nhìn phụ thân Chu Phú một cái, khiến Chu phụ dậm chân: “Nha đầu thú! Ta nhìn đủ rồi! Ta, ta vì chuyện của nguoi mới hạ quyết tâm lừa gạt Tiểu Phú Quý, đã vậy nguoi còn đối phó với ta? Nguoi qua cầu rút ván! Nguoi vong ân bội nghĩa!”

Tri Nam kéo bàn tay Chu Phú đang kiểm tra cảm của nàng xuống, cảm trong lòng bàn tay, nhưn mảy lên, lạnh nhạt nói: “Vì chuyện gì của ta? Ta chỉ muốn cha giúp ta tra ra kẻ hạ độc, không ngờ cha lại trực tiếp giả chết. Ta thấy cha chắc có ý định bỏ rơi Chu Phú, đến rừng trúc trong núi này để hưởng thụ rồi.”

Bị một câu của Tri Nam nói toạc tâm tư, Chu phụ cảm thấy thể diện không còn nữa nhưng vẫn kiên cường chống đỡ, nói: “Đương, đương nhiên không phải!”

Ông sẽ không nói cho nàng biết, sở dĩ làm như vậy là lo sợ Tiểu Phú Quý càng ngày càng lải nhải. Sẽ không!

“Được rồi, phụ thân, mặc kệ là vì nguyên nhân gì, sau này người không thể ở một mình ở đây được. Người trở về bán thịt tiếp? Hay là theo chúng con về phủ công chúa?” Chu Phú đã ở cùng phụ thân hơn hai mươi năm, đối với nhân phẩm của phụ thân nhà mình đã biết chút ít. Nói suông, nói dối thành tình, những thứ này đều là tính cách đặc biệt của ông ấy, sao có thể hi vọng ông ấy sau một lần giả chết có thể đột nhiên tốt lên chứ.

“Vi sao không thể? Ta ở đây rất tốt.” Chu phụ phản đối.

Chu Phú không nghe: “Không được, nương tử không đưa con tới, con không biết thì không tính, bây giờ đã biết rồi, sao có thể để một mình phụ thân ở chỗ này?” Không phải hần lo lắng, mà phụ thân hần có đôi khi thật sự sống rất ngốc nghếch. Hơn nửa năm nay thật không rõ ông sống thế nào.

“Con cứ coi như không biết đi. Ta không đi.” Chu phụ ngoan cố chống cự.

Chu Phú kiên quyết: “Tuyệt đối không được! Theo con đi!”

“Vậy thì các con đi, ta sẽ không đi!”

“Cha có đi hay không?”

“Không – đi —— ”

Tri Nam đứng bên cạnh, thích thú nhìn hai phụ tử đối thoại, vô cùng chờ mong kết quả chiến đấu.

Trước đây nàng đã biết Chu phụ, biết từ khi ông bắt đầu quyến rũ phụ hoàng của nàng. Đối với tính tình của người này cũng phần nào hiểu rõ, giờ trò ngang ngược vô cùng vô si vô lại, phụ hoàng cũng không có cách nào với ông. Có điều lúc này, đối thủ của ông là Chu Phú, tính khí bướng bỉnh của Chu Phú đã bắt đầu, cho dù chín trâu cũng rất khó kéo lại.

Chu Phú và Chu phụ đứng đối diện nhau. Hần không nói lời nào, chỉ dùng cặp mắt đen lấy trăm tinh, đồng tử trong sáng đơn thuần nhìn chăm chăm cha mình, dường như bên trong chất chứa vô số uất ức chua xót. Chu phụ kiên trì bằng bất cứ giá nào nhưng cuối cùng lại bại trận.

“Ài, Tiểu Phú Quý, không phải là phụ thân không đi theo con, mà là...Mà là...Mà là...Ài.” Chu phụ dường như có điều khó nói.

“Mà cái gì? Có chuyện thì nói ra. Nếu cha có ý muốn bỏ rơi con, cứ việc nói thẳng. Được, cha đã nói vậy, con sẽ đi, về sau sẽ không tới làm phiền cha.” Chu Phú thật sự tức giận.

Chu phụ khó xử nhìn sang Tri Nam, chỉ hy vọng nhà đầu kia bình thường gian xảo, thời khắc mấu chốt tốt xấu gì cũng giúp một tay. Mà Tri Nam nhìn về khó xử trên mặt ông, lập tức hiểu rõ sự đau khổ của ông, ho khẽ một tiếng: “Mà là...” Khóe môi Tri Nam nhếch lên thành nụ cười: “Ông ấy đắc tội hết với văn võ bá quan năm đó. Bây giờ ông ấy trở về với chàng thì đúng là đầu óc buộc trên dây lưng quần, sẽ nguy hiểm tới tính mạng.”

Năm đó vì tình cảm của ông ấy, người này đã làm ra những chuyện không tin nổi. Đối với đám quan lại quyền quý trong kinh thành, Trương Tấn này chính là người đại diện cho ‘kẻ gian ác’. Không suy nghĩ kỹ càng mà trở về, chắc chắn sẽ tạo ra một đợt sóng không nhỏ trong kinh thành.

Chu phụ buồn rầu gật gật đầu. Nhà đầu giỏi tài ăn nói, chỉ cần tỏ ra bản thân có khả năng xảy ra nguy hiểm, sẽ không sợ Tiểu Phú Quý còn có thể hung dữ thúc ép.

Chu Phú nghe nương tử nói như vậy, nghĩ nghĩ, khi Chu phụ cho rằng hần đã thỏa hiệp thì hần lại nói: “Cha đã già như vậy, chắc hẳn bọn họ sẽ không nhận ra cha.”

“...” Chu phụ rầu rĩ, đôi khi người thành thật mà nói lời ác độc còn đã thương người khác hơn.

“Hơn nữa, cha vào ở trong phủ công chúa, có con dâu che chở, ai dám gây khó dễ cho cha? Con nói cho cha biết, nương tử rất hung dữ, người khác thấy nàng đều giống như thấy ôn thân, rất khủng khiếp...”

“...” Tri Nam chống trán, có cảm thành thật như vậy không?

Đau buồn một lát, Tri Nam thở dài một hơi, nói với Chu phụ: “Có một số việc, phải đối mặt thì vẫn nên đối mặt. Bách Lý gia đã biết thân phận của Chu Phú, đã có hành động. Nếu cha còn không xuất hiện, chắc chắn lão gia từ kia sẽ gây ra một trận sóng to gió lớn trong kinh thành.”

“...”

Chu phụ trầm mặt xuống, nhìn Chu Phú do chính mình một tay nuôi lớn, nhớ tới lão gia từ Bách Lý gia, thở dài một hơi: “Được rồi, ta biết rồi. Ta trở về với các con.” Dừng lại một lát, lại lo lắng nói: “Có điều ta cũng sẽ không bớt phóng túng, nên làm cái gì thì làm cái đó, đến lúc đó các con cũng đừng hỏi hần.”

“...”

Giữa núi rừng u tĩnh, một thỏa thuận đã đạt được như vậy. Đã từng là “Kẻ gian ác” lại trở về kinh thành, làm sao lại không đẩy lên phong ba chứ? Khi đó Tri Nam đã cảm thấy được, tương lai sẽ đầy hỗn loạn...

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

# Chương 49

Editor: nhok tình nghịch

Betaer: nhok tình nghịch

Gần đây người phủ Trường công chúa đều rất phiền não. Lần trước một vị phụ thân của Mã di nương tới đây, chỉ mấy ngày ngắn ngủi đã khiến trong phủ công chúa chóng khí mù mịt, người người cảm thấy bất an. Công chúa đại phát thần uy, đuổi người đó đi, mọi người còn chưa kịp hồi phục tinh thần thì lần này lại có một vị phụ thân của phò mã tới.

Phò mã tới phủ công chúa lâu như vậy mà cho tới bây giờ chưa từng nghe nói hẳn có một vị cha. Hơn nữa lần này người cha này còn là do công chúa tự mình đón vào phủ, cũng thông báo cho mọi người trong phủ gọi là 'lão gia'.

Nhất thời, mỗi người trong phủ không khỏi xóc lên mười phần tinh thần để đối nhân xử thế và làm việc, âm thầm quan sát tình hình phụ thân của phò mã, chỉ sợ không để ý mà phục vụ vị chủ tử này không tới nơi, chọc ra loạn như cỏ dại sẽ không tốt.

Nhưng mọi người âm thầm quan sát mấy ngày thì phát hiện vị lão gia này thật đúng là không đáng tin cậy không phải bình thường.

Ngày đầu tiên vào phủ liền lật vườn hoa công chúa thích nhất lên, vô số kỳ hoa dị thảo, các loại hoa cỏ quý giá bị nhổ tận gốc phơi dưới ánh mặt trời, chỉ còn một hơi thở, lão gia thì bình tĩnh gieo khoai tây và cây cà cùng với cải mầm.

Ngày thứ hai, lão gia nói muốn đi khắp nơi trong phủ, không xảy ra chuyện gì, phủ công chúa rất yên tĩnh.

Ngày thứ ba, phò mã không tới doanh phòng thủ thành trực, sáng sớm tinh mơ đã dẫn A Thu lật cả phủ công chúa một lần, tìm được lão gia đang uống rượu say lạc đường trong một tiểu viện nhỏ ở tít phía tây bắc.

Ngày thứ tư, công chúa đưa cho lão gia mấy tùy tùng, đề phòng lão gia lại 'đi lạc'. Sau đó, đang lúc mọi người tỉ mỉ hầu hạ thì lão gia một ngày ăn sáu bữa, ăn quá no, đánh động mọi người mời thái y tới phủ giúp tiêu thực.

Ngày thứ năm, cũng chính là hôm nay, sáng sớm thần kinh mọi người đã căng thẳng, làm chuẩn bị một cách chu đáo để đối phó với tình trạng đột phát của lão gia...

Quả nhiên, sau khi ăn sáng, Nam Viện nghênh đón giọng nói cao vút mà kiêu ngạo của lão gia: "Tìm mấy người, theo ta leo lên cây lấy trứng chim." Lão gia nói như thế.

Mọi người: ...

Công chúa từng nói mọi việc phải phối hợp với lão gia. Lệnh của công chúa họ không dám không theo —— Sau nửa canh giờ, một tiếng hét thảm truyền ra từ góc tây nam, kinh động vô số chim chóc.

"Thất bộ xà (rán cạp nong), A Phúc bị thất bộ xà cắn rồi." Một giọng lo lắng kêu lớn.

Nhất thời, tin tức này truyền khắp phủ công chúa, bọn họ nói gì nhỉ? Mười mấy năm qua, bọn họ chưa từng chạm tới trứng trên tổ chim, lão gia tới lần đầu tiên, sờ mò, trứng chim rớt, thất bộ xà cắn, bị kích thích bao.

Aiz, chỉ trách nhân phẩm A Phúc tốt thôi.

Sau khi bị thất bộ xà cắn, lão gia cứu chữa kịp thời, phong bế mạch máu của hắn, lật người một cái quay về cây, trái va phải chạm trong rừng cây nhỏ của phủ công chúa vài lần, tay áo đón gió, chân hạ xuống đất.

"Tránh ra, ta có cách cứu hắn."

Mọi người vây quanh A Phúc, lo lắng cho an nguy sinh tử của hắn, nghe lão gia nói như vậy liền nhường một con đường. Họ chỉ thấy lão gia đeo trên lưng một cái hũ lớn, bên trong phát ra tiếng 'phì phì' quỷ dị ——

"Ta bắt mười mấy con thất bộ xà. Một lần bảy bước, để chúng cắn, ít nhất có thể đi được trăm bước, như vậy A Phúc có thể ra ngoài nhờ đại phu xem rồi."

Mọi người:...Biến, ngài thắng rồi!

Xem xét trên mọi phương diện, phụ thân của phò mã chạy thật nhanh, khóc lóc kể lể với công chúa và phò mã, lại được bao che, lão gia càng như nham thạch cuồn cuộn, càng kiêu ngạo hơn. Mọi người tránh còn không kịp.

Buổi tối, ba người công chúa, phò mã và lão gia ngồi ăn cơm chung một bàn. Phò mã nhắc nhở một cách khó hiểu: "Cha, người có thể tìm việc khác để

làm không? Đứng ngày nào cũng hành hạ người trong phủ nữa." Chu Phú gấp một miếng thịt kho măng khô cho nướng tử, oán hận mà nói với cha già của mình.

Lão gia gấp một miếng thịt Đông Pha cho nhừ tử, vô tội trả lời: "Ngày nào ta cũng tìm việc để làm mà, không rảnh rỗi gì cả."

Con dâu mặt lạnh liếc ông một cái, lạnh lẽo mà nói: "Vậy cha đừng làm, trói tay chân lại, con để hạ nhân cho người ăn ba bữa cơm",

"..." Lão gia oán giận mà nhìn con dâu lòng dạ ác độc, quyết tâm không tính toán với nàng, lại than vãn với nhữ tử: "Tiểu Phú Quý là ngại cha phiền phức hả? Không sao, cha về rừng trúc, sẽ không phiền tới các con nữa."

Nói cho cùng, ông vẫn muốn rời khỏi sự ràng buộc của nhữ tử, trở về khoảng trời đất tự do của mình.

Cho Phú trợn mắt gầm lên: "Cha dám về! Con đánh gãy chân cha!"

Một lão gia nào đó rứt cổ, nhỏ giọng áp ứng: "Đáng ghét!"

Chu Phú thấy đáng về này của cha mình, bắt đắ dĩ mà đề nghị với nương tử: "Nương tử, để cha ra ngoài đi dạo đi, như vậy cũng không làm ầm ĩ trong phủ."

Vừa dứt lời, lại nghe một lão gia nào đó giọng kháng nghị: "Nhưng ta không có tiền." Tuy cuộc sống của ông luôn không giàu có gì nhưng cũng biết ra cửa đi dạo phỏ là cần tiền.

"..." Trì Nam ăn cơm xong, để đĩa xuống, không trả lời trực tiếp vấn đề của Chu Phú. Lúc khề lau miệng thì nàng nhìn Chu phụ hơi có thâm ý, chỉ thấy người ta cắn đĩa trợn to hai mắt, đồng tử đen lấy tràn đầy tình quái.

"Được. Đưa lương bổng mỗi tháng của chàng cho ông ấy. Chi tiêu của ông ấy, phòng thu chi trong phủ sẽ không bỏ ra." Trì Nam cười, nghênh đón ánh mắt khiêu khích của lão gia nào đó, bình tĩnh mà nói.

Chu Phú gật đầu: "Không thành vấn đề. Chi tiêu hàng ngày của cha để ta gánh vác."

Trì Nam hài lòng gật đầu, mỉm cười lau nước canh trên môi tướng công nhà mình, để khăn xuống, rời khỏi bàn cơm, đi về phía thư phòng.

—————CQH—————

Kể từ sau khi ở Trường Lăng về, Chú Phú liền nghe nói phần lớn con em tướng môn trong thành đều bị tấn công hoặc nhiều hoặc ít, có bị gãy tay, có gãy chân, còn có cả hôn mê như Lục phò mã.

Chỉ mấy ngày, Chu Phú gần như chạy khắp một nửa nhà làm quan trong thành, từ đầu tới cuối không sờ được chút đầu mối nào với vụ án hàng loạt này, áp lực cực lớn. Lại qua hai ngày, án thông dâm của Tam phò mã cũng không thấy tiến triển. Lục phò mã bị hôn mê cũng không khá hơn. Hấn hỏi nương tử nên làm gì thì luôn nhận được câu trả lời: Chờ một chút đi.

Hấn không hiểu nổi, nương tử còn muốn hấn chờ gì chứ?

May là lần trước đề xuất để phụ thân ra ngoài đi dạo, trong phủ liền không truyền ra tiếng tố cáo không hài hòa nào. Điều này khiến Chu Phú cảm thấy hơi dễ chịu chút.

Sáng sớm hôm đó, hấn đang định ra ngoài thì bị chặn lại nước chảy không lọt ở ngoài phủ công chúa. Những người đó tự xưng là ông chủ chương quỹ của một hiệu buôn nào đó trong thành, trong tay mỗi người đều cầm một tờ hóa đơn.

"Phò mã gia, lão thái gia của quý phủ mua một con kỳ lân vàng ở tiểu điểm, đa tạ đã chiếu cố, ba ngàn lượng."

"Phò mã gia, đây là hóa đơn tạm lão thái gia của quý phủ tự làm, ba mươi vò Trúc Diệp Thanh lâu năm, đa tạ đã chiếu cố, tám ngàn lượng."

"Lão thái gia mua một tượng Bồ tát bằng ngọc trắng ở tiểu điểm, hai vạn hai."

"Lão thái gia đặt mua tám mươi món áo mùa hạ ở tiểu điểm, một vạn lượng."

"Ba mươi cân lưỡi vịt, một vạn hai ngàn lượng."

"Mười nhánh sâm núi cuối cùng, năm vạn hai."

"Tiệm trà Vinh An, tiền trà, hai ngàn hai."

"..."

Chu Phú bị hóa đơn ào tới như thủy triều làm chóng mặt, cầm tờ cuối cùng, lắp bắp hỏi: "Tiền trà? Hai ngàn lượng?"

"Vâng. Hôm đó là sinh nhật lão thái gia. Ngài ấy bao hết kịch một ngày, bảo tất cả chi phí ngày đó đều tính cho ngài ấy..."

"..." Chu Phú cau mày, sinh nhật?

"Tám mươi món áo mùa hạ?" Một mình ông mặc?

"Vâng ạ. Tiểu điểm nằm ở đoạn đông phố Trường An, đối diện chính là Thúy Hương lâu. Lão thái gia ghét nữ tử dựa lan can bán rẻ tiếng cười mặc quá khó coi, mua tám mươi món áo cất may tinh tế tại tiểu điểm ngay tại chỗ, áo mùa hạ kiểu mới nhất tặng cho các nàng..."

"..." Chu Phú đen mặt. Mua quần áo tặng kỹ nữ?

"Sâm núi?" Thân thể phụ thân nào đó từ trước tới nay luôn rất khỏe, cần sâm núi từ lúc nào?

"Ặc, lần trước lão thái gia tới bi tiệm (tiệm thấp hèn), dám nói sâm núi của tiệm là giả, sau đó ông liền mua hết, nói không muốn để bi tiệm hại những khách hàng khác...Ha ha, lão thái gia thật là hiệp cốt nhu trằng (nghĩa hiệp từ trong xương, mềm lòng). Nhưng bi tiệm bán tuyệt đối là hàng chính phẩm, giả một đén mười."

"..." Chu Phú hoàn toàn nổi nóng.

"Chu Đại Tráng! Người đi ra cho con —— "

Phò mã rống lên, trong phủ run như cây sậy. Đám chủ nợ cho tới bây giờ chưa từng thấy chủ nhân hung ác như vậy, nhất thời bị dọa tới mức bay tán loạn như chim, quyết định ngày mai sẽ liên kết lại, tới đây đòi nợ.

Tri Nam đi ra từ phủ công chúa, nhìn Chu Phú đang gào trước phủ, lộ ra nụ cười nhẹ, ý vị thâm trường.

"Nương tử, ông ấy..." Chu Phú khóc không ra nước mắt.

Tri Nam vỗ vỗ lên vai Chu Phú như an ủi, không nói gì cả, bước lên liễn kiệu, vào triều.

Aiz, tướng công ngây thơ ơ, lại dám để mặc người kia ra đường đi dạo. Cho dù phụ hoàng nàng còn sống cũng không dám đồng ý dễ dàng như vậy. Bởi vì người nào đó chính là cuồng mua sắm trời sinh, từng có ghi chép bất lương về việc tiêu hết ba trăm ngàn lượng bạc trong quốc khố, mà lại chỉ vì mua một con chim có lông nhuộm nhiều màu...

Chu Phú gào thét không thể khiến sự tình xảy ra thay đổi, thậm chí bắt đầu từ sáng nay, cha tựa như mất tích vậy, tìm thế nào cũng không ra. Chu Phú nghĩ tới đồng hóa đơn chất như núi kia, ừ ừ cúi đầu mà tới nha môn doanh phòng thủ thành.

Vừa vào cửa liền có mấy huynh đệ đi tới. Chu Phú né tránh theo bản năng —— Hắn bị đám chương quỹ đòi nợ kia dọa sợ, chỉ sợ những huynh đệ ở chung hàng ngày này cũng lấy ra hóa đơn không giải thích được, nói với hắn: Đây là chi phí lão thái gia của quý phủ dùng cho thứ gì đó, vậy hắn thật có thể phát điên rồi.

"Tham phó, nhanh tới công thành tập hợp, có nhiệm vụ." Một đồng liêu nói với Chu Phú.

May mà không phải đòi nợ. Tâm trạng Chu Phú thả lỏng, hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Sẽ không là vụ án đả thương người ác tính chứ...Mấy ngày này đã xảy ra không dưới mười vụ, tiếp tục như vậy nữa không bị hoang mang mới là lạ.

"Thượng tướng phục hồ An Dung An tướng quân hồi triều, Tham tổng bảo chúng ta nhanh tới công thành giữ trật tự."

"Giữ trật tự?" Chu Phú khó hiểu. Một Tướng quân hồi triều, sao phải điều động binh lực, phái doanh phòng thủ thành bọn họ đi giữ trật tự?

Đồng liêu này không đợi Chu Phú hỏi xong liền vội vàng ra ngoài. Tuy trong lòng Chu Phú buồn bực nhưng cũng đi theo đại quân tới công thành.

Một canh giờ sau, Chu Phú hoàn toàn biết được sai lầm của mình trong đám người cuộn trào mãnh liệt. Vị An Tướng quân kia hồi triều, há chỉ phải phái doanh phòng thủ thành giữ trật tự? Chính là phái thiết kỵ của Hiến Viên e rằng cũng không ngăn được đám người hung mãnh này...

"A...An Tướng quân! An Tướng quân, An Tướng quân mau nhìn chỗ này, thiếp ở đây ——" Người qua đường Giáp kích tình cao vút, nước miếng tung bay.

"A...An Tướng quân, thiếp là Như Ý, Như Ý yêu quý nhất của chàng. Chàng có còn nhớ thiếp không? Có nhớ thiếp không? Nhìn thiếp bên này này, nhìn thiếp bên này này...A..." Giọng người qua đường Ất vang vọng, máu trào cuộn cuộn.

"A, rốt cuộc nhìn thấy An Tướng quân, rốt cuộc ta được nhìn thấy An Tướng quân rồi. Tốt quá, tốt quá...Tổ tông hiển linh, tổ tông phù hộ..."

"An Tướng quân, đây là hà bao thiếp thêu cho chàng, chàng nhận lấy này..."

"An Tướng quân, An lang, rốt cuộc chàng đã về. Rốt cuộc chàng đã về..."

Chu Phú ngoác tay với hơn trăm tướng sĩ doanh phòng thủ thành, chân ôm chân, đứng trung bình tấn vững vàng, khó khăn mà ngăn đám người ập tới như



Chu Phú nắm cổ Chu phụ kéo qua, móc ra tờ giấy ông giấu trong người cả ngày, kiểm chế khẩu khí nói: "Những thứ này đều là chi phí tiêu dùng của cha?"

Người nào đó ủy khuất gật đầu.

“Cha lấy đâu ra tiền?”

Người nào đó uất ức cắn cắn môi.

“Cha không có tiền, sao còn dám tiêu xài nhiều như vậy?”

Người nào đó tủi thân chớp mắt mấy cái.

“Đừng giả bộ đáng thương với tôi, nói mau!”

Chu Phú rống một tiếng dọa Chu phụ giật cả mình, lúc này mới hé môi đáp lời: “Chính vì cha không có tiền, nên mới phải ghi nợ, nếu cha có tiền nhất định sẽ trả ngay tại chỗ.”

" . . . . ." Đối với loại lời nói không biết xấu hổ này, Chu Phú cảm thấy hấn sắp té xỉu tới nơi rồi. Miễn cưỡng đứng vững lại, hấn chỉ đại vào một khoản trong tờ giấy: "Ba mươi vò Trúc Diệp Thanh đâu?" Chu Phú hỏi.

“Uống hết rồi.” Mỗ phụ thân ngốc nghếch run sợ nói.

“Sao cha có thể uống nhiều như vậy?” Chu Phú rõ ràng không tin.

“Ta lên Nam Sơn sương viên [1], khó khăn lắm mới trở lại kinh thành, nên phải mang chút rượu đi tìm lão bằng hữu chứ.” Mỗ phụ thân nêu lý do hết sức đầy đủ.

Chu Phú: . . . . .

Theo hấn biết, Nam Sơn sương viên của kinh thành là một nghĩa trang theo như lời dân gian thì là... bãi tha ma. 0d+đ-l+q-đ0 Được rồi, cha của hấn tiêu gần vạn lượng, mua ba mươi vò Trúc Diệp Thanh trăm năm, lên núi tế mộ, cũng là... Đồ bỏ toàn bộ rồi! Được lắm!

“Vậy kỳ lân vàng đâu?” Chu Phú hít sâu một hơi hỏi lại.

“... Đánh bạc thua hết rồi.” Mỗ phụ thân có chút bất đắc dĩ, dùng hết sạch tiền để ăn chơi, mặc dù thấy tiếc, nhưng dù thế nào cũng không thể đòi về, bởi vì như vậy thật không có đạo đức.

Chu Phú đỡ trán: “Thua ở sòng bạc nào?”

“Bại bởi tiểu nhi tử của tên Trần Nhị bán dầu vùng đầu ngõ. Nó để ta đoán trong túi nó có mấy quả trứng gà. Ta đoán sai.”

" . . . . ." Đây, tiểu nhi tử của Trần Nhị, năm nay hình như mới có tám tuổi..

“Vậy còn ba mươi cân lưỡi vịt đâu? Nguyên liệu nấu ăn trên quý như thế, chắc cha cũng không thể ăn hết ngay lập tức chứ?” Chu Phú hỏi điểm mấu chốt của vấn đề.

“Híc...” Mỗ phụ thân ấp úng không chịu nói, dưới áp bách cường thế cũng phải miễn cưỡng trả lời: "Cho Chu Nhị Cầu rồi.”

Chu Nhị Cầu là người của Chu gia thôn, nơi lúc nhỏ Chu Phú ở cùng phụ thân. Nếu như ba mươi cân lưỡi vịt cho trong thôn, thì Chu Phú cảm thấy tâm lý của hấn sẽ dễ chịu hơn một chút.

“Đang yên lành, sao cha lại nghĩ đến chuyện đưa lưỡi vịt cho hấn?”

“Bởi vì, vì, vì...” Hai tròng mắt của mỗ phụ thân đảo quanh bốn phía, không dám nhìn thẳng vào Chu Phú.

“Bởi vì heo nhà hấn thích ăn.”

Nói xong câu đó, mỗ phụ thân không đợi Chu Phú kịp phản ứng, dưới chân như bôi mỡ, thi triển sở học cả đời, chạy mất.

" . . . . ." Trong đầu Chu Phú trống rỗng, vì heo nhà Nhị Cầu thích ăn mà ông liền xài trên vạn lượng? Lại nói, heo thì có cái gì mà không thích ăn?

“Chu Đại Tráng, ông có giỏi thì đừng trở về nữa... Tôi muốn đánh gãy chân của ông!”

Tiếng rít gào của phò mã vang đến tận mây xanh, hù dọa vô số chim chóc. Mặt trời chiều ngả về Tây, người đã chạy tít đến tận chân trời.

---

Chu phụ chạy như điên một hồi năm mươi dặm, dạo một vòng rồi lại thêm một vòng thành mới dám thoảng nghỉ tạm. Không phải là ông sợ, mà là Chu Đại Tráng ông đời này sợ nhất là lúc nhĩ tử nổi bão, mỗi lần đều làm ông cảm thấy áy náy vô hạn, hơn nữa, nếu tính tình ngang ngược của nhĩ tử nổi lên thì sẽ liều mạng bám theo ông đến chết. Chẳng qua chỉ có phạm sai lầm chút xíu thôi, cần gì phải liều mạng dính lấy như vậy chứ?

Cho nên, chạy trốn vẫn là thực tế nhất, mỗi lần có chuyện gì, ông cứ chạy đi vài ngày, đợi đến khi nhĩ tử hết tức giận thì trở về giả bộ đáng thương, nói không chừng còn được cẩn thận quan tâm, thật quá tốt.

Người nào đó không tự giác nghĩ tới đây, sờ sờ bụng, hơi đói rồi. Ông nhìn bốn phía xung quanh một vòng, đang tính xem nên đến đâu ăn uống, lại ngoài ý muốn nhìn thấy bóng dáng của con dâu, nàng không dẫn theo tùy tùng nào mà một mình đi ra khỏi một nhà xá.

Nói đến con dâu này, Chu Đại Tráng ngay từ đầu đã có trăm ngàn lần không hài lòng rồi, nha đầu kia bên ngoài có ác danh, lại khôn lanh như khi, nhĩ tử của ông há có thể bắt bí được nàng? Nhưng ý nghĩ muốn tự do kích thích làm ông không nén nổi, lại nghĩ, nếu nha đầu kia không tốt, thì dù gì cũng là nữ nhĩ mà “hắn” sùng ái nhất, ông khề cần mõi, nhịn.

Ai ngờ bây giờ, ai, Chu phụ hỏi hận vạn phần. Để nhĩ tử cưới nàng, không chỉ không giúp ông có được tự do, ngược lại còn mất đi hậu thuẫn mạnh mẽ của nhĩ tử. Xem ra tấm lòng của nhĩ tử với con dâu đã sớm vượt qua phụ thân là ông rồi.

Đau lòng.

Nhưng mà, càng khiến ông thương tâm hơn là, con dâu của ông lại không phải là đèn cạn dầu... Ngay vừa rồi, ông tận mắt thấy nàng vừa ra khỏi nhà xá thì sau đó không bao lâu, tiểu tử An Dung xinh đẹp như hoa cũng bước ra.

Hai người không đi cùng, mà ngược lại kẻ đi trước người đi sau như để tránh hiềm nghi. Cái này, này, này... Chuyện lúc trước của nha đầu này với An tiểu tử rất huyền ảo xôn xao. Hôm nay An tiểu tử vừa tới đã đến tìm Ai, Chu phụ thờ dài một tiếng, so với An tiểu tử, chính ông là phụ thân cũng không có lòng tin gì với nhĩ tử của mình.

An tiểu tử xuất thân từ Định Viễn Hầu phủ, là công tử quý tộc ngâm thi vàng sinh ra, dung mạo anh tuấn không nói, lại còn có thiên tư thông minh, học cái gì cũng nhanh, đao thương kiếm kích, phủ việt câu xoa [2], lúc còn nhỏ đã đùa nghịch đến kinh thiên động địa. Khi đó, mỗ phụ thân còn đang làm thái y cận thân, được đi theo hoàng đế đến trường luyện binh mở mang kiến thức vài lần, quả thật không tệ, thiếu niên này rất có phong thái mãnh tướng.

Hắn ta và nha đầu... Ai, mỗ phụ thân ngẫm lại liền cảm thấy ủy khuất thay cho nhĩ tử.

Ông lác mắt mấy cái đuôi theo xe ngựa của Trì Nam, xe ngựa chạy giữa phố xá nhộn nhịp, mọi người không thấy gì cả, chỉ cảm thấy có một cơn gió lạnh thổi qua, mảnh xe phát pho theo gió, lưu lại một tàn khói lượn lờ.

Trì Nam đang nằm trên giường nệm, trong tay cầm một quyển sách, muốn đọc nhưng không thể bình ổn được tâm tình. Đột nhiên Chu phụ xông vào, mặc dù có chút ngoài ý muốn nhưng vẫn không đủ làm nàng ngạc nhiên. Nàng ổn định lại tâm tình, chuyển tâm tư lên trang sách trên tay, căn bản không muốn để ý tới khách không mời tự đến kia.

Không hề có chút dấu hiệu nào, Chu phụ đã đoạt lấy quyển sách trên tay Trì Nam, ông không vòng vo mà trực tiếp hỏi thẳng vấn đề: "An tiểu tử đã trở lại, ngươi muốn xử lý Tiểu Phú Quý như thế nào? Hòa lý?"

Mặt Trì Nam không chút thay đổi nhìn chằm chằm vào ông, một lúc lâu vẫn không nói gì, cũng không để ý tới hành vi cướp đoạt sách của ông.

". . . . ." Mỗ phụ thân nhìn biểu tình này của con dâu, tâm tư nhất thời thay nhĩ tử lạnh đi một phần. Tuy nói nếu ông là nữ nhân, so điều kiện của Tiểu Phú Quý và An tiểu tử, dùng mộng chọn ông cũng sẽ bỏ Tiểu Phú Quý mà lao vào vòng ôm của An tiểu tử. Nhưng mà... như vậy thì Tiểu Phú Quý quá đáng thương rồi.

"Tuy điều kiện của Tiểu Phú Quý không tốt, nhưng ngươi cũng không thể bỏ hắn mà có mới nói cũ, bội tình bạc nghĩa được. Nếu cha ngươi còn sống, nhất định sẽ đánh vào mộng ngươi..." Chu phụ ai oán đấu tranh lần cuối cùng.

Trì Nam trầm mặc một lát, thu hồi ánh mắt đang nhìn ngoài màn xe lại, quay sang nhìn Chu phụ, mát mẻ hỏi một câu: "Nghe nói, ngài vừa ra tay đã xài hết mười vạn lượng?"

"A..." Vẫn còn đang đắm chìm trong ai oán, Chu phụ đột nhiên nghe nàng nhắc đến việc kia, nhất thời nghẹn lời.

Trì Nam hài lòng nhếch miệng: "Ngài tiết kiệm cũng nhiều đấy nhĩ."

". . . . ." Mỗ phụ thân nhú mày, nàng như vậy là có ý gì?

"Bị Chu Phú mắng rồi phải không?" Trì Nam lại cầm một quyển sách trên giường êm bên cạnh, nhàn nhã thuận miệng nói: "Hắn mỗi tháng tiêu dùng cũng chỉ có hai lượng bạc, ngài vừa ra tay đã xài hết mười đời của hắn, bị mắng cũng đáng."

". . . . ." Mỗ phụ thân phì cười thở dài một hơi: "Ngươi rốt cuộc muốn nói cái gì?"

Trì Nam không ngần đầu lên, lấy một xấp ngân phiếu dày trong tủ nhỏ cạnh giường ra đưa cho Chu phụ, ý đồ hết sức rõ ràng.

Chu phụ nhìn ngân phiếu trước mặt, ánh mắt dính chặt không dứt ra được: "Ha, không phải là ngươi muốn dùng ngân phiếu hối lộ ta chứ? Để ta không



nói cho Tiểu Phú Quý biết chuyện người hẹn gặp với An tiểu tử? Ta nói cho người, không có cửa đâu ——!!"

Thật là, xem ông là ai vậy? Ông là loại người thấy tiền sáng mắt vậy sao? Rất rõ ràng, không phải!

“Mỗi tờ đều là một vạn lượng, ở đây có ít nhất hai mươi tờ...” Trì Nam vẫn tập trung nhìn vào sách, lạnh lạnh nói một câu.

“... Được rồi. Một khi đã như thế, ta liền thay người giấu giếm mấy ngày vậy.”

Người chưa bao giờ thấy tiền sáng mắt như Chu phụ, bình tĩnh nhận ngân phiếu hồi lộ trong tay Trì Nam, nhanh chóng nhét vào vạt áo. Cốt khí (khí phách) của ông, từ trước đến nay đều không cứng rắn như ngân phiếu. Xứ nhà đầu này gian xảo y như cha nàng, biết chắc ông không thể cự tuyệt những thứ này, thật quá đáng giận mà.

Chẳng qua, nhà đầu làm vậy cũng chỉ vì không muốn làm Tiểu Phú Quý tổn thương thôi. Nếu nàng thật sự muốn hòa ly, vậy cũng không cần dùng chiêu này với ông, trực tiếp trở về viết thư hòa ly, để Tiểu Phú Quý ký tên là được rồi.

Ừm, nếu nàng vẫn còn tình cảm với Tiểu Phú Quý, vậy ông... Thu chút tiền tiêu vặt của con dâu, cũng không có gì đáng ngại.

Đúng, không có gì đáng ngại hết.

[1] Sướng viên: Kiến trúc khu trồng cây cảnh cổ điển.

[2] Tên các loại vũ khí.

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 51

Edit: ~ Nhi ~

Beta: Sulli

Hai người cùng ngồi xe trở lại phủ công chúa, vừa xuống xe, bọn họ đã nhìn thấy hình ảnh mà có nằm mơ cũng không tưởng được.

Chu phụ rút cầm xuống đất, cứng ngắc nhìn nha đầu vẫn không có phản ứng gì kia, trong đôi mắt to đầy vẻ khó hiểu, ông âm thầm chỉ chỉ bóng người đứng trước phủ công chúa, hỏi: "Đã tìm tới cửa luôn rồi... Đối địch với Tiểu Phú Quý luôn rồi... Làm sao bây giờ?"

Thật ra không phải ông thu tiền mà không làm việc, mấu chốt là, ông chưa làm gì thì người ta đã tự động tìm tới cửa, An tiểu tử rút cuộc là muốn làm gì? Định không cho nha đầu đường lui luôn sao?

Một chiêu chủ động xuất kích này quá hung mãnh, khiến bọn họ bất ngờ không phòng ngự, bị đánh mà trở tay không kịp, mà Tiểu Phú Quý bị đánh còn không hiểu đầu đuôi câu chuyện thế nào, đầu óc choáng váng không rõ nguyên do.

Ai, Chu phụ nhìn Trì Nam vẫn lạnh mặt như cũ, trong lòng vô cùng vội vàng muốn biết, hiện giờ tâm của nha đầu rút cuộc là đặt trên ai.

Nhớ lại trình độ si mê của nàng với An tiểu tử ngày trước, Chu phụ cảm thấy lo lắng trùng trùng, Tiểu Phú Quý chỉ sợ là phải làm vật hi sinh rồi... Ai, hài nhi đáng thương của ta...

Trước cửa phủ công chúa, Chu Phú đen mặt nhìn An tướng quân trực tiếp cảm thương tới cửa khiêu chiến. Thật ra Chu Phú cũng không cảm thấy gì trước hành vi tới cửa gây hấn của hắn, quan trọng là, hắn vừa mở miệng hỏi lý do vì sao khiêu chiến, thì An tướng quân lại mị hoặc cong môi, đánh giá Chu Phú từ trên xuống dưới một lượt, quang minh chính đại nói: "Người là trượng phu của Trì Nam? Không được tốt lắm. Lúc trước ta không ở trong kinh, bây giờ ta đã trở về, người tất phải trả nàng cho ta."

Chu Phú cảm thấy trong đầu vang lên từng tiếng ong ong, mệt cho hắn còn cảm thấy vị An tướng quân dung nhan tuấn mã này là quân tử nhẹ nhàng, không ngờ chuyện đầu tiên sau khi hắn ta trở về là muốn đoạt nương tử với hắn, đây coi là gì? Nương tử từ trước đến giờ vẫn đều là của Chu Phú hắn, cái gì gọi là "tất phải trả nàng lại cho ta"?

Cây thương của An tướng quân chỉ thẳng vào mặt Chu Phú, bạch y phong lưu phóng khoáng, nụ cười bên môi vừa điên cuồng, vừa nóng nảy bá đạo: "Chắc là không bị dọa đến ngốc luôn rồi chứ? Ta đã từng nói với Trì Nam, chờ ta năm năm, năm năm sau, ta nhất định sẽ hỏi kinh cưới nàng. id\_đ\_l\_q\_đx Chỉ là tính khí của Trì Nam cao ngạo, giận dữ với ta nên mới có thể gả cho loại người cục mịch như người, người ngàn vạn lần đừng tưởng là thật. Người cùng cục cả đời, không xứng với nàng đâu."

“Người cầm mồm” Chu Phú tức giận nói: “Mặc kệ người là ai, người đều biến đi cho ta. Trì Nam là nương tử của ta, không phải là nữ nhân bằng lòng

chờ người năm năm kia, người mau trở về đi.”

“Trở về?” An Dung cười nhạt trước lời nói của Chu Phú, mạnh mẽ chỉ thẳng khiêu khích: “Đánh một trận đi, người thắng, Trì Nam là của người, ta lập tức quay về, về sau không bao giờ tới quấy nhiễu nữa, thế nào?”

“Nếu không thì sao.” Giọng nói lạnh lùng của Trì Nam chen vào giữa Chu Phú và An Dung, hai người quay đầu, nhìn thấy Trì Nam mặc một bộ áo dài màu trắng, mặt lạnh như sương, quả thật là cao quý tao nhã. Mi tâm nàng nhíu lại nhưng che giấu vô cùng tốt khiến người khác không nhìn ra được vui giận. Nàng trực tiếp đi về phía An Dung, phát tay nâng cây thương dài hắt đang chỉ vào trước mặt Chu Phú nói: “Cho dù người thắng, phủ công chúa cũng sẽ không chào đón người.”

An Dung trông quân cười ung dung, mon trón đầu thương sáng lóa nói: “Trì Nam, nàng vào trước đi, đây là chuyện của ta và hân, việc giữa nam nhân với nhau, nếu hân không chịu gánh chịu thì đó là hèn nhát, đừng nói là làm trượng phu của nàng, cho dù chỉ làm nam nhân, ta cũng không cho phép.”

Lời nói bá đạo này khiến mọi người nghe mà máu nóng sôi trào, muốn kêu oan cho Chu Phú nhưng lại e ngại uy danh của An tướng quân, không dám lên tiếng.

Trì Nam muốn mở miệng nhưng lại bị Chu Phú kéo tay, hân lắc đầu với nàng, ý bảo nàng đừng nói nữa. Trì Nam nhíu mày hỏi: “Chẳng lẽ, chàng muốn đánh nhau sao?”

Chu Phú kiên định trả lời: “Không đánh.”

Sau đó hân chuyển đổi mắt tối tăm về phía An tướng quân đang khiêu khích trước cửa, không giận mà uy nói: “Trì Nam không phải tiền đặt cược, vô luận là thắng hay thua cũng không nên có liên quan gì đến nàng.”

An Dung nhìn Chu Phú, cười lạnh nói: “Nói đến cùng cũng chỉ là người không dám. Sợ bại dưới tay ta, sợ Trì Nam đoạn tuyệt với người.”

Lời nói này kích thích thần kinh Chu Phú, hân giận dữ đánh ra một chưởng, chưởng phong sắc bén, trong nháy mắt đã phá nát con sư tử đá trước cửa phủ công chúa, sư tử đá hóa thành từng mảnh nhỏ, tản ra theo gió, bụi đất đầy trời. -D;Đ;L;Q;Đ-

“Mời người lập tức rời đi, phủ công chúa không chào đón người.” Chu Phú trầm giọng nói, thu liễm lại con giận, vẻ mặt nghiêm nghị, không giận mà uy, như thiên thần lâm trần, khí thế vạn quân.

Trì Nam bị hành động của Chu Phú làm cho hoảng sợ, nàng trước giờ chưa từng thấy Chu Phú như vậy, loại quân lâm thiên hạ không ai bì nổi đó, dường như linh hồn hân được truyền sinh khí dũng mãnh, khí thế cường đại đến mức khiến người ta không dám nhìn gần.

Đây là cảm giác được bảo hộ sao? Sau khi phụ hoàng tạ thế, chỉ còn lại một mình nàng đứng nơi đầu sóng ngọn gió, một mình chống đỡ tất cả áp lực đến từ bên ngoài, bất cứ chuyện gì cũng phải dựa vào bản thân mình để giải quyết. Bắt đầu từ khi nào, tướng công của nàng đã có năng lực có thể bảo hộ nàng như vậy rồi?

An tướng quân chứng kiến một chưởng kia của Chu Phú, hân vừa hơi ngần người đã lập tức khôi phục lại, nhìn về phía Trì Nam đang thất thần, đột nhiên hân thu trường thương, cười vang lên: “Ha ha ha, Trì Nam, nàng nói rất đúng, người này không tệ, không tầm thường như vẻ ngoài của hân.”

An Dung đột nhiên thay đổi sắc mặt làm mọi người cảm thấy thần thức một lần nữa. Hân xoay trường thương lại cầm bên hông, rồi lấy một chiếc phiến từ trong cổ tay áo ra, phong lưu tiêu sái đi đến trước mặt Chu Phú và Trì Nam, nửa thật nửa giả cười nói:

“Nhưng mà, cho dù hân không tệ thì ta cũng sẽ không buông tay. Bởi vì vô luận thế nào, đối với ta, hân cũng chỉ là tên tặc tu hú chiếm tổ chim khách[1], thừa dịp lúc ta không có ở nhà mà cướp mất trái tim nàng thôi.”

Trì Nam mặt không chút thay đổi, lạnh lùng nhíu mày: “Người muốn làm cái gì?”

An Dung cười tình quái, sắc bén quét mắt về phía Chu Phú, có chút hung ác nói: “Nàng sẽ biết.”

Nói xong, hân để lại Trì Nam mặt lạnh, Chu Phú cảm tức mà chậm chậm rời đi, vừa đi vừa phe phẩy quạt, miệng ngâm vài câu thơ về mặt trời lặn trên sông, tư thái cuồng vọng lố lác rước lấy ánh mắt hiếu kỳ lẫn hâm mộ của mọi người.

—————đi>ễn≡đàn≡kê≡quý≡đ>ôn—————

Sau khi An Dung rời đi, Trì Nam nhìn nhìn Chu Phú, cảm thấy nhất định phải nói rõ mọi chuyện từ đầu đến cuối cho rõ ràng, vì thế nàng kéo tay Chu Phú đi vào phủ công chúa.

Từ lúc bắt đầu, Chu phú đã khoanh hai tay đứng một bên xem kịch vui, ông đắm chiều nhìn theo hướng An Dung rời đi, trông mắt to đảo một vòng, chân lướt như bay đuổi theo.

Trì Nam kéo Chu Phú vào trong phòng, đóng cửa, cài then, ánh mặt trời chiều hiu hắt, sau khi cửa phòng đóng lại, trong phòng càng u ám hơn.

Trì Nam xoay người, Chu Phú đứng ngay sau lưng nàng, không thấy rõ sắc mặt, đôi mắt nương theo ánh sáng mỏng manh mà càng ánh lên trong suốt.

“Chuyện hôm nay, chàng có gì muốn hỏi ta không?” Trì Nam nói thẳng, không muốn giữa họ lại có quá nhiều hỏi han vô nghĩa.

Chu Phú chớp chớp mắt, bình tĩnh đáp: “Nàng sẽ đi cùng hần sao?”

Nếu nương tử đã hỏi trực tiếp, thì Chu Phú cũng không vòng vo nữa, mở miệng hỏi ra câu hỏi khiến hần cảm thấy sợ hãi nhất.

Tri Nam bước lên trước, nắm lấy tay Chu Phú đặt lên ngực, nghiêm mặt lắc đầu nói: “Không. Người kia đã ra khỏi cuộc đời của Tiêu Tri Nam rồi, không bao giờ còn đường về nữa.”

"....." Chu Phú không nói gì, chỉ si ngốc nhìn gò má xinh đẹp của nương tử trong bóng đêm.

“Còn gì muốn hỏi nữa không?” Tri Nam vươn tay xoa xoa hai má Chu Phú, nhìn không rõ biểu tình của hần khiến nàng hơi bất an, nàng vội vàng muốn biết lúc này hần đang nghĩ gì.

Chu Phú nắm lấy hai tay nương tử, siết chặt trong bàn tay mình, lòng bàn tay ẩm ướt đã bán đứng tâm tình khẩn trương của hần lúc này. Có trời mới biết hần đã sợ nương tử cho hần một câu trả lời không rõ ràng bao nhiêu, hần cảm thấy vị trí của mình rất bị động, toàn bộ đều lấy nương tử làm trung tâm, lỡ như nương tử không để ý tới hần, vậy hần nên tiếp tục mối quan hệ này như thế nào đây.

May mà nương tử trả lời rất kiên định, nhưng vì sao trái tim thấp thỏm của hần vẫn không thể yên tâm?

“Ta chỉ muốn hỏi một chuyện, nương tử đã trả lời ta rồi, mặc kệ là thật hay giả, ta đều sẽ tin nàng. Những chuyện khác, cứ như nàng nói đi, nếu đã qua, thì mọi chuyện sau này cứ giao cho ta là được rồi.”

Mọi chuyện sau này, cứ giao cho ta...

Tri Nam có chút cảm động đặt những lời này của Chu Phú vào trong tim, vui mừng nở nụ cười. Trầm ngâm một lát, cuối cùng nàng quyết định nói với hần mọi chuyện, dù sao hần cũng có quyền biết sự thật. Vì thế, giọng nói êm ái chậm rãi vang lên trong phòng: "An Dung... Là giấc mộng thời thiếu nữ của ta, ta không biết đó có phải là yêu hay không, nhưng ta biết ta có kỳ vọng, mong đợi đôi mắt hần nhìn ta lâu hơn, mong đợi hần luôn luôn ở bên cạnh ta, chưa từng có... Ừm...".

Nụ hôn của Chu Phú nhiệt tình như lửa, triệt để phong bế âm thanh tự thuật lại chuyện cũ của Tri Nam. Bị hần cưỡng ngạnh đè lại đầu khiến Tri Nam không thể nào nhúc nhích, chỉ có thể bị động cảm thụ nụ hôn thâm trầm bá đạo của hần. Nụ hôn này làm Tri Nam biết, kỳ thật hần không phải không để tâm, mà là vô cùng để tâm, hần để tâm đến chuyện cũ của nàng và An Dung lúc trước.

Người Tri Nam mềm nhũn, vươn hai tay ôm eo hần, dựa sát thân thể vào trong ngực hần. Chu Phú cảm nhận được sự đáp lại của nương tử, nụ hôn nóng bỏng trở nên nhẹ hơn. Hần cũng không biết lúc đó mình bị làm sao, chỉ là khi hần nghe nương tử kể lại chuyện cũ của nàng và người nọ, trong lòng hần khó chịu như bị lửa đốt, một cơn giận dữ dâng trào trong ngực, điên cuồng kêu gào bất mãn. Lúc đó hần chỉ nghĩ, vô luận là dùng biện pháp gì cũng phải khiến nương tử im lặng, vì thế, dục vọng chiến thắng lý trí, hần dùng khí lực toàn thân hôn xuống.

Nương tử phối hợp khiến lòng Chu Phú mềm đi, hần thả lỏng đôi tay đang siết chặt nàng, ôm lấy cặp mông của nàng, trêu đùa cọ xát.

Tri Nam cảm nhận được động tác của Chu Phú, nàng dịu dàng buông tay ra, kéo tay Chu Phú đi đến trước giường.

Đặt Chu Phú ngồi xuống mép giường, Tri Nam chầm nhén trong cổ nhỏ, so với đèn đuốc sáng trưng ngày thường thì ánh sáng lúc này chỉ như hạt gạo, mờ mờ tối tối, nhưng vì thứ ánh sáng mờ mờ này mới khiến không khí trong phòng càng thêm ái muội.

Lúc này Tri Nam mới quay qua nhìn Chu Phú, lại nghe thấy giọng nói khàn khàn của hần: “Cởi quần áo ra, tới đây.”

Tri Nam nhìn Chu Phú chống hai tay trên giường, ánh mắt mê ly ngắm nhìn nàng từ trên xuống dưới, mặc dù cảm thấy thẹn thùng, nhưng nàng vẫn làm theo. Từng lớp từng lớp, cớ y phục của mình, lộ ra da thịt tuyết trắng, đường cong thân thể mê người.

Yết hầu Chu Phú căng thẳng trượt lên trượt xuống, lều trại dưới đũng quần đã sớm nhô lên. Hần cố gắng chịu đựng đợi nương tử dâng mình lên tới cửa, nàng trần truồng bước đi, bầu ngực tuyết trắng lấp ló, vòng eo xoay vặn dẻo như rắn, hoa viên tam giác tươi tốt khiến người say mê, mỗi bước đi đều toát lên sự hấp dẫn không gì sánh kịp.

Tri Nam đỏ mặt đi đến trước giường, để Chu Phú ôm lấy thân thể nàng hôn mấy lần, lời nói nóng bỏng khiến lỗ chân lông dục vọng trên thân thể của nàng nở ra, trong người trống rỗng kêu gào, vội vàng muốn được nam nhân trước mắt này lấp đầy.

Chu Phú vòng ra sau lưng Tri Nam, để hai tay nàng chống lên mép giường, uốn thẳng lưng, nâng lên cái mông mượt mà, tách hai chân nàng ra. Hần kéo quần lót xuống tiến vào từ phía sau, đột nhiên đâm vào khiến Tri Nam không thoải mái kêu ra tiếng.

Loại tư thế này, lúc trước chỉ được xem trong xuân cung đồ, vẫn chưa thực hành ngoài đời, so với kiểu nằm ngửa thì tư thế này kích thích hơn, nhưng lại không thể nhìn thấy vẻ mặt kích động và nấn cầm của đối phương.

Không ngừng ra vào với tốc độ nhanh chóng khiến Tri Nam sa vào điên cuồng, nàng chống tay trên mép giường, không cần Chu Phú nâng eo cũng tự mình đưa mông lên, khẩn cầu được thỏa mãn sâu hơn.

Chu Phú gầm nhẹ một tiếng, ôm ngang lấy Tri Nam, ngã sấp xuống giường mềm mại, hần lén người lên, chộp lấy hai mắt cá chân của nàng nâng cao hơn. Tư thế xông vào này chợt khiến đầu Chu Phú nóng lên, hần quỳ một gối xuống triển khai thể công. Tri Nam cảm thấy thân thể nhẹ như bông, như bèo

không gốc bị mất trọng lực, trôi dạt rong chơi trong nước suối ẩm áp. Hai mắt nàng mê ly, mị nhân như tơ, dập dờn theo nhất cử nhất động của Chu Phú, đôi tay vô lực quán lên cánh tay chắc khỏe của hắn, ôm lấy đệm giường bên cạnh như để tránh bị cuốn trôi theo từng con sóng triều.

Giao phong qua mấy trăm hiệp, Chu Phú mới đặt thẳng Trì Nam ra, kịch liệt hôn lên đôi môi kiêu diễm ướt át, lưỡi mềm lướt qua lướt lại trên hàm răng nàng, điên cuồng chiếm đoạt, cảm thấy dưới thân đột nhiên căng thẳng, đôi mi thanh tú nhướng lên, cuồng loạn uốn éo người. Chu Phú thở gấp, dùng lực đâm vào mấy lần cuối cùng, một dòng chất lỏng nóng bỏng như dung nham phun ra, đưa Trì Nam lên một vòng cao trào kích tình mới.

[1] Cưu chiếm thước sào: Ý nói chiếm lấy thứ không phải là của mình.

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 52

Edit: Tiểu Mập Mập

Beta: Sulli

Sáng sớm ngày hôm sau, Trì Nam và Chu Phú vừa rửa mặt xong thì nghe người gác cổng báo lại, tình hình bên ngoài đang rất khó xử.

Trì Nam và Chu Phú cùng nhau đi ra, qua thời gian một đêm, nửa dặm trước cổng phủ công chúa chất đầy hoa tươi, là hoa anh đào, ở đầu cành từng đoá màu hồng nở rộ như những tinh linh. Loài hoa Trì Nam thích nhất là hoa anh đào, yêu màu sắc kia, vẻ ngoài kia, hương thơm kia... Màu sắc của hoa anh đào gần giống với màu của hoa đào, Trì Nam chợt bùng tình sai bước đi vào trong cánh đồng hoa, nâng một nhánh lên ngửi hương thơm.

“Không biết đêm qua chuyện xảy ra khi nào, hôm nay vừa mở cửa đã thấy rồi, trên chậu hoa có một mảnh giấy nhỏ có viết tên, xem tên thì hình như là phủ Định Viễn Hầu đưa tới.” Trương lão đầu làm thế nào cũng không quên được sự cảm động khi thấy cảnh tượng tốt đẹp kéo dài nửa dặm trước mắt khi vừa mở cửa.

Nếu như ông trẻ lại năm mươi tuổi, nếu như ông là nữ nhân, có người đối xử với ông như vậy, chắc chắn rằng ông sẽ quyết tâm không phải quân tuyệt không gả.

Trì Nam cầm mảnh giấy nhỏ được đính trên nhánh hoa lên, chỉ đơn giản là vài lời nói nhận lỗi và thổ lộ, nhìn nét chữ quả thật là hắn.

Đúng rồi, hoa anh đào là loài hoa hắn thích nhất. Hắn đã từng nói rằng, hoa anh đào tượng trưng cho “Chờ người trở lại”, loài hoa này tựa như người phụ nữ trong trắng, tất cả màu sắc và hương thơm cũng chỉ vì muốn chờ người thương quay lại rồi mới nở rộ.

Sắc mặt Trì Nam nặng nề, nàng rừ mi khẽ thở dài, nói với ma ma quản gia vừa mới nghe tin chạy tới: "Bỏ hết đi, đừng đặt trước cổng gây cản trở."

Quay đầu lại, thấy vẻ mặt không đổi của Chu Phú, Trì Nam hơi lo lắng, sợ trong lòng hắn cảm thấy khó chịu, vừa muốn mở miệng an ủi thì nghe Chu Phú nói: "Đừng bỏ. Một chậu cũng không để lại, đưa toàn bộ về đi. Cứ nói là ta làm."

Trì Nam nghi hoặc, hắn làm như vậy thì có gì khác với nàng lúc trước, Chu Phú thở một hơi thật dài, nói: "Hắn đưa đồ tới, dù nàng vứt bỏ cũng coi là đã nhận, trả đồ cho hắn mới xem như không kéo dài mà cũng chẳng nợ nần."

Trong mắt Chu Phú lộ ra tinh thần bất khuất kiên quyết, ánh mắt sáng ngời, từ sau khi biết đến tên An Dung này, dường như hắn thay đổi thành một người khác, cuối cùng kích thích ý chí chiến đấu mạnh nhất của hắn, hoặc nói là Chu Phú có cảm giác nguy cơ xuất ra dừng khi không e ngại sự khiêu chiến của bất cứ kẻ nào mà đối mặt hết thấy.

Sự thay đổi này, dù là Trì Nam hay tất cả mọi người đều không nghĩ đến.

“Ồ!Ồ!Ồ! Ai mà mạnh tay vậy, đưa tới nhiều hoa thật?” Ngay khi bọn hạ nhân bắt đầu bắt tay vào việc di chuyển hoa, Trì Nam và Chu Phú chuẩn bị đi vào thì một tiếng động âm ỉ truyền từ xa đến.

Chu phụ mở to mắt tràn đầy ngạc nhiên nhìn chăm chăm, lộ ra hai má lúm đồng tiền thật sâu, ông ôm lấy một gốc hoa anh đào, không để hạ nhân chuyển đi: "Đừng vứt đừng vứt, chậu này cho ta, đặt vào phòng ta đi."

“Cha, để xuống.” Chu Phú bước xuống bậc thang, không biết nói gì trước hành động phô trương của cha mình. 7D'D'L'Q'D7

“Tại sao. Mấy ngàn chậu hoa, để cho ta một chậu thì có sao? Không, ta muốn!” Chu phụ quyết tâm muốn chiếm tiện nghi, liều mạng ôm lấy chậu hoa không chịu buông tay.

Chu Phú bất đắc dĩ, thở dài: “Cha để xuống, con sẽ mua cho ngài hai chậu.”

“Có sẵn, tại sao còn phải mua?” Chu phụ bĩu môi, vô cùng khó hiểu.

“Đó là hoa của người khác, cha có buông tay hay không?” Chu Phú trừng mắt, Chu phụ sợ tới mức buông tay ngay lập tức, đứng dậy, thấy mảnh giấy nhỏ dán trên nhánh hoa mới hiểu vì sao con trai nhà mình lại tức giận như vậy, liền sửa miệng.

“Ừ, Tiểu Phú Quý con làm tốt lắm, không thể nhận hoa của người khác, tay trái cầm chặt tay trái, tay phải cầm chặt tay phải.”

Trong lòng lại âm thầm chắc lưỡi xuyết xoa, quả nhiên không thể khinh thường thực lực của An tiểu tử này, chỉ trong thời gian một đêm mà kiếm được nhiều gốc hoa anh đào như vậy, còn viết hàng ngàn tờ giấy, không đơn giản, đối thủ này của con trai tuyệt không đơn giản.

“Tôi hôm qua cha đi đâu?” Chu Phú kéo cha mình qua, hỏi.

Chu phụ bị hỏi liền bị nghẹn, đôi mắt xoay tròn hai vòng rồi mới áp ứng đáp: “Không đi đâu hết. Là... ở khách điểm một đêm, chẳng phải con không để ta trở về đây à.”

Chu Phú nghi ngờ nheo mắt, vẻ mặt lão cha nhà hắn khi gạt người luôn tuân theo một quy luật, đầu tiên là đảo mắt, sau đó cắn môi, nghĩ một chút, hắn cả kinh nói: “Không phải ngài lại đi tiêu tiền chứ?”

Nhắc tới “tiền”, Chu phụ bừng tỉnh hiểu rõ, vội vàng xua tay lắc đầu, móc vài tờ ngân phiếu ở trong ngực ra, nói với Chu Phú: “Sao có thể, con xem, ta có tiền, các khoản nợ lúc trước ta cũng đã thanh toán xong rồi, yên tâm.”

Chu Phú nhìn ngân phiếu trong tay cha mình, trong lòng ngờ vực, hỏi: “Cha lấy đâu ra tiền?”

Chu Phú lăm bắm nhưng không chịu trả lời, lúc đi đến cạnh Trì Nam vẫn im lặng không lên tiếng này giờ thì thở dài với nàng một hơi, bấy giờ mới bình chân như vại chấp tay đi về viện, Chu Phú nhìn bóng lưng của ông, cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Trải qua một buổi sáng giầy vò, Chu Phú đến doanh trạm bảo vệ đô thành thì hơi muộn, ăn tạm hai miếng bánh bột mì rồi vội vàng ra cửa.

Còn chưa kịp vào cổng nha môn thì có người tiến lên chào hỏi, nội dung chỉ đơn giản là một vài lời cổ vũ cổ lên mà thôi, Chu Phú cười xấu hổ, chắc chắn chuyện hôm qua An tướng quân tìm tới cửa gây phiền toái đã bị truyền ra vang dội khắp thành, cho nên mới tạo nên một cơn sóng không nhỏ trong phủ nha môn yên tĩnh này. D.Đ.L.Q.Đ

Chu Phú âm thầm than thở, sự kiện An tướng quân để lại cho hắn một cảm giác như trước mắt bao người bị người ta đe dọa cầm súng, nói ra thì khó xử, không nói lại bức mình, thật khó chịu.

Lúc này, hắn nghĩ đến Tam phò mã Sài Thiệu, nếu chuyện này rơi vào người hắn, với tính cách vô lại của hắn, nhất định hắn sẽ xử lý chuyện này tốt hơn mình nhiều.

Trong đầu vô cùng rối loạn, lúc Chu Phú đi qua cửa thì lướt qua một người, Cố tham tổng vội vàng gọi hắn lại: “Chu tham phó, người chờ một lát, người đã nghe nói về chuyện kia chưa?”

Chu Phú suy nghĩ một lúc: “Hả, chuyện nào?” Phỏng chừng lại là chuyện An tướng quân đây, Chu Phú một đầu đầy tuyến đen, không ngờ ngay cả người lãnh đạo trực tiếp cũng bắt đầu chú ý đến, vậy hắn phải nói chuyện này thế nào thì mới tốt đây?

“Đúng vậy, chính là chuyện đó.” Cố tham tổng không hề có tự giác.

Chu Phú nhíu mày: “Chuyện kia... Cố tham tổng cũng nghe nói sao? Cũng chẳng phải chuyện tốt gì, ngài đừng hỏi.”

Cố tham tổng cười ha ha: “Sao lại không phải chuyện tốt? Thật là một chuyện rất tốt đấy.”

“...” Chu Phú hơi ngần ra: “Ngài nói chuyện gì?”

Cố tham tổng cũng cảm thấy khó hiểu: “Không phải là chuyện kia sao!”

Chu Phú lắc đầu, trong lòng suy đoán, phỏng chừng hắn và Cố tham tổng nói chuyện một hồi, căn bản không nói cùng một chuyện, lập tức ngậm miệng không nói gì nữa.

Cố tham tổng thấy hắn như vậy thì cảm thấy buồn cười, vỗ vỗ vai hắn: “Chỉ trong một đêm hôm qua, tất cả con em thế gia bị thương trong thành đều khỏi. Gãy tay gãy chân, hôn mê bất tỉnh, tự động bị hãm hại... Tất cả mọi người đều không sao.”

Chu Phú thoát nghe tin tức cũng ngây ngẩn cả người, lập tức không thể tin hỏi: “Thật vậy sao? Vậy, vậy, đã tìm được hung thủ chưa?”

Chữa khỏi cho tất cả mọi người chỉ trong một đêm, thật khiến người khác kinh hãi, không nói đến việc chữa bệnh cần có thời gian, riêng chạy tới chạy lui từng nhà cũng đã tốn thời gian một đêm rồi... Chu Phú nghĩ đến người tới qua không về ngủ... Cha?

Chẳng lẽ là ông ấy? dien-d-a-n-l-e-q-uy-d-on

Nhưng cha trong ấn tượng của hắn, tuyệt đối sẽ không tốt như vậy, hơn nữa những loại chuyện không có thù lao, phí sức lại chẳng có kết quả tốt như

vậy ông ấy sẽ không làm. Nhưng trừ ông ấy ra, Chu Phú thật sự không nghĩ ra người nào có thể chữa khỏi cho nhiều người bị thương như vậy trong một đêm.

“Hung thủ?” Cố tham tổng bị câu hỏi của Chu Phú kéo về thực tại, thờ dãi: “Ai, chỉ có thể tìm từ từ thôi, dù sao bây giờ những quý công tử đó đều đã khỏi bệnh rồi, cũng bớt đi một chút áp lực từ những đại gia tộc, chúng ta tương đối thoải mái, tóm lại là đây là một chuyện tốt, không phải sao?”

Chu Phú sững sờ gật đầu một cái, đang định rời đi thì Cố tham tổng gọi lại nói với hắn một câu: “Chu tham phó, An tướng quân đó... Ta nhìn hắn cũng không thấy thuận mắt, chẳng qua là khuôn mặt đẹp dễ một chút, vài lần thuận lợi lập được chiến công, không có gì đáng ngại, từ trước đến giờ ta đều đứng về phía ngươi, ngươi cố lên, bảo vệ công chúa, tranh giành hăng hái cho đại lão gia bọn ta, ta xem trọng ngươi.”

"....."

Chu Phú im lặng, cuối cùng cũng không tránh thoát được đề tài này. Chỉ là, tại sao hắn bảo vệ công chúa thì có thể để bọn họ - những đại lão gia đó tranh giành hăng hái? Năm xưa vị An tướng quân kia làm ra chuyện gì khiến hắn mất hết thể diện sao? Đoạt lão bà của hắn?

Hầm hăm hồ hồ đáp lại hai tiếng, Chu Phú đi vào nơi làm việc trong nha môn, trái lo phải nghĩ vẫn cảm thấy không yên lòng, hắn muốn trở về hỏi lão đầu kia một chút xem chuyện chữa bệnh cứu người kia có phải do ông ấy làm không, nếu phải thì tại sao lại muốn làm? Nếu không phải thì là ai làm? Trong lòng quyết định vậy, sau khi nhẩn nha một vài chuyện, Chu Phú liền vội vàng chạy về phủ công chúa.

Hoa Định Viễn Hầu phủ đưa tới vẫn chưa dọn sạch, cánh hoa màu hồng vẫn tràn đầy đường đầy hèm đầy đất, cùng với hương hoa đào trong phủ công chúa mà tôn nhau sáng bừng.

Chu Phú xuống ngựa, thấy hình ảnh quen thuộc, thật muốn đỡ trán ngất xỉu.

Bách Lý thừa tướng lại tập trung lực lượng trước cổng phủ Công chúa, mà lại còn chọn ngay lúc Chu Phú và Tri Nam không có mặt trong phủ, ý đồ rất rõ ràng rồi, trong cả toà phủ chỉ có một người duy nhất đáng giá để Tướng gia huy động nhân lực, phát binh chinh thảo, người đó chính là cha của Chu Phú – Chu Đại Tráng.

Chu Phú không hiểu vì sao lão cha nhà mình lại chọc phải lão thừa tướng tính tình nóng nảy này, nhưng hắn khẳng định tuyệt đối không phải là chuyện gì tốt.

Giao ngựa cho gã sai vặt chạy đến từ chỗ người gác cổng, Chu Phú đi tới trước mặt thừa tướng đang kêu gào ầm ĩ, Bách Lý thừa tướng nhìn thoáng qua Chu Phú, trong nháy mắt vẻ mặt trở nên phức tạp.

Hiện thời dưới tình huống này, Chu Phú không có ý định tìm hiểu về mặt của Tướng gia, nhìn lão cha nhà mình cả lo phát phờ đi từ trong ra, chỉ tiếc rên sất không thành thép nói: “Tướng gia, nếu cha ta đắc tội ngài, kính xin ngài đại nhân đại lượng bỏ qua cho ông ấy.”

Trình độ xin thứ lỗi này, Chu Phú không nhớ rõ khi mình còn nhỏ đã vì lão cha gây chuyện mà nói bao nhiêu lần, không ngờ tới khi hắn trưởng thành, dù đã thành gia lập nghiệp vẫn không thoát khỏi câu nói này, than ôi.

"....." Bách Lý Thừa Tướng thấy Chu Phú thành khẩn, vòm râu ngang hơi run lên, miệng hé ra đóng lại, hình như muốn nói gì đó nhưng lại thôi, lúc lâu sau mới nói: “Đây là chuyện của ta và hắn, ngươi đừng nhúng tay.”

Chu Phú đang định nói tiếp gì đó, chợt nghe thấy cha hắn đứng trên bậc thang trước cửa phủ công chúa la ầm lên: “Bảo hắn đừng nhúng tay cái gì? Lão thất phu, giữa chúng ta thì có chuyện gì? Không phải chỉ làm vỡ vài viên ngói phá vài cái bình của nhà ngươi thôi sao, có cần theo đuổi nhiều năm vậy không?”

“Thối lắm!” Lão Tướng gia nghe Chu phụ nói, cảm thấy thật tức giận, không thèm để ý mặt mũi nữa: “Ngươi con mẹ nó hại lão tử tìm kiếm nhiều năm như vậy, lại còn không biết xấu hổ nói không có chuyện gì, ta nói cho ngươi biết, chuyện giữa chúng ta, rất lớn.”

Chu phụ lo lắng ngây ngây lơ tai, búng ráy tai ra, khiêu khích: “Vậy ngươi muốn như thế nào?”

“Ta muốn như thế nào?” Tướng gia chống nạnh, đội trời đạp đất gào lên: “Ta muốn ngươi cưới Thuý Cô làm vợ, năm đó cũng là vì ngươi, làm hại danh tiết cả đời nàng, là ngươi phá hủy cả đời nàng.”

Chu Phú chăm chú nghe, cảm thấy mi tâm giật bắn bắn, rốt cuộc giữa cha và Tướng gia có chuyện gì? Thuý Cô... là ai?

“Ta phá hủy cả đời nàng?” Chu phụ không thể tin được nên giọng nói cũng trở nên bén nhọn: “Là nàng ta phá hủy cả đời ta mới đúng.”

“Ngươi nói dối!” Lão tướng gia không kìm được lửa giận, vén ống tay áo muốn đánh nhau, may mà Chu Phú kéo cánh tay ông lại để ông bình tĩnh lại một chút.

Chu phụ hừ mũi coi thường tướng gia: “Ta nói dóc cái gì? Vì chí hướng cao cả, chứng minh sự trong sạch của nàng ta, lão tử cũng tự cung, lão thất phu ngươi còn muốn như thế nào nữa?”

“Ngươi!” Đối với sự phách lối của Chu phụ, tướng gia hất tay đang lôi kéo của Chu Phú ra, muốn xông lên phía trước níu người nào đó đánh điên cuồng, người nào đó như bôi mỡ dưới chân, chạy nẩy bước.

“Vốn là như vậy, tiện nhân đó tự mình leo lên giường ta, ta không chấp nhận nàng ta, vậy tại sao lại biến thành ta hại danh tiết cả đời của nàng ta rồi? Nàng ta có danh tiết? Vậy lão tử không có danh tiết à?”

Tướng gia ngẩng đầu ưỡn ngực, há to miệng thờ, sợ mình bị tên khốn kiếp này làm cho tức chết: “Được, ta không nói chuyện Thuý Cô với ngươi nữa, vậy nói ngọc Bàn Long, chính là bảo vật gia truyền của phủ Bách Lý bị ngươi đánh cắp, hiện đang ở đâu?”

Chu Phú líu lưỡi, cha hắn không những phá huỷ danh tiết của Thuý Cô mà còn lấy trộm bảo vật gia truyền của nhà người ta. . . Rốt cuộc ông ấy có điểm cuối không vậy?

Chu phụ không hài lòng về việc Chu Phú bênh vực thừa tướng, lắc mình vài cái liền tạo ra khoảng cách giữa Chu Phú và thừa tướng, về chuyện “ngọc Bàn Long” trong miệng Thừa Tướng cũng chẳng giấu giếm, không e dè thú nhận, buông tay vô lại nói: “Bán đi đôi lấy bánh bao rồi. Năm đó ngươi đuổi ta sít sao như vậy, lão tử bị ép tới đường cùng, trên người không lấy một xu dính túi, không thể làm gì khác hơn ngoài hạ sách này.” Chu phụ bĩu đôi môi mồm, đôi mắt to đảo đi đảo lại, thế nhưng lại bắt đầu oán trách: “Huống chi cái ngọc gì kia của nhà ngươi chất ngọc tạp nham, căn bản chẳng đáng tiền, thế mà không biết xấu hổ đuổi theo ta lâu như vậy...”

Chu Phú kinh hãi: “Cha, sao người có thể đổi ngọc gia truyền của nhà người ta để lấy bánh bao ăn chứ?” Cha hắn rõ thật là, lúc nào cũng có thể đổi mọi điểm cuối tiêu chuẩn trong lòng hắn, Chu Phú thật không còn gì để nói.

Chu phụ tròn trĩnh mặt: “Năm đó đổi được tám cái bánh bao, sáu cái bị con ăn hết.”

Chu Phú: “. . . . .”

“Trương Tấn! Nếu hôm nay lão tử ta không giết chết ngươi, lão tử không mang họ Bách Lý!” Rốt cuộc Thừa Tướng cũng nổi bão.

Chu phụ không sợ hãi: “Vậy mang họ Chu với ta đi.”

Lão Thừa Tướng càng già càng dẻo dai, nhảy xuống từ trên bậc thang, đột nhiên túm vạt áo trước của Chu phụ, hét lên:

“Lão phu có thể không so đo những chuyện đó với ngươi, nhưng mà...” Ông nhìn qua Chu Phú: “Ngươi phải nói cho ta biết, rốt cuộc tôn nhi Bách Lý Kiệt của ta ở nơi nào?”

“. . . . .” Chu phụ bị túm vạt áo trước, vậy mà vẫn có thể phát huy phong cách vô lại vô cùng nhuần nhuyễn, hai vai rung lên như bị giật mình, nói: “Không phải tôn tử đoán mệnh của ngươi đã chết rồi sao? Thi thể được đặt ở linh đường bảy ngày, Tiêu Nam còn đích thân đi phúng viếng, sao bây giờ lại hỏi ta tiểu hài tử kia ở nơi nào? Đương nhiên là hoá thành bụi đất, đâu thai chứ sao.”

Thừa Tướng giận đến mức không kìm được, rống lên một tiếng liền nâng Chu phụ qua đỉnh đầu rồi ném ra ngoài: “. . . Nói xằng nói bậy!!!”

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tài miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 53

Edit: Tiểu Mập Mạp

Beta: Sulli

“Nói xằng nói bậy!”

Bách Lý thừa tướng rống lên một tiếng, nâng cả người Chu phụ qua đỉnh đầu rồi nặng nề ném ra ngoài.

Sau khi xoay tròn ở giữa không trung vài vòng, Chu phụ đã thông dong hạ xuống đất, không hề bị thương chút nào.

“Tôn nhi của ta đột nhiên bị nhiễm bệnh chữa trị lâu mà không khỏi, ngươi dám nói không phải do ngươi giờ trò quỷ?” Bách Lý thừa tướng không kìm được giận, chỉ vào Chu phụ găm thét chất vấn.

Chu phụ ngoáy ngoáy lỗ tai, đáng vẻ như cái gì cũng không nghe thấy, cà lơ phát phơ nói: “Bỗng nhiên tôn nhi của ngươi bị nhiễm bệnh sao lại là do ta giờ trò quỷ? Lão đầu Bách Lý, đã nhiều năm như vậy, công lực ngấm máu phun người của ngươi tiền bộ không ít đâu.”

“Trương Tấn!”

“Trương cái gì Tấn hả? Trương Tấn đã bị ngươi bắn chết trong nước Ly Giang từ lâu rồi, hiện tại ta họ Chu, tên là Chu Đại Tráng, còn đây là con ta, tên là Chu Phú. Hai người chúng ta đều là tên bán thịt heo vừa bán vừa thổi, bị người người ghét bỏ, đừng gọi sai nữa đấy.” Chu phụ ngoáy tai xong, hai tay ôm ngực, vẻ mặt vô lại mở miệng.

Bách Lý thừa tướng bị biểu cảm hạ lưu của ông kích thích, càng tức giận hơn, giận đến mức râu tóc càng dựng lên, sắc mặt cũng từ màu đỏ lúc đầu biến thành màu tím, Chu Phú ở một bên thấy vậy thì kinh hãi, lo lắng lão nhân gia cứ thế ôm trái tim sắp hồng mắt mà ngã xuống, nhìn lão cha vô lại hết mức nhà mình, rốt cuộc Chu Phú không nhìn được nữa đứng dậy.

“Cha. Tạm thời ngài bớt tranh cãi đi. Bách Lý thừa tướng cũng sắp bảy mươi tuổi rồi.”

Cha hần trợn trắng mắt: “Bảy mươi tuổi thì làm sao? Có người cũng bảy mươi tuổi rồi mà tính khí vẫn còn nóng nảy, bị tức chết cũng đáng đời!”

“Cha! Ngài còn như vậy con sẽ tức giận.” Đôi lông mày rậm của Chu Phú cau lại, trong lòng Chu phụ run lên, cố gắng tự trấn định nói: “Tức giận cái gì chứ? Con cũng không phải người nóng tính.” ddieenndaanneequuyydonncom

Bách Lý thừa tướng túm lấy Chu Phú kéo hần đến trước mặt mình, chỉ vào khuôn mặt ngăm đen của hần hỏi Chu phụ: “Nói, hần có phải tôn tử Bách Lý Kiệt của ta không? Có phải hần bị người lén lút mang đi không? Lão phu không muốn nhìn nữa, lão tử cho rằng hần chính là tôn tử Bách Lý Kiệt của ta!”

Thân thể Chu phụ chợt loé lên, gạt bàn tay đang níu chặt Chu Phú của thừa tướng ra, bảo hộ Chu Phú ở sau người, trả lời lại một cách mỉa mai: “Đây là con ta, không hề có nửa xu quan hệ với người! Người gọi hần là tôn tử chẳng phải là chiếm hời của ta à, nhận ta làm nhi tử sao, ta cũng không có cái phúc kia, vào nhà Bách Lý toàn quỹ đoan mệnh của các người.”

“Người thật khinh người quá đáng! Tên thái giám chết bầm nhà người làm sao có thể có nhi tử, đừng hòng lừa gạt con mắt của lão phu.” Bách Lý thừa tướng cũng không phải dạng dễ trêu chọc, lập tức phản kích tại chỗ.

“Ai là thái giám chết bầm? Thấy người ngu chưa kia?” Chu phụ trầm mặt xuống, ông hận nhất có người nói ông là thái giám

“Là người! Đồ nam nhân không có gốc rễ, không phải thái giám thì là gì hả? Ha, không đúng, ngay cả thái giám người cũng không bằng, thái giám còn biết lễ nghĩa liêm sỉ, nhưng người lại quay lưng quên mất tổ tông, không tự trọng nằm dưới thân nam nhân, vênh cái mông lên! Lão phu sống lâu như vậy, không muốn gặp nhất là cái loại thái giám chết bầm không ra nam cũng chẳng ra nữ như người!”

“.....” Trên trán Chu phụ nổi đầy gân xanh, ông vén vạt áo lên, nhét vào trong đai lưng, nhìn tư thế có vẻ là muốn đánh một trận với Bách Lý thừa tướng.

Chu Phú thấy vậy lập tức kéo ông lại, hai cánh tay của Chu phụ bị Chu Phú giữ chặt, chỉ có thể bất đắc dĩ đá đá hai chân về phía Bách Lý thừa tướng, găm thét lên trong cơn giận dữ: “Người là đồ lão già một chân giẫm quan tài, hôm nay ta muốn giết người! Tiểu Phú Quý, con buông ra, để ta đánh hần.”

“Cha, đừng làm loạn. Ông ấy đã bảy mươi tuổi rồi, ngài đánh cái gì với ông ấy chứ? Ông ấy, ông ấy, ông ấy cũng không nói gì mà.” Chu Phú vát và giữ chặt lão cha đang nổi điên của mình, cẩn thận nhớ lại đoạn đối thoại của hai người, dù thừa tướng nói hơi khó nghe nhưng cũng đâu đến mức khiến cha hần liều mạng với người ta chứ.

“Không nói gì?” Chu phụ không thể tin được thét chói tai với nhi tử của mình: “Hần chửi ta là thái giám chết bầm, còn nói ta không biết tự trọng, thích cong mông lên để nam nhân làm!”

“.....” Chu Phú không hiểu: “Câu cuối cùng hình như không nói mà.”

“Nói!” Chu phụ kết luận: “Ta nói nói thì đúng là nói. Con buông tay, nếu không buông ta liền đánh cả con!”

“Ha, lão phu sợ người à. Đến đây, đến đây!d/đ/l/q/đ/ Xem ta vận đầu người xuống làm bò đi đại tiện!” Thừa Tướng ở phía sau không cam lòng, chỉ sợ thiên hạ không loạn nói.

Chu Phú ôm lão cha nhà mình, tránh trái tránh phải, thừa tướng đuổi đông đuổi tây, vì Chu Phú bị kẹp ở giữa nên không dám xuống tay thật sự, gấp đến độ giậm chân.

Chu phụ cũng giống như uống phải thuốc kích thích, nhảy tới nhảy lui muốn thoát khỏi sự trói buộc của Chu Phú, hai người tuổi cộng lại trên năm mươi lại cãi vã kịch liệt trước mặt đám đông như những mao đầu tiểu tử. [1]

“Người trả lại tôn tử cho ta, trả tôn tử cho ta! Chu Phú, người tránh ra.” Bách Lý thừa tướng gấp đến độ toát hết cả mồ hôi.

“Ta nhỏ vào! Tôn tử của người bị bệnh hiểm nghèo, chết yếu, ta trả lại tôn tử nhà người cái rắm” Chu phụ cũng không kém là bao.

“Hần mắc bệnh hiểm nghèo cũng là vì người.” Bách Lý thừa tướng đưa tay định túm lấy lại bị Chu Phú né nhanh, thành ra chụp hụt.

“Sao lại tại ta hả? Người thấy ta hạ độc à? Người thấy ta động tay chân với hần à?” Chu phụ vừa giãy giụa vừa găm thét.

“.....” Bách Lý thừa tướng nghe Chu phụ nói vậy chợt dừng bước lại, thờ hỏn hỏn nói: “Rốt cuộc cũng thừa nhận.”

Chu phụ không thể giải thích: “Thừa nhận cái lông gì?”

“Nếu không phải người hạ thủ, sao lại biết được hần trúng độc?” Một câu của Thừa Tướng đã nói toạc ra tất cả.



Chu phụ nhất thời cứng họng, Chu Phú giật mình nhìn cha mình: “Cha, ngài sẽ không hạ độc tôn tử của thừa tướng thật đấy chứ?”

Trong nháy mắt về mặt của Chu phụ có phần phức tạp nhìn Chu Phú, run rẩy hồi lâu mới nói được mấy chữ: “Lão tử không hạ độc!”

“Chu Phú, đừng tin hần! Năm đó hần là quốc y thánh thủ, bất kỳ loại thuốc gì rơi vào tay hần đều giống như món đồ chơi, hạ độc một đứa bé tám tuổi thì có gì khó?” Bách Lý thừa tướng càng nhìn Chu Phú càng cảm thấy thân thiết, thế nhưng bản thân Chu Phú vẫn không có loại tự giác này, vẫn giang hai cánh tay bảo vệ cha mình.

Chu phụ nhìn ánh mắt của thừa tướng thì tức giận không thôi, dứt khoát tránh khỏi ràng buộc của Chu Phú, la lối om sòm: “Được, cứ cho là ta hạ độc thì sao? Người của nhà Bách Ly các người làm hại lão tử tự tàn, lão tử với các người thù sâu như biển, hạ độc tôn tử của người cũng là hợp tình hợp lý, người làm khó dễ được ta à?”

“...” Đôi môi của Bách Lý thừa tướng run lên, đáng về rốt cuộc người cũng chịu thừa nhận, liền đưa tay muốn kéo Chu Phú qua, lại bị Chu phụ ngăn lại ở giữa: “Tôn tử của người đã chết. Chu Phú là nhi tử của ta, là nhi tử ta nhất từ bất tha mà về, không có chút quan hệ gì với nhà Bách Lý các người, lão thất phu người đừng có ý đồ với hần.”

Thừa tướng không bỏ qua, giậm chân nói: “Hần là tôn tử Bách Lý Kiệt của Bách Lý Tung Hoành ta, mới không có chút quan hệ gì với người! Người mau tránh ra, Chu Phú, ta là gia gia của con, con qua đây, về nhà với gia gia!”

Chu Phú sững sờ tại chỗ, cha hần và Thừa Tướng nói thế nào mà lại chuyển đề tài đến trên người hần rồi? Sao lại nói đến chuyện hần là nhi tử của ai, là tôn tử của ai?

“Cha...” Chu Phú khó xử nhìn cha mình, hi vọng ông cho hần một câu trả lời hợp lý.

Chu phụ nhìn Chu Phú, giọng nói rất kiên định: “Con là nhi tử của Chu Đại Tráng ta, người khác nói là gia gia con, con liền nhận à? Uống công ta nuôi sống con từng ấy năm?”

“... Con...” Chu Phú muốn tìm ra hàm nghĩa cuối cùng trong lời nói của lão cha mình nhưng vẫn không đoán ra được.

Đúng lúc hai người giằng co, một tiếng khóc om sòm như muốn kêu gào sập trời truyền đến từ ngõ hẻm.

“Phú Nhi, Phú Nhi của ta, hiện tại người nhất định phải cứu Lan di, nhất định phải cứu biểu muội của người! Phú Nhi, Phú Nhi của ta”

Giọng nói này... Chu Phú quay đầu nhìn lại, lòng muốn chết cũng xuất hiện rồi, thật là sóng trước chưa dừng sóng sau lại đến, ôi, Thái Bình Dương đau lòng [2]... Lan di tóc tai bù xù, vừa chạy vừa khóc như một bà điên, lại còn vừa khóc vừa kêu, hoàn toàn không chú ý tới hình tượng quý phụ mà ngày trước bà khoe khoang, giọng nói còn khó nghe hơn cả tiếng chiêng bể.

Bà té ngã, cuối cùng lăn đến trước mặt Chu Phú, còn chưa lên tiếng đã bịch một tiếng quỵ xuống trước mặt Chu Phú, níu lấy ống quần hần lau nước mắt: “Phú Nhi hu hu... Người phải cứu Lan di và biểu muội người. Nàng ta... quả thật là ác quỷ giết người không chớp mắt, nàng ta nói muốn giết... ta, còn muốn giết biểu muội của người, đáng thương cho biểu muội của người xinh đẹp như hoa, châu tròn ngọc sáng [3], vậy mà bây giờ bị nàng ta làm cho khổ cực thay đổi hoàn toàn, gầy như que cùi... Người phải cứu chúng ta, cứu chúng ta.”

Trong ấn tượng của Chu Phú, Lan di luôn cường thế, không có khí phách như hôm nay vẫn là lần đầu nhìn thấy, chỉ thấy bà ta mở miệng nói quang quác quang quác một tràng, thế nhưng hần nghe lại không hiểu chút nào, cái gì ác quỷ, cái gì giết người, cái gì gầy như que cùi... Hần vươn một tay đỡ bà từ dưới đất lên, hỏi: “Lan di, ngài đừng kích động, từ từ rồi nói, làm sao vậy?”

“À nữ nhân kia không phải người! Nàng ta là ác quỷ, ác quỷ! Bò từ trong địa ngục ra ngoài, đồ quỷ chết đói chết không được từ té! Quỷ thất cổ!” Lan di một hàng nước mắt nước mũi, nhìn thoáng qua ngũ quan vụn vặt giống như ác quỷ mới chui từ dưới đất lên.

“Nữ nhân kia là ai?” Chu Phú thấy bà như vậy, trong lòng cảm thấy không đành lòng.

“Là nàng ta! Chính là nàng ta! Là chính thê của thế tử! Nàng ta quả thực còn đáng sợ hơn ác quỷ, ta, ta, ta và biểu muội của người ở trong tay nàng ta chịu nhiều đau khổ hu hu.”

Chu Phú bị tiếng khóc của bà làm cho phiền lòng, chuyện bên người còn chưa xử lý tốt, chuyện bên kia lại tới, ôi chao, lúc này tâm lực quá mệt mỏi không đủ sức để nói nữa rồi.

“Hôm đó sau khi người đi, ta chưa từng gặp biểu muội người lần nào, hỏi nàng ta thì nàng ta luôn nói là nhốt nó ở phòng cũi để suy nghĩ, nhưng đã qua nhiều ngày như vậy rồi, ta... ta nghĩ như thế nào cũng không yên tâm, liền lên tới phòng chứa cũi nhìn một chút, người đoán xem ta thấy cái gì, người đoán xem ta thấy cái gì!”

Lan di trừng lớn đôi mắt mang theo sự hoảng sợ vô hạn, lộ ra đôi mắt đen bầm giống như gặp phải chuyện đáng sợ nào đó.

“Ta thấy cả người biểu muội người bị hư thối... Mặt hư thối, tay chân cũng hư thối... Tất cả đều lở loét, chảy máu mưng mủ lở loét... Nữ nhân kia thật là xấu xa, nàng ta khiến cho toàn thân biểu muội của người đều lở loét, không cho phép bất cứ ai cứu nó, để nó bị gòi bọ gặm cắn, ta, ta, ta... Hu hu... Phú Nhi, người phải cứu hai mẹ con chúng ta.”

Chu Phú nghe đến đây, cuối cùng cũng hiểu rõ Lan di nói gì, biểu muội Điệp Chi gả vào phủ thế tử, thế nhưng không chịu nổi tịch mịch, hạ một lượng xuân dược lớn với thế tử, muốn dùng thân thể giữ chân thế tử, lại bị phu nhân của thế tử coi là cái đinh trong mắt. Ngày hôm đó sau khi hãm đi, biểu muội Điệp Chi liền bị nhốt ở phòng chứa củi, chịu hình phạt tàn khốc của phu nhân, hiện tại đã ngàn cân treo sợi tóc rồi.

Thấy chết không cứu, Chu Phú tuyệt không làm được. Nhưng hắn nên cứu người như thế nào đây?

[1] Mao đầu tiểu tử: chỉ người trẻ tuổi, có ý khinh thị.

[2] Thái Bình Dương đau lòng: Tên một bài hát của Nhậm Hiền Tề, thường được chọn hát nhiều khi đi karaoke.

[3] Châu tròn ngọc sáng: so sánh tiếng ca uyển chuyển tuyệt đẹp hoặc văn tự trôi chảy thanh thoát

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 54

Edit: Sulli

"Lại là nguoi, đồ đàn bà chanh chua!"

Bách Lý thừa tướng thấy rõ kẻ béo mập đang khóc đến mức khuôn mặt vằn vện kia chính là nữ nhân lúc trước đại náo ở Tướng phủ, vốn đã tức giận không xuôi, nay lại càng phiền chán, thấy Chu Phú còn đang nói chuyện tử tế với bà ta, không nói hai lời, thừa tướng liền kéo cổ áo Lan di, vung về phía sau, thân thể quý giá của Lan di lập tức bị ném xuống.

"A, tướng gia, bà ta . ." Lan di bị ngã xuống mù mờ không rõ, Chu Phú thấy vậy muốn nói giúp, nê hà còn chưa nói xong, đã bị Bách Lý thừa tướng tảo bạo chặn lại: "Bà ta cái gì bà ta? Hiện tại là lúc nào, bà ta có thể có chuyện gì? Dù có, cũng phải chờ bên lão phu nhân giải quyết xong rồi nói."

Khi Chu Phú đang khó xử, Lan di đã hét to một tiếng vang tận mây xanh, thân hình mập mạp trở mình đứng lên, tiến về phía thừa tướng, bồng bò lên vai thừa tướng với tư thế khí trời cây, cắn mạnh tai vị tướng gia này, đau đến mức khiến Bách Lý thừa tướng kêu to.

Mặc dù Chu phụ cảm thấy nữ nhân này quen mặt, nhưng bà ta dũng mãnh như vậy, lỗ tai của lão thất phu kia cũng bị cắn ra máu, nhất thời tâm tình thật tốt, chỉ sợ thiên hạ không loạn, vỗ tay nói: "Cẩn giỏi! Mạnh vào, cắn xuống tai của hắn, tối nay cho lão tử nhắm rượu!"

Chu Phú đẩy cha mình về phía sau, vội vàng tiến lên kéo Lan di ra, thừa tướng gia bị người cắn vào tai, muốn đẩy bà ta lại sợ tai mình bị cắn mất, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, Chu Phú kéo hồi lâu, vất vả lắm mới kéo được Lan di đã không tiếc trả giá hết thấy thậm chí đến mệnh cũng không cần ra khỏi lưng thừa tướng.

"Lão già đáng chết nhà nguoi! Chính là nguoi, chính nguoi làm hại hai mẹ con ta rơi vào tình cảnh thế thảm như vậy, là nguoi, nguoi còn dám đánh lão nương, cho dù lão nương liều cái mạng này, cũng phải cắn rơi tai của nguoi! A ——"

Miệng Lan di đầy máu tươi đầm đìa, hai chân giang rộng, ngồi xuống đất nổi điên quát to, bộ dạng này muốn có bao nhiêu điên cuồng thì có bấy nhiêu điên cuồng, khiến người bên cạnh xem mà hoảng sợ, muốn tiến lên kéo bà ta, lại sợ bị bà ta nhào tới cắn loạn.

Thừa tướng bị tai lại, thờ hồn hển, cho dù ông có khí thế đối mặt với thiên quân vạn mã, lại có chút sợ hãi nữ nhân điên này, nhớ tới lời của bà ta, quả thật là vì thanh tịnh, ông mới đưa người tới Công Tôn phủ, nhưng tuy người là ông đưa đi, ông vẫn không để hai mẹ con bà ta làm cản. Vừa kẻ đơn, lại vừa quan hệ bất chính. . . Đây là chuyện cô nương nhà đứng đắn sẽ làm ư?

"Lão nương đúng là mắt bị mù, mắt bị mù mới có thể quen biết loại lang tâm cầu phế như các nguoi, đồ cặn bã giết người không chớp mắt, đẩy mẹ con chúng ta vào hố lửa, bị mất tiền đồ, nay ngay cả mệnh cũng sắp bị người giày xéo chết, ta thật sự là số khổ, số khổ. . ." "D\_Đ'L\_Q'Đ" Lan di không để ý đến hình tượng, hai chân giãy giụa, hai tay vỗ đất, bỗng nhiên chỉ vào Chu Phú, mắng tiếp: "Chu Phú, hết thấy đều do nguoi! Vì sao nguoi lại làm phò mã? Vì sao nguoi để ả công chúa đệ tiện kia đuổi chúng ta ra ngoài? Vì sao cha nguoi tên Chu Đại Trắng? Vì sao kẻ thù của cha nguoi là lão thất phu kia? Cũng bởi vì kẻ thù của cha nguoi, hắn mới không có lòng tốt đẩy mẹ con chúng ta vào tay nữ nhân độc ác kia, là nguoi!"

Tất cả mọi người ở đây cảm thấy nữ nhân này điên rồ một cách không hiểu nổi, bắt đầu nhìn Chu Phú, đồng tình vạn phần.

"Chu Phú, hết thấy đều do nguoi! Nguoi không chết từ tế được! Công chúa tiện nhân kia cũng không chết từ tế được! Các nguoi, các nguoi, toàn bộ các nguoi không chết từ tế được! Cả nhà chết hết, lão nương nguyên rủa cả nhà các nguoi chết sạch, chết sạch!"

Lan di càng mắng càng thuận miệng, càng mắng càng độc ác, làm cho người ta vô cùng chán ghét, lại không biết phải ngăn cản thế nào, đúng lúc này, tiếng mắng chửi của Lan di im bặt, một cái giày quăng mạnh vào khuôn mặt xấu xí của bà ta, lưu lại một dấu giày mang theo tơ máu.

Mọi người thán khen một tiếng giỏi, tò mò nhìn về phía giày vung tới, chỉ thấy Chu phụ đang nâng chân còn lại lên để cời giày, ngay lập tức, dùng mười

phần sức lực, một lần nữa ném giày vào mặt Lan đi.

Đang mắng hăng say, vốn không lường được sẽ gặp tai họa bất ngờ, hai mắt Lan đi trợn ngược, mang theo hai dấu giày mà bất tỉnh, mọi người bỗng cảm thấy toàn bộ thế giới thanh tịnh trong nháy mắt.

"....." Chu phụ đứng chân trần nhìn xuống mọi người, môi nhếch lên nụ cười châm chọc, mày phải nhíu lại, giống như đang nói: một đàn phé vật vô dụng, nhìn xem lão tử đối phó với nữ nhân điên này thế nào? Phục không?

Chu Phú sai người diu Lan đi đang bất tỉnh vào phủ, thừa tướng gia tai bị thương chảy máu không ngừng được thuộc hạ khuyên bảo cũng đồng ý hôm nay tạm thời hưu binh, ngày sau tái chiến, trước khi đi, giot ngón tay với Chu phụ, oán giận quát: "Món nợ giữa chúng ta ngày sau lại tính! Rửa cổ cho sạch, cách một ngày lão phu tới lấy!"

"Cút cút cút! Ngày ngày lão tử rửa cổ chờ ngươi, chỉ sợ có một số người còn không chờ được đến lúc ta chết, chính mình đã nằm trong quan tài rồi!"

Bách Lý thừa tướng run run giot ngón tay, còn muốn nói, Chu Phú thấy thế, nhanh chóng đẩy cha một cái, phối hợp với người của phủ thừa tướng nâng thừa tướng đang chảy máu lên ngựa, để bọn họ mau về trị liệu cho tướng gia mới là chuyện quan trọng nhất. điễn, đàn, lễ, quý, đôn

Thừa tướng đi rồi, trước cửa của phủ công chúa chỉ còn lại hai người Chu Phú và Chu phụ, Chu phụ vốn đang vênh vào đắc ý bỗng nhận đến ánh mắt lạnh lẽo của nhi tử, nhất thời hột hơi, rụt cổ chôn đầu, một bộ đáng thương khi làm việc sai.

Chu Phú thấy ông như vậy, bắt đắc dĩ thờ dài, hồi nhỏ cha đã nói với hắn, hắn là đứa nhỏ được nhật về, nhưng hôm nay nghe thế, dường như cũng có chỗ không hoàn toàn như vậy, chân tướng là gì, hắn không biết, chẳng lẽ đúng như lời của thừa thường, hắn là tôn tử của ông ta, mười mấy năm trước bị cha trộm đi?

"Rốt cuộc sao lại như vậy? Cha nói rõ ràng cho con." Chu Phú nhíu chặt người đang muốn chuồn đi, nghiêm mặt hỏi.

Chu phụ gấp đến độ con người đảo loạn, ấp úng hồi lâu cũng chưa nói ra nguyên do, ngay khi Chu Phú sắp mất hết nhẫn nại, chuẩn bị mắng ông, ông mới xoay người, thoát khỏi sự kìm hãm của Chu Phú mà chạy đi, nhanh như chớp đã không thấy, để lại một câu cho Chu Phú: "Ai nha, chính là một việc như vậy thôi, bây giờ lão tử còn chưa muốn nói."

"..... Cha!"

Chu Phú nhìn cha đi mất, lại một lần nữa cảm thấy bất lực.

---

Bị một đồng chuyện lớn làm phiền lòng, Chu Phú sắp xếp cho Lan đi ở viện nhỏ trong cùng phía bắc, yêu cầu có người trông coi ở ngoài, không được hẳn cho phép, không cho Lan đi ra khỏi viện nửa bước.

Sau khi qua loa dùng bữa trưa, Chu Phú chạy về nha môn, mới vừa vào cửa, liền thấy Tam phò mã, Tứ phò mã, Lục phò mã đang ngồi ở trong phòng, hỏi xong mới biết được, bọn họ là tới tìm hắn.

Chu Phú không hiểu vì sao bọn họ tìm hắn, lại bị Tam phò mã ôm vai khóc rống, nước nờ nghẹn ngào mà không nói rõ nguyên nhân, Chu Phú không hiểu ra sao, muốn an ủi cũng không biết bắt đầu từ đâu, nhìn về phía Tứ phò mã và Lục phò mã, chỉ thấy bọn họ cũng mang vẻ mặt cô đơn, buồn bức không vui.

Chuyện lúc trước xảy ra đều đã được người thần bí giải quyết hết chỉ trong một đêm, đáng nhẽ, bọn họ hẳn là phải an tâm mới đúng, tại sao vẫn hăm sâu trong sầu khổ, không thể tự thoát được?

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì rồi?" Chu Phú vỗ vỗ vào người Tam phò mã đang khóc không ngừng, muốn làm hắn bình tĩnh một chút, nói rõ ngọn nguồn sự tình.

"Ai, ngươi đừng hỏi, hỏi chúng ta cũng không tiện nói." Tam phò mã khóc lóc, đột nhiên ngẩng đầu lên từ vai Chu Phú.

"....." Chu Phú không có gì để nói, các người không tiện nói, vậy tới đây tìm hắn làm gì?

"Đại phò mã đừng hỏi, hôm nay chúng ta đến, chỉ là muốn mời ngươi cùng ăn cơm, uống chút rượu để giải sầu." Lục phò mã Mạc Kinh Hồng trước giờ thẳng thắn, lúc này ngay cả hắn cũng không nói, Chu Phú cảm thấy không hiểu, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

"Mạc đạo hữu từ chung nhu túy, từ nhập sầu tràng sầu canh sầu." [1] Tứ phò mã nhã nhặn lay nhẹ quạt giấy, nho nhã ngâm một câu thơ, khiến Chu Phú càng không hiểu.

Không thể chối từ thịnh tình, Chu Phú liền cùng ba bọn họ ra khỏi nha môn, đi đến thánh địa mua rượu trong thành —— Vọng Giang lầu.

Vọng Giang lầu mở ra tám cánh cửa, ý nghĩa là chào đón lại khách tám phương. Tọa bắc triều nam [2], sau lầu là sông lớn cuộn cuộn không dứt, mênh mông vô bờ, tầm nhìn mở rộng.

Bọn Chu Phú vào trong, tiểu nhị lập tức tiến lên tiếp đón, dựa vào thái độ và lời nói ân cần của tiểu nhị, có thể thấy Lục phò mã Mạc Kinh Hồng là

khách quen, trên lầu còn có nhả gian chuẩn bị riêng cho hấn, chuyên dùng để khách hấn mời rượu ngắm cảnh sông.

Sau khi bốn người ngồi xuống, Lục phò mã lập tức gọi mười vò nữ nhi hồng, lại bị Tam phò mã giễu cợt: "Ha ha, còn chưa ăn đủ khổ của nữ nhân sao? Uống nữ nhi hồng làm gì? Thiêu đao tử, lão tử muốn uống thiêu đao tử!"

Tam phò mã nói xong lời này, ngoại trừ Chu Phú thì ba người kia lại rơi vào sự buồn lo, Chu Phú không thể nhịn được nữa, vỗ bàn, nói: "Các người rốt cuộc làm sao vậy? Mau nói, không nói ta liền rời đi, uống rượu cũng phải uống rõ ràng đúng không?"

Ba người sầu khổ kia nhìn nhau, quyết định Tam phò mã nói ra là ổn thỏa nhất: "Lão Chu, con tức của người đừng lớn vậy chứ, mấy huynh đệ đều biết đến, người là người bị hại lớn nhất, nhưng chúng ta cũng không chịu nổi."

"Người bị hại cái gì?" Chu Phú uống một ngụm trà, nghi hoặc lâu vẫn không hiểu rõ ý tứ của Tam phò mã.

"Chính là An Dung!" Lục phò mã đoạt lấy vò rượu tiểu nhị chuẩn bị bung lên bàn, mở ra nắp che kín bụi rồi ngửa đầu uống vài ngụm lớn.

Chu Phú chớp mắt: "An Dung?"

Chính là tướng quân lưu manh vừa trở về đã có ý đồ với nương tử của hấn? Hấn ta làm sao?

"Đúng, chính là An Dung!" Tam phò mã dịch mông, ngồi càng sát Chu Phú, dùng biểu cảm "Ta biết người rất khổ" mà an ủi hấn.

Chu Phú đẩy khuôn mặt khiến người buồn nôn của Tam phò mã sang một bên, vẫn không hiểu: "An Dung làm sao?" Chẳng lẽ hấn cũng xuống tay với mấy vị công chúa khác? Tên lưu manh này!

"Lão Chu! Người cũng đừng giấu giếm, chuyện của người và An Dung, chúng ta đều nghe được, tiểu tử này vốn không là gì cả, vợ của bằng hữu không thể đùa giỡn, tuy rằng các người không phải là bằng hữu, nhưng dù gì trường công chúa cũng là phụ nữ có chồng, sao hấn có thể làm ra chuyện đó." Bộ đáng than thở của Tam phò mã, người không biết thấy còn tưởng rằng An Dung vừa trở về liền cướp nương tử của hấn.

Lúc này Chu Phú mới hiểu một chút, hấn đã nói mà, những người này sao có thể tới tìm hấn cùng uống rượu, thì ra là chuyện An Dung tới cửa đoạt vợ đã truyền khắp kinh thành, bọn họ mới chạy tới để an ủi hấn.

Nhưng mà. . . Không đúng.

Cho dù là đến an ủi hấn, nhưng vì sao cả đám bọn hấn đều bày ra vẻ mặt kia? Cảm động lấy cũng không cần như vậy.

"Sao hấn lại không làm ra chuyện đó chứ?" Lục phò mã đặt mạnh bình rượu xuống bàn, nước trong ly trà của Chu Phú lăn tăn một hồi.

"Ai!" Tứ phò mã vốn là người chưa từng uống rượu, hôm nay lại rót một chén, không nói hai lời ngửa đầu uống.

Chu Phú rốt cuộc không nhịn được: "Cho dù An Dung làm, cũng là làm với ta và Tri Nam, vì sao các người lại thờ dài?"

Cảm tình giữa huynh đệ tốt, cũng không cần tốt như vậy.

Tam phò mã cũng học bộ dáng của Tứ phò mã, khóc gió than mưa [3] thờ dài, rốt cuộc nói ra chân tướng sự tình: "An Dung. . . Hấn hấn là kẻ địch của nam nhân khắp thiên hạ, nam nhân trên hoa gheo nguyệt bữa bãi, đi đến chỗ nào cũng có thể khiến cho nữ nhân hỗn loạn như hấn, nên bị nhân đạo hủy diệt, sự tồn tại của hấn quả thực là ác mộng của dân ông có vợ như chúng ta, là địa ngục của chúng ta!"

". . . ." Chu Phú mạng máng nghe ra gì đó: "Chẳng lẽ. . . Hấn cũng đi trêu chọc tam, tứ, lục công chúa rồi hả?"

"Không có." Tứ phò mã thất hồn lạc phách lắc đầu.

"Thế thì tại sao?"

"Lão Chu! Việc trên đời này sao có thể hoàn toàn nói rõ chứ. Có đôi khi, hấn không đến trêu chọc người, nhưng người lại cố tình không chịu kiểm soát, đi trêu chọc hấn. . ."

". . . Ý của người là nói. . ."

"Sau khi An Dung trở về, mới có hai ngày, Khanh Diệp giống như nổi điên, liều lĩnh âm ỉ muốn gặp An tướng quân. . . Mỗi ngày thuê người theo dõi không nói, còn tụ tập người cùng sở thích xác định địa điểm chờ đợi, ta, ta, nón xanh này, ta mang đúng là oan uổng. . ."

"Không chỉ có Tam công chúa, Tinh Thần cũng là như vậy." Tứ phò mã cô đơn nhìn sông.

"An Nhạc cũng thay đổi." Lục phò mã phì cười vô hạn.

". . . . ."

Lúc này Chu Phú mới hiểu rõ chân tướng sự tình, không ngờ, tên An tướng quân lưu manh kia lại có sức quyến rũ lớn như vậy, khiến phần đông nữ tử ái

mộ, mà hấn lại hướng tới Trì Nam, nhất thời, Chu Phú cũng bị cảm xúc của ba người kéo vào, lâm vào ưu tư. . .

[1] Khi không thoải mái muốn uống rượu giải sầu, nhưng khi sầu muộn thì uống rượu chỉ khiến sầu càng thêm sầu.

[2] Tọa bắc triều nam: Phòng ở phía Bắc, cửa hướng về phía Nam.

[3] Khóc gió than mưa: thiếu tình cảm chân thực, ủy mị, suốt mướt

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 55

Edit: quacauphale

Beta: [Mèo]FBI & Lam Lan

Uống rượu ở Vọng Giang lâu xong, mấy vị Phò mã chán nản dựa vào cửa sổ nhìn dòng nước Vọng Giang cuộn cuộn sóng triều, cùng nhau tiến đưa ánh sáng màu hồng cuối cùng biến mất nơi chân trời.

Cô đơn thương cảm bước ra khỏi lâu liên có gia đình trong phủ của từng người đồng thời báo lại: "Mấy vị Phò mã khiến chúng tiểu nhân tìm mãi, hôm nay trong cung thiết yến thưởng sen, Thái Hậu đón gió tẩy trần cho An tướng quân, mấy vị Công chúa đã đi trước, kính xin mấy vị Phò mã chính trang rồi tới."

". . . . ."

Bọn hạ nhân truyền tin vừa đi, Tam Phò mã liền bắt đầu hô thiên thưởng địa\*: "Trời ạ, bây giờ ngay cả Thái Hậu cũng rơi vào tay giặc ư? An Dung, lão tử và ngươi không đội trời chung!!!"

\*Hô thiên thưởng địa: giậm chân kêu trời.

Từ Phò mã nghe xong càng thêm chán chường, Lục Phò mã thì ôm rượu trong ngực, Chu Phú giữ chặt Tam Phò mã say rượu suýt ngã xuống lầu, cảm thấy bất đắc dĩ.

Dạ yến thưởng sen, Thái hậu vì An tướng quân mà đón gió, trực giác của Chu Phú cho biết trận chiến tối nay - không dễ đánh.

Tam Phò mã nằm sấp trên lan can ỏi ra một ít rượu trong dạ dày, kêu la nói sáng sớm lúc ra cửa vì chuyện của An tướng quân mà âm ỉ một trận với Tam Công chúa Khanh Diệp, hiện giờ vẫn đang chiến tranh lạnh. Nếu như bây giờ hấn chủ động tiến cung thì khác gì không tiếng động đầu hàng Tam Công chúa, cho dù Chu Phú nói thế nào hấn cũng không chịu bước ra Vọng Giang lâu một bước.

Chu Phú không có biện pháp đành dùng sức khiêng hấn lên bả vai, Lục Phò mã ở bên cạnh khuyên: "Nếu tối nay ngươi không đi, vậy khác gì tăng sĩ khí quân địch, diệt uy phong chính mình? Tối nay chúng ta nhất định phải đi! Ta muốn nhìn xem An tướng quân có thể mê đảo nữ nhân khắp thiên hạ có bộ dáng gì?"

Tam Phò mã nghe xong liền dừng mọi hành động của mình.

Mấy người thật vất vả mới tiến vào cung, dạ yến thưởng sen vẫn chưa bắt đầu. Hương sen trong ngự hoa viên được gió mát thổi tới khiến khí trời không còn cái nóng của mùa hè.

Chu Phú vòng vo hai vòng mà vẫn không tìm được bóng dáng Trì Nam, hấn trần trờ quay lại chỗ mấy vị Phò mã, không khí đang lúc âm ảm bỗng có tiếng đàn du dương từ bên bờ hồ sen cách đó nửa dặm truyền đến.

Từ Phò mã đọc đủ thứ thi thư\*, nhạc khí cũng rất thông thạo, mới nghe hai tiếng liền bật thốt lên: "Đàn đầu ngựa\*\*, chỉ có người trên thảo nguyên sát biên giới mới có thể khảy đàn, thanh nhã du dương, chẳng lẽ là nhạc công trong cung mới mời sao?"

\*Thi thư: kinh thi và thư kinh.

\*\* Đàn đầu ngựa: nhạc cụ hai dây của dân tộc Mông Cổ, trên đầu cần đàn có chạm hình đầu ngựa.

Hấn vừa dứt lời thì mọi người quay lại nhìn hấn, Từ Phò mã lập tức hối hận thiếu chút nữa cắn đứt đầu lưỡi mình. Lục Phò mã hừ lạnh châm chọc, liếc Từ Phò mã học văn sâu rộng một cái.

Chu Phú giữ thân thể Tam Phò mã đang vén tay áo chuẩn bị đánh nhau lại.

An tướng quân với dung nhan xinh đẹp, tuấn đạt nhanh nhẹn từ nửa dặm bên kia hồ sen chậm chậm đi tới, bên hông chính là đàn đầu ngựa được Tứ Phò mã khen lớn, vừa đi vừa khảy đàn, không coi ai ra gì.

Nhóm nữ quyến vốn đang tụ thành tốp năm tốp ba, bốn sáu thành đảng tán gẫu với nhau vừa thấy một màn này thì ngay lập tức rục rịch, một làn sóng mới được đẩy lên. Dừng cảm nhất, dám chạy ra ngoài chính là Tiểu quận chúa của phủ tướng soái. Nàng vừa qua tuổi cập kê, bộ dáng thanh tú đáng yêu, vô cùng ngây thơ. Vì vui sướng khi nhìn thấy hấn nên nàng không chút cố kỵ chạy về phía thần tượng đang đứng giữa mọi người – An tướng quân, các nữ quyến chen chúc vây ở chỗ Quận chúa như được khích lệ và dẫn đường, họ rôi rít vén làn váy lên xông về phía An tướng quân. Trong lúc nhất thời, oanh thanh yến ngữ, khoe môi mang cười bao vây An tướng quân lỗi lạc phong lưu lại, mỗi vị mỹ nhân đều muốn cố hết sức vọt tới phía trước để gặp mặt nên âm thầm chen lấn dè ép nhau, tình cảnh vô cùng tàn khốc.

Tứ Phò mã là người vô cùng nho nhã, thấy tình cảnh này liền không kim được mà than thở: "Tổn hại mỹ tục, haizz..."

Tam Phò mã bị Chu Phú lôi kéo nên không xông về phía trước được đành tức giận uống rượu, Lục Phò mã dứt khoát ôm bình rượu tìm nơi yên tĩnh.

Trong lúc vô cùng hỗn loạn thì vài vị Công chúa đế quốc do Trì Nam dẫn đầu từ trong Nội Các đi ra. Tam Công chúa Khanh Diệp nhìn thấy đám người hỗn loạn kia liền liếc mắt khinh thường, mở miệng: "Hừ, một đám dong chi tục phẩn\* cũng dám đến gần An tướng quân."

\*dong chi tục phẩn: tầm thường.

Tứ Công chúa Tinh Thần thì ngược lại, nàng là người nho nhã lịch sự nên không nói lời nào, nhưng đôi mắt đẹp tinh mịch vẫn không kim được mà ngóang về phía xa đầu kia, nàng cắn môi dưới, đáng vẻ như vô cùng ao ước.

Lục Công chúa An Nhạc lòng dạ ngay thẳng nên dứt khoát bỏ lại mọi người, gia nhập vào đội quân đang chen chúc kia.

Nhị Công chúa Thanh Dao và tam Công chúa Khanh Diệp đồng thời xi mũi coi thường hành vi của nàng. Tam Công chúa nhún nhún nhỏ nhỏ, mặc dù khinh bỉ nhưng đôi mắt đẹp lúc nào cũng chú ý tình huống ở trong biển người. Mà nhị Công chúa, y phục của nàng ta vẫn khiến người khác phải tức giận, vóc người vẫn nóng bỏng như vậy, nếu như thường ngày thì nàng ta vốn nên tiến lên cuốn lấy An tướng quân, vậy mà hôm nay lại bày ra đáng vẻ cao sang ‘mọi người đều say mình ta tỉnh’, khiến chúng tỷ muội có phần bất ngờ.

Công chúa Thanh Dao cao ngạo giơ tay lên, hừ, cho dù miếng thịt ấy có ngon thế nào đi nữa thì nhiều người giành giật như vậy cũng không còn ý nghĩa gì, nàng yêu thích cảm giác riêng biệt hơn. Nghĩ đi nghĩ lại, Nhị Công chúa đưa mắt đến nơi nào đó, mặc dù trong lòng ngứa ngáy nhưng nàng vẫn cố gắng khắc chế bước chân rối loạn của mình, dù sao... Nàng cũng không muốn bị ném tình lần thứ hai...

An tướng quân vừa đi vừa khảy điệu nhạc du dương. Khi hấn đi qua cầu hình vòm vắt qua ao sen, Chu Phú không khỏi toát ra một thân mồ hôi lạnh vì chiếc cầu. Chiếc cầu hình vòm ở Ngự Hoa Viên nhất định là vì khảo nghiệm tới nay mà được xây nên, có thể đời này nó sẽ không còn cơ hội chịu đựng nhiều người chà đạp cùng lúc như vậy nữa.

Khuôn mặt Trì Nam lạnh nhạt, nàng tìm được bóng dáng của Chu Phú liền đi về phía hấn, đối với hỗn loạn cách đó không xa thì nàng làm như không thấy.

Ngay tại lúc nàng sắp đến gần Chu Phú, đồng thời Chu Phú cũng đứng dậy chào đón thì bỗng một bóng dáng màu trắng nhanh như gió chen vào giữa hai người. Khoảnh khắc khi An tướng quân nhìn thấy Trì Nam, hấn lập tức thoát khỏi đám người, như một công tử ăn chơi trác táng trên đường phố chặn lại đường đi của Trì Nam. Hấn đánh đàn đi xung quanh nàng, tiếng đàn du dương nhiệt tình nóng bỏng đã nói lên tâm tình của hấn vào giờ phút này. Hấn không coi ai ra gì trình diễn ra một màn đùa giỡn vô lại trước mắt mọi người.

Chúng nữ quyến không khỏi thổn thức, vô cùng hâm mộ trường Công chúa Trì Nam thật may mắn. Thì ra anh hùng An tướng quân trong lòng các nàng cũng có lúc nhu tình mật ý như thế, thật là quá bất ngờ.

Chu Phú bước ra khỏi chỗ ngồi, Trì Nam thấy vậy liền quăng cho hấn ánh mắt chó hành động thiếu suy nghĩ, lúc này Chu Phú mới kìm nén kích động muốn đánh An tướng quân toi bời tại chỗ lại. Đôi tay Trì Nam khép vào trong tay áo, mặt không chút biểu tình. Mặc dù xung quanh có âm nhạc vòng quanh nhưng trái tim lạnh lẽo của nàng vẫn không hề có dấu hiệu tan chảy, nàng làm như không thấy cái bóng đang xoay quanh bản thân mình.

An tướng quân vây quanh Trì Nam khảy đàn một lúc lâu nên đã hấp dẫn sự chú ý của tất cả mọi người ở đây, An tướng quân nhiệt tình thổ lộ, trường Công chúa mặt lạnh ứng đối. Chúng nữ quyến thấy vậy thì ảo não vì sao cử chỉ lãng mạn này không phải dành cho mình, khách nam thì âm thầm vui sướng trong lòng, hoa hồ điệp cũng có lúc đá trúng thiết bản.

Tiếng đàn gián đoạn, Trì Nam không chút lưu luyến vòng qua An tướng quân đi tới bên cạnh tướng công của mình.

Đúng lúc này phía Đông hồ sen truyền đến một tiếng hô dài: "Thái Hậu giá lâm..."

Quan khách đứng dậy nghênh đón. Thái Hậu với nét mặt rạng rỡ, mặc một bộ cung phục màu hồng rườm rà khoan thai đi tới.

"Tất cả đứng lên đi." Thái Hậu vung tay lên, quả nhiên là phong thái Phụng Nghi thiên hạ.

Tiểu Hoàng Đế theo sát phía sau, thấy Trì Nam thì hoàn toàn vứt bỏ thân phận quốc vương chạy bịch bịch về phía nàng, cái đầu nhanh chóng chúi vào trong ngực nàng: "Hoàng tỷ, hôm nay Thái Phò kiểm tra thi từ của ta, ta đã trả lời rất tốt."

Trong một thời gian mà Tiểu Hoàng Đế đã lớn thêm rồi, mới vài tháng không gặp mà thân thể đã có sự biến đổi. Trì Nam yêu quý kéo Tiểu Hoàng Đế vào trong ngực rồi sờ lên đầu cậu, dường như cậu đã cao lên không ít.

"An Dung tham kiến Ngô Hoàng, tham kiến Thái Hậu." An tướng quân tháo đàn đầu ngựa đeo bên hông xuống đưa cho cung nhân hầu hạ, sau đó tiến lên hành lễ với Hoàng Đế và Thái Hậu.

Tiểu Hoàng đế thấy An Dung tiến lên, tuy cùng là nam nhân nhưng bản thân cậu luôn tồn tại cảm giác chán ghét An Dung. Huống chi ngày trước người này còn nghĩ tới đại hoàng tử của cậu, vì vậy hẳn ta tuyệt đối không phải là người tốt lành gì. Thế nên khi An Dung thỉnh an thì tiểu Hoàng đế hếch cái mặt như bánh bao lên, cậu giận dữ quay đầu đi chỗ khác, dính ở trong ngực Trì Nam le lưỡi làm nũng.

Tính tình Thái Hậu ôn hòa, chỉ nói Hoàng Đế còn nhỏ không hiểu chuyện, rồi tươi cười hàn huyên với An Dung: "Đứng lên đi, nhiều năm không thấy, Dung ca nhi vẫn không thay đổi. Đã quen với cuộc sống tại biên quan chưa?"

An Dung nở nụ cười điên đảo chứng sinh với Thái hậu, nụ cười này đã kích khởi một số người nơi đây.

"Tạ Thái Hậu quan tâm. An Dung là người thô kệch, cuộc sống cát bay đá chạy và phong cảnh tại biên quan thích hợp với thân hơn. Mà Thái Hậu thì ngược lại, nhiều năm không gặp Thái hậu nương nương vẫn tài hoa phong nhã như xưa, gia mẫu luôn nói trên đời này thứ khiến nàng ước ao chính là dung mạo vĩnh bảo thanh xuân\* của Thái Hậu nương nương."

\*vĩnh bảo thanh xuân: ý nói trẻ mãi không già.

"Ha ha, Dung ca nhi thật biết nói chuyện."

Lời này của An Dung khiến Thái Hậu hết sức vui mừng. Bà phát phát tay, An Dung thấy vậy liền bước về phía trước, dựa theo thói quen cũ đích thân đỡ Thái Hậu đi dạo.

"Thân thể Định Viễn hầu có khỏe không?" Trong lúc đi dạo Thái hậu thuận miệng hỏi.

An Dung trả lời: "Thân thể gia phụ cũng không tệ lắm, đêm nay vì đáp tạ sự ưu ái của Thái hậu nên lát nữa gia phụ sẽ mang theo lễ tặng."

"Mang theo lễ tặng?" Thái Hậu ngạc nhiên nói: "Định Viễn hầu thật khách khí."

Vừa dứt lời thì bên kia hồ sen liền truyền đến tiếng hô: "Định Viễn hầu giá lâm. . . Bách Lý thừa tướng, Văn Viễn hầu giá lâm. . ."

Nói chuyện trong chốc lát thoáng cái đã nghênh đón ba vị trọng thần, ba vị này đang làm quan trong triều nên có thiên ti vạn lữ\* mối quan hệ, vì vậy yến thường sen sẽ mời bọn họ ngồi ở trong cung.

\*Thiên ti vạn lữ: ý chỉ rất nhiều

Thái hậu vừa nghe được ba chữ 'Văn Viễn hầu' thì trái tim nảy lên, theo ánh mắt mọi người nhìn lại đúng lúc đối mắt với ánh nhìn nóng bỏng si tình của Văn Viễn hầu. Thân thể cả hai cùng chấn động, hoá hoa từ mắt hai người bắn ra.

Ba người thỉnh an tượng trưng xong, Định Viễn hầu An Thanh sai người trình lên một hộp gỗ từ đàn chạm rồng cao cỡ nửa người, nói là đáp tạ Thái hậu vì An Dung mà mở tiệc đón gió.

Giờ khắc này, Quỳnh Quang Thái Hậu đã đặt hết tâm tư của mình trên người Văn Viễn hầu. Bà nhận lấy cái hộp rồi liếc mắt nhìn, bên trong là một chiếc đàn không dây tinh xảo.

"Đây là danh cầm Tây Vực - Thượng Huyền Nguyệt (trắng lưỡi liềm), gia phụ sai người tìm hơn mười năm mới mua được từ trong tay một vị thương nhân Giang Nam, giá trị vạn kim." An Dung đứng bên cạnh nhìn ra nở mím trong mắt Thái Hậu liền giải thích.

Quỳnh Quang Thái hậu có nghiên cứu về âm luật, nhưng đàn không dây cung thì vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, mặc kệ như thế nào thì đây cũng là tấm lòng thành, là tâm ý thì phải thưởng. Bà xoay người phân phó ma ma cận thân, nói: "Mang hai vò mỹ tửu Tuế Hoa tới đây, ban cho Định Viễn hầu."

Ma ma ứng tiếng, không lâu sau đã vội vã chạy về nói nhỏ bên tai Quỳnh Quang Thái Hậu. Thái Hậu vô cùng kinh ngạc: "Cái gì? Mỹ tửu Tuế Hoa bị người uống cạn? Ai mà lớn mật như thế?"

Mỹ tửu Tuế Hoa là độc gia bí kỹ\* của Quỳnh Quang Thái hậu, rượu này dùng hoa quả 4 mùa trong 1 năm để ủ, vì thời gian bảo tồn hoa quả không lâu nên hàng năm mỹ tửu Tuế Hoa chỉ có năm sáu vò, không phải là lúc quan trọng thì không thưởng, hôm nay lại bị người uống cạn trong một buổi sáng, thật đáng chết.

\*Độc gia bí kỹ: bí mật chỉ mình Thái Hậu biết

Vào lúc ma ma canh giữ run rẩy giải thích bỗng có một âm thanh bất cần đời truyền đến từ giữa không trung: "Là ta!"

Mọi người men theo âm thanh nhìn lại thì thấy một người bay xuống từ không trung, đôi mắt to tinh mịch, nụ cười trên môi khiến hai má hõm sâu thành lúm đồng tiền. . .

Chu Phú kinh hãi: "Phụ thân?"

Khi Chu phụ vững vàng rơi xuống đất, trở thành tiêu điểm của mọi người thì Quỳnh Quang Thái hậu bỗng nhiên đứng bật khỏi phượng ý, chỉ vào ông ta cả kinh nói: "Trương Tần. . . Lại là ngươi!"

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 56

Edit: quacauphale

Beta: [Mèo]FBI & Lam Lan

"Trương Tần. . . . . Lại là ngươi!"

Quỳnh Quang Thái hậu khiếp sợ bật dậy khỏi phượng ý, hoa dung thất sắc chỉ vào Chu phụ.

"Ha ha, chính là ta, Cùng Quang Quang, ngươi còn nhớ rõ ta sao?" Chu phụ cột nhả đi về phía Thái hậu, đi được nửa đường thì bị ngự tiền thị vệ ngăn cản. Ông ta sử dụng võ công nên chỉ trong nháy mắt đã đứng ở bên cạnh Quỳnh Quang Thái hậu.

"Không được gọi ta là Cùng Quang Quang. Vì sao ngươi còn chưa có chết?" Nét mặt Thái hậu tức giận, hai mắt trừng với Chu phụ.

"Ta đương nhiên không chết! Ngươi ước ta chết ư? Ta chết để ngươi có thể song túc song tề với tình lang của ngươi ư? Ta cho ngươi biết, nằm mơ đi." Chu phụ xoay hông ngồi lên quả án\* trước mặt Thái hậu, thuận tay cầm một trái quả táo ném lên giữa không trung, tư thái nhàn nhã.

\*quả án: bàn hoa quả

"Ngươi đi xuống cho ta, vậy còn ra thể thống gì."

Quỳnh Quang thái hậu như tiểu cô nương mười bảy mười tám tuổi gặp phải tên vô lại, bà dùng thân thể ngoan cố của Chu phụ muốn ông ta ngã từ trên bàn xuống. Chu phụ vui cười tự lấy một chiếc ghế từ trong yến hội rồi ngồi vào bên cạnh Quỳnh Quang Thái hậu. Hành vi lớn mật như thế khiến cho bọn thị vệ đều rút bội đao bên hông ra chuẩn bị tiến lên bắt người, tiếc là lại bị Thái hậu quát bảo ngưng lại: "Đều lui ra đi, ông ta là cái thứ hèn nhát, trước mặt ai gia ông ta không dám làm loạn."

Dứt lời, tất cả mọi người có mặt đều nhìn thấu quan hệ giữa Thái hậu và nam nhân đột nhiên xông vào yến trường sen là không hề tầm thường, đang suy đoán thì trong đám đông bỗng có người nhận ra gương mặt trẻ con dường như vĩnh viễn không già.

Ông ta... ông ta... ông ta chính là nam sùng dây dưa cả đời với tiên đế. Đám người càng lúc càng ồn ào, ông ta chính là kẻ thù chung của tất cả phi tần hậu cung vào năm đó, mỗi một vị phi tử không chiếm được ân sủng đều hận không thể ăn thịt gặm xương uống máu ông ta. Tương truyền rằng năm đó chỉ có Quỳnh phi cũng chính là Quỳnh Quang thái hậu bây giờ có quan hệ coi như không tệ với ông ta. Hôm nay xem ra quả thật là như thế.

Định Viễn hầu An Thanh cũng nhận ra ông, đáy lòng mặc dù nghi ngờ nhưng được che giấu rất tốt không biểu hiện trên mặt. Bách Lý thừa tướng và ông là kẻ thù gặp nhau hết sức đỏ mắt, vừa định quát lên thì bị đau nhức trên tai phải ngăn bước chân.

Đến đây thì yến trường sen chính thức bắt đầu.

Tri Nam lấy ra mặt hoa trước án đưa cho Chu Phú, nàng không chút để ý nói: "Phụ thân chàng quả là đóa hoa tuyệt thế, cho dù ở đâu cũng là dư thừa."

Chu Phú nhận lấy ly uống một hớp, hẩn nhìn phụ thân và Thái hậu chuyện trò vui vẻ liền kéo nương tử đến gần hơn, báo cho nàng biết một loạt sự kiện xảy ra trước phủ Công chúa vào ngày hôm nay.

"Bọn họ không giải thích được, Thừa Tướng nói ta là cháu của Bách Lý Kiệt hẩn, nhưng cha lại lên tiếng phủ nhận, ta bị kẹt ở giữa không biết làm thế nào." Chu Phú nói với nương tử những khốn khổ khiến hẩn phiền não cả ngày.

Tri Nam nghe xong không hề giật mình đối với chuyện đã xảy ra, nàng chỉ thần nhiên nhìn Chu Phú một cái liền chuyển hướng nhìn về phía nam nhân bên cạnh Thái hậu.

"Chu Phú, chàng đã biết thân phận thật của phụ thân chàng chưa?" Tay Tri Nam nâng mặt hoa lên, nàng quyết tâm nói với Chu Phú một chút chuyện cũ năm đó.



Chu Phú lắc đầu, hẳn không biết thân phận thực sự của phụ thân, nhưng hẳn có cảm giác như cả kinh thành này đều biết hẳn. Xem ra nương tử đã biết tiền nhân hậu quả, lúc này Chu Phú liền nghiêng tai lắng nghe.

"Nguyên danh của phụ thân chàng là Trương Tấn. Hai mươi năm trước từng là thánh thủ y học của Tiêu Quốc. Năm xưa tiên hoàng vì mệt nhọc quá độ, thân thể lại nhiễm bệnh hiểm nghèo, mà phụ thân chàng tinh thông y thuật nên đã được mời vào trong cung chẩn mạch cho tiên hoàng. Một lần chẩn mạch chính là năm năm, trong vòng năm năm bọn họ sớm chiều có nhau, tình cảm nảy sinh. Từ đó về sau tiên hoàng không hề sủng ái bất kỳ một vị phi tần nào nữa, mỗi ngày đều ở bên cạnh ông ta." Tri Nam chậm rãi kể lại chuyện cũ.

Chu Phú nghe đến mây mù dày đặc: "Nàng nói là... Cha ta thật sự... cùng tiên hoàng. . ."

Tri Nam gạt đầu một cái, trong mắt dính chút ưu sầu: "Ta không hiểu vì sao giữa bọn họ lại có chân ái, nhưng nó quả thật xảy ra. Thái độ của tiên hoàng đối với ông ấy từng khiến tất cả mọi người chia mũi nhọn vào ông. Khoảng thời gian đó trong cung xảy ra các loại âm sát, giá họa, hạ độc, chết chóc hầu như là hướng về phía ông ấy. Khi đó tuy ta còn nhỏ nhưng đã hiểu được tính nghiêm trọng của sự tình, phụ hoàng đối với ta rất tốt, cho nên ông ấy cũng rất tốt với ta. Nhưng từ tận đáy lòng ta vẫn không thể tiếp nhận tình cảm giữa bọn họ. . ."

". . . . ." Chu Phú trầm mặc, người trong miệng nương tử thật sự là người phụ thân không đáng tin nhiệm kia sao?

"Có lần nghiêm trọng nhất chính là do phủ Thừa tướng khai mào. Thừa tướng có một cháu gái rất thích phụ thân chàng, đến độ gần như si mê. Trong câu chuyện đó có bao nhiêu khúc mắc ta cũng không rõ lắm, nhưng kết quả sau cùng là cháu gái Thừa tướng bỏ lên giường phụ thân chàng, tiên đế tức giận khiến bệnh cũ tái phát, lâm thể nào cũng không chịu để phụ thân chàng chữa trị, hơn nữa còn muốn tống phụ thân chàng vào thiên lao. Phụ thân chàng không thể làm gì liền vung đao hủy vận mệnh con cháu, biểu lộ trong sạch ngay trên chính điện. . ." Tri Nam nói xong, trong con ngươi bao phủ một tầng xám xịt. Nàng vĩnh viễn sẽ không quên hình ảnh máu tanh tàn nhẫn đó, sau khi ông ta vung đao, thân thể liền cuộn vào, gương mặt tái nhợt thấm đẫm mồ hôi lạnh.

"Cuối cùng Tiên hoàng bỏ lỡ thời cơ trị liệu tốt nhất, người băng hà. Từ đó phụ thân chàng mai danh ẩn tích. Không lâu sau liền có tin tưởng tôn của Bách Lý thừa tướng thân nhiễm bệnh hiểm nghèo, chết bất đắc kỳ tử..."

Tri Nam khẽ thở ra một hơi, nói với Chu Phú lâm vào trầm tư: "Đây chính là những gì ta biết, ta không thể cho chàng bất kỳ kết luận nào, cũng không thể thay chàng phán đoán."

Chu Phú nhìn vẻ mặt bình thản của nương tử, hẳn không thể hình dung được cảm xúc nội tâm của mình lúc. Hẳn chưa bao giờ nghĩ rằng người cha đã từng sống chung lâu ngày với mình đã từng trải qua câu chuyện kinh thế hãi tục như vậy, rốt cuộc tình cảm giữa ông và tiên hoàng là như thế nào? Một mình ông đã gánh chịu bao nhiêu?

Tri Nam thấy Chu Phú không nhúc nhích thì biết mình đã truyền thụ cho hẳn nhiều chuyện quá mức chấn động nên trong nhất thời hẳn không biết ứng đối ra sao. Tri Nam đưa tay đặt lên mu bàn tay hẳn, dịu dàng cười một tiếng với hẳn: "Đừng nghĩ nhiều như vậy. Đứng sai phải trái đã trở thành quá khứ, dẫu chàng thương cảm cũng không thể thay đổi bất kỳ thứ gì. Cứ thuận theo tự nhiên thôi."

Chu Phú gạt đầu một cái, liếc mắt nhìn Bách Lý thừa tướng, trong lòng nhất thời sinh ra cảm giác nói không nên lời: "Nhưng ta thật sự chính là tôn tử của Bách Lý thừa tướng sao?"

Tri Nam theo ánh mắt của hẳn nhìn lại, mặc dù tinh thần của Bách Lý thừa tướng khỏe mạnh, nhưng râu trắng tóc bạc vẫn không thể che hết vẻ già nua của ông ta. Đối với một lão già mà nói thì việc có hai nhĩ tử một chết trận một gãy chân chính là đòn trí mạng. Hơn nữa tôn tử duy nhất đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, với ông ta thì đã kích mạnh như vậy không thể nói là không nguy hiểm đến tính mạng, ông ta có thể mạnh mẽ tiếp tục gắng gượng đến hôm nay, không ngã quỵ chỉ sợ cũng vì giữ lấy tôn nghiêm cuối cùng cho Bách Lý gia mà thôi.

"Phải hay không phải đều có duyên số. Thời cơ đến tất sẽ biết, nếu đúng là như vậy thì Bách Lý thừa tướng chính là người vui mừng nhất, nếu không phải thì chàng vẫn là nhĩ tử mà phụ thân chàng đặc ý nhất. Nghĩ mà xem, chàng cảm thấy có cái gì cần phải khổ não nữa?" Tri Nam mỉm cười dịu dàng với Chu Phú.

Chu Phú khẽ ngây dại, hẳn thật không biết mình tu mấy đời mới có được nương tử như vậy, chỉ vài câu nói đã có thể khiến cho lòng hẳn thoải mái.

"Thừa Tướng nói cháu của ông ta bị người hạ độc. Với ân oán giữa phụ thân và Thừa tướng thì người hạ độc liệu có phải là. . . . ." Mặc dù trong lòng Chu Phú không oán trách nhưng vẫn hoài nghi. Dù sao việc hạ độc tôn tử người ta, sau đó lại bắt đi cứu sống, loại chuyện như vậy cũng chỉ có người không đáng tin cậy như phụ thân hẳn mới có thể làm ra.

Tri Nam nghe Chu Phú hỏi như thế, không hề nghĩ ngợi liền lắc đầu nói: "Sẽ không! Mặc dù ông ấy hận Bách Lý gia nhưng sẽ không hạ độc một đứa trẻ." Nhưng sau khi giải độc, trực tiếp cướp đi thì có thể. Một điểm này Tri Nam không nói ra.

Chu Phú nhìn nét mặt chắc chắn của nương tử, lại nhìn phụ thân vẫn ở chỗ kia cầu nhau với Thái hậu. Đây là lần đầu tiên hẳn cảm thấy giữa hai người này có lẽ không hoàn toàn là đối chọi gay gắt như hẳn đang thấy, dù sao thì phụ thân hẳn và phụ thân nương tử bên nhau nhiều năm như vậy. Lúc mới bắt đầu nương tử không hiểu, càng về sau lại càng tiếp nhận, loại chuyển biến này khẳng định phải dựa trên cơ sở tình cảm mới có thể làm được.

Nghĩ đến ngay cả nương tử cũng tin tưởng phụ thân mình, thế mà hẳn lại ở chỗ này bụng dạ hẹp hòi hoài nghi ông, nhất thời Chu Phú cảm thấy mình cực kỳ khốn kiếp. Sau khi gỡ lên đầu ngón của mình một cái, liền nở nụ cười đối với tiểu nương tử khéo léo hiểu lòng người nhà mình.

Tri Nam thấy hẳn như thế không khỏi liếc hẳn một cái, khóe môi không kìm được nâng lên nụ cười khẽ, thanh nhã như Cốc U Lan.

An Dung cầm ly rượu trong tay si mê nhìn nụ cười của Trì Nam, chẳng bao lâu sau, nụ cười tuyệt mỹ này sẽ chỉ nở rộ vì một mình hắn. Khi đó, ở giữa trệ quốc bình thiên hạ và nhĩ nữ tình trường, hắn kiên quyết lựa chọn cái phía trước, vì hắn chắc chắn Trì Nam chính là người bạn duy nhất kiếp này của hắn, sự ái mộ và khuyh tâm của nàng là chuyện đương nhiên, cho là đợi đến sau khi hắn kiến công lập nghiệp rồi trở lại bên cạnh nàng thì tất cả đều dễ như trở bàn tay.

Nhưng hắn sai lầm rồi, sai vì đánh giá địa vị mình ở trong lòng nàng quá cao, sai vì đánh giá thấp tâm tính quật cường cao ngạo của nàng, cho đến khi nghe nói nàng xuất giá hắn mới ý thức được sự tình nghiêm trọng, ngựa không ngừng vó từ biên cương chạy về. Tâm tình hắn xúc động phần nộ, hắn muốn nhìn xem vị nam nhân may mắn được cưới nàng là người như thế nào. Có trí óc hơn hắn, thiên phú cao hơn so với hắn, hiểu được tâm tư của nữ nhân hơn hắn hay không... Dù các loại phỏng đoán cho đến khi thấy được hắn —— một người đáng đáp không xuất chúng, xuất thân không xuất chúng, là kẻ son dă chỉ có bộ xương.

Hắn yêu Trì Nam sao có thể chấp nhận việc nàng gả cho một người như vậy? Hoặc là nói, An Dung hắn sao có thể bại bởi thứ người như thế? Nhưng tiếp xúc mấy lần, ở bên trong thành hắn cũng nghe được tin đồn về hắn ta thì trong nội tâm liền dấy lên ý muốn thí thí ngấp trời. Hắn muốn so tài một lần với nam nhân đáng mạo hiểm thương kia, rốt cuộc ai sẽ thắng, mà tiền đánh cuộc, chính là trái tim Trì Nam.

"Thái hậu, Thượng Huyền Nguyệt là danh cầm Tây Vực, sao không mượn cơ hội này tìm người hiền nghệ, tặng thêm không khí?" Định Viễn hầu An Thanh ngồi ở trong bữa tiệc, nhân lúc nhàn nhả xin chỉ thị của Thái hậu.

Quỳnh Quang Thái hậu sừng sốt một chút: "Thượng Huyền Nguyệt... Chính là danh cầm vừa rồi sao?"

"Đúng vậy." An Thanh thông dong trả lời.

"Nhưng là, tuy là danh khí nhưng không có dây cung thì khảy đàn như thế nào?" Thái hậu tinh thông âm luật, lại một chữ cũng không biết đối với đàn không có dây cung này.

Định Viễn hầu đang muốn giải thích, lại nghe Chu phụ ngồi ở bên cạnh Thái hậu vượt lên mở miệng trước: "Chính là người tấu, lấy nội lực truyền thụ trong cầm, khiến cho lỗ nhỏ ở cây cầm phát ra tiếng kêu."

An Thanh có chút ngoài ý muốn, ngay sau đó gật đầu: "Không tệ. Đây cũng là phương pháp khảy đàn Thượng Huyền Nguyệt. . . . . Trương tiên sinh biết được, vậy nhất định cũng sẽ biết khảy đàn." Chỉ cần làm quan cự thần trong triều, ai không biết chuyện năm đó trong kinh thành, Trương Tấn cực kỳ phách lối, vốn cho là hắn đã vắng mặt tại nhân thế, hôm nay đột nhiên xuất hiện, ngược lại khiến hắn có chút ngoài ý muốn đấy.

"Không không không, đánh đàn, ta một chữ cũng không biết." Chu phụ khoát tay cự tuyệt.

"Ha ha, Trương tiên sinh quá khiêm nhượng." An Thanh nói một câu giả dối khách sáo, rồi sau đó liền chỉ vào Văn Viễn hầu Bách Lý Kỳ đang si ngốc nhìn Quỳnh Quang thái hậu, nói: "Nghe tiếng Văn Viễn hầu văn võ song toàn đã lâu, trình độ âm luật được ca tụng, được chân truyền nhạc môn của Ly Viên Lão tổ, chắc hẳn khảy đàn không dây cũng dễ như trở bàn tay, sao không cho mời Hầu gia hiến một khúc trước mặt mọi người, lấy được tiếng cười của Thái hậu?"

Thái hậu nghe được có người có thể khảy đàn không dây, nhất thời hứng thú, lại nghe nói người nọ chính là oan gia cùng nàng liếc mắt đưa tình chưa bao giờ gián đoạn, nội tâm nhất thời kích động nho nhỏ, hai mắt ngăm thu, cực kỳ mong chờ nhìn về phía Văn Viễn hầu nóng lòng thử một lần, nhưng vào lúc này, bên cạnh lại nghe có một người mở lời gào to nói: "Ai da, chút tài mọn này căn bản không cần Hầu gia ra tay, tuy ta không có bắn ra, nhưng, con ta sẽ!"

Về mặt Chu phụ cực kỳ đặc ý ném cái ‘đừng sợ hắn, lên!’ với Chu Phú.

Hắn nói những lời này, khiến cho cả đám người xôn xao, Phò mã tựa như gấu chó kia lại biết đánh đàn? Hơn nữa còn khảy được đàn không dây, thật khiến người ta cảm thấy ngoài ý muốn, chỉ tưởng tượng hình ảnh đó, đã cảm thấy tức cười.

Chu Phú ngạc nhiên, phụ thân, không phải người đang nói đùa chứ?

-Hết chương 56-

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 57

Editor: [Mèo]FBI

Beta-er: [Mèo]FBI

Re – beta: quacauphale & Lam Lan

“Chút tài mọn này không cần phiền đến Hào gia, mặc dù ta không biết nhưng con trai ta biết.” Chu phụ chỉ chỉ về phía nhi tử Chu Phú nhà mình.

Chu Phú ngạc nhiên!! Cha, cha đang đùa ư?

Không ai ngờ tới Chu phụ sẽ có hành động như vậy, cảm xúc của đám đông bỗng bị đẩy lên đỉnh điểm – phò mã Hắc Hùng đánh đàn, nghe thật dọa người.

Không đợi Chu Phú cự tuyệt Chu phụ đã lắt mình đi tới cạnh hắn, một tay ông kéo Chu Phú đứng lên, tay phải của hắn được Chu phụ giơ lên cao chào hỏi mọi người. Giờ đây Chu Phú như một tuyến thủ tài năng được mọi người đặt kì vọng vào vậy.

Mặc dù Trì Nam thông tuệ, nhưng lần này lại không đoán được rốt cuộc thì lão gia hoả này muốn làm gì, nằng bèn theo chân, cau mày nói: “Này, đây không phải trò đùa.”

Tội danh “gây ra chuyện xấu trước điện Thất Nghi” sẽ bị người có lòng cố tình đổ lên đầu Chu Phú.

Chu phụ tròn mắt: “Ai nói đùa? Con ta biết đánh đàn.” Sau đó ông ta không đợi Trì Nam phản đối đã kéo Chu Phú sang một bên, nói thầm bên tai hắn: “Không phải lúc con mười tuổi đã lên lên tới trường tư học ca khúc ‘mại du lang’\* đó sao, đàn bài đó là được.” Chu phụ nhớ năm đó nhi tử quần lầy ông, cố chấp đòi mua đàn, cứ đứng ở trước cửa tiệm bán đàn ôm chân ông, làm thế nào cũng không chịu rời đi.

\*mại du lang: tên gốc là 卖油郎 có nghĩa là “mại du lang”. “Lang” ở đây có nghĩa là chàng, thằng bé, lang quân. “Mại” là bán và “du” là dầu, mỡ. Vì vậy mọi người có thể hiểu bài hát này có tên là “cậu bé bán dầu” hoặc “chàng trai bán dầu”.

Chu Phú đầu đầy hắc tuyến nhìn lão cha mình. “Mại du lang”... Không phải thủ khúc đó không thích hợp để đàn trong trường hợp này sao? Chưa nói đến việc khi còn nhỏ hắn cảm thấy đó là một trò chơi thật vui, chỉ nói đến việc hắn đàn cũng rất tốt, ít ra thì đó cũng là sở học của hắn, nhưng cây đàn đó vẫn có dây cung mà.

“Không được đâu cha, huyền cảm gì kia con thấy cũng chưa từng thấy chứ đừng nói đến việc đánh đàn, cha đừng càn rỡ làm loạn có được không?” Chu Phú thật muốn quý xuống xin lão cha không đáng tin cậy nhà mình tha cho. Nếu cứ tiếp tục như vậy thì sớm muộn gì cái mạng nhỏ này của hắn cũng bị lão cha đùa chết.

“Sao lại không biết? Không phải lúc con mười ba tuổi đã dùng chân khí để bức đỉnh thép trong bụng đám heo đen nhà quả phụ Trương ra đó sao? Thật ra thì đánh đàn chính là vận công bức độc, con thử thì sẽ biết thôi, đi đi, cha coi trọng con.”

“...”

Nghe lời nói vô trách nhiệm của lão cha nhà mình, trong lòng Chu Phú quả thật muốn khóc. Làm ơn đi, đó là bức đỉnh thép trong bụng đám heo ra, còn bây giờ là đánh đàn, hai chuyện này hoàn toàn không liên quan đến nhau có được không?

Chu Phú dờ khóc dờ cười, nếu như nói lời vừa rồi của lão cha nhà mình ra, đoán chừng sẽ bị phần lớn người ở đây cười nhạo.

Chu Phú bên này vẫn còn đang đấu tranh thì nhóm cung nhân bên kia đã chuẩn bị đàn xong xuôi, chỉ chờ phò mã Hắc Hùng ngồi vào chỗ.

Cảm giác bất đắc dĩ thật khó chịu, Chu Phú vội về mặt lưng túng căng cứng bị lão cha mình đẩy lên hình đài. Chu phụ chỉ vào mấy lỗ nhỏ trên Vô Huyền Cẩm, nói với Chu Phú: “Nhìn, tập trung nội lực vào đây, thổi vào những lỗ này. Đừng vận nội công quá mạnh như đang thù hận ai đó, vận bộ ‘miễn miễn bất tuyệt’ ta dạy lúc con mười một tuổi ấy. Tốt lắm, cứ như vậy đi.”

“... Cha!” Chu Phú nhỏ giọng gọi lão cha một đi không trở lại của mình, thật muốn đâm đầu vào tường. Cái gì gọi là “Tốt lắm, cứ như vậy đi” chứ? Một chút cũng không tốt có được không? Hắn vẫn không hiểu rõ rốt cuộc thứ đồ chơi này phải đàn như nào!

Cầm đài được đặt trên bờ ao sen, lưng hắn thẳng mà cứng như người đang tập viết thư pháp, tân khách thì ngồi thành vòng tròn đối diện với hắn. Định Viễn hầu và An Tướng quân đối diện với hắn, lệch một chút là Thái Hậu và Hoàng thượng, sau đó là chỗ ngồi của Thừa Tướng và Văn Viễn hầu, tiếp sau đó là nương tử, nàng đang nhìn hắn với ánh mắt lo lắng...

Ôi, đến nay Chu Phú mới biết cái gì gọi là “cười hổ khó xuống”

Vì để nương tử của mình không lo lắng nữa, Chu Phú nhìn vật thể xa lạ trước mắt, nhẹ nhàng rót nội lực vào trong những cái lỗ mà lão cha hắn đã nói, tiếng than khóc hu hu truyền ra từ bên trong, làm thế nào cũng rất khó để thể nhập nó thành một với tiếng đàn.

Trong đám người đã bắt đầu có người bật cười, có người bắt đầu chỉ chỉ chỏ chỏ, Chu Phú trấn định lại tinh thần, hắn không ngừng biến đổi lực đạo của nội lực, những tiếng hu hu lộn xộn bắt đầu trở thành âm điệu có phách có nhịp.

Chu Phú quyết định không đếm xỉa đến bất kỳ ai, hắn liên tục đàn thử xem sao, vì vậy hắn không ngừng rót nội lực vào trong đàn, các lỗ nhỏ cũng liên tục phát ra âm thanh nông sâu. Chu Phú vừa mới cảm thấy tốt hơn một chút thì lại từ trái bỗng phát ra một tiếng “két” nhỏ không thể nghe thấy. Chu Phú không để ý nên vẫn rót nội lực vào trong, đúng lúc này tình huống xảy ra chuyển biến.

Từ giữa ngón tay đang gây danh khí đàn Vô Huyền Cầm – thượng huyền nguyệt của Chu Phú bỗng bắn ra một sợi chỉ vàng óng dài bằng nửa ngón tay, “phập” một tiếng liền bắn ngã An Định hầu An Thanh ngồi ngay chính diện cầm đài.

Từ khi An định Hầu gia ngã xuống mặt đất không dậy nổi, Vô Huyền Cầm như bị người mở chốt, từng sợi chỉ có hình dáng như kim châm bắn về bốn phương tám hướng.

Mất thấy Hoàng thượng, Thái Hậu, Thừa Tướng, Văn Viễn hầu và vài vị Công chúa, Phò mã đối diện cầm đài đều bị thương nặng, Chu Phú cảm thấy rối loạn. Cho dù có nghĩ hần cũng không biết rằng những sợi chỉ này là do nội lực của hần rót vào nên chúng mới bay ra từ Vô Huyền Cầm. Rốt cuộc thì chuyện này là sao?

Nhưng lúc này không phải là thời điểm để nghĩ xem có chuyện gì xảy ra. Nói thì chậm nhưng xảy ra thì nhanh, mất thấy những sợi chỉ muốn bay về phía bữa tiệc Chu Phú liền sử dụng bộ pháp nhanh chóng và linh hoạt nhất, vừa lắc mình vài cái liền cản được những sợi chỉ biến thành kim châm đang bắn về phía Tử Công chúa và Tử Phò mã. Lục Công chúa thì đã có Lục Phò mã ở bên nên không cần lo lắng, nhưng nương tử và Nhị Công chúa Thanh Dao thì không có ai ở cạnh bảo vệ. Cho dù Chu Phú có nhanh như chớp cũng không thể cứu hai người cùng lúc. Hần thấy kiểu dung nương tử có phần hoảng hốt thì lòng nóng như lửa đốt.

Vào đúng lúc này bỗng có bóng người vọt qua bên người hần: “Tri Nam giao cho ta.”

Chu Phú sao có thể dễ dàng chấp nhận giao an nguy của nương tử vào trong tay người khác. Hần gia tăng bộ pháp về phía Tri Nam, ai ngờ người nọ không chịu dừng lại, Chu Phú bị hần đẩy ra, trong tình thế cấp bách nương tử đã bị người nọ nhanh chóng mang ra khỏi chỗ ngồi. Chu Phú thấy vậy lập tức xoay người kéo Công chúa Thanh Dao ngồi bên cạnh nương tử ra, kim châm xẹt qua khiến cánh tay hần trầy da sứt thịt, máu tươi giàn giụa.

Công chúa Thanh Dao vô cùng hoảng hốt, nàng ta nhìn cánh tay Chu Phú đang không ngừng chảy máu, trong lòng nghĩ vị tạp trăn.

Chu Phú không để ý đến vết thương này, hần nhẹ điểm huyết trên cánh tay mình để cầm máu sau đó ném vết thương ra sau ót. Hần định thần lại nhìn quanh bốn phía, Thái Hậu và tiểu Hoàng thượng đang ở bên kia, Chu phú thì đứng trước bọn họ cản lại kim châm. Thừa Tướng đằng kia cũng không có vấn đề gì, tất cả mọi người đang ổn định tinh thần, cảm nhận sự sống sau tai nạn.

Ai cũng không nghĩ tới màn biểu diễn sẽ mang đến trận xôn xao kinh thiên động địa cho lần yến thưởng sen này. Q Không ai ngờ rằng đây là một cuộc ám sát, mặc dù chưa kịp hành thích vua nhưng An Định hầu lại là người đứng mũi chịu sào, ông ta đã gặp đại nạn.

Tri Nam giãy dụa từ trong lồng ngực người nọ ra ngoài, thấy thương thế của Chu Phú không nghiêm trọng lắm mới bình tĩnh gọi thái y đến chẩn bệnh cho An Định hầu đã hôn mê vì bị kim châm bắn trúng.

“Thật may kim châm này chỉ xuyên qua xương bả vai mà không tổn thương đến tim phổi của Hầu gia, nghỉ ngơi vài ngày sẽ không có chuyện gì đáng ngại.” Sau khi thái y chẩn bệnh xong liền bẩm báo với Tri Nam.

An Định hầu vừa khôi phục lại một chút ý thức liền vội vàng quỳ xuống xin tội: “Vô Huyền Cầm có cơ quan, thần khó chối tội này. Nhưng xin Hoàng thượng và Thái Hậu minh xét, về chuyện này thần không hay biết dù chỉ một chút.”

Mặc kệ ông ta có biết trong cầm này có cơ quan hay không, nhưng cầm là do ông ta dâng lên điện, nếu không giải thích rõ ràng sẽ khó tránh khỏi có người mượn cớ nói ông ta cố ý hành thích vua.

“Cái gì mà không biết dù chỉ một chút? Theo như những gì lão phu nhìn thấy thì chính là người cố ý. Nói cho hoa mỹ thì là tặng cầm, nhưng thật ra thì chính là hành thích vua!!”

An Định hầu vừa mới giải thích xong thì Thừa Tướng đã nóng nảy đứng ra chế nhạo chất vấn. Ông ta đi tới bên cạnh Chu Phú nhìn lên qua vết thương trên tay hần, vẫn là không an tâm.

“Xin Hoàng thượng khai ân, nếu gia phụ có lòng ám sát quyết sẽ không công khai dâng cầm phạm thượng. Hôm nay cha thần cũng bị thương, như vậy càng thêm khẳng định cha thần không biết gì về chuyện này.” Đối với việc bị Bách Lý Thừa Tướng chất vấn thì An tướng quân là người đầu tiên đứng ra nói chuyện vì phụ thân.

Tiểu Hoàng thượng còn nhỏ tuổi nên không biết nên xử trí chuyện này ra sao. Mặc dù cậu cảm thấy cả hai bên nói đều có lý, nhưng nếu muốn cậu phán xét thì cậu không quyết định được. Cậu dùng ánh mắt xin giúp đỡ nhìn về phía Tri Nam. Nàng ở phía sau nói: "Lần này là chuyện ngoài ý muốn, có liên lụy tới rất nhiều người, kính xin Hoàng thượng chấp thuận cho thời gian để điều tra kỹ lưỡng."

Tri Nam vốn là quan nhiếp chính nên việc nàng có ý kiến về việc này là điều hiển nhiên. Từ trước đến giờ tiểu Hoàng thượng vẫn luôn tin tưởng trưởng tỷ nên chuẩn tấu.

Một buổi dạ yến thưởng sen vui vẻ được kết thúc bằng tám màn ám sát kinh tâm động phách.

Chu Phú và Tri Nam ngồi chung xe trở về phủ, Chu Phú chưa bước lên xe đã bị Bách Lý Thừa Tướng gọi lại.

Thừa Tướng nâng cánh tay Chu Phú lên nhìn qua xem lại, sau khi xác định không có vấn đề gì mới nhét vào tay Chu Phú lọ kim sang được do lúc trước vội vàng phái người đi lấy từ Thái Y viện. Ông ta lo lắng nói: “Trở về không được chạm vào nước, khi tắm thì để nha đầu giúp người, đừng để bị nhiễm trùng, đã biết chưa?”

“...” Chu Phú chậm chạp gật đầu, trong lòng tràn ngập một loại cảm xúc mơ hồ có tên cảm động. Hắn chưa bao giờ nghĩ rằng trên thế giới này, ngoài nương tử ra sẽ có người quan tâm hắn, ngay cả cha hắn cũng chưa từng dịu dàng quan tâm nói với hắn như vậy.

Xa liền của phủ Công chúa chậm rãi đi, Chu Phú dựa vào một bên giường êm, Trì Nam cẩn trọng cắt bỏ ống tay áo hắn để lộ ra nơi bị thương. Nàng thấm ướt khăn rồi nhẹ nhàng lau máu trên miệng vết thương của hắn.

“Nương tử, đừng. Vết thương nhỏ này không sao.” Trước kia khi hắn đi giết heo còn bị cái rìu cắt mất một miếng thịt đấy.

Trì Nam không ngước mắt lên nhìn hắn, nàng vẫn hết sức chuyên chú lau miệng vết thương cho Chu Phú: “Như vậy sao được, Tướng gia cũng đã dặn dò để ta hầu hạ rồi, sao ta dám không vâng lời?”

“...” Nghe thấy trong lời nói của nương tử có vị chua, Chu Phú bỗng cảm thấy nương tử vô cùng khả ái. Hắn dùng cánh tay còn lại không bị thương véo trên mặt nương tử hai cái, thành công nhận được sự kháng nghị của nương tử nhưng vẫn không nỡ buông tay.

“Thưa Tướng nói đêm nay để nàng giúp ta tắm, nàng dám sao?” Không biết vì sao nhưng hiện tại Chu Phú vô cùng nhớ đến thời điểm nương tử tức giận, bộ dạng nàng nũng nịu, vì vậy hắn cố ý trêu đùa.

Quả nhiên một ánh mắt như lưỡi dao bắn về phía hắn. Chu Phú hài lòng cười cười, vô cùng thân thiết ôm nương tử vào lòng, dù có thế nào cũng không chịu buông tay. Hắn nói một cách vô lại: “Không được không được, đêm nay ta muốn nương tử giúp ta tắm, tay ta không thể động rồi, nương tử nàng giúp ta tắm có được không?”

Trì Nam bị hắn ôm quá chặt, nàng cảm thấy trước ngực căng đau lợi hại nên không ngừng giãy dụa, nói: “Buông tay, đừng ôm chặt như vậy.”

“Không buông không buông.” Chu Phú tiếp tục vô lại: “Trừ phi nàng đồng ý giúp ta.”

Bị “sức mạnh” vây quanh, Trì Nam đành bất đắc dĩ dùng kế hoãn binh. Nàng gật đầu một cái, lúc này Chu Phú mới vui vẻ buông tay ra mặc cho nương tử giúp hắn bôi thuốc.

“Nương tử, nàng nói xem chuyện tối nay có thể là do ai làm? Cảm là Định Viễn hầu dâng, ông ta cũng là người khởi xướng việc tìm người đàn, nếu như ông ta không phải chủ mưu thì là người nào?” Chu Phú vừa hưởng thụ nương tử cẩn thận băng bó, vừa nói lên nghi vấn của mình về màn ám sát trong yến thưởng sen tối nay.

Trì Nam băng bó vết thương cho hắn xong thì ngồi lên giường êm nhưng lại bị Chu Phú lôi kéo tựa vào người hắn. Trong mắt nàng loé lên ánh sáng, lạnh lùng nói: “Vẫn chưa biết, nhưng ta cảm thấy chuyện này không phải do Định Viễn hầu làm.”

“Tại sao?” Chu Phú ê ẩm mở miệng, hắn nghĩ tới An tướng quân - con trai của Văn Viễn hầu, lúc này nương tử của hắn đã bị tên An tướng quân đó ôm vào trong ngực. Mặc dù nói đến cùng thì là do hắn vô dụng không thể bảo vệ tốt nương tử của mình, thế nhưng hắn vẫn rất khó chịu.

Trì Nam không biết suy nghĩ của Chu Phú vào lúc này, nàng tiếp tục suy đoán của mình: “Nếu như là Định Viễn hầu, vậy thì cuộc ám sát tối nay cũng quá là ngu ngốc, Định Viễn hầu không phải người ngu ngốc như vậy.”

“...” Chu Phú không mở miệng, dù thế nào đi nữa thì hắn đều cảm thấy nương tử nói gì cũng đúng. Hơn nữa nhìn mặt Định Viễn hầu thì ông ta có vẻ là người thông minh, nếu như đã làm thì nhất định sẽ làm vô cùng hoàn hảo. Nếu người ngu ngốc ấy là Chu Phú thì rất có khả năng, (ở đây ý muốn nói nếu Chu Phú là người ngu ngốc kia thì hắn có thể là ng bầy mưu ám sát)

“Người bày ra màn ám sát này nhất định là muốn có thể một hòn đá ném chết hai con chim, vừa có thể đá kích phủ Định Viễn hầu, vừa có thể làm suy yếu thế lực của phủ Thừa Tướng...” Trì Nam không chút giấu giếm nói hết ý nghĩ của mình cho Chu Phú nghe.

Chu Phú nghe thấy nương tử nhắc đến phủ Thừa Tướng thì không hiểu hỏi: “Tại sao lại có quan hệ với phủ Thừa Tướng?”

“Chàng nghĩ lại xem, An Định hầu yêu cầu ai gây đàn?” Trì Nam lạnh nhạt hỏi.

Chu Phú tỉnh ngộ: “Văn Viễn hầu!!!”

Trì Nam gật đầu: “Đúng, nếu như người đánh đàn là Văn Viễn hầu, như vậy khi kim châm bắn ra mọi người sẽ không thể tránh. Văn Viễn hầu không có bản lĩnh nhanh nhẹn như chàng, đến lúc đó người bị thương sẽ không chỉ có hai người là chàng và Định Viễn hầu, như vậy âm mưu ám sát ngày hôm nay không phải sẽ thành công ư?”

“...” Chu Phú suy nghĩ một chút, nếu như tất cả những gì nương tử nói là đúng thì thủ đoạn của người đứng phía sau màn ám sát này vô cùng cao minh, vậy người cao minh như vậy có thể là ai? Tất cả những gì người này làm có mục đích gì?”

-Hết chương 57-

# Chương 58

Editor: [Mèo]FBI

Beta-er: [Mèo]FBI, quacauphale & Lam Lan

Re – beta: quacauphale & Lam Lan

Sau khi trở lại phủ Công chúa, Trì Nam gọi ảnh vệ bên người tới phân phó một loạt các mệnh lệnh điều tra, ảnh vệ ngay lập tức xuất động.

Trì Nam ngồi trước thư án, Chu Phú rất tự giác đi tới sau lưng nàng bóp vai đấm lưng. Trì Nam thoải mái khẽ rên rĩ: “Hình như lúc mới trở về phủ có người đang ồn ào ở phía Bắc, âm thanh nghe có vẻ giống... Lan đi?”

Chu Phú không hề giấu giếm, hần gật đầu một cái thành thật nói: “Không phải giống, mà đó chính là Lan đi.”

Đôi mày thanh tú của Trì Nam khẽ nhướn lên: “Hả? Tại sao bà ta lại tới?” Nàng suy nghĩ một lát, đoán chừng là Chu Phú ra lệnh, nếu không với tai tiếng của Lan đi ở trong phủ Công chúa, cho dù bà ta có gân cổ lên chửi mắng thì người trong phủ cũng không cho bà ta vào.

“Không phải biểu muội Diệp Chi gả cho Công Tôn Thế tử sao?” Chu Phú đổi từ bên bả vai này sang bả vai kia của nương tử, cẩn thận đấm bóp. Hần quyết định nhân cơ hội này nói chuyện tình của biểu muội và Lan đi với nương tử, nghe xem nương tử nói thế nào.

“Không phải nàng không biết Diệp Chi và Lan đi là người như nào. Tiến vào phủ Thế tử chưa được mấy ngày đã làm mưa làm gió. Vì muốn chiếm được tâm của Thế tử mà không từ thủ đoạn, bỏ thuốc Thế tử khiến hần mệt là ở trên giường.”

Trì Nam nhắm hai mắt lại lắng lắng nghe Chu Phú nói. Nàng cho rằng Liễu Diệp Chi chỉ có lòng ghen tị nặng, thật không ngờ đến khi gặp việc tranh thủ tình cảm thật sự nàng ta lại có thể giay vò người khác như vậy. Mặt trong mặt ngoài nàng ta đều vắt hết sang một bên, nếu như để cho nữ nhân này cầm quyền quản gia, chỉ sợ phủ Thế tử không còn an bình.

“Ừm, Thế tử phi nói như nào về việc nàng ta làm?” Trì Nam thuận miệng hỏi.

Chu Phú bội phục nương tử nhà mình thông tuệ, hần còn chưa nói gì mà nương tử đã đoán được chuyện kế tiếp: “Thế tử phi không chịu bỏ qua cho biểu muội Diệp Chi và Lan đi. Nàng ta nhốt biểu muội trong phòng chứa củi, nghe nói còn không cho biểu muội ăn uống, hơn nữa còn hạ độc nàng. Nghe Lan đi nói loại độc đó khiến cho toàn thân người trúng độc đau nhức, thối rữa không chịu nổi.”

Nghe đến hai từ “hạ độc”, Trì Nam lạnh lẽo mở mắt ra: “Toàn thân đau nhức, thối rữa không chịu nổi?”

Dường như Trì Nam có hứng thú đối với độc dược, Chu Phú thấy vậy liền gật đầu: “Ừ, đó là Lan đi nói vậy.”

Trong mắt Trì Nam hiện lên vẻ lo lắng, nhưng ngay sau đó lại giấu đi không để Chu Phú phát hiện. Sau khi nàng lấy lại bình tĩnh liền hỏi: “Bà ta tới là muốn chàng đi cứu người sao?”

Chu Phú khổ sở thở dài: “Đúng vậy. Mặc dù hai mẹ con họ đáng ghét, nhưng tội không đáng chết...”

Không biết tâm ý của nương tử như nào nên Chu Phú không dám nói ra những lời tiếp theo.

Trì Nam quay đầu nhìn hần một cái, cười nói: “Tội không đáng chết, nhưng cũng nên chịu chút dạy dỗ.”

Chu Phú không hiểu: “Vậy chủ ý của nương tử là... Không cứu?”

Trì Nam lắc đầu: “Cứu!! Nhưng không phải bây giờ, mà là vài ngày nữa. Nói thế nào đi nữa thì biểu muội chàng cũng được gả đi từ phủ Thừa tướng, dù Thế tử phi có ác độc thế nào đi nữa cũng sẽ không giết nàng ta trong vòng vài ngày tới. Vài ngày nữa ta sẽ tìm một cơ hội mời nàng ta đến đây.”

Chu Phú suy nghĩ một chút, mặc dù biểu muội thực đáng thương, nhưng nương tử đã nói vài ngày nữa sẽ cứu muội ấy, như vậy hần cũng không thể so đo nữa rồi.

“Vậy Lan đi...” Chu Phú nhớ tới phía Bắc viện còn có một người do hần dẫn vào. Hừ, bà ta an tĩnh một chút còn chưa tính là gì, đằng này cô hòng bà ta có thể dùng làm vũ khí sát thương cỡ lớn rồi. Trong vòng mười dặm cũng có thể nghe thấy tiếng nguyên rửa bén nhọn ác độc của bà ta.

“Cứ để cho bà ta đợi ở đó, dù sao thì bây giờ bà ta cũng không còn nơi để đi...” Trì Nam đứng dậy khỏi chỗ ngồi, để Chu Phú ngồi xuống. Chu Phú không hiểu, hỏi:

“Không phải nàng sợ bà ta ồn ào sao?” Đừng nói là nương tử, ngay cả Chu Phú hần nghe thấy âm thanh kia cũng cảm thấy rất phiền. Hần âm thầm cầu nguyện sấm dậy đất bằng\* mang Lan đi đi.

\*sắm dậy đất bằng: đất bằng nổi sóng

Tri Nam dịu dàng đặt tay trên bả vai Chu Phú, khoe môi gọi lên một nụ cười vui vẻ: “Không sao, vừa rồi ta đã sai ma ma quản gia qua đó...”

Chu Phú nhìn nương tử bày ra gương mặt tươi cười vô hại kia, không hiểu tại sao bỗng dưng trong lòng cảm thấy âu sầu. Nương tử để cho ma ma quản gia đi Bắc viện làm gì?

Tuy trong lòng có nghi ngờ, nhưng bàn tay của nương tử có kỹ xảo quá tốt, nàng xoa bóp bả vai hắn vô cùng thoải mái. Lần đầu được hưởng thụ việc nương xử đối xử với mình như vậy nên không bao lâu sau Chu Phú liền quăng chuyện Lan đi ra sau đầu. Dù sao có nương tử ở đây, nàng có thể xử lý mọi việc rất tốt, Chu Phú vô cùng tin tưởng điều này.

“Công chúa, hôm nay đến Nguyệt Thanh trì tắm rửa ạ?”

Chu Phú đang nhắm mắt hưởng thụ thì có thanh âm của Quý Hi ma ma từ bên ngoài truyền đến. D★Đ★L★Q★Đ

Tri Nam đang muốn mở miệng trả lời thì bị Chu Phú cướp lời: “Hôm nay không đến Nguyệt Thanh trì, phiền Quý Hi ma ma đưa nước nóng đến trong nội thất.”

Sau khi Quý Hi ma ma nghe được lời nói của Chu Phú liền cáo lui.

Tri Nam dừng động tác trên tay lại, khó hiểu nhìn Chu Phú: “Vì sao không đi Nguyệt Thanh trì?”

Chu Phú cười yếu ớt nắm tay nương tử đặt trong tay mình vuốt ve: “Nguyệt Thanh trì quá lớn, ta biết hôm nay nương tử của ta nhất định mệt muốn chết, vì vậy chúng ta tắm rửa trong phòng là được rồi, ta sẽ kỳ lưng cho nàng.”

Tri Nam nhìn Chu Phú đang nở nụ cười với ý đồ xấu thì sao có thể không biết hắn đang suy nghĩ gì. Nàng nhếch môi nói: “Nếu biết ta rất mệt mỏi mà chàng còn nhẫn tâm giày vò ta?”

Chu Phú cười đến vô cùng rực rỡ lộ cả hàm răng trắng như tuyết, hắn nghịch ngợm nháy mắt với Tri Nam: “Chính là vì nàng đã rất mệt nên ta quyết định hầu hạ nàng thật tốt. Cứ giao hết cho ta, nương tử chỉ cần thả lỏng hưởng thụ là tốt rồi.”

“...”

Không lâu sau cả gian nội thất đã bị hơi nước bốc lên làm cho mờ ảo. Chu Phú lười kéo bàn tay nương tử từ nhà mình đi vào. Trong lúc Tri Nam đang suy nghĩ xem hắn sẽ làm gì tiếp theo thì Chu Phú đã ôm nàng từ phía sau, hai tay bò lên hông nàng.

Vòng eo thon nhỏ chỉ vừa một nắm tay khiến Chu Phú chợt cảm thấy nhiệt huyết sôi trào. Sau một lúc lâu mồ mẩm hắn liền tìm được nút áo bên hông nàng.

“Nương tử, ta giúp nàng cởi áo.” Nói xong Chu Phú kéo nút áo ra, loại công việc này từ trước đến nay luôn là sở trường của hắn vì vậy hắn làm rất trơn tru thuận lợi. Hắn lột từng lớp y phục của nương tử đến khi sạch sẽ không còn gì.

Tri Nam bị hắn ôm vào trong ngực từ phía sau, nàng cảm thấy ngượng ngùng nên cúi thấp đầu xuống, hai luồng mềm mại giờ đã rơi vào ma chướng của hắn. Bánh bao trắng nõn được nắm gọn trong lòng bàn tay ngăm đen, hai màu sắc tương phản nhau khiến thị lực càng thêm rõ ràng. Nhiệt độ nóng bỏng từ lòng bàn tay Chu Phú truyền đến, hơn nữa hắn vuốt ve rất có kỹ xảo khiến Tri Nam thoải mái thả lỏng thân thể, cả người nàng dựa vào trước ngực Chu Phú.

Một cánh tay của Chu Phú vòng qua trước ngực Tri Nam, một tay chậm rãi trượt từ eo xuống mảnh đất trung tâm của nương tử nhẹ nhàng xoa nắn trên đùi. Hắn dùng ngón tay cuốn lấy rừng cây rậm rạp thành từng vòng, lòng bàn tay không ngừng đè lại chỗ xương chậu của nàng.

Một luồng nhiệt lưu từ vùng xương chậu lan khắp toàn thân khiến thân thể nàng mềm nhũn, Tri Nam như một vũng nước xuân ở trong ngực hắn.

“Nương tử, ta ôm nàng vào trong nước.” Sau khi Chu Phú quanh quẩn tại nơi miễn cảm của nương tử được một lúc lâu, rốt cuộc thì lương tâm cũng thức tỉnh. Hắn nói nhỏ với Tri Nam.

Nếu lại bị trêu chọc tiếp thì xuân thủy của Tri Nam sẽ tràn lan đến mức không thể kiểm soát. Nghe Chu Phú nói như vậy thì lý trí lộn xộn của nàng mới thoáng trở lại, nàng thờ hồn hèn gật đầu một cái.

Chu Phú liếm mút một hồi bên tai nàng rồi mới nhẹ nhàng ôm ngang nàng lên đi tới bên thùng tắm cao cỡ nửa người được đặt sẵn trong nội thất. Tri Nam ôm bờ vai hắn, nàng nghĩ rằng bản thân mình sẽ được thả vào trong nước, ai ngờ Chu Phú lại không buông tay mà để nàng đứng trong thùng tắm, còn nửa thân trên thì vẫn dựa vào người hắn.

Tri Nam không hiểu Chu Phú muốn làm gì nhưng nàng biết đó không phải là chuyện tốt. Chu Phú bất ngờ tách hai chân của nàng ra để hai chân nàng giang thật rộng trên thùng tắm.

“A...” Tri Nam hét lên kinh ngạc, vì không kịp đứng vững nên cả người nàng ngã về lồng ngực ở phía sau. Chu Phú ôm nàng như ôm một đứa trẻ, hắn tách hai chân Tri Nam ra thật rộng, một bàn tay lại đi đến vùng miễn cảm khiến hắn phải mất hồn của nàng. Hắn nắm được một vật yếu ớt nhô lên, cười tà

ác với Trì Nam: “Nương tử, nàng xem. Trong nước nàng thật mê người, đã ẩm ướt rồi ư? Tron bóng dinh dính lại còn ẩm áp khiến ta thật muốn xuyên vào.”

Trì Nam bị hấn nắm được nhược điểm, thân thể lại bị bàn tay hấn khống chế không thể nào nhúc nhích. Nàng vừa thẹn vừa cáu, đang muốn phản kháng thì nàng lại nhìn theo hướng hấn chỉ nên thấy được một màn dâm mị trên mặt nước. Đôi chân trắng muốt của nàng bị tách ra thật rộng, nơi tư mật hiện lên mặt nước không sót chút gì. Gương mặt nàng đỏ tới tận mang tai, hô hấp càng thêm dồn dập rồi lại cảm thấy có một loại cảm giác kích thích mới mẻ.

Ngon cái và ngon trở Chu Phú nắm được hoa tâm, ngón giữa vô cùng linh hoạt từ ngoài xuyên vào khiến Trì Nam hít vào một hơi thật sâu. Ngay sau đó ngón giữa của hấn bắt đầu rút ra đâm vào càng khiến nàng thêm điên cuồng. Thân thể Trì Nam không thể kiềm chế mà ngã về phía sau, hai chân giang rộng khe run ngêngh hợp với tốc độ ra vào của ngón tay Chu Phú. Sau khi rút ra đâm vào thêm mười mấy cái thì Trì Nam không thể kiềm chế được nữa, xuân thủy như suối phun ra rơi vào trong nước làm mặt nước gợn lên những làn sóng mập mờ.

Chu Phú biết thời cơ đã đến liền đặt nương tử xuống thùng tắm. Hai chân Trì Nam vẫn còn run rẩy, nàng muốn khép chân lại nhưng sức lực đã bị hút cạn. Nàng còn chưa kịp định thần lại đã bị Chu Phú ôm lấy, hai chân bị nhấc lên, bụng dưới đè ở mép thùng tắm vừa đúng nơi có chiếc gối mềm. Chiếc gối mềm này được chuẩn bị để nàng có thể gối lên, vậy mà lúc này lại bị Chu Phú dùng vào chuyện này. Đôi mắt Trì Nam mông lung, lúc này nàng cũng không còn hơi sức để mà kháng cự.

Chu Phú đè Trì Nam ở phía dưới, hấn nâng mông của Trì Nam lên thật cao. Sóng lưng hấn thẳng tắp, mặt nhìn xuống nước nơi phía huyệt đệ của mình đã sớm cứng rắn, cảm giác nóng bỏng đang cuốn lấy toàn thân hấn. Chu Phú kéo quần nhỏ xuống, cầm vũ khí đang vận sức chờ phát động đâm vào trong cơ thể Trì Nam. Sau mấy lần nhẹ nhàng vuốt ve hấn liền điên cuồng đưa đẩy.

Tiếng rên rỉ của Trì Nam khuyếch tán trên mặt nước, nghe vào trong tai nàng lại càng cảm thấy dâm mị. Nàng dùng hết toàn lực chống hai tay vào mép thùng tắm phòng ngừa Chu Phú không khống chế được sức mạnh khiến nàng ngã vào trong nước. Sau khi qua hơn trăm lần đưa đẩy, Trì Nam không thể chịu được nữa cầu xin tha thứ với người đang ra sức cây cây sau lưng mình. Người nọ vô cùng háng hái nhưng tốc độ cũng hơi chậm lại để cảm xúc của Trì Nam có thể dịu đi, ngay sau đó lại bắt đầu một vòng rong ruổi mới.

Trì Nam bị đâm muốn ngừng mà không được đành phải phối hợp với động tác của hấn, phút chốc sau đã bị đẩy lên đỉnh điểm.

-Hết chương 58-

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 59

Sáng sớm ngày hôm sau...

Trì Nam tỉnh lại trong căn phòng ẩm áp, ánh mặt trời từ khung cửa sổ chạm khắc hoa mai rơi vào trong phòng, chiếu lên cả sóng mũi cao thẳng của Chu Phú. Một vệt nắng rơi xuống khoé môi hơi hé khiến hàm răng trắng như tuyết được phản chiếu khiến người chói mắt.

Trì Nam cảm thấy điều này rất vui, nàng đưa tay chạm vào ánh mặt trời nghịch ngợm này. Ai ngờ vừa chạm đến Chu Phú hấn liền mở mắt ra.

Mặc dù hai người đã thành thân một năm, từng có vô số lần đụng chạm da thịt, thế nhưng tình huống như này Trì Nam vẫn cảm thấy ngượng ngùng.

Chu Phú lật người kéo Trì Nam vào trong ngực, hấn vùi đầu vào hõm cổ nàng cọ xát làm nũng, một chân thì chen vào giữa hai chân Trì Nam, bấp đùi để ở mảnh đất trung tâm nhạy cảm khiến nàng ngượng ngùng không thôi, nhưng làm thế nào cũng không thể khép chân lại được.

“Thế nào, tối qua làm còn chưa đủ?” Trì Nam giả bộ tức giận vung nắm đấm về phía Chu Phú.

Chu Phú cố tình dùng bấp đùi đẩy về phía trước, lại cọ xát lung tung trên người nương tử, hấn giống như một sắc quỷ ăn vạ nói: “Tất nhiên chưa đủ. Nương tử, nàng không biết nàng mê người cỡ nào ư? Dù làm bao nhiêu lần đi nữa ta vẫn cảm thấy không đủ, vừa nhìn thấy nàng nơi đó liền tự cứng lên.”

Toàn thân Trì Nam bị những ngón tay của hấn treu ghẹo đến ngứa ngáy. Nàng cố nén cười, tận lực để giọng nói của mình trở nên nghiêm túc: “Nói bậy.”

Thấy nương tử nhà mình không tin, Chu Phú liền dùng sức nắm tay Trì Nam kéo về nơi đó của mình. Gương mặt Trì Nam đỏ lên, tay nàng bị hấn dẫn dắt đến nắm một cây gậy nóng bỏng đang ngẩng cao đầu diễn đàn♫đàn♫lê♫quý♫đôn

“Sao?? Ta không lừa nàng đúng không?” Về mặt Chu Phú ngây thơ như muốn nói ‘nàng xem nàng xem, tất cả đều tại nàng’. Gương mặt hấn dưới ánh mặt trời tăng thêm vài phần thành thực, ngay cả làn da ngăm đen cũng trở nên sáng loáng.



Tri Nam vừa bực mình vừa buồn cười, cả người nàng như có một ngọn núi lớn đè lên khiến nàng không thể động đậy. Nàng nhìn thẳng vào mắt Chu Phú với mong muốn dùng ánh mắt bức lui đối phương, nhưng cuối cùng vẫn không thể đánh bại được bộ dáng phô trương của hắn. Nàng bật cười, tay khẽ dùng sức: “Nếu phiền toái như vậy thì phê nó đi.”

Tri Nam nửa thật nửa giả nói. Nàng khó mà quên được vật gì tối qua đã khiến nàng mất hết cả hình tượng, giống như một người phụ nữ bị điên rên rỉ gào thét, cho dù nàng cầu xin tha thứ như nào cũng vô dụng.

“Nhẹ... nhẹ một chút!! Có phản ứng có phản ứng.” Nhược điểm của Chu Phú bị bắt, không biết là hắn đang nói thật hay đang đùa giỡn mà hắn nhắm mắt lại, bộ dáng như vô cùng khổ sở vịn vẹo trên người Tri Nam.

Tri Nam bị hắn quấy nhiễu như vậy nên bản tay cũng nói lỏng ra, ngay sau đó đã thất thủ. Đầu Chu Phú chui vào váy nàng, đầu lưỡi âm áp linh hoạt liên tục cắn da thịt nàng. Tri Nam bị hắn chọc cười không thành tiếng, không ngừng né trái tránh phải.

“Được rồi được rồi, đừng nghịch nữa. Ta đầu hàng có được không?” Cuối cùng thì Tri Nam cũng không thắng được công kích vô si của hắn đành phải giao vũ khí đầu hàng.

“Không được. Nương tử là người động thủ với nó, vậy thì phải động đến cuối cùng. Khả khả, ta tới đây.” Chu Phú càng náo càng hung, bộ dáng mạnh như rồng như hổ, biểu tình như muốn đại chiến 300 hiệp. Tri Nam không thể chịu nổi nữa đành dùng toàn lực đẩy Chu Phú từ trên thân mình ra, giấy cũng không kịp đi đã chạy xuống giường.

Chu Phú từ trên giường nhảy lên nhìn bộ dáng xốc xếch của Tri Nam, hắn lè lưỡi liếm trái liếm phải, làm đủ hành động nên có của một tên công tử dám loạn. Hắn mở vạt áo của mình để lộ lồng ngực cường tráng, đuôi từ trên giường đến cuối giường.

Hai người ở trong phòng ngơ ngác nhìn nhau, cuối cùng thì Tri Nam đành chịu vẫn bị Chu Phú bắt được. Hắn áp nàng thật chặt trên chiếc bàn tròn ở trong phòng. Sắc quý Chu Phú cách lớp quần nhỏ không ngừng hoạt động giữa hai chân nàng. Tri Nam cười đến đau bụng đành phải dùng chân để ở vai hắn.

Một buổi sáng tốt đẹp trôi qua trong tiếng nói cười. Hai người lại trở về trên giường nằm ôm nhau. Tri Nam ôm chặt hông Chu Phú, nói: “Chu Phú, chúng ta sẽ luôn hạnh phúc như vậy, có đúng không?”

Chu Phú dịu dàng vuốt ve bờ lưng mảnh khảnh của nương tử nhà mình, kiên định gật đầu: “Đĩ nhiên!!”

Tri Nam mỉm cười hôn lên môi hắn một cái: “Chàng sẽ luôn tin tưởng ta như bây giờ, có đúng hay không?”

Nương tử chỉ hôn nhẹ hắn một cái, Chu Phú thấy chưa thỏa mãn càng muốn nhiều hơn: “Đương nhiên, nàng là nương tử của ta, ta không tin nàng vậy tin ai?”

“...” Tri Nam vô cùng vui mừng nhìn Chu Phú, nàng giống như một tiểu cô nương mới yêu lần đầu, xấu hổ chui vào ngực hắn si ngốc bật cười.

Thời gian lãng mạn ấm áp vẫn đang tiếp tục...

Đợi đến lúc hai người ra khỏi cửa phòng ngủ thì đã qua giờ Thìn, Tri Nam không thể vào triều được nữa, mà Chu Phú cũng vì làm bạn với nương tử nhà mình nên sai A Thu đến doanh nha xin nghỉ phép.

Đang suy nghĩ xem nên trải qua một ngày của hai người như thế nào thì người gác cổng sai người báo lại có Tứ Phò mã và Tứ Công chúa đến thăm.

Tri Nam và Chu Phú liếc mắt nhìn nhau, không biết hai vị này đến phủ là có chuyện gì. Cả hai cùng đi đến tiền sảnh.

Vừa vào cửa đã thấy có vài rương đồ đặt trên đất, trên bàn tròn trong phòng cũng có vài hộp được bao ngoài tinh xảo. Hỏi thì mới biết hoá ra Tứ Phò mã và Tứ Công chúa đến để đáp tạ việc hôm qua, may mà Chu Phú kịp thời cứu nguy nên một trong hai người mới không bị thương.

Chu Phú xua tay, nói thẳng không cần. Nhưng Tứ Phò mã lại kiên trì dâng lễ vật lên, Tri Nam thấy thế đành khuyên Chu Phú nhận lấy.

“Trừ những thứ kia, ở đây còn có bánh ngọt do Thanh Dao làm. Nàng nói giữa nàng và hai người có chút hiểu lầm, nhưng ngại tự mình tới cửa nên... Kính xin... tỷ phu và... tỷ tỷ thương thức.” Đây là lần đầu tiên Tứ Công chúa Tĩnh Thần gọi Chu Phú và Tri Nam như vậy nên gương mặt ửng đỏ, giọng nói cũng có phần mất tự nhiên.

Nàng mở hộp thức ăn tinh xảo đẹp đẽ ra, mùi thơm của từng miếng bánh hoa cao xông vào mũi, hình thức cũng vô cùng xinh đẹp. Chu Phú và Tri Nam không ngờ Nhị Công chúa Thanh Dao phong tình vạn chủng cũng là cao thủ nấu nướng.

Chu Phú lấy một miếng đưa cho Tri Nam, sau đó bản thân hắn cũng ngồi xuống ăn ngấu nghiến: “Buổi sáng thức dậy vẫn chưa ăn điểm tâm, bánh ngọt của Nhị muội được đưa tới thật kịp thời.”

“Thời điểm Thanh Dao nhờ chúng ta đưa tới có nói, nếu tỷ phu thích thì mỗi ngày nàng sẽ làm rồi sai người đưa tới.”

Công chúa Tĩnh Thần tận tâm thuật lại lời nói của Nhị Công chúa Thanh Dao. Mặc dù ngày thường nàng và Thanh Dao ít qua lại với nhau, nhưng dù sao nàng và nàng ta cũng là tỷ muội cùng mẹ. Nếu Thanh Dao đã đích thân nhờ thì nàng cũng không thể từ chối. Nàng chỉ không ngờ rằng Thanh Dao lại dụng tâm với Đại Phò mã như vậy mà thôi.

Chu Phú nhét đầy bánh ngọt trong miệng, nghe thấy Tứ Công chúa nói như vậy liền xin lỗi khoát tay, nói không rõ: “Không cần không cần, sao có thể không biết xấu hổ để Nhị muội làm rồi đưa đến đây mỗi ngày. Ta ăn thử là được rồi.”

Tứ Công chúa nghe Chu Phú nói như vậy cũng chỉ cười, không trả lời hắn. Bánh ngọt không phải là nài làm, nài không có tư cách quyết định thay Thanh Dao trả lời có đưa hay không.

Đúng lúc này, người gác cổng lại sai người vào báo, nói có Tam Phò mã và Tam Công chúa cùng tới.

“Hả? Tam Phò mã và Tam Công chúa cũng tới?” Chu Phú ngạc nhiên nói.

Hôm nay là ngày gì vậy, tại sao ngày trước không có ai đến, vậy mà hôm lại lại đến một loạt. Chu Phú đang buồn bực thì nghe thấy giọng nói phò trương của Tam Phò mã: “Ha ha ha, ta đã đến phủ doanh chờ huynh từ sớm, lại nghe được gã sai vặt trong phủ nói Đại Phò mã xin nghỉ hôm nay, ta liền ngựa không ngừng vó chạy đến đây. Không ngờ Tứ Công chúa và Tứ Phò mã cũng ở đây, thật là khó có dịp, khó có dịp.”

Chu Phú nghe thấy hắn nói như vậy, biết là đang nói với mình liền lau miệng, nghênh đón.

Tam Phò mã tùy tiện ngồi xuống, sau đó khí thế bức người chỉ vào ghế Thái sư sau lưng mình, vênh vao tự đắc nói với Tam Công chúa Khanh Diệp: “Nàng ngồi ở đây, ta không cho phép nàng đứng thì không được đứng, có biết hay không?”

“...”

Lời này vừa thốt ra thì tất cả mọi người có mặt ở đây sững sờ tại chỗ. Tam Phò mã... Đang chỉ huy Tam Công chúa sao? Chuyện này cũng khiến người khác quá là kinh hãi rồi. Tam Công chúa là người có tính tình nóng nảy đứng đầu cả nước, nhóm Công chúa Quận chúa âm thầm đặt riêng cho nàng một biệt hiệu là “pháo đốt”. Mà nàng cũng rất hợp với biệt hiệu này, hơi chút liền phát hỏa. Vậy mà hôm nay Tam Phò mã lại dám nói với nàng như vậy khiến mọi người phải dụi lau hai mắt chờ Tam Phò mã bị tiểu pháo đốt dọn dẹp.

Nhưng cảnh tượng hoả bạo được mong đợi không hề xuất hiện, Tam Công chúa Khanh Diệp chỉ nhú mày một cái, vẻ mặt rất không tình nguyện nhưng cũng không nói gì dù chỉ một câu, nàng ta ngoan ngoãn ngồi xuống ghế Thái sư phía sau lưng Tam Phò mã.

Dưới ánh nhìn vô cùng bội phục của mọi người, Tam Phò mã hài lòng quay đầu lại nói chuyện với Chu Phú: “Nữ nhân ấy mà, vốn nên nghe lời nam nhân. Nếu ngày thường nam nhân lo là quản giáo, vậy thì các nàng sẽ bò lên đầu chúng ta để đi tiểu, nữ nhân là không thể cứng chiều.”

“A... Hả...?”

Chu Phú nhìn nét mặt vô cùng không tốt của Tam Công chúa, vậy mà nàng ta lại không chút phản ứng với những gì Tam Phò mã vừa nói, trong lúc nhất thời hắn không biết phải nói gì.

“Thử dạy dỗ một lần xem. Huynh nhìn đi, hiện tại ta chỉ nơi nào nàng liền đi nơi đó, căn bản không dám trái lời.”

Tam Phò mã phách lối nói, mọi người lú lờ, sắc mặt Tam Công chúa Khanh Diệp vô cùng không tốt, nàng ta cắn răng nghiêng lợi nói: “Sài Thiều...” Hai tay nàng ta nắm lại thành quả đấm: “Chàng cẩn thận cho ta, nên có chừng mực.”

Lời uy hiếp được nặn ra từ giữa kẽ răng của Tam Công chúa quả thật khiến cho Tam Phò mã Sài Thiều rụt cổ một cái, nhưng ngay sau đó đã lấy lại tinh thần: “Có chừng mực?? Nàng nói ta phải có chừng mực?? Vậy lúc nàng ném phu bỏ tử\*, đuổi theo phía sau nam nhân khác sao không nghĩ tới phải có chừng mực??”

\*ném phu bỏ tử: ném chồng bỏ con

“...” Tam Công chúa Khanh Diệp nhìn bốn phía xung quanh, nàng ta bỗng nhiên tỉnh ngộ, lúng túng mỉm cười với mọi người. Trong lòng thì hiểu rõ tính tình gả mái của nam nhân nhà mình. Nếu lúc này tranh luận với hắn thì chỉ dẫn đến nhiều chuyện cười hơn mà thôi, tốt nhất là ngậm miệng không so đo với hắn.

Từ lời nói của Tam Phò mã mọi người mới vỡ lẽ. Thì ra không phải Tam Công chúa không phát hỏa mà là bị Tam Phò mã bắt được cái chuôi, hiện giờ nàng ta đang trong thời kỳ “bị quản giáo”. Khó trách khó trách....

Tứ Công chúa liếc nhìn Tứ Phò mã, xấu hổ cúi đầu. Tứ Phò mã dịu dàng sờ sờ đầu rồi vỗ nhẹ bả vai nàng ta, khẽ nói bên tai: “Không sao. Điều là chuyện đã qua, không cần đặt ở trong lòng.”

“...”

Tam Công chúa thấy Tứ Phò mã sắc sảo như vậy thì âm thầm phì cười. Tại sao nàng không gặp được một vị phu quân dịu dàng như vậy??

“Được rồi được rồi, không nói.” Tam Phò mã thấy thái độ Tam Công chúa tạm được mới quyết định tạm bỏ qua cho nàng ta, sau đó nói với Chu Phú: “Huynh đã nghe nói chuyện gì chưa? Hai ngày sau là đại hội tuyển võ tướng, ta nghe nói Đại Phò mã huynh cũng báo danh.”

Chu Phú nuốt miếng bánh ngọt trong miệng xuống, khó hiểu nói: “Đại hội tuyển võ tướng?? Là cái gì?”

Hắn không biết đây là chuyện gì nên càng không thể có chuyện hắn đi báo danh.

Tri Nam ngồi ở một bên uống trà nghe Tam Phò mã nói vậy liền giương mắt hỏi: “Là ai báo danh cho Đại Phò mã?”

Tam Phò mã suy nghĩ một lát: “Là... Bách Lý Thừa Tướng, hai người không biết ư?”

Chu Phú và Tri Nam liếc mắt nhìn nhau, căn bản là không một ai nói cho bọn họ biết chuyện này có được hay không? Rốt cuộc là Bách Lý Thừa Tướng muốn làm gì?

-Hết chương 59-

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 60

Editor : sani94

Beta – er: Diễm Mồ

Trong cuộc tuyển chọn Võ Khôi, Chu Phú đã nghe ngóng một chút trong Thành Phòng Doanh, nhưng chưa từng có ý định muốn đi báo danh tham gia, chẳng ngờ Bách Lý Thừa tướng lại không hỏi lấy một câu, tự mình đi báo danh cho hắn, làm Chu Phú vô cùng khó xử.

Quay ra định hỏi nương tử định thế nào, nhưng nương tử vẫn cúi đầu trầm tư, hắn cũng không quấy rầy, mà tối hôm qua cha lại không hỏi phủ với hai người, bảo là muốn vào cung với thái hậu vài ngày.

"Như thế nào?" Tam phò mã nóng lòng, còn phần khích hơn cả Chu Phú.

Chu Phú nhíu mày: "Cái gì như thế nào?"

"Ồ kia." Về mặt tam phò mã Sài Thiệu như chỉ tiếc rằng không rèn được sắt thành thép: "Đương nhiên là trong cuộc tuyển chọn Võ Khôi, đối thủ phần lớn đều là con cháu của quan lại, không thiếu cao thủ, nhưng mà..."

Hai mắt tam Phò mã chớp chớp, thần bí nói với Chu Phú: "Nhưng người gây chấn động nhất vẫn là - - hắn ta!"

Chu Phú cảm thấy tâm, muốn ăn mà chẳng có cảm giác: "Hắn ta?"

Tam phò mã gật đầu, Tứ phò mã ở bên cạnh giải thích: "Không sai, là hắn ta! tiểu hầu gia Định Viễn hầu phủ nước tiếng kinh thành, chỉ có công tử An tướng quân."

Chu Phú líu lưỡi: "Hắn ta cũng tham gia sao?"

Nhớ tới cái tên "tiểu bạch kiền" thêm muốn nương tử của mình, trong lòng Chu Phú lại cảm thấy tức giận.

"Đúng, An Dung cũng sẽ tham gia...." Tam phò mã hưng trí bùng bùng liên tục gật đầu: "Đây chính là cơ hội tốt để huynh báo thù giúp bọn ta, Phò mã bọn ta đều rất xem trọng huynh đó."

"..." Chu Phú trầm mặc, lại nghe Tứ phò mã nói tiếp: "Đúng rồi, tam phò mã huynh cũng xuất thân từ nhà võ, lần này không định tham gia sao?"

Tứ phò mã nói xong, Tam công chúa ngồi ở một bên khó chịu từ trong khoang mũi phát ra tiếng cười nhạt, chỉ vào tam phò mã nói: "Hắn sao? Lên đài người ta còn chưa thổi một hơi đã xuống đài rồi."

Thấy nương tử nhà mình không nể mặt cô tình chê bai như vậy, Tam phò mã tức giận nghiêng răng, nhưng không thể phủ nhận, nàng nói cũng đúng sự thật, cúi đầu thừa nhận: "Ài, ta thì thôi, công phu múa mèo đi lên chỉ làm cho Sài gia mất mặt."

Tứ phò mã thấy hắn thành thật, cũng không nói gì nữa, mà Tứ công chúa lại ở cạnh mở miệng hỏi: "Vậy Lục phò mã đâu?"

Tam phò mã lắc đầu: "Ta vốn tưởng rằng Lục phò mã sẽ tham gia, nhưng hắn nói bản thân không phải người trong triều, sau này cũng không muốn vào triều làm quan nên có lẽ lần này sẽ không tham gia."

Nói xong, Tam phò mã bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Tri Nam, đoán hỏi: "Đúng rồi, ta có nghe nói, trong kinh có nhiều con cháu quan lại chẳng hiểu sao lại bị tấn công, không biết có liên quan đến cuộc tuyển chọn Võ Khôi này không?" Cha của Tam phò mã Sài Thiệu làm quan trong triều, tin này

chắc chắn sẽ không sai.

Tri Nam không nói gì, xem như ngầm thừa nhận.

Tam phò mã liền tiếp tục lớn mật suy đoán: "À, ta biết rồi! Nhất định là An Định hầu phủ giờ trò quý, tính tình An Định hầu gian xảo, vừa thấy đã biết hấn loại người chuyên đâm sau lưng người khác, chắc chắn hấn định diệt trừ tất cả đối thủ cho con trai mình, để cho con trai hấn đứng đầu."

Tri Nam nghe xong phỏng đoán của Tam phò mã, nở nụ cười từ chối cho ý kiến, liếc mắt sang Chu Phú.

Hai đôi phò mã công chúa ở lại một lát, rồi cùng nhau rời đi, sau khi Chu Phú tiễn bọn họ, trở lại phòng khách, ma ma quản gia nói, nương tử đi vào thư phòng, Chu Phú liền vội qua đó.

Vào thư phòng, đã thấy nương tử ngồi trước án, đang viết gì đó, khi Chu Phú đi đến, Tri Nam vừa vắn viết xong, gấp tờ giấy lại làm hai, sau đó cuộn nhỏ lại, đi đến bên cửa sổ phía nam, huyết sắc gọi một con bồ câu trắng đưa tin, cột cuộn giấy nhỏ vào chân nó, rồi thả nó bay đi.

"Viết gì thế?" Lần đầu tiên Chu Phú tận mắt thấy dùng bồ câu đưa tin, trong lòng vô cùng tò mò, vì thế liền mở miệng hỏi nương tử.

Tri Nam cười cười, không trả lời, đi thẳng đến trước bàn, rót một ly trà nóng nha hoàn mới vừa pha, sau khi nhấp một ngụm, mới hỏi Chu Phú: "Vô Khôi... Chàng sẽ tham gia chứ?"

Chu Phú ngồi xuống bên nương tử, cảm thấy nét mặt nương tử có chút kỳ lạ, trong lòng nghĩ ắt là có chuyện, nghĩ nghĩ rồi mới nói: "Nương tử muốn ta tham gia không?"

Tri Nam không trả lời ngay, chỉ nhấp một ngụm trà nóng, hơi nước bay lên, làm nổi bật lên sương mù mờ mờ trong đồng tử đen láy của nàng, thật lâu sau mới chậm rãi nói: "Chàng đến phủ Thừa tướng đi. Sau khi trở về nói cho thiếp biết, cuối cùng chàng có tham gia hay không."

"Đến... Phủ Thừa tướng?" Chu Phú khó hiểu.

Tri Nam gật gù đầu, kéo Chu Phú ra khỏi thư phòng.

Mặc dù Chu Phú không biết rốt cuộc nương tử có ý gì, nhưng nàng nói hấn đến phủ Thừa tướng, vậy hấn liền đi, vừa lúc hấn cũng muốn tìm Thừa tướng hỏi rõ ràng một chút, cuộc tuyển chọn Vô Khôi là như thế nào.

Phủ Thừa Tướng ở tây thành, không cách xa cửa hàng trước kia của Chu Phú là bao, nhiều lần đã từng đi qua phủ Thừa tướng.

Sau khi báo thân phận cho người canh cổng phủ Thừa tướng, thái độ của y vô cùng thân mật, nói với hấn, sáng sớm Thừa tướng đã vào triều, còn chưa hồi phủ, hỏi hấn có muốn vào trong chờ không.

Chu Phú nghĩ nghĩ, lắc đầu cảm ơn người gác cổng rồi đi về, khi ngang qua chợ, nhìn thấy có rất nhiều kệ mạch nha mới lạ, đủ mọi màu sắc vô cùng đẹp mắt, hấn nghĩ chắc là nương tử sẽ thích, liền tiến đến mua hai gói, cất vào trong lòng.

Chợt, hấn nghe thấy phía sau lưng có người gọi hấn, Chu Phú vừa quay đầu nhìn thì thấy tình địch trong truyền thuyết, bạn của nương tử - An Dung An tướng Quân đang tươi cười rạng rỡ đi về phía hấn.

An Dung mặc hoa sam (áo hoa) mỏng, y phục rộng thùng thình, nhưng so với quần là áo lượt thì có thêm mấy phần nho nhã quý phái, so với con cháu nhà lãnh lỗi lạc ung dung tự tại hơn nhiều, tóc đen như \*người Hồ buộc cạnh tai, vốn bộ trang phục rất không hòa hợp, nhưng mặc ở trên người hấn không ngờ lại rất vừa vặn.

\*người Hồ : người nước ngoài

"Tâm trạng Đại phò tốt thật đấy, lại một mình đi trên đường phố cơ à." An tướng quân dừng lại trước mặt Chu Phú, sau đó lấy cây quạt ngọc bên hông ra, phong lưu tiêu sái bắt đầu quạt, khiến cho nhiều cô nương bên cạnh liếc trộm thầm khen.

Chu Phú vốn không quen hấn, vì chuyện của nương tử nên cũng nhìn hấn không vừa mắt, tự nhiên không định nói nhiều với hấn, chấp tay thi lễ qua loa nói: "An tướng quân."

Nói xong định rời đi, lại bị An Dung nói cười riu rít dùng quạt ngọc ngăn lại: "Tương thỉnh không bằng ngẫu ngộ, hôm nay khó có dịp gặp Đại phò mã trên đường, sao chúng ta không tìm một nơi yên tĩnh cùng thưởng rượu?"

Chu Phú đẩy cây quạt đang chặn đường ra, cứng nhắc nói: "Thực xin lỗi An tướng quân, Chu Phú không uống được rượu, nương tử cũng không cho ta uống, ý tốt của tướng quân, hạ quan xin nhận lấy."

An Dung là tướng quân trấn giữ ở vùng biên giới, cấp bậc đương nhiên cao hơn Chu Phú, Chu Phú tự xưng hạ quan cũng đúng.

Vốn định bỏ đi, nhưng An tướng quân kia lại không chịu, giữ chặt cánh tay Chu Phú kéo về phía đầu đường: "Ồ kìa, đừng ngại ngừng giống đàn bà như vậy, Tri Nam không cho người uống rượu, vậy thì người dùng trà, người uống trà, ta uống rượu, ta chỉ muốn tìm người tâm sự, dù sao Đại phò mã cũng không nên từ chối người ở xa ngàn dặm chứ."

"..."

Chu Phú bị hấn ta nói không phản bác được, cánh tay lại bị hấn ta lôi về phía trước, rất muốn giãy thoát, nhưng ở trên đường lằng nhằng với hấn ta, hai đại nam nhân làm vậy không tốt lắm, đành đi theo hấn ta, xem hấn ta có thể nói cái gì.

Chu Phú thật không ngờ, chuyến đi này lại bị kéo dài suốt cả một ngày, trình độ dây dưa của An tướng quân, trên đời này hấn ta nhận mình đứng thứ hai, tuyệt đối sẽ không có ai dám nhận mình là thứ nhất, từ nam đến bắc, từ đại mạc đến hoàng sa, từ nam đến nữ, từ một tuổi đến hai mươi lăm tuổi... Không cái gì là không nói được, hễ nói thì sẽ nói cho hết, người đó cứ thao thao bất tuyệt, Chu Phú chỉ có thể yên lặng ngồi ở bên cạnh giữ chức vụ lắng nghe.

Từ trong những lời An tướng quân nói, không hiểu sao Chu Phú lại cảm thấy, thật ra người này cũng không đáng ghét giống như hấn tướng tượng, kiến thức của hấn ta uyên bác, hiểu biết cả trung tây cổ kim, có những điều, ngay cả Chu Phú cũng chưa từng nghe qua, tài ăn nói trôi chảy làm người hâm mộ, lại thêm mã ngoài thì hấn gần như hoàn mỹ, khó trách có thể làm ngàn vạn nữ nhân điên cuồng vì hấn.

Nhưng hấn ta lại không hề để ý, theo lời hấn, cho dù tất cả nữ nhân trên đời này đều mê luyến hấn ta, thì có liên quan đến hấn ta sao?

Đúng vậy, người khác thích hấn ta, hấn ta có thể làm gì? Đi đến đâu cũng bị nhìn chăm chăm hoặc vây quanh, muốn có một lúc yên tĩnh cũng không có.

Bởi An tướng quân nói nhiều, Chu Phú nhẫn nại, thắm thoát hai người ngồi từ sáng đến xế chiều, lại ngồi từ xế chiều đến tối, mãi đến khi trăng lên cao, Chu Phú nghĩ đến nương tử mới cương quyết từ chối An tướng quân giữ lại.

Ày, không cho về, chẳng lẽ vị An tướng quân này còn định giữ hấn qua đêm sao? Chu Phú thầm oán trong lòng.

An tướng quân thấy thời gian không còn sớm, cũng đề xuất về chung với Chu Phú.

Hai người đi trên đường rộng rãi không một bóng người, ánh trăng ảm đạm từ phía sau hai người rọi lên, kéo dài chiếc bóng, giãn rộng khoảng cách, ngay tại khi hai người sắp mỗi người đi một ngã, trở lại phủ của mỗi người.

Bỗng nhiên giữa không trung có tiếng hét lên đáng sợ, ngừng đầu nhìn lại, chỉ thấy một tên hắc y đang xách nách một nữ tử vượt qua bọn hấn.

Chu Phú tỉnh mắt, nhận ra quần áo cùng vật trang sức của nữ tử kia, kinh sợ hô: "Là Trì Nam."

Theo tiếng hét kinh hãi của hấn, An tướng quân cũng nhận ra nàng, sau khi cùng Chu Phú liếc nhau, hai người liền chân lướt như bay, hoá tốc đuổi theo.

Hai người khinh công bất phàm, đuổi theo hắc y nhân hơn mười dặm, vào nam ngoại ô đây cỏ lau, lúc này cỏ lau đang xanh tươi, gió thổi qua xào xạc, cỏ lau đung đưa như một ruộng lúa mì.

Sau khi đuổi tới đây, không thấy hắc y nhân đâu cả, Chu Phú cùng An Dung tìm bốn phía một vòng cũng không phát hiện, ngay tại lúc này, giữa đám cỏ lau cao cỡ nửa người bỗng nhiên phát ra tiếng "soạt soạt", quay đầu lại nhìn, thấy Trì Nam thanh lãnh như ánh trăng, lịch sự tao nhã đi ra.

"Nương tử, nàng không sao chứ." Chu Phú vọt lên trước tiên, nhìn nương tử hai vòng, xem xét nàng có bị thương không.

An Dung tuy rằng lo lắng cho Trì Nam, nhưng trước mặt chồng nàng cũng nên cẩn thận một chút, dù sao tán gẫu cùng Chu Phú cả một buổi chiều, từ đáy lòng An Dung cảm thấy Chu Phú là người khoan dung, là nam nhân sống nội tâm.

Trì Nam lắc lắc đầu, nhìn mắt An Dung, bình tĩnh hỏi: "Sao hai người lại ở đây?"

An Dung nhú mi, trả lời: "Thấy nàng bị người ta bắt đi, dù sao cũng không thể thấy chết không cứu. Còn nàng thì sao, hắc y nhân kia là ai? Tại sao giữa đêm khuya lại bắt nàng?"

Trì Nam không trả lời An Dung ngay, khóe miệng thoáng hiện nét cười như có như không, khi Chu Phú cùng An Dung còn đang nghĩ xem nụ cười này hàm nghĩa gì, chỉ thấy bàn tay trắng nõn của Trì Nam vung lên, từ trong tay áo rơi ra bột phấn màu trắng, Chu Phú cùng An Dung thấy thế, định né tránh, thế nhưng y phục trên người cùng cỏ lau xung quanh đều đã dính bột phấn, bọn họ vừa động nhẽ, liền cùng nhau hít phải phấn độc.

Hai người bỗng nhiên chóng mặt, mặc dù vận công nhưng cũng khó ngăn cản công hiệu của phấn độc, dần dần, tứ chi mất đi cảm giác, đồng thời ngã xuống đất, lâm vào hôn mê.

Khóe môi Trì Nam lộ ra nụ cười hung ác, dùng chân lật hai người lại, ngón tay bấm ra, bấm vào giữa huyệt trên đầu hai người..

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

# Chương 61

Editor: Diễm Mỗ

Beta - er: tieu\_hao

Tri Nam khoác áo đứng bên cửa sổ, ánh trăng tôn lên làn da trắng nõn ánh mịn của nàng, nét mặt cô đơn thất thần nhìn một gốc quỳnh hoa trong sân.

Ma ma quản gia tiến lên bẩm báo: "Công chúa, phò mã ra ngoài từ sáng đến giờ vẫn chưa trở về, cũng không cho người về báo tin, hay là người hãy ăn trước đi."

Tri Nam khép áo lại lắc đầu: "Phải người đến phủ Thừa Tướng xem, ta chưa đói, khi nào phò mã về rồi hãy nói."

"Nhưng người không ăn gì, thân thể làm sao chịu nổi chứ." Ma ma quản gia là ma ma chăm sóc Tri Nam từ nhỏ tới lớn nên rất quan tâm đến Tri Nam.

Tri Nam cũng rất kiên trì, ma ma quản gia không còn cách nào, đành than thở kiếm một tên sai vặt rồi sai sang phủ Thừa tướng.

Không bao lâu sau, gã sai vặt trở lại, đi theo còn có Bách Lý Tướng gia.

Thừa tướng vừa thấy Tri Nam, còn chưa kịp chào, đã vội hỏi: "Nha đầu, tiểu tử Chu Phú kia ban ngày tới tìm ta, ta không có ở nhà, hắn vẫn chưa trở về sao?"

Tri Nam đặt quyển sách xuống, vẫn đang tựa trên nhuyễn tháp (giường nhỏ) ngồi dậy, lạnh lùng trả lời: "Chưa."

Bách Lý Thừa tướng là người nóng nảy, ông không bình tĩnh được như Tri Nam, nghe xong liền bắt đầu đi tới đi lui trong phòng, lúc thì vỗ đầu, lúc thì thở dài, ông đi còn chưa mệt, Tri Nam chỉ nhìn thôi đã thấy chóng mặt.

"Lão gia tử, người ngồi xuống nghỉ một lát đi."

Tri Nam đỡ trán, không nhịn được nói.

Ai ngờ, không ai tiếp lời thì không sao, đằng này vừa có người tiếp, Thừa tướng nóng nảy như quả pháo châm ngòi, lập tức bùng nổ: "Ngồi cái gì mà ngồi? Tiểu tử kia một ngày còn chưa trở về thì ta làm sao mà ngồi được chứ?"

"..." Tri Nam nhìn ông nổi trận lôi đình, thở dài, cảm giác bất an trong lòng dần dần dâng lên.

\*\*\*

Trong nhà tù tối tăm hôi thối, Chu Phú dần dần tỉnh lại, chỉ cảm thấy toàn thân như nhũn ra, ánh mắt mơ hồ, hai tay hai chân đều bị cố định trên tường đá, không thể nào nhúc nhích.

Trong mơ hồ, hắn nhìn thấy có một người bước vào, dáng vẻ này rất giống Tri Nam, Chu Phú cố gắng làm mắt mình rõ ràng hơn, thế nhưng ngay cả sức để mở to mắt hơn cũng không có.

"Chu Phú... Chàng có biết ta là ai không?"

"Tri Nam" bước đến nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt Chu Phú hỏi.

Chu Phú mơ mơ màng màng gật gật đầu: "Biết, nàng là... nương tử."

"Tri Nam" vừa ý gật đầu: "Đúng vậy, ta chính là nương tử của chàng, ta là Tiểu Tri Nam, ta là trưởng công chúa Tiểu Tri Nam, chàng nhớ chưa?"

"... Nhớ... rồi."

"Tướng công ngoan." "Tri Nam" hài lòng vỗ má Chu Phú, khoe môi về ra đáng cười yêu mị: "Vây, tướng công yêu ta chứ?"

Chu Phú cảm thấy có đôi tay như rắn nước lướt đi trên người mình, cảm giác rất kỳ quái, nương tử này thật khác với nương tử trước kia, nhưng, khác chỗ nào thì hắn không thể nói ra được.

"Yêu." Chu Phú nuốt yết hầu khô khốc, thành thật gật đầu.

"Yêu nhiều thế nào?" Cánh tay như rắn nước kia vòng qua vai Chu Phú, cặp môi phớt hồng lấp lánh mị hoặc xít lại gần Chu Phú, câu hỏi như con trùng ngộ nguyệt trong tim.

"... Không, không biết." Chu Phú không biết vì sao, cảm thấy nương tử làm vậy khiến hắn rất không tự nhiên, quay đầu đi không muốn nàng đến gần mình.

"Tri Nam" thấy Chu Phú phản ứng như vậy thì ngược lại sùng sốt, lập tức thay đổi suy nghĩ, đôi môi nóng bỏng áp sát, khéo léo dùng đầu lưỡi chui vào trong khoang miệng Chu Phú.

Chu Phú cau mày muốn tránh đi, nhưng toàn thân vô lực, làm thế nào cũng không tránh được sự kim kẹp của nữ nhân kia, cảm giác bất an càng ngày càng mãnh liệt, Chu Phú chỉ cảm thấy đầu lưỡi đang qua lại không ngớt trong khoang miệng mình thật ghê tởm, cắn chặt hàm răng, chiếc lưỡi linh hoạt nhạy cảm kia liền được rút ra, "Tri Nam" xoa lên đầu lưỡi bị Chu Phú cắn, không ngờ lại thấy rom róm máu.

"Tướng công, chàng sao vậy? Chẳng phải chàng rất yêu ta sao?" "Tri Nam" liếm môi, trong ánh mắt nhìn Chu Phú mang theo sát khí.

Chu Phú yếu ớt lắc đầu: "Ta yêu Tri Nam, không phải người."

Nét mặt "Tri Nam" kinh sợ, nhưng rồi trở lại như thường ngày, hai tay trượt vào trong áo Chu Phú, vuốt ve đầy thành thạo, cơ thể mềm mại như không xương tủy vào Chu Phú nũng nịu: "Ta là Tiểu Tri Nam, tướng công, chàng nhìn rõ đi."

Chu Phú thở hổn hển, ngẩng lên nhìn "nuơng tử" gần ngay trước mắt, đôi mắt, cái mũi, cái miệng, đến cả vết bớt đen trên môi giống hệt nuơng tử không thể nghi ngờ, nhưng, hần có thể khẳng định, ả không phải nàng, không phải Tri Nam.

Lập tức lắc mạnh đầu, cổ họng khàn khàn hô lên: "Người không phải - tránh ra, người không phải Tri Nam! Người không phải nuơng tử của ta! Tránh ra --"

Vì Chu Phú không phối hợp, hành động tiếp theo của "Tri Nam" không thể tiến hành, trong đôi mắt đẹp lộ ra sát khí âm độc, cười cay nghiệt: "Sao lại không phải? Ta chính là Tiểu Tri Nam! Người nhìn kĩ cho ta, ta có phải Tiểu Tri Nam hay không!"

Nói xong, ả lui về sau vài bước, lấy ra một chiếc roi to như cánh tay từ trong góc phòng giam, chiếc roi vung lên vang lên tiếng "chan chất" chói tai vô cùng, trên bả vai của Chu Phú liền có thêm một vết máu da tróc thịt bong.

Roi đầu tiên vung lên, "Tri Nam" như bị kích thích, giơ tay lên quất liên tục hai mươi mấy roi, bả vai, lồng ngực cùng đôi chân Chu Phú nứt toác ra những vết đỏ sẫm, máu tươi cứ theo lần roi tong tong chảy xuống.

"Nói, ta có phải Tiểu Tri Nam không? Có phải nuơng tử của người không?"

Chu Phú chỉ còn hơi thở mỏng may ngay cả mí mắt cũng không nhúc nhích, chỉ có đôi môi run rẩy nói: "Không phải. Người không phải..."

"Tri Nam" chợt ném roi đi, trong đôi mắt đẹp hiện lên vẻ tàn khốc, vỗ hai tay, sau hai tiếng "bốp bốp" liền có hai gã đại hán bung theo một thùng gỗ đi vào đặt cạnh "Tri Nam".

Bên trong thùng gỗ đen kịt, lập lòe gì đó di chuyển, đó là những con đĩa rất lớn, con nào con nấy to bằng nửa nắm tay.

"Tri Nam" cười gằn, cầm một con đĩa tới gần Chu Phú, kéo vạt áo trước của hần, lộ ra lồng ngực cường tráng, "Tri Nam" lưu luyến hưởng thụ lồng ngực của Chu Phú, nghĩ đến chuyện sắp làm, ánh mắt ả tràn đầy sự hưng phấn biến thái.

Chu Phú nhìn những con đĩa không ngừng nhúc nhích, không biết ả muốn làm gì, nhưng chắc chắn không phải chuyện gì tốt, Chu Phú biết mình đang bị bắt, cực hình là khó tránh khỏi, nhưng sao bọn họ lại để nữ nhân này giả làm nuơng tử cơ chứ? Trong lòng hần nuơng tử tồn tại như một thiên thần, những người đó làm vậy quả thực là đang xỉ nhục nữ thần trong lòng hần, quá ghê tởm.

Con người "Tri Nam" lấp lánh hưng phấn nhìn chằm chằm con đĩa trong tay, khi đặt nó lên lồng ngực của Chu Phú, chỉ phút chốc, cái bụng của con đĩa vốn quặt queo bỗng nhiên phình lên như cái đèn lồng, "Tri Nam" cười cay nghiệt, cầm lấy roi đánh "chát" lên con đĩa đã no nê làm nó rách toác ra be bét máu bắn đầy dưới đất.

"Ha ha ha ha ha ha, thật là vui, thật là vui, ha ha ha..."

"Tri Nam" như vô cùng thích thú với trò chơi này, trước hết là thả đĩa lên người Chu Phú, sau đó khi đĩa hút đầy máu rồi thì ả sẽ quất roi, cảm giác máu tươi vung vẩy quá tuyệt vời, trong phòng giam âm u ẩm ướt, nháy mắt tràn ngập máu tươi, vang vọng bên tai là tiếng cười của nữ quỷ đeo gương mặt Tri Nam...

\*\*\*

Một ngày, hai ngày, Chu Phú hần mất tích đến giờ vẫn chưa về.

Tri Nam phái ra hơn trăm người tìm khắp mọi nơi, kết quả chỉ là: ngày ấy Phò mã sang phủ Thừa Tướng, sau đó gặp một nam tử, mà nam tử kia chính là An Dung - An tướng quân gần đây đang nổi trội.

Sau khi biết được tin này, Tri Nam lập tức phái người đến An Định hầu phủ, ai dè vừa hỏi thăm mới biết, An Tiểu Hầu gia cũng đã hai ngày chưa về, An Định hầu phủ cũng đang rối rắm lắm.

Chu Phú cùng An Dung đều mất tích, trong kinh thành không khỏi dậy lên một làn sóng, nghiễm nhiên vượt qua cả cuộc sơ tuyển Vũ Khôi.

An Định hầu phủ còn đỡ, chủ yếu là phía Chu Phú, phủ công chúa không ngừng phái người ra ngoài không tính, lại thêm phủ Thừa tướng nữa chứ. Ngày

nào Thừa tướng cũng đích thân mang binh lực soát trong thành, cái tính nóng nảy gặp người liền mắng khiến cho Thừa tướng giống như một ông già rơi vào vòng luẩn quẩn, càng ngày càng ngang ngạnh.

Văn Viễn hầu không hiểu sao phụ thân chỉ vì một tên phò mã mà nổi giận, thậm chí phải đích thân mang binh tìm kiếm trong kinh thành, ông tìm cơ hội liền nói: "Cha, sao người phải khổ như vậy chứ."

Chỉ vèn vèn có câu này, phụ thân hai mươi năm nay chưa từng động tay đánh ông lại ở ngay trước mặt tất cả tướng sĩ cho ông một cái tát xong mắng: "Con mẹ ngươi thì biết cái gì! Nếu Chu Phú có chuyện không hay xảy ra, lão tử đích thân đánh gãy một chân ngươi!"

"..."

Văn Viễn hầu ôm cái má nóng rát, không hiểu gì nhìn bóng lưng phụ thân mình mà cắn môi, ứa nước mắt, trong lòng vô cùng bi thương.

Lục soát trong thành một ngày một đêm, Thừa tướng biết cứ khám xét như vậy cũng không phải biện pháp tốt, giữa trưa không thông báo gì đã xông vào phủ công chúa, thấy Trì Nam liền kêu gào: "Cha nó chứ, nhất định là cháu trai nhà nào đó không muốn để Chu Phú xuất chiến trong cuộc tuyển chọn Võ Khôi nên ngấm ngầm giờ thủ đoạn đây mà! Đừng lão tử bắt được, bằng không lão tử làm cho hán đoạn tử tuyệt tôn!"

Trì Nam suy nghĩ: "Cũng không chắc."

Thừa tướng lập tức nổi trận lôi đình: "Sao mà không chắc? Nếu là lão tử, lão tử sẽ làm như vậy! Vì để Chu Phú tham chiến, lão tử đã động chút tay chân trong thành, mấy tên con cháu thế gia kia chẳng phải đã bị ta làm bị thương nên ám toán sao?"

"..." Trì Nam chỉ cảm thấy nhức đầu, gia gia, người làm thì cứ làm, lén lút thôi, đừng nói ra ngoài chứ!

Sự kiện có ý đánh người mấy ngày trước khiến Chu Phú bận rộn, nàng đã sớm đoán được chính là vị gia gia này làm, cho nên để mặc Chu Phú làm, chẳng ngờ hán điều tra ra phủ Thừa Tướng, nàng còn đang phí tâm giữ bí mật cho thế mà lão nhân này lại nói toạc ra.

"Không được, không được! Lão tử không thể ngồi chờ chết ở đây, cứ tiếp tục như vậy, tiểu tử Chu Phú kia chắc sẽ lãnh ít dữ nhiều mất..."

Nói xong, Thừa tướng lại hấp tấp hùng hổ ra ngoài như lúc tối, đi thẳng đến hoàng cung.

Đêm hôm đó, không biết Thừa tướng và Hoàng đế hiệp nghị cái gì, tóm lại là lấy được lệnh đặc xá, Hoàng đế tự tay viết ngự thư, đồng ý cho Thừa tướng điều tra phủ đệ các quan gia trong thành, không nói nguyên nhân, chỉ nói: kẻ trái lệnh, trảm!

Thừa tướng nắm lệnh đặc xá trong tay thì còn khách khí cái gì? Lập tức điều động ngay ba ngàn binh sĩ của Thành Phòng Doanh và Hiến Viên Thiết Ky, càn quét trong phủ tất cả quan lớn quan nhỏ trên dưới Tiêu quốc một lần, khiến cho lòng người hoảng sợ, oán than khắp nơi.

Trong khi lục soát, vẫn có vài người không sợ chết đối nghịch với thừa tướng, ngay lập tức bị Thừa tướng tịch biên bỏ tù, dùng thủ đoạn cứng rắn như sấm rền gió cuốn, cứng rắn trừng phạt vài nhà, trong thành khắp nơi đại loạn.

Chỉ có Trì Nam biết, vị Thừa tướng gia đã hơn bảy mươi làm vậy là có nguyên nhân, Chu Phú là hi vọng cuối cùng của Bách Lý gia, vừa mới thấy được điểm bắt đầu mà lại kết thúc như thế, kể cả là Thừa tướng dùng mảnh vụn vàng cũng sẽ không chịu nổi đả kích này.

Xem ra Thừa tướng lúc này, đã thật sự tức giận rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 62

Editor: Bi Ngạn Hoa

Beta-er: sani94

Khi toàn bộ Kinh Thành đều chấn động vì chuyện đại phò mã Chu Phú mất tích, Thừa Tướng cầm trong tay lệnh khám xét đến nơi ở chính hoặc nhà riêng của từng quan viên lớn nhỏ trong kinh thành, nhưng vẫn không thu hoạch được tin tức gì, ngoại trừ việc không tìm được chút dấu vết của Chu Phú, thì còn gây loạn cái hồ nước phẳng lặng bấy lâu nay trong triều đình, có vài vị quan viên bị chia thắng hòng sủng, trực tiếp bị Thừa Tướng tru di bỏ ngục, không có cửa kêu oan.

Trong một ngày mà phủ Công chúa xe ra xe vào nườm nượp, mặc dù các quan viên biết sơ sơ tình hình, Thừa Tướng hao công tốn sức điều động binh mã để tìm ra tung tích Phò mã, nhất định là đã ngấm ngầm thỏa thuận với Trưởng công chúa mới có thể tiến hành như vậy, nhưng mặc kệ có nói thế nào,



Tri Nam phải chịu trách nhiệm nhận chức Nhiếp Chính Vương lần này, dầu có một số việc nhất định phải đứng ở ngoài sáng mới bình tình giải quyết cho công bằng mọi chuyện, nhưng các viên quan vẫn ôm một bụng âm ức đến tố cáo trước mặt Tri Nam, còn Tri Nam lại không chuẩn tấu.

Thân là người trong cuộc, cho nên nàng cũng hiểu được cái khó của Thừa Tướng, ngay cả nàng cũng không dừng việc nôn nóng tìm Chu Phú nữa là, nhưng thả nhiều tay sai đi lục soát nhiều ngày thế kia mà vẫn không tìm được Chu Phú.

Ngay lúc Ngọc Khanh bẩm báo không có tin tức của Chu Phú lần thứ mười tám, Tri Nam cũng đã không thể ngồi yên được nữa, phủ thêm một lớp áo rồi vào cung gặp hoàng thượng, ngay lúc đó, có một ảnh vệ quay trở lại Tri Nam viện, mang đến một cái tin - An Tiểu Hầu gia, An Dung, đã quay về.

"An Dung đã về phủ sao? Trở về một mình?" Tri Nam hỏi ảnh vệ đang quỳ trong sân.

Ảnh vệ nọ bẩm báo: "Đúng vậy. An Tiểu Hầu gia đã an toàn trở về An Định Hầu Phủ sáng nay, ngài ấy bị thương nặng, hiện An Định Hầu truyền năm thái y cùng một lúc đến khám, nhìn tình hình có vẻ không ổn."

"Bị thương?" Ngọc Khanh đứng một bên hỏi thăm: "Vậy nói cách khác, hiện tại cũng không còn biện pháp nào hồi hấn ta phò mã đi cùng mất tích ở chỗ nào sao?"

"Có lẽ vậy, nếu như An Tiểu Hầu gia không bị thương nặng như lời bẩm báo, thì ắt An Định Hầu cũng không cần gọi khẩn cấp năm vị thái y cùng một lúc."

Sau khi Ảnh Vệ bẩm báo xong, liền ẩn mình vào bóng đêm.

Tri Nam ngồi yên lặng trên ghế, nếu An Dung bị thương nặng đến mức đó, thì Chu Phú sẽ như thế nào? Hắn ta cũng mất tích cùng một thời gian thì Chu Phú đang ở chỗ nào?

"Công chúa, Nhị công chúa sai người trong phủ đến cầu kiến."

Bây giờ tâm trí Tri Nam đều đặt lên việc mất tích của Chu Phú, đối với sự cầu kiến của Nhị Công chúa không đúng lúc nàng thấy thật phiền não, phát phát tay, lạnh nhạt nói: "Có chuyện gì, bảo hắn ta nói với người canh cửa đi."

Hạ nhân lĩnh mệnh, một lát sau, mang theo người canh cửa vào: "Công chúa, người ở phủ Nhị công chúa báo lại, nói rằng đã tìm được phò mã của chúng ta rồi."

Tri Nam 'âm ừ' một tiếng, rồi tự nhiên bật dậy, cả kinh nói: "Người nói cái gì? Tìm được... Phò mã rồi hả? Đúng là người của phủ Nhị công chúa chứ?"

Người gác cổng là Phúc thúc gật đầu nói phải: "Dạ vâng, bảo là sáng nay lúc Nhị công chúa mang hai vị tướng công ra ngoài săn bắn thì gặp phò mã trong vũng máu ..."

"Vũng máu..." Tri Nam run rẩy đôi môi lặp lại lời Phúc bá nói, trong đầu thoáng qua hình ảnh Chu Phúc té ngã trong vũng máu tươi, trong lòng có cảm giác nhói đau giống như bị kim đâm phải.

"Công chúa, người có nên đi qua xem tình hình không ạ?" Phúc bá thấy công chúa chưa lên tiếng, đã tự động hỏi han.

Tri Nam kinh hồn bạt vía gật đầu liên tục: "Đi, nhanh chuẩn bị ngựa."

Sau khi Phúc bá lĩnh mệnh thì lui xuống dưới, Ngọc Khanh thấy công chúa sau khi nghe tin phò mã bị thương thì sắc mặt trắng bệnh, chưa từng thấy qua tình cảnh như thế này nên nàng tỏ ý an ủi: "Công chúa, đừng quá lo lắng. Phò mã là người hiền nên được trời cao phù hộ, may là được cứu về, có chuyện gì thì qua nhìn xem rồi hắn nói đi ạ."

Tri Nam cắn chặt môi dưới rồi gật đầu, bước chân bên dưới cũng trở nên nặng nề, gần như muốn chạy trốn khỏi phủ công chúa vậy, ngay cả xe ngựa cũng không ngồi, một mình một ngựa hướng về phía phủ Nhị công chúa.

Không đợi người canh cửa vào bẩm báo một tiếng, Tri Nam xông thẳng vào phủ Nhị công chúa, chạy một mạch vào phòng khách nơi Chu Phú ở, còn chưa vào phòng, đã nghe thấy tiếng gào thét tê tâm liệt phế của một người bên trong.

Là Chu Phú, là Chu Phú đang gào.

Tri Nam nhấc làn váy lên, đi vào bên trong phòng, Nhị công chúa đang đứng ở đầu giường, vẻ mặt nàng đầy sự lo lắng, mà Chu Phú... người mất tích mấy ngày nay thì... Tri Nam nhìn thấy dáng vẻ thê thảm của chàng bên kia giường, chẳng biết tại sao, trong hốc mắt ngập đầy nước.

Một Chu Phú tràn đầy sức sống của ngày trước mà hôm nay lại như một pho tượng không chút máu nằm trên giường, áo rách thành ngàn mảnh, máu khô trên quần áo bám dính vào làn da, có chỗ còn thấy được bắp thịt sâu bên trong. Tàn đại phu của Thái Y Viện đang dùng cái nhíp nhỏ gấp từng mảnh quần áo ra khỏi vết thương, đôi lúc không khống chế được khiến miệng vết thương nứt ra, dẫn tới việc Chu Phú than đau.

Nhị công chúa dùng đôi tay che miệng lại, giữa hàng lông mày lộ vẻ không đành lòng, xoay mặt đi chỗ khác không dám nhìn hắn nữa, thì lại thấy Tri Nam đi vào, Nhị công chúa Thanh Dao lập tức ngêng đón, lướt gần đi lễ nghi, nàng nói với Tri Nam: "Sáng sớm muội cùng với Thiên Hoa ra ngoài săn bắt, thì đã gặp phò mã té ngã ở trong rừng, máu me khắp người, vài con kênh kênh còn mở lên đám thịt rữa nát trên người hắn... Tri Nam, lúc này người có thể cứu được hay không vẫn còn chưa biết được, tỷ nên chuẩn bị tâm lý thật tốt."

Ý lạnh bao phủ Trì Nam, hai con mắt xinh đẹp nhìn chăm chăm Chu Phú, không dám rời đi chút nào, lời nói của Nhị công chúa bên tai nàng coi như gió thoảng, đôi môi tái nhợt hé mở hỏi một câu: "Thái y nói thế nào?"

Nhị công chúa chưa từng thấy Trì Nam như vậy, sững sốt một lát mới đáp lại: "Mất máu quá nhiều, bắp thịt có dấu hiệu bị teo, trên người không dưới 100 vết thương..."

“...”

Trì Nam im lặng một lúc lâu, mới lạnh lùng nói với Ngọc Khanh ở phía sau lưng: "Đem Phò mã mang về phủ công chúa." sDsDsLsQsDs

Ngọc Khanh đang muốn nhận mệnh lệnh, thì Nhị công chúa Thanh Dao đã lên tiếng ngăn lại: "Trì Nam, ban nãy Thái y có nói, Phò mã đi chuyển hơi bất tiện, nếu tỷ tin tưởng Thanh Dao này thì cứ để Phò mã ở lại phủ chữa trị, muội đảm bảo tất cả đều nghe theo sắp xếp của Trường công chúa."

Trì Nam không nói gì, đôi mắt giống như có thể nhìn thấu được tâm tư của Nhị công chúa, Ngọc Khanh tiến lên hỏi thăm chủ ý của Thái y, sau đó trở về bẩm báo công chúa nhà mình: "Công chúa, quả thật Thái ý có bảo, phò mã rất nguy hiểm vào thời điểm này, mạch máu cực kỳ yếu ớt, cổ cử động không tốt cho lắm... Nếu Nhị công chúa đã nói như vậy, vậy thì..."

Mặt Trì Nam không chút thay đổi, không nhìn ra là mừng hay là giận, cứ đi tới bên giường, nhìn Chu Phú bởi vì đau đớn mà quần băng đầy mặt, bởi vì suy yếu mà mồ hôi trộm toát ra đầy người, còn thấm ướt cả giường bệnh, một Chu Phú không có chút sức sống, Trì Nam nàng chưa từng thấy bao giờ, một loại cảm giác sợ hãi chưa từng có trước đây cuốn lấy cơ thể nàng.

"Vậy thì... Quấy rầy Nhị Hoàng muội rồi."

Trì Nam canh chừng Chu Phú trên giường, cũng không quay đầu lại nói.

Nhị công chúa Thanh Dao gật đầu một cách thận trọng, sau đó tự động rời khỏi phòng, đi sắp xếp.

Trì Nam ngồi ngay ngắn trên ghế dựa sát giường, Thái ý chữa trị cho Chu Phú bao lâu thì nàng ngồi bấy lâu, những lúc Nhị công chúa Thanh Dao vào phòng mời nàng đi nghỉ ngơi, nàng đều không nghe đến, cả người giống như một vị cao tăng tu đạo, không nhúc nhích, công chúa Thánh Dao thử mấy lần đều không được, cho nên từ bỏ việc khuyên nhủ.

Cho đến khi trời tối, Thái y mới lấy hết vải vụn thịt vụn trên người Phò mã ra, bôi thuốc lên vải rồi băng bó cho người, xong xuôi chờ lệnh của Trì Nam: "Bẩm công chúa, phò mã lần này bị thương cực kỳ nghiêm trọng, trong người bị mất máu quá nhiều, giờ thần chỉ có thể xử lý vết thương bên ngoài thôi, về phần chữa trị bên trong thì thần cũng không có thần dược nào để cứu cả, nhưng hình như thần nhớ rằng, có một năm Viêm Hoàng bên Tây Vực tới kinh thành yết kiến, từng mang đến ba viên Nguyệt Thần Đan đến đây, nghe nói nó có thể khôi phục được khí huyết..."

"Nguyệt Thần Đan?" Trì Nam nhẹ nhàng lặp lại lời Thái y nói, nhớ đến năm năm trước, quả thật có một vị Viêm Hoàng bên Tây Vực đã đến đây, ngay lập tức sai Ngọc Khanh đến kho lưu trữ tìm.

Sau khi Thái y rời đi, bên trong gian phòng chỉ còn lại hai người Trì Nam và Chu Phú, Trì Nam ngồi bên mép giường, ngón tay run ẩy, nhẹ nhàng mon trón chân mày nhũn lại của Chu Phú, trong lòng dâng lên một lời xin lỗi khó nói ra được.

Nếu như không phải do nàng, cuộc đời của Chu Phú sẽ không gánh chịu cái tai nạn lớn này được, chàng có thể cùng với An Nhạc sống cả đời không lo không phiền, hoặc có thể nói, thân phận của chàng cuối cùng cũng bị Thừa Tướng điều tra ra, thì cũng lấy được cái về oai phong quay về tướng phủ, nhưng hôm nay lại biến thành như vậy.

Chu Phú, xin lỗi chàng

Trì Nam nâng bàn tay lạnh lẽo của Chu Phú lên, bàn tay đã từng mang đến cho nàng niềm vui, sự cảm động mà khó có thể thoát thành lời... Hôm nay, cái ấm áp ấy không còn nữa, chỉ còn lại sự lạnh lẽo.

"Nước, nước..."

Từ cánh môi khô nứt của Chu Phú phát ra âm thanh trầm thấp khó có thể nghe thấy, Trì Nam lập tức nhớ lại ban nãy có chuẩn bị nước muối ở đây, muốn đặt bàn tay Chu Phú xuống đi lấy nước tới đây, lại phát hiện bàn tay mình đang bị Chu Phú nắm chặt trong lòng.

"Nương tử... Nương tử..." Chu Phú hôn mê vẫn không quên gọi tên nương tử, Trì Nam cảm thấy chóp mũi chua xót, hy vọng trước đó, sự bình tĩnh ban nãy bỗng nhiên sụp đổ, nước mắt đau lòng tràn khóe mi, từng giọt trong suốt nhỏ xuống mu bàn tay Chu Phú.

Dường như cảm thấy Trì Nam đang khóc, Chu Phú trong cơn hôn mê chậm rãi mở đôi mắt ra, thấy Trì Nam đang tựa vào ngực hân khóc thút thít, một cái cánh tay run rẩy nâng lên, đặt trên đỉnh đầu nàng, Trì Nam bị cái chạm bất thành linh làm hoảng sợ, ngay sau đó ngẩng đầu, đã bắt gặp Chu Phú mở mắt nhìn mình.

"Chu Phú..." Trì Nam nói thầm tên chàng trong miệng, lời kích động trong miệng còn chưa thốt ra hết, đã thấy vẻ mặt biến đổi của chàng, đôi mắt trừng lớn, ngập tràn tức giận, như muốn róc xương róc thịt nàng ra vậy.

Trì Nam không hiểu vì sao Chu Phú lại biến hóa như thế, muốn đưa tay sờ nhiệt độ nơi trán chàng, coi thử có dấu hiệu nóng sốt hay không, nhưng ai

biết, tay vừa mới chạm vào gò má Chu Phú, đã bị chàng chặn ngang, rồi sau đó, chàng kéo thân thể đầy băng bó ngồi dậy, bồng đẩy Trì Nam bên mép giường xuống đất, chỉ thẳng năng mà mắng: "Cái đồ đàn bà ác độc kia, mau cắt cho ta "

"..." Trì Nam bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ hãi, nàng cũng đứng đờ đờ nổi giận với Chu Phú: "Chu Phú... Ta là Trì Nam... Chàng quên rồi sao? Ta là nương tử của chàng..."

"Không phải! Người không phải là... Nương tử... Nương tử của ta... ?" Chu Phú dùng sức quá độ nên ngã mình té xuống, đôi mắt hoảng sợ nhìn chăm chăm màu che màu xám, con người không ngừng co rút.

Đứng vào lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, mới vừa nghe tin nhĩ tử của mình tỉnh lại thì Chu phụ đã chạy tới đây, vừa vào cửa thì thấy nha đầu nhà mình ngã trên mặt đất, nhĩ tử khắp người băng bó thì gần người nằm trên giường...

"Nha đầu, xảy ra chuyện gì hả con? " Chu phụ đỡ Trì Nam dậy hỏi han.

Trì Nam nhìn chăm chăm vào người như bị trúng tà thuật, Chu Phú, không biết làm sao trả lời cho phải, Chu phụ không biết được đáp án nên tự mình đi tới bên giường bắt mạch.

Nhưng không ngờ, trong nháy mắt chạm vào Chu Phú, thì bị nó đẩy ra.

"Tiểu Phú Quý, con làm gì đấy, ta là cha con mà, là cha con đấy."

Chu Phú hơi giật mình rồi xoay đầu nhìn Chu phụ, đôi mắt sáng rõ nhưng trống rỗng: "Con... Cha? Cha... Là ai ? Cha ta...Là ai ? Ta... Là ai ?"

Chu Phú không ngừng lặp lại câu ‘ ai là ai ’, Chu phụ thấy thế thì cảm thấy không ổn, mạnh mẽ điểm huyết đạo phía sau người nó, rồi bắt mạch, thái độ bỗng trở nên nặng nề, ông chậm rãi quay đầu, nhìn về phía Trì Nam

"Tiểu Phú Quý chắc bị...Thất Tâm Cốc." (một loại cốc độc, trùng độc)

Mẹ con trùng cốc độc luôn sống chung với nhau, mẹ chết thì con cũng chết, con trùng này sẽ xoi tái tâm trí người làm vật dẫn, sau bảy ngày, cơ thể chủ nơi trùng độ ký sinh sẽ bị mất hoàn toàn trí nhớ, tư tưởng sẽ bị tổn thương..

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 63

Editor: Bi Ngạn Hoa

Beta-er: sani94

"Tiểu Phú đã trúng phải.....Thất Tâm Cốc." Sắc mặt Chu phụ nặng nề nhìn Trì Nam nói.

Con mẹ và con con trùng cốc độc sống nương tựa lẫn nhau, con trùng mẹ chết khiến tâm trí bị tổn thương nặng, sau bảy ngày, phải chịu sự đau khổ mà trí nhớ bị mất, nếu không kịp thời chữa trị, tâm trí sẽ bị tổn thương. . . . .

Trì Nam không tỏ vẻ gì nhìn ông, sau hồi lâu mới phản ứng: "Về trí nhớ. . . . . Chu Phú không nhớ con sao?"

Chu phụ nhìn dáng vẻ này của Trì Nam, có chút không đành lòng, thật ra từ trong đáy lòng ông thực sự coi Trì Nam như nữ nhi của mình, nhưng sự thật ở trước mắt, ông cũng không thể vì an ủi mà lừa gạt năng, vì vậy gạt đầu, nói: "Không nhớ con, cả ta và tất cả những gì xảy ra lúc trước ."

Hai mắt Trì Nam nhắm lại, âm thầm thở dài một cái, đưa bàn tay sờ vào môi dưới, có chút cười khổ: "Vây. . . . . Có biện pháp gì không?"

Chu phụ nhìn nàng, không nói gì, rừ mí mắt xuống trầm ngâm suy tư thật lâu, mới có động tác, ông đi tới trước mặt Trì Nam, về mặt nghiêm chỉnh, vào giờ phút này, ông trấn định, không nói về điều gì khác, đối với Trì Nam nói một câu: "Ta biết làm thế nào, cho ta thời gian mấy ngày, con đừng quá lo lắng."

Nói xong, Chu phụ đi ra ngoài, vừa định bước qua bậc thềm, rồi lại không yên lòng quay đầu nhìn Trì Nam nói: "Mấy ngày này con ở đây, tiểu Phú tạm thời không có việc gì."

Nói xong, Chu phụ không quay đầu lại, đi khỏi hậu viện Nhị công chúa quý không biết, thần không hay.

Tri Nam không hiểu Chu phụ nói lời đó là ý gì, vì đã hôn mê lần nữa. Chu phụ đã đắp kín mền, lúc này mới quyết định trở về phủ chuẩn bị một chút đồ dùng cho nàng.

Thời điểm Trì Nam được người chuẩn bị đồ đặc bao lớn bao nhỏ tới phủ Nhị công chúa, Chu Phú đã tỉnh lại, Ngọc Khanh từ phòng kho trong cung tìm Nguyệt thần đan, thái y chỉ dẫn dùng thuốc, [d?d?l?q?d] phối hợp với dược liệu Nguyệt thần đan, thêm một chén thuốc bổ huyết, mà người phục vụ Chu Phú uống chén thuốc này, không phải Dược Đồng hay nha hoàn, mà là Nhị công chúa Thanh Dao.

Lúc Trì Nam đi vào bên trong, Chu Phú đang thuận theo nằm ở trong ngực Thanh Dao, từng miếng từng miếng uống thuốc, mặc dù biết đó là tình huống đặc biệt, nhưng Trì Nam vẫn cảm thấy chua xót trong thân tâm.

Công chúa Thanh Dao nhìn thấy Trì Nam đi vào phòng, cũng không ngồi dậy, chỉ đối với Trì Nam giơ giơ lên chén thuốc trong tay, rồi sau đó liền chuyên chú, cẩn thận tỉ mỉ cho uống thuốc.

Tri Nam ngồi ở một bên nhìn nàng ta chăm sóc cho Chu Phú, đúng lúc Chu Phú giương mắt, hai người bốn mắt nhìn nhau, thuốc trong miệng Chu Phú còn chưa kịp nuốt xuống, liền chỉ vào Tri Nam mãnh liệt ho khan, về mặt có chút dữ dằn.

"Hoàng tử, hình như phò mã không muốn tử nhìn thấy bộ dạng của hắn bây giờ, hay là tử ra ngoài trước đi."

Nhị công chúa Thanh Dao vì Chu Phú tức giận, quay đầu nói với Trì Nam.

Trì Nam thấy nét mặt Chu Phú thật sự khổ sở, không đành lòng, liền mang theo Ngọc Khanh đi ra khỏi cửa phòng, ở trong viện chờ đợi.

Tình hình vừa rồi, không phải Chu Phú không muốn để cho nàng nhìn thấy dáng vẻ bây giờ, căn bản là hắn không muốn thấy Tri Nam, mặc dù có chút bị thương, nhưng nếu như nàng thối lui khỏi có thể làm cho chàng uống thuốc, nàng quay trở lại thì làm sao đây.

Bởi vì Chu Phú giữa lúc mơ mơ màng màng kháng cự, Trì Nam đành phải ngạt đi suy nghĩ, sáng sớm ngày thứ hai liền vội vã chạy đến phủ công chúa.

Vừa vào phòng bị một hình ảnh đập vào mắt, Thanh Dao một tắc cũng không rời khỏi người Chu Phú, bưng trà dâng cháo, lại từ trong tay nha hoàn cầm một chén cháo tào đồ, thì thăm gì đó rồi đút cho Chu Phú ăn từng muỗng từng muỗng.

Trì Nam đứng ở cửa bên, nhìn bên trong hoà thuận vui vẻ, trong lòng không biết là cảm giác gì.

Thanh Dao công chúa cho ăn xong cháo, từ nha hoàn rí tai mới biết được Trì Nam đến, lại bình thân lấy khăn lau khóe miệng Chu Phú, lúc này mới đi ra khỏi phòng.

Nàng nhìn Tri Nam động một chút, ý bảo nàng đến trong viện nghỉ mát nói chuyện.

Tri Nam vội vàng đi theo, Thanh Dao liền đi thẳng vào vấn đề nói với Tri Nam: "Hoàng tử, tình hình hôm nay của phò mã tử cũng thấy đấy, huynh ấy. . . giống như chỉ muốn muối gần huynh ấy, chỉ muốn muối móm thuốc, cho ăn cơm, tử vừa xuất hiện, huynh ấy hình như rất kích động. . . ."

Về mặt Trì Nam bình tĩnh ngồi xuống ghế đá, nàng không lên tiếng lắng lắng nghe lời Thanh Dao muốn nói.

❖ ❖ ❖

**điền-đàn-lê-quý-đôn**

"Thầy y cũng nói, lúc này thân thể đại phò mã quá yếu, nếu thường xuyên bị kích động, đối với chuyện khôi phục vết thương của huynh ấy cực kỳ bất lợi, cho nên. . . . ."

Tri Nam cúi đầu vẫn không có nói chuyện, Thanh Dao thấy nàng như thế nghĩ nàng phối hợp, liền dứt khoát nói thẳng: "Đội phò mã hoàn toàn khôi phục như trước, nếu như hoàng tỷ có việc bận trong triều thì không cần mỗi ngày đến xem, để hoàng muội lo là được."

“ ”

Tri Nam nhìn lá cây bên ngoài đình xum xuê tươi tốt, si mê sau một lúc lâu, khoe miệng nhếch lên lộ ra ý cười, thì ra là lòng vòng một hồi chính là muốn nói điều này.

Nàng ta bảo mình ở trong phủ mấy ngày, không tới chăm sóc Chu Phú. . . . . Cũng chỉ bởi vì sợ mình thấy tình cảnh bi thương.

Suy nghĩ thật chu đáo.

Đối với tình cảm Thanh Dao bày ra trên mặt, Tri Nam từ chối cho ý kiến, cười trừ, cũng không nói đồng ý, cũng không nói phản đối, mang theo Ngọc Khanh trở về phủ đi.

Sau hai ngày nghỉ ngơi, Chu Phú mới phát giác được thân thể dần dần có tinh thần, có hơi sức, nhưng trong đầu vẫn cảm thấy mơ hồ không rõ ràng, luôn thoáng qua một chút hình ảnh, có tốt đẹp, có ảm áp, có kinh hoảng...D.Đ.L.Q.Đ nhưng những hình ảnh này chỉ quanh quẩn, thỉnh thoảng u lan nhược tiên, thỉnh thoảng thanh lê thoát tục, thỉnh thoảng tàn nhẫn vô tình.

Trong ký ức của hắn, chỉ có nữ nhân trước mắt là đáng giá tin tưởng, bởi vì chính nàng, vào thời điểm hắn suy yếu mà cứu hắn, quan tâm hắn khiến hắn cảm thấy ấm áp, nhưng chẳng biết tại sao, cảm giác như mất mát điều gì đó.

Cũng không phải nói nữ nhân Thanh Dao này có chỗ nào không tốt, mà hắn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, loại cảm giác đó thậm chí không ấm áp bằng ký ức của hắn, giống như nhắm người, nhưng trừ Thanh Dao, hắn thật sự không tưởng tượng ra được mình sẽ có cảm giác ấm áp với nữ nhân kia.

Nghỉ ngơi hai ngày Chu Phú đối với việc Thanh Dao chuẩn bị đồ ngọt có chút chán ghét, nhưng vừa nghe đến việc nàng nói ăn những thứ đồ này sẽ phục hồi nhanh chóng, cùng với việc nàng nhìn hắn bằng đôi mắt nhu tình khiến hắn khó lòng cự tuyệt, cố nén khó chịu, mỗi lần đều ăn hết.

Tình huống như thế vẫn duy trì hai ba ngày, Chu Phú chợt phát hiện, mặc kệ hắn rời giường lúc nào, ở đầu giường cũng bày ra một chén cháo khác loại, nhưng có vẻ rất ngon.

Mới đầu hắn cho là Thanh Dao nhìn thấu cảm giác của hắn, cố ý sai người chuẩn bị, nhưng vài ngày sau, hắn bắt đầu phát giác không được bình thường, mỗi ngày Thanh Dao đều đưa bánh ngọt tới sẽ không tránh khỏi việc để cập đến chén cháo.

Ngày hôm đó trời còn chưa sáng, Chu Phú từ trong giấc mộng tỉnh lại, nghĩ đến nếu tỉnh sớm như vậy, nói không chừng có thể thấy người nào đưa cháo tới, nhưng khi hắn mở hai mắt ra, bỗng dưng quay đầu thì chén cháo nóng hổi kia đã xuất hiện ở đầu giường.

Nâng chén cháo lên, Chu Phú mở miệng ra húp, cảm thấy khẩu vị không giống hôm qua, đậm đà mà không bị nhờn, kèm theo vị trái cây mát mẻ cả người, rong biển và nấm trang trí trên tô cháo.

Không phải là sơn hào hải vị, thậm chí ngay cả thức ăn mặn cũng không có, nhưng Chu Phú cảm thấy được người chuẩn bị tô cháo này cũng tốn không ít công sức.

Trên đời này, hắn cho là chỉ có Thanh Dao đối với hắn tốt nhất. Mỗi ngày nàng cùng hắn nói chuyện, cùng hắn giải buồn, cùng hắn làm mọi chuyện, trừ nàng, còn có ai đối xử tốt với hắn?

Chẳng lẽ. . . . . Là nàng?

Giương mặt thanh nhã như đóa hoa lan hiện lên trong đầu hắn, trái tim Chu Phú không hiểu sao dâng lên cảm giác rung động, một trái tim giống như không phải là của mình bắt đầu ‘bang bang’ nhảy lên. . . . .

Nàng là người nào?

Tại sao lại đối với mình có phần ảnh hưởng lớn như vậy?

Nàng là người tốt, hay là người xấu?

Người tốt. . . . . Nàng ôn hòa mỉm cười với hắn, những hình ảnh còn sót lại trong tâm trí hắn, cùng hắn vượt qua những phút giây ấm áp; nhưng chính khuôn mặt động lòng trước mặt lại làm hắn u ám nhớ lại, phòng giam ẩm ướt, mùi máu tươi ngạt đầy, khiến người ta nôn mửa, hành hạ cực cùng, thậm chí đau đớn, khiến hắn khổ sở. . . .

Nàng rốt cuộc là ai?

Là người rất tốt, hay là kẻ xấu?

Nghĩ đến vấn đề này, Chu Phú không khỏi ôm đầu vô cùng đau đớn, cố nén đau đớn dựa vào giường, cực kỳ đau đớn.

---

Như thường lệ, Thanh Dao đưa đồ ăn đến phòng Chu Phú.

Đời này nàng chưa bao giờ để ý đến nam nhân nào như thế, cho tới bây giờ đều có nam nhân nhìn bộ nàng, nàng cho là đời này đều sẽ như thế, không ngờ, lại gặp được Chu Phú – một người dung mạo không sâu sắc, lại là nam nhân ảnh hưởng đến nàng như vậy.

Từ lần gặp mặt đầu tiên, hắn đã xâm nhập vào trái tim vốn dĩ đã khô cạn của nàng, hắn đã cho nàng biết được, thì ra trên đời này còn có người không vì sắc đẹp mà rung động, một nam nhân chung tình. Nàng từng cố gắng quyến rũ, nói thật ra nàng đối với vẻ ngoài của mình rất hài lòng, nhất là những nam nhân xung quanh không ai là không bị thu hút bởi vẻ quyến rũ của nàng, nhưng chỉ có hắn, hắn rất cô đơn, là người khác thường, là nam nhân của Trì Nam.

Hắn hoàn toàn không thấy được vẻ đẹp của nàng, nàng xinh đẹp, đối với việc nàng thân cận hắn để lấy lòng, hắn không chỉ không rung động mà còn xa nàng ngàn dặm. . . . Thời điểm mới bắt đầu, Thanh Dao cực kỳ hận hắn, hận hắn không hiểu phong tình, hận hắn không biết thưởng thức, càng về sau, dần dần thấy được, nghe được chuyện của hắn, võ công của hắn để cho người đời ca ngợi; hắn chính trực ngay thẳng bên cạnh công chúa, còn rất chung tình với Trì Nam. . . . Mỗi một điều về hắn càng khiến nàng hâm mộ, bất tri bất giác, nàng liền để cho mình trầm mê loại cảm giác này, không cách nào tự kiềm chế.

Rốt cuộc nàng cũng chờ được cơ hội ngày hôm nay, nàng nhất định phải hoàn toàn chinh phục người nam nhân này.

Đẩy cửa vào, Thanh Dao thấy Chu Phú co rúc trên giường khổ sở giữa giữa, vội vàng tiến nhanh về phía trước, khẩn trương quan sát.

Chu Phú vẫn ôm đầu run rẩy, vô luận nàng hỏi thế nào cũng không trả lời.

Chuyện gì đã xảy ra? Hai ngày trước còn tốt như vậy. Trong lòng Thanh Dao tự nghi ngờ mình, hồi tưởng xem mình có làm điều gì không tốt hay không, có để lộ chân tướng hay không? . . . . . Đang trong lòng nghi ngờ, lại thấy một chén cháo tinh sảo rơi xuống đất.

Nhất thời trong lòng suy nghĩ, cứ nghĩ tới lời nói kia đã kích Tiêu Trì Nam, không ngờ mấy ngày nay nàng ta tránh đi không phải nàng ta thỏa hiệp, mà là đối phương thức khác tuyên chiến với nàng.

Được, nàng muốn xem là người ở trong lòng Chu Phú có vị trí quan trọng hay là Tiêu Thanh Dao nâng cao tay.

Từ nhỏ cái gì cũng bị người đè ép, lần này, chúng ta hãy so đo xem ai mới là người mạnh nhất.

Tiêu Trì Nam, hãy đợi đây!

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 64

Editor: tieu\_hao

Beta-er: sani94

Công chúa Thanh Dao còn chưa có gửi thư khiếu chiến với Trì Nam thì bên phủ Thừa tướng đã phái người tới trước, bảo là muốn đón Tôn thiếu gia Bách Lý Kiệt của bọn họ về.

Hành động này làm cả phủ công chúa thậm chí cả kinh thành đều chấn động. Bách Lý gia đang giờ trò quý gì vậy? Câu chuyện tìm được Bách Lý Kiệt đã qua đời hơn mười năm trước trong hai ngày ngắn ngủi đã truyền đi khắp kinh thành, ai cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, người người sôi nổi bàn tán: Đứa bé đã chết sao có thể tìm lại được?

Hơn nữa còn không phải lặng lẽ tìm về, thân phận của đứa bé kia lại một lần nữa khiến mọi người chặc lưỡi hít hà, vị đó chính là vị hôn phu của Trưởng công chúa, Đại phò mã Chu Phú.

Lúc ấy, sự việc Chu Phú chính là Bách Lý Kiệt cũng liên xô xao huyền não trong triều.

Công chúa Thanh Dao khó mà tin khép lại bức thư cảm kích do phủ Thừa tướng đưa tới, tò ý cảm ơn với sự chăm sóc của nàng mấy ngày nay dành cho Bách Lý Kiệt, lễ vật mang đến chất đầy cánh cửa phủ Công chúa.

Khi quân gia Bách Lý phủ cùng công chúa Thanh Dao đứng trước mặt Chu Phú để hắn tự lựa chọn con đường đi của mình, công chúa Thanh Dao tràn đầy tự tin ôm lấy cánh tay Chu Phú, tư thái xinh đẹp tựa vào người hắn, muốn dùng sự ôn nhu như nước ấy của mình níu lấy trái tim Chu Phú.

"Người nói là gia gia muốn đón ta về sao?" Chu Phú nhìn quân gia Bách Lý phủ hỏi.

Bách Lý quân gia trịnh trọng gật đầu: "Đúng vậy Tôn thiếu gia. Do mấy ngày trước người bị thương nặng không thể di chuyển nên Tướng gia mới cố ý lui lại hai ngày rồi mới tới đón người, ở đây dù sao cũng là phủ Nhị công chúa, Nhị công chúa cũng đã thành thân, Tôn thiếu gia cứ ở mãi nơi này sợ là sẽ đưa tới không ít lời chỉ trích."

Công chúa Thanh Dao chờ mong nhìn vào đôi mắt đen của Chu Phú, lời nói nhỏ nhẹ: "Ta không sao hết, chỉ cần chàng nguyện ý, phủ Nhị công chúa này sẽ là nhà của chàng."

Lời mời nê hoặc trần trụi như thế, Bách Lý quân gia chỉ coi như không thấy, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, phi lễ chó nhìn, cúi người đứng bên cạnh, chờ Chu Phú tự quyết định.

Chu Phú nhìn gương mặt xinh đẹp của công chúa Thanh Dao mà trong đầu lại lóe lên dung mạo tựa không cóc u lan [1]. Nhiều ngày qua Thanh Dao đối xử tốt với mình, hắn biết ơn từ tận đáy lòng, nhưng, đúng như Bách Lý quân gia đã nói, nàng dù sao cũng là nữ nhân có chồng, hắn ở đây quấy rầy đã lâu, sợ là sẽ làm nhơ nhục danh tiết của nàng. Nghĩ vậy, Chu Phú liền làm ra quyết định.

"Chúng ta hồi phủ thôi." Chu Phú bước ra trước rồi nói với Bách Lý quân gia.

Mặc dù trong lòng hẳn không có chút ấn tượng nào về phủ Thừa tướng mà Bách Lý quản gia nói, nhưng người phải người đến đây đón hẳn cũng là gia ruột thịt, quan hệ máu mủ này sẽ không nhầm lẫn được.

Bách Lý quản gia hành lễ với Chu Phú và Thanh Dao xong liền bắt đầu làm hết phận sự chỉ huy người trong phủ Thừa tướng giúp Chu Phú thu dọn hành trang.

"Nhị công chúa, đa tạ nàng đã chăm sóc ta mấy ngày qua, Bách Lý... Kiệt vô cùng cảm kích, ngày sau nếu có sai khiến gì cứ việc nói, ta nhất định giúp đỡ hết mình."

Trong đầu Chu Phú trống rỗng, khi nói ra cái tên xa lạ - Bách Lý Kiệt thì có cảm giác như đánh vào tim khó hiểu.

"Không, chàng... Chàng có thể không cần đi. Ta vì chàng có thể bỏ lại tất cả, ta đã từng thành thân, nhưng chỉ cần chàng gạt đầu, ta lập tức bỏ hẳn, còn những người khác, ta cũng lập tức giải tán, ta chỉ muốn được ở cùng chàng thôi."

Công chúa Thanh Dao cố gắng thêm lần cuối, nàng phối hợp làm ra nhiều chuyện như thế cũng vì muốn có được Chu Phú, nhưng nàng tuyệt đối không nghĩ tới nửa đường lại nhảy ra một phủ Thừa tướng xáo trộn hết toàn bộ kế hoạch của nàng.

Không được, nàng còn chưa có được trái tim Chu Phú, còn chưa đá kích được lòng tự tôn cao ngạo của Tri Nam, nàng còn chưa nếm được chút ngon ngọt sau những việc mình đã làm thì như thế nào lại dễ dàng cho hẳn đi được?

"Thanh Dao..." Chu Phú khó sở nhìn nàng, hình ảnh ấn tượng trong lòng hẳn về nàng như có vết nứt, là một người đã có tướng công, nay vì một nam nhân khác mà vứt bỏ tướng công của mình, so với hình tượng dịu dàng nét na mấy ngày trước thì thật là có sự khác biệt rất lớn.

"Công chúa, Tôn thiếu gia, hành trang đã được thu thập xong hết rồi, Bách Lý phủ lần nữa cảm ơn sự tương trợ to lớn của công chúa. Tôn thiếu gia, chúng ta hồi phủ thôi."

Bách Lý quản gia tần chức tần trách quay lại báo cáo, kỳ thực là nhắc nhở Chu Phú nên lên đường.

Công chúa Thanh Dao chột từ sau ôm lấy Chu Phú, thế nào cũng không chịu buông tay, kích động nói: "Không, người không phải Tôn thiếu gia Bách Lý phủ, chàng là Chu Phú... Chàng không phải Bách Lý Kiệt! Ở lại có được không, ở lại bên cạnh ta."

"Chu... Phú?" Thầm nhủ cái tên này, Chu Phú khó hiểu nhìn Bách Lý quản gia, người đó bình tĩnh giải thích: "Lúc trước khi Tôn thiếu gia không ở nhà quá thực có dùng tên giả Chu Phú, nhưng hôm nay đã quay về Bách Lý phủ, tên của Tôn thiếu gia tự nhiên sẽ dựa theo xưng hô bên trong gia phủ. Tôn thiếu gia, mời, Tướng gia còn đang ở phủ chờ ngài."

Chu Phú gạt đầu, kéo đôi tay đang ghi chặt bên hông hẳn ra, cười áy náy với Thanh Dao: "Thanh Dao, xin lỗi, ta phải về nhà."

Nói xong cũng không quay lại, cùng Bách Lý quản gia ra ngoài.

Công chúa Thanh Dao vô lực ngã xuống đất, nàng biết, trận chiến này nàng còn chưa chính thức khai chiến thì đã thua rồi, vì sự tự tin, vì nàng đánh giá thấp đối thủ, chẳng trách Tri Nam lại bình tĩnh rời khỏi phủ Nhị công chúa, từ hôm đó cũng không bước vào nữa, hóa ra nàng ta còn giữ lại thủ đoạn như thế. Xem ra nàng ta đã sớm biết, Chu Phú là người của Bách Lý gia.

Đáng giận!

\*\*\*

Chu Phú cùng Bách Lý quản gia cười ngửa về Bách Lý phủ.

Nhìn phủ đệ nguy nga trước mắt, Chu Phú vẫn không nhớ nổi chút ký ức nào liên quan tới nơi này, đại môn đồ thăm, sư tử uy vũ, bậc thang cao vút không làm cho hẳn có được cảm giác thân thiết.

Bách Lý thừa tướng nghe nói cháu trai đã về phủ, tự mình ra cửa đón. Chu Phú trông thấy vị lão nhân râu tóc bạc trắng này càng thêm áy náy trong lòng, hẳn quên ai cũng được, sao lại có thể quên mất gia gia ruột thịt của mình chứ?

"Cháu ngoan! Cháu... Cuối cùng đã về rồi."

Bách Lý thừa tướng ôm lấy Chu Phú vào ngực, vô cùng xúc động vỗ lưng hẳn nói.

Chu Phú không nhớ chuyện trước kia, tự nhiên không nghe ra được trong giọng nói của Bách Lý thừa tướng mang hai ý nghĩa, còn cho rằng đó là sự kích động bình thường của gia gia khi thấy cháu trai trở về.

Được người vây quanh đón vào phủ Thừa tướng, Chu Phú ngắm nghía xung quanh, vườn hoa, hòn non bộ, đình đài lầu các, không chỗ nào là không có khí thế to lớn, đây chính là nhà hẳn sao?

"Mau mau mau, vào đi vào đi. Người đâu, mau dâng trà cho Tôn thiếu gia, dặn nhà bếp làm nhiều món mà Tôn thiếu gia thích ăn ấy, đi đi đi, mau nhanh đi." Bách Lý thừa tướng vừa bước vào phòng khách liền lớn tiếng dặn dò hạ nhân.

Bách Lý quản gia hơi khó xử bầm báo với Thừa tướng gia: "Tướng gia, món ăn mà Tôn thiếu gia thích ăn là..."

Vấn đề này làm mặt già của Bách Lý thừa tướng cũng theo đó cứng đờ, ấp úng nửa buổi, gần như sắp làm Chu Phú hoài thì phản ứng kịp: "Ái chà, chuyện này đi hỏi Thanh Lam đi, nàng sẽ sắp xếp tốt."

Bách Lý quản gia ngẩn người, lập tức nhớ ra "Thanh Lam" là ai, khom người nhận lệnh lui xuống.

Chu Phú khó hiểu: "Thanh Lam là ai?"

Nghe giọng điệu gia gia thì hình như nàng rất rõ ràng sở thích của hắn, mà tên của người hiểu rõ mình vô cùng ấy cho tới giờ Chu Phú chưa từng nghe qua.

Bách Lý thừa tướng còn chưa trả lời, bên ngoài đã truyền đến một thanh âm êm ái té nhị.

"Nô tỳ chính là Thanh Lam, thiếp thân thị nữ của Tôn thiếu gia."

Chu Phú quay lại nhìn, khuôn mặt luôn quanh quẩn trong đầu hắn bấy giờ hiện ra ngay trước mắt... Nàng là...

"Nô tỳ Thanh Lam, ra mắt Tôn thiếu gia, Tôn thiếu gia qua được đại nạn trở về thật đáng mừng."

Tỳ nữ Thanh Lam hiểu lễ thức thời nói ra với Chu Phú. Bách Lý thừa tướng ở bên cạnh nhìn hai người, trong lòng biết nha đầu kia cũng không dễ dàng.

Đúng vậy, tỳ nữ tên là "Thanh Lam" ấy chính là Tri Nam.

Bởi không rõ trong mấy ngày Chu Phú mất tích lại sinh ra chán ghét sợ hãi với khuôn mặt mình, nếu không xác định được thì không kịch liệt với hắn làm gì, sau khi thương lượng với Bách Lý Thừa tướng mới có quyết định ngày hôm nay.

"Người là..." Chu Phú nhìn khuôn mặt kia, trong lòng kích động khó mà ức chế, nhưng so với lần đầu tiên thì lý trí đã có nhiều hơn.

"Nàng là tỳ nữ thiếp thân của người đó, sau khi người mất tích, nàng rất là lo lắng." Bách Lý thừa tướng là người tính tình ôn nóng bộp chộp, cũng không hiểu trong bụng nha đầu có gì, nếu đã quyết định nói thế thì ông còn gì mà băn khoăn nữa.

Nghe Thừa tướng nói vậy, trong lòng Chu Phú mặc dù hoảng hốt, nhưng nếu đã ở phủ Thừa tướng, gia gia hắn cũng đã xác nhận thân phận của nàng, nói không chừng bóng ma trong đầu hắn chỉ là một con ác mộng, tình giấy thì sẽ trở lại hiện thực.

"Thanh Lam à, người... dẫn Tôn thiếu gia về phòng nghỉ ngơi, hai người... ôn chuyện!"

Bách Lý Thừa tướng gia nhảy mắt với Tri Nam, ánh mắt tỏ ý "Nhanh đi", cũng không quản lời ông ấy có thể khiến người bên ngoài suy đoán, hiểu sang nghĩa khác không... May là lúc này ánh mắt và tâm tư Chu Phú đều đang ở trên người Thanh Lam nên không đặt câu nói của Bách Lý Thừa tướng vào đầu.

Thanh Lam dẫn đường phía trước, Chu Phú đi theo sau, ánh mắt luôn khó mà kiềm chế rơi vào cần cổ trắng ngần cùng búi tóc đen của nàng, ngay cả việc nhìn vành tai nàng cũng làm Chu Phú vui vẻ. Đường như chỉ cần cùng nhau đi trên hành lang gấp khúc, yên lặng nhìn nàng từ phía sau, chỉ thế thôi trái tim Chu Phú đã đạt được sự thỏa mãn lớn lao.

Hạ nhân ngược xuôi trên hành lang thấy Tri Nam và Chu Phú đều tự động nhường sang hai bên, cúi gằm đầu, bởi vậy có thể thấy, "Thanh Lam" có địa vị không thấp trong phủ Thừa Tướng.

Đẩy cửa phòng ngủ ra, Thanh Lam đi vào trước, làm tư thế "mời" rồi Chu Phú cũng đi vào.

Bố cục và bày biện trong căn phòng làm Chu Phú cảm thấy không hề xa lạ, từ cái bàn đến bình phong, mỗi sự vật đều khiến hắn cảm nhận được sự quen thuộc... Nơi này chính là phòng hắn, kể từ lúc bước vào phủ Thừa tướng, lần đầu tiên Chu Phú khẳng định được một việc.

"Tôn thiếu gia, ngài nghỉ ngơi trước, Thanh Lam đi chuẩn bị thức ăn cho ngài." "Thanh Lam" nói xong liền đứng như một tỳ nữ lui ra ngoài phòng. Chu Phú nhất thời nóng ruột, cuối cùng liều lĩnh bắt lấy tay nàng, nhưng ngay sau đó giống như mạo phạm liền buông ra.

"Thanh Lam" nhìn Chu Phú chột nấp rồi lại chột buông tay nàng ra, trong lòng có đủ trăm vị lẫn lộn, cổ trấn định ngẩng lên nói: "Tôn thiếu gia, có gì căn dặn Thanh Lam sao?"

Chu Phú vội vàng lắc đầu: "Không không, ta không có căn dặn gì cả." Chăm chú nhìn vào đôi mắt đen sâu thẳm của Tri Nam, lộ ra vẻ si mê: "Ta chỉ muốn hỏi, giữa chúng ta có quan hệ như thế nào."

Mặc dù không nhớ được gì cả, nhưng Chu Phú vẫn không thể tin rằng giữa mình và tỳ nữ tên "Thanh Lam" này thật sự là quan hệ chủ tớ.

"Tôn thiếu gia cảm thấy thế nào?" Thanh Lam bình tĩnh tự nhiên hỏi.

Chu Phú hơi khó xử: "Ta... không biết, không nhớ ra."



Trên gương mặt thanh nhã của Thanh Lam hiện lên nụ cười chúm chím: "Vây, chờ khi nào Tôn thiếu gia nhớ lại thì tự mình nói cho ta biết nhé."

"..."

Sau khi nói xong câu đó, Thanh Lam lui ra ngoài cửa, biến mất trong tầm mắt Chu Phú.

[1] không cốc u lan: bông hoa lan tuyệt đẹp trong sơn cốc, vẻ ngoài hiếm thấy, thường dùng để ví von nhân phẩm cao nhã

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 65

Edit: Nhã

Beta: Miu

(Mẹ Bầu đã sửa lại ngày 05/04/2015)

Đêm yên tĩnh, lá cây chông chéo trong bóng đen của rừng cây rậm rạp, ánh trăng xuyên thấu qua ngọn cây chót vót, phủ ánh xám bạc khắp rừng.

Trong một gian phòng bí mật rộng rãi, công chúa Thanh Dao cúi đầu đứng ở bậc thềm dưới, bậc thềm phía trên có bức màn buông xuống, phía sau màn là một người đeo mặt nạ màu bạc ngồi ở trên ghế cao.

"Ngay cả về thân phận của Chu Phú, Tri Nam cũng đã biết từ lâu, bây giờ ta đến đây một mình, khiến cho tất cả mọi cố gắng trước đây của ta đều thành công đã trảng, lại để cho nàng ta trở mình được, thật là đáng giận."

Về mặt của công chúa Thanh Dao đầy đồ kỵ, hai tròng mắt xinh đẹp cũng không chịu nổi sự oán hận ở trong lòng, cả người trở nên âm u dữ tợn.

Người phía sau màn không nói gì, nhìn bóng dáng giống như là đang cúi đầu đùa nghịch ngón tay mình, bộ dáng thông thả thoải mái không để cho lời kẻ lẽ của công chúa Thanh Dao lọt vào tai chút nào.

Tuy rằng ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng lại hơi bất mãn đối với người ngồi, Thanh Dao giận mà không dám nói gì, đành phải đứng thẳng sang một bên. Lúc này chỉ nghe thấy truyền đến một giọng nói quyen rũ trong bóng tối, ở ngay bên cạnh công chúa Thanh Dao, nói: "Chủ Thượng, thứ trong người Chu Phú chính là thất tâm cổ, mặc dù bây giờ hắn đã được đón trở về phủ thừa tướng, cũng sẽ không thay đổi được cái gì. Trước đó ta dịch dung thành Tiểu Tri Nam, tra tấn hắn trăm điều, cái loại đau khổ này người thường khó chịu đựng được, sau khi Chu Phú trúng thất tâm, bản thân cũng sẽ quên hết mọi thứ, hắn và Tiểu tri Nam càng không có khả năng trở lại như trước rồi..."

Công chúa Thanh Dao nghe nữ nhân trong bóng tối nói như thế, trái tim vốn đang lơ lửng mới thoáng yên ổn trở lại, chỉ cần Chu Phú và Tri Nam không nói lại tình duyên trước kia, thì nàng vẫn còn cơ hội có được trái tim của Chu Phú, đang muốn phụ họa thêm một hai câu, lại không ngờ từ trong màn che truyền đến giọng nói hết sức áp chế: "Đừng để ta nghe được từ cái miệng không chừng mực của ngươi nói ra cái tên Tiểu Tri Nam... Nàng là trưởng công chúa của đế quốc, bản tôn không cho phép người bất kính với nàng."

Giọng nói khàn khàn, cũng mang theo sự uy hiếp dày đặc, làm cho nữ nhân đã thi hành trừng phạt với Chu Phú cùng công chúa Thanh Dao cảm thấy sự lạnh lẽo đang vây quanh mình, luống cuống cúi đầu "Dạ"

"Nhược Y, ngươi xác định sau khi Chu Phú trúng thất tâm cổ sẽ quên hết chuyện lúc trước, sẽ không tạo được sự uy hiếp với chúng ta?"

"Đúng." Nữ tử thi hành trừng phạt - - Nhược Y cung kính đáp: "Thất tâm cổ, mẹ con gắn bó, tổn hại tâm trí con người, là loại cổ độc cao quý."

"Vây là tốt rồi." Người ở trên lạnh nhạt nói: "Lúc đầu chỉ muốn giải quyết một Chu Phú, không ngờ lại thêm một Bách Lý Kiệt... Hừ, thời kỳ cường thịnh của Bách Lý gia đã qua rồi, cho dù tên Bách Lý Kiệt đáng chết của mười mấy năm trước có trở về, cũng có thể giúp được gì... Huống chi tên Bách Lý Kiệt này, trên người còn trúng cổ độc... Đúng là trời muốn diệt Bách Lý gia... Ha ha ha ha..."

Khóe môi Nhược Y gọi lên nụ cười hung ác: "Thất tâm cổ độc, có thể nói là loại cổ độc không có thuốc chữa, trừ phi ai đó có thể đồng thời tìm được mặt của Chu Tước (chim hồng tước) cùng hoa sen quý của Tây Vực... Vào hai mươi năm trước chỉ từng xuất hiện trong tay Tần Phương được thánh cũng đã bị thiêu hủy trong tay kẻ thù, trên đời này những thứ đó đã không còn, về sau kể cả có người có thể đi lên đỉnh bắc cực, nhưng khi chạm vào hoa sen nó liền tan biến, hắn ta sẽ không lấy được mấy thứ đó..."

"Ha ha, tuyệt lắm tuyệt lắm."

Công chúa Thanh Dao nghe đến đây, không khỏi lo lắng cho an nguy của Chu Phú: "Vậy Chu Phú... Sẽ chết sao?"

Khóe môi Nhược Y đầy sự khinh miệt: "Ta tự có cách làm hấn không chết, nhưng trí nhớ hoàn toàn biến mất, nếu còn sống cũng chỉ là cái xác không hồn...Không phải ngay từ đầu công chúa cũng chỉ muốn lợi dụng Chu Phú để đá kích Tiêu Trì... Trường công chúa sao? Chẳng lẽ nàng thật sự đã yêu hấn hà ?"

Công chúa Thanh Dao bị đoán trúng tâm tư, tim đập thình thịch hai tiếng, nhưng lập tức đè nén, cố gắng bình tĩnh nói: "Làm sao có thể. Nam sùng trong phủ ta thành đàn, sao có thể động lòng với Chu Phú - một tên có dung mạo bình thường? Đừng nói giỡn."

Tôn giả đeo mặt nạ bên trên hừ lạnh một tiếng: "Tốt nhất là không phải. Bằng không, bản tôn không thể chấp nhận được một quân cờ có tình yêu say đắm với Chu Phú ở bên cạnh mình."

Công chúa Thanh Dao khúm núm dạ, liền không nói chuyện nữa.

Bóng người sau màn khê nhúc nhích, xem ra tôn giả đeo mặt nạ muốn rời đi, đi về phía trước, lại không yên lòng nói với Nhược Y: "Không chỉ có Chu Phú, còn có An Dung... Cũng phải xử lý thật tốt... Nhất định không thể để hai người này tham gia tuyển cử võ tướng, nhất định phải sắp xếp người của chúng ta vào, biết không?"

"Dạ" Nhược Y lĩnh mệnh lui ra.

Ánh nến u ám chiếu vào trong phòng bí mật, lúc sáng lúc tối, giống như gió bão sắp trào dâng làm người ta không nắm chắc được.

-----

Chu Phú ngồi ở dưới gốc cây từ đằng, xích đu lay động, không mang đến cảm giác quen thuộc, tâm trạng cũng ngấm ngấm tỏa ra không vui.

Phía sau truyền đến những tiếng bước chân nhẹ nhàng, Chu Phú không quay đầu, liền hỏi: "Thanh Lam, là người sao?"

Trì Nam bung trà ngon vừa pha, không nghĩ tới việc mới từ chỗ rẽ đi ra, Chu Phú liền gọi nàng, nhìn khuôn mặt người đang ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, lo lắng trong lòng Trì Nam lại tăng thêm một chút.

"Là nô tì."

Trì Nam hóa thân thành 'Thanh Lam' đi tới bên cạnh Chu Phú, để nước trà xuống, nhìn khuôn mặt hấn vì ánh mặt trời chiếu thẳng vào, mà trên trán đã thấm ra những giọt mồ hôi tinh mịn, Trì Nam không hề nghĩ ngợi liền lấy khăn tay từ trong tay áo ra lau mồ hôi cho hấn.

Chu Phú nhắm mắt lại, cảm giác sự dịu dàng này khó diễn tả bằng lời, giống như trước đây, từ rất lâu, cũng có một người đã từng đối đãi với hấn như vậy... Là ai? Có phải chính là tỷ nữ 'Thanh Lam' trước mắt này không?

Lau mồ hôi cho Chu Phú xong, Trì Nam đang chuẩn bị rời đi, không ngờ bàn tay mềm đột nhiên bị Chu Phú bắt lấy, con ngươi hơi trống rỗng và tái nhợt nhìn về phía nàng, không chút linh lợi, hỏi: "Vì sao đối tốt với ta như vậy?" Từ một ngày trước thì Chu Phú đã muốn cầm lấy tay nàng và hỏi nàng về vấn đề này rồi.

'Thanh Lam' thoáng giây dựa một lát, làm sao Chu Phú cũng không chịu buông tay, cũng không quản người ngoài nhìn, tư thế dây dưa của hai người nhìn rất mập mờ.

Bình tĩnh hạ quyết tâm, 'Thanh Lam' lạnh nhạt trả lời: "Đây là chuyện nô tì phải làm, Tôn thiếu gia."

Chu Phú nhìn lạnh nhạt trên mặt 'Thanh Lam' không phù hợp với thân phận của nàng, cảm giác quen thuộc ủa vào, tuy rằng câu nói kia, nàng nói đúng đắn, làm cho người ta không tìm ra điểm đáng ngờ, nhưng Chu Phú lại không hiểu là nàng không nói thật.

Từ trên ghế nằm ngồi dậy, tay của Chu Phú dùng một chút sức, tỷ nữ 'Thanh Lam' liền bị kéo vào cái ôm ấm áp của hấn, ngã ngồi ở trên đùi hấn.

"Tôn thiếu gia, người làm gì vậy? Mau buông nô tì ra." Tự dưng bị đùa giỡn 'Thanh Lam' không biết Chu Phú có mục đích gì, đương nhiên dùng sức phản kháng, lại không đoán được cả người nàng đã bị đều Chu Phú ấn ngồi ở trên bắp đùi hấn, làm thế nào cũng không đứng lên được.

"Là chuyện nàng nên làm..." Hai tròng mắt của Chu Phú gần như tham lam đánh giá khuôn mặt thanh nhã gần ngay trước mắt mình, vốn là hấn muốn tới gần nàng một chút, nói từ tế một lát, lại không nghĩ rằng, 'Thanh Lam' - người được gọi là tỷ nữ bên người mình này vừa ngồi xuống chân mình, va chạm da thịt với nàng, hấn lại...Có phản ứng đáng xấu hổ.

"Tôn thiếu gia, xin người tự trọng, buông ta ra." 'Thanh Lam' bị giữ chặt vẫn cố gắng gượng dựa vô ích, bởi vì tiếp xúc chặt chẽ với hai chân của Chu Phú nên nàng cũng cảm giác được thân thể của người nào đó đã có biến hóa, tuy rằng dựa vào quan hệ trước đó của nàng và Chu Phú, loại chuyện này cũng đã từng trải qua rồi, vốn không nên ngưng ngừng như vậy, nhưng vừa nghĩ đến thân phận của mình cùng tình hình của Chu Phú hiện tại, trên nguyên tắc mà nói thì hai người cũng không thể làm chuyện này, đột nhiên bị như thế, sao nàng có thể không biết xấu hổ đây?

"Không, ta không buông." Chu Phú như hương thụ, chớp mũi hít vào tất cả mùi hương của nàng, loại hương thơm như anh túc xâm chiếm mọi nơi trên da và bên trong người hấn, hương thơm quen thuộc như vậy, làm người ta khó có thể kiềm chế.

"Trừ phi nàng nói với ta, rốt cuộc giữa chúng ta có quan hệ gì?" Tuy Chu Phú nói như vậy, nhưng trong lòng lại yêu thích thân thể nhỏ bé nóng như lửa này không muốn buông tay, thậm chí, cho dù 'Thanh Lam' nói cho biết hẳn biết hết tất cả, hẳn cũng không muốn buông ra.

Trì Nam nghiêng đầu, chỉ cảm thấy hơi thở của Chu Phú càng ngày càng ồ ồ phun ở trên cổ mềm mại tinh tế của nàng, tê tê dại dại, kích thích, ngứa ngứa.

"Giữa chúng ta không có quan hệ gì, chẳng qua chỉ là thiếu gia và tỳ nữ, nếu thiếu gia còn không buông ra, nô tỳ sẽ kêu người." Trì Nam bị xao động ở trong đáy lòng làm cho sợ tới mức sinh ra một chút lo lắng, thấy Chu Phú vẫn không chịu buông tay, nàng chỉ có thể sử dụng đòn sát thương cuối cùng.

Vốn nghĩ, nếu ngày trước nàng từ chối Chu Phú, tất nhiên hẳn sẽ không dây dưa giống như bây giờ, sử dụng đòn sát thương khẳng định có thể thành công đánh lui sự tập kích bất ngờ của hắn, nhưng mà nàng lại quên mất, lúc này Chu Phú không phải là người lúc trước, nghe được Trì Nam nói muốn gọi người, Chu Phú như bị ma xui quỷ khiến, lấy tốc độ rất nhanh ngăn chặn gần cái miệng nhỏ thom tho gần ngay trước mắt.

Nhẹ nhàng tiếp xúc, tiến đến đôi môi lạnh lẽo trong nháy mắt đã khiến Chu Phú phải trầm luân, không để ý Trì Nam đang giãy dụa, lấy một bàn tay mạnh mẽ áp chế hai cổ tay không ngừng đẩy ra của nàng hướng về phía sau, tay kia thì lại đặt lên cái gáy của nàng, dùng sức ấn mạnh nàng về phía mình.

"Ừm...Ừm... Buông...Buông...Ta ra!" Trì Nam không ngừng lắc đầu, muốn tránh né nụ hôn không danh chính ngôn thuận này của Chu Phú, không giống tình cảnh lúc trước, giờ phút này Chu Phú hóa thân thành sói, căn bản đã quẳng hết lễ giáo ra sau đầu, chỉ còn dục vọng xâm chiếm của mình.

Chu Phú mạnh mẽ ấn cái gáy của 'Thanh Lam', miệng lưỡi triền miên, hẳn không biết tại sao mình lại làm ra chuyện này, ngay cả trong tưởng tượng cũng cảm thấy thật quá đáng, lý trí cũng nói với hắn không thể tiếp tục kéo dài nữa, nhưng mà cảm giác tuyệt vời như đặt mình vào chôn bồng lai lại như có lửa nóng điên cuồng ủa vào đáy lòng hắn, loại cảm giác nóng bỏng này, bỗng chốc liên nhảy vào ý nghĩ, tiêu hủy tất cả lý trí.

Bởi vì 'Thanh Lam' không phối hợp, Chu Phú đành phải ôm lấy nàng, bản thân cũng từ trên ghế nằm đứng lên, Trì Nam cho rằng rốt cục có thể thoát khỏi ma chướng, Chu Phú lại ôm nàng chuyển người lại, lấy tư thế nam trên nữ dưới, ấn nàng áp ở ghế nằm, tiếp tục xâm chiếm như mưa rền gió dữ.

"Đừng... Tôn thiếu gia, đừng đối xử với nô tỳ như vậy, có được không?" Từ trước đến nay Trì Nam và Chu Phú đều là người tình ta nguyện, đối với loại tấn công vô lý này, đây lần đầu tiên nàng gặp phải, nàng biết, người trước mắt này là Chu phú, lại cũng không phải Chu Phú.

Hắn có bộ dáng của Chu Phú, nhưng bên trong lại hoàn toàn mất đi mọi thứ... Hắn không có trí nhớ, không biết nàng, không nhớ rõ chuyện giữa bọn họ, Chu Phú này không phải là người nàng quen, đã không phải là Chu Phú nàng quen, vậy sao hắn có thể làm ra chuyện thân mật này với mình.

"Không, nàng không phải tỳ nữ, ta không tin nàng chỉ là một tỳ nữ, nàng nói với ta, nàng là ai? Nói với ta, quan hệ của chúng ta."

Chu Phú đè ở trên người Trì Nam, ấn hai tay không ngừng vung lên của nàng lên đỉnh đầu, liên vội vàng hôn môi điên cuồng, không có tiết tấu, không nặng không nhẹ, chỉ là theo nghe theo tiếng gào thét của dục vọng bên trong mình mà làm ra động tác tương ứng.

Trì Nam né tránh, kêu gào không được, trước sau gì cũng khó có thể né ra, dưới cây tử đằng, hai người cùng tiếp xúc, miệng lưỡi dây dưa.

Dưới thân ghế nằm kêu 'Két... Két...', phát ra tiếng kháng cự nguyên thủy giống như Trì Nam..

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 66: Phò mã gian manh

Edit: babynhox

Beta: Mẹ Bầu

Cảm giác có kháng cự ở dưới thân mình, Chu Phú nâng cơ thể lên một chút, không ngờ lại nhìn thấy một gương mặt hoa lệ đắm mưa. Không hiểu sao, nhìn về mặt nước mắt lã chã này, trong lòng hắn liền thấy xúc động, căng thẳng, giống như bị một cú đập rất mạnh vào nơi sâu nhất ở trong lòng, khiến hắn trở nên bất lực không thể không buông tay xuống.

Hạ hai chân ở trên người Trì Nam xuống, Chu Phú buông hai cổ tay Trì Nam đang bị hắn kẹp chế ra, đứng thẳng người, thờ hờn hờn, dùng ánh mắt nóng rực nhìn chăm chú vào "Thanh Lam" đang cuộn tròn, co rút thành một cục, run rẩy ở trên ghế dựa, không biết phải an ủi thế nào.

"Thanh Lam, nàng đừng khóc, ta, ta sẽ không đối xử với nàng như vậy nữa." Chu Phú hướng Trì Nam bị hoảng sợ, lộ vẻ vụng về nói như thế.

"Thanh Lam" vẫn cuộn mình ở trên ghế, đối với sự an ủi của hắn liền ngoảnh mặt làm ngơ, nhưng cơ thể không thể không chế được vẫn tiếp tục run rẩy.

Có lẽ là do Trì Nam quá to kinh động sự chú ý của người khác, bọn gia nhân sau khi thấy được một màn kịch dưới bóng cây từ đằng, không dám tự mình tiến vào can thiệp, liền đi báo cáo với Bách Lý Thừa Tướng. Thừa Tướng nghe xong, mới đầu khoát khoát tay về không có chuyện gì, dù sao cũng là chuyện giữa vợ chồng, lão chỉ là ông già sao lại có thể can thiệp chứ? ๐điển♥đàn๐lé♥quý♥đôn

Nhưng sau đó quay đầu suy nghĩ lại thấy không đúng, không phải là tôn tử Chu Phú của lão đang mất trí nhớ sao? Bây giờ nhà đầu Trì Nam không phải là nương tử của hắn, mà là tỳ nữ bên cạnh hắn, thử hỏi có người bình thường nào lại ở giữa ban ngày ban mặt lại dùng sức mạnh với một tỳ nữ mà về mặt lại không có chút liên quan như vậy chứ?

Không đúng, không đúng, sự việc phát triển rất không đúng.

Vốn dĩ lúc đầu lão định để nhà đầu Trì Nam và tôn tử cận kề tiếp xúc với nhau trước, xem có thể gọi lại một chút tình cảm trước kia hay không. Nhưng tuyệt đối lão không nghĩ tới chuyện hai người không tìm ra tình cảm mà lại bùng nổ gian tình.

Hành vi của Chu Phú lúc này có khác gì kẻ tâm thường ăn chơi trác táng, khi dễ nữ nhân yếu đuối? Tôn tử của Bách Lý Tung Hoàng lão sao lại có thể là một người không có liêm sỉ như vậy?

Nghĩ như vậy, Bách Lý tướng gia tiện đang cưỡi ngựa liền thúc ngựa chạy luôn tới dưới tán cây từ đằng mà gia nhân nói. Lúc lão chạy tới nơi, có vẻ như là gian tình đã kết thúc, nhà đầu Trì Nam run rẩy cuộn mình ở trên ghế dựa, mà tôn tử của lão đứng ở một bên xoay vòng vòng, mồm mấp mấp đầu không biết phải làm sao.

A... Xem ra tình hình, cũng không nghiêm trọng như bọn gia nhân nói, ít nhất... Là không đạt được!

"Khụ khụ." Bách Lý Thừa Tướng ho khan hai tiếng, tuyên bố lão đi đến.

Chu Phú quay đầu nhìn thấy, liền xấu hổ cúi đầu, thành thật gọi: "Gia gia".

Bách Lý Thừa Tướng nhìn về mặt xấu hổ của tôn tử, lão vừa linh quýnh không biết làm sao, vừa oán trách tôn tử vô dụng... thật là... nếu muốn làm chuyện này cũng không biết đi tìm chỗ khác, chỗ này không bị người khác quấy rầy thì nhà đầu Trì Nam cũng sẽ không chịu buông thả, làm sao ngươi có thể đạt được?

"Xảy ra chuyện gì rồi hả? Cãi nhau àm ỉ sao." Bách Lý Thừa Tướng nói cực kỳ khéo léo, nhưng với thực tế lúc này, lão không khéo léo cũng không được, chẳng lẽ vừa tới liền trực tiếp hỏi: Ngươi cường bạo nhà đầu kia hả ?

Chu Phú ấp úng gãi đầu, về mặt xấu hổ dần đỏ: "Diệt nhi... Mạo phạm 'Thanh Lam'... Cô nương."

Hắn nghĩ trước nghĩ sau, cuối cùng tìm được một từ ngữ tương đối thích hợp - - mạo phạm. Đúng vậy, đối với 'Thanh Lam' mà nói, hành động của hắn chính là mạo phạm, xâm phạm, thậm chí còn đáng giận hơn.

'Thanh Lam' biết Thừa Tướng đi đến, liền từ trên ghế nằm ngồi dậy, lấy mu bàn tay xoa xoa hốc mắt hơi ửng hồng, cúi chào Thừa Tướng, ngay cả một cái liếc mắt nhìn Chu Phú cũng không có, liền muốn xoay người rời đi.

Chu Phú thấy nàng muốn đi, trong lòng càng sốt ruột hơn, liền mạng lại giữ cánh tay nàng lần nữa. ๐D๐Đ๐L๐Q๐Đ๐ 'Thanh Lam' giãy dụa vô ích, liền đưa mắt nhìn sang Thừa Tướng đang đứng ở một bên xem náo nhiệt, lúc đó người này mới tự giác tiến lên hòa giải nói: "Kiệt nhi, ngươi để 'Thanh Lam' đi đi, ngươi giữ người ta làm gì? Bách Lý gia này không có loại tôn tử vô lại như vậy."

"..." Chu Phú giống như không nghe thấy Thừa Tướng nói, cố chấp cầm lấy tay 'Thanh Lam', dù thế nào cũng không nỡ buông ra, chỉ thấy sắc mặt hắn xấu hổ, khó xử nói: "Chuyện lúc trước, là ta không đúng, nàng... Coi như là bị chó cắn thôi... Ta thề, lần sau tuyệt đối sẽ không như vậy nữa."

'Thanh Lam' cúi đầu xuống, thở ra một hơi thật sâu, nhìn Chu Phú giữ tay nàng không buông, lạnh lùng nói: "Sẽ không còn có lần sau. Ngươi buông tay ra."

Chu Phú nhìn nàng như vậy, rất muốn ôm nàng vào trong lòng, yêu thương an ủi nàng thật tốt, muốn vuốt lên hàng mi cau chặt của nàng, muốn kéo dài nụ cười trên mặt nàng, muốn xâm nhập vào máu thịt nàng, chui vào trái tim nàng, xem xem giờ phút này trong lòng nàng đang suy nghĩ cái gì.

Nhưng mà, thái độ nàng lạnh nhạt như vậy, khiến hắn lạnh cóng, dường như cái lạnh này vạch ra một đường biên giới với hắn vậy... Loại cảm giác này, vô cùng không tốt, thậm chí làm cho hắn cảm thấy sợ hãi, tuy rằng không biết nguyên nhân từ đâu, nhưng hắn sợ từ nay về sau nàng sẽ cách xa hắn ở ngoài ngàn dặm, không bao giờ để ý đến hắn nữa. D,Đ,L,Q,Đ

Chu Phú không hiểu tại sao chỉ có mấy ngày ngắn ngủn như vậy, mà hắn lại có thể si mê một nữ tử đã từng cho hắn ấn tượng không tốt, cái loại si mê này giống như ngấm vào trong máu, bây giờ chỉ là bị quyền rũ ra một lần nữa thôi.

"Thanh Lam, ta..."

"Không cần nói nữa, tôn thiếu gia, từ ngày mai 'Thanh Lam' sẽ biến mất, không bao giờ tồn tại nữa, ngươi buông tay ra, ta phải đi."

Chu Phú còn muốn giải thích, lại nghe được 'Thanh Lam' trả lời tuyệt tình như thế, trái tim liền lỡ một nhịp, trong đầu nổ vang không ngừng.

"Nàng nói cái gì?" Chu Phú không sao tin nổi, hỏi lại.

Biến mất?

Không tồn tại nữa?

Nàng muốn làm gì?

Chu Phú nắm thật chặt bả vai yếu ớt của 'Thanh Lam', truy hỏi: "Nàng muốn làm gì? Ta đã nói rồi, chuyện hôm nay là do ngoài ý muốn, hơn nữa ta cam đoan tuyệt đối sẽ không có lần sau, nàng vẫn để trong lòng sao? Vậy nàng muốn ta làm thế nào, nàng nói, nàng nói với ta, ta nên làm như thế nào mới có thể khiến nàng tha thứ cho ta?"

Trì Nam nhìn Chu Phú có phần phát cuồng, trong lòng rối rắm không ít hơn hẳn, Nàng nói 'Thanh Lam' biến mất, cũng không phải như hấn tưởng tượng, mà là không muốn lại dùng thân phận 'Thanh Lam' này tiếp tục tiếp xúc với hấn thôi, hình như hấn đã hiểu lắm cái gì.

Còn chưa kịp giải thích, Chu Phú liền một tay kéo nàng vào trong lòng, ôm thật chặt, giống như ôm một pho tượng trân bảo tuyệt thế, Trì Nam không nhúc nhích được, bên tai lại tràn ngập tiếng thở dốc ồ ồ của Chu Phú.

"Ta sai rồi. Ta không biết vì sao đột nhiên lại làm ra chuyện này, dường như ta không thể khống chế, dường như, dường như cảm thấy giữa chúng ta nên làm như vậy, ta, ta không có ác ý, không phải cố ý khinh bạc vũ nhục nàng... Ta, ta... Ta!"

Chu Phú nói một từ 'Ta' sau cùng, rốt cuộc cũng không nói được hết câu, cánh tay hấn ôm Trì Nam buông lỏng, cả người như mất đi sức lực chống đỡ, té liệt té trên mặt đất, cho đến lúc hai mắt nhắm lại, ánh mắt cũng dừng ở trên người Trì Nam, dần dần rơi vào bóng tối.

-----

Chu Phú có một giấc mộng dài rất dài, ở trong mộng, nương từ lúc tốt lúc xấu, chợt dịu dàng chợt tàn bạo... Còn có nhiều người khác, có cha, có Thừa Tướng, còn có một người râu ria, đều xuất hiện ở trong mộng của hấn.

Cảm giác rất chân thật, lại rất hư ảo, giống như mỗi trong suy nghĩ của hấn đều là bay bổng ở giữa không trung như vậy, không có rễ, không có cuống, phân tán xung quanh như lục bình như hoa tuyết.

Nương từ trong mộng có rất nhiều gương mặt, hình ảnh này làm hấn sợ hãi, luôn không ngừng xâm nhập vào thần kinh của hấn, nương từ có khuôn mặt của nàng, nhưng không biết nương từ dùng thủ đoạn gì ở trên người hấn... Đúng rồi, đây không phải phải là nương từ, hấn sớm biết, người kia tuyệt đối không có thể là nương từ của hấn, nhưng mà khuôn mặt này... Không phải là nương từ thì là ai?

Ai lại có mặt giống nhau như đúc như nương từ, làm chuyện như vậy với hấn?

Chu Phú nghĩ không ra.

Mộng tiếp tục kéo dài, hấn lại thấy được một gương mặt nương từ khác, lúc này là tốt đẹp, ít nhất nương từ cũng không hư hỏng, nương từ lạnh nhạt và hồ hững, cho dù hấn luân hồi trăm lần cũng sẽ không quên, vẻ lạnh nhạt của hàng mi khép hờ, dường như luôn giữ mình với một khoảng cách xa xôi nghìn dặm khiến người ta đau lòng.

Hấn kêu to tên nương từ không ngừng, nhưng nàng vẫn không quay đầu lại, chỉ không thèm nhìn hấn, Chu Phú gấp gấp, gấp đến rối loạn khắp nơi, không biết làm như thế nào cho phải, trong lúc ngủ mơ dường như hấn mất đi lý trí vốn có, nương từ gắt gỏng đối đãi hồ hững... nương từ đang giẫy dụa, đang gọi, mà hấn lại làm bậy...

Không, làm sao hấn có thể làm như vậy, hấn không thể... nương từ đang khóc...hấn phải dừng tay!

"Nương từ... ! ! !"

Đột nhiên kêu to một tiếng, Chu Phú đang nằm trên giường bỗng ngồi dậy, mồ hôi đầy đầu, thở dốc không ngừng, âm thầm sợ hãi hổ thẹn vì hành vi của mình ở trong mộng... May mắn, may mắn tất cả chỉ là mộng, nếu hấn thật sự đối đãi với nương từ như trong mộng, vậy quả thật là, quả thật là rất cảm thú rồi.

"Ủm hùm, làm ta giật cả mình." Chu phụ đang ngồi bên giường bắt mạch cho Chu Phú, vỗ về an ủi trái tim nhỏ bé bị hoảng sợ, oán trách vỗ mạnh một cái ở sau lưng nhĩ tử, bày tỏ sự trừng phạt của hấn.

Chu Phú ngồi dậy, cảm giác được phía sau lưng bị vỗ mạnh một cái, mờ mịt quay đầu, liền thấy cha, hoảng hồn chưa yên.

"Cha..." Chu Phú thì thào tự nói, lại phản ứng kịp, cầm lấy cánh tay cha mình vội vàng hỏi: "Nương từ đâu? Nương từ của ta đâu rồi?"

"Này, xú tiểu tử, lão tử ta cực cực khổ cứu sống ngươi, chuyện đầu tiên sau khi ngươi tỉnh, lại chính là tìm nương từ của ngươi... ngươi... ngươi... ngươi thật sự rất quá đáng." Chu phụ rất tức giận đối với hành vi có vợ bỏ cha của hấn, tràn đầy ghen tuông kêu lên.

Lúc này Chu Phú chỉ tập trung nghĩ về nương từ của mình, nên không có thời gian nhìn cha hấn vụng về biểu diễn. Đã không có được câu trả lời, vậy hấn tự mình xuống giường đi tìm.Tung chăn ra, Chu Phú liền vội vàng đứng lên, lại bỗng thấy đau đầu hoa mắt, không thể khống chế được nên ngã ngối xuống.

Chu phụ đỡ Chu Phú, than thở nói: "Ai, mọi người nói “đường nhi đường già tích cốc phòng cơ” (nuôi con đường già tích gạo phòng đói), nhi tử của ta có nương tử liền quên cha, ngay cả thân thể của chính mình cũng chẳng quan tâm..."

Đầu óc ong ong, Chu Phú không nhìn được lắt lắt đầu, muốn làm cho mình tỉnh táo một chút, cha mình còn cố tình lái nhai bên cạnh, quả thực là làm cho đầu hần khó chịu sắp bùng nổ.

Sau khi tốt hơn một chút, hần lại bặm riết không tha hỏi: "Cha, người đừng nói nữa, con hỏi người, nương tử đâu? Nương tử của con ở đâu?"

Chu phụ bị sự kiên quyết của con trai làm tức giận đến không còn lời nào để nói, trợn mắt chỉ chỉ ngoài cửa: "Gào to cái gì? Gấp cái gì? Chẳng lẽ nương tử của người còn có thể chạy hay sao? Đang ở phòng bếp sắc thuốc cho người đấy."

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 67: CHƯƠNG 67

Edit: Mẹ Bầu

Beta: reioan

Đương lúc tất cả kinh thành đều chấn động bởi chuyện đại Phò mã Chu Phú bị mất tích, thì Thừa tướng tay cầm tờ lệnh đặc biệt, lục tung khắp nhà lớn nhà bé của quan viên lớn nhỏ trong kinh thành, những vẫn như cũ, không thu hoạch được gì, không những không tìm được một mảy may dấu vết Chu Phú để lại, mà còn gây náo loạn ở đầm Thanh Thủy. Vài vị quan viên trong triều va chạm, định dùng thương để nói chuyện với nhau, liền bị Thừa tướng dứt khoát xét nhà hạ ngục, không cửa mình oan.

Trong Phủ công chúa xe cộ ra vào tối ngày. Tuy bọn quan viên đại khái cũng biết, Thừa tướng hao tổn khổ tâm, điều động binh lực lục soát tìm tung tích đại Phò mã như vậy, nhất định là do trưởng công chúa đã ngầm ra lệnh mới có thể tiến hành. Nhưng cho dù nói thế nào đi chăng nữa, Tri Nam đảm nhận chức danh Nhiếp Chính vương, có một số việc nhất định phải đứng ở giữa, giữ vững thái độ công bằng chính trực, dẫn đầu ra mặt giải quyết. Mang đầy bụng oan khuất cùng oán giận, bọn quan viên nhao nhao tiến đến diện kiến Tri Nam dâng tấu sớ, tất cả đều bị Tri Nam tạm thời giữ lại, chưa chuẩn tấu.

Thân là người biết chuyện, đương nhiên Thừa tướng rất hiểu tâm tình của nàng giờ phút này, nhưng ngay cả nỗi buồn phiền, nóng ruột của nàng vì sự mất tích của Chu Phú cũng không có cách nào gánh hộ, đành sai tay chân đi lục soát nhiều ngày nay, mà vẫn không sao tìm thấy Chu Phú

Sau khi nghe Ngọc Khanh đệ trình bản báo cáo thứ mười tám, hồi báo vẫn chưa có tin tức gì của Chu Phú, rốt cuộc Tri Nam không thể ngồi yên được nữa, đang định choàng thêm chiếc áo khoác đơn giản vào cung điện thánh, thì đúng lúc này, có ảnh vệ quay về mang theo một tin tức tối thư phòng của Tri Nam: sáng nay An Tiểu Hầu gia An Dung đã một mình hồi phủ.

"An Dung hồi phủ rồi hả? Tự mình trở về sao?" Tri Nam hướng ảnh vệ đang quỳ ở trong thư phòng kinh ngạc hỏi.

Ảnh vệ cúi đầu hồi báo: "Bẩm đúng vậy. Sáng nay An Tiểu Hầu gia tự mình về tới An Định hầu phủ, toàn thân bị trọng thương, An Định hầu truyền năm vị thái y cùng tới hội chẩn, xem ra tình hình không ổn."

"Bị thương sao?" Ngọc Khanh ở bên cạnh hỏi theo: "Vậy nói cách khác, hiện tại cũng không có cách nào đến hỏi thăm hần cũng như hỏi hần về tung tích của Phò mã ở chỗ nào phải không?"

"Dạ! Đúng vậy, nếu như An Tiểu Hầu gia không bị nghiêm trọng như đã nói, thì An Định hầu cũng sẽ không sử dụng đến năm vị thái y hoàng gia rồi."

Ảnh vệ hội báo xong, sau đó liền dễ dàng ẩn mình vào bóng tối.

Tri Nam ngồi yên lặng trên ghế dựa, An Dung giờ đã bị thương nghiêm trọng như thế, vậy còn Chu Phú thế nào? Mất tích cùng một lúc với hần, Chu Phú giờ ở nơi nào đây?

"Công chúa, phủ Nhị công chúa sai người đến cầu kiến."

Hiện tại tâm tư của Tri Nam đều đang ở trên người của Chu Phú đã mất tích mấy ngày nay, đối với sự cầu kiến không hợp thời của phủ Nhị công chúa cực kì phiền toái, phát phát tay, lạnh nhạt nói: "Có chuyện gì, bảo hần nói với người gác cổng đi."

Gia nhân lĩnh mệnh lui ra, một lát sau, lại quay vào mang theo một người tới: "Công chúa, phủ Nhị công chúa sai người báo tin, nói đã tìm được Phò mã của chúng ta rồi."

Tri Nam khẽ kêu một tiếng, từ trên ghế ngồi đứng dậy, cả kính nói: "Người nói cái gì? Tìm thấy... Phò mã rồi hả ?Người của phủ Nhị công chúa sao?"

Người gác cổng xưng tên Phúc Bá cúi đầu nói: "Bẩm vâng, nói là sáng nay Nhị công chúa cùng với nhị vị tướng công, hai người ra ngoại thành săn thú, gặp Phò mã ngã trong vũng máu..."

"Vũng máu..." Tri Nam run rẩy, đôi môi lặp lại lời của Phúc Bá vừa nói, trong đầu hiện lên hình ảnh Chu Phú nằm trong vũng máu, trong lòng dâng lên nỗi đau đớn giống như bị kim đâm.

"Công chúa, có phải người nên qua đó để xem một chút hay không?" Phúc Bá thấy công chúa lần nữa chưa lên tiếng, liền tự động lên tiếng hỏi.

Tri Nam hồn bay phách lạc liên tục gật đầu: "Đi, nhanh chuẩn bị ngựa."

Phúc Bá lĩnh mệnh, sau đó liền lui xuống. Ngọc Khanh thấy sau khi công chúa nghe được tin tức Phò mã bị thương thì sắc mặt liền trở nên trắng bệch, bộ dáng này chưa từng nhìn thấy ở vị công chúa vốn ôn trọng lạnh nhạt này bao giờ, Ngọc Khanh không khỏi an ủi: "Công chúa, đừng quá lo lắng. Phò mã là người hiền lành nên ít có trời phú hộ, cho nên bây giờ mới được cứu về, có chuyện gì, vẫn nên để sau khi nhìn thấy rồi hãy nói."

Tri Nam cắn chặt môi dưới gật đầu, bước đi thật nặng nề... Giống như là đang chạy trốn ra khỏi phủ công chúa, ngay cả xe ngựa cũng không thèm ngồi, một mình ngồi trên lưng ngựa, nằng gấp rút chạy về hướng phủ Nhị công chúa.

Người gác cổng chưa kịp thông báo, Tri Nam đã tự mình xông vào phủ Nhị công chúa, chạy thẳng đến khách phòng nơi Chu Phú đang nằm. (d)(l)(q)(đ) Còn chưa vào phòng, liền nghe thấy một hồi tiếng gào thét tê tâm liệt phế từ trong phòng truyền ra... là Chu Phú, là tiếng thét của Chu Phú

Tri Nam kéo làn váy lên chạy vào trong phòng. Nhị công chúa đang đứng ở đầu giường, vẻ mặt đầy lo lắng nhìn người ở trên giường, mà người ấy chính là Chu Phú... Chu Phú đã mất tích mấy ngày nay... Tri Nam nhìn bộ dáng thê thảm của hắn, không biết vì sao, trong nháy mắt, hốc mắt đã tràn đầy lệ nóng.

Một Chu Phú hăng hái trước kia, hiện giờ toàn thân đầy máu đang nằm ở trên giường giống như một pho tượng bị phá hủy. Quần áo rách thành ngàn mảnh, thấm đầy máu đã khô cứng lại, dính chặt vào làn da, thậm chí có chỗ còn ăn sâu vào trong thịt... Tàn Đại phu ở Thái Y Viện dùng cái nhíp nhỏ gấp những mảnh quần áo rách nằm sâu ở trong thịt ra ngoài, lại không thể tránh được việc làm cho miệng vết thương bị toác ra, khiến cho Chu Phú kêu lên đau đớn.

Hai tay Nhị công chúa che miệng lại, lông mày nhíu chặt, lộ vẻ không đành lòng, xoay mặt đi không dám nhìn lại... Nhìn thấy Tri Nam đi vào, Nhị công chúa Thanh Dao chỉ dùng nghi lễ đơn giản nghênh đón, hướng về phía Tri Nam nói: "Sáng sớm hôm nay, muội cùng với Thiên Hoa ra vùng ngoại ô săn thú, liền nhìn thấy đại Phò mã ngã ở trong rừng, toàn thân đầy máu, vài con kên kên đang ở đó mổ thịt thối trên người Phò mã... Tri Nam, lúc này người có thể cứu trở về hay không, vẫn còn chưa biết, tỷ tỷ cần phải chuẩn bị tâm lý thật tốt nhé."

Vẻ mặt của Tri Nam lạnh lẽo, trống rỗng, đôi mắt xinh đẹp gât gao nhìn chằm chằm vào Chu Phú, không dám rời một chút, lời của Nhị công chúa nói bên tai, nằng dường như cũng không hề nghe thấy, đôi môi trắng bệch khẽ hỏi một câu: "Thái y nói như thế nào?"

Nhị công chúa chưa từng thấy Tri Nam như vậy bao giờ, sững sờ một lúc sau đó mới hỏi đáp: "Mất máu quá nhiều, cơ bắp đã có dấu hiệu co rút, trên người không dưới một trăm vết thương..."

"..."

Tri Nam trầm mặc hồi lâu, rồi hướng Ngọc Khanh đang đứng đằng sau lạnh lùng nói: "Đem Phò mã trở về phủ công chúa."

Ngọc Khanh đang định lĩnh mệnh, lại nghe Nhị công chúa Thanh Dao lên tiếng ngăn lại: "Tri Nam, lúc trước thái y đã nói, lúc này không nên di chuyển Phò mã, nếu như tỷ tỷ tin ở Thanh Dao này, hãy để Phò mã ở lại trong phủ của muội, thuận tiện cho thái y khám và trị bệnh, muội đảm bảo tất cả mọi nhu cầu cần thiết để chăm sóc Phò mã đều theo đúng mức độ như bên phủ tướng công chúa."

Tri Nam không nói gì, đôi mắt đen sắc sảo nhìn chằm chằm vào Nhị công chúa giống như có thể nhìn thấu linh hồn người ta. Ngọc Khanh đi lên hỏi ý kiến của thái y, rồi trở về hướng Tri Nam phục mệnh nói: "Công chúa, quả thật thái y đã nói, lúc này Phò mã đang ở giai đoạn nguy hiểm, huyết quản cực kỳ dễ vỡ, bởi vì "nhất động bất như nhất tĩnh" (di chuyển không tốt bằng nằm yên)...Nếu Nhị công chúa đã nói như vậy, thì..."

Nét mặt Tri Nam không hề thay đổi, không để lộ ra vẻ hi vọng, đi đến trước giường, nhìn khuôn mặt vặn vẹo vì đau đớn của Chu Phú, do suy yếu nên mồ hôi toát ra đầy người, ngấm ướt hết khăn trải giường. Một Chu Phú không chút sinh lực như vậy, Tri Nam chưa từng thấy bao giờ, một cảm giác sợ hãi trước nay chưa từng có bao trùm toàn thân nàng.

"Vậy thì... Quấy rầy nhị hoàng muội rồi."

Khuôn mặt của Tri Nam vẫn hướng về Chu Phú nằm trên giường, cũng không quay đầu lại, buông một câu như vậy.

Nhị công chúa Thanh Dao thận trọng gật gật đầu, sau đó liền chủ động rời khỏi phòng, đi thu xếp.

Tri Nam ngồi ngay ngắn ở trên giường, bên cạnh ghế tựa, thái y điều trị cho Chu Phú dài bao lâu, nàng sẽ chờ đợi dài bấy lâu... Trong thời gian đó, Nhị công chúa Thanh Dao cũng từng vào phòng thỉnh nàng nghỉ ngơi, nhưng Tri Nam lại dường như không nghe thấy, thân hình như một cao tăng nhập định vẫn không hề nhúc nhích, Thanh Dao thử vài lần không có kết quả, liền từ bỏ khuyên bảo.

Mãi đến khi đêm xuống, thái y mới nhặt hết những mảnh vải vụn nằm sâu trong da thịt của Chu Phú, tẩy trùng toàn bộ vết thương thật sạch sẽ, rắc thuốc bột lên rồi băng bó xong xuôi, hướng Tri Nam thỉnh cầu: "Bẩm công chúa, Phò mã bây giờ bị thương cực kỳ nghiêm trọng, cơ thể bị quá nhiều mất máu, những việc thần có thể làm bây giờ chỉ là xử lý ngoại thương cho phò mã, còn về chuyện bồi bổ bên trong thì hạ thần lại không có thần dược... Nhưng thần còn nhớ, hình như có một năm Tây Vực Viêm Hoàng tới kinh yết kiến, từng mang ba viên Nguyệt thần đan, theo văn y nói, nó có tác dụng khôi phục huyết khí cực kỳ hữu hiệu..."

"Nguyệt thần đan?" Tri Nam nhẹ nhàng lặp lại lời nói của thái y một lần nữa. Nàng nhớ tới năm năm trước, quả thật có một vị Tây Vực Viêm Hoàng đã tới, ngay lập tức cho gọi Ngọc Khanh đến, bảo hắn đến kho thuốc trong cung tìm kiếm.

Sau khi Thái y rời khỏi, trong phòng chỉ còn lại có hai người, Tri Nam và Chu Phú. Tri Nam ngồi trên mép giường, tay run run đưa ngón tay ra, nhẹ nhàng xoa lên nơi giữa lông mày đang nhú chặt, trong lòng dâng lên một nỗi ân hận khó nói lên lời.

Nếu không phải vì nàng, có lẽ cuộc đời Chu Phú hẳn sẽ không gặp tai nạn lớn như vậy. Hẳn có thể sống cuộc sống an nhàn, vô lo suốt cuộc đời này... hoặc có thể nói, đến cuối cùng thân phận của hắn cũng sẽ được Thừa tướng tra ra, lúc đó sẽ được phong quang tưng tưng trở về tướng phủ, nhưng hôm nay lại biến thành như vậy...

Chu Phú, thực xin lỗi. diễn\_đàn-lê-quý\_đôn

Tri Nam cầm bàn tay lạnh băng của Chu Phú lên, bàn tay này ít nhiều đã từng mang đến cho nàng sự rung động lẫn sung sướng khó nói lên lời... giờ đây không còn sự ấm áp, chỉ còn lại cái giá lạnh.

"Nước...nước..."

Từ giữa đôi môi khô nứt nẻ của Chu Phú phát ra tiếng nói nhỏ đến mức gần như không thể nghe thấy thanh âm, ngay lập tức Tri Nam nhớ tới lúc trước đã chuẩn bị sẵn nước muối, định buông bàn tay của Chu Phú ra, đi lấy nước mang tới, lại phát hiện tay mình bị bàn tay của Chu Phú gắt gao cầm lấy.

"Nương tử...Nương tử..." Trong hôn mê Chu Phú vẫn không quên gọi nương tử, Tri Nam cảm thấy mũi đau xót, sự kiên cường, bình tĩnh lúc trước, trong nháy mắt liền sụp đổ, sự đau lòng khiến nước mắt tràn mi, óng ánh trong suốt nhỏ xuống trên mu bàn tay của Chu Phú.

Tựa hồ cảm giác được Tri Nam khóc, từ trong hôn mê Chu Phú chậm rãi mở hai mắt ra, nhìn thấy Tri Nam đang nằm khóc ở trước ngực hắn, bàn tay run run đưa lên, giữ ở trên đầu nàng, Tri Nam bất ngờ bị chạm vào, hoảng sợ lập tức ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Chu Phú đã mở hai mắt.

"Chu Phú..." Tri Nam gọi thầm tên của hắn ở trong miệng, xúc động đến không nói thành lời, liền nhìn thấy vẻ mặt của Chu Phú chợt biến đổi, hai mắt mở to, con ngươi tròn trũng phần nộ, dường như muốn đem Tri Nam lắc ra từng miếng thịt.

Tri Nam không hiểu vì sao Chu Phú lại biến đổi như thế. Nàng giờ tay định thăm dò nhiệt độ trên trán của hắn, xem có dấu hiệu nóng lên hay không, nhưng không ngờ, tay vừa mới đụng tới đôi má của Chu Phú, liền bị hắn giờ tay chặn lại, rồi sau đó, hắn kéo thân hình đau yếu vừa mới băng bó xong ngồi dậy, dòn sức đẩy Tri Nam đang ngồi ở mép giường xuống đất, chỉ vào nàng giận dữ hét: "Ngươi, cái đồ nữ nhân ác độc này - - cắt cho ta - - "

"..." Tri Nam nhìn cảnh tượng trước mắt sợ ngây người, nàng ấp úng trước sự phát cuồng đột ngột của Chu Phú, cố gắng làm dịu lại cơn giận của hắn: "Chu Phú... Ta là Tri Nam... Chẳng quên rồi sao? Ta là nương tử của chàng mà..."

"Không phải! Ngươi không phải... Nương tử... Nương tử của ta... ?" Chu Phú dùng sức quá độ, nên chính mình cũng ngã xuống, con mắt hoảng sợ nhìn chằm chằm màu sắc của màn giường, đồng tử không ngừng co rút lại.

Đúng lúc này, từ ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, vừa mới nghe nói thân thể nhũn tũn bị trọng thương, Chu phú liền đuổi theo hỏi han tin tức, vừa vào cửa liền nhìn thấy nha đầu đang ngã ngối trên đất, nhũn tũn băng bó đầy người đang nằm ngửa ra ở trên giường..

"Nha đầu, sao lại thế này?" Chu phú đỡ Tri Nam đứng lên, không nén được câu hỏi.

Tri Nam nhìn chằm chằm vào Chu Phú tựa như đang bị ma nhập vào vậy, không biết trả lời như thế nào. Chu phú hỏi mà không được trả lời, liền tự mình đi đến bên giường xem mạch Chu Phú.

Cũng không ngờ vừa chạm vào Chu Phú, chỉ trong nháy mắt, Chu phú liền bị hắn vờn tay gạt ra.

"Tiểu Phú Quý, con làm cái gì vậy, ta là phụ thân của con, là cha đẻ của con đây mà."

Chu Phú hơi giật mình, xoay đầu hướng Chu phú, con ngươi vốn trong sáng trở nên trống rỗng: "Ta... Phụ thân? Phụ thân... Là ai? Cha ta... Là ai? Ta... Là ai?"

Chu Phú không ngừng lặp lại lời nói “Là ai?”. Chu phú thấy vậy có cảm giác không hay, mạnh mẽ điểm vào huyệt đạo ở phía sau Chu Phú, rồi bắt đầu bắt mạch. Biểu tình trên mặt Chu phú lập tức ngưng trọng, hắn chậm rãi quay đầu, nhìn về phía Tri Nam đang đứng im lặng ở bên cạnh.

"Tiểu Phú Quý trúng độc... Thất tâm cô." (cổ: sâu tằm độc)

“Tứ mẫu cô” (mẹ consâu tằm) sống nương tựa lẫn nhau, mẫu tử tử vong (tằm mẹ chết, tằm con chết theo), người trúng tằm độc khiến tâm trí rời xa, sau bảy ngày, thì trí nhớ của người mà tằm sống nhờ sẽ hoàn toàn biến mất, tâm trí bị hao tổn...



\*\*\*\*\*

PHÒ MÃ TÌNH LẠI - Chẳng qua đây là một chút thủ đoạn của kẻ lằng từ đùa giỡn con gái nhà lành.

Chu Phú nghe nói nương tử đang ở phòng bếp sắc thuốc cho mình, mới lấy lại bình tĩnh một chút, định đi tới phòng bếp, liền bị Chu phụ tóm vai kéo xuống: "Xú tiểu tử, không muốn sống nữa sao. Người ở đây chờ cho ta, không được đi bất cứ chỗ nào hết"

Chu Phú sốt ruột muốn kéo bàn tay ngăn cản của phụ thân ra, nhưng bệnh nặng mới khỏi nên hần không thể nào địch nổi sự quẩn bện của phụ thân hần, đang muốn nổi khùng lên thì một bóng dáng với sắc trắng đơn thuần từ ngoài cửa đi vào.

"Nương tử!"

Chu Phú nhìn thấy bóng dáng làm hần nhớ thương không nguôi kia, trong nháy mắt trái tim đang nôn nóng của hần liền được xoa dịu, hần ngồi thẳng người lại, đỡ lấy chén thuốc mà nương tử mang đến cho mình, nở nụ cười chất phác. Cùng đi vào với tri Nam còn có Bách Lý Thừa tướng, lão nhìn không chớp mắt, bá đạo chen ngang, đẩy Chu phụ đang đứng như vật cản che giữa lão và tôn tử sang bên cạnh, nói là nhìn hần không vừa mắt. Chu phụ đâu phải là người chịu đựng được con giận không đầu, ngay lúc đó đã vén tay áo lên giống như muốn đánh nhau. Bách Lý Thừa tướng lại bình tĩnh tự nhiên chỉ chỗ, hoàn toàn không chú ý tới hần, hần không thể có nhiều hơn 18 ánh mắt để nhìn Chu Phú đang nhìn chăm chăm vào nương tử nhà mình, lúc này Chu phụ mới miết môi mím miệng, bực tức thở dài.

"A, giờ người đã khôi phục trí nhớ, đến ngay cả khí chất cũng đã thay đổi rồi." Bách Lý Thừa tướng thuận tay đánh vào người Chu phụ một cái, đương nhiên đắc ý, kèm thêm một câu nói với giọng điệu đã trở nên thoải mái, đột nhiên lão đưa tay捏 chặt hai bên má Chu Phú, kéo sang hai bên, vô tâm vô phê nói: "Tôn tử ngoan, lúc trước ta đã muốn hỏi, mẫu thân người vốn là một mỹ nhân đẹp nhất trong vùng, vì sao người sinh ra lại đen như vậy hả?"

Gương mặt Chu Phú đột nhiên bị kéo nên thấy đau, mãi một lúc sau mới hồi thần, nhìn thấy Thừa tướng rõ ràng chỉ là đùa giỡn mà nói, nên không có phản ứng gì, lại nghe phụ thân của hần ở bên cạnh lạnh lẽo nói: "Vậy thì khẳng định là bộ dáng của phụ thân nó cũng không được rồi."

"..." Hai má Chu Phú bị giữ chặt, không có cách nào phản bác cha, chỉ có thể nhìn hần trợn trừng mắt, mà phía bên kia, Thừa tướng nghe xong liền không vừa ý, lập tức buông tha da mặt cho Chu Phú, nhảy qua tranh luận với Chu phụ: "Nói bậy bạ gì thế, bộ dáng của con ta như thế nào mà không được? Khi sinh hần ra, gia nhân đều nói là hần và lão phu ta giống nhau như lấy ra từ một cái khuôn, như thế nào không được?"

Chu phụ nhún vai buông tay: "A, giống lão như lấy ra từ một cái khuôn sao... Vậy thì không trách được rồi."

Thừa tướng bị Chu phụ nói hai câu lạnh băng, không chịu nổi thứ ngôn ngữ đầy kích thích này, nên bị xoay vòng vòng. Hai người cộng lại cũng hơn một trăm tuổi, vậy mà bây giờ lại âm ỉ giống như hai đứa nhỏ tranh nhau ăn kẹo hồ lô vậy, thật sự khiến người ta không biết nói gì. Tri Nam buông chén thuốc trong tay ra, cùng Chu Phú trao đổi một ánh mắt bất đắc dĩ. Âm ỉ mãi một hồi, vẫn là Chu phụ thiện giải nhân ý, hướng tướng gia giờ giờ tay lên, bày tỏ tạm dừng, chỉ vào Chu Phú cùng Tri Nam nói: "Nói lão đầu gỗ còn không tin, hai đứa trẻ lâu như vậy mới gặp nhau, đây một bụng tình cảm cần nói lại bị kim nén, việc này thân là trưởng bối, lão có thể quan tâm một chút hay không?"

Thừa tướng bị nói là đầu gỗ, tất nhiên không muốn, chống nạnh kêu gào: "Ta như thế nào mà không quan tâm đến hả? Ta đã quan tâm đầy đủ rồi mà. Ngay cả việc tôn tử ngoan giữa ban ngày ban mặt chiếm tiện nghi của nha đầu, những chuyện gây tổn hại phong tục giáo hóa như thế, ta đều dễ dàng tha thứ, còn muốn ta làm gì nữa?"

Tuy ngoài miệng nói như vậy, Thừa tướng cùng Chu phụ lại rất ăn ý, vừa tranh cãi âm ỉ vừa rút lui ra bên ngoài. Sau khi Chu phụ ra đến thềm cửa còn không quên đóng cửa phòng của hai người lại kiểu "thề thiếp ái muội" (quan tâm một cách mờ ám). Có lẽ cũng đã rất lâu rồi không gặp nhau, Chu Phú tuy chứa chan nhiều lời muốn nói với nương tử, nhưng lúc này chỉ yên lặng ngồi nhìn người, mà cũng không biết bắt đầu nói từ đâu. Tri Nam thấy hần như vậy, rừ mí mắt xuống, cầm chén thuốc lên, đi tới cái giường chỗ Chu Phú đang ngồi, vừa đi vừa nói chuyện: "Trong thời gian chàng ngã bệnh, Thừa tướng đã đem chàng nhận tổ quy tông, hiện giờ tên của chàng không phải là Chu Phú nữa, mà là Bách Lý Kiệt."

Chu Phú si ngốc nhìn nương tử, chỉ cảm thấy thời gian bất quá chỉ vài ngày ngắn ngủn, tuy nương tử vẫn trắng nõn sáng loáng như cũ, nhưng cũng đã hao gầy không ít, chiếc eo vốn mảnh khảnh, hiện giờ biến đổi còn hơn một nắm tay, có cảm giác dễ dàng bẻ gãy, Chu Phú đau lòng không thôi.

"Bây giờ ta dường như có chút nhớ lại, chỉ có điều, nguyên nhân và hậu quả của sự việc ta còn là chưa hiểu được rõ ràng..."

Tiếp nhận chén thuốc trong tay Tri Nam, Chu Phú dùng thìa khuấy trong chén thuốc tối như mực, mức lên nhưng không uống, suy nghĩ một lát sau đó, lại cầm chén thuốc đưa trả lại cho Tri Nam, giọng điệu hơi lăm lăm nói: "Nương tử, không biết tại sao đầu ta lại đau nhức thế này, nàng cho ta uống đi."

"..." Tri Nam nhìn Chu Phú như một tiểu hài từ giờ trò vô lại, trong lòng vốn còn có chút ủy khuất, có chút oán giận, nhất thời bị giọng điệu tiểu hài tử của hần đánh bại, bất đắc dĩ lắc đầu. Tri Nam dùng ánh mắt nói với Chu Phú "Nhích sang bên cạnh đi". Lúc này Chu Phú thật sự không cảm thấy đau đầu chân buốt, cực kỳ nhanh nhẹn nhích sang bên cạnh. Sau khi Tri Nam ngồi xuống, Chu Phú lại coi như không có việc gì, di chuyển mông để cho thân mình áp sát vào nương tử thêm chút nữa.

"Chàng hãy kể lại chuyện chàng mất tích từ đầu chí cuối cho ta nghe một lần. Gặp gỡ những ai, trải qua những chuyện gì, một chữ cũng không được bỏ sót, tất cả đều kể hết cho ta nghe."

Tri Nam múc một muỗng thuốc, đặt ở dưới môi thổi nhẹ, đưa đến trước miệng Chu Phú, nói như thế. Nếu mọi việc đã xảy ra, vậy thì không thể lại nhường nhịn một lần nữa, nhất người đó lại là nàng. Tuy nhiên người hạ độc là Công Tôn thế tử phi đã bị xích lại rồi, vậy lúc này người âm toán Chu Phú là ai, hai sự kiện này có liên hệ không? Nếu như có liên quan, người đứng sau kẻ hạ độc đó là ai? Chu Phú do dự không biết có nên nói với nương tử hay không. Thời điểm hần mất tích phải chịu khổ hình, lại còn cái người thi hành hình phạt kia... Có gương mặt tương đồng với nương tử... Nghĩ trước

nghĩ sau, Chu Phú vẫn cảm thấy việc này không thể giấu diếm. Cho dù đối phương muốn làm cho hắn nghĩ là nương tử đã ra tay hạ thủ với hắn, chỉ cần hắn tin tưởng vững chắc, vậy sẽ không thể nảy sinh điều gì hư hỏng ảnh hưởng với hắn. Cứ như vậy, Chu Phú một bên uống thuốc, một bên liền kể hết tình hình mấy ngày bị mất tích không thiếu chút gì cho nương tử nghe. Uống xong chén thuốc, hắn cũng vừa vắn kể xong mọi chuyện.

"Sự tình đến mức như thế này, nương tử, nàng không thể biết được, nữ nhân kia đã biến thái kinh khủng thế nào đâu." Ngẫm lại tình cảnh lúc ở trong mật thất ấy, giờ phút này Chu Phú vẫn còn cảm thấy lông tơ khắp toàn thân đều đã dựng đứng lên. Đúng vậy, dùng đĩa hấp huyết, sau đó hành hình... Nghe qua đúng là biến thái... Nhưng mà, cách làm kiểu này, không ngờ lại cung cấp cho nàng một manh mối cực kỳ quý giá. Trì Nam lấy khăn mặt để lau cho Chu Phú, lúc lau đến khoe miệng, trong lòng đã có quyết định, đang định đứng lên đem chén thuốc còn lưu lại cạnh để qua một bên, thì bị Chu Phú không nói năng gì giờ tay kéo lại. Chỉ thấy Chu Phú ngồi xếp bằng ở trên giường, đem nương tử kéo lại, sau đó tựa như một con bạch tuộc tám chân bò đến trên người nàng, ôm chặt lấy, đầu cũng tự nhiên như thế, chôn vào cổ chỗ nương tử, hấp thu hương thơm trên thân thể nàng. Không biết từ lúc nào mà nương tử luôn luôn thơm như vậy, loại hương vị này đặc biệt chỉ có nương tử mới có. Mà điểm này, hắn tin tưởng khắp thiên hạ cũng chỉ có hắn mới có thể nhận ra được, cho nên, bất cứ người khác giả dạng như thế nào, dịch dung như thế nào, chỉ cần đứng gần người một lúc, Chu Phú liền có thể kết luận thật giả.

"Nương tử, nàng biết không? Mấy ngày nay tuy nói ta còn sống, nhưng luôn luôn chẳng hề tỉnh táo, trong đầu cái gì cũng đều không nhớ rõ, vô tri vô giác, không biết tiếp theo muốn làm cái gì." Chu Phú áp sát vào cổ Trì Nam nói như thế. Trì Nam thấy hắn như vậy, không khỏi đưa tay ra xoa gương mặt hắn, cảm giác thấy khuôn mặt này gầy đi. Ngày trước, Chu Phú chỉ có làn da đen mà thôi, nhưng sờ vào vẫn cảm thấy có da thịt, nhưng hôm nay chỉ còn lại có một bộ khung, khuôn mặt có cảm giác đã nhỏ đi rất nhiều.

"Tất cả đều đã qua rồi, đừng suy nghĩ nữa, được không?" Trì Nam nhẹ nhàng hôn lên trên gương mặt gầy gò kia an ủi. Chu Phú hưởng thụ sự quan tâm của nương tử, trong bụng có mấy câu kim nén đã lâu, cho tới giờ khắc này mới quyết tâm lên tiếng hỏi: "Nương tử, thời điểm ta ngã bệnh... Có phải ta... đã khi dễ nàng?"

Tuy đầu óc không rõ ràng lắm, nhưng mà tiếng gào thét thê thảm của nương tử ở dưới thân hắn lại thủy chung quanh quẩn trong đầu, không thể tiêu tan. Đương nhiên Trì Nam biết hắn nói về cái lần ấy, hồi tưởng lại, tuy vẫn cảm thấy có chút tức giận, nhưng... Bất kể có nói như thế nào, dù sao hắn cũng là Chu Phú, là tướng công của nàng, trừ bỏ mất trí nhớ, toàn bộ quan hệ giữa bọn họ không hề biến đổi, thời điểm bị mạo phạm, phản ứng của nàng quả thật cũng có chút quá kích động, hiện tại ngẫm lại, còn cảm thấy có chút xấu hổ. Về mặt thẹn thùng, nàng khẽ lắc đầu: "Không có... Cái ấy, không tính khi dễ."

Chu Phú nghe được câu trả lời của nương tử, cực kì vui vẻ, nhưng nhìn qua nét mặt của nàng, Chu Phú mơ hồ biết, sự tình nhất định không phải đơn giản giống như nương tử đã nói. Chu Phú duỗi ngón tay gọi lên cầm nương tử, mở to đôi mắt sáng lộ rõ con ngươi đen nhánh, thân thiết nhìn nương tử, đặt xuống một nụ hôn mạnh mẽ: "Ta... đã làm thế này sao?"

Trì Nam bị hắn hôn bất thành linh, cả kinh chớp chớp đôi mắt, định lui về phía sau, nhưng lại bị ôm nên không cách nào lui được. Không ngoài dự tính, nàng nhìn thấy trong mắt Chu Phú có chút bồn chồn, biết trong lòng hắn nhất định đang tính toán chuyện gì đó không tốt, ngay lập tức tròn trĩnh mắt nhìn hắn, bắt đầu dĩ giận dữ nói:

"Uh'm, không chỉ như vậy, chàng còn động chân động tay với ta nữa, căn bản không để ý đến phản kháng của ta."

Chu Phú thấy nương tử chỉ trích, đôi má hơi hơi phồng lên, biết nàng lúc này không phải là câu giận thật sự, lá gan cũng thoáng hơi lớn, hai tay hắn ôm bả vai nương tử dần dần trượt xuống, nhẹ nhàng cuốn quanh cái eo nhỏ nhắn của nàng, kéo gần hơn về phía mình, nói:

"Vậy sao, ta động chân động tay như thế nào, nương tử nàng kể cho ta nghe một chút, cũng là để cho ta tỉnh táo lại."

Trì Nam mặt ửng hồng lên: "Cái này làm sao nói? Chẳng qua đây là một chút thủ đoạn của kẻ lẳng từ đùa giỡn con gái đang hoàng, chàng chưa từng nhìn thấy sao?"

Khi nói xong lời này, về mặt Trì Nam như hờn như giận, hơi tái đi đồng thời lại để lộ ra vẻ mỉa mai hoặc đầy khát khao, khiến cho Chu Phú tâm ngứa khó nhịn, thời điểm đang muốn tùy tâm sở dục, trắng trợn khinh bạc một phen, giải dỡ con thèm, đột nhiên 'Àm' một tiếng, cửa phòng đang đóng chặt bị người phá thông mở ra. Chỉ thấy Chu Phú cùng Thừa tướng hai người song song ngã vào bên trong cánh cửa, nằm lăn lóc, chân tay luống cuống từ trên mặt đất đứng lên, sau đó hai người lại vẫn như cũ lại cãi nhau ầm ĩ, oán trách lẫn nhau. Chu Phú cùng Trì Nam hai mắt nhìn nhau bất đắc dĩ, Trì Nam đẩy đẩy Chu Phú, hắn mới phản ứng kịp thời buông tay đang ôm chặt nương tử ra, khôi phục tư thế bình thường giữa hai người.

"Ha ha ha ha. Ta..." Chu Phú từ trên mặt đất đứng lên, xấu hổ xoa xoa đầu, vất óc tìm cách nói mấy từ nguy hiểm: "Ta... Nghĩ đến hỏi một chút xem, các người đã đối bụng hay chưa... khà khà, trách, khà khà!"

Nói xong đi lại phía cánh cửa đỡ lão Thừa tướng đứng lên, quăng một cái nhìn đầy vẻ quá mức xem thường, đã lâu lắm rồi chưa từng đánh ngã lão Thừa tướng. Một tay ôm eo, một tay bám cánh cửa, mặc dù lúc này rất muốn đem đầu Lão Tiểu Tử kia vắn xuống làm quả bóng đá... Nhưng mà, trước hết, lão Thừa tướng còn muốn hướng tôn tử ngoan giải thích một chút cho rõ đã.

"Ách... Ta, ta... Ta cũng nghĩ muốn đến hỏi một chút xem... hỏi các người muốn ăn chút gì đó..."

Được rồi, một người là Thừa tướng đương triều, một người là thánh thủ tiền quốc y, hai ông lão cộng lại hơn 100 tuổi, thống nhất xô cửa, nguyên lai chính là muốn hỏi xem, con cháu có đối bụng không, hoặc là muốn ăn một chút cái gì đó không...

Những lý do sứt sọc như vậy được nói ra, đừng nói người, đến quỷ cũng không tin được. Chu Phú bất đắc dĩ thở dài một hơi, trong lòng ngầm nén giận. Hai người bày đặt đến gần định nghe lên, định chờ ta thực hiện rồi sau đó sẽ xem trò vui chứ gì, hiện giờ thì tốt rồi, hai người không được thấy trò hay, ta cũng không trông được hương, rất đáng tiếc nha. Nhưng Trì Nam không có thời gian nhàn rỗi mà nghe bọn hắn tán gẫu, từ trên giường đứng lên, bình tĩnh

tự tin nói: "Vừa lúc các người đến đây, có một số việc, hiện tại ta muốn thông báo một chút."

Một đàn quạ đen bay qua khi Trì Nam lãnh tình nói xong lời tuyên cáo, chỉ thấy Trì Nam đi đến bên cửa sổ, con người u ám quét về gốc cây Mầu Đan đang nở hoa phía trong sân, chậm rãi phun ra thanh âm trong veo mà lạnh lùng: "Chuyện Chu Phú khôi phục trí nhớ, ngoài bốn người chúng ta, còn những người khác nhất thiết không được nói, tạm thời giữ bí mật. Trước mặt người khác, các người cần phải diễn trò, hơn nữa còn phải diễn cho đến khi ta phải người điều tra rõ ràng xong xuôi mới thôi."

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 68: CHƯƠNG 68

Edit: Mẹ Bầu

Beta: reioan

Sau khi trở lại phủ công chúa, Trì Nam liền sử dụng ám vệ bên mình, phân phó đi điều tra một loạt công việc, ám vệ tuân lệnh lên đường.

Trì Nam ngồi ở trước thư án, Chu Phú hết sức tự giác, đi tới đằng sau nương tử đắp lưng giúp nàng. Trì Nam thốt ra một tiếng rên khoan khoái: "Vừa rồi lúc quay về, nghe như có tiếng tranh cãi ầm ĩ ở mạn phía Bắc, tiếng nói nghe qua có phần giống... Lan đi?"

Chu Phú cũng không giấu diếm, gật gật đầu, thật thà nói: "Không phải giống như, mà đúng là Lan đi."

Trì Nam nhíu lại đôi mi thanh tú: "A...? Sao bà ta có thể vào đây được nhỉ?" Trong đầu liền suy nghĩ một chút, phỏng chừng cái này là do Chu Phú hạ lệnh, bằng không thì với phong cách ở phủ công chúa này, cho dù Lan đi có mắng đến cứng cần cổ, người trong phủ cũng sẽ không cho bà ta đi vào.

"Ài, chẳng phải là Diệp Chi biểu muội này đã được gả cho công tôn thế tử rồi sao?" Chu Phú đổi sang vai bên kia nương tử, tiếp tục cẩn thận đắp đắp vào bả vai, quyết định nhân cơ hội này đem chuyện của biểu muội và Lan đi ra kể cho nương tử nghe, thử xem nương tử sẽ nói ra làm sao.

"Nương tử, nàng cũng biết tính tình của Diệp Chi và Lan đi rồi đấy, vào phủ thế tử chưa được vài ngày đã tác oai tác phúc ở đó, Diệp Chi biểu muội vì muốn giành được lòng của thế tử cho nên nhất định sai pha chế thuốc, khiến thế tử xuất hiện triệu chứng hư thoát ở trên giường rồi."

Trì Nam nhắm hai mắt lại, lắng lắng mà nghe Chu Phú nói, nàng cho rằng Liễu Diệp Chi kia chỉ là có lòng quá đồ kị mà thôi, thật sự không nghĩ tới lại thành ra chuyện tranh giành tình cảm như vậy. Cô ta lại còn làm đi làm lại nhiều lần, bao nhiêu thể diện trong, ngoài, tất cả đều ném sang một bên, một nữ nhân như vậy nếu để cho nàng nắm giữ quyền thế, chỉ sợ trong phủ thế tử phủ không còn được an bình.

"Uh'm, nàng làm như thế, thế tử phu nhân nói như thế nào?" Trì Nam thuận miệng hỏi.

Chu Phú bội phục sự thông tuệ của nương tử. Hắn còn chưa nói cái gì, nương tử đã đoán được phía dưới chuyện: "Thế tử phu nhân đương nhiên không chịu buông tha Diệp Chi biểu muội cùng Lan đi, nàng đem biểu muội nhốt tại phòng chứa củi. Nghe nói đã không cho ăn không cho uống, lại còn cho nàng một loại độc dược, nghe Lan đi nói, cái loại độc dược này làm cho nhân toàn thân sinh lở loét, thối rữa không chịu nổi."

Khi nghe đến từ 'Hạ độc', Trì Nam lặng lẽ mở to hai mắt ra: "Toàn thân sinh lở loét, thối rữa không chịu nổi?"

Đối với độc tính, Trì Nam giống như có phản ứng thú. Chu Phú gật đầu: "Uh'm, là Lan đi nói như vậy."

Trong mắt Trì Nam hạ xuống một nét nham hiểm, nhưng lập tức giấu đi, không để cho Chu Phú nhận ra, sau đó lấy lại bình tĩnh hỏi: "Vậy Lan đi tới là định muốn để chàng đi cứu người sao?"

Chu Phú khó xử thờ dãi: "Đúng vậy. Hai nàng ấy tuy có chỗ đáng giận, nhưng tội không đáng chết..."

Không biết được tâm ý của nương tử ra sao, Chu Phú là phận dưới nên một lời cũng không dám nói ra. Trì Nam quay đầu nhìn hắn một cái, cười nói: "Tội không đáng chết, nhưng cũng nên chịu chút giáo huấn."

Chu Phú khó hiểu: "Vậy nương tử... ý của nàng là... Không cứu?"

Trì Nam lắc đầu: "Cứu! Nhưng không phải bây giờ, để qua vài ngày nữa đi. Biểu muội của chàng nói như thế nào cũng là người từ trong phủ Thừa Tướng ra ngoài, cho dù thế tử phu nhân có độc ác mấy, thật sự trong vòng mấy ngày này cũng sẽ không giết chết nàng, vài ngày nữa, ta tìm một cơ hội, sẽ đem nàng ra ngoài."

Chu Phú suy nghĩ, tuy cảm thấy hiện giờ tình cảnh của biểu muội có chút thương cảm, nhưng nương tử đã nói mấy ngày nữa đi cứu nàng ra, hắn cũng

không có gì phải so đo nữa.

"Vây còn Lan đi..." Chu Phú nhớ tới người ở trong căn nhà phía Bắc, người mà hắn đã vụng trộm đưa đến nơi đó, ài, nếu như nàng có chút yên tĩnh thì chẳng nói làm gì, nhưng cổ họng của Lan đi quả thực có thể dùng làm vũ khí sát thương khá lớn, trong vòng phạm vi mười dặm, đều có thể nghe thấy tiếng nói bén nhọn ác độc nguyên rủa của nàng.

"Cứ để cho nàng chờ đợi ở nơi đó đi. Dù sao hiện tại nàng cũng không có chỗ nào để đi..." Tiếp theo Trì Nam từ chỗ ngồi liền đứng dậy, bảo Chu Phú ngồi xuống. Chu Phú không rõ chân tướng, hỏi: "Nương tử không sợ nàng cãi cộ ầm ĩ sao?" yĐiĐcLvQwĐt Âm thanh kia, đừng nói là nương tử, đến chính bản thân Chu Phú nghe thấy cũng đã cực kỳ bức bối, ngậm cầu nguyện đất bằng dậy sóng, đem Lan đi mang đi cho xong.

Trì Nam ôn nhu đặt nhẹ trên vai Chu Phú, khéo môi cong lên, thoáng hiện nụ cười ngọt ngào: "Không có việc gì, vừa rồi ta đã bảo quản gia ma ma đi qua..."

Chu Phú nhìn khuôn mặt tươi cười bày ra vẻ mừng sinh vô hại của nương tử nhà mình, không biết vì sao cảm thấy trong lòng thật ưu tư, nương tử bảo quản gia ma ma đi Bắc viện để làm gì nhỉ?

Trong lòng đầy nghi hoặc, nhưng cũng không biết làm sao. Trình độ của đôi tay nương tử thật cao siêu, ấn trên bờ vai của hắn cực kỳ thoải mái. Lần đầu được hưởng thụ đãi ngộ như vậy của nương tử, chẳng bao lâu Chu Phú dễ dàng đem chuyện của Lan đi quẳng ra sau đầu, dù sao vừa vặn ở trong phủ còn có nương tử, dù sao tất cả mọi chuyện nàng đều có thể xử lý cực kỳ tuyệt vời. Đối với điểm này Chu Phú vô cùng tin tưởng.

"Công chúa, hôm nay lại vẫn tắm rửa tại Nguyệt Thanh trì sao?"

Giữa lúc Chu Phú đang nhắm mắt hết sức hưởng thụ, tiếng nói của Quý Hi ma ma từ phòng ngoài lại truyền tới.

Trì Nam đang muốn mở miệng trả lời, lại bị Chu Phú cướp lời trước một bước: "Hôm nay không đi Nguyệt Thanh trì, phiền Quý Hi ma ma đem nước ấm đưa tới nội thất tắm." "

Quý Hi ma ma nghe thấy Chu Phú nói xong, liền xin cáo lui.

Động tác trong tay Trì Nam dừng lại, khó hiểu nhìn Chu Phú: "Vì sao không đi Nguyệt Thanh trì?"

Chu Phú cười yếu ớt cầm lấy tay nương tử, để ở lòng bàn tay vuốt nhẹ nhẹ: "Nguyệt Thanh trì quá rộng, ta nghĩ rằng hôm nay nhất định nương tử đã mệt chết đi, cho nên chúng ta liền tắm ở trong phòng tắm là được rồi, ta sẽ kỳ cọ cho nàng..."

Trì Nam nhìn khuôn mặt tươi cười đầy vẻ xấu xa của Chu Phú, làm sao không biết tâm tư của hắn đang động cái gì, lúc này nhếch môi nói: "Đã biết ta mệt chết đi, chàng vẫn còn nhẫn tâm tắm vò ta sao?"

Chu Phú cười đắc chí đến thập phần sáng lạn, lộ ra hàm răng trắng lóa, nháy nháy mắt, nghịch ngợm nói với Trì Nam: "Chính là bởi vì nàng đã mệt chết đi, nên phu quân ta đây cho rằng nhất định phải hầu hạ phục dịch cho tốt, tất cả hãy giao cho ta, nương tử chỉ cần thả lỏng hưởng thụ là được rồi."

"..."

Không biết từ khi nào, hơi nước đã bốc lên đầy trong phòng tắm, Chu Phú lười kéo tay nương tử của mình tiến vào. Lúc Trì Nam còn đang nghĩ ngợi tiếp theo hắn sẽ làm cái gì, Chu Phú thuận tiện từ phía sau ôm lấy nàng, hai tay để trên eo nàng.

Ôm cái eo lưng uyển chuyển trong tay, bỗng nhiên Chu Phú cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, sau một hồi mò mẫm, hắn tìm được nút thắt y phục của nương tử ở bên thắt lưng.

"Nương tử, để ta giúp nàng cởi áo." Nói xong, Chu Phú thuận tiện đem nút thắt kéo ra, loại này công việc này từ trước đến nay vốn là sở trường đặc biệt của hắn. Việc xảy ra thực hiện rất tự nhiên thuận buồm xuôi gió, chẳng cần đến một phút, dễ dàng một tầng một tầng đem nương tử lột ra vô cùng sạch sẽ.

Trì Nam bị hắn ôm vào trong lòng từ phía sau lưng, ngượng ngùng cúi thấp đầu xuống, chỉ thấy trước ngực mình hai luồng mềm mại giờ phút này chính đang rơi vào sau lưng mà chùng. Đôi bánh bao thịt trắng bóng như ngọc đang nằm trong bàn tay đen nhánh, nhìn thấy so sánh rõ ràng. Nhiệt độ trong lòng bàn tay của Chu Phú từ trước ngực truyền đến, lại thêm sự vuốt ve rất có kỹ thuật nữa, Trì Nam không khỏi thoải mái buông lỏng bản thân, hoàn toàn dựa vào trong lòng Chu Phú.

Chu Phú lấy cánh tay vòng qua trước ngực Trì Nam, một bàn tay chậm rãi trượt theo sống lưng, đến dải đất trung tâm của nương tử, nhẹ nhàng bóp nặn trêu đùa, đem đám cỏ rậm rạp cuộn lại, quấn vòng ở trên ngón tay, lòng bàn tay không ngừng đề lên vị trí xương mu của nương tử.

Một dòng nước ấm từ từ lan tràn ra từ xương chậu, sự mềm yếu lan khắp toàn thân, Trì Nam như hóa thành một ao nước xuân trong lòng ngực ấm áp

"Nương tử, để ta ôm nàng vào trong nước." Chu Phú cứ quanh quẩn tại nơi mãi cảm mềm mại của nương tử, một lúc sau, rốt cuộc trong lòng cảm thấy vui vẻ, liền đối Trì Nam nói như thế.

Dường như để bị trêu đùa tiếp, xuân thủy của Trì Nam thuận tiện tràn lan không thể vãn hồi, nghe Chu Phú hỏi như thế, lý trí thoáng quay trở lại, thờ phỉ phò gật gật đầu,

Chu Phú sau khi liếm một phen ở bên tai nương tử, mới nhẹ nhàng đưa tay ôm ngang người nương tử, đi đến bên chiếc bồn tắm to, cao cỡ nửa người đặt ở giữa phòng tắm. Trì Nam ôm bờ vai của hắn, chuẩn bị vào nước để tắm, ai ngờ Chu Phú cũng không định buông tay lúc này, mà lại để hai chân của nàng lên mép của bồn tắm, thân trên vẫn tựa vào người hắn như cũ. ~~điễn đàn~~ ~~lên~~ ~~quyển~~ ~~đón~~

Trì Nam không hiểu Chu Phú nghĩ muốn làm cái gì, chỉ cảm thấy hắn không phải là chuyện tốt gì, cũng không ngờ Chu Phú đột nhiên tách hai chân của nàng ra, khiến cho nàng giang rộng ra thật lớn ở phía trên bồn tắm.

"A ..." Trì Nam chưa kịp đứng vững, kinh hãi hô lên, cơ thể ngã vào người đang ôm ấp. Chu Phú giống như ôm một đứa trẻ mới sinh, đem hai chân Trì Nam tách ra thật lớn, một bàn tay lại đi tới vùng mẫn cảm khiến cho hắn mất hồn kia, xoa nhẹ nhàng vào cái điểm nổi lên ấy, đối Trì Nam cười xấu xa, nói: "Nương tử à, nàng xem đi, nước trong người của nàng mê người biết bao, đều đã ẩm ướt hết rồi, vừa trơn tru dính dính, vừa ấm nóng, khiến cho ta nghĩ hiện tại rất muốn đâm vào ngay."

Trì Nam bị hắn xoa vào chỗ yếu điểm, thân thể lại bị tay hắn khống chế nên không cách nào nhúc nhích được, vừa thẹn vừa cău, đang muốn phản kháng hết sức, nhưng nhìn theo hướng của hắn chỉ, thấy trên đó là một màn nước dâm mỹ kia, hai cái chân trắng của mình bị tách rộng ra, bộ phận ở giữa trên mặt nước nhìn không sót một cái gì...Cái loại cảm giác xấu hổ này khiến cho Trì Nam hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào, mặt đỏ tai hồng, hơi thở dồn dập, nhưng không hiểu sao lại dâng lên một cỗ cảm giác kích thích tươi mới.

Ngón cái và ngón trỏ của Chu Phú vẫn vờ ở giữa cánh hoa, ngón giữa đâm xuyên nơi cửa vào lại ra vào linh hoạt lạ thường, khiến Trì Nam hít vào một hơi... Liên theo đó bắt đầu tiến hành trước sau rút ra xuyên vào, lại càng làm cho nàng điên cuồng kêu không thôi. Trên mặt nước, Trì Nam tự mình ngã lùi thêm về phía sau, hai chân giang rộng ra, phía trong bắp đùi run nhẹ nhẹ, nghênh hợp đón Chu Phú xuyên vào. Không đến một phút, ra vào bất quá cũng hơn mười mấy cái, Trì Nam khó kiềm chế nổi, xuân thủy như suối nguồn trào ra vậy, nhỏ giọt ở trong nước, nổi lên một trận ái muội lẫn tẩn.

Chu Phú biết thời cơ đã tới, liền mang nương tử từ mép bồn tắm đưa xuống. Hai chân Trì Nam run rẩy, cố gắng muốn khép lại, nhưng không còn chút khí lực nào. Thần trí còn chưa trở lại, liền bị Chu Phú chặn ngang ôm lấy, kéo cao hai chân, bụng dưới đặt ở mép bồn tắm, vừa vịn bên cạnh chỗ đó có chiếc gối mềm, để cho nàng khi tắm dùng nó để tựa cổ vào, lúc này lại bị Chu Phú dùng để làm loại chuyện này, hai mắt Trì Nam mê mang, không còn khí lực kháng cự.

Chu Phú sớm nở phát cứng rắn ... đụng chạm mặt nước, cảm giác nóng cuốn sạch toàn thân... Hắn đem Trì Nam áp ở dưới thân, làm cho cái mông vĩnh của Trì Nam nâng cao lên, sống lưng thẳng tắp, mặt hướng về mặt nước. Chu Phú kéo chiếc quần lót ra, đem bộ phận đang chờ phát động dồn sức mạnh mẽ đâm vào trong cơ thể Trì Nam. Sau mấy cái tiếp xúc nhẹ nhàng, liền bắt đầu lắc lư điên cuồng.

Tiếng rên rỉ của Trì Nam lan rộng khắp mặt nước... vụng vào trong tai nàng, càng cảm thấy thêm dâm đãng. Nàng cố gắng dùng toàn lực, đem hai tay chống vào bên cạnh bồn tắm, để phòng ngừa lúc Chu Phú không hề có kỹ nỗ lực xông vào, cơ thể bị va chạm vào trong nước. Sau khi qua lại trên dưới một trăm cái vẫn chưa xong, rốt cuộc Trì Nam không chịu nổi, hướng về người nào đó ở phía sau vẫn đang cày cấy không ngừng, cầu xin tha thứ. Nhưng chính người nào đó vẫn đang đẩy hằng hải, chỉ hơi chậm lại tốc độ một chút, để cho tâm tình Trì Nam dịu đi một chút, rồi sau đó lại bắt đầu một vòng rong ruổi mới.

Trì Nam bị chơi đùa đến muốn ngừng mà không được, đành phải phối hợp với động tác ở phía sau, cho đến lúc lên được cực đỉnh.

Phò mã dương oai: Chẳng lẽ trên đời này, có hồn lia khỏi xác thật sao?

"Chuyện Chu Phú khôi phục trí nhớ, trừ bỏ bốn chúng ta, đối những người khác nhất định không được biết, tạm thời giữ bí mật." Trì Nam tự bên giường đứng lên, vừa đi đến bên hai người cao tuổi giống như Lão Ngoan Đồng dặn dò: "Trước mặt những người khác, các người cần phải giả vờ diễn trò, hơn nữa phải diễn cho thích hợp, biết không?"

Chu phú đưa ra thắc mắc đầu tiên: "Vậy thì phải giả trang tới khi nào đây? Người nào khác cũng đều không thể nói ư? Sẽ có lợi sao? Đối với những người tốt cũng không thể nói sao?"

Trì Nam lạnh nhạt gật gù đầu: "Không sai, ngay với thái hậu cũng không thể nói."

Bách Lý Thừa tướng đã trải qua sa trường nhiều năm, đối với chuyện người lừa ta gạt đã sớm nhìn quen lắm rồi, về những lời mà Trì Nam dăn dò, tất nhiên cũng có thể hiểu được, lão nghiêm mặt hướng Trì Nam hỏi: "Tiếp theo đây chúng ta nên làm như thế nào?"

Tuy Thừa tướng nóng nảy phách lối, nhưng đối với thủ đoạn cùng mưu kế của Trì Nam lại cực kỳ yên tâm, nha đầu này từ trước đến nay chính là một quân sư có tài, mọi việc cứ nghe theo nàng nhất định sẽ không sai. Trì Nam trầm ngâm một lát, sau đó lạnh lùng nói ra bốn chữ: "Yên lặng xem xét."

Phần lớn mưu lược ở thế gian này đều là dĩ bất biến ứng vạn biến (dùng yên tĩnh để ứng phó với nhiều việc), có đôi khi một hành động thực sự không bằng yên tĩnh. Nên cứ lấy sự nhẫn nại kia để quan sát, đối phương càng thêm thiếu kiên nhẫn hơn mà thôi. Thừa tướng cùng Chu phú liếc mắt nhìn nhau hài lòng. Trì Nam thấy bọn họ như vậy, xoay người nhìn Chu Phú, lại nói: "Vi Chu Phú còn chưa "hoài phục" ký ức ngày trước, nên hắn vẫn nên ở lại trong phủ Thừa Tướng, lấy thân phận của Bách Lý Kiệt mà xuất hiện trước mọi người..."

Chu Phú nghe xong, lập tức đưa ra kháng nghị: "Nương tử, nàng không cần ta về phủ công chúa sao?"

Trì Nam nhìn về mặt Chu Phú chịu tổn thương, giống như động vật nhỏ bị vứt bỏ làm người ta đau lòng, cố gắng nhẹ giọng giải thích: "Không phải không cần chàng trở về, mà là phải tóm được kẻ bí mật ở đằng sau hậu trường trước, nên để chàng tạm thời ở lại phủ Thừa Tướng."

Chu Phú cái hiểu cái không nhìn Trì Nam. Sợ hắn không hiểu rõ chuyện sau, nàng lại kiên nhẫn giải thích sâu hơn một lần nữa: "Thời điểm trước khi mọi chuyện còn chưa điều tra ra manh mối, Chu Phú, chàng nhớ kỹ, chàng là cháu trai của Thừa tướng, là người thừa kế Bách Lý gia. Còn ta, Tiều Trì Nam

này, với chàng là người không quen biết, chàng không được nhớ tất cả những gì của bản thân mình, đối với ta cũng như với mọi chuyện đã xảy ra chung quanh ta, chàng đều phải thờ ơ, như vậy người ta mới không hoài nghi, chàng hiểu chưa?"

"..."

Chu Phú có chút khó xử, bảo hấn và nương tử không ở cùng một chỗ đã không so đo gì, lại còn phải giả vờ làm như không biết nương tử, đối với nương tử lẫn những chuyện bên cạnh nàng không được quan tâm tới... Cái này, bây giờ cũng quá là khó khăn.

Nhưng mà, nếu nương tử đã an bài như vậy, khẳng định nàng có lý do của mình. Chẳng qua, ngay cả chính Chu Phú cũng có chút hoài nghi, bản thân mình thật sự có thể làm được toàn bộ những yêu cầu của nương tử không? Cảm giác không nhớ rõ nương tử là gì? Biểu hiện của sự thờ ơ nên như thế nào đây? Cháu trai Thừa tướng, lại còn người thừa kế Bách Lý gia chắc hẳn là phải làm chút gì đó?

Tất cả toàn bộ mọi thứ, hấn đều không biết. Lúc Trì Nam nói xong những câu này, tiện tay cầm chén thuốc Chu Phú uống xong, cùng Thừa tướng và Chu phụ kêu to rồi liếc mắt về phía sau, dễ dàng đi ra ngoài. Cửa phòng đẩy ra, một khắc kia, phía chân trời dường như bay tới một đám mây, dưới trời xanh "vân đạm phong khinh", một hồi ám chiến sinh tử liêu chết, làm tung cả màn che ...

-----

Cuộc đại tuyển chọn Võ khôi đã diễn ra nhiều ngày nay. Từ lúc bắt đầu vòng đầu loại, cho đến trận chung kết hôm nay, tổng cộng triều đình, dân gian tuyển ra mười lăm người trong số người được đề cử. Trong đó bảy người là công khanh đệ tử, tám người do dân gian đề cử. Năm nay đề cử từ dân gian sức mạnh vượt quá so trước đây, mà cuộc tranh đấu trong đám công khanh đệ tử cũng không kịch liệt như những năm qua. Mà tối lệnh của các vị Bình thẩm cũng cảm thấy toàn ngoại ý muốn.

Vốn dĩ người đứng đầu tham gia đề cử, niềm hi vọng cao nhất của mọi người là Định Viễn hầu phủ An Dung, An tướng quân, vậy mà lại không đến thi đấu. Không chỉ như vậy, lại còn một vài tướng môn đệ tử cũng tham gia lúc trước không hiểu sao lại rút lui, khiến cho cuộc đại tuyển chọn người đứng đầu võ thuật lần này có thêm một chút kỳ tích, ít đi một chút hy vọng chung, lẫn tình cảm mãnh liệt. Tôn tử của Bách Lý gia - Bách Lý Kiệt ra thi đấu, chắc chắn sóng to gió lớn sẽ dậy lên trong trường đấu. Một là vì thân phận của hấn, khiến cho tất cả mọi người được mở rộng tầm mắt, vị Bách Lý Kiệt này không chỉ là tôn tử của Bách Lý phủ, hơn nữa trước kia cũng có địa vị cao quý ở kinh thành, chính là đại Phò mã Chu Phú, người khiến trong cung nổi sóng gió.

Bây giờ thân phận lại biến đổi, khiến cho người ta không khỏi hoài nghi, từ trước tới giờ đều là âm mưu của Bách Lý gia. Nhưng vô luận trong lòng mọi người nghĩ như thế nào, Bách Lý Kiệt cũng đã thành công tiến thân vào trường đấu - bởi vì, tiên hoàng khi còn sống đã quy định, mỗi một khóa tuyển chọn võ khôi đều cho phép có một vị "Nguyên soái tiền cử" trực tiếp tiến vào chung tuyển, mà Bách Lý Kiệt được tiến cử, có thể dễ dàng nghĩ ra, đó là do Bách Lý Tung Hoành. Lão đã từng là khai quốc Nguyên soái, vị trí tiền cử này lão hoàn toàn xứng đáng.

Bách Lý Kiệt ra trường đấu chắc chắn sẽ gây nên náo động, làm người khác phải chú ý. Hấn cười trên lưng một con ngựa sung sức to lớn, uy vũ bất phàm, không nói cười tùy tiện. Vì vậy vẻ mặt hấn càng tăng thêm một vẻ cương nghị khôn xiết. Có lẽ là do dung mạo hao gầy, khiến cho hấn giống như một thanh đao lợi hại. Trước khi là đại phò mã - Chu Phú, lúc nào khỏe miệng cũng mang một nét cười chân thật, gây ấn tượng về một con người thuần phác. Không nghĩ tới một khi thân phận biến đổi, ngay cả toàn bộ phong cách cũng trở nên thay đổi hoàn toàn.

Hấn ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa, đằng sau đeo một cây ngân thương, theo cửa trường đấu đi vào, trầm ổn lạnh lùng, ánh mắt như có như không, quét một vòng nhìn tất cả những người ngồi trên khán đài. Người nào từng bị ánh mắt của quét qua, đều cảm thấy sống lưng thẳng đứng, không chỗ nào không bị ánh mắt sắc bén khôn kể của hấn kia làm cho kinh sợ. Ngồi ở vị trí trung tâm trên hàng ghế đầu của khu vực hoàng gia, Trì Nam mặt không chút thay đổi, ngồi ngay ngắn trên ghế chủ tọa.

Chiếc ghế công chúa phò mã được lấy ra, để cách ra ở phía sau. Lúc ánh mắt Bách Lý Kiệt quét về phía ghế đại biểu, có thể nói là gây ảnh hưởng rất lớn. Chỉ có khán giả là tam Phò mã cùng Tam công chúa nhìn nhau, lại đem ánh mắt tò mò khó hiểu chuyển hướng tới Trì Nam. Nhưng người ngồi sau lại dường như chẳng hề để mắt đến trường đấu lẫn người nọ, không chút động lòng đồng thời cũng không có phản ứng nào khác.

Công chúa Thanh Dao âm thầm xiết chặt chiếc khăn tay, ánh mắt si mê, oán hận nhìn người trong cuộc nọ như hình với bóng, mỗi dưới căn tựa như muốn chảy máu. Nam nhân kia, nhất định là của nàng, Tiêu Thanh Dao này, không thể là ai khác... Nàng đưa mắt nhìn sang Trì Nam bình tĩnh yên lặng, hừ, Tiêu Trì Nam, bị nam nhân của chính mình quên đi, loại tư vị này không dễ chịu chút nào nhé, người cứ việc kiệt lực biểu hiện ra tư thái thường nhật, nhưng nhìn bộ dáng hiện tại của ngươi mà xem, bọt bọt vô lực, mắt đầy u oán, giống như kiểu bị chồng ruồng bỏ không chịu nổi một kích.

Bách Lý Kiệt ra trường đấu. Vòng chung tuyển được chia làm ba hạng mục, mục thứ nhất, đó là đấu thương trên ngựa. Bởi vì Chu Phú đã từng một lần cùng đi sứ với trường công chúa Tiêu Trì Nam sang Hồ quốc, đã từng thi triển thuật cưỡi ngựa thiên phú tại Hồ quốc. Bởi vậy, thi đấu thương trên ngựa với hấn mà nói, chẳng thể coi là việc xa lạ, trước mắt hãy nhìn công phu ra thương của hấn đã.

Cùng hấn đối chiến là Hiên Bình tước gia Nhị công tử Triệu Hằng, chồng của Vô Song quận chúa, đã từng cùng Chu Phú đến nhậm chức tại Luật cân quán, chẳng qua Chu Phú là tuần thành mã, còn hấn lại là cung đình vệ, đã từng gặp mặt nhau vài lần, ấn tượng đối với Chu Phú chỉ dừng lại ở cái danh hiệu Đại Phò mã này mà thôi. Nhưng bây giờ lại gặp nhau tại trường đấu, Triệu Hằng không thể không thừa nhận, vị đại Phò mã này thật sự phá vỡ hình tượng của hấn.

Về thật thà chất phác cùng giản dị trước đây một loại, mà bây giờ lại giống như tan biến, không còn thấy trên người hấn, chỉ còn lại có trầm ổn cùng cương nghị... Cũng phải, chỉ có nam tử như vậy mới xứng đáng cùng hấn, Triệu Hằng này giao chiến. Hai người ở trên lưng ngựa chấp tay vãi chào lẫn nhau rồi đi qua. Chiến mã hí lên đầy giận dữ rồi xông vào nhau, hai cây ngân thương giao chiến trận đầu, phát ra tiếng kêu rền rĩ, giòn tan.

Bách Lý Kiệt không nhường nhịn, lật tay nắm cái, ngân thương ở trong tay cũng xoay chuyển theo, hoặc gạt, hoặc đâm, hoặc chống, mỗi một thế đều đã

ấn chứa tích lũy một loại sức mạnh. Triệu Hằng lại đối thương lần nữa, hai chiếc thương tiếp tục va vào nhau. Triệu Hằng chỉ cảm thấy hồ khẩu bị chấn run lên, nhưng đã nhiều năm tập võ, nên thoát cái thần kinh xuất hiện phản ứng, tay nắm chặt cán thương, đảm ngang sang. Bách Lý Kiệt xoay đầu ngựa, phản ứng lại ngay lập tức, thay đổi phương hướng tiến hành tấn công.

Trận đấu thương này, người sáng suốt đều có thể nhìn ra Bách Lý Kiệt nắm phần thắng, còn Triệu Hằng đương nhiên chưa từng mấy may chú ý đến đồng liêu, đang cảm thán tình tình đại Phò mã thay đổi lớn, thì ngay lúc đó từ trong miệng Bách Lý Kiệt phát ra một tiếng hét dài, Triệu Hằng bị phần đuôi thương quét trúng, ngã nhào xuống ngựa. Bách Lý Kiệt giờ cao ngan thương, trong miệng phát ra tiếng gầm hét thẳng lợi, chấn động khắp đấu trường.

Người đầu tiên đứng lên vỗ tay, tất nhiên là khai quốc Nguyên soái Bách Lý Tung Hoành, tôn tử của lão cường thế trở về, hiện giờ đương uy thắng trận. Bách Lý gia này nổi tiếng thanh danh “nhất quyết bất chấn”, từ nay về sau, coi như dễ dàng chiếm được tính quyết định ban chuyển rồi! Ai còn dám nói, Bách Lý gia không người kẻ tặc? Ai còn dám nói, Bách Lý gia về sau đi xuống? Ai còn dám nói, lão Bách Lý Tung Hoành không con chăm sóc tuổi già? Con mẹ nó, đều đi gặp quỷ nhé! Bách Lý tướng gia trong lòng như gầm thét, cảm xúc đè nén nhiều năm nháy mắt vỡ òa. Bất chấp thân phận, do khán đài ngồi ở vị trí cao, nên lão chạy như điên xuống, cấp cho tôn tử Bách Lý Kiệt một cái ôm thật chặt, sau đó liền cùng hắn cùng chung giờ cao ngan thương, thị uy tất cả trường đấu đã từng xem nhẹ người nhà của lão.

"Hoàng thượng, Bách Lý Kiệt của Bách Lý gia thắng, cần người chính thức tuyên bố mới được." Quan nội thị ghé tai Tiểu Hoàng Đế nhắc nhở. Tiểu Hoàng Đế đang bóc quả cam ăn, trên long án tràn đầy vỏ, hột trái cây, nghe quan nội thị nhắc nhở như thế, lúc này mới đem ánh mắt nhìn về phía trường đấu, không khỏi kinh hô: "Oa? Hắn, hắn không phải... Hoàng tử, hoàng tử, hắn không phải là đại Phò mã sao? Như thế nào liền biến thành người của Bách Lý gia?"

Tiểu Hoàng Đế vô tâm vô phách nói khiến cho trong chỗ ngồi của hoàng gia lại nổi cơn sóng lên một lần nữa. Từng người đều yên tĩnh đợi trường công chúa Tri Nam giải thích. Chỉ thấy Tri Nam yên lặng cười, hơi hơi nghiêng thân đối Tiểu Hoàng Đế, lạnh nhạt nói: "Phải cũng không phải, không phải cũng không phải, chỉ ba từ hai câu không thể nói rõ. Hoàng thượng chỉ cần biết, giờ phút này hắn là Bách Lý Kiệt, không phải... Đại Phò mã."

Câu nói của Tri Nam như thật như giả, khiến cho Tiểu Hoàng Đế càng khó hiểu hơn, nghĩ muốn hỏi tiếp, nhưng bị đôi mắt sáng thông minh của quan nội thị nhìn thấu sự xấu hổ bên trong, hắn liền khéo léo thì thầm vài câu bên tai Tiểu Hoàng Đế, Tiểu Hoàng Đế mới bĩu môi, không nói không rằng tiêu sái hạ long ý, đi đến phía trước hai người tôn, gia nhà Thừa tướng, hướng về Bách Lý Kiệt tiếp nhận. Trước mặt mọi người, Tiểu Hoàng Đế tuyên bố Bách Lý Kiệt chiến thắng. Tiểu Hoàng Đế càng nhìn Chu Phú này, càng thấy không thoải mái. Nhân lúc xoay người, hắn chợt dơ tay túm tóc Bách Lý Kiệt. Bách Lý Kiệt quay đầu nhìn thấy người động thủ chính là hoàng đế, cũng không nói gì, lại nghe Tiểu Hoàng Đế ghé sát vào hắn, nhẹ giọng hỏi: "Đại Phò mã... Có phải ngươi và hoàng tử cãi nhau hay không?"

Vì sao về mặt của hai người cũng không thích hợp thế nhỉ? Bách Lý Kiệt lạnh nhạt đảo qua Tri Nam, mặt không chút thay đổi, giống như không phải hắn nhìn thế tử của hắn, mà tựa như nhìn một người xa lạ, không hề có quan hệ. Giọng nói lạnh lùng từ cổ họng phát ra miệng: "Hoàng thượng, thần... Không nhớ rõ chính mình từng là đại Phò mã, trường công chúa thiên nhân tư thế, không phải để cho hạ phạm phụ tặc tử chúng ta, chân có đủ sức để trèo cao."

"... A? Ngươi... ngươi đang nói cái gì vậy?" Cái gì mà bảo không nhớ rõ mình đã từng là đại Phò mã? Hắn đây rất rõ ràng a, vì cái gì muốn chống chế, còn nói chính mình quên rồi. Tiểu Hoàng Đế sau khi nghe Chu Phú nói như thế, lòng nghi ngờ nổi dậy, cảm thấy người trước mắt này thật xa lạ. Rõ ràng là khuôn mặt dài của Chu Phú, nhưng phương thức nói chuyện lẫn cả phong cách lại hoàn toàn bất đồng. Bách Lý Kiệt hành động nghiêm chỉnh, thì lẽ lui ra phía sau, Tiểu Hoàng Đế không khỏi vừa đi bên cạnh, vừa nhìn Tri Nam, vừa âm thầm nghĩ hoặc: Chẳng lẽ ... trên đời này, có hồn lìa khỏi xác thật sao?

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 69

Edit: Miu

Beta: Nhã

Tổng tuyển cử ở Vũ Quý được tiến hành bùng bùng khí thế.

Một đoàn ngựa thồ đi lọc cọc tới sườn núi ngoài thành mười dặm, đoàn ngựa thồ với một đội mười người, tất cả chia làm tám nhóm, cứ nhìn theo nhau mà đi, chiếc xe kéo ở giữa đoàn ngựa thồ có vẻ giống như đang nói người khác chớ lại gần.

Đoàn ngựa thồ đi đến bên ngoài kinh thành, quan binh trông giữ cửa thành vừa thấy lệnh bài, lập tức liền dẹp thành một con đường rộng, tạo điều kiện cho đoàn ngựa thồ tiến vào.

Phàm là người có khí phách này thì không giàu cũng quý, dân chúng trông thấy nhiều lắm cũng chỉ đứng đằng xa mà chỉ chỗ, không ai dám tiến lên ngăn

cán nửa phần.

Đoàn ngựa thò đi một mạch về phía đông, không đến quá trưa, họ dừng lại, phía trước là một trạch viện xa hoa. Từ trên xe, một tỷ nữ hoạt bát đáng yêu nhảy xuống trước, sau khi chiếc ghế dài được đặt xong, từ sau tấm rèm che, một bàn tay thon thon đưa ra, hé lộ ra dung nhan dịu dàng tao nhã. Một con tuấn mã dừng chân ở bên cạnh xe ngựa, từ trên lưng ngựa, một nam tử dung mạo sáng sủa như được ánh nhật nguyệt chiếu vào, nhẹ nhàng đi đến. Một tay chàng cầm cây tiêu trúc, tay kia dịu dàng đưa về phía khuê nữ đang ngồi trong xe ngựa, đồng thời khuê nữ cũng dành cho chàng trai một ánh mắt đắm thắm, sau đó yên tâm giao mình vào tay chàng trai.

Hai người phu xướng phụ tùy (cảnh đậm ấm, thuận hoà trong gia đình thời trước, chồng đề xướng việc gì, vợ cũng đều nghe và làm theo), giữa đám nô bộc đang vây quanh thành nhóm, họ đi vào nơi ở xinh đẹp của mình.

-----

"A? Hiếu Nhiễm đã trở lại?"

Tri Nam đang xem một cuốn sách nhỏ thì Tam công chúa đến thăm, sau khi nói chuyện phiếm được hai câu, Tam công chúa báo cho Tri Nam biết một việc.

Ngũ công chúa Hiếu Nhiễm cùng ngũ Phò mã Giang Nhạc Thanh từ Diên Nam đã trở về. Khanh Điệp biết, một người từ nhỏ đã cao ngạo như Tri Nam, có thể dễ mất cũng chỉ có một mình Hiếu Nhiễm, mối quan hệ giữa hai người hòa hợp nhất trong số các tỷ muội.

Lần này Hiếu Nhiễm trở về, nhưng không nói trước với Tri Nam, điểm này khiến Tam công chúa Khanh Điệp cảm thấy thật bất ngờ, chẳng lẽ bởi vì chuyện tình của Chu Phú, mà đối với bất cứ chuyện gì, Tri Nam cũng không còn cảm thấy hứng thú nữa sao?

"Đúng vậy, sáng ngày hôm nay Ngũ muội đã trở về. Muội ấy không nói với tỷ sao?"

Khanh Điệp đi lại nhìn ngắm Quân Cơ xứ một chút, khắp nơi đều là sách khiến nàng cảm thấy đau đầu. Nếu là những họa bản ở trên phố, nàng còn có thể ngắm được vài tờ, nhưng ở đây có những bức vẽ chẳng hề có một chữ ghi chép, nàng xem không nổi, thật không hiểu Tri Nam hàng ngày đều xem mấy thứ này mà sao vẫn có thể chịu được.

Tri Nam hơi nhíu mày, tự mình đến thư án đầy những cuốn sách nhỏ ở trước mặt, lục lọi một hồi mới tìm được một phong thư màu tím. Nàng biết, từ trước đến nay màu tím là màu mà Hiếu Nhiễm yêu thích nhất, việc này ngay cả Khanh Điệp cũng biết. Tri Nam mở phong thư ra, sau khi đảo mắt nhìn từ trên xuống dưới, mới hướng về Khanh Điệp lắc lắc đầu: "Không, muội ấy có nói, chỉ là ta không thấy được mà thôi."

Khanh Điệp nhìn diện mạo của Tri Nam lúc này, cảm giác từ trước đến nay chưa bao giờ nhìn thấy, biết trong lòng Tri Nam phiền muộn, nàng an ủi vài câu: "Tri Nam, mới hai ngày nay tỷ đã gầy đi một vòng rồi, có phải vì chuyện của Chu Phú hay không?" Từ nhỏ đến lớn, nàng vốn quen nhìn Thanh Dao phóng đảng, Tinh Thần từng trái, Hiếu Nhiễm kỳ dị, An Nhạc thẳng thắn. . . Nhưng mà thứ nàng không quen nhìn nhất, vẫn là Tri Nam cao ngạo.

Đã từng có thời gian nàng có ý nghĩ muốn trả thù Tri Nam. Dù sao khi Phụ Hoàng còn sống, nàng đã độc chiếm vị trí đưa con được sủng ái nhất, làm việc trái ngược không ai phản đối, nhưng về phương diện đối nhân xử thế lại là trở ngại lớn của nàng.

Trước đây nàng vẫn nghĩ, với tính cách ấy của Tri Nam, sau này làm sao có thể tìm được một nam nhân như ý đây? Chỉ cần là người hơi có tự tôn, đều không chịu nổi sự lạnh nhạt của nàng.

Không nghĩ tới việc nàng mất tích nửa năm. Mọi người còn đang cho rằng từ nay không còn nàng nữa, thì đúng lúc ấy nàng lại quay về, còn mang theo một vị Phò mã khiến người ta mờ mang tầm mắt. Chu Phú thật thà phúc hậu nhìn thật bình thường, tối thiểu nhìn bên ngoài có thể đánh giá là như vậy.

Khanh Điệp cũng giống như mọi người, ngay từ đầu đã không xem trọng Chu Phú, chẳng biết tại sao hắn lại được mang danh Phò mã, bởi vì trực giác nói cho nàng biết, một người cao ngạo như Tri Nam không thể kết duyên với một người thật thà như vậy, một nam nhân quá bình thường.

Mãi đến sau này mới biết, cho dù mọi người không xem trọng, cảm thấy hắn là một người quá mức bình thường, thế nhưng hắn lại là một người có trí tuệ, là một người vô cùng chất phác và nhiệt tình đối với những người và mọi chuyện bên cạnh mình.

Hắn không giỏi nói chuyện, nhưng rất thành khẩn; hắn trung thực thật thà, lại dũng mãnh vô địch; nhìn qua hắn giống như một người bình thường, lại chính trực vô tư; hắn thô lỗ chộp búa, những lại yêu thế tử của mình một cách điên cuồng. . .

Một loạt sự tình xảy ra, Phò mã đã dùng chính phương thức của hắn, thành công chinh phục công chúa, hoàn toàn xứng đáng trở thành đại Phò mã.

Khi mà chính các nàng còn chưa mở miệng nói ra sự khâm phục từ đáy lòng mình với hắn, thì hắn lại làm đảo lộn hoàn toàn ấn tượng của mọi người với hắn, ngay cả thân phận của hắn cũng trở nên biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Từ một Phò mã giản dị, hắn xoay mình biến thành người thừa kế duy nhất của Bách Lý gia - Bách Lý Kiệt. Hơn nữa, còn quên đi tất cả những chuyện quá khứ, kể cả thế tử từng được xem như trân bảo, cũng chẳng thêm góc tới.

Khanh Điệp biết cảm giác được người khác sủng ái rồi đột nhiên bị mất đi, đã khiến cho Tri Nam có bộ dạng như bây giờ.

Việc được Chu Phú sủng ái sớm đã thành thói quen, vốn không nghĩ rằng một ngày kia sẽ mất đi nó, nhưng giờ lại bị mất đi hoàn toàn..



"Tri Nam, tỷ biết muội không giỏi an ủi người khác, nhưng mà muội tin tưởng sớm muộn gì có một ngày, Chu Phú nhất định sẽ quay trở về bên cạnh tỷ." Tam công chúa Khanh Diệp sau khi nói ra lời an ủi, trên mặt đầy sự lúng túng, lúc Tri Nam còn chưa tỏ rõ thái độ, nàng đã đỏ mặt liền rời khỏi phòng Quân Cơ .

Tri Nam nhìn Khanh Diệp rời đi, lại nhìn phong thư màu tím trong tay, nàng lâm vào tình trạng trầm tư.

Hiện thời tình thế ra sao còn không rõ, ai là thù ai là bạn, nàng nên thân với ai không thân với ai, đây mới là vấn đề quan trọng nhất cần phân tích và phán đoán.

-----

Bởi vì Chu Phú không có ở trong phủ, Tri Nam cũng không vội trở về. Nàng ở lại Quân Cơ xứ, mang một số những vụ án phe phái ngày xưa ra xem, mãi đến khi qua giờ hội, nàng mới mệt mỏi trở về phủ công chúa.

Trong phòng tuy có ngọn đèn dầu, nhưng lại không có bàn tay của Chu Phú vì nàng thêm dầu, bên trong cũng không có ai một lòng chờ nàng trở về cùng sum vầy.

Đây là lần đầu tiên Tri Nam cảm nhận được cảm giác cô đơn này. Ngày trước nàng đi tới chỗ nào cũng đều có thể nghe thấy được tiếng nói vang vọng của Chu Phú, thậm chí không cần nhìn thấy hắn, mọi người ở trong phủ đều có thể biết Chu Phú đang làm gì và ở đâu.

Con người một khi đã thích ứng với sự náo nhiệt, nay lại khiến cho nàng trở về cảnh yên lặng, tất cả lại cảm thấy càng hiu quạnh hơn so với trước.

Đám tôi tớ lui ra, Tri Nam cô độc đi vào phòng.

Đóng cửa phòng xong, nàng thấy có bóng người chột lóe lên ở trong buồng, Tri Nam cảnh giác quay đầu lại lạnh lùng hỏi: "Ai?"

Đồng thời nàng đưa tay lên đụng đến then cài cửa, để xem chuyện gì sẽ xảy ra, sau đó có thể lập tức mở cửa chạy ra ngoài.

Đợi thật lâu sau, ở bên trong buồng không hề phát ra tiếng động gì, ngay tại lúc Tri Nam tưởng bản thân mình suy nghĩ quá nhiều nên sinh ra ảo giác, bất tri bất giác có một bóng người vọt tới phía sau nàng, từ phía sau lưng đột nhiên ôm lấy nàng.

Tri Nam sợ tới mức cả người cứng đờ, vừa muốn lên tiếng hô to, đột nhiên cả người bị xoay lại, bị áp lên cánh cửa khiến nàng không thể nhúc nhích, nụ hôn mang theo lửa nóng tràn ngập hơi thở nam tính quét qua, đầu tiên Tri Nam giãy dụa, nhưng sau đó lại cảm nhận được sự ấm áp từ đầu lưỡi đang truyền đến, nàng liền thả lỏng thân thể, tựa vào cánh cửa phía sau, mặc cho hắn ngâm lấy.

Một tay Chu Phú đem ấn hai cánh tay dường như muốn cự tuyệt hẳn của nàng lên quá đỉnh đầu, một tay ôm lấy cái eo nhỏ của Tri Nam, kéo nàng lại gần mình hơn, ma sát hai bên.

"Ừm, chờ, chờ một chút."

Tri Nam bị hôn đến nỗi thiên toàn địa chuyển, thật vất vả mới hít vào được một chút không khí, khôi phục lại chút lý trí còn lại, khó khăn muốn quay đầu trốn tránh nụ hôn nhiệt tình như lửa của Chu Phú.

"Không, ta không đợi được... ta đợi không được nữa rồi." Tiếng thở dốc ồ ồ của Chu Phú truyền vào lỗ tai Tri Nam, khi hai tay được giải thoát khỏi sự giam cầm, nàng bắt đầu dùng một lực rất nhỏ chống đỡ trước lồng ngực rộng lớn của hắn.

Bởi vì Chu Phú đã cắn nhẹ lên vành tai của nàng, mà có vẻ nàng dùng lực không đủ, chống đỡ không được, ngược lại bản thân lại sinh ra cảm giác ham muốn.

Chu Phú khẩn cấp phủ lên mềm mại trước ngực của Tri Nam, giống như làm thế nào cũng không thể vuốt ve cho đủ. Hắn dùng mọi cách xoa bóp, khiến Tri Nam không chịu được phát ra tiếng "um", hai tròng mắt dần dần bị hơi nước bao phủ.

"Chu Phú. . .Không, đừng mà... sẽ bị người khác phát hiện đấy." Cả người Tri Nam như biến thành một vũng nước, hai chân vô lực chống đỡ thân mình tê dại, một tia lý trí cuối cùng nói cho nàng biết không thể tiếp tục kéo dài ở đây nữa.

Căn bản Chu Phú cũng không muốn kinh động đến ai, sau khi nghe Tri Nam nhắc nhở xong, hai tay hắn duỗi ra, hai đôi môi chạm vào nhau, ôm đứng Tri Nam lên, đi vào bên trong nội thất.

Với suy nghĩ thật lâu mới được ôm thiên hạ vào trong ngực, tựa như mình đang ở trong thiên đường vậy, Chu Phú đặt nàng nằm ở phía trên giường, không hề quan tâm, nằm đè ép lên trên người nàng. Hắn nằm sấp với tư thế ngồi ở giữa hai chân Tri Nam, đai lưng cũng chưa cởi, liền kéo vạt áo của Tri Nam ra, đẩy cái yếm lên, lộ ra hai ngọn núi tuyết trắng xinh đẹp, phía trên đỉnh núi, cây thù du nhỏ lên, hấp dẫn hẳn, muốn hắn tiến lên ngắt lấy một thứ hồng hào lộng lẫy... không hề suy nghĩ, Chu Phú liền đem thứ tốt đẹp này bỏ vào trong miệng, lập đi lập lại động tác liếm rồi khẽ cắn, tay kia thì thăm dò vào vạt áo của Tri Nam, vuốt ve bốn phía.

"A, đau, nhẹ chút."

Có lẽ vì động tình quá mức, lại cảm dục lâu ngày, nên động tác của Chu Phú hơi thô bạo, khiến Tri Nam bị đau, thờ ơ cũng không được.

Giống như bị nương tử kích thích, Chu Phú nâng hai chân của Trì Nam lên, đặt ở trên bả vai mình, hai ba lần kéo quần lót của nàng xuống, còn chưa kịp cởi hết, hai tay đã nâng mông của Trì Nam lên, đem dục vọng đang ngẩng cao của mình hung hăng đâm vào trong cơ thể của Trì Nam.

Bỗng nhiên bị lấp đầy khiến Trì Nam không khỏi hít vào một hơi, lúc này nàng còn chưa thích ứng được, Chu Phú đã bắt đầu lật động mãnh liệt hơn so với lúc trước, từng lần từng lần va chạm đến hoa tâm của Trì Nam, khiến nàng cảm thấy vừa đau, lại vừa tê dại vô cùng, trước sau ra vào không dưới trăm lần. Hình như Chu Phú cảm thấy tư thế này không đủ thỏa mãn, liền chôn sâu một lúc ở trong cơ thể Trì Nam, sau đó mới rút ra, cởi quần lót ở giữa hai chân nàng, mở rộng hai chân Trì Nam ra, hướng về hai bên, rồi bắt đầu tiến công thêm lần nữa.

Trì Nam bị tấn công như vậy muốn thở dốc cũng không kịp, dường như không chịu nổi sự lay động, nàng cảm thấy mắt mình có đầy sao, hai tay còn nắm chặt khăn trải giường, mới có thể tạo ra một ít giảm xóc.

Đã rất lâu Trì Nam không được thấy Chu Phú cuồng dã như vậy. Từ sau khi hấn mất tích, bản thân nàng luôn luôn lo lắng cho hắn, nàng chưa từng có cảm giác mãnh liệt như vậy, thậm chí cho tới bây giờ nàng cũng không nghĩ chuyện này sẽ phát sinh ở trên người nàng. Lần đầu tiên nàng cảm thấy một người nam nhân lại quan trọng với mình như vậy, quan trọng đến nỗi nàng thậm chí có thể tình nguyện hy sinh bản thân vì hắn.

Quần áo trên người do vận động nãy giờ đã bị Chu Phú cởi ra từng thứ từng thứ một, ném qua một bên, cả người trần truồng lộ ra bộ dáng rất thẹn thùng, Nhưng Chu Phú không cho Trì Nam có cơ hội thẹn thùng, liền lật chuyển người nàng lại, kiên định từ sau lưng tiến thẳng tới.

Ban đêm như nước, trong phòng tịch tịch, một cảnh xuân vô hạn đang được trình diễn, mãi cho đến trời sáng. . .

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 70

Edit: Meo Miu Ciu

Beta: Mẹ Bầu

Ma ma quản gia phủ Trương công chúa đã chờ đợi rất lâu ở bên ngoài, cũng không nghe thấy tiếng động gì ở trong phòng Trì Nam, ngẩng đầu nhìn trời, nếu nếu mà không gọi, chỉ sợ sẽ chậm trễ giờ công chúa vào triều, vì thế liền đánh bạo gõ cửa.

Từ sau khi Phò mã rời khỏi đây, cả người công chúa trở nên hơi lười nhác, giờ giấc làm việc và nghỉ ngơi thường nhật cũng bị đảo lộn hết cả. Trơ mắt nhìn nàng càng ngày càng gầy yếu, ma ma vốn hầu hạ Trì Nam từ khi nàng còn nhỏ liền đau lòng không thôi.

"Vào đi."

Tiếng nói của công chúa từ trong phòng truyền đến, ma ma quản gia cùng hai nha đầu hầu hạ công chúa rửa mặt bước vào phòng, nhìn thấy công chúa luôn luôn chăm chỉ còn chưa thức dậy. Xuyên thấu qua màn lụa, ma ma nhìn thấy công chúa nhà mình để lộ ra bờ vai trần trụi, nằm sấp trên chiếc gối mềm ở phía trên, vẫn chưa có dấu hiệu thức dậy, vì thế mở miệng nhắc nhở: "Công chúa, nếu như không nhanh lên một chút, sợ rằng lâm triều muộn mất."

Trong ấn tượng của ma ma, đây là lần đầu tiên Trì Nam ngủ nướng như vậy.

Qua một lúc lâu, từ màn lụa mới truyền đến một tiếng nói mềm yếu: "Hôm nay sẽ không đi lâm triều, thân thể ta rất mệt mỏi, người đi chuẩn bị chút nước ấm, ta muốn tắm rửa, không cần để người hầu hạ ở lại."

Ma ma nghe xong, lui người ra ngoài.

Phần trên của cơ thể Trì Nam trần trụi, nàng nằm sấp ở trên giường, ngay cả nhúc nhích cũng không muốn nhúc nhích

Lúc trời còn chưa sáng Chu Phú đã rời đi, mà trên thực tế, hắn cũng dầy vò nàng cho đến tận lúc ấy, tình cảm mãnh liệt trong hơn mười ngày mới có thể phát ra. Có câu nói: lòng người thoải mái tinh thần vui vẻ, nhưng Trì Nam mới chỉ ngủ có một canh giờ, thật sự nàng không có tinh thần để lên triều, ngay cả đứng dậy cũng cảm thấy khó khăn, đến cả ngón tay cũng không muốn động dậy.

Nếu như là trước đây, chắc chắn nàng sẽ bảo ma ma quản gia ở lại hầu hạ, nhưng bây giờ là thời kì đặc biệt. Ở bên ngoài mọi người cho là nàng và Chu Phú đã cắt đứt liên hệ, như vậy vào giờ phút này nàng không thể để người khác thấy bộ dáng này của mình.

Nán lại trên giường dây dưa thêm một lúc, phỏng đoán nếu không đứng dậy, nước ấm ở bên trong cũng sẽ nguội lạnh mất, Trì Nam mới nặng nề kéo thân thể của mình lên. Từ trên giường bò dậy, chứng kiến màu đỏ hồng uốn lượn đầy đặc ở giữa ngực và bụng, ngay cả ở trong bắp đùi cũng không buông tha, xanh xanh đỏ đỏ mập mờ khiến nàng nhớ tới sự điên cuồng đêm qua, bất giác khuôn mặt đỏ rực lên. Đây thật sự là thói quen không tốt của

Chu Phú, nghĩ như vậy, Trì Nam cuống quýt đi đến trước gương đồng, nhìn xung quanh cổ mình, may mà Chu Phú vẫn còn có chừng mực, có thể hạ khẩu lưu tình với vị trí trấn trụ này, không tạo ra dấu vết gì.

Aizz, hai vợ chồng chính cống bây giờ lại biến thành như là đang yêu đương vụng trộm, Trì Nam cảm thấy thật sự là khóc không ra nước mắt.

----- CQH-----

Thân phận của Chu Phú thay đổi, cũng tạm thời không đến chỗ doanh trại phòng thủ thành, mà ở lại trong phủ Thừa Tướng, hàng ngày nghe Thừa Tướng dạy, cùng hán ghi chép lại các tư liệu cơ bản của các đối thủ trong đại tuyển vũ khôi.(\*)

(\*): cử nhân võ

Chu Phú phải nghe không biết chán: “Gia gia, không phải người nói chỉ là cái trang về bộ dáng, đi lướt qua, tuyên cáo một chút Bách Lý Kiệt đã trở lại, không phải sao? Vì sao phải nói với ta những thứ đó? Gia gia, thật sự không phải người muốn ta đi làm cái gì vũ khôi đó chứ?”

Cũng không phải Chu Phú không muốn đi tranh đoạt danh hiệu vũ khôi, mà là vì hán nghe nói, khoá trước người được tuyển vũ khôi đều dần thân vào quân lữ (ý là chỉ quân đội), đi tới biên cương xa xôi, bảo vệ quốc gia. Từ nhỏ hán vốn đã không được khai trí về phương diện này. Bốn chữ 'Bảo vệ quốc gia' với hán mà cũng chỉ là lý luận suông, căn bản hán không nghĩ tới việc có một ngày đem gánh nặng này đặt ở trên vai mình.

Hơn nữa, nếu quả là phải đến biên cương xa xôi, như vậy nhất thiết hán cần phải xa cách nương tử của mình, hán cũng luyến tiếc.

Thừa Tướng ngồi ở dưới bóng cây Diên Võ Trường (bình thường là nơi binh lính tập luyện và là sân bãi để kiểm duyệt quân đội), uống một ngụm trà nóng, con người đa mưu túc trí lườm Chu Phú một cái, bất động thanh sắc (không biến sắc) khuyên nhủ: "Tôn tử (Cháu trai) ngoan, người cũng đã tham gia rồi, hơn nữa thành tích cũng không tầm thường, vậy vì sao không làm đến cuối cùng, đã muốn làm đến cuối cùng, vậy vì sao không làm đến tốt nhất?" Biết ở trong lòng tiểu tử này đang có chủ ý gì, tuy rằng Thừa Tướng cảm thấy tôn tử nhà mình yêu thế tử thành tính là chuyện tốt, nhưng mà, nam tử hán đại trượng phu, hơn nữa thân là nam tử hán đại trượng phu của Bách Lý gia, vậy thì ắt phải xem quân lữ là việc quan trọng cả đời. Ở trên chiến trường quảng đầu vấy máu, mới có thể thể hiện bản sắc nam nhi thực sự của Bách Lý Gia

Chu Phú nhìn Thừa Tướng, xoay mặt bĩu môi nói: "Dù sao, ta cũng không mong muốn đi làm cái gì vũ khôi đó. Đi đến biên cương. . .Nương tử của ta phải làm sao bây giờ?"

". . ." Thừa Tướng thờ dãi một hồi, đã biết hán đang suy nghĩ về chuyện này: "Đến lúc đó. . . Để nha đầu kia đi với người không được sao ?"

Thừa Tướng ngồi gật gù dờ ánh mắt đa mưu túc trí xuống, giống như vô ý nói ra câu nói như vậy với Chu Phú.

Chu Phú nghe xong, còn muốn nói cái gì, lại nghe Thừa Tướng chuyển đổi đề tài đột ngột: "Đúng rồi, tôn tử ngoan, đêm ngày hôm qua người đi đâu đấy hả? Sao lúc Quân gia đưa ăn khuya đến cho người, không gặp người vậy?"

Đêm ngày hôm qua. . .

Chu Phú mắt tự nhiên ho khan hai tiếng, sau đó bắt đầu dồn sức trút nước trà, làm cho Thừa Tướng nghi hoặc một hồi, con người tò mò đều đang quan sát trên người hán, Chu Phú bất đắc dĩ, đành phải vòng vo ấp a ấp úng một câu: "Ồ trong phòng rất buồn, ta liền. . .d đi l q đi bộ vòng quanh sân."

"Đi bộ vòng quanh sân?"Vẻ mặt Thừa Tướng không tin: "Sân phủ Thừa Tướng sao?"

Chu Phú khó xử gật đầu, dĩ nhiên trên cái mũi cao thẳng cũng thấm ra vài giọt mồ hôi tinh mịn.Suy cho cùng Thừa Tướng vẫn là "củ gừng già", cay cực kỳ, liếc mắt một cái liền nhìn ra Chu Phú cố ý giấu diếm, hơi ngấm lại sự tình một chút là có thể đoán được: "Ta xem. . . phải đi bộ vòng quanh vườn hoa đào trong sân thôi?"

"Phốc!" Chu Phú vừa uống một ngụm nước, đầy khản trương, tiện phun tất cả nước ở trong miệng ra, làm ẩm mặt ngoài của vạt áo, tay chân luống cuống chà lau một lúc, sau đó Chu Phú cuống quýt đứng lên, cứng ngắc nói: "Ách, để diệt nhĩ... ta đi xem phòng bếp, xem cơm giữa trưa có chuẩn bị tốt không."

"Đứng lại!" Thừa Tướng đã sớm nhìn ra tâm tư của Chu Phú, chặn ngang liền bắt được hán đang chạy trốn: "Com trưa không cần người phải lo lắng, ta đã nói với người như thế nào? Bây giờ, người và nha đầu kia tuyệt đối không thể gặp mặt nhau, nếu có gặp mặt, cũng phải làm bộ như không quen biết nàng, đối với nàng càng phải tỏ ra lạnh nhạt, tỷ lệ thành công trong kế hoạch của chúng ta lại càng lớn. . ."

Chu Phú cúi đầu không nói chuyện, bộ dáng(biết) đã làm sai chuyện khiến trong lòng Thừa Tướng mềm nhũn, thờ dãi. Đang muốn thuyết giáo, lại nghe thấy tiếng chân chạy chậm chậm từ từ phía đầu sân bên kia truyền đến, Lưu Minh quân gia đang thở hổn hển từ đầu bên kia Diên Võ Trường chạy tới, giống như đang có việc gì gấp.

Thừa Tướng buông Chu Phú ra, để cho đứng ở một bên tự xét lại mình thật tốt, Lưu Minh chạy tới, còn chưa dừng lại đã nói: "Tướng gia, ngũ Phò mã phái người đưa thiệp mời tới, nói là mời tôn thiếu gia của chúng ta đêm nay đến Bào Nguyệt lâu tụ tập."

"Ngũ Phò mã?"Mày Thừa Tướng dựng lên, trong đầu mơ hồ xuất hiện cái bóng mơ hồ.

"Đúng vậy, ngũ Phò mã. Buổi sáng hôm qua, Hiếu Nhiễm công chúa và ngũ Phò mã đã trở về từ Điện Nam, nhưng không biết vì sao họ lại mời tôn thiếu gia đến tụ tập."

Thừa Tướng trầm ngâm bước thong thả, thật lâu sau, mới căn dặn Quân gia Lưu Minh: "Vùng trộm đến phủ trưởng công chúa, nói cho nàng biết tin tức này."

Sau khi quân gia lĩnh mệnh đi xuống, Thừa Tướng lại ân cần dạy bảo Chu Phú một lần nữa, nói: "Đây là lần đầu tiên ngươi và ngũ Phò gặp mặt, phỏng chừng đêm nay cũng không phải có một mình ngươi đến dự tiệc, cái khác không có gì, chỉ phải nhớ kỹ hai chữ: Lãnh khốc! Chỉ có thế, biết không?"

Hai chữ: Lãnh khốc!

Chu Phú đem lời căn dặn của Thừa Tướng thâm đọc ở trong lòng một hồi lâu, lúc này mới gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

-----

Lúc đèn hoa vừa lên, Chu Phú mang theo gã sai vặt của phủ Thừa Tướng, cưỡi ngựa đến Bảo Nguyệt Lâu - nơi ngũ Phò mã mời khách đến tiệc rượu.

Còn chưa vào cửa, đã nghe thấy tiếng sao du dương từ bên trong truyền đến, hần nhớ tới trước khi ra khỏi cửa Thừa Tướng có nói cho hần biết vài tư liệu cơ bản.

Ngũ Phò mã tên là Giang Nhạc Thanh, giỏi thơ ca, giỏi thi họa, nhưng thứ hần am hiểu nhất là thổi tiêu, xem ra giờ phút này hần đang đọc tấu ở đây rồi.

Chu Phú vào cửa sau, liền có nô bộc ngâm xướng: "Đại Phò mã. . . Bách Lý Kiệt đến."

Theo tiếng ngâm xướng này, tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn sang hần. Bỗng chốc bị nhiều ánh mắt quen thuộc nhìn chăm chú như vậy, nhưng hần lại phải tỏ ra coi thường, thật tình Chu Phú cảm thấy có chút khó khăn.

Tam Phò mã bung ly rượu đi lên phía trước, đưa tay quơ quơ ở trước mặt Chu Phú, thần thái Chu Phú bất động như Thái Sơn khiến tam Phò mã cảm thấy rất kỳ quái, thử khoác lên bờ vai của hần, hỏi: "Phú nhi, ngươi làm sao vậy? Ngay cả các các huynh đệ đã từng gắn bó ngươi cũng không nhớ rõ hả?"

Trong lòng Chu Phú khẽ nhúc nhích. . . Phú nhi? Cái này mà ngươi cũng dám gọi.

Lập tức lạnh mặt, đến liếc mắt nhìn tam Phò mã một cái cũng không có, tự mình đi thẳng vào bên trong. Một vị nam tử như sao sáng tiến lên nghênh đón, hai tay cầm tiêu thả lỏng phía sau, cũng không hành lễ với Chu Phú, cũng không hàn huyên, cứ như thế chỉ cười mỉm nhìn Chu Phú chằm chằm.

Kiểu nhìn này giống như có thể nhìn xuyên thấu linh hồn của người khác, ánh mắt nhìn thấu tất cả ấy khiến cho Chu Phú cảm thấy hơi chột dạ, nhìn hần đeo tiêu ở phía sau, Chu Phú hành lễ với hần trước nói: "Được Ngũ Phò mã mời, Bách Lý Kiệt vô cùng cảm kích."

Nam tử sáng sủa chột nhứ này, quả nhiên là đất thiêng này sinh hiền tài, mỉm cười gật đầu, tư thế của cánh tay "Mời" Chu Phú: "Nhạc Thanh không thường hồi triều, đây là lần đầu gặp mặt đại Phò mã, may mắn may mắn, xin mời ngồi."

Chu Phú ngồi xuống rồi nhìn quanh một vòng, thấy người được mời phía trước, phần lớn đều là Phò mã, Quận mã (chồng quận chúa), hơn nữa xem ra, họ có quan hệ rất tốt với vị ngũ Phò mã không thường hồi triều này. Tam Phò mã Sài Thiệu thấy kỳ lạ không tin, càng muốn ngồi ở bên cạnh hần, chưa bao giờ hần dừng ánh mắt đánh giá ở trên người Chu Phú lại một khắc, làm Chu Phú phải nghiêng mắt chống đỡ, tăng thêm vẻ thờ ơ, mặc dù như vậy, Sài Thiệu vẫn không quan tâm, nhìn một lát, thế nhưng lại dẫn đến tứ Phò mã và lục Phò mã, chỉ vào Chu Phú đinh đạc nói: "Các ngươi xem, ngay cả ánh mắt của hần cũng thay đổi. Trước kia hần là Phú nhi của chúng ta, ánh mắt thừa tình khiết, thừa thiện lương, ngươi xem hiện tại hần. . . Lạnh lùng vô tình... Aizz, nhóm huynh đệ kết nghĩa hần cũng đã quên, đáng giận."

Tứ Phò mã nhìn Chu Phú, không nói cái gì, chỉ lấy tay vỗ vỗ lên bờ vai của tam Phò mã, muốn nhắc nhở hần ăn nói phải thận trọng.

Mà lục Phò mã lại thử đưa một ly rượu trắng nóng cho Chu Phú, Chu Phú nhìn lục Phò mã liếc mắt một cái, tiếp nhận rượu nóng ngửa đầu lên uống, uống một ngụm, sau đó, lại đem ly rượu trả lại cho lục Phò mã, nói một tiếng: "Rượu ngon." Rồi bỏ đi.

Lục Phò mã nhìn ly rượu rỗng tuếch, giơ lên cho tam Phò mã và tứ Phò mã nhìn, nhứ này không nói gì: Xem đi, thật sự đã thay đổi. Phải biết rằng, với Chu Phú của trước kia, bất luận có khuyên như thế nào hần cũng sẽ không uống, nhưng hôm nay. . .

Một mình Chu Phú ngồi dựa vào lan can, nhìn các vị Phò mã, Quận mã ở trong yến hội trò chuyện với nhau thật vui vẻ, bản thân lại không thể gia nhập, ngay cả với những người có quan hệ tốt cũng không thể tiến lên đáp lời như ngày thường, trong lòng cảm thấy cực kỳ buồn bức, trong tai lại nghe được một số câu đàm luận như vậy: "Ta nghe nói, khi Tiên Hoàng còn sống đã hạ chỉ muốn ngũ công chúa đi Diên Nam, bất luận như thế nào không được hồi triều, lại không biết vì cái gì mà làm như vậy?"

"Xuyt, việc này nhưng là việc kiêng kị của hoàng thất."

"Ta biết là kiêng kị, chỉ là hỏi một chút, không có ý tứ gì khác."

". . . Được rồi, ta đây chỉ nói cho một mình ngươi biết, nhưng ngươi đừng đi nói ra bên ngoài. Nghe nói vị ngũ công chúa này của chúng ta rất quý quái. Từ nhỏ đã thích nghiền cứu một ít Vu Cô (Phù thủy) thuật, tiên hoàng chỉ có một phi tử, nghe nói đã chết chính vì lời nguyên rủa của ngũ công chúa, lúc chết chảy máu bảy lỗ, ruột bị xuyên thủng bụng thối nát, ở trên trái tim xuyên vào bảy tám cái gai của hoa hồng, cực kỳ đáng sợ."

". . . Phải không? Người này thật sự đáng sợ."

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 71

Editor: Tịnh Yên, Ngon gio nho, Trangthao, Chuongnhobe

Beta: Ngon gio nho

Bên này, trong Bảo Nguyệt lâu, Ngũ phò mã đang thiết yến mời khách vô cùng náo nhiệt, mà bên kia, trong phủ Ngũ công chúa, cũng là y hươg tấn ảnh(\*), một tập các công chúa, quận chúa được mời đang nhộn nhịp tiến vào.

(\*) Y hươg tấn ảnh: Hình dung những người con gái ăn mặc rất xinh đẹp lộng lẫy.

Tri Nam đứng trong viện dưới tán cây Nguyệt quế, nhìn cảnh lá sum sê về mặt có chút cô đơn. Hương thơm ngọt ngào xông vào mũi nàng, thấm vào ruột gan.

Ngũ công chúa Hiếu Nhiễm vốn yêu Nguyệt quế giống như Tri Nam yêu hoa đào, nên trong viện phủ Ngũ công chúa trồng đầy Nguyệt quế. Thu vàng tháng tám, hoa quế đầu mùa bám đầy cành, phóng tầm mắt nhìn ra là một mảng ánh vàng rực rỡ, thi thoảng có cơn gió nhẹ lạc đường quét qua, khiến cho hương thơm lan tỏa khắp nơi.

Rừng Nguyệt quế rộng lớn như vậy, cho dù là bên trong hoàng cung cũng không thấy nhiều. Nhóm tiểu quận chúa nhỏ tuổi mãi miết vui đùa, lệnh cho bọn hạ nhân mang chén tới, lay cành cây để thu nhặt hoa quế, rồi lấy khăn tay tùy thân buộc những cành hoa sum sê lại, khiến cho hương hoa hòa quyện thấm đượm. Lúc này trong phủ Ngũ công chúa vô cùng náo nhiệt, mỗi người đều có một trò chơi riêng.

Mấy vị thân thích ruột thịt của công chúa ngồi dài ở hành lang ngoài trời. Tam công chúa thấy đáng về cô đơn của Tri Nam, trong lòng cũng cảm thấy đầy áp lực.

Ngũ công chúa Hiếu Nhiễm đi đến sau lưng Tri Nam, giọng nói sâu lắng, nhẹ nhàng, mềm mòng từ phía sau vang lên: "Mời các tỷ tới đây thưởng quế là để giao lưu, gắn kết tình cảm tỷ muội, sao tỷ lại ở đây một mình, thật khiến cho bọn tỷ muội không được tự nhiên."

Tri Nam không quay đầu lại, gơ tay ngắt một cành hoa rực rỡ, chỉ chút bông đưa lên mũi hít nhẹ, lạnh nhạt nói:

"Nếu ta đi qua, các nàng ấy mới không được tự nhiên."

Hiếu Nhiễm nghe Tri Nam nói như vậy, cũng không hề tức giận, trên mặt nàng mang theo nụ cười đứng bên cạnh Tri Nam, thấy nàng ấy mãi không quay mặt lại, liền đưa tay đoạt lấy cành Nguyệt quế nàng ấy vừa ngắt. Tri Nam quay đầu nhìn nhìn nàng, cũng không nói gì, chỉ nghe thấy giọng nói đặc ý hạ hê của Ngũ công chúa Hiếu Nhiễm: "Tỷ lại tự biết mình là được rồi, cũng không uống cho ta ở Điện Nam mỗi ngày đều lo lắng cho tỷ."

Tri Nam hơi cong khóe môi lên: "Người lo ta thế nào? Lo ta có bị người ta hại chết hay không hả?"

Ngũ công chúa nhướn nhướn mày miễn cho ý kiến, nhìn nụ cười trên khóe môi nàng lúc nào cũng mang theo vẻ lạnh lợi. Tri Nam phui nhẹ những cánh hoa nhỏ bám trên vai Hiếu Nhiễm, lại vén một lọn tóc đang rũ xuống vai cho nàng, lúc này mới nói thêm: "Không có người ở bên cạnh ta, ta tự nhiên sẽ làm việc cẩn thận." Sau khi hít sâu một hơi, lại nói tiếp: "Suy cho cùng, nếu như ta lại đi sai một bước, có thể sẽ chẳng còn ai gánh vác hậu quả thay ta, bị buộc đến Điện Nam xa xôi nữa."

Năm đó, Tri Nam với danh phận trưởng nữ, lại độc chiếm tất cả sự sủng ái của Tiên Hoàng dành cho nữ nhân khác, nên có người sinh lòng ghen tỵ, liền đem cái chết của Lưu Quý Phi cổ tình làm ra vẻ huyền bí, vu oan giá họa. Tri Nam bị đẩy vào nơi đầu sóng ngọn gió, tất cả chứng cứ đều chĩa về phía nàng, với tội danh vừa lớn vừa nhỏ - mưu sát Quý Phi. Nhưng Tri Nam cũng là người mà Tiên Đế thương yêu nhất, hiệu quả của loại bản ngược này có thể sẽ phá hủy đi tất cả sự ân sủng dành cho nàng. Chính vào lúc đó, Ngũ công chúa Hiếu Nhiễm đã đứng ra nhận tội thay cho Tri Nam, bởi vì từ trước đến nay, nàng đều yêu thích và am hiểu về thuật Vu Cổ (Thuật phù thủy). Mặc dù Tiên hoàng cảm thấy tình huống không bình thường, đối với sự hiểu biết của mình về hai nữ nhi này, ông không thừa nhận chuyện giết người là do chính các nàng làm. Để cho sự việc giảm xuống mức thấp nhất, ông liền xử trí tượng trưng một người.

Người đó chính là Hiếu Nhiễm. Từ lúc đó, Tiên Hoàng đã hạ lệnh ra ngoài, lưu đầy Ngũ công chúa Hiếu Nhiễm đến Điện Nam, nếu không có việc gì thì không được hồi triều.

Hiếu Nhiễm nghe Tri Nam nói vậy, khóe miệng lộ ra nụ cười bất đắc dĩ: "Nếu để cho ta chọn lại một lần nữa, ta sẽ vẫn làm như vậy."

Tri Nam vỗ vỗ vai nàng cảm kích. Hiếu Nhiễm bắt lấy bàn tay Tri Nam giữ lại trong tay mình: “Lúc Mẫu phi sắp mất, đã dặn dò ta nhất định phải chung sống hòa thuận và đối xử tốt với tỷ.... Tỷ không biết đâu, so với nữ nhi ruột thịt là ta đây, nàng ấy còn thích tỷ nhiều hơn đây.”

Nghe thấy câu nói có phần chua chát của Hiếu Nhiễm, Tri Nam không nhịn được bật cười. Nghĩ đến mẫu thân Trương Mỹ Nhân của Hiếu Nhiễm, nàng không khỏi cảm thán trước sự độ lượng của nàng ấy.

“Đúng rồi, ta nghe nói tỷ đã thành thân, gần đây lại gặp phải không ít vấn đề, có muốn ta xem cho tỷ một quẻ không?” công chúa Hiếu Nhiễm hỏi đùa Tri Nam

Tri Nam im lặng thờ dài một cái, xoay người định rời đi, đột nhiên lại nghĩ đến một chuyện.

“Xem một quẻ thì không cần, ngược lại, đúng là ta đang có chuyện cần thỉnh giáo ngươi.”

“...”

Hai vị công chúa sánh vai nhau, dạo bước dưới gốc cây Nguyệt Quế.

CQH

Trăng đã lên cao, quá giờ Tý, một tiếng kêu thảm thiết, thê lương chộc thùng màn đêm yên tĩnh. ....

Sáng sớm ngày hôm sau, phủ thừa tướng lập tức nghênh đón đội quân phòng thủ kinh thành, quan Vệ Sở, cùng tất cả những người đứng đầu các nha môn. Bọn họ chưa được lệnh truyền, nhưng tất cả không hẹn mà đều tới, bởi vì cùng một sự kiện — tối qua, đã có tám vụ án mạng giống nhau xảy ra trong thành, mà sau lưng mỗi vụ án đều có can hệ đến một vị đại thần trong triều. Những người chết đều là nữ quyến, trạng thái bị giết vô cùng ghê sợ, nghe rợn cả người.

Mới đầu sáng sớm, mỗi một chỗ trong đại nha môn đều bị bao vây bởi những thành viên trong gia đình đại thần gặp phải án mạng. Hoặc chỉ trích, hoặc chửi rủa, hoặc khóc lóc, hoặc đánh đập.... Một mớ hỗn loạn. Bách Lý thừa tướng là người đứng đầu cấm vệ quân trong kinh thành, đương nhiên phải đứng ra xử lý tình huống đột phát này.

Bách Lý thừa tướng bảo quản gia gọi Chu Phú lên. Tốp người liền đi vào thư phòng thảo luận.

“Người chết đều là nữ quyến, người nhiều tuổi nhất trên 30, người nhỏ tuổi nhất chưa đến 14, nhưng tất cả đều là khuê nữ, chưa có gia đình.” Quan Vệ Sở Quản đại nhân giành nói trước.

Quan thống lĩnh phòng thủ thành doanh Công Giác Vương gia tiếp lời ngay sau đó: “Đúng vậy, thật là kỳ quái. Chưa tính đến việc người chết đều là nữ, Bách Lý huynh, huynh không nhìn thấy tình trạng khi chết của các nàng đâu, ta....dĩ q đưa chỉ liếc một cái thôi, đã hận không thể đem tất cả chỗ com đã ăn từ hôm qua, hôm kia phun ra cho rồi...”

Xem ra Công Giác Vương gia thật sự sợ hãi. Mặt hắn trông xanh mét, bộ dáng rõ ràng sắp nôn ra, nhưng đã nói suốt cả buổi rồi mà vẫn chưa đến được trọng điểm.

Cố đại nhân – nha môn thành Nam nuốt xuống ngụm nước miếng, dè dặt nói: “Người chết đều bị mổ bụng phanh ngực, tất cả lục phủ ngũ tạng đều bị móc ra hết, thậm chí ruột còn tràn cả xuống đất.... Có hai người, con người đều bị móc hết, chỉ còn lại lỗ thủng đen ngòm, quá ghê người à.”

“Thế...” Cố đại nhân nói xong, Chu Phú vẫn luôn ngồi nghe ở một bên, nghĩ đến điều gì đó, đang muốn lên tiếng lại bị Trương đại nhân - nha môn thành Bắc cướp lời.

“Đừng, đừng, đừng, qua khám nghiệm tử thi và xem xét hiện trường đã chỉ ra, thời điểm người bị móc mắt vẫn đang còn sống. Huynh nói xem, rốt cuộc ai lại có thể biến thái đến như vậy? Quá đáng sợ!”

Bách Lý thừa tướng ngồi ở sau án thư, trầm ngâm một lát, quay đầu liếc nhìn tôn tử của mình, nhướn nhướn mày hỏi hắn: “Ngươi định nói gì?”

Chu Phú sau khi nghĩ nghĩ, nhìn mấy vị đại nhân nha môn vẫn chưa hết hoảng hồn, hỏi: “Tám người chết đều là người nhà của những vị đại nhân nào?”

Cố đại nhân nghĩ một lúc, vừa thờ hồn hèn, vừa bắt đầu vạch các ngón tay về phía Chu Phú, nói tường tận: “Ngự sử - Vương đại nhân, Hình bộ - Lâm đại nhân, Nội các - Tiết đại nhân, Đình Ủy Lưu Đào, Thượng khanh - Vi đại nhân.... Ừm, còn có, còn có...”

“Còn có Tông Chính - Vệ Mông, Thiếu phủ - Hàn đại nhân, Quan lộc - Trương đại nhân. Tất cả đều là quan nhất phẩm, cũng không phải là những kẻ đại gian đại ác. Không ngờ bây giờ trong nhà lại gặp phải cảnh này, thật khiến cho người ta đau xót.” Quản đại nhân lập tức nói bổ sung cho Cố đại nhân.

Chu Phú ghi từng cái tên như lời của hai đại nhân kia vào giấy, nói với Bách Lý thừa tướng: “Ta không có gì muốn nói nữa.”

Mấy người ở lại trong thư phòng tiếp tục nghiền ngẫm, bàn luận. Chu Phú cất mảnh giấy vừa ghi đầy những tên vào trong ống tay áo, sau đó ra khỏi thư phòng.

Dạo một vòng trong thành, Chu Phú dựa theo tên ghi trên giấy, tìm được các phủ trạch tương ứng. Không ngờ, tới cửa lại gặp ngay Ngũ phò mã vừa

mới hồi triều hôm trước. Chỉ thấy hấn vẫn sáng rực như ánh trăng, phóng khoáng như gió mát, một tay cầm tiêu, thả lỏng ra phía sau. Quả nhiên là tiêu sái, lỗi lạc.

Ngũ phò mã cũng không ngờ lại gặp được Chu Phú ở đây. Tuy cảm thấy ngạc nhiên nhưng cũng không nói nhiều lời. Sau khi hai người gật đầu chào nhau, liền cùng đi vào bên trong.

Trong nhà ngự Sử - Vương đại nhân đang làm tang sự, lụa trắng treo cao, tiền giấy tung bay, tiếng khóc lóc, kêu la không dứt bên tai. Chu Phú và Ngũ phò mã đi qua cửa lớn vào trong, sau khi báo thân phận liền đi thẳng tới linh đường. Hỏi thăm một chút mới biết được, người chết nhà Vương đại nhân chính là nữ nhân mới vừa đính hôn đầu năm nay, dự định tháng sau sẽ xuất giá, không ngờ lại gặp phải chuyện này.

Quan tài vẫn còn chưa đóng nắp. Nhân lúc này Chu Phú và Ngũ phò mã đi lên phía trên nhìn nhìn. Trên mặt nàng được che bởi tấm lụa trắng sạch sẽ, mơ hồ vẫn nhìn ra được vết máu. Y phục trên người nàng đã được người nhà đổi thành áo liệm. Bởi vì người chết là khuê nữ đợi gả nên bọn Chu Phú không tiện kéo y phục lên quan sát, bèn kéo tấm lụa trắng trên mặt ra, liền thấy hai lỗ thủng tối om. Thế mới biết, nàng chính là một trong hai người bị hung thủ móc mắt lúc còn sống.

Vì người trong nhà đang làm tang sự nên Chu Phú và Ngũ phò mã cũng không tiện quấy rầy quá lâu. Sau khi quan sát vài lần thì rời đi.

Bỗng nhiên nhìn thấy hình ảnh kinh hãi như vậy, trong lòng hai người đều cảm thấy có chút buồn nôn. Cố nén lại một lát, vẫn là Ngũ phò mã lên tiếng trước: “Xem ra trông mắt là bị dùng tay móc chứ không phải dùng công cụ gì khác.”

Chu Phú gật đầu, trầm ngâm một lát mới nói: “Lại đến nhà tiếp theo xem sao.”

Ngũ phò mã cảm thấy dạ dày đang cuộn cuộn, dùng ánh mắt sợ hãi nhìn Chu Phú, nói bằng giọng khó tin: “Lại xem tiếp? Dù sao cũng đều là một kiểu chết như nhau, không cần đi nữa đâu.”

Thật ra là hấn lo sợ, nếu nhìn một hồi nữa thì tự hấn sẽ không thể khống chế nổi mà nôn ra ngoài.

Chu Phú gật đầu không chút thay đổi, ý chí kiên quyết.

Suốt một buổi sáng, đã đến được phủ trách của năm vị đại nhân, Ngũ phò mã Giang Nhạc Thanh thật sự chịu không nổi nữa, đến gần giờ Ngọ liền kéo Chu Phú vào một quán trà có hương thơm đang xông vào mũi. Hấn hi vọng mùi hương thơm ngát của nước trà có thể đè nén, áp chế dạ dày đang cuộn cuộn của hấn xuống một chút.

“Đến giờ cơm thì vẫn nên ăn cơm thôi.”

Ngồi trong quán trà được một lúc, Chu Phú nói với Ngũ phò mã như vậy, làm cho Ngũ phò mã không thể tin nổi, liếc xéo hấn: “Huỳnh còn có thể nuốt trôi cơm?”

Hấn tin rằng, không có người bình thường nào sau khi nhìn thấy nhiều xác chết với máu me be bét cùng hình ảnh biến thái như vậy, lại còn có thể nuốt trôi cơm.

Chu Phú khó hiểu nói: “Tại sao không ăn được? Người chết thì đã chết rồi, nếu ta không ăn cơm, bọn họ cũng không sống lại được.”

Ngũ phò mã sững người, này, đại ca, sự việc căn bản không phải như thế có được không? Ăn không ngon không phải do đau lòng vì người chết, mà là phản ứng sinh lý của chính mình.

Hấn đang định gào lên với Chu Phú như vậy, nhưng rốt cuộc lại nhớ lại hình ảnh lúc trước mà một ngụm nước chua đã được đè nén lại trào lên. Hấn đang hơi do dự liền bị Chu Phú kéo ra khỏi quán trà.

Sau khi nhìn Chu Phú ăn hết hai chén cơm tẻ cùng một chén thịt kho tàu, Ngũ phò mã Giang Nhạc Thanh thật sự không nhịn được, gục đầu vào lan can cửa sổ bên cạnh, bắt đầu nôn lên nôn xuống, khiến cho những vị khách đang ăn cơm trong quán vô cùng bất mãn.

Nếu như ngày thường, Giang Nhạc Thanh quyết duy trì phong độ của mình, tuyệt đối sẽ không làm ra loại chuyện mất phong độ như vậy. Nhưng ngày hôm nay, vào thời khắc này, hấn xem như đã thất bại hoàn toàn. Hấn bị bại bởi người nam nhân trong truyền thuyết kia.

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 72

Editor: Tịnh Yên

Beta: Chuongnhobe

Lúc Chu Phú và Ngũ phò mã Giang Nhạc Thanh bước ra khỏi quán ăn, mặc dù nhìn Chu Phú lạnh lùng, nhưng lại có vẻ vô cùng thỏa mãn vì được ăn uống no đủ. Trái lại, về mặt ngũ phò mã lại tái nhợt, như bị xui xẻo ăn trúng một con sâu lớn ở tù lâu vậy.

"Đi thăm vài nhà nữa, tiếp đó sẽ xác định rõ vài chuyện."

Bụng đã được ăn no, đầu óc Chu Phú cũng bắt đầu linh hoạt, nhớ lại những hình ảnh đã thấy khi sáng, lúc đang ăn cơm hắn đã tổng hợp suy xét lại một hồi, đưa ra kết luận: "Thứ nhất, người chết đều là khuê nữ đợi gả. Trong một đêm giết chết nhiều nữ nhân đợi gả như vậy, ít nhiều gì cũng có thể ảnh hưởng tới hai gia đình sắp kết thân." Thời này, hầu hết mọi người đều rất mê tín, chưa gả đã chết là chuyện không lành, đoán chừng mục đích của hung thủ cũng là để cho hai nhà xảy ra mâu thuẫn bên trong.

"Thứ hai, người chết đều bị mổ bụng, tất cả lục phủ ngũ tạng đều bị lôi ra ngoài, nhìn miệng vết thương, không giống như vết bị dao hay kiếm rạch, thậm chí trên miệng vết thương cũng không có dấu vết của sắt thép, nhất định hung thủ có võ công rất cao cường." Buổi sáng lúc đi đến vài hộ gia đình đang làm tang sự, chỉ có Lâm đại nhân của Hình bộ là tiếp nhận yêu cầu của bọn Chu Phú, bỏ áo liệm đã mặc cho muội muội đã chết ra, để bọn họ nhìn được miệng vết thương.

Theo những gì đã nhìn thấy ở miệng vết thương, Chu Phú suy đoán, có lẽ nạn nhân đã bị thứ đó bên ngoài tác động khiến bụng nổ tung ra, gan mật đều bị vỡ. Nếu thứ bên ngoài đó không có một xung lượng đặc biệt lớn, thì đã không hình thành nên loại vết thương đến mức như vậy. Chu Phú nhớ tới lúc hắn mất tích, thứ nữ nhân giả nương tử đã sử dụng —— roi da.

Nếu như cái roi da kia được truyền vào một lượng khí lớn, nói không chừng là có thể chém vỡ bụng người ta.

"Thứ ba. . . ." Chu Phú chần chờ, bởi vì điểm thứ ba này có thể làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi, có thể nói là hung thủ biến thái đến cực điểm: "Tất cả trái tim người chết đều bị biến mất hết, không thấy đâu cả. . . ."

Mặc dù lục phủ ngũ tạng trong bụng đều đã vỡ ra, nhưng vẫn còn ở đó, chỉ trái tim của mỗi người. . . . lại không thấy đâu.

"Huynh nói xem. . . . hạng người gì sẽ moi tìm người ta? Chắc không phải là hồ ly tinh trong truyền thuyết chứ?!" Chu Phú suy nghĩ trăm đường vẫn không có cách nào giải thích, không tìm được mà hỏi Ngũ Phò mã ở bên cạnh.

Ngũ Phò mã thông qua những gì Chu Phú tường thuật trên đường, lần nữa nhớ lại những hình ảnh buổi sáng mình thấy được, trong bụng lại quay cuồng một hồi, Chu Phú thấy bộ dạng vô cùng khổ sở của hắn, đưa tay vỗ nhẹ mấy cái vào lưng hắn, giúp hắn thở lại bình thường.

Ngũ Phò mã Giang Nhạc Thanh lắng lại một hồi lâu để suy nghĩ, mới móc chiếc khăn vuông ra khỏi tay, lau miệng, thở ra một hơi rồi mới nói: "Xuất phát từ nghi thức.... Cũng tế xưa! Đúng như cách làm trước kia của Miêu Cương Vu Giáo."

"Xuất phát từ nghi thức. . . . Cũng tế xưa?" Chu Phú không hoàn toàn hiểu được ý nghĩa của nó, Ngũ Phò mã thấy thế, cố gắng đè khó chịu ở bụng xuống, giải thích: "Chính là lấy trái tim người nuôi cở trùng, bên Miêu Cương gian ác kia dùng vụ thuật tương đối phức tạp, quan phủ vừa ra lệnh cấm, lại chợt phát sinh hung án."

Chu Phú đã hiểu, khẽ gật đầu một cái: "Như vậy có phải. . . . Giết những người này, là một người của Miêu Cương?"

Ngũ Phò mã khoát tay áo: "Không nhất thiết. Ta chỉ có thể nói là họ có liên quan đến vụ án này, nhưng người nuôi trùng độc, cũng không hẳn chỉ có người Miêu Cương. . . . " Hắn dừng lại một chút, giống như vừa nhớ tới cái gì: "Đúng rồi, nhiều năm trước, sau khi Ngũ Độc giáo bị Đại Công chúa phá bình đánh tan rã, rất nhiều giáo đồ chưa chết đã chạy về phía Trung Nguyên. . . . "

Chu Phú cau mày, tại sao lại có thêm một Ngũ Độc giáo?

Sau khi Ngũ phò mã đi cùng Chu Phú tới nhà một vị đại nhân có người nhà mới mất nữa, thật sự là không chịu nổi, lập tức cáo từ ra về.

Chu Phú đi trên đường cái một mình, nghi ngờ trong lòng lại nặng thêm một phần.

—————CQH—————

Chếch phía sâu bên trong viện của phủ Đại Công chúa, mấy người làm đi một vòng, như đang nghiên cứu cái gì đó.

Ngũ công chúa và Chu phụ chia ra trông chừng ở ao Nam, tỏ vẻ chán ghét mãnh liệt đối với đối tượng trước mặt.

Chỉ thấy trên thân thể người đó tràn đầy vết thương lở loét mưng mủ, dĩ nhiên thân thể của chủ nhân thoi thóp nằm ở đó, thở ra rồi lại hít vào nhiều lần.

"Lúc ta đem nàng ta ra, thiếu chút nữa nôn ra, thật may có tưới lên chút nước muối, nếu không trên người nha đầu này đã đầy giòi bò rồi."

Chu phụ lấy hai ngón tay bịt lấy lỗ mũi, giọng the thé nói với Trì Nam

Ngũ Công chúa lấy khăn lụa bịt mũi, chỉ nhìn hai mắt đã không dám nhìn nữa rồi, Trì Nam lại bình tĩnh như không có gì, mặt không cảm xúc nhìn chăm chăm nữ nhân thể thối đang nằm trên giường, với nàng những thứ vết thương thối rữa kia chỉ giống như thịt heo mà thôi, không có gì khác biệt lắm.



"Cái này thì không nghi ngờ gì nữa, đúng là Cổ trùng rồi, nếu ta đoán không lầm, thì đây là một loại độc tình ‘Triền Miên’." Ngũ Công chúa lui về phía sau một bước, sau đó đi tới cạnh cửa hít thở không khí trong lành rồi lên tiếng nói.

Chu phụ nghe nàng nói như vậy, không khỏi chen miệng: "Độc tình Triền Miên? Chính là loại độc đi vào da người ta khiến cho da người trở nên thối rữa rồi từ từ tan rã, sau đó lại dung nhập vào các mô dưới da? Độc tình vào bên trong, là thuộc loại buồn nôn nhất rồi."

Ngũ Công chúa gật đầu, may mắn không cần mở miệng giải thích tác dụng của loại độc này nữa, bởi vì, chóp mũi người mùi mủ và mùi tanh rất khó chịu, nếu như giờ phút này bất nàng mở miệng nói chuyện, nhất định sẽ nôn ra ngay tại chỗ.

Tri Nam lạnh lùng nhìn người trên giường, hỏi: "Năm đó ta trúng loại độc nào?"

Hơn một năm trước, Tri Nam cũng từng trúng trùng độc, nhưng trên da chỉ đỏ ửng lên như bệnh sởi, [dxd](qxd) có nước độc chảy ra, tuy nhiên không ngứa mủ thối rữa như Liễu Diệp Chi vậy.

Chu phụ bóp lỗ mũi suy nghĩ một chút, đi tới bên cạnh Ngũ Công chúa, sau đó hỏi: "Toàn thân đầy mụn nhọt, sưng đỏ rách da, nhưng theo ta thấy, cũng không trí mạng, người biết là loại nào không?"

Ngũ Công chúa suy nghĩ một chút, liếc nhìn Tri Nam sau đó bật thốt lên: "Có thể là. . . . . Độc Hóa Bướm. Lúc đầu da sẽ đầy mụn, sau đó sưng đỏ, ngứa ngáy khó nhịn, đợi lúc sau sẽ bắt đầu rách da, sau nữa sẽ kết vảy, khi kết vảy xong da sẽ giương lên như cánh bướm. . . . . Cũng vì thế đặt tên nó là Độc Hóa Bướm. Có phải cái người nghĩ là cái này không?"

"Đúng, đúng vậy." Chu phụ tán thưởng sự thông minh và học vấn phong phú của Ngũ công chúa, ông nhớ lúc nha đầu Tri Nam đi tìm ông, cơ thể thật sự giống như những gì Ngũ nha đầu nói.

"Người nói là loại độc này. . . . . Không nguy hiểm đến tánh mạng sao?" Tri Nam ngạc nhiên nói, thật ra kiến thức về trùng độc của ông là kiến thức nửa vơi, mặc dù sẽ trị, nhưng cũng không biết được nhiều như thế, cho nên ông vẫn không ngừng học hỏi

Chu phụ gật đầu: "Đúng, mặc dù khi đó trên người người nhìn qua rất kinh khủng, nhưng tuyệt đối không nguy hiểm đến tánh mạng."

Ngũ công chúa bịt miệng mũi lại, cất lực bổ sung: "Độc Hóa bướm phần lớn dùng để giày vò, nếu thật muốn giết người, tuyệt đối sẽ không dùng tới loại này, tốn thời gian lại phí sức."

Tri Nam trầm mặc chốc lát, rồi sau nói với Chu phụ: "Xem thử một chút xem có thể chữa khỏi cho nàng ta hay không, ta hữu dụng."

Sau khi phân phó một câu như thế, Tri Nam liền mang theo tâm sự nặng nề đi ra khỏi phòng, Chu phụ khó tin, không ngừng gào thét sau lưng: "Này, nha đầu thối, người nói dễ dàng như thế, nhưng sao lại độc ác như vậy, lão tử dụng cũng không muốn dụng đến nàng ta!"

". . . . ."

Dẫu oán trách nhưng không lấy được câu trả lời, Ngũ Công chúa dùng ánh mắt đồng tình liếc mắt nhìn Chu phụ, sau đó cũng nhanh chóng rời đi, cái nơi này làm nàng rất buồn nôn

Trăng sáng, sao thưa, dưới góc nguyệt quế, hiện lên bóng dáng nhỏ bé mà yếu ớt nhưng vẫn đứng thẳng của Tri Nam, vẻ mặt nặng nề.

Ngũ Công chúa Hiếu Nhiễm ngồi bên cạnh khay trà dưới tàng cây, ban đêm thưởng thức trà, hương trà, hương hoa tỏa ra khắp bốn phía, xem xem làm như vậy có thể giảm bớt một chút ghê tởm ban ngày hay không.

Hành động lãng mạn thưởng hoa dưới trăng như thế bị Ngũ Phò mã thấy được, hẳn cũng không quan tâm, sau khi bảo người ta lấy thêm một chiếc đệm ngồi, lập tức liêu chết ngồi xuống bên cạnh Ngũ công chúa, duỗi thế nào cũng không rời đi.

Lúc Tri Nam quay đầu lại, liền trông thấy cảnh hai người liếc mắt đưa tình, tâm tình tối tăm nhiều ngày qua được giải tỏa đi không ít, thật ra thì họ làm nhiều như vậy, không phải là muốn để cho cuộc sống của người bên cạnh vô ưu vô lo sao?

Khi còn bé tính tình Hiếu Nhiễm có chút cô độc, nhưng nói đến chuyện ngũ hành bát quái, thần quái, quỷ quái thì rất hứng thú, nên ngay lập tức bị người khác cô lập. Đến khi Tri Nam tới tiếp xúc mới biết được, bên ngoài Hiếu Nhiễm có vẻ quái gờ như thế, thật ra thì tính tình rất hoạt bát, cũng rất thẳng thắn, thế là vô tình hai tỷ muội lại trở nên thân thiết nhau.

Bởi vì mẫu thân sinh ra Hiếu Nhiễm chỉ là mỹ nhân, vị trí không cao, không có địa vị trong Hoàng Cung, nhưng lại là một tài nữ Giang Nam điển hình, Hiếu Nhiễm thừa hưởng tài văn chương của mẫu thân nên mới thông hiểu mọi việc xưa nay như thế. Sau khi nàng bị đẩy đến Điền Nam(\*), làm cho trong lòng Tri Nam có chút cảm giác áy náy, hôm nay xem ra, duyên phận Hiếu Nhiễm là ở bên ngoài thật tốt, nếu như nàng chỉ muốn làm một công chúa bị trói chặt trong Hoàng Cung, làm sao có thể có được đoạn nhân duyên này với Ngũ Phò mã đây?

(\*) tên gọi khác của tỉnh Vân Nam, Trung Quốc.

Giống như ý thức được có ánh mắt bên cạnh, Hiếu Nhiễm le lưỡi xin lỗi Tri Nam một tiếng, âm thầm néo néo Ngũ Phò mã một cái, cảnh cáo tay chân

hắn phải đang hoảng một chút.

"Trà đã pha xong rồi, lại đây ngồi đi."

Hiếu Nhiễm ngoắc ngoắc tay với Trì Nam, cũng muốn bảo nàng tới đây cảm thụ một chút sự lãng mạn ngấm trắng dưới hoa, rũ bỏ những xui xẻo trong lòng.

Trì Nam mở một nụ cười, ngồi xuống đệm, Ngũ Phò mã muốn lấy lòng nên tự mình dâng cho nàng một ly trà thơm, thuận tiện quan sát vẻ mặt Trì Nam, không khỏi tấm tắc khen: "Ồi trời ơi, thật không hổ là phu thê, ta cho là trên đời này chỉ có Bách Lý phò mã có sự nhẫn nại đủ mạnh với thứ đáng ghê tởm, không ngờ Đại Công chúa cũng thế. Nhìn nét mặt như ăn phải chuột chết của Hiếu Nhiễm xem, lại nhìn Đại Công chúa một chút, người cũng không có việc gì sao."

Trì Nam không nghĩ tới đột nhiên Ngũ Phò mã lại nhắc đến Chu Phú, nhất thời không biết nên nói tiếp như thế nào, lại nghe Ngũ Công chúa lạnh lạnh nói: "Đúng vậy, nét mặt của ta như chuột chết, vậy thì sao? Nhưng ta đã nghe mọi người nói rồi, lúc Ngũ Phò mã trở về sắc mặt tái xanh, ghé vào vườn hoa bên cạnh, hận không thể phun hết mật dịch ra. . . . ."

". . . . . Nhưng đó là bởi vì. . . . . Bởi vì. . . . ." Đột nhiên Ngũ Phò mã bị vạch trần sự thật, cuối cùng trên mặt mũi không nén được sự tức giận, "Bởi vì" nửa ngày mới ấp úng khạc ra: ". . . . . Thật quá độc ác."

Hiếu Nhiễm và Trì Nam nhìn Ngũ Phò mã thẹn thùng, không khỏi nhìn nhau mà cười, nhưng mà vào lúc này, người gác cổng của phủ Công chúa đi đến nói: "Đại Phò mã Bách Lý Kiệt cầu kiến."

Bách Lý Kiệt. . . . . sống lưng Trì Nam cứng đờ, hắn đã tìm tới đây rồi sao?

Ngũ công chúa khẽ cười, mập mờ mà nhìn Trì Nam: "Xem ra có vài người cũng giống như sau cơn mưa trời lại sáng vậy. Sao? Có muốn gặp hay không?"

Trì Nam bắt đầu dī thờ dài nhìn Hiếu Nhiễm, suy nghĩ lại những chuyện xảy ra hôm nay một chút, gật đầu với Hiếu Nhiễm rồi nói: "Cho hắn vào đi."

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 73

Editor: Chuongnhobe

Beta: Ngon gió nhỏ

Trì Nam đến phủ Ngũ công chúa từ lúc quá giờ Ngọ, ngồi nói chuyện phiếm với Hiếu Nhiễm một lúc thì Ngũ phò mã trở về. Hắn kể chuyện sáng sớm mình cùng Chu Phú đi tìm hiểu chuyện người bị hại, và nói cho Trì Nam biết kết quả bọn hắn đã thăm dò được.

Nghĩ đến Chu Phú qua đây giờ này nhất định là vì chuyện trên, nàng không biết tại sao Chu Phú và Ngũ phò mã mới chỉ ở cùng với nhau có nửa ngày, mà hắn đã lại tự mình tìm tới cửa.

Nhưng mà, chuyện đã đến bước này rồi, nàng cũng không thể gạt hắn nữa, nên để cho hắn biết thôi. Nếu hắn đã có ý muốn điều tra, thì sao nàng không chấp nhận đây, dù sao, có nhiều sự giúp đỡ cũng tốt.

Chu Phú đi theo phía sau quản gia, tới hậu viện rừng Nguyệt Quế. Nguyên là, hắn định đến đây để xác nhận lại một số tình tiết quan trọng đã nhìn thấy lúc sáng với Ngũ phò mã, không ngờ vào trong viện, thế nhưng lại ngoài ý muốn nhìn thấy người kia - người mà hắn được nói hiện giờ không thể nghĩ đến, không thể nhìn thấy, không thể quan tâm - nương tử Trì Nam.

Cái này, cái này, cái này .... Loại tình huống này, hắn tiếp tục giả vờ? Hay là....

Sau màn chào hỏi với Ngũ công chúa, Chu Phú lén lút gửi cho Trì Nam một ánh mắt dò hỏi, lại không may, ánh mắt đó đã bị Ngũ công chúa thông minh phát giác ngay tại trận. Sau khi Trì Nam ho khan vài cái mập mờ, mới đáp lại cho nàng một ánh mắt khinh thường.

"Ngồi xống đi."

Trì Nam vẩy vẩy tay với Chu Phú, ý bảo hắn ngồi xuống bên cạnh mình, rồi nhận ấm trà từ trong tay Ngũ công chúa, tự mình rót cho hắn một ly trà thơm.

“Ừm, nàng... Cũng ở đây à?”

Chu Phú suy nghĩ một hồi, sau khi cân nhắc mãi từ ngữ nên dùng mới nói ra được một câu bất thân bất sơ(\*) như vậy.

(\*): Bất thân bất sơ: Không quá thân thiện mà cũng không quá sơ sài.

Trì Nam đặt bàn tay mềm mại của mình lên mu bàn tay Chu Phú, dịu dàng cười với hắn, nói: “Hiếu Nhiễm là người một nhà.”

“...”

Người một nhà... Nghĩa là .... Chu Phú quay đầu liếc nhìn Ngũ Công chúa Hiếu Nhiễm đang cười đến rạn rở, lại nhìn nhìn Ngũ phò mã với vẻ mặt đang mù mịt, sau khi bắt gặp cái nhìn của Chu Phú, hắn lập tức tỏ thái độ: "Các người đang nói gì vậy? Cái gì mà người một nhà? Huynh đừng nhìn ta nha, ta, ta cũng không biết chuyện gì đã xảy ra đâu.”

Mặc dù nhìn tình cảnh trước mắt, Ngũ phò mã đại khái đã đoán được nguyên nhân của sự việc, nhưng sợ Chu Phú cho rằng, hắn đã biết được điều gì đó trước khi đi thăm dò cùng hắn ta lúc sáng nay rồi, nên vội vàng thanh minh để tránh tạo ra hiểu lầm không đáng có với Đại phò mã.

Thật ra thì, suy nghĩ của Chu Phú không được linh hoạt như Ngũ phò mã. Hắn nhìn Ngũ phò mã đơn giản chỉ là muốn hỏi: hắn có biết không?

Không ngờ, còn chưa hỏi Ngũ phò mã đã tự khai, bộ dạng lại cực kỳ căng thẳng. Chu Phú đưa tay gỡ gỡ đầu, ngập ngừng hỏi: "Vậy... Các người cũng đều biết, ta thật sự không mất trí nhớ rồi sao?”

Ngũ công chúa Hiếu Nhiễm mỉm cười miễn cho ý kiến, Ngũ phò mã thì thờ dãi một cái, thăm mắng mình chậm hiểu.

Trì Nam thấy Chu Phú bị Hiếu Nhiễm cười làm cho có chút xấu hổ, liền đứng ra giải vây cho hắn, nói.

“Được rồi, được rồi, đều là tại ta không thông báo kịp thời. Người cũng đừng nhìn chàng nữa, da mặt chàng mỏng lắm.”

Công chúa Hiếu Nhiễm nghe Trì Nam nói thế, không khỏi 'phì' một tiếng cười sung sướng hơn nữa, không phải nàng thích khoa trương, nhưng nhìn thái độ hiện tại của Trì Nam, trông rất giống gà mẹ che chở gà con, khác hoàn toàn với hình tượng lạnh lẽo của nàng lúc trước, vì thế nên nàng ấy mới cảm thấy buồn cười.

“A, trưởng công chúa bắt đầu bệnh vực nha.” Ngũ công chúa cũng không định cứ như vậy mà buông tha cho bọn họ, bỏ qua hình ảnh mang tính lịch sử ngàn năm khó thấy này.

Ngũ phò mã và công chúa Hiếu Nhiễm tâm linh tương thông, nên hắn hiển nhiên đọc được suy nghĩ của nương tử mình, ngay lập tức đã phản ứng kịp, phụ họa thêm vào: "Đúng nha! Thật là ám áp, làm cho chúng ta rất hâm mộ. Hiếu Nhiễm, sao nàng cũng không che chở cho ta như vậy hả?”

“...”

Trì Nam và Chu Phú nhìn nhau, đối với biểu hiện của hai người kia thì hoàn toàn im lặng. Lúc này, trong rừng Nguyệt quế đột nhiên gió khẽ nổi lên, hương quế lan tỏa, mưa hoa trút xuống, bốn người chuyện trò vui vẻ, tiếng nói tiếng cười không dứt bên tai.

---

Nói cũng đã nói, cười cũng đã cười, mấy người ở cùng nhau cũng nên nói chuyện nghiêm chỉnh rồi.

Chu Phú đưa danh sách tên mấy vị đại nhân mình đã ghi lại cho Trì Nam xem. Sau khi nhận tờ danh sách, trên mặt nàng thoáng hiện nét ưu sầu. Chu Phú không biết nương tử mình đã nhìn ra điều gì trong đó, nhưng lúc này, hắn đã có một suy đoán lớn mật.

“Quan viên trong kinh thành nói ít cũng phải hơn một ngàn, nữ quyền quan viên đội gả cũng không phải là số ít, tại sao cứ phải chọn tám nhà này?” Chu Phú uống một hớp trà thơm do Ngũ công chúa pha, không hiểu hỏi: “Hơn nữa, lúc chúng ta đến nhà tám vị đại nhân kia, mặc dù biểu cảm trên mặt đa số đều là căm phẫn, nhưng không có một ai dạn dỏ phải điều tra ra hung thủ, hoặc là nhất định đòi phải báo thù. Điều này đối với người nhà của người đã chết, cho dù người đã chết có không hoàn toàn là người ruột thịt, thì tóm lại, cũng rất không bình thường?!”

Nghe Chu Phú nói xong, Ngũ phò mã nhớ lại chuyện khi sáng đến thăm mấy vị đại nhân. Quả thật là bọn họ rất oán giận, rất đau lòng, nhưng sau khi bọn hắn nói rõ thân phận, đúng là không có một ai cảm thấy hứng thú đối với kết quả bọn hắn đã điều tra ra.

“Ý của Đại phò mã là...” Ngũ phò mã khoanh hai tay trước ngực, bày tỏ sự tán thưởng về sự nhạy cảm của Chu Phú.

Chu Phú nhìn lướt qua Trì Nam, Hiếu Nhiễm và Ngũ phò mã, giọng nói bình tĩnh thản nhiên: "Ta cho rằng hung thủ lợi dụng việc giết người moi tìm, tanh tưởi mùi máu này, nhằm che đậy chuyện khác.”

Công chúa Hiếu Nhiễm không hiểu gì: “Nói ví dụ như là chuyện gì?”

“...”

Chu Phú lắc đầu. Hắn thật sự không biết, bởi vì mặc dù những câu nói lớn mật này, đều là do hắn suy đoán, giả thiết, nếu như thật sự hỏi đến chứng cứ

gì đó, hấn chắc chắn sẽ không lấy ra được.

Mọi người rơi vào sự trầm mặc, trong một khoảng khắc ngắn, chỉ nghe thấy Trì Nam lên tiếng: "Có lẽ..... Ta biết mục đích thật sự của hung thủ là gì."

Tất cả ba người đều đem tầm mắt tập trung trên người nàng. Chu Phú nhướng mày, kinh ngạc nói: "Nương tử, sao nàng biết được?"

Đối với câu hỏi của Chu Phú, Trì Nam không trả lời. Sau khi hít sâu một hơi, nàng lấy tờ giấy trước đó Chu Phú đã đưa cho mình, mở bày ra giữa bàn trà, chỉ vào tên ở trên đó.

"Dù rằng hiện giờ mấy người này đều đã cời áo về quê, người nào có việc người nấy, nhưng mười mấy năm về trước, những người này đều là tướng lĩnh trong quân, đều lập công lớn trong cuộc chiến ở Lạc Thủy."

"Không thể nào. Mấy người bọn họ không phải quê thì cũng cả nhắc. Có hai người tay còn đều là già, sao có thể là tướng lĩnh trong quân đội được?" Ngũ phò mã nhớ lại mấy vị quan viên đã nhìn thấy lúc sáng, hấn vẫn luôn lẩn tránh, đã từng suy đoán vô trách nhiệm, chẳng lẽ hung thủ chuyên chọn những quan viên là người tàn tật để ra tay, giờ nghe nói như vậy, hấn càng thêm khó hiểu.

Trì Nam lại nói: "Bọn họ thân thể tàn tật, đúng là do đã tham gia vào cuộc nhất chiến ở Lạc Thủy, tất cả đều liệu chết xông pha, không sợ lửa đạn của quân địch, mới thành ra tàn tật như vậy."

Nàng nói đến đây, Ngũ phò mã và Ngũ công chúa liền hiểu ra một chút. Cuộc nhất chiến ở Lạc Thủy có quan hệ đến sự tồn vong của Tiêu Quốc, nhìn các tướng sĩ còn sống sẽ biết được có bao nhiêu thê thảm.

Ngũ phò mã đặt một tay lên vai Chu Phú nói: "Đúng rồi, có phải phụ thân của Bách Lý phò mã, Bách Lý Cùng tướng quân cũng đã chết trong trận nhất chiến ở Lạc Thủy đó không?"

Đột nhiên được nhắc tới, phụ thân thân sinh Bách Lý Cùng mới chỉ xuất hiện qua lời kể của gia gia, bản thân mình cũng chưa từng thấy qua, trong lòng Chu Phú dâng lên một hồi thương cảm. Nhớ lại những lời gia gia nói, hấn chỉ biết phụ thân đã hi sinh trong một trận chiến vô cùng thảm liệt (bị thảm + oanh liệt), bởi vì không đợi được quân cứu viện, phụ thân đã dẫn đầu một nhóm quân, toàn quân bị tiêu diệt.

Trì Nam nói tiếp: "Không sai, đúng là Bách Lý tướng quân đã chết trong trận nhất chiến ở Lạc Thủy. Đội quân 20 vạn người, 138 vị tướng lĩnh, thế nhưng khi chiến thắng trở về chỉ còn lại 2 vạn binh lính cùng 29 vị tướng lĩnh. Tất cả số còn lại, đều hi sinh trên chiến trường ở Lạc Thủy."

Ngũ công chúa Hiếu Nhiễm do dự nói: "Trì Nam, tỷ nói với chúng ta những thứ này, là muốn nói cho chúng ta biết, tám vị đại nhân kia và trận nhất chiến ở Lạc Thủy có liên quan đến nhau. Vậy tại sao hung thủ lại chọn bọn họ?"

Trì Nam không trả lời ngay, mà gấp tờ giấy cẩn thận lại, cất vào trong ống tay áo, nhìn về mặt khó hiểu của Chu Phú, nặng nề nói: "Trên người tám người bọn họ, đều giữ một phần mười sáu binh phù(\*), là tướng quân ẩn hình của Tiêu Quốc."

(\*) Binh phù: Phù tiết hay ấn tín dùng để điều binh khiển tướng thời xưa)

"Binh phù?"

Ngũ phò mã kinh hãi, mấy vị quan trông tàn tật kia, sao có thể là tướng quân ẩn hình mang binh phù của đế quốc được? Điều này, điều này quá khó tin.

Trì Nam gật đầu, nàng biết nói ra những lời này, nhất định sẽ khiến cho bọn họ nảy sinh nghi ngờ, nhưng mà, từ lúc nàng nhiếp chính tới nay, những vấn đề to nhỏ trong nội chính của Tiêu Quốc trong lòng nàng đều hiểu rõ. Trận nhất chiến ở Lạc Thủy, nàng cũng có biết, hiểu được, hiển nhiên sẽ không sai.

"Đúng vậy, binh phù. Nếu đem binh phù của Tiêu Quốc chia ra làm 4 phần, như vậy số binh phù trong tay tám vị đại nhân kia đã chiếm một phần tư, còn lại ba phần, một phần đang trong tay ta, một phần trong tay Bách Lý thừa tướng, còn một phần còn lại... Hiện tại trong tay hoàng đế."

Chu Phú không hiểu cái gì là binh phù với không binh phù, liền hỏi: "Ý của nương tử là, hung thủ vì muốn lấy được binh phù trong tay tám vị đại nhân, mà cố ý tạo ra vụ huyết án liên hoàn này?"

Ngũ phò mã bổ sung: "Cho nên, thực hiện chuyện biến thái như mổ bụng moi tim cũng chỉ là để che mắt người khác, căn bản không có ý nghĩa gì sao?"

Trì Nam và Hiếu Nhiễm nhìn nhau, công chúa Hiếu Nhiễm lên tiếng: "Ta cho rằng sẽ không hoàn toàn không có ý nghĩa, tối thiểu là hành động chọn nữ nhân đội gà, rồi lấy tim, đã rất khả nghi rồi."

Thấy mấy người vẫn không hiểu lắm, Hiếu Nhiễm lại kiên trì, tiếp tục nói: "Lấy trái tim xử nữ để nuôi cỏ trùng công hiệu có thể tăng lên gấp trăm lần, nếu không phải có ý đó, vậy thì cần gì phải tìm nữ nhân đội gà? Không phải giết luôn người ruột thịt của tám vị đại nhân kia là được rồi sao?"

Chu Phú nghĩ nghĩ nhưng có chút không tán đồng.

"Nhưng mà, nếu giết người ruột thịt của tám vị đại nhân, vậy mục đích thật sự của hung thủ là muốn lấy binh phù sẽ bị bại lộ?!"

Chính vì người chết không phải là ruột thịt của tám vị đại nhân, điểm giống nhau đều là nữ nhân đội gà, cho nên mới có thể thành công khiến mọi người chuyển hướng điều tra sang vấn đề mổ bụng moi tim, mà không phải người bình thường nào cũng biết được chuyện binh phù.

Công chúa Hiếu Nhiễm nghe Chu Phú chất vấn như vậy, cảm thấy hần nói cũng có chút lý, nhưng nàng có thể đưa ra kiến nghị, những cái khác, chân tướng sự thật như thế nào, cũng chẳng ai biết được.

“Có vẻ như các người nói đều có lý, vậy tiếp theo làm sao bây giờ? Chúng ta nên đi theo hướng nào? Rốt cục là vì binh phù mới mổ bụng moi tim hay là vì mổ bụng moi tim, chuyện binh phù chẳng qua chỉ là trùng hợp thôi?” Ngũ phò mã dùng ngón trỏ vẽ vòng tròn trên miệng ly trà, tỏ ra không biết làm thế nào đối với vấn đề khó biết rõ đầu đuôi này.

Sau khi ba người nhận xét xong, liền đưa mắt nhìn sang Trì Nam vẫn trầm không nói gì, người kia sau khi do dự một chút, giọng lạnh nhạt như thường nói: “Tôi cũng là vì cái gì... Vậy thì phải xem, chuyện kế tiếp nảy nở rồi.”

Công chúa Hiếu Nhiễm nhướn mày hỏi: “Nói như thế nghĩa là?”

Bên môi Trì Nam lộ ra nụ cười dịu dàng: “Nếu là vì binh phù, vậy... Người mang binh phù, cũng không chỉ có tám vị đại nhân kia.”

Đúng vậy, người mang binh phù còn có Nhiếp chính vương Tiêu Trì Nam và thừa tướng Bách Lý Tung Hoành... Nếu như trong khoảng thời gian ngắn, người bên cạnh hai người này cũng xảy ra chuyện lớn, vậy thì có thể xác định được ngay mục đích của hung thủ rồi.

Mặc dù lời Trì Nam nói ra nhẹ nhàng, nhưng trong lòng ai cũng đều không thấy nhẹ nhàng, bởi vì ý tứ những lời này của Trì Nam chính là, muốn lấy mình ra làm mồi nhử, dùng một phần tư binh phù đang có trên người để thăm dò mục đích thật sự của hung thủ.

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 74

Edit & Beta: Ngon gio nho

Sau khi đi từ phủ Ngũ công chúa ra, Chu Phú và Trì Nam mỗi người một ngã. Một người đi về phủ Thừa tướng, một người đi về phủ công chúa.

Chu Phú nói muốn đi về cùng Trì Nam, muốn bảo vệ nàng một tác cũng không rời, nhưng Trì Nam lại mượn lý do không cần bứt dây động rừng để cự tuyệt, cũng hứa hẹn mình sẽ phái thêm ảnh vệ âm thầm bảo vệ, Chu Phú mới miễn cưỡng đồng ý.

Cuộc tổng tuyển chọn võ tướng vẫn đang tiến hành, sau mỗi một hạng mục kết thúc đều có thời gian hai ngày nghỉ ngơi. Ngày hôm sau, sáng sớm Chu Phú đã bị Bách Lý thừa tướng gọi dậy đi đến diễn võ trường (nơi biểu diễn võ) của phủ Thừa Tướng. Sau khi Thừa Tướng ân cần dạy bảo hần một số hạng mục cần lưu ý khi tranh tài mới an tâm để cho hần vào sân.

Trận tỷ thí thứ hai là đấu võ. Thừa Tướng đã biết công phu của Chu Phú nên cũng không lo lắng lắm, nhưng giờ phút này đây, vinh dự của cả Bách Lý gia đều đặt trên người Chu Phú nên khiến ông cũng không thể không quan tâm.

Đối chiến với Chu Phú là một người chẳng có danh tiếng gì, tên gọi Phương Đồ, là người mới tuyển ra từ dân gian trong đợt này. Tuy nói hần không có thân phận hiển hách làm hậu thuẫn, nhưng người tên Phương Đồ này là một người luyện võ có thân thể vạm vỡ, được chọn ra từ tất cả tuyển thủ cùng công khanh tử đệ trong dân gian.

Chu Phú nhìn người nam nhân với bắp thịt khổ luyện trước mặt, cùng với chiếc quần đùi và áo ngắn của hần cảm thấy có chút kỳ quái, hơn nữa trên đầu hần còn quấn chiếc khăn dài, cột lên, làm cho đầu trông như càng to hơn.

Mặc dù không nhớ chính xác vị trí, nhưng trước đây Chu Phú đã từng trông thấy ở chợ, chỉ có tộc người ở bên kia biên giới mới có cách ăn mặc như thế này.

Ở trên đài hai người chấp tay hành lễ, dàn hàng xuống dưới vạch thi đấu. Chu Phú đã ít nhiều được nghe qua sự lợi hại của người này, nên cũng không dám xem thường.

Cuộc tổng tuyển chọn đang tiến hành với khí thế hừng hực, mà bên ngoài chiến đài, trong phủ Trường công chúa, Trì Nam nhìn người đang được coi bỏ băng gạc ở toàn thân ra với nét mặt vô cảm.

Về mặt Chu phụ thoắt thoắt, mím môi, giống như người bệnh trước mắt là kẻ đáng ghét nhất kiếp này của hần vậy.

"Ta thật sự không biết tại sao người lại phải cứu loại người như thế này." Chu phụ liếc mắt nhìn Trì Nam đứng bên cạnh.

Tính đến bây giờ, người bệnh này không phải là một người ghê tởm nhất mà hần đã gặp được trong cuộc đời sao. Nhưng có một điều cực kỳ vô lý là ở chỗ, có phải vì hần đã cứu giúp nàng ta, nên đối với tất cả mọi chuyện của nàng ta hần đều phải phụ trách hay không?! Cái giọng ra lệnh của nàng ta với

mẫu thân cay nghiệt, vô cảm kia giống hệt như nhau, còn nói cái gì mà, nếu như dám để lại vết sẹo trên mặt nàng ta, thì hần ra cửa sẽ bị xe đụng chết, ăn com ghen chết, bị nàng ta nguyên rủa cho chết đủ các loại . . . . .

Nghe xem, nghe xem, đây là thái độ của một người bình thường nên có sao? Lão tử cứu ngươi... ngươi chẳng những không cảm kích, lại còn nguyên rủa lão tử độc địa như vậy, hã.

Tri Nam không nói gì, lẳng lặng chờ Chu phụ cứu Liễu Diệp Chi khôi phục lại diện mạo cũ.

Nàng đã từng chịu đựng loại đau khổ này, xem ra tinh thần cũng không phải là cực kỳ sa sút, mà ngược lại, càng lúc càng lớn mật, càng ngày càng thái quá, càng ngày càng gian xảo. . . . .

Loại người như vậy nhất định là đã sống trong môi trường sống tự ti trường kỳ, đối với tất cả những thứ quanh mình đều thấy không đủ thỏa mãn và mang theo tâm lý oán giận, là người càng không có cái gì thì càng muốn tranh giành cái đó, bởi vì sợ người khác nhìn ra sự tự ti của các nàng, cho nên sẽ dùng luôn thái độ đối nghịch cực độ để đối mặt với người khác. Loại người như vậy vô cùng đáng ghét nhưng cũng rất đáng thương.

Rút cuộc toàn bộ chỗ băng gạc trên mặt Liễu Diệp Chi cũng được tháo xuống. Nàng ta chợt bung lấy mặt mình, sau khi sờ soạng mấy cái xong liền gào lên với Chu phụ: "Gương! Còn không mau đi lấy gương cho ta!"

Khỏe miệng Tri Nam ần chứa nụ cười, giống như đã đoán được yêu cầu của Liễu Diệp Chi từ trước, nàng lấy một chiếc gương đã được chuẩn bị sẵn từ phía sau đưa cho nàng ta.

Liễu Diệp Chi đoạt lấy, tức tối lườm Tri Nam một cái, sau đó bực bội soi vào gương.

Tri Nam ngồi xuống chiếc ghế thái sư bên cạnh nàng ta, lấy hai cái chai nhỏ từ trong người ra, lạnh lùng nói: "Đây là thuốc giải cỏ độc(\*), đây là độc tình."

(\*)Cỏ độc: là một thứ tiểu trùng độc làm hại người.

Nói xong, đẩy hai chai đó đến trước mặt Liễu Diệp Chi. Sau cái liếc mắt nhìn chai nhỏ trên bàn trà, người kia giống như vô ý chẳng thèm ngó ngang tới nói: "Ta không cần, cho ta làm gì?"

Tri Nam thấy nàng ta quá đáng, cũng chẳng để ý, ngược lại nét mặt của Chu phụ một bộ ‘muốn chết thì chết’. Thật không thể chịu nổi loại nữ nhân này, hần cầm hòm thuốc ra khỏi phòng.

"Thuốc giải đề cho ngươi không trúng độc lại, độc tình đề ngươi bắt được lòng nam nhân." Tri Nam nói chậm rãi xong, âm thầm quan sát nét mặt của Liễu Diệp Chi.

Quả nhiên, sau khi nghe thấy Tri Nam nói công dụng của hai loại, ánh mắt Liễu Diệp Chi có chút thay đổi. Nàng ta cũng không phải là người xuẩn ngốc, đương nhiên biết Tri Nam sẽ không tốt bụng như vậy, vô duyên vô cớ tặng hai thứ này cho nàng ta.

"Ngươi muốn ta làm gì?"

"Ta không muốn ngươi làm gì cả, mà muốn hỏi ngươi. . . . . Ngươi muốn như thế nào? Với sắc đẹp của ngươi, há lại để bại bởi loại nữ nhân Thế tử phi Lưu Cẩm Vân kia sao? Chẳng qua nàng ta có cỏ, có thuốc, còn ngươi không có, nên lần này mới có thể chịu thiệt thòi lớn như vậy, không phải sao?" Tri Nam rất bình tĩnh, từ từ giải bày, làm cho lòng Liễu Diệp Chi dâng lên một hồi sóng không nhỏ.

Nàng ta đưa tay cầm hai chai kia đặt vào trong lòng bàn tay, đột nhiên hung tợn trừng mắt nhìn Tri Nam, nói: "Vì sao ta phải giúp ngươi đối phó nữ nhân kia?"

Nàng ta là người thông minh, thoáng cái đã nghĩ ra Tri Nam là muốn nàng ta đối phó với Thế tử phi Lưu Cẩm Vân. Cũng không tiện tự mình ra tay nên lúc này mới nghĩ đến việc dùng nàng ta.

Tri Nam nhún nhún vai miễn cho ý kiến, đứng dậy đi đến ngoài cửa phòng nghỉ, giọng nói lạnh lạnh vang lên: "Ai giúp ai còn chưa nói chắc được. Ta cũng không nói muốn ngươi đi, nhưng thuốc ở trên tay ngươi, giết chết nàng ta ngươi chính là Thế tử phi. . "

Giết chết nàng ta, ngươi chính là Thế tử phi.

Những lời này của Tri Nam luôn luôn vang vọng bên tai Liễu Diệp Chi. . . . . Giết chết nàng ta, ta chính là Thế tử phi. . . . .

---

Chu phụ ru rú ở dưới gốc cây, lúc Tri Nam đi qua liền kêu nàng lại.

"Này, nha đầu, rút cuộc ngươi muốn nữ nhân kia làm gì? Với tính cách của loại kia, ngươi cũng không sợ nàng ta sẽ bứt dây động rừng, làm hỏng việc sao?"

Hai tay Tri Nam khép vào trong áo, cười đến chắc chắn: "Công Giác Thế tử là thằng ngu không chịu được, làm khó Lưu Cẩm Vân để cho hần cự tuyệt, Liễu Diệp Chi là tiểu thiếp công tôn cầm, Lưu Cẩm Vân lại đối với nàng ta như vậy, đây là tâm lý gì? Ghen tỵ!" Tri Nam liếc mắt nhìn Chu phụ sau lại nói:

"Muốn đánh bại một nữ nhân, phải để cho nàng ta lộ ra sơ hở, có rất nhiều cách, khiến cho nàng ta đổ kỵ cũng là một cách."

Chu phụ suy nghĩ một lúc, cũng cảm thấy có lý: "Thật không hổ là nữ nhi của phụ thân ngươi, đều một dạng gian xảo!"

Tri Nam bật cười hi hi: "Không phải cái ngươi thích chính là cái gian xảo của người sao?"

Hai má Chu phụ ửng hồng, xi Tri Nam một cái, sau đó giờ trò ho khan mấy cái để cho chính mình không phải xấu hổ: "Bây giờ ngươi cứ thích nói được hơn với ta đi, Lưu Cẩm Vân liền từ phía sau ngươi đi ra đẩy dũa, ta xem ngươi còn cười nổi nữa không."

Nghe Chu phụ nói như vậy, nụ cười trên khóe miệng Tri Nam dần dần âm đạm xuống. Sau khi đem một loạt các sự kiện chấp ghép lại, thân phận độc thủ ẩn nấp phía sau cũng dần dần lộ rõ. Đúng như Chu phụ nói, hiện tại tất cả đều ẩn nấp trong màn sương mù, một khi đến lúc chân chính vạch trần ra rồi, không biết nàng còn có thể cười được nữa hay không.

"Mặc kệ như thế nào, ngươi phản kích cũng được, trả thù cũng được, tóm lại nhất định phải cẩn thận cái thai cho ta!" Chu phụ lạnh lạnh liếc bụng Tri Nam một cái, nhướn mày than thở: "Đây chính là hậu duệ đầu tiên của lão Chu gia ta, ta sẽ không để cho có bất kỳ sai lầm nào xảy ra!"

". . . . ."

Tri Nam cười xoa cái bụng vẫn phẳng lì như trước của mình, cười đến có phần bất đắc dĩ, nàng chua xót nói đùa: "Là bảo ta cẩn thận hậu duệ duy nhất của các ngươi, hay là bảo ta cẩn thận thân thể của chính mình đây?"

Chu phụ bị Tri Nam hỏi như thế, nhìn thấy nụ cười gian xảo trên mặt nàng, không khỏi bủn rủn môi, nói mạnh miệng: "Đương nhiên là cẩn thận hậu duệ duy nhất của chúng ta rồi."

Sau đó ngẩn người một lúc, lại bổ sung: "Nhưng mà, ngươi cũng là người duy nhất trong lòng hần, thân thể mình cũng phải để ý mới được."

Tri Nam chỉ cười không nói gì, lúc đầu quyết tâm không để ý đến nam nhân vĩnh viễn không trưởng thành này.

---

Sau giờ ngo, thông tin về trận đấu trong cuộc tổng tuyển chọn võ tướng đã được truyền đến.

Chu Phú cùng với cao thủ dân gian không giống người Trung Nguyên Phương Đồ kia đã so chiêu hơn trăm hồi, nhưng vẫn không thể phân thắng bại. Cuộc so tài được kéo dài đến buổi chiều tiếp tục.

Từ sau án thư, Tri Nam đưa mắt nhìn người báo tin một lúc, gật đầu một cái, tỏ ý mình đã biết rồi, nhưng trong lòng lại vô cùng ngạc nhiên. Nàng biết thực lực của Chu Phú, trước kia mặc dù trong cuộc tổng tuyển chọn võ tướng thi thoảng cũng có cao thủ trong dân gian dự thi, nhưng loại người bình thường không có bối cảnh, không có thân phận như vậy, nếu không có người đứng sau tận lực bồi dưỡng, thì ngay từ lúc vừa mới bắt đầu cũng sẽ bị các giám khảo công khanh thế gia cự tuyệt ở vòng ngoài rồi. Có thể gắng gượng vào đến vòng chung kết, mà không phải là nhân vật quá lợi hại, điều này ngược lại đã không còn bình thường nữa.

Sau khi người báo tin rời đi, Tri Nam gọi Ảnh vệ bảo vệ trong bóng tối ra, nói phân phó: "Đi điều tra rõ tướng mạo và điểm bất thường của người đối chiến cùng phò mã, rồi quay về tường bẩm." (Tường bẩm bẩm báo rõ ràng)

Ảnh vệ vâng mệnh xong, như một cái bóng rời đi.

Từ sau án thư Tri Nam thông thả bước ra, vẫn lo lắng trùng trùng. Cách ăn mặc của người kia không giống người Trung Nguyên, còn có sức chiến đấu của hần khác hẳn với người bình thường. Tất cả đều rất đáng để nghi ngờ.

Hôm trước, sau khi nàng tán gẫu với Hiếu Nhiễm đã biết được, ở Miêu Cương có một loại cỏ, sau khi cho thâm nhập vào cơ thể của con người, sẽ làm thay đổi toàn bộ xương cốt của người đó, làm tăng sức lực chiến đấu lên gấp mười lần. Ở Cực Bắc Chi Địa Tề quốc, sau đó đã đem loại cỏ này cải tiến sử dụng trên cơ thể chiến mã truyền thống, nhưng mà đối với con người. . . . . Còn chưa từng nghe nói qua.

Đang lúc lo lắng, ma ma quản sự gõ cửa hồi báo: "Công chúa, Liễu cô nương sau khi ăn xong liền rời đi rồi, có cần phái người đi theo không ạ?"

Tri Nam nghe xong, bật ra một tiếng cười lạnh, cuối cùng Liễu Diệp Chi vẫn không chống lại được sự hấp dẫn của ngôi vị Thế tử phi vinh hoa phú quý. Nàng nhàn nhạt phát phát tay: "Không cần. Liễu cô nương tự có chỗ đi của nàng ta."

Trận chiến này, có thể nắm bắt được kỳ tài dùng cỏ Công tôn Thế tử phi hay không, phải xem trận này Liễu Diệp Chi có thể thành công hay không. Nếu thành, thì đúng như nàng nói, vị trí Thế tử phi vinh hoa phú quý sẽ về tay nàng ta; nếu thua. . . . . Như vậy cũng chỉ là một vật hi sinh vì ham muốn quyền lợi mà thôi. . . . .

---

Trên chiến đài, Chu Phú và Phương Đồ đã giằng co nhau gần năm canh giờ, sức lực của Phương Đồ lớn vô cùng, toàn thân tinh lực dồi dào, giống như làm sao cũng không hết được. Chu Phú đã sức cùng lực kiệt, nhưng đối phương lại vẫn như trận đấu mới vừa bắt đầu vậy. Loại sức chiến đấu phi nhân này, cho dù là Chu Phú cũng không chịu nổi. Ở một chiều sau cùng, bởi vì bấp thập hần thật sự đau nhức, không kịp tránh né, liền bị Phương Đồ đánh một chưởng vào giữa ngực và bụng, bay ra khỏi chiến đài, rơi xuống dưới đài.

Theo nội quy trận đấu, người rơi xuống đài thì thua, cho nên trận thứ hai của cuộc tổng tuyển chọn võ tướng Chu Phú thua - thua dưới tay của một cao thủ trong dân gian có tính lực khác hẳn với người bình thường.

Bách Lý Thừa tướng tiến lên đỡ Chu Phú đã sức cùng lực kiệt dậy, ánh mắt tinh sâu quét qua Phurong Đồ đang oai phong hét lớn trên đài, phát ra một cảm giác kỳ quái, nhưng như thế nào cũng không thể nói rõ được.

Ở bên trong nghi ngại một lát, Chu Phú ngồi bên cạnh Bách Lý thừa tướng uống xong hai chén nước, mới cảm thấy thể lực mất đi đã có chút khôi phục lại, nhìn Phurong Đồ với sức chiến đấu không lồ đang nhận đây những lời khen ngợi, Chu Phú nặng nề thở dài một cái, đúng là núi cao còn có núi cao hơn sao?

Lúc cùng người kia đối chiến, Chu Phú luôn cảm thấy mình không giống như đang đánh nhau với con người. Lúc con người ra chiêu, nhất định sẽ tạo nên sơ hở cùng động tác trì trệ, nhưng cái tên Phurong Đồ này, bất luận là lúc nào hắn cũng đều giống như một vật thể không có cảm giác, đánh như thế nào cũng không thể gục ngã. Đối thủ đáng sợ là người không có cảm giác đau, không thể nghỉ ngơi, Phurong Đồ chính là một đối thủ như vậy.

Chu Phú và Bách Lý thừa tướng đi ra khỏi trường đấu, Thừa Tướng vỗ vỗ bả vai Chu Phú an ủi: "Chẳng qua là thua một trận, hai ngày sau sẽ đấu tiếp! Con cháu Bách Lý gia không bao giờ nói từ bỏ!"

Chu Phú liếc nhìn lão nhân tóc đã bạc đầy đầu mà vẫn phải gánh vác tất cả vinh dự của Bách Lý gia, nhất thời cảm thấy lòng nóng ran lên, lại nghe Bách Lý thừa tướng nói: "Đó là lời phụ thân ngươi khi còn sống thường nói . . . . . Chỉ tiếc hắn ra đi sớm, không thể tự nói những lời này cho ngươi nghe."

". . . . . Gia gia." Chu Phú thấy hốc mắt gia gia mình có chút ướt át, không khỏi lộ ra vẻ xúc động, vừa định nói gì đó đã nghe thấy giọng của Bách Lý quản gia truyền đến: "Tướng gia, Tôn thiếu gia, đã xảy ra chuyện rồi."

Nghênh đón Bách Lý thừa tướng và Chu Phú đi đến, Bách Lý quản gia nhìn khắp bốn xung quanh, dùng giọng chỉ có ba người bọn họ nghe được, nói: "Trước đó phủ Trưởng công chúa đã truyền đến thông tin —— công chúa mất tích rồi."

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 75

Editor: Trangthao

Beta: Chuongnhobe

"Ngươi nói cái gì?" Chu Phú từ trên ghế nhảy dựng lên, bắt lấy bả vai gầy yếu của cha mà lắc lắc khoảng chừng mười cái vẫn không dừng lại: "Cha nói nương tử con? Cha...Người sao không sớm nói cho con biết? Cha, không phải cha nói để cha canh chừng bên cạnh nàng sao? Làm sao lại để cho nàng mất tích?"

Chu phụ bất lực bị nhừ từ chất vấn, khóc không ra nước mắt: "Tiểu Phú Quý, ngươi đừng tức ta nữa, lão già cha ngươi sắp bị ngươi tức đến rồi từng chiếc xương rồi."

Bách Lý thừa tướng đi lên phía trước, đưa tay kéo Chu Phú ngồi xuống ghế Thái sư lần nữa.

"Ngươi bình tĩnh một chút. Người đã mất tích, bây giờ ngươi trách móc lão phế vật không còn dùng được này phỏng ích lợi gì?"

Chu phụ vừa nghe, lửa giận 'bùng' lên, chỉ vào Thừa Tướng nói: "Ngươi mắng ai là lão phế vật? Ngươi mới là lão phế vật!"

Trần Thừa Tướng nổi gân xanh, hoàn toàn không nhớ mới vừa rồi chính mình còn khuyên nhủ tôn tử phải bình tĩnh, nói: "Ta nhờ vào! Lão phế vật ngươi, có tin ta đánh ngươi hay không?"

"Tới đây tới đây tới đây! Chu Đại ta cường tráng chỉ cần một cước giẫm cái cũng có thể khiến lão phế vật kia phải vào quan tài." Chu phụ cho tới bây giờ chưa từng sợ ai uy hiếp, huống chi người uy hiếp lão còn là một lão già tuổi đã hơn 70, so với ai khác đều chết sớm hơn, kiểu gì hắn cũng có thể thắng a.

Bách Lý thừa tướng hoàn toàn bị chọc giận, vừa định vén tay áo cùng hắn làm một trận, chỉ nghe Chu Phú vỗ khay trà, cả giận nói: "Các người cảm miệng cho ta! Lúc nào rồi, vẫn còn ở nơi này âm ỹ cãi lộn, hiện tại, cũng không biết nương tử thì mất tích từ lúc nào, mất tích ở nơi đâu. . . . ."

Bách Lý thừa tướng cùng Chu phụ vốn đang huyền não chợt im ngay, hai người sau khi nhìn nhau, cũng cảm thấy hôm nay không phải thời điểm thích hợp để gây gỗ, Chu phụ đi lên trước vỗ vỗ bả vai Chu Phú: "Ngươi hãy yên tâm đi. Nhà đầu kia rất thông minh, lúc quan trọng nhất định có thể tự vệ."



Chu Phú đem gương mặt vùi sâu vào hai bàn tay, vẻ buồn rầu lộ ra không chút giấu diếm, giọng nói rầu rĩ từ trong lòng bàn tay truyền ra: "Coi như thông minh, cũng chống không lại cái loại đó. . . . ."

Khó hình. . . . Hai chữ Chu Phú từ đầu đến cuối không nói ra khỏi miệng, bởi vì như vậy quá tàn khốc, chỉ cần tưởng tượng đến cảnh Trì Nam sẽ phải chịu tổn thương, tim của hắn giống như là bị người dùng gậy nghiền nát, đau tới tận xương.

Không được, không thể cứ ngồi như vậy, hắn muốn cứu người, giờ phút này nương tử nhất định rất sợ hãi, nhất định là ở nơi nào đó đang chờ hắn đến cứu.

Hắn chợt từ ghế Thái sư đứng lên, dọa Bách Lý thừa tướng và Chu phụ giật mình, bọn họ cho là cảm xúc Chu Phú quá mức kích động, nhưng chưa từng nghĩ trong đôi mắt trong suốt đen nhánh của hắn tuôn đầy ý chí chiến đấu, không còn vẻ thất thần như trước nữa.

Đúng rồi, hắn xác định đã nghĩ thông suốt, hiện tại thay vì giận dữ trách cứ người khác, còn không bằng tự mình tỉnh táo lại, dù sao, nha đầu Trì Nam mất tích, người lo lắng nhất chính là hắn, mà có thể dựa vào cũng chỉ có hắn, nếu hắn bởi vì không khống chế được nóng giận mà cứ xoay vòng vòng trong đó, nha đầu Trì Nam sẽ nguy hiểm hơn mấy phần.

Chu Phú từ bên trong phòng đi ra, quần gia của Bách Lý phủ đúng lúc đâm đầu đi tới, Chu Phú cũng không nhiều lời, chỉ lạnh lùng đối với quần gia phân phó một câu: "Chuẩn bị ngựa." Liền vội vàng ra khỏi phủ Thừa Tướng, đi về phía phủ Ngũ công chúa.

Người mà Trì Nam tin nhiệm nhất chính là Ngũ công chúa Hiếu Nhiễm, nếu như nàng đã sớm dự đoán sẽ có một kiếp nạn này, vậy không chừng trước đó đã cùng Ngũ công chúa bàn bạc kế hoạch, chỉ là hắn không biết, trước khi nàng mất tích, nói không chừng từng báo qua đầu mối gì. . . . .

Ôm tâm tình thấp thòm, Chu Phú một đường phóng ngựa chạy như điên, chưa từng thể nghiệm qua cảm giác nôn nóng mà lại không thể nóng nảy, hắn phải tỉnh táo, nương tử còn đang chờ hắn.

---

Trì Nam bình tĩnh ngồi tự nhiên trên ghế ở một gian mật thất u ám, trên mặt cũng không có lộ ra nửa điểm kinh hoàng, tự nhiên giống như là đang ở nhà bạn làm khách vậy.

Có người dâng trà liền uống... đưa điểm tâm tới liền ăn, một chút cũng không ngại.

Cầm một khối bánh ngọt, Trì Nam từ ghế ngồi đứng lên, vừa ăn vừa quan sát bày biện bốn phía.

Chợt một giọng nữ bén nhọn truyền đến: "Trưởng công chúa thật là danh bất hư truyền, ở trong hoàn cảnh này mà vẫn còn có thể rảnh rỗi như thế, bội phục."

Trì Nam dừng nhai điểm tâm trong miệng, chỉ cảm thấy đạo giọng nữ bén nhọn này là từ bốn phương tám hướng mật thất truyền tới, không định được vị trí cụ thể, e là vì muốn cho nàng cảm thấy sợ hãi, khỏe mỗi khẽ mỉm cười, ưu nhã uống một ngụm trà, nuốt bánh ngọt xuống bụng, lúc này mới liếm liếm môi, khẽ cười nói: "Đã tới đây rồi thì phải yên tâm, dù sao ta cũng không có công phu trốn thoát."

Nói xong, lại cầm lấy một miếng bánh dẻo nhỏ khác trong đĩa, gần đây không biết vì sao, khẩu vị mở rộng ra, cảm giác thèm ăn muốn dừng lại mà không được.

Giọng kia sừng sốt của nữ nhân kia vang lên, lúc Trì Nam cho là nàng ta bị mình đá kích thành công bỏ đi, nhưng rồi nữ nhân kia lại lên tiếng: "Trưởng công chúa cũng không muốn biết là ai uy hiếp đưa người tới chỗ này sao?"

Trì Nam ăn một miếng điểm tâm hộp một ngụm nước, ăn hết sức thỏa mãn, tâm tình tự nhiên cũng tốt lên, thuận miệng mà hỏi: "Muốn chứ, nhưng người dám nói cho ta biết không?"

Nàng chính là dùng ‘dám’, mà không phải ‘sẽ’, một câu nói như vậy, cũng đủ để chứng minh Trì Nam biết hiện tại người nói chuyện với nàng chỉ là lâu la, không làm chủ được, vừa là cách đáp lại, vừa ngăn chặn miệng của nàng ta.

Quả nhiên, cho đến khi Trì Nam ăn xong một ít bánh ngọt trên khay, giọng nữ kia cũng không lên tiếng.

Rút khăn từ trong ngực ra xoa xoa tay và miệng, lúc này Trì Nam mới hài lòng ngồi ở trên ghế nghỉ ngơi.

Chợt ánh nền bên trong mật thất khẽ lay động, trên bậc thang cao ngất có một rèm mỏng nhỏ, mơ hồ có thể nhìn thấy bóng người di động phía sau bức rèm, khóe miệng Trì Nam ngậm mỉm cười, biết trưởng quan cao nhất phía sau màn rốt cuộc xuất hiện.

"Trưởng công chúa đối với món ăn nơi này của ta có hài lòng không?" Âm thanh cố ý đè thấp từ sau bức rèm mỏng truyền đến.

Trì Nam nhìn một chút thức ăn còn lại, gặt đầu một cái, nói: "Còn có thể, nếu lần sau hãy làm ngọt hơn một chút, nhất định. . . . Có thể so sánh được với ngự trù rồi."

Sau màn che truyền tới một hồi tiếng cười: "Ngự trù. . . . Thì không dám, nhưng mà chỉ là đầu bếp dân gian bình thường, khó có thể làm được các loại thức ăn ngon lại còn có thể vừa miệng công chúa, thật sự thật là vinh hạnh."

Đối với câu này nhìn như chuyện phiếm khiêm tốn, Trì Nam chỉ cười không nói, không trả lời, dù sao nàng cũng đang mạo hiểm tính mạng của bản thân, cũng không phải vì cùng hấn thảo luận đầu bếp nơi nào nấu ăn ngon hơn.

Thấy Trì Nam mất hứng đối với đề tài ăn này, người màn che sau có vẻ hơi nóng nảy, trầm mặc một lát lại đổi đề tài nói: "Nghe nói Phò mã của Trường công chúa giờ phút này đang tham gia tổng tuyển cử vô khối, nếu hôm nay công chúa trước đi xem thi đấu, đoán chừng chúng ta không thể có cơ hội có thể lợi dụng."

Trì Nam chẳng nói đúng sai, nhún vai một cái, khẽ thở dài một cái, nói: "Đúng vậy a, tất cả đều là ý trời, nửa điểm cũng không do ý người."

"Lần trước lúc Đại phò mã mất tích, sau khi trở về liền hồ hững đối với công chúa, nhưng ta nghe nói, Đại phò mã đã quên hoàn toàn những chuyện với Đại công chúa, tự nhiên công chúa đối với đại phò mã cảm thấy thất vọng, không đi xem thi đấu cũng là bình thường."

Lời nói người sau màn che, rõ ràng nói cho Trì Nam một chuyện: chính là hấn đoán được nếu không được Đại phò mã để ý tới, Trì Nam sẽ không khỏi cảm thấy đau lòng, tất nhiên sẽ không đi xem thi đấu, mới an bài hành động bất cóc lần này.

Thông minh như Trì Nam há lại nghe không ra ý vị lấy le trong lời của hấn, cũng không phản bác, bưng ly trà bên cạnh lên, giờ giờ đối với hấn nói: "Hết nước rồi, thêm nữa một ly thôi."

Hành động lần này của Trì Nam ở người có lòng xem ra, giống như là đang trốn tránh vấn đề, vừa đúng như suy nghĩ của hấn, phát phát tay, lúc này lại nói: "Bên cạnh Trường công chúa có nhiều người tài giỏi như vậy, chắc chắn sẽ biết nơi Phò mã gặp nạn và mắc bệnh như thế nào. . . . . Thất tâm cỡ mặc dù khó giải, nhưng vừa vặn trong tay kẻ bắt tài này có thuốc giải. . . . ."

Trì Nam giương mắt nhìn bóng dáng sau màn che, không nói gì. Đầu khác của mặt thất, một tiểu nha đầu không thấy rõ mặt mũi một mực cung kính dâng lên một ly trà, sau khi uống một hớp, Trì Nam mới nói: "Thiên hạ không ai miễn phí cho ai bữa ăn trưa, đối với việc các hạ nói cho ta thuốc giải, là muốn ta cho người cái gì?"

Giống như đang chờ Trì Nam hỏi ra vấn đề này, bóng dáng sau màn che khẽ động, sau khi điều chỉnh tốt tư thế ngồi trên ghế, cúi đầu nói: "Mấy ngày qua, trong thành xảy ra chuyện, tin rằng công chúa cũng biết."

Trì Nam từ góc độ này nhìn sang, khuôn mặt người nọ sau màn che chìm bóng tối, ánh sáng từ rèm thủy tinh chiếu vào mặt nạ trên mặt rồi phản chiếu ngược lại cùng tôn nhau lên sáng chói, tại mặt thật tối tăm này trong ánh nền chiếu xạ ra một loại ánh sáng âm hàn.

"Biết." Trì Nam đáp.

"Như vậy. . . . . Trường công chúa thân là nhiếp chính, đối với vụ án này cảm thấy thế nào?"

Trì Nam che giấu nụ cười lạnh, nói: "Đơn giản đúng là án cùng nhau phát rồ giết người, cho dù bản thân ta thân phận là nhiếp chính, thì có thể giải quyết sao đây?"

"Công chúa không cần giấu giếm, một chút thủ đoạn có thể lừa gạt được người khác, sao có thể lừa gạt được công chúa đây?"

Trì Nam tiếp tục giả vờ ngốc nghếch: "Trì Nam chỉ là một nữ nhân, nếu mảnh khoe kia có thể giấu giếm được người khác, vậy nhất định cũng có thể giấu giếm được ta. Ta không biết các hạ muốn nói gì, không phải đang thảo luận chuyện thuốc giải sao? Như thế nào đem án giết người không quan trọng nói ra ở đây?"

". . . . ."

Người sau màn che lâm vào trầm mặc, Trì Nam cũng không thúc giục, cũng không phát biểu ý kiến, chỉ là vùi đầu dụng tâm uống trà, hồi lâu sau, người nọ mới lên tiếng lần nữa: "Công chúa nếu không biết dụng ý bốn tôn. . . . . Vậy, từ từ nghĩ đi. Chờ khi nào công chúa nghĩ thông suốt, muốn nói cho ta biết, bốn tôn sẽ trở lại nói chuyện cùng công chúa!"

Nói xong, Trì Nam liền thấy bóng dáng sau màn che đứng lên, lúc xoay người rời đi, lại nói một câu: "Nhưng mà, thời gian giải độc thất tâm cỡ là hai mươi ngày, từ khi phò mã mất tích đến nay, hình như đã được mười lăm mười sáu ngày rồi. . . . . Cáo từ!"

Ánh mắt Trì Nam vẫn theo sát bóng dáng sau màn che, trong lòng tự nhiên có kết luận, chỉ là không ngờ, lại là một người như vậy, âm thầm mai phục bên người thời gian dài như vậy mà nàng không hề phát giác.

Bởi vì cái gì?

Thật chỉ sơ sót sao? Một năm trước, hấn đối với mình nổi lên sát tâm. Mặc dù không chân chính muốn mạng của nàng, nhưng rút cuộc vẫn động thủ, không phải sao?

Người người đều nói mình có trái tim Thất Khiếu Linh Lung, có thể tra ra tất cả chân tướng mọi chuyện, nhưng mà, nếu nói chân tướng thường thường cũng quá tàn khốc, khiến cho tâm người lạnh lẽo. Chân tướng để cho chúng ta biết hiểm ác, chân tướng để cho chúng ta chối bỏ thân tình, chân tướng để cho chúng ta từ từ trầm luân vào vực sâu tăm tối, vĩnh viễn không thể quay đầu.

## Chương 76

Edit: Ha Phuong

Beta: từ đình hương

Chu Phú vừa chạy tới phủ ngũ công chúa, còn chưa kịp lên tiếng thì người gác cổng đã ra đón vào, nói là sáng sớm ngũ công chúa đã phân phó nếu đại phò mã đến thì không cần thông truyền, cứ trực tiếp dẫn vào là được.

Nếu ngũ công chúa đã phân phó như vậy, có lẽ chuyện nương tử mất tích cũng không đến nỗi tệ như hần nghĩ, ít nhất, nàng đã đoán được, mà nếu đã đoán được thì với mưu lược của nương tử chắc chắn đã an bài sớm một bước.

Ngũ phò mã khoanh tay đứng ở sảnh trước, sau khi thấy Chu Phú liền lập tức đến nghênh đón rồi vội vàng nói: "Cuối cùng huynh cũng tới, chuyện này quan trọng nên ta không thể không cho người đi mời huynh đến."

Chu Phú vỗ vỗ vai hần, sốt ruột hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chuyện nương tử ta mất tích, các người có biết chút manh mối nào không? Là ai làm?"

Ngũ công chúa từ trong nhà đi ra nghe Chu Phú hỏi vậy bèn trả lời: "Huynh đừng gấp gáp, ta đã hạ xuống theo dấu vết cổ trên người Trì Nam, chỉ cần dựa vào mẫu cổ thì cho dù từ ấy ở chỗ nào đều có thể tìm được."

Nói xong, ngũ công chúa giao một nửa ống trúc cho Chu Phú rồi giải thích: "Đây là mẫu cổ, trên người Trì Nam là tử cổ, nếu như tử cổ bị thương hoặc gặp chuyện không may thì mẫu cổ bên này cũng sẽ có phản ứng, xem xét tình huống của mẫu cổ hôm nay thì Trì Nam vẫn bình an vô sự, huynh cũng không cần căng thẳng quá."

Chu Phú xoay qua xoay lại ống trúc trong tay nghiền cứu một chút, mặc dù không hiểu lắm nhưng hần tin tưởng lời ngũ công chúa nói nhất định là thật, vì vậy lại hỏi: "Nếu đã biết được tình cảnh của Trì Nam, vậy vì sao chúng ta không đi cứu nàng? Muội nói cho ta biết làm thế nào mới khiến mẫu cổ dẫn đường, ta sẽ đi!"

Chu Phú sốt ruột trong lòng, mặc dù tạm thời đã xác định được an nguy của nương tử, nhưng dù sao hần cũng không thể chờ như vậy, lúc này nương tử còn bình an nhưng tiếp theo sẽ thế nào? Một khắc sau sẽ xảy ra chuyện gì bọn họ làm sao biết được? Làm sao có thể bảo đảm nương tử vẫn bình vô sự đây?

Ngũ phò mã Chu Phú ngồi xuống ghế, ngũ công chúa chờ hần bình tĩnh lại mới tiếp tục nói: "Huynh hãy yên tâm đi, người kia. . . . . Cũng sẽ không tổn thương Trì Nam"

Chu Phú cả kinh nói: "Người kia? Các người biết ai bắt Trì Nam đi sao?"

Ngũ công chúa và ngũ phò mã liếc nhau một cái sau đó ngũ công chúa mới giải thích: "Có lẽ Trì Nam đã đoán được. Nhưng còn chưa xác định, bây giờ việc cấp bách chúng ta phải làm chính là. . . . ."

Chu Phú cẩn thận lắng nghe ngũ công chúa dặn dò, sau thời gian một nén nhang, ngũ phò mã và Chu Phú cùng nhau đi ra, sau đó hai người tách ra một người đi hướng đông, một người đi tây, chia đường mà đi.

-----

Trì Nam ngồi ở dưới bóng cây liễu, trên bàn đá để mấy thứ bánh ngọt và trái cây tươi, trước mặt là hồ nước, tuy đã qua mùa hạ nhưng nước hồ xanh biếc, trên chiếc lan can hình vòm vẽ những bức tranh rất hoàn mỹ, nhìn đến vui tai vui mắt.

Uống một hớp sữa dê ấm áp, lại ăn một khối bánh mát lạnh ngọt mà không ngấy, Trì Nam chỉ cảm thấy cuộc sống sau khi bị bắt cóc thậm chí còn có điểm tốt hơn khi nàng còn ở trong phủ công chúa.

Trên con đường mòn trái đầy lá truyền tới một loạt tiếng bước chân, Trì Nam biết nhưng cũng không quay đầu lại, chỉ chốc lát sau, một người đi đến từ bên kia đầu đường, người đó ngồi xuống bàn phía đối diện nàng.

Trì Nam chỉ giương mắt nhìn hần một chút, người nọ một thân bạch y, trên mặt mang mặt nạ, thân hình không cao, có chút gầy yếu, cằm nhọn và đôi môi mỏng nhìn là biết còn trẻ tuổi.

Trì Nam đẩy mút hoa quả trên bàn tới trước mặt của hần, nói nhỏ: "Mùi vị mút hoa quả không tệ, ném thử một chút xem"

Người nọ liếc nhìn mứt hoa quả trên bàn, lại nhìn vào mắt Trì Nam, do dự một chút cuối cùng cũng đưa tay cầm một miếng bỏ vào trong miệng.

"Mùi vị không tệ, nhưng trước sau vẫn kém một người làm." Sau khi người nọ ném thử liền nói với Trì Nam một câu như vậy.

Trì Nam giật mình xoay lưng lại phía hắn, dựa lưng vào mép bàn đá, ánh mắt nhìn về nước hồ xanh biếc, thân nhiên nói: "Trên đời này có một số việc, có vài người đều không thể do bản thân mình định đoạt. . . Cho dù là Hoàng đế, có lúc cũng không thể khống chế tất cả."

". . . ." Nghe Trì Nam nói như vậy, người nọ im lặng một lát sau mới nói: "Nhưng nếu không có cách gì khống chế người hoặc chuyện, vậy người làm Hoàng đế sao có thể an tâm đây?"

Trì Nam quay đầu lại nhìn hắn một cái, trên mặt nàng dâng lên nụ cười dịu dàng: "Sao không thử đặt niềm tin. . . . Không an lòng đối với người hay đối với chuyện, đều không chịu tự tin biểu hiện ra, từ khi ra đời đến cuối cùng, người sống trên đời không thể nào chỉ có một mình trôi qua."

"Một người không có nhớ thương, không có bận tâm thì có gì không tốt?" Người nọ đứng lên, đứng ở dưới tàng cây liễu, giang rộng hai tay, lại nói: "Thấy tất cả mọi người thần phục ở dưới chân mình, không người nào dám mạo phạm mình, đó mới là cách khiến người ta an tâm nhất."

Trì Nam thở dài: "Nói như vậy, người sẽ phải thời thời khắc khắc sống trong sự đề phòng người khác, mỗi ngày trôi qua đều lo lắng sẽ bị người ta ám sát hay không, sẽ có có người mưu phản hay không, hay là sẽ có người sinh lòng bất chính đối với người. . . ."

"Nhưng tất cả bọn chúng đều sợ ta."

"Chính vì sợ người nên cũng sẽ không trung thành với người. Đợi đến khi đã chịu đủ nỗi sợ hãi, hắn sẽ nghĩ cách nào để hạ bệ người, để cho người khác cũng phải sợ hắn!"

". . . ." Người nọ im lặng.

Trì Nam xoay người lại, đối mặt với nam nhân mang mặt nạ đứng ở dưới cây liễu, khẽ cười nói: "Ngồi xuống đây, để ta kể cho người nghe một câu chuyện xưa."

Người nọ giật mình sững sờ, hắn không ngờ tới Trì Nam sẽ dùng thái độ nghiêm chỉnh như vậy để nói chuyện với mình, liền do dự ngồi xuống đối diện Trì Nam, Trì Nam thấy hắn ngồi xuống, liền tự mình châm một ly trà nóng thay hắn, đưa đến trước mặt, sau đó bắt đầu kể lại câu ‘chuyện xưa’ của mình.

"Ta là trưởng nữ trong nhà, là Trưởng công chúa của một nước, lúc mẫu phi vừa sinh hạ ta xong thì rời bỏ trần thế, sự yêu thương của phụ hoàng dành cho ta quả thật vượt qua tất cả những nữ nhi khác, không biết có phải là ý trời hay không, sau khi phụ hoàng sinh ra ta, liên tục năm người con sau tất cả đều là nữ nhi!" Trì Nam chuyển ánh mắt thanh minh sang người đối diện: "Cho đến một năm kia, Lư phi nghiệp chương nặng nề có con, ngay dưới tình huống tất cả mọi người đều không mong đợi, không coi trọng đã hạ sinh một đứa con trai. Hắn chính là hoàng tử đầu tiên của Tiều Quốc chúng ta, nhưng mẫu phi hắn đã từng hại chết rất nhiều cung tần khác nên tiên hoàng không muốn giữ bà ta lại."

Sau khi uống một hớp nước, Trì Nam tiếp tục nói: "Bởi vì đệ đệ mất đi sự quan tâm của mẫu phi nên từ nhỏ ta đặc biệt cưng chiều hắn, dạy hắn viết chữ, dạy hắn đọc sách, có đồ tốt cũng đều để dành cho hắn, về sau khi phụ hoàng qua đời, hắn trở thành Hoàng đế. . . . Vốn ta cho rằng tất cả đều sẽ không thay đổi, đệ đệ vĩnh viễn vẫn sẽ là đệ đệ. . . ."

". . . ." Người nọ nghe Trì Nam nói tới chỗ này thì không nói gì, qua hồi lâu mới nói: "Chuyện xưa của Trưởng công chúa hình như vẫn chưa có kết xong. Thế nào, sau khi lệnh đệ lên ngôi, tất cả đều đã thay đổi sao?"

Trì Nam mỉm cười gật đầu: "Thay đổi! Hắn đã không còn thích tỷ tỷ giống khi còn bé vậy."

"Vậy Trưởng công chúa có từng nghĩ tới một điều, vì sao hắn lại thay đổi hay không?" Bàn tay người nọ đặt lên bàn đá khẽ nắm thành quyền.

Trì Nam lắc đầu: "Ta cũng không biết vì sao hắn lại thay đổi."

"Bởi vì hắn sợ!" Môi mông của người nọ nhếch lên, tròng mắt đen sau mặt nạ toát lên vẻ lo lắng: "Trưởng công chúa là nữ nhi tiên hoàng yêu thích nhất, thậm chí sau khi ông ấy chết, tất cả quyền lực đều cho người nhiếp chính, mặc dù ngôi vị hoàng đế là của lệnh đệ, nhưng đối với lệnh đệ mà nói, tất cả mọi chuyện căn bản đều bị khống chế trong tay người, cho nên hắn sợ!"

". . . ." Trì Nam thanh nhã trầm tĩnh ngồi dưới tàng cây liễu thỉnh thoảng có chút con gió nhẹ thổi qua, ánh mắt như mặt nước dịu dàng, giống như người đối diện nàng không phải là kẻ bất cóc, uy hiếp nàng mà như là một người bằng hữu đã lâu không gặp mặt.

"Lệnh đệ không có mẫu phi, sau lưng cũng không có thị tộc ủng hộ, có chăng cũng chỉ là được chút sủng ái của trưởng tỷ. Bất quá, sự sủng ái của người quân chế này thì có thể duy trì được bao lâu? Nếu hắn tiếp tục đàn áp ngu ngốc như vậy, đợi đến một lúc nào đó trưởng tỷ thu hồi sự sủng ái đối với hắn, vậy hắn còn dư lại cái gì? Đế vương không có lấy một người ủng hộ, thật là đáng buồn, kết quả không phải nhất định sẽ rất thảm hay sao?"

". . . ." Trì Nam nhìn bộ dáng hắn có chút kích động, thở dài hỏi: "Vậy nếu như người là đệ đệ ta, người sẽ làm như thế nào?"

Vấn đề vừa đặt ra, đầu tiên người nọ ngậm miệng không muốn trả lời, nhưng sau một lúc suy nghĩ, ánh mắt có chút lóe lên nói: "Nếu ta là lệnh đệ của người, ta sẽ diệt trừ tất cả chương ngại trước mặt. Không có ủng hộ thì ta sẽ đi tìm sự ủng hộ, ta sẽ khiến bọn họ ngoại trừ ủng hộ ta thì không còn sự lựa chọn nào khác!"

"Trên đời này thứ khó không chế nhất chính lòng người, làm sao người có thể khiến một người không hề ủng hộ, không hề tôn sùng, kính trọng người đều quy hàng dưới trướng của người trong một đêm?"

Trên gương mặt gầy gò nhợt nhạt của người nọ lộ ra nụ cười tàn khốc: "Có rất nhiều phương pháp để không chế một người, nhìn người đi, không hung ác ngoan độc hạ quyết tâm, rốt cuộc không xuống tay được!"

". . . . ."

Lần này nói chuyện đến đây là kết thúc, sau khi người nọ nói câu đó xong liền chột đứng lên, phẩy tay áo bỏ đi, chỉ còn lưu lại một mình Trì Nam ngồi dưới tàng cây liễu mặc cho con gió nhẹ lướt qua mặt mà thương thức mặt hồ xanh biếc trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 77

Edit: Ha Phuong

Beta: từ đình hương

Liên tiếp mấy ngày, Chu Phú cùng với tam phò mã, ngũ phò mã, lục phò mã ngấm ngầm điều tra thông qua các vị đại thần trong kinh, tìm hiểu ngọn nguồn, hầu như không ngừng vô ngựa, ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng không có.

Theo tin tức mà nương tử hẩn lưu lại, trong kinh không biết đã có bao nhiêu vị đại nhân hoặc người nhà của bọn họ trúng phải cổ độc, không thể không bị người khác quản chế làm ra chuyện phản triều đình, gây bất lợi cho giang sơn xã tắc.

". . . . . Huynh nói xem đồ vật này thật sự hữu dụng sao?" Tam phò mã tìm được một bình nhỏ từ bên hông Chu Phú, vừa dắt ngựa vừa hỏi nhỏ.

Chu Phú gạt mồ hôi trên trán, nói: "Chắc cũng không sai đâu. Cha ta cũng đã từng giải cổ độc nhiều lần, đối với mấy thứ này rõ như lòng bàn tay, chỉ cần có thuốc giải tương ứng thì không thành vấn đề."

Tam phò mã dẫu môi, đáng vẻ rõ ràng khinh thường nói: "Thôi đi, lại dám gạt chúng ta lâu như vậy, đã có kế hoạch lại không nói cho chúng ta biết, thật không xem chúng ta là huynh đệ!"

Lục phò mã bên cạnh cũng oán trách: "Đúng vậy, hại lúc trước chúng ta lo lắng cho huynh như vậy, không ngờ tất cả đều là tự mình đa tình."

Ngũ phò mã đi ở một bên chỉ cười không nói nhìn Chu Phú bị vây công.

Chỉ thấy tam phò mã nổi lên tính tình ngang ngược, một tay lấy cái bình nhỏ khỏi tay Chu Phú, giống hệt một đứa trẻ giận dỗi nói: "Suy nghĩ một chút đã cảm thấy tức giận! Tại sao không nói chân tướng cho chúng ta, bây giờ cần đến chúng ta thì chúng ta sẽ phải lập tức tới giúp huynh đúng không?"

Chu Phú gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, liên tiếp cười nói: "Vâng vâng vâng, là ta không đúng. Nhưng chuyện này càng ít người biết càng tốt, ta biết rõ các người đều là vì quan tâm ta, chờ chuyện này xong xuôi ta nhất định sẽ bày tiệc rượu tạ tội!"

Tam phò mã và lục phò mã liếc mắt nhìn nhau, lục phò mã nghe Chu Phú nói vậy thì phì cười, chỉ còn lại tam phò mã vẫn phồng mặt lên tức giận, sau đó xoay qua xoay lại nhìn mấy người kia, cảm thấy mình mình tức cũng không nổi nữa, dứt khoát quăng cho Chu Phú ánh mắt xem thường, bĩu môi nói: "Được, đến lúc đó ta muốn phạt rượu người thì không được từ chối đâu đấy!"

Chu Phú gật đầu liên tục: "Tuyệt không từ chối! Coi như say chết ta cũng chịu Uống....uồ...ng!"

Mấy nam tử có vóc người khá cao, diện mạo tuấn nhã cùng nhau đi trên đường cái vốn chính là một chuyện khiến người khác chú ý, huống chi y phục của bọn họ lại rất lộng lẫy, tuy không có gã sai vặt nào đi theo sau lưng nhưng nhìn rất có khí thế, bách tính bình thường căn bản không dám đến gần chiêm ngưỡng.

"Tốt lắm, buổi sáng đi mười hai nhà, buổi chiều. . . . . Bắt đầu từ phủ An Định hầu đi." Ngũ phò mã nhìn qua danh sách, sau khi hoạch định đơn giản một chút bèn quyết định.

Lục phò mã lại lo lắng: "Phủ An Định hầu. . . . . Có lẽ chuyện đàm phán sẽ không được thuận lợi."

Chu Phú ngạc nhiên hỏi: "Vì sao?"

Ngũ phò mã suy nghĩ, sau khi trao đổi ánh mắt với Lục phò mã hần mới giải thích: "Bởi vì An Định hầu đối đầu với Bách Lý thừa tướng! Chỉ cần là chuyện có lợi cho Bách Lý gia, hần sẽ không dễ dàng đi làm."

Tam phò mã ở bên cạnh cũng phụ họa: "Ừm, ta thấy hần cũng không giống như là người tốt."

Lục phò mã bổ sung: "Các người có còn nhớ rõ trong dạ yến hoa sen lần trước, có người đã lợi dụng ân oán giữa phủ An Định hầu và phủ Bách Lý mà hãm hại từ bên trong, một hòn đá hạ hai con chim, khi đó, mặc kệ là là An Định hầu đắc tội hay là Bách Lý gia đắc tội, đối với hần mà nói cũng trăm lợi không hại."

". . . . ."

Mọi người vừa đi vừa tán gẫu đến phủ An Định hầu, vừa mới nói ra ý định với An Định hầu liền bị hần cự tuyệt: "Dù là tiên đan diệu dược, phủ An Định hầu ta cũng sẽ không thu nạp gì đó của Bách Lý gia đâu, đi đi, tất cả các người đều đi hết cho ta!"

Nói xong liền đứng dậy muốn đuổi bốn người bọn Chu Phú đi, bên trong lại truyền đến một giọng nam trong trẻo, là An Dung, người trước đây từng mật tích cùng Chu Phú, chỉ thấy hần chống gậy khập khễnh đi ra từ bên trong, mở lời nói: "Chư vị chậm đã! Thuốc, chúng ta nhận. Quả thật đúng như Trương công chúa đoán, người nọ. . . . Đã xuống tay với Hầu phủ chúng ta, không đối gạt các người, thân thể ta và cha ta đều đã trúng cổ độc, nếu không có thuốc giải, đến lúc đó chúng ta cũng chỉ có thể đứng về phe đối phương. . . . . Bất kể thế nào, đều không phải do phụ tử chúng ta mong muốn."

Lời nói thành khẩn này vừa dứt, Chu Phú liền tiến lên vỗ vỗ bờ vai của hần, nhìn đôi chân của hần vẫn chưa khỏi hẳn, thân thiết hỏi: "Thương thể của người như thế nào rồi?"

Nhiều ngày không thấy, sắc mặt An Dung tiêu tụy đi không ít, đã không còn tư thái tự nhiên lỗi lạc ngày trước nữa, hần buồn bã cười một tiếng, nói: "Ngoại trừ đôi chân bị đánh gãy, còn lại đều hoàn hảo."

". . . . ."

Lời An Dung vừa thốt ra, mấy vị phò mã cũng thốn thức không dứt, phải biết, gân chân bị đứt đối với một người tập võ mà nói thì coi như là phế toàn bộ của hần, là cả đời đều không thể bù đắp được sự tổn thương.

Sau khi đi ra từ phủ An Định hầu, tâm tình Chu Phú có chút nặng nề, mặc dù thời gian quen biết An Dung không phải là lâu nhưng cũng không đành lòng nhìn hần rơi vào kết quả như vậy.

"Aizz, quan viên trong kinh thành nói ít cũng có hơn ngàn, phải đi tới từng nhà thì đi tới khi nào mới xong?" Tam phò mã lấy túi nước từ trên lưng ngựa xuống, uống một hớp, lời nói thốt lên mang theo mùi hương hoa nhài nồng đậm.

Lục phò mã không khỏi tò mò: "Mùi vị gì vậy? Huynh vừa uống cái gì?"

Tam phò mã dương dương hã hê cười cười: "Đệ hỏi cái này à? Đây chính là do nương tử ta. . . . . Tự mình ngâm trà hoa nhài cho ta, có thể hạ nhiệt giải khát, trong thiên hạ chỉ có một!"

Đối với sự đắc chí của hần, lục phò mã và ngũ phò mã tỏ vẻ khinh thường, không phải chỉ là trà hoa nhài thôi sao? Có cần phải ra vẻ giống như đang uống Quỳnh Tương Ngọc Dịch vậy không? Ngày mai mình cũng phải kêu nương tử làm cho một bình!

"Kẻ đứng sau chuyện này thật sự quá bỉ ổi, lại nghĩ đến dùng cổ độc khống chế quan viên lớn nhỏ trong kinh. . . . . Làm như vậy, chính là kẻ đó có ý định mưu triều soạn vị."

Mặc kệ ánh mặt trời gay gắt trên đầu họ vẫn đi thêm mấy phủ nữa, chợt trong phủ ngũ công chúa lại phái người đuổi theo truyền lời cho bọn họ hóa tốc trở về phủ.

Mấy vị phò mã không biết có chuyện gì xảy ra, nhưng biết ngũ công chúa tuyệt đối không thể nào vô duyên vô cớ đột ngột cho gọi người trở về, vì vậy rối rít lên ngựa, quất roi chạy một mạch tới phủ ngũ công chúa.

Vừa vào cửa đã thấy tam công chúa, tứ công chúa và ngũ công chúa ngồi ở trong, ngũ công chúa vừa thấy bọn họ liền tiến lên đón, vui vẻ ra mặt nói: "Tin tức tốt, đã bắt được người hạ độc, xem ra sau này mọi người không cần phải hồi hã ngược xuôi rồi."

Chu Phú kinh hãi: "Có thật không? Bắt được rồi? Là ai?"

Tam công chúa tiến lên trước, ôm lấy bả vai của tam phò mã, cực kỳ kiều diễm nói: "Các người đoán xem"

Trong mấy phò mã, chỉ có ngũ phò mã là biết rõ chân tướng, vì vậy hần im lặng không nói, tự động trở lại ngồi xuống bên cạnh ngũ công chúa, Chu Phú và lục phò mã hai mắt nhìn nhau, rối rít lắc đầu.

Ngũ công chúa không nghịch ngợm như tam công chúa, để cho bọn họ ngồi xuống nghỉ ngơi một chút sau đó phân phó hạ nhân dâng trà lên, rồi mới lên tiếng: "Là Công Tôn Thế tử phi, Lưu Cẩm Vân."

Tam phò mã lập tức nhảy dựng lên gào to: "Là nàng? Sao lại là nàng ta?"

Trong ấn tượng của bọn họ, Công Tôn Thế tử phi cũng không phải một người hay lên giọng, trừ bỏ hay đổ kị, mọi thứ khác cũng đều bình thường, thế nào giờ lại bùng nổ ra tin tức chấn kinh như vậy? diển\_đàn-lê-quý\_đôn

"Không làm chứ?" Nói cho cùng, hắn vẫn không thể tin được.

Ngũ công chúa gật đầu chứng thực: "Không sai! Chính là nàng ta! Các người biết vì sao nàng lại bị lộ ra sơ hở không? Chuyện này công thần là ai, các người lại càng không đoán nổi đâu."

"Được rồi được rồi, đừng thừa nước đục thả câu nữa." Sau khi ngũ phò mã uống một ngụm trà bèn nói với ngũ công chúa, hắn thấy đầu bọn họ đều muốn duỗi thẳng ra rồi, nàng lại còn có ý định thừa nước đục thả câu ở chỗ này, thật là nghịch ngợm!

Ngũ công chúa khẽ mỉm cười nhìn Chu Phú, nói: "Công thần đó là. . . . . Biểu muội của đại phò mã! Liễu Diệp Chi, Liễu cô nương!"

Chu Phú rất khiếp sợ: "Thế nào lại là muội ấy?"

"Chính là nàng ta! Lúc trước Trì Nam cứu nàng ta ra từ trong phủ Thế tử, để phụ thân phò mã trị thương cho nàng, rồi lại thả nàng về lại phủ Thế tử, thu thập nữ nhân ác độc Lưu Cẩm Vân." Ngũ công chúa nói tới đây không khỏi dùng khăn tay ấn lên môi, nói: "Dĩ nhiên, biểu muội của đại phò mã cũng không phải người hiền lành lắm."

Tính tình biểu muội Diệp Chi, Chu Phú cũng biết đôi chút nên khi ngũ công chúa nói như vậy, hắn nói không cảm thấy có bao nhiêu ngạc nhiên lắm, chỉ là tràn ngập tò mò với quá trình xảy ra: "Rốt cuộc muội ấy đã dùng cách gì để đối phó với Thế tử phi?"

Tam công chúa nói: "Kỳ diệu chính là ở chỗ này, nàng không hề làm gì đối với Thế tử phi cả!" Thấy mọi người quăng cho nàng ánh mắt giận dữ, lập tức lại bổ sung: "Nàng làm Công Tôn Thế tử phi..."

"Làm cái gì?"

Bả vai tam phò mã co rụt lại, tam công chúa đang tựa trên bả vai hắn thiếu chút nữa ngã nhào, nàng tức giận dậm chân, tam phò mã lại làm như không thấy, tự nhiên cầm lên một chén nước trà, kén chọn uống, nhìn tam công chúa rồi chỉ chỉ túi nước treo giữa eo, vừa chỉ chỉ nước trà, mập mờ lác đác một cái. . . . . Lúc này tam công chúa mới vui vẻ ra mặt, xấu hổ xì hắt một cái.

"Sau khi Liễu Diệp Chi trở lại vương phủ liền lập lại chiêu cũ, hạ ‘Năm ngày mê tình’ lên người Thế tử nên cho tới bây giờ Thế tử vẫn còn mềm đui ở trên giường, không thể đi đến phòng của Thế tử phi."

Lục phò mã vẫn cau mày không hiểu: "Ta vẫn không hiểu."

Lục công chúa ở bên cạnh đính đạc giải thích: "Ai nha, chính là lợi dụng Thế tử để đả kích Thế tử phi Lưu Cẩm Vân, khiến nàng ta không nhịn được ra tay với Liễu Diệp Chi, nhưng lúc trước Trì Nam đã cho Liễu Diệp Chi thuốc giải, cho nên, Thế tử phi hết cách với nàng ta, chỉ có thể trở mặt nhìn trượng phu mình sùng ái nữ nhân khác vài ngày liên tiếp, nhất thời dưới sự tức giận nàng ta liền rối loạn, thời điểm đi mất thất nghiên cứu chế tạo loại cổ độc mới để đối phó Liễu Diệp Chi thì bị Ngọc Khanh và Ảnh Vệ đang liên tục giám thị nàng ta bắt được tại chỗ, nghe nói trong mật thất, ít nhất phải nuôi tới năm vạc cổ trùng lớn, ghê tởm muốn chết."

". . . . ."

Sự tình cứ phát triển như vậy, tất cả mọi người ở đây đều không nghĩ tới chuyện lại xảy ra như vậy, mấy vị phò mã nhìn nương tử nhà mình, trong lòng đủ các loại âu sầu, nữ nhân xác thực không dễ chọc, nhất là nữ nhân hay ghen tỵ!

"Chuyện này là do Lưu Cẩm Vân chủ mưu sao?" Tam phò mã hỏi.

Ngũ công chúa lắc đầu: "Dĩ nhiên không phải."

"Vậy. . . . ." Chu Phú muốn hỏi thêm lại bị tiếng thông truyền bên ngoài phòng vang lên cắt đứt.

Là người gác cổng phủ ngũ công chúa báo lại: "Theo nội ứng hồi báo, phủ nhị công chúa có hành động rồi. Sau giữa trưa nhị công chúa liền dẫn hai trăm tên phủ vệ đi đến phụ cận ngoại ô phía tây núi Vân Đỉnh."

Nói tới núi Vân Đỉnh Chu Phú mới nhớ, nơi đó chính là nơi nhị công chúa đã từng phát hiện ra hắn.

Ngũ công chúa đi tới bên cạnh Chu Phú, trầm giọng nói: "Thanh Dao cũng là người của bên kia, lúc này không biết vì sao tỷ ấy lại chạy tới núi Vân Đỉnh."

Chu Phú có chút lo lắng: "Có thể. . . . . Bắt lợi đối với Trì Nam hay không?"

Mấy vị công chúa hai mắt nhìn nhau, nếu là Thanh Dao. . . . . Tỷ ấy có thể gây bất lợi cho Trì Nam hay không. . . . . Cho dù người đứng sau màn sẽ không hẳn đối với Trì Nam như vậy, nhưng là tỷ ấy. . . . .

Không thể ngồi không chờ đợi được nữa, Chu Phú đứng lên cất giọng nói: "Ta sẽ dẫn người đi theo, không thể để cho nàng ta có cơ hội tổn thương Trì Nam."

Ngũ công chúa cũng gật đầu tán thành: "Cần ta phải thêm người đi theo huynh không?"

Chu Phú lắc đầu: "Không cần, trong phủ Thừa Tướng và phủ Trưởng công chúa đều có người, người trong phủ muội thì dùng để trấn thủ."

Nói xong liền vung áo rời đi, lưu lại bóng lưng oai hùng bất phàm, Tam phò mã đang uống trà, nhìn theo bóng lưng Chu Phú, lắp bắp nói: "Các người có cảm thấy rằng phong cách đại phò mã . . . . . Thay đổi rồi không?"

Hóa ra là từ người phúc hậu thật thà dần dần biến chuyển thành một vị hiệp khách. . . . . Biến hóa rất kỳ diệu, không chỉ là vẻ bề ngoài mà là từ trong ra ngoài, giống như cả người bị thay đổi linh hồn vậy.

Mọi người nhìn nhau, ánh mắt giống như đều đang cười hắc: "Tối hôm nay người mới phát hiện ra à?"

-----

Vừa lên đến núi Vân Đình, quân đội của nhị công chúa lập tức dàn trận, đưa Trì Nam đến đỉnh núi cao nhất.

Trì Nam bị trói chặt hai tay, nàng bắt đắ dĩ nhìn người muội muội này.

"Người đối với ta như vậy thì sẽ có được ích lợi gì?" Trì Nam vừa thương thức những áng mây nơi chân trời, vừa giống như vô tình hỏi.

Nhị công chúa cầm sợi roi màu đen trong tay, vẻ mặt hung ác dữ tợn, đập đập sợi roi đen trong lòng bàn tay, lạnh nhạt nói: "Không có lợi thì không thể đối với người như vậy sao?"

Dù sao hôm nay nàng ta cũng đã dốc toàn lực, cũng chẳng còn bận tâm cái gì nữa.

Kể từ khi biết Trì Nam bị bắt cóc, nàng ta không lúc nào không hi vọng nghe được tin tức nàng bị giết hại, nhưng đợi mấy ngày, đợi đến khi nghe được tin tức ‘hắn’ muốn buông tha Trì Nam, điều này khiến nàng ta không thể ngồi yên được nữa.

Oán hận hai mươi mấy năm, muốn nàng phát tiết như thế nào?

Áp bức hai mươi mấy năm, muốn nàng quên đi như thế nào?

Không được, dù phải cãi lại mệnh lệnh ‘hắn’, nàng cũng không thể mặc cho Trì Nam bình an trở về, nàng muốn ngăn cản tất cả đấy.

Trì Nam nhìn vẻ mặt nàng ta tràn đầy oán giận, cười nói: "Vậy cũng không phải. Chỉ muốn biết vì sao!"

Nàng cười, không hoàn toàn là cười Thanh Dao, mà cũng đang cười chính mình, không ngờ trong mối quan hệ máu mủ ruột thịt này lại có nhiều người bất mãn với nàng như vậy, ‘hắn’ là một, Thanh Dao là hai, trong bảy huynh đệ tỷ muội, hai người này lại nổi lên sát tâm đối với nàng, nàng làm trưởng tỷ cũng thực thất bại.

"Tại sao ư?" Giọng nói Thanh Dao nghe có chút bén nhọn: "Được, ta sẽ nói cho người biết nguyên nhân!"

"Bởi vì, người cướp đi tất cả tình yêu của phụ hoàng! Người cướp đi ánh hào quang vốn nên thuộc về ta! Người cướp đi quyền lợi vốn nên thuộc về ta! Người cướp đi tất cả mọi thứ ta muốn, bao gồm. . . . . Chu Phú! Sự tồn tại của người đối với ta mà nói chính là một chướng ngại, cho nên ta phải diệt trừ chướng ngại." Nhị công chúa Thanh Dao đứng bên bờ đá nhìn Trì Nam rồi vung lên một roi, không phải đánh vào trên người của nàng, mà là đánh vào tảng đá bên cạnh nàng, một tiếng đùng vang dội, đá vụn ào ào rơi xuống núi.

Trì Nam không vì uy hiếp mà lay chuyển, cười nhạt một tiếng: "Vậy có phải ta cũng có thể hận người không? Hận bởi vì người tồn tại, mới khiến ta lâm vào hiểm cảnh hôm nay, bởi vì người là muội muội ta, cho nên ta phải chịu sự căm hận của người hay sao? Người ở đây oán trách ta cướp đi tất cả mọi thứ của người, vậy sao người không nhìn lại bản thân mình đi, người có tư cách gì để yêu cầu có được toàn bộ? Từ nhỏ đến lớn người trừ ghen tỵ, còn biết cái gì?"

Nếu việc đã đến nước này, Trì Nam cũng không có ý định giữ lại chút mặt mũi nào cho người muội muội này nữa: "Người cái gì cũng không biết! Khanh Điệp điêu ngoa, nhưng muội ấy có thể tự mình mở ra con đường buôn bán; tài đức vẹn toàn; Hiếu Nhiễm thông tuệ khéo léo, hiểu biết uyên bác; An Nhạc là người phóng khoáng, không câu nệ tiểu tiết. . . . . Người thì sao? Người có một chút nào đáng giá để người khác khen ngợi không?"

Thanh Dao nghe vậy khuôn mặt liền đỏ bừng, không khỏi rống giận: "Người căm miệt cho ta!"

Nàng ta tức giận vung roi lên, đang muốn vung xuống lại nghe thấy một đạo âm thanh thanh thúy hóa tốc vang lên: "Dừng tay!"

Đôi mắt nhìn theo hướng giọng nói vừa phát ra, lại là người không nên xuất hiện ở chỗ này -- nam nhân bạch y mang mặt nạ.

Chỉ thấy phía sau hắn có mười mấy ngự tiền thị vệ ăn mặc như người bình thường, chậm rãi đi tới đỉnh núi, vừa đi, vừa mở mặt nạ trên mặt ra, mọi người vừa nhìn thấy đột nhiên bị chấn động, lại là. . . . . Hoàng đế bệ hạ.

Tuổi hoàng đế gần mười lăm thoát nhìn có vẻ rất non nớt, tuy còn trẻ như vậy nhưng trong ánh mắt nồng đậm sát khí lại khiến người khác không khỏi xem thường, khiến tâm sinh ra một cảm giác sợ hãi.



"Người lui ra cho ta! Ai cho phép người làm như vậy?" Tiểu hoàng đế không hề sợ Nhị công chúa Thanh Dao, ngoan độc đi tới trước mặt nàng ta, giơ tay lên tát cho nàng ta hai cái bạt tai, cả giận nói: "Ta nói rồi! Ai cũng không thể gây tổn thương đến Tiêu Trì Nam!"

Thanh Dao bị hai cái bạt tai đánh cho ngất ngẫn cả người, mắt một lúc mới phản ứng được, khó tin kêu lên: "Vậy mà người đánh ta? Ta cũng là tỷ tỷ của người, tại sao người không thể tổn thương Tiêu Trì Nam lại nhẫn tâm tổn thương Tiêu Thanh Dao ta?"

Tại thời điểm nhị công chúa Thanh Dao hỏi ra những lời này, tiểu hoàng đế lại giơ tay lên cho nàng một cái tát, nói: "Bởi vì, người không xứng!"

Trì Nam lạnh tâm nhìn hai người trước mắt, bọn họ chính là đệ đệ và muội muội của nàng, hai người đều muốn đẩy nàng vào chỗ chết, đây là nỗi bi ai của nàng, là nỗi bi ai của phụ hoàng, cũng là nỗi bi ai của hoàng gia Tiêu thị.

Đang lúc dây dưa chột truyền đến một hồi tiếng ngựa hỗn loạn đập trên đá núi, tiểu hoàng đế phát phát tay cho thù vạ tán ra, liền thấy Chu Phú oai hùng bất phàm xuất hiện ở trước mặt mọi người, khi thấy Trì Nam đứng trên đỉnh núi, hai tay bị trói chặt thì lập tức cả kinh thất sắc, chạy như bay đến.

Đang chạy nửa đường thì bị một sợi roi đen ngăn cản đường đi.

Khuôn mặt nhị công chúa Thanh Dao đầy vẻ dữ tợn oán giận, nàng ta ngoan độc nói với Chu Phú: "Người không nhớ rõ sao? Ta là Thanh Dao! Là người đã từng cứu người - Thanh Dao!"

Chu Phú nắm lấy sợi roi của Thanh Dao, lạnh nhạt nói: "Ta chỉ biết, người là Thanh Dao đã hại ta trúng thất tâm cò! Tránh ra!"

Nghe Chu Phú nói như vậy, trên mặt Thanh Dao liền sùng sốt: "Người. . . . . Đều biết?"

"Không sai! Cho nên, mời tránh ra, ta muốn đi cứu nàng!" Chu Phú nóng nảy, một lòng muốn xông tới đưa Trì Nam xuống.

Thanh Dao lại hung hăng ôm lấy hán, như thế nào cũng không chịu buông ra: "Không, người không thể đi! Người là của ta, sau khi tỷ ấy chết, người chính là của ta. Bộ dạng ta xinh xắn, vóc người cũng tốt, ta sẽ đối với người tốt gấp trăm lần Trì Nam, không là ngàn lần."

Chu Phú ra sức gỡ tay vị công chúa hồ đồ Thanh Dao ra, sau khi đẩy nàng ta ra xa bèn cả giận nói: "Cho dù người có đối xử với ta tốt đến thế nào, ta cũng sẽ không thích người! Sẽ không đi chung một con đường với người! Ta vĩnh viễn là trượng phu của Tiêu Trì Nam, từ nay về sau, ta với người không có bất cứ quan hệ gì!"

". . . . ."

Đối với sự quyết tuyệt của Chu Phú, công chúa Thanh Dao có chút sững sờ, nàng ta thế nào cũng nghĩ không thông, rốt cuộc mình có chỗ nào không sánh bằng Trì Nam, tại sao tâm của hán một lòng hướng về Trì Nam, chẳng thêm ngo ngàng tới mình?

Chu Phú đang muốn xoay người đi lên ôm Trì Nam xuống, sợi roi của Thanh Dao lại cuồng bạo roi xuống chỗ Trì Nam đang đứng yên bên vách núi, chỉ chút nữa là roi trúng người Trì Nam, Chu Phú quay đầu nhìn lại, chỉ thấy nhị công chúa Thanh Dao đã phát điên, thảm kêu không ổn, nhưng đang lúc lòng hán nóng như lửa đốt thì có một bóng dáng sớm mai phục ở cạnh đó vọt ra, đẩy Trì Nam ra.

Sợi roi đen cuồng bạo roi vào trên thân của người kia, chỉ thấy nhị phò mã Liễu Liên ngã nhào ở bên bờ đá, đôi tay chấn trước mặt muốn bắt lấy sợi roi, nhưng người yếu đuối nho nhỏ như hán làm sao có thể có được nhãn lực bắt được sợi roi đang lao vun vút tới.

Vô lực chống đẩy hai lần, sợi roi vừa trượt khỏi bàn tay lần nữa thì cả người hán liền ngã xuống vách núi. . . . .

"Liễu Liên!"

Trì Nam nằm ở vách đá điên cuồng hét lên, làm thế nào cũng không gọi lại được nhị phò mã Liễu Liên đã thay nàng chấn tai họa. . . . . Chỉ thấy sau khi người kia rơi xuống, gió trên sườn dốc cũng kịch liệt nổi lên, bờ môi của hán khép mở mấy lần, giống như là đang nói gì đó với Trì Nam nhưng tiếng gió quá lớn, Trì Nam căn bản không thể nghe được.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn Liễu Liên nờ nọ cười rồi phát tay với nàng, sau đó, dần dần biến mất. . . . .

Công chúa Thanh Dao bị người của tiểu hoàng đế ủa lên, roi đen trong tay cũng rơi xuống đất, nàng ta si ngốc nhìn chăm chăm nơi Liễu Liên biến mất. . . . .

Tại sao, tại sao ngay cả người cũng như thế? Ta mới là thê tử của người kia mà, người... tại sao người có thể vì nữ nhân khác. . . . . Không màng đến tính mạng của mình như vậy?

Vốn là vì muốn cướp đoạt nam nhân Trì Nam ái mộ, mới cùng hán lập gia đình, nhưng đã nhiều năm như vậy, tại sao hán vẫn không thể quên Tiêu Trì Nam? Tại sao, tại sao, tại sao?

"Liễu Liên. . . . ."

Trì Nam thất hồn lạc phách ngã ngồi ở bên bờ đá, yên lặng kêu lên tên của hán. . . . . Trơ mắt nhìn nam nhân yêu thương mình cứ như vậy biến mất. . . . . Rốt cuộc, không về được.

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 78: Kết thúc

Edit: -BG- (Hàng Đoàn)

Beta: Legi (Giang Phong)

Khi tất cả âm mưu cuối cùng đã kết thúc, mặc dù chuyện cổ độc ở kinh thành nào động lên sóng gió không nhỏ, nhưng tất cả các quan viên bị hại cũng đã lấy được thuốc giải nên chuyện cũng dần lắng xuống.

Trong từ đường của hoàng gia Tiêu thị, tiểu hoàng đế Tiêu Dung nghiêm túc quỳ gối trước bài vị tiên đế, cúi đầu suy ngẫm những chuyện đã qua. Trì Nam đẩy cánh cửa cung vừa dây vừa nặng ra đi vào, trong tay bê một cái khay.

Đề em khay thức ăn lên trên bàn, Trì Nam cũng quỳ xuống bên cạnh tiểu hoàng đế, cung kính dập đầu lạy ba cái trước bài vị Tiên hoàng, sau đó mới nói: "Hai ngày rồi, đệ còn tính quỳ ở đây bao lâu nữa?"

Kể từ hôm trở về từ đỉnh núi Vân Đình, tiểu hoàng đế liền tự nhốt mình trong từ đường, hạ lệnh không cho bất luận kẻ nào tiến vào, không ăn không uống, không ngủ không nghỉ.

"Đệ muốn để mình chết đói luôn sao? Chuyện xảy ra cũng đã xảy ra rồi." Trì Nam sờ lên đầu tiểu Hoàng đế, muốn hấn được dễ chịu hơn một chút.

"Hoàng tỷ!" Giọng nói khàn khàn kêu một tiếng: "Đệ thoái vị thôi. Để cho tỷ làm Hoàng đế."

Trì Nam đau lòng nhìn hấn: "Tại sao lại nói như vậy?"

Trong lòng mắt bi thương của tiểu hoàng đế ánh lên niềm thương nhớ: "Bởi vì nhất định phụ hoàng hi vọng tỷ làm Hoàng đế chứ không phải đệ."

Trì Nam kéo thân hình tiểu hoàng đế duỗi thẳng ra, nghiêm chỉnh nói: "Không, phụ hoàng không phải hy vọng như vậy. Từ đầu đến cuối ông ấy đều hi vọng đệ có thể trở thành một vị Hoàng đế tốt, cho nên ông mới lập nữ nhi mình tin nhiệm nhất làm Nhiếp Chính vương, phụ tá con ông ấy."

Tiểu hoàng đế nâng đôi mắt mệt mỏi rồi lên nhìn Trì Nam, không nói gì, Trì Nam nói xong lại hỏi hấn: "Đệ có nghe rõ ràng không? Ta chỉ là thần tử phụ tá cho đệ, đệ mới chính là Đế Vương quân lâm thiên hạ!"

Tiểu hoàng đế xấu hổ cúi thấp đầu xuống: "Nhưng đệ đã làm ra nhiều chuyện sai lầm như vậy! Các đại thần, các tỷ tỷ, còn có mẫu hậu đều sẽ không tha thứ cho đệ."

Trì Nam mỉm cười lắc đầu: "Phía các đại thần ta cũng không nói người chủ mưu là ai, còn các tỷ tỷ thì đệ phải tin tưởng, đều là máu mủ tình thâm, các muội ấy cũng đều thương yêu đệ. Chỉ cần đệ thật tốt, sẽ không có ai trách cứ đệ cả."

"Nhưng. . . ." Tiểu hoàng đế thay đổi ánh mắt, nhìn di ảnh của Tiên hoàng nói: "Đệ. . . Cũng chán ghét chính mình, cảm thấy đôi tay mình dính đầy máu tanh."

Trì Nam bắt lấy hai tay của tiểu Hoàng đế cầm chặt trong tay mình rồi nói: "Đã như vậy, đệ lại càng phải trở thành một vị Hoàng đế tốt để bù lại tất cả lỗi lầm của mình, không phải sao? Nguyên nhân vì sợ hãi chính mình phải gánh vác toàn bộ mới muốn thoái vị nhường ngôi cho ta, đệ không ngần ngại xem, đây chính là chuyện một nam nhân nên làm sao?"

". . . ." Tiểu hoàng đế không nói lời nào, chôn đầu xuống.

"Có bản lĩnh, liền nỗ lực phấn đấu, cai trị đất nước thật tốt để tất cả mọi người không xem trọng đệ phải nhìn đệ bằng cặp mắt khác xưa."

". . . . . Hoàng tỷ."

"Mà trong đó các tỷ tỷ đều là hậu thuẫn vững chắc của đệ, có biết không? Hãy trở thành một quân vương chân chính có đầy đủ lòng tự tin và sự vị tha."

"..." Sau khi tiểu hoàng đế im lặng thật lâu mới ngẩng đầu lên, nhìn Trì Nam nói: "Đệ hiểu rồi, Hoàng tỷ."

Đôi mắt vốn đang mê mang nhất thời giống như được rót vào một loại sức mạnh, trở nên sôi sục ý chí chiến đấu. Hoàng tỷ nói đúng, hấn phải làm một vị Đế vương thật tốt để bù đắp cho những gì hấn đã gây ra, hoặc là giúp đỡ mọi người đã từng giúp đỡ hấn.

Ánh tà dương phía chân trời đỏ như lửa, chim tước đón rặng mây đỏ về với tổ, đem lại một ngày mai tươi sáng tốt đẹp.

Hết chính văn

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 79: Ngoại truyện 1

Có tiếng khóc nỉ non truyền ra từ trong ngôi nhà xa hoa và thoang thoảng mùi hoa đào.

Chu Phú vui đầu, sắc mặt nặng nề ngồi trong sân, khi nghe thấy tiếng khóc thì đột nhiên ngẩng đầu lên. Bách Lý Thừa tướng và Chu lão gia luôn túc trực ở bên cạnh cũng đồng thời đứng lên, nhao nhao kích động muốn xông vào bên trong, nhưng chẳng ai chịu nhường ai, xô đẩy lẫn nhau để đối phương vấp ngã.

Quý Hi ma ma canh giữ ở ngoài cửa phòng, ngăn cản già trẻ ba người vào bên trong gây nhốn nháo. Qua một lúc lâu, tiếng trẻ con khóc càng lúc càng lớn, ma ma quản gia mở cửa phòng, để đám nha hoàn mang nước tắm đi đổ.

Chu Phú chui qua chỗ trống, muốn chui vào trong nhưng bị ma ma quản gia chặn lại ở ngoài cửa, nói: "Chúc mừng phò mã gia, là một bé trai, trắng trẻo mập mạp, rất đáng yêu."

"Có thật không?" Chu Phú vui vẻ ra mặt: "Nương tử ta sao rồi? Nàng có khỏe không?"

"Phò mã yên tâm, công chúa hoàn toàn khỏe mạnh! Chỉ là sau khi sinh sẽ mệt mỏi nên đã ngủ rồi." Ma ma quản gia nhìn dáng vẻ lo lắng của hắn, không khỏi buồn cười, nói: "Nô tỳ ảm tiểu thiếu gia đi tắm rửa, một lát sau sẽ ôm qua cho phò mã xem mặt."

"Được được được, ma ma mau đi, mau đi đi." Chu Phú biết nương tử không sao, mẹ con bình an, nên cuối cùng trái tim thấp thỏm cũng hạ xuống.

Lúc ma ma quản gia đặt một đứa bé phấn điều ngọc trác vào trong tay Chu Phú, hắn không biết rằng mình sẽ cảm động đến như thế, sinh mệnh bé nhỏ này đã chào đời, khuôn mặt nho nhỏ, bàn tay cũng nhỏ tí. Chu Phú cẩn thận dùng một ngón tay vuốt nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn kia, đứa nhỏ lập tức vận vận không yên khiến Chu Phú sợ đến mức phải vội vàng thu ngón tay về. Hắn ngăm nhìn đứa bé đã an tĩnh trở lại liền xúc động mà bật cười.

Mọi người ở bên ngoài sảnh đợi gần hai canh giờ, Tri Nam mới tỉnh lại từ giấc ngủ mê man, Chu Phú vọt vào đầu tiên. Hắn thấy sắc mặt nương tử nhợt nhạt, đau lòng đến nỗi không thể nói rõ nỗi đau thương yêu nương tử.

Ngồi ở mép giường, Chu Phú dịu dàng gầy vài sợi tóc dính bết trên trán do mồ hôi cho Tri Nam, sau đó hắn nắm lấy bàn tay yếu ớt của nàng, đặt dưới môi khẽ hôn: "Nàng vất vả rồi."

Tri Nam có vẻ hơi mệt mỏi lắc đầu, sự xúc động khi lần đầu tiên được làm cha mẹ tràn ngập mọi suy nghĩ của phu thê hai người.

-----  
Năm tháng sau

Mấy ngày nay Chu Phú có chút buồn bực. Tuy nói nhìn thấy con trai khỏe mạnh lớn lên từng ngày khiến người làm cha như hắn cảm thấy rất vui vẻ và hạnh phúc, nhưng cùng với vui vẻ và hạnh phúc là những lần âm thầm oán giận trong lòng.

Bởi vì nương tử là người gánh vác chức vụ 'nhiep chính' nên hằng ngày nàng đều phải vào triều xử lý quốc sự. Mặc dù hai người không thể ở cùng nhau cả ngày, nhưng dù sao đến tối vẫn có một chút thời gian nghỉ ngơi. Từ sau khi nương tử mang thai, liền từ bỏ chức vụ nhiep chính, chỉ chuyên tâm ở nhà dưỡng thai. Nàng mang thai mười tháng, hắn ở một bên nhìn thấy được, sờ được, lại không ăn được, nhưng vì sinh mệnh bé nhỏ trong bụng mà hắn cố gắng nhẫn nại cho đến bây giờ . . . Nhưng hiện tại thì thế nào?

Nương tử sinh con trai xong, bản thân cũng không phải gánh vác trách nhiệm nhiep chính vương nữa, giao lại tất cả mọi việc cho Hoàng đế, không cần phải vào triều mỗi ngày, cũng không cần xử lý quốc sự đến đêm khuya. . . . Nhưng vì sao hắn vẫn không được đụng vào nương tử nhà hắn vậy??

Nguyên nhân là do . . . Con trai!

Kể từ sau khi nương tử có con trai, liền hoàn toàn, quẳng hắn – người có công đầu trong việc tạo ra xú tiểu từ đó ra sau đầu. Mỗi ngày nhìn thấy hắn, câu hỏi nhiều nhất chính là: Con đâu? Con có đói bụng không? Con đã tỉnh chưa?

Mặc dù Chu Phú biết ý nghĩ của mình bây giờ rất kỳ quái, nhưng hắn không nhịn được mà âm thầm ăn dấm chua của chính con trai mình.

Không được, không thể tiếp tục như vậy được!

Chu Phú âm thầm tính toán ở trong lòng, nếu như nương tử không bao giờ để ý tới hắn nữa, vậy sau này hắn phải làm sao?

Kết quả là, sáng sớm một ngày nào đó, Chu Phú thừa dịp lúc nương tử còn chưa tỉnh ngủ, lén lút ôm con trai bên cạnh nương tử đi ra ngoài, giao cho Bách Lý Thừa tướng đang canh giữ ở ngoài cửa. Trời còn chưa sáng, hai người đã thực hiện cuộc giao nhận lén lút này ngay trước cửa phủ công chúa.

Sau khi Chu Phú giao con trai cho ông nội hắn xong, hắn lại rón ra rón rén trở lại phòng.

Nhưng vừa nằm xuống, nương tử hắn liền tỉnh lại, chuyện đầu tiên là nhìn xem con trai đã dậy chưa, nhưng bên cạnh trống không đâu còn đứa con trai bé xíu mũm mĩm của nàng nữa?

Tri Nam sợ hãi ngồi bật dậy, kinh hô: "Con đâu rồi?"

Chu Phú nhìn khuôn mặt lo lắng của nương tử nên bỏ luôn ý định giấu giếm, thành thật khai báo: "À, ông nội nói muốn để con trai đến phủ thừa tướng ở vài ngày."

Tri Nam nhìn vẻ mặt có chút khản trương của Chu Phú, nhất thời đã đoán được là do hắn làm. Nàng bắt đầu dĩ vén chăn lên, bước xuống giường, nói: "Con còn nhỏ, thừa tướng là một đại nam nhân sao có thể chăm sóc trẻ con được? Ta đi đón con về."

Tri Nam nói xong liền muốn mặc quần áo rồi giường, nhưng lại bị Chu Phú lập tức kéo ngã. Hắn đè lên hông của Tri Nam, nắm chặt hai cổ tay nàng trong tay, nói một cách gấp gáp: "Nương tử, đừng quan tâm tới con nữa. Nàng hãy quan tâm đến ta đi."

Tri Nam không giải thích được động tác này của Chu Phú, nàng không hiểu hỏi: "Ta phải quan tâm chàng như thế nào? Chàng bao nhiêu tuổi rồi, đừng làm loạn nữa, ta đi đón con trai về, nó còn quá nhỏ."

Chu Phú nghe nương tử nói như vậy, càng thêm nóng nảy, làm nũng như một đứa con nít nói: "Không không không, ta không đứng lên! Con. . . Con nhỏ, nhưng có nhiều người chăm sóc, ta...ta, ta. . . . Ta lại không có ai quan tâm, cực kỳ đáng thương."

Tri Nam bị hắn nói cho dở khóc dở cười: "Chàng bao nhiêu tuổi rồi, còn cần phải có người chăm sóc gì nữa chứ?"

Chu Phú nhìn nương tử mỉm cười yếu điệu, tim đập càng nhanh, hô hấp cũng dần dần dồn dập, chậm rãi lại gần nương tử, ấn xuống đôi môi mềm mại của nàng một nụ hôn dài.

Hắn vốn chỉ muốn hôn nhẹ nhàng, nhưng khi môi lưỡi hắn tiếp xúc với mỹ vị ngọt ngào, hắn như thể là ném phải chất gây nghiện của cây anh túc (thuốc phiện), không thể ngừng lại được.

Chu Phú đưa đầu lưỡi ra cạy mở đôi môi có chút kháng cự của Tri Nam, liếm nhẹ hàm răng nàng. Không chịu nổi cảm giác tê dại chỗ khớp hàm, Tri Nam khẽ hé môi, hắn liền gấp rút đưa chiếc lưỡi linh hoạt vào trong miệng Tri Nam, khuấy đảo lật chuyển hút lấy mật ngọt trong miệng. Tri Nam chịu áp lực từ phía trên, muốn khép miệng lại, nhưng cuối cùng vẫn không chống lại được khoái cảm 'hít thở không thông' đã lâu không được nếm này.

Nước bọt đầm mị từ từ chảy xuống theo cằm, lạnh lẽo nhỏ xuống phía trong vạt áo hơi mở rộng của Tri Nam.

"Chu Phú . . . chờ . . . chờ một chút."

Hai tay Tri Nam vùng ra, chống lên bả vai Chu Phú, muốn để hắn tỉnh táo lại, nhưng Chu Phú đã động tình thì làm sao có thể bỏ qua thời khắc tươi đẹp mà hắn đã mong chờ bấy lâu, môi lại phủ lên môi Tri Nam lần nữa, tìm mọi cách để dây dưa.

Tri Nam bị hắn hôn đến choáng vàng thở hổn hển, từ bỏ giây dưa.

Chu Phú đè chặt hai cổ tay Tri Nam qua đỉnh đầu, một tay tới cởi vạt áo trước của Tri Nam, sau khi kéo nốt cái yếm che chắn ra, hai ngón đôi trắng như tuyết bỗng nhiên đập vào mắt.

"Nương tử, dường như chỗ này thay đổi rồi."

Giọng Chu Phú khàn khàn thì thầm bên tai Tri Nam. Bàn tay cũng không hề nhàn rỗi, cầm một bên mềm mại vừa nắm, vừa vuốt ve, thỉnh thoảng lại liếm liếm.

Tri Nam bị hắn làm cho điên đảo, mặc dù biết bây giờ không phải là lúc làm chuyện này, nhưng không có hơi sức cự tuyệt được, chỉ đành phải không ngừng lắc đầu, nói: "Đừng bóp, sẽ có . . . ra ngoài."

Dường như Chu Phú không hề nghe rõ nương tử nói gì, khóe miệng nhếch lên, tà ác hỏi "Sẽ có cái gì ra ngoài?"

Nói xong hắn liền như thể cố ý, ngậm chặt quả thù du (\*) trên ngực Tri Nam, hơi dùng sức hút, sữa không ngừng bị hắn hút vào trong miệng. Cảm giác này khiến hắn mê muội, giống như chưa từng có điều này.

(\*) Quả thù du nó thế này, ai tưởng tượng nó trong câu văn trên ra cái gì thì ra.

## Chương 80: Ngoại truyện 2

Ta là Tiêu Khanh Điệp, tam công chúa Tiêu Quốc.

Trên có hoàng tử nhiếp chính, dưới có hoàng muội thông minh, ta bị kẹp ở giữa, không cao cũng chẳng thấp nên không có ai chú ý đến. Ta không thích cảm giác không được chú ý tới, nhưng lại không thể làm gì.

Mẫu phi của ta chỉ là mỹ nhân, địa vị trong hậu cung không cao, may thay hầu hết phi tử trong hậu cung đều sinh nữ nhi, nếu không ta và mẫu phi khó có thể sống qua ngày.

Ta thân là công chúa, mỗi tháng sẽ được nhận bổng lộc hai ngàn lạng bạc ròng, ngoài ra không hề có phụ cấp. Trong hoàng gia, nhất định phải duy trì thể diện, cho nên ta không thể không tìm cách khác.

Qua năm năm kinh doanh, ta sở hữu bảy tám cửa hiệu có thu nhập ổn định trong thành, cải thiện đáng kể cuộc sống của ta và mẫu phi.

Ta gặp Sài Thiệu là do tình cờ.

Trước khi thành thân với ta, hắn được biết đến là một tên công tử ăn chơi trác táng, là con thứ của Vân Huy giáo úy, trên có huynh trưởng bị tàn tật, không thể luyện võ nên đi theo nghề thương, từng có vài lần làm ăn buôn bán với ta. Sài Thiệu đi theo ca ca hắn tới tiệm của ta, tuy ta chưa từng giáp mặt, nhưng ta rất có ấn tượng với hắn.

Lần đó, ta đến Võ Tiến khảo sát nguyên vật liệu, Sài Thiệu mang theo Hương Nhi thị tỳ thân cận từ nhỏ của hắn bỏ trốn. Nói dễ nghe là đi du sơn ngoạn thủy, nói trắng ra, chính là bỏ trốn. Lúc đầu hắn không biết ta là ai, chỉ nói là muốn đi cùng đoàn xe của chúng ta, còn ta thì lại biết hắn nên đã đồng ý.

Trên đường đi, Hương Nhi chăm sóc Sài Thiệu hết sức tận tình, ngay cả chuyện ăn cơm uống nước cũng đều tự mình đưa đến tay hắn. Là một tỳ nữ thì năng ta rất hợp, nhưng làm người yêu của vị công tử bỏ trốn thì ta cảm thấy không xứng. Mà Sài Thiệu cũng không hề tỏ vẻ quá trân trọng Hương Nhi. Lúc ấy ta cũng không để ý nhiều tới bọn họ, cho đến khi đoàn xe tới Lỗ Phàm, bình mã Sài gia đã đuổi tới.

Dẫn đầu là người đã từng có vài lần làm ăn với ta – Sài đại công tử. Hắn thấy thủ lĩnh đoàn xe là ta, liền xuống ngựa hỏi ta trên đường đi có gặp đệ đệ của hắn không, ta rất thẳng thắn mà nói cho hắn biết, đệ đệ của hắn đang ở trong đoàn xe.

Có thể là bởi vì ta không cảm nhận được tình cảm nam nữ chân thành giữa hai người họ, hoặc cũng có thể ta nghĩ rằng Sài Thiệu sẽ không trở mặt với người nhà chỉ vì một cô nương bình thường như vậy. Kết quả là, Sài Thiệu và Hương Nhi đồng thời bị bắt, còn ta thì tiếp tục gấp rút lên đường.

Đại khái qua khoảng hai mươi mấy ngày, ta đã đi nghiên cứu xong nguyên vật liệu ở Võ Tiến, sau đó trở lại kinh thành. ^D^Đ^L^Q^Đ^ Vừa mới xuống xe, chưa kịp bước vào phủ thì có một người xông ra từ phía sau cây hòe cổ thụ trước cửa, bộ dáng hung thần ác sát như thể muốn băm ta thành trăm mảnh. Hắn ta luôn miệng nói ta đã hại chết Hương Nhi của hắn, bắt ta phải trả lại Hương Nhi cho hắn.

Ta lạnh lùng nhìn Sài Thiệu bị hộ vệ của ta giữ lại. Ta nể giao tình giữa ta và huynh trưởng của hắn nên không thêm so đo, thả hắn đi. Sau đó liền phái người đi tìm hiểu một phen mới biết, thì ra sau khi Sài Thiệu và Hương Nhi bị bắt về Sài phủ, lấy lý do Hương Nhi quyến rũ thiếu gia nên bị Sài gia phạt đánh rồi đuổi khỏi phủ. Bởi vì nàng ta thân cô thế cô, một mình ở kinh thành nên ngày thứ hai sau khi bị đuổi ra khỏi phủ đã chết ở ven đường.

Ta thật sự cảm thấy tiếc nuối cho thảm kịch này, nhưng nếu Sài Thiệu đổ tất cả tội lỗi lên đầu ta thì ta quá là oan uổng rồi.

Từ sau lần đầu tiên Sài Thiệu được ta thả đi, ngày nào hắn cũng đến trước cửa gây rối. Đợi ở ngoài phủ không thấy ta thì đến tiệm tìm, gây sự hết lần này đến lần khác, phá hỏng nhiều mối làm ăn của ta.

Ta vốn thấy hắn đáng thương, cũng không muốn so đo nhiều với hắn, nhưng công việc buôn bán là kế sinh nhai của ta và mẫu phi, ta cực kỳ cố chấp đối với việc kiếm tiền, không thua gì hắn đối với Hương Nhi. Huống chi, ta thật sự không cảm thấy hắn yêu Hương Nhi như lời nói của hắn, cái loại tình yêu giữa nam và nữ kia vốn không hề được thể hiện ra từ hắn. Nói cách khác, hắn chỉ lệ thuộc vào Hương Nhi, lệ thuộc vào trách nhiệm chăm sóc hắn hằng ngày một cách tận tình chu đáo của nàng ta mà thôi. Điều đó đã khiến hắn sinh ra ảo giác không thể rời bỏ người này.

Hắn năm lần bảy lượt phá hỏng việc buôn bán của ta, khiến ta rất tức giận, cho nên không cần lịch sự với hắn nữa, thấy hắn tới cửa liền đuổi, đuổi không đi, liền đánh!

Lại không nghĩ đến, mặc dù tên Sài Thiệu này là một công tử vô tích sự, nhưng tính khí rất cố chấp, bị đuổi bị đánh cũng không chịu đi, suốt ngày kêu gào muốn ta cho hắn một câu trả lời hợp lý!

Ta có thể cho hắn câu trả lời nào chứ? Chẳng lẽ bắt ta đền mạng cho một tỳ nữ vô danh Hương Nhi kia sao? Vớ vẩn!

Chuyện giữa hai chúng ta được truyền vào hoàng cung rất nhanh. Theo lời đồn thổi, không phải kể rằng hằng ngày Sài Thiều đều tới gây rối, tam công chúa xua đuổi còn không kịp . . . mà là, hằng ngày Sài Thiều – con trai thứ của Văn Huy giáo úy - đẩy dứa trước cửa phủ tam công chúa, quần chặt lấy tam công chúa, có thể thấy được đó là hấn thật lòng ái mộ, mặc dù tam công chúa chán ghét nhưng không nhẫn tâm xua đuổi, có thể thấy hai người đã nảy sinh tình cảm, gắn kết như keo sơn.

Keo cái gì? Sơn cái gì?

Vào đúng thời điểm mà ta vẫn chưa lý giải được lời đồn thổi kia thì Trì Nam đã báo tiểu hoàng đế hạ một đạo thánh chỉ cho Văn Huy giáo úy, ban hôn cho Sài Thiều và tam công chúa Tiểu Khanh Điệp.

Văn Huy giáo úy vốn đang lo lắng cho tiền đồ của con trai, đột nhiên lại nhận được thánh chỉ, phải nói là ông ta vui mừng sắp phát điên rồi, gặp người nào cũng khoe sắp được kết thân với hoàng tộc.

Cứ như vậy, ta và Sài Thiều không hiểu đầu cua tai nheo ra sao đã bị dẫn tới hi đường rồi.

Cuộc sống cũng không hề trở nên yên ổn sau hôn sự đó. Sài Thiều bị trói ép thành thân, oán hận trong lòng càng sâu, mỗi ngày đều lấy tiền bạc trong phủ công chúa đi ra ngoài đánh bạc, sau khi thua sạch sẽ mới trở về phủ.

Ta cực kỳ tức giận, mắng cũng đã mắng rồi, cảnh cáo cũng đã cảnh cáo rồi, nhưng đều vô dụng, đã như vậy, chỉ còn lại ‘đánh’ nữa mà thôi.

Hắn thua một lần, ta liền đánh hắn một trận, hắn càng thua càng nhiều, ta càng đánh càng mạnh. Mối quan hệ giữa hai người vốn đã không tốt đẹp gì, nay càng trở nên tồi tệ thêm.

Có một ngày, lúc ta rảnh rỗi không có việc làm, ngồi ở lương đình trong phủ xem sổ sách. Xuân về hoa nở, cây cối trong vườn um tùm rạp rạp, căn ánh mặt trời chói mắt, gió mát phất phơ khiến cho tâm trạng ta hết sức vui vẻ và sáng khoái.

Xuyên qua đám cây cối thưa thớt, ta thấy một Sài Thiều với diện mạo hoàn toàn khác.

Có lẽ là con chó của người làm trong phủ đẻ con, Sài Thiều ôm hai con chó mới đẻ trong ngực, tay kia cầm một miếng bánh ngọt, treu chọc. Khoảnh khắc ấy, ánh mặt trời chiếu nghiêng xuống, chiếu vào khuôn mặt vốn trẻ tuổi tuấn đạt của Sài Thiều, hơn thế hắn còn nở nụ cười âm ỉ khi chơi đùa với lũ chó con. Đường như ta cảm thấy toàn bộ thế giới đột nhiên sáng bừng lên, trái tim tĩnh lặng từ trước đến nay của ta lại bị ánh sáng rực rỡ kia tác động, khiến ta rung động không ngớt.

Thậm chí ta còn đang suy nghĩ, nếu như, ta nói là nếu như, Sài Thiều dùng vẻ mặt dịu dàng rạng ngời như vậy mỉm cười với ta, lúc ấy ta sẽ có cảm giác như thế nào? Nhất định sẽ rất hạnh phúc.

Đây là lần đầu tiên ta sinh ra ý niệm muốn có được ‘hạnh phúc’ từ Sài Thiều.

Chỉ cần có ta ở trong phủ, Sài Thiều liền không từ thủ đoạn gây sự nào, như thể công việc mỗi ngày của hắn chính là chọc giận ta vậy. Cho dù ta cố ý tránh, cố ý nhẫn nhịn, cố ý coi thường, nhưng hắn vẫn luôn có thể tận dụng mọi thứ để chọc tức ta.

Số lần ta xuống tay với hắn càng ngày càng ít, dần dần bắt đầu ít tiếp xúc với hắn hơn, cho đến một lần kia, hắn thật sự chọc ta nổi giận ngất trời.

Hắn lén mang mấy món chỉ bảo trong phủ công chúa ra ngoài, thua toàn bộ ở sòng bạc. Ba bảo vật này là do ta bỏ ra rất nhiều nhân lực và vật lực mới có được, vô cùng có ý nghĩa với ta.

Ta phái người đi bắt hắn về, thậm chí còn bắt luôn cả người đã cho hắn mượn tiền đánh bạc là đại phò mã Chu Phú, đồng thời cũng là tướng công của Trì Nam. Ta quyết định nhân chuyện lần này, triệt để phân cách rõ ràng với Sài Thiều.

Hắn trước sau như một là lối om sòm, thậm chí còn mang cả Hương Nhi đã qua đời ra khiêu khích ta. Ta vừa đau lòng, vừa rất tức giận, hận không thể dùng roi xiết cổ hắn cho đến chết.

Hắn bị đánh ngất đi, ta ôm hắn khóc rống lên, trái tim đau đớn như muốn vỡ nát. Nếu như ta có thể ngất thay Sài Thiều, ta sẽ làm mà không hề có chút do dự.

Khổ sở như vậy đối với hai người mà nói đều là sự hạnh hạ. Ta không biết thế nào là yêu, Sài Thiều không biết thế nào để được yêu, hai người căn bản là ở trên hai con thuyền, không chung một đường.

Ta muốn buông tay, muốn nhanh chóng kết thúc tình cảm ngoài dự liệu này, bởi vì cứ tiếp tục quấn lấy nhau thêm nữa cũng chẳng có nghĩa lý gì.

Đại phò mã bị ta bắt tới là một người chất phác tốt bụng. Ngày ấy hắn nói với ta rất nhiều, giảng giải cả chuyện tình cảm giữa nam và nữ cho ta. Đêm hôm ấy, hình như ta đã hiểu ra rất nhiều.

Theo phương pháp của đại phò mã, ta thử tiếp cận Sài Thiều, dùng sự dịu dàng ngày trước chưa từng có để đối xử tử tế với hắn.

Đại phò mã nói đúng, Sài Thiều có bản chất của con lừa, dắt không đi đánh không lùi, thích nữ nhân dịu dàng, mà nếu không dịu dàng, cũng phải biết suy nghĩ cho hắn, một nữ nhân luôn đặt hắn ở trong lòng.

Ngày trước, ta hét đánh rồi lại mắng hấn, tuyệt đối không thể nói là dịu dàng, đoạn thời gian tránh né và coi thường hấn, theo ý hấn, đó chính là không để hấn vào trong lòng.

Hai chúng ta cũng chưa bao giờ nói chuyện, cũng không hiểu thế nào là yêu. Nhưng thật ra ngay từ lúc lần đầu tiên hấn muốn phân cao thấp với ta ở bên ngoài phủ công chúa thì hấn đã động tâm rồi, mà ta cũng đã sớm rơi vào tay giặc từ cái lần ánh mặt trời chiếu chói trang vào lúc ban trưa ấy . . .

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 81: Ngoại truyện 3

Ánh trăng chiếu rọi vào sơn cốc u tối tĩnh mịch, những cánh hoa rụng xuống trải đầy thảm cỏ, khung cảnh gợi lên một sự tĩnh mịch đến cô độc.

Sáng sớm Trương Tấn đã rời giường nguyên nhân là vì hấn dự định xuống núi bán dược thảo quý hôm qua vừa đào được trên núi. Nhưng chưa kịp bước chân xuống giường thì lại truyền đến một hồi vô ngựa từ ngoài Minh Nguyệt cốc.

"Trương đại phu . . . Trương đại phu . . ." Một đại thẩm trong thôn lỗ mãng đẩy cánh cửa với sắc mặt hoảng hốt, bước vào phòng thuốc của hấn.

Trương Tấn nhanh chóng bước ra, trấn tĩnh vị đại thẩm, hấn vốn tưởng rằng vết thương của trương phu nàng lại tái phát, đang quay lưng chuẩn bị hòm thuốc cùng nàng về nhà chữa bệnh, nhưng không ngờ vị đại thẩm đó lại nắm lấy cánh tay hấn, luống cuống nói: "Bên ngoài có rất nhiều quan binh cười ngửa tới, bảo là muốn . . . muốn tìm Trương đại phu. . . ngài chạy mau..."

Trương Tấn cau mày: "Quan binh? Tìm ta?"

Vừa dứt lời đã nhìn thấy mười mấy con tuấn mã chạy tới từ hướng trong thôn. Bọn họ thấy hấn một nam nhân đứng ở Minh Nguyệt cốc, vội hét lên từ bên ngoài rào tre: "Chính là hấn. . . Mau vào dẫn đi!" Người cầm đầu ra lệnh một tiếng, bọn binh lính nhanh chóng xuống ngựa, nhao nhao nhảy hàng rào vào cửa giống như thổ phỉ vùng núi.

Mặt Trương Tấn không biến sắc, mặc cho bọn họ trối chết, cuối cùng mới nhàn nhạt hỏi một câu: "Không biết tại hạ phạm vào tội gì mà mấy vị quan gia lại làm vậy?"

Thái độ người cầm đầu kia phách lối nói: "Ta mặc kệ ngươi phạm vào tội gì, quan trên muốn bắt ngươi, chúng ta cũng là phụng mệnh làm việc thôi. Mang đi."

Nói xong, Trương Tấn liền bị mấy quan binh áp giải ra khỏi Minh Nguyệt cốc. Người dân làng vội vàng tiến lên ngăn cản, có người kéo cánh tay Trương Tấn, có người dùng đòn gánh cùng bội đao trực tiếp chống lại quan binh. Trương Tấn lo lắng dân làng bị thương, liền nhẹ nhàng khuyên bảo dọc đường để bọn họ quay về nhà, sau đó không hề phản kháng, đi theo quan binh.

Hấn không phải là không có khả năng trốn thoát, chỉ là muốn xem một chút, người mà tên cầm đầu này gọi là quan trên, tái sao muốn bắt hấn mà thôi.

Sau năm ngày rong rã ngày bị áp giải bốn ba trên đường, tới ngủ lại các nha huyện, Trương Tấn bị dẫn vào Hoàng cung nguy nga lộng lẫy.

Suy nghĩ cả nửa ngày cũng không hiểu tại sao trong cung lại sai người bắt hấn tới đây.

Trương Tấn được an bài ở tại một gian phòng nhỏ bậc trung đợi truyền lệnh. Hôm sau, một thái giám đi tới, vẻ mặt lạnh nhạt hỏi: "Ngươi chính là Trương Tấn? Đệ nhất danh y đất Thục ao?"

Trương Tấn nhìn bộ dạng bất nam bất nữ của hấn, không khỏi lộ vẻ khinh thường, gật đầu một cái, nhướn mày nói: "Đúng vậy."

Thái giám quan sự dùng ánh mắt quét qua quét lại mấy vòng trên người hấn, sau đó cất giọng the thé nói: "Đi theo ta."

Khóe miệng Trương Tấn nhếch lên, chứa ý cười, đi theo sau lưng hấn, lại hỏi: "Công công, không biết chúng ta đang đi đâu?"

"Đến Thanh Dương điện."

"Thanh Dương điện là cung điện của vị phi tử nào?" Trương Tấn nhớ tới lời thoại trong hí kịch thường nói phi tử luôn ở tại điện gì đó . . . Chắc có lẽ Thanh Dương điện này là nơi ở của một phi tử nào đó đi?

Sau khi suy nghĩ một chút, lại tự lẩm bẩm: "Sẽ không phải cho ta đi đỡ đờ ỉa đấy chứ! Ta không làm được đâu."

Tên thái giám chỉ lạnh lùng liếc hấn một cái, trong ánh mắt tràn đầy nghi hoặc nhưng không mở miệng thêm một lần nào nữa.

Trương Tấn sờ sờ chớp mũi, trong lòng đã có tính toán, nếu như tổn công tổn sức như vậy, áp giải hắn từ xa xôi về đây chỉ để đỡ đần cho một nữ nhân, hẳn nhất định quay đầu bước đi, bất kể Hoàng cung nội điện cái gì, trên đời này vốn không có chỗ nào có thể giam cầm được Trương Tấn hẳn.

Đến gần Thanh Dương điện, Trương Tấn liền nghe thấy mấy tiếng ho khan, âm thanh trầm thấp khàn khàn... Có thể khẳng định tuyệt đối âm thanh này không phải của nữ nhân.

Sau khi tên thái giám quản sự bẩm báo liền dẫn theo Trương Tấn bước vào điện. Đập vào mắt hắn là một nam nhân gầy gò tuấn tú đang ngồi sau long án.

Dáng người cao gầy, mặc một cái áo trong màu vàng nhạt, trên bả vai khoác hồ một bộ cẩm tú long bào, búi tóc tùy ý thả sau ót, cả người tỏa ra một khí thế sắc bén như dao.

Hắn nâng mắt nhìn thái giám quản sự và Trương Tấn đứng đó, chỉ một cái liếc mắt, liền khiến người đứng ở cửa là Trương Tấn cảm thấy cổ họng căng thẳng, trong nháy mắt sinh ra một loại cảm giác bị người nọ nhìn thấu.

"Còn nghĩ ngợi gì nữa? Nhìn thấy Hoàng thượng, còn không mau quỳ xuống?" Thái giám quản sự quỳ gối, quát mắng trách mắng Trương Tấn.

Khi đó Trương Tấn mới thoát khỏi trạng thái thất thần, đứng ở nơi đó không biết làm sao. Sau này, mỗi khi nhớ lại lần đầu gặp gỡ, Trương Tấn cảm thấy thật là quá mất mặt rồi, từ lúc sinh ra, đây là lần đầu tiên luống cuống như vậy, lại bị người kia nhìn thấu.

"Không cần, ngươi cũng đứng lên đi." Bóng dáng màu vàng tiện tay quơ quơ, miễn đại lễ cho Trương Tấn.

Không biết có phải lần đầu tiên được đối mặt với nam nhân nắm cả thiên hạ trong tay hay không, Trương Tấn chỉ cảm thấy nhìn hắn tự nhiên sinh ra một loại cảm giác bị áp bức, làm cho hô hấp của mình có chút không ổn.

"Hoàng thượng, vị này là đệ nhất thần y đất Thục mà Tư đại nhân dâng lên, người xem có muốn thử một chút hay không?"

Trương Tấn trở mắt nhìn, thì ra không phải đem hắn đến đỡ đần cho phi tử mà là trực tiếp xem bệnh cho Hoàng đế... Tư đại nhân... d d l q d Dâng lên? Ha, từ lúc nào hắn đã trở thành vật phẩm của tên Tư đại nhân nào đó tùy ý có thể dùng để hiến tặng cho Hoàng đế đây?

Nghe nói Trương Tấn là thần y, Hoàng đế lại ngẩng mặt lên từ trong đồng tấu chương cao như núi. Con ngươi sắc bén như thể xuyên thấu mọi thứ quét qua mặt Trương Tấn hai vòng sau đó đặt ngự bút xuống, ngồi nghiêm nghị trên long ý, đưa tay phải ra, tùy ý đặt lên nệm.

Trương Tấn không biết phải làm gì, lại bị thái giám quản sự kéo lên trước, đứng ở bên long án, ngăn người nhìn một khoảng da tay nhăn nhui lộ ra khỏi ống áo.

"Trương thần y, mau chẩn mạch cho Hoàng thượng, ngươi phải quỳ xuống, đó là quy tắc trong cung đình, thể hiện sự kính trọng Thiên tử." Thái giám thân cận của Hoàng đế nói với Trương Tấn.

Trương Tấn không hiểu, nhìn Hoàng đế thật lâu không nói. Hoàng đế lắc đầu, nói với âm thanh trong trẻo: "Thôi khỏi, đứng cũng không sao."

Trương Tấn đưa ngón tay ra, chậm rãi đặt lên cổ tay Hoàng đế. Đã từng chẩn mạch cho vô số người, nhưng chưa bao giờ Trương Tấn cảm thấy khẩn trương như thời khắc này, không phải là vì không tin tưởng vào y thuật của mình, mà là vì đầu ngón tay phải đặt vào một cổ tay trơn bóng và lạnh lạnh kia.

Sau nửa nén hương, Trương Tấn thu hồi ngón tay đang bắt mạch, Hoàng đế hất áo che đi cổ tay, lại cảm ngự bút lúc này đã đặt xuống, ung dung hỏi: "Như thế nào?"

Trương Tấn nhìn vào gò má nhỏ cao của hắn bên cạnh, sau đó nhìn chăm chăm vào ngón tay thon dài như ngọc của hắn một lúc lâu mới đáp: "Mang bệnh từ khi còn nằm trong bụng mẹ, không có cách nào trị tận gốc."

Loại bệnh trên người Hoàng đế này, hắn đã từng từng thấy trong lúc xem bệnh cho dân chúng, bình thường đều là sau khi trưởng thành mới phát bệnh, có khi là hai mươi tuổi cũng có khi ba mươi tuổi mới phát bệnh. Nhưng người mang bệnh này còn có thể sống lâu như Hoàng đế cũng thật hiếm thấy, đoán chừng Thái y trong cung đã dùng đủ loại kì tiên dược thảo mới có thể chống đỡ tính mạng của hắn chừng ấy năm.

Nghe Trương Tấn nói như vậy, Hoàng đế chỉ là nhàn nhạt gật đầu một cái, không nói gì, có nghĩa là hắn cũng hiểu khá rõ về bệnh tình của mình.

Ngược lại thái giám thân cận đứng bên cạnh hắn hống hách quát một tiếng: "Điều dân to gan, nói lời xằng bậy. Người đầu, áp giải vào ngục chờ xét xử."

Hắn vừa dứt lời, lập tức có thị vệ bước vào, Trương Tấn nhìn bọn họ một chút, lại quay mặt nhìn Hoàng đế vẻ mặt lạnh nhạt, không buồn không sợ, nói một cách dứt khoát: "Mặc dù trong thời gian ngắn không cách nào trị tận gốc, nhưng nếu nghe theo sự sắp đặt của tiểu nhân, bệ hạ chắc chắn sẽ sống thọ trăm tuổi."

Hoàng đế quay đầu nhìn Trương Tấn, phát tay bảo hai tên thị vệ lui xuống, sau đó nhìn khuôn mặt non nớt của Trương Tấn, đột nhiên bật cười.

Nụ cười này, đối với Trương Tấn mà nói, thật giống như khung cảnh rực rỡ tươi đẹp của mùa xuân, hắn thực sự chưa bao giờ thấy một nụ cười rung động lòng người nào như vậy trước đây, cặp mắt to tròn nhìn hắn chăm chăm, khoe miệng cũng nhếch lên theo nụ cười của hắn, lộ ra má lúm đồng tiền xinh đẹp!



Ngày hôm sau đến chẩn mạch, Trương Tấn vốn chỉ nói vu vơ với Hoàng thượng một câu, nếu như muốn hẩn chữa trị thì phải tuyệt đối tin tưởng một người duy nhất là Trương Tấn và phải dùng việc dùng thuốc của tất cả những Thái y trong Thái y viện. Đây là Trương Tấn đang tự mở ra một cánh cửa cho mình, bởi vì nếu như Hoàng đế cự tuyệt yêu cầu này của hẩn, như vậy thì hẩn sẽ có đầy đủ lý do cự tuyệt chữa bệnh cho Hoàng thượng rồi.

Nhưng là, Hoàng đế nhìn hẩn một lúc lâu, sau đó làm một hành động trước nay chưa từng ai nghĩ tới được đó là gật đầu.

Từ đó, Trương Tấn liền ở lại trong cung, làm thầy thuốc duy nhất của Hoàng đế.

Mỗi ngày sáng trưa tối một lần chẩn mạch, một lần dùng thuốc, một lần châm cứu . . . Sau đó một thời gian, việc chẩn bệnh và nghỉ ngơi để được chẩn bệnh đã trở thành một quy luật giữa Trương Tấn và Hoàng đế.

Vào sáng sớm hôm đó, Trương Tấn chắc hẩn là Hoàng đế đã bãi triều, liền ôm hòm thuốc đi tới Càn Chính điện. Hoàng đế đã đặc biệt phê chuẩn, hẩn có thể tùy ý vào điện, không phải báo cáo hay bị chặn lại.

Sau khi Trương Tấn vào cửa, liền thấy Hoàng đế đang ngồi phê duyệt tấu chương trước long án, còn có một tiểu cô nương đang nằm trên đầu gối hẩn.

Diện mạo của tiểu cô nương xinh đẹp tuyệt trần, ngũ quan có nét tương tự Hoàng đế, hơn nữa cũng giống như Hoàng đế, vị tiểu cô nương đó có một loại khí chất khó có thể làm cho người khác kháng cự hay xa cách. Một khắc kia, Trương Tấn ngây ngẩn cả người.

Người nọ ngẩng đầu lên, sau khi thấy Trương Tấn, liền vẫy vẫy tay với hẩn, Trương Tấn đi lên trước, Hoàng đế ôm tiểu cô nương lên, nói với hẩn: "Đây là Tri Nam, trưởng công chúa của trẫm."

Nói xong liền ôm Tri Nam vào trong ngực, nhìn thấy sắc mặt Trương Tấn có chút mờ ảo, Hoàng đế lại nói: "Tên của Tri Nam vốn xuất xứ từ đất Thục, mà người cũng đến từ đất Thục, hy vọng hai người có thể có mối quan hệ tốt."

Nói xong, tiểu cô nương đó liền lạnh nhạt nghiêng đầu liếc mắt nhìn Hoàng đế, không nói gì, ngược lại Trương Tấn hình như hơi kích động, đột nhiên lúng túng nở nụ cười: "Ha ha . . . Đúng vậy! Thần và công chúa nhất định có thể có mối quan hệ tốt đẹp, ha ha."

Không biết mình tại sao lại đột nhiên luống cuống, Trương Tấn liếm liếm cánh môi khô khốc, gần như đã dùng hết sức mới miễn cưỡng làm cho bản thân khôi phục lý trí.

Cho tới bây giờ Trương Tấn chỉ biết hẩn là Hoàng đế, Hoàng đế tất phải có tam cung lục viện. Trương Tấn cũng biết, hẩn có mấy nữ nhi, nhưng biết là một chuyện thấy lại là một chuyện khác. Trương Tấn không nghĩ rằng sau khi thấy lại có cảm giác đau lòng khó chịu như vậy.

Thời điểm hẩn chẩn mạch cho Hoàng đế, công chúa Tri Nam nhảy xuống khỏi người Hoàng đế, ngồi bên cạnh tự mình chơi đùa, Trương Tấn vẫn cẩn thận bắt mạch cho hẩn như trước đây, mà một tay hẩn cũng giơ tấu chương ra đọc như bình thường.

Sau khi chẩn mạch như thường lệ, hẩn bắt đầu thất thần, hồn phách bắt đầu bay ra khỏi cung điện này, dường như là muốn ngay lập tức trở lại phòng mình, ngủ một giấc, nhưng trong lúc đó lại có một bàn tay nhỏ nhắn kéo hẩn lại, cúi xuống thì thấy Tri Nam trưởng công chúa đang giương mắt nhìn mình, con ngươi lóng lánh như sao, giọng nói có chút non nớt hỏi hẩn: "Bệnh của phụ hoàng sẽ sớm khỏi chứ?"

Trương Tấn thấy được sự quan tâm chân thành từ đáy mắt đứa nhỏ này, nhất thời cảm thấy trong lòng ngũ vị tạp trần, cắn môi dưới gật đầu một cái: "Chắc chắn sẽ khỏi, công chúa yên tâm."

Tri Nam nhìn hẩn một lúc lâu, liền không nói gì nữa mà xoa người, trong nháy mắt xoa người kia, giọng nói non nớt lại như búa nện một cú vào đầu hẩn: "Phụ hoàng là Hoàng đế, cho dù có nam sùng cũng không có gì lạ."

". . . . ."

Phụ hoàng là Hoàng đế, cho dù có . . . Nam sùng!???

Đứa nhỏ này đang nói cái gì vậy? Nam sùng với lại không nam sùng cái gì? Chẳng lẽ nàng cho là hẩn muốn làm nam sùng của phụ hoàng nó sao? Ha, quả thật điên rồi!

Nam sùng!

Nam sùng . . . ?

Buổi tối hôm đó, Trương Tấn nhiễm phong hàn, phát sốt vài ngày cũng không khỏi hẩn.

Trong lúc hẩn ngã bệnh, Hoàng đế phái người tới gọi hẩn mấy lần, cũng bị hẩn lấy lý do cơ thể mình không khỏe, sợ ảnh hưởng đến long thể mà cự tuyệt.

Hẩn chui cả người trong chăn ngồi ở mép giường, cửa sổ phía tây mở rộng để hẩn có thể nhìn thấy mặt trời từ từ lặn xuống dãy núi phía xa. Ngắm nhìn cảnh tượng này, trong lòng Trương Tấn sinh ra một loại cảm giác đìu hiu khó có thể dùng lời diễn tả được.

Có lẽ ... đưa bé kia nói đúng ... có lẽ .... Đã đến lúc hần phải rời đi.

Cửa phòng ‘ken két’ một tiếng mở ra, Trương Tấn cho là Tiểu Đức Từ mỗi ngày đưa cơm cho hần nên không quay đầu lại, chỉ dùng giọng nói yếu ớt nói: "Cứ để đó đi ... Lát nữa ta sẽ ăn."

Một lúc lâu cũng không có nghe thấy tiếng bát đĩa va chạm với bàn, Trương Tấn quay đầu nhìn lại thì thấy một bóng người cao gầy đang bên trong phòng, hai tay thả lỏng sau lưng, nhìn bốn phía, quan sát sự bài trí trong phòng hần.

"Hoàng ... Hoàng thượng!"

Cả người Trương Tấn giống như gắn phải lò xo, ngay lập tức bò dậy từ trên giường, bả vai khoác chiếc chăn vừa dày vừa nặng, cứ ngậy ngốc quỳ gối trước giường như vậy.

Thân ảnh màu vàng kia đi về phía hần, khoe miệng ẩn chứa ý cười, chậm rãi đi tới chỗ Trương Tấn đang quỳ, rồi sau đó đứng thẳng trước giường, nói: "

Mấy ngày nay Trương thần y đã không bắt mạch cho trẫm, nghe Phương Trì nói ngươi bị bệnh, trẫm không yên lòng, liền tới thăm ngươi."

Phương Trì là thái giám thân cận của hần.

Trương Tấn sững sờ nhìn bóng dáng gần ngay trước mắt này, cũng không thể đè nén nội tâm nổi nữa, trong nháy mắt đó hần không thể nhớ cái gì lễ giáo quân thân, cũng không thể nhớ nỗi thân phận của nhau, cứ như vậy trực tiếp bỏ nhào vào lòng người mà hần ngày nhớ đêm mong.

Ôm chặt lấy hông của hần, tham luyến hương thơm ấm áp quen thuộc trên người hần, hai mắt Trương Tấn nhắm chặt, buộc mình nhất định phải nhớ kĩ cảm giác vào giờ phút này, bởi vì đây rất có thể là lần duy nhất trong đời hần được làm như vậy. Chắc chỉ một lúc nữa thôi, hần sẽ bị thị vệ kéo ra, sau đó, người này sẽ dùng vẻ mặt vô cùng giận dữ của người bị mạo phạm mà trách tội hần.

Những hậu quả này hần đều nghĩ tới, nhưng vẫn không khống chế được mình mà làm như vậy.

Một lúc sau vẫn không thấy mình bị đẩy ra như dự đoán, ngược lại hần cảm nhận được sau lưng truyền tới một hồi vỗ nhẹ.

Hần dùng cách vỗ vỗ sau lưng giống như đang vỗ về một đứa trẻ đối với Trương Tấn.

Trương Tấn ngẩng đầu lên từ trong lòng hần, đôi mắt long lanh thấm đầy nước mắt, một khắc kia, Trương Tấn biết, thời điểm này chắc chắn là khoảnh khắc nhếch nhác nhất từ trước tới nay.

Môi mọng mát lạnh như ngọc êm ái đặt lên môi hần, so với dự đoán còn ngọt hơn gấp trăm lần. Môi lưỡi triền miên, từ chi quán quít, trong nháy mắt cơ thể hần như bốc hỏa, hần liêu mạng leo lên trên người nam nhân gầy gò kia, khéo léo phục vụ, liêu chết triền miên.

Bởi vì phải lấy tay xé rách y phục bằng găm thượng hạng nên bàn tay hần đau rất, nhưng mà, hần vui vẻ chịu đựng, vì người đó, hần nguyện ý dâng hiến tất cả những gì chính mình có.

Một ngày mười hai canh giờ, hai người ở chung một chỗ đến mười canh giờ, dưới sự chăm sóc của Trương Tấn, Hoàng đế ngày càng có tinh thần, nhanh chóng hạ chỉ, phong Trương Tấn là Quốc thủ thần y, luôn luôn theo hầu thánh giá.

Một ngày đi qua rồi một ngày, năm ngày, mười ngày trôi qua, tin đồn trong cung càng ngày càng nhiều, hơn nửa tháng nay Hoàng đế đã không đặt chân tới Hậu cung nửa bước, mặc dù Hoàng đế trời sinh tính tình đậm bạc đối với chuyện nam nữ, nhưng trước đó cũng chưa từng có chuyện không đặt chân đến hậu cung thị tẩm mỹ nhân trong thời gian dài như vậy.

Phi tử trong hậu cung đã dùng hết cách để hấp dẫn sự chú ý của Hoàng đế trong Thanh Dương điện, nhưng kết quả cuối cùng là không ai không bị chặn lại ngoài cửa điện.

Giấy không gói được lửa, chuyện của Trương Tấn và Hoàng đế rất nhanh liền bị truyền ra ngoài, ở trên triều tạo nên sóng to gió lớn, một đám cựu thần lấy cái chết ra để can gián, coi Trương Tấn như yêu tinh mị hoặc quân vương, buộc Hoàng đế đuổi hần.

Sau khi hậu cung phi tần biết tin, cũng tìm mọi cách làm khó Trương Tấn, đủ chiêu đủ trò. Mặc dù Trương Tấn hết sức cẩn thận nhưng cũng khó tránh khỏi gặp một chút ám hại, thật may hần là thần y, đối với các loại ám hại bằng cách dùng độc có thể giải quyết một cách gọn gàng, về phần có một số người, vụng trộm nói xấu châm chọc, hần đều cười trừ, không rảnh để ý.

Trên triều đình, quan lại càng đưa ra những lời can gián mạnh bạo hơn, Hoàng đế cả ngày ưu sầu, Trương Tấn thấy vậy bèn không đành lòng, liền đề xuất việc dẫn hần xuất cung giải sầu, Hoàng đế từ trước đến nay luôn nghiêm túc ở trong Hoàng cung, chưa bao giờ phóng túng, nghe Trương Tấn nói vậy liền động lòng.

Hai người lợi dụng lúc trời tối, Trương Tấn dùng khinh công tuyệt thế của mình đem Hoàng đế bay ra khỏi cung. Sau khi hai người dắt díu nhau đi chơi khắp kinh thành, Hoàng đế muốn đến thăm quê hương của Trương Tấn.

Mặc dù biết nước không thể một ngày không có vua, thân là Đế Vương quyết không thể rời khỏi kinh thành lâu như vậy, nhưng mà trong lòng Trương Tấn lại hết sức muốn mang người mình yêu đến nơi mà mình sinh ra và lớn lên, để cho hần có thể hiểu hơn về cuộc sống của mình.

Hai người gấp rút lên đường mấy ngày liên tiếp, cưỡi ngựa hết tốc lực tới đất Thục, Trương Tấn dẫn Hoàng đế tới Minh Nguyệt cốc, Hoàng đế thường

thấy những thứ xa hoa cao quý, nhưng lại chưa từng thấy cảnh tượng hoa nở rực rỡ khắp núi đồi như vậy, nhất thời không nhận được mà yêu thích nơi này, còn cười cười nói rằng nếu hai người bọn họ có thể ẩn cư ở đây thì đúng là thần tiên quyền lữ, vui đến quên cả trời đất.

Mặc dù biết hẳn chỉ là thuận miệng nói một chút, Trương Tấn cũng không cho rằng hẳn thật sự có thể vì mình mà buông tha giang sơn, nhưng nghe những lời này vẫn vô cùng vui vẻ.

Hai người ở trong sơn cốc hai ngày, sau đó cưỡi ngựa gấp gấp trở lại Hoàng cung. Không ngoài dự liệu, trong và ngoài cung đã loạn hết cả lên, thật may là có trưởng công chúa Tri Nam đứng ra chủ trì đại cục, dùng hết trí lực ổn định cục diện chính trị loạn lạc đó.

Năm đó, công chúa mới mười tuổi, nhưng đã biểu hiện một trí thông minh và sự tinh táo không thể tưởng tượng, Trương Tấn nhất thời hiểu ra, vì sao Hoàng đế có tất cả mấy vị công chúa, nhưng vị công chúa này lại chiếm một vị trí quan trọng trong lòng hắn như vậy.

Ngày ngày cùng với những áp lực nặng nề chậm chậm trôi qua, cho đến một ngày, tin tức kì lạ truyền đến tai Trương Tấn . . . Phi tử của Hoàng đế mang thai . . .

Hoàng đế đã một tháng không đặt chân đến hậu cung, nhưng hậu cung phi tử lại mang thai.

Trương Tấn bị vị phi tử họ Lưu này gọi đi chẩn mạch, rất nhiều tiếng cười nhạo cùng sự khinh thường rõ ràng trên mỗi khuôn mặt của những nữ nhân hậu cung không thể lọt nổi vào mắt hắn lúc này nữa, hắn chỉ máy móc xác nhận hi mạch cho Lưu phi sau đó như người mất hồn rời khỏi cung điện.

Buổi tối hôm đó, hắn không đến chỗ của Hoàng đế như thường lệ, mà một mình xuất cung, đi thần thờ khắp con đường trong kinh thành, thấy một nhà quán rượu, liền bước vào.

Uống đến khi say mềm, vẫn không chịu rời quán khiến lão bản và tiểu nhị thay nhau mắng chửi cũng không cách nào làm cho hắn thu hồi nụ cười ngây ngốc.

Trong thoáng chốc, hắn giống như thấy được một bóng dáng, nàng là . . . Tống Thúy Yên . . . Lúc trước trên một con đường vắng của thành Dương Châu, hắn thuận tay cứu một tiểu thư khuê các. Bởi vì dáng dấp của nàng thật sự xinh đẹp, nên đến bây giờ hắn vẫn còn nhớ tên của nàng.

Tống Thúy Yên . . .

Sau khi chân lão đảo một cái, Trương Tấn liền hoàn toàn mất đi ý thức.

Hôm sau tỉnh lại, vẫn là gian phòng của hắn trong cung . . . Chỉ là trên giường chẳng biết lúc nào lại có thêm một mỹ nhân xinh đẹp đang ngủ . . .

Đúng lúc Trương Tấn đang ngăn người nhìn nữ nhân đang ngủ say không biết từ nơi nào mọc ra thì Phương công công thái giám thân cận bên cạnh Hoàng đế lại đến cầu kiến: "Thần y ơi là thần y . . . rốt cuộc ngài cũng đã trở lại. Tối hôm qua, Hoàng thượng phát bệnh, nô tài tìm khắp hoàng cung cũng không thấy ngài, chuyện này. . ."

Phương công công nói được nửa câu, ngay sau đó im bặt, sững sờ đứng tại chỗ.

Hắn nhìn thấy thân thể Trương Tấn trần truồng nằm trên giường với một nữ nhân . . . Quan hệ của Hoàng đế và Trương Tấn, Phương công công là người biết rõ nhất, bây giờ lại thấy một cảnh tượng như vậy một, sao hắn có thể không khiếp sợ cho nổi?

Bỗng dưng quay người, nhanh chóng quay về báo cáo.

Đầu Trương Tấn đau như muốn nứt, phải ngồi dậy ôm đầu một lát mới đỡ, đối với lời nói của Phương công công không nghe rõ ràng, chỉ là mơ hồ nghe được hắn nói cái gì như phát bệnh . . .

Phát bệnh. . .

Trương Tấn giật mình, từ trên giường nhảy xuống, mặc kệ quần áo xốc xếch, nhanh chóng chạy tới Thanh Dương điện.

Còn chưa bước vào cửa, liền bị một bình bằng ngọc phi thủy bay tới chặn ngay hắn tại cửa, Trương Tấn ngây người đứng đó, chỉ nghe trong điện truyền đến một hồi ho sặc sụa, sau đó là tiếng gầm lên giận dữ: "Cút! Trẫm không bao giờ muốn thấy mặt ngươi nữa! Cút. . ."

Trương Tấn không để ý thị vệ ngăn trở, cuồn cuộn tiến vào, chỉ thấy trong một đêm Hoàng đế đã tiêu tụy hơn nhiều, ánh mắt trong trẻo mọi ngày cũng dần mất đi ánh sáng.

"Tại sao lại như vậy?" Trương Tấn không nhận được hỏi.

Hoàng đế dùng ánh mắt bi thương xen lẫn phần nộ nhìn hắn, lạnh lùng nói: "Chuyện không liên quan ngươi! Trẫm bảo ngươi cút!"

"Không, ngươi phải nói! Bệnh của ngươi là bệnh mãn tính, nếu kéo dài mà không chữa trị kịp thời sẽ để lại di chứng, ngươi cho ta chẩn mạch, có được hay không?" Trương Tấn đã dùng cả giọng điệu giống như cầu xin mà nói.

Đã là người của hắn thì cái gì tự ái đã chẳng còn quan trọng nữa, quan trọng nhất là thân thể của hắn, chỉ cần hắn có thể bình an, cho dù mình phải làm bất cứ điều gì cũng cam tâm tình nguyện.

"Cút... Trẫm không cần người chăn mạch! Người đâu, ngự tiền thị vệ ở chỗ nào? Cẩm quân doanh ở chỗ nào? Mau đuổi tên không biết liêm sỉ này ra ngoài! Đuổi ra ngoài..."

". . . . ."

Trương Tấn bị tăng tăng lớp lớp thị vệ bao vây, hấn dùng toàn lực phá vòng vây, ánh mắt thủy chung không rời khỏi người đang nằm trên long sàng, nhìn sắc mặt hấn càng ngày càng tái nhợt.

Bị thị vệ đánh đuổi ra khỏi Thanh Dương điện, Trương Tấn vẫn gan lì, đứng ngoài Thanh Dương điện không chịu rời đi, bọn thị vệ đánh cũng đã đánh, đuổi cũng đã đuổi nhưng Hoàng thượng không có hạ lệnh giết chết Trương Tấn, bọn họ cũng không dám tự tiện động thủ, dù sao quan hệ giữa người này và Hoàng đế cũng không ai trên đất nước này không biết.

Một ngày một đêm trôi qua, thị vệ vẫn canh giữ trước Thanh Dương điện còn Trương Tấn vẫn cố chấp đứng ngoài điện, nghe tiếng ho khan trong điện ngày càng mãnh liệt mà lòng như lửa đốt.

Sẩm tối ngày thứ hai, Thừa tướng Bách Lý Tung mang theo một nữ tử giống hệt Như Yên cô nương mà Trương Tấn say mơ màng có nhìn thấy mặt ngày hôm đó ở quán rượu vào cung cầu kiến Thánh thượng, Trương Tấn thấy thị vệ nhường đường cho Thừa tướng cùng nữ tử kia đi vào, hấn thừa lúc đó cũng chui vào.

Thừa tướng vừa thấy Hoàng đế, liền quỳ xuống yêu cầu chỉ hôn, hấn nói: "Hoàng thượng, thần có một chất nữ, dung mạo xinh đẹp đoan trang, đã đến tuổi dựng vợ gả chồng, tâm đầu ý hợp cùng Quốc thủ thần y Trương Tấn, khẩn xin ân điển của Hoàng thượng, hạ chỉ ban hôn cho hai người. Thần xin bái tạ long ân!"

". . . . ."

Trương Tấn nhìn nữ tử đang quỳ sau lưng Bách Lý Tung, nhẩn mây suy nghĩ. Nữ tử đó ... chính là nữ tử nằm trên giường hấn vào hôm trước ... Tổng Thủy Yên. . . Đây ... Đây... Rốt cục là chuyện gì đang xảy ra?

Cả người Hoàng đế tiêu tụy, cổ ngồi dậy tựa vào long sàng, giương mắt nhìn về mặt chột dạ của Trương Tấn, liền phát tay, yếu ớt nói:

"Chuẩn tấu."

Trương Tấn giật mình từ trong suy nghĩ tỉnh lại, khó có thể tin nhìn nam nhân mà dường như mình dùng cả tính mạng để yêu thương, hấn, hấn lại đồng ý.

"Thần nữ tạ chủ long ân."

Tổng Thủy Yên nở một nụ cười cực kì xinh đẹp, dập đầu tạ ơn Hoàng đế, sau đó giống như thiếu nữ đang say đắm trong tình yêu đi tới bên cạnh Trương Tấn, mạnh dạn khoác tay vào cánh tay hấn.

Trương Tấn nhìn nụ cười khiến muôn hoa e thẹn của nàng ta, chợt giống như nổi điên, chạy tới trước mặt Hoàng đế, chỉ vào Tổng Thủy Yên nói: "Nếu như ta nói ta và nàng không có bất cứ quan hệ gì, người có tin không?"

Hoàng đế trầm mặc trong chốc lát.

"Ta và nàng không có bất cứ quan hệ gì, mặc dù tối hôm trước ta uống say, nhưng nếu có loại chuyện quan hệ nam nữ xảy ra, sao ta lại không có nửa điểm ấn tượng nào?"

Hoàng đế tiếp tục trầm mặc, thân thể run run như sắp sụp đổ, tâm tình càng tệ.

"Người đừng giận dỗi vô lí như vậy có được không? Được, giả sử như ta và nàng ta có cái gì, như vậy người thì sao? Không phải người cũng có tam cung lục viện, thế thiếp thành đoàn sao? Tại sao người có thể, ta thì không thể?" Vành mắt Trương Tấn đỏ lên, không thèm quan tâm gì nữa mà nói ra tâm sự chất chứa tận đáy lòng mình, thấy con người băng lãnh của Hoàng đế khẽ co rút, lại cảm thấy không đành lòng nên chậm chậm nhưng chắc chắn khẳng định: "Huống chi, ta và nàng ta thật sự không có chuyện gì."

Tổng Thủy Yên nghe Trương Tấn nói như vậy, ra sức cắn môi dưới sau đó thút thút khóc, Bách Lý thừa tướng tròn mắt nhìn về phía Trương Tấn, nhưng ở trước mặt Hoàng đế cũng không dám hồ ngôn loạn ngữ.

"Trương thần y, tại sao người có thể đối xử bạc bẽo với Thủy Yên như vậy? Hôm đó là người một mực dẫn ta vào cung, nếu không ta ... ta chỉ là một nữ tử bình thường, làm sao có thể nhẹ nhàng tiến vào phòng của người ở trong cung cấm như vậy?"

Bách Lý thừa tướng tức giận nói: "Đúng, từ trước đến nay Thủy Yên luôn ở trong khuê phòng, không có người mang nàng vào cung, thì đến cửa cung nàng cũng còn không thể nhìn thấy, bằng chứng xác đáng như vậy, người còn có lí gì chối cãi?"

Trương Tấn á khẩu không trả lời được, bởi vì hấn hiểu biết rõ, lời nói của Tổng Thủy Yên đều là lời nói thật. Người ... chính xác là hấn mang vào, nhưng mà hấn chắc chắn chưa xảy ra quan hệ với nàng, điểm này hấn có thể khẳng định tuyệt đối!

Về mặt Hoàng đế chán nản, xoay người về phía trong giường, vung tay, vô lực nói một câu: "Tất cả lui xuống... Trẫm mệt rồi..." Rồi sau đó, không nói

gi thêm

Trương Tấn ngây ngốc nhìn bà vai gầy gò của hắn, trong lòng tràn đầy cảm giác vừa căm phẫn vừa không cam lòng, nếu như tất cả những người trong thiên hạ này hiểu nhầm hắn, hắn đều có thể không quan tâm, duy chỉ có sự nghi ngờ của người kia khiến hắn khó có thể chịu được.

Lúc này liền rút thanh đao bên hông một thị vệ ra, vung đao chém tới. . .

"A. . . ! ! ! !" Tổng Thúc Yên lên tiếng kinh hô, trong mắt tràn đầy hoảng sợ nhìn Trương Tấn đang chảy máu ròng ròng, khiếp đảm nhắm mắt lại.

Mồ hôi lạnh giăng đầy trên trán Trương Tấn, dùng tay kia ôm lấy cánh tay đang chảy máu, từng bước đi tới trước giường Hoàng đế, cánh tay tràn đầy máu tươi đè chặt bờ vai của hắn, quay mặt hắn lại đối diện với nhau, run rẩy nói: "Như vậy . . . Người sẽ tin ta chứ?"

Hai mắt Hoàng đế nhắm chặt, giống như không thêm quan tâm đến lời nói và hành động của Trương Tấn.

Hai chân Trương Tấn mềm nhũn, ngã xuống trước long sàng, con ngươi trống rỗng nhìn chăm chăm vào khuôn mặt Hoàng đế, cảm lấy bàn tay lạnh lẽo của hắn đặt dưới môi, nước mắt và máu trộn lẫn vào nhau, cố gắng kiềm chế nhưng tiếng khóc thút thít vẫn bật ra khỏi môi. Cảnh tượng này khiến ai nhìn thấy cũng không thể kìm lòng.

"Hoàng thượng băng hà . . . !"

Cùng với câu nói lặp đi lặp lại và vang dội này của Phương công công, ở phía chân trời vang lên tiếng chuông báo hiệu Quốc tang . . . Tất cả mọi chuyện dường như sắp kết thúc!

Bạn đang đọc truyện *Phò Mã Gian Manh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.